

Kỳ Phùng Dịch Thử

Contents

Kỳ Phùng Dịch Thử	2
1. - (yulsic)	2
2. Chap 1: Giai Nhân Trong Truyền Thuyết..	3
3. Chap 2 : Hồ Nháo Công Công..	6
4. Chap 3 + 4: Tâm Tư	8
5. Chap 5 + 6: Tranh Giàng Tiết Hoa Đăng	11
6. Chap 7: Chặn Đường - Quyết Chiến	18
7. Chap 8: Kinh Hải..	21
8. Chap 9 : Bái Biệt...	24
9. Chap 10 : Nhân Nhã	27
10. Chap 11 : Bồi Tiếp	29
11. Chap 12 + 13 : Hồi Ưc	32
12. Chap 14 + 15 : Tâm Loạn...	38
13. Chap 16+17: Rối Bời	44
14. Chap 18+19+20 : Thể Hiện...	50
15. Chap 21 + 22: Đau Lòng...	59
16. Chap 23 + 24: Động Tâm.....	64
17. Chap 25 , 26 + 27 : Mộng...	71
18. Chap 28 , 29 + 30 : Giang Nam.....	79
19. Chap 31,32,33: Bình Yên Hay Bão Táp ...	89
20. Chap 34,35,36: Tú Cầu Định Thân....	98
21. Chap 37&38: Trọng Thương	107
22. Chap 39 , 40:	113
23. Chap 41 , 42 & 43 : Cùng Nhau Định Ước ; Một Cái Chỉ Hôn....	120
24. Chap 44+45+46:lôi Đài Định Thân....	134
25. Chap 47 , 48 , 49: Bước Ngoặt...	146
26. Chap 50 : Ngày Đầu Tâm Bão	158
27. Chap 51 : Không Khí Quỷ Dị	166
28. Chap 52 : Trà Con Dâu	174
29. Chap 53: Mây Đen Kéo Tối...	182
30. Chap 54	189
31. Chap 55	196
32. The End	203
33. Chap 56	204
34. Chap 57	212
35. Chap 58	219
36. Chap 59	224
37. Chap 60	229
38. Chap 61	233
39. Chap 62	236
40. Chap 63	240
41. Chap 64	242

42. Chap 65	245
43. Chap 66	249
44. Chap 67	253
45. Chap 68 (p1)	256
46. Chap 68	259
47. Chap 69 (đi En Số Đẹp)	261

Kỳ Phùng Địch Thủ



Giới thiệu

Author : zindy1112 Rating : NC 17 Disclaimer :Họ không thuộc về tôi , nhưng tôi nắm giữ họ trong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ky-phung-dich-thu>

1. - (yulsic)

Author : zindy1112

Rating : NC 17

Disclaimer :Họ không thuộc về tôi , nhưng tôi nắm giữ họ trong thế giới của tôi...

.....

Văn án :

TRỊNH TÚ NGHIÊN : tài nữ bậc 1 cả nước , con gái của tướng quân Trịnh Khanh. Tính tình nhu mì đoan trang , thông minh nổi tiếng cùng tài năng là dung mạo khuynh nước khuynh thành...Nhưng ẩn sau gương mặt xinh đẹp tài giỏi kia còn 1 nhân cách khác...chờ 1 ai đó có thể khám phá ra & chạm vào trái tim băng lãnh đó..

QUYỀN DU LỢI :công chúa duy nhất của vua Quyền Trục cùng hoàng hậu Minh Hà..Thông minh, tính tình bốc đồng,ham vui ,thích chọc ghẹo người khác, trong cung mọi người vừa yêu vừa sợ..Một con ngựa hoang chờ người nắm giữ ...

Vương triều họ Quyền lớn mạnh , Quyền Trục lại là 1 minh quân thương dân nên cuộc sống người dân rất an ổn.

Có 5 người con: đại hoàng tử Duẩn hạo , nhị hoàng tử Thời Nguyên (con của quý phi) , tam hoàng tử Đông Hải (con của Phi tần) , tứ công chúa Du Lợi & ngũ hoàng tử Minh Y cùng Duẩn Hạo đồng mẫu do Hoàng Hậu sinh ra.

Trong Cung yên yên ổn ổn mà nhờ phúc của Công chúa Du Lợi mà ko phút nào ko nhộn nhịp,...lưu truyền tích ngày Du Lợi sinh ra tháng Đông trời lại có nắng rọi sáng 1 vùng kinh kỳ rọi vào hoàng cung sáng chiếu

, trên ngực trái lại có 1 nốt hồng như đóa hoa thủy tiên hé nở thanh thiết xinh đẹp mới sinh đã nở nụ cười lúm đồng tiền xinh xắn, dung mạo lúc nhỏ đáng yêu .

Ngày Du Lợi sinh ra Hoàng Thượng lại yêu mến nữ nhi mà phát chứng toàn dân miễn thuế 1 năm , ban thưởng cho chiến sĩ ngoài biên cương. Tuổi nhỏ đã đọc thuộc Ngũ kinh , lại rất thông minh trong 1 lần Phương Trượng thiếu lâm vào cung giảng dạy Phật pháp đã đối đáp lại được 1 câu Phật pháp rất thông tuệ. Phương Trượng Huyền Trân đã âm thầm nhận Du Lợi làm đệ tử truyền dạy kinh Phật cùng võ công nên rất giỏi, chỉ là luôn ẩn giấu.

Tuy thông minh nhưng rất nghịch ngợm, thích bày trò phá phách. Lúc nhỏ đã thích mặc đồ nam trang do dung mạo tuy là nữ nhi nhưng gương mặt 10 phần giống Hoàng Thượng, nên được Hoàng Thượng vô cùng sủng ái yêu thương, luôn tha thứ những trò nghịch ngợm. Từ nhỏ đã được cùng Hoàng Thượng tiếp sứ thần mặc trang phục hoàng tử, lại vô cùng thông minh đối đáp nhanh nhẹn, nên ít ai biết dung mạo thật sự , chỉ biết Quyền quốc có 1 tiểu công chúa thông minh tinh nghịch được nhiều người yêu thương. Năm 16 tuổi đã biết lén khỏi cung dạo chơi kinh thành cùng 2 cận vệ võ công phi phàm là Phá Lôi & Phá Hữu, (cũng được chân truyền của thiếu lâm lại được phụ hoàng yêu thương cấp vì sợ nữ nhi nghịch ngợm bốc đồng dễ gây họa) & nô tỳ cận thân Lâm Duẫn Nhi (Duẫn Nhi tuy nhỏ tuổi nhưng từ nhỏ đã theo công chúa được công chúa , cùng anh em Phá gia dạy dỗ cũng có chút ít võ nghệ nho nhỏ 1 chọi 3 ko phải chuyện lớn).

Trong lần xuất cung này cũng là cơ duyên mà gặp & quen được Thôi Tú Anh cũng thuộc võ công đầy mình , đã kết giao bạn hữu sau này tạo thành bộ tứ vang danh thiên hạ.. Chỉ có 4 người đã phá sập thanh lâu chuyên bắt cóc nữ nhi (Du Lợi xuất cung muốn biết thanh lâu là cái chốn gì mà nam nhân vạn thích) chỉ với 4 người (Phá Lôi 20t Phá Hữu 19t , Du Lợi cùng Tú Anh bằng tuổi 17t & Duẫn Nhi new 16t) cả nam trang đi chơi từ lâu Xuân Nhân Cát. 4 Chọi hơn 20 người phá tử lâu cứu được nhiều nữ hài tử nhỏ tuổi , được nhân gian ca tụng “Tứ đại thần long” thấy đuôi chứ ko thấy đầu. Sau lần đó Tú Anh trà trộn vào cung làm nô tỳ cho Hoàng Hậu vừa để thỏa mãn sở thích ăn uống của mình & để trốn 1 ai đó..

Chuyện bắt đầu khi Hoàng Hậu muốn lập Thái tử phi cho Duẫn Hạo , sóng gió xảy ra tình yêu nảy nở liệu họ 2 nữ nhân tính tình trái ngược , 2 đường thẳng song song có thể nối cùng 1 điểm..

.....
.....
.....
.....

2. Chap 1: Giai Nhân Trong Truyền Thuyết..

***CHAP 1: Giai Nhân Trong Truyền Thuyết..

Phượng Nghi Cung tẩm cung của Hoàng Hậu đương triều..thập thò bóng dáng 2 tiểu thái giám , tư thế khả nghi..

- Công chúa..thật ra người lại muốn bay trò gì đây..Tha ạng nhỏ của Duẫn Nhi ah

Hoàng Hậu nương nương đã nói nếu ta cùng người làm loạn trong cung nữa ta sẽ bị phạt nặng ah

~~~Người ah có bổn công chúa ta người còn sợ gì ah..đừng làm hỏng đại sự của ta..nếu không (tay đưa lên cổ kéo 1 đường tử) người hiểu rồi chứ gì...(mặt gian)

Vâng 2 tên mặc đồ thái giám đang thập thò kia chính là công chúa cùng nha đầu Lâm Duẫn Nhi nô tỳ thiếp thân của công chúa Du lợi..Dung mạo cũng được đưa vào dạng bật cao trong cung thông minh , nhanh nhẹn được công chúa quý mến như tỷ muội ... Châm ngôn được cha nuôi là Đại thái giám Lâm Bình truyền từ nhỏ “Có phúc hưởng trước có họa chạy nhanh” nên rất biết thương thân (Lâm Duẫn Nhi trẻ mồ côi được Lâm Bình trong 1 lần xuất cung cùng Hoàng Thượng nhặt được về nuôi dạy yêu thương như con ruột ...)

Con người tốt đẹp mọi mặt chỉ có điểm xấu là mê ăn > mê người hehehe.. Được Du Lợi mang về làm nô tỳ trong 1 lần giả thái giám nghịch phá lúc 6 tuổi bị Duẫn Nhi cướp kẹo hồ lô ,thề mang về hành hạ trả thù..Nào ngờ chủ tớ ” ruột gan đen như nhau ” chỉ có thể làm đồng phạm nào có thể thành kẻ thù... Nói về Du Lợi công chúa thì từ nhỏ có sở thích mặc đồ giả nam trang nghịch phá ,do trong cung ít đồ của thái tử cùng trắng lóa nên thường lấy đồ của thái giám mặc dần già cả hoàng cung đều bó tay với nàng công chúa bá đạo này...)

Còn nói về việc hôm nay 2 người bọn họ lại bày trò nghịch phá là do hôm nay Hoàng Hậu mời con của tướng quân Trịnh Khanh là Trịnh Tú Nghiên “Thiên hạ đại nhất tài nữ” vào cung ngụ yến..Mẹ của Tú nghiên cũng là 1 tài nữ nổi tiếng lúc sinh thời cũng là bạn học lúc nhỏ “tri kỷ ” của hoàng hậu , nên Tú Nghiên từ nhỏ đã được hoàng hậu yêu thương vì mất mẹ sớm lúc 5 tuổi, biên cương lại có biến Trịnh Khanh luyện con mất mẹ từ nhỏ nên đã đem theo nhi nữ cùng xuất trận...

13 năm bôn ba nay new về , hoàng hậu yêu thương mở yến đón tiếp sẵn tiện muốn nhìn nhi nữ của tri kỷ khôn lớn ra sao... Người được dự yến chỉ có hoàng hậu, thái tử cùng cha con Tú Nghiên , vì ý muốn của hoàng hậu muốn cưới Tú Nghiên cho thái tử Duẫn Hạo cũng cố thêm 1 phần chỗ đứng cho thái tử vì binh quyền nằm trong tay Trịnh gia hơn 1 nữa...

- Công chúa thật sự ở đây có gì vui mà người nhất quyết phải tới đây..hoàng hậu nương nương mà biết hichic ta thật là ko hình dung được ta & người sẽ chết ra sao a...

- Người im miệng....ta là muốn coi thử người được gọi là mỹ nữ đẹp nhất của nước ta tướng mạo ra sao ah..

- Haizzz nếu vậy sao công chúa ko vào mà phải làm trò này ha...

- Bởi ta thấy nếu gặp nàng ta trước mặt mẫu hậu & hoàng huynh làm sao biết được nàng như thế nào ah... Chi bằng giấu mặt thân phận ko ai nhận ra phải chăng sẽ biết nữ tử này về sau hoàng huynh ta rước về có hay ko ỨC HIẾP TA

- Người ko ỨC HIẾP nàng thì thôi chứ ai ỨC HIẾP nổi người , với lại người nàng cưới có phải người cũng chẳng ảnh hưởng người phá phách (“ngay cả 3 mẹ ẵm quần ẵm còn ko được hưởng hồ chi dâu tương lai”-suy nghĩ của Duẫn Nhi).. Ko bằng về thay y phục dự yến phải chăng an nhàn cùng vui vẻ ah (“đồ ăn ƠI”)

- Người ah suốt ngày ăn...đừng hồ nháo làm hỏng đại sự của ta k ta ban lệnh cấm thực người - trừng mắt

-.....

- Haizzzz đứng đây chẳng thấy gì...-thập thò nhìn vào cửa sổ

-2 người các người sao còn đứng đây ko vô phụ giúp thị hầu hoàng hậu muốn bị quở phạt sao?

Tiếng người phía sau làm 2 tên thập thò nhảy dựng...từ trong lối tối xuất hiện 1 nữ tử gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn

- Châu Huyền người làm ta giật mình ah...

Duẫn Nhi lên tiếng trách móc tay vuốt vuốt ngực thể hiện oán trách..thật ra ẵm hết hồn \*thật nhưng nghe ra tiếng người quen nên ẵm cũng ko mấy lo lắng . Châu Huyền vào cung cùng lúc với Duẫn Nhi tính tình nghiêm túc cương trực , làm việc 1 tất phải trật tự thuộc tiếp người cổ hủ. Đang là nô tì được hoàng hậu tin dùng , được nhiều người kính nể cùng quý mến do tính tình dịu dàng dễ gần.

- Người ah tại sao lại mặc ra cái dạng này y phục lại muốn bày trò gì nữa , lần trước bị trách phạt mông người nở hoa mẫu đơn nằm liệt cả tuần vẫn chưa sợ ha..

Ngữ điệu bình bình nhưng ko khó nhận ra sự kinh ngạc cùng khó chịu của Châu Huyền , cùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Duẫn Nhi trong y phục công công xanh lè tóc chải xuôi kết búi 1 phần phía sau ót. Do đã gặp nhiều lần bộ dạng này của 2 người họ chủ tớ nghịch phá nên ko khó nhận ra...

Lại nói lần trước trong cung tuyển tú nữ cho Hoàng thượng 2 người bọn họ chủ tớ y phục công công vào xem tú nữ , náo loạn cả 1 trận linh đình giai thoại. Chủ tử thì tráo lợ phẩm màu biến sắc (1 loại được liệu có sắc hồng nhu mì mùi thơm nhẹ dịu ,nhưng khi thoa lên mặt 1 lúc sau sẽ biến màu tím ngắt. 1 loại bách đàn có màu đỏ của cánh hồng xinh đẹp thơm tho khi thoa lên môi , vài khắc biến màu nâu bầm xấu xí..

Cùng vài loại ngũ sắc quan biến màu khác mà Thôi Tú Anh cho Du Lợi..Nhắc tới nhân vật này tuy cũng như Châu Huyền làm nô tỳ trong cung hoàng hậu , cũng được hoàng hậu tín nhiệm ngoài mặt hiền dịu nhưng mấy ai biết tính tình nghịch ngợm như Công chúa ,ăn nhiều như Duẩn Nhi là người mặt thứ 3 chưa lộ diện trong nhiều vụ kinh thiên động địa trong cung. Gia thế ko tầm thường như mọi người vẫn biết , nhập cung vì muốn ăn mỹ thực nhân gian ko có...-lý do ẻm làm hầu thật ngàn chám)...hại các tú nữ như hoa như ngọc biến sắc mặt mày khi được Hoàng hậu cho thi triển tài năng.Người mặt mũi đỏ lè mắt đen ,kẻ mặt tím môi xanh ,người sắc vũ 7 màu rực rỡ , có tú nữ đáng thương hơn nữa thì mỗi bên mặt một màu..

Làm cho Cung Cảnh Hoàng 1 phen kẻ biến sắc , người đỏ tai vạn phần nhịn cười muốn ngắt xủ. Chủ đã vậy tớ nào kém cạnh, cao lương mỹ vị 10 bàn tiếp tú được được Duẩn Nhi cùng Tú Anh trở tài thị thực chám điểm thay người mà bồi tiếp vào bụng. Khiến các tú nữ đã bị cười chê lại còn nhịn đó về nhà..Rốt cuộc chủ chép phạt 100 lần “Hiếu Nữ Kinh” ,tớ - chỉ có Duẩn Nhi thôi vì Tú Anh trốn về bên hoàng hậu sau khi đã no nê chỉ tội Duẩn Nhi luyến tiếc bàn cuối nén lại bị phát hiện...bị phạt 20 roi cùng cắt giảm 2 tháng tiền tiêu vật...Nằm liệt 1 tuần được Châu Huyền chăm sóc , đắp thuốc của bạn tri giao Tú Anh an nhàn tịnh dưỡng lại được chủ thương ban cho 3 tháng tiền tiêu nghỉ dưỡng đến khi thương thể lành hẳn.

- Ta nào có muốn - liếc liếc...chỉ là thân bất do kỷ.- câu nói chưa hoàn thành đã có tiếng cắt ngang

- Châu Huyền nha đầu nói cho bốn công chúa a cái tiểu nữ họ Trịnh kia đã tới chưa..?

- Bẩm Công chúa đã tới đang bồi tiếp bên Nương nương , chỉ là Nương nương có lệnh đêm nay bắt luận điều gì cũng ko để Công chúa vào Phụng Nghi cung...

Du Lợi mài châu , lại dân...

-Ko cho Du Lợi công chúa tiến cung nào cấm Du Lợi công công ta tiến

(- cười gian...hên là ta đã liệu trước mà có kế sách này. Người a còn ko dẫn ta vào gian phòng mà nữ tử họ Trịnh đang ngồi nghỉ ngơi chờ bồi tiếp mẫu hậu, giờ này chắc mẫu hậu còn bận thay y phục a. Lại liếc nhìn Duẩn Nhi thâm ý mệnh lệnh

-“Người a liệu cái miệng (ăn nhiều) của người đừng làm hỏng việc của ta , còn ko mau rù quên Huyền nhi tỳ muội của người mau” (ánh mắt thay lời biết nói)

-Nhưng Công chúa...Châu Huyền nhanh nhẹn định cản lại có kẻ nhanh hơn bạch miệng, kéo lại rử rử rử rử

-Châu Huyền tỳ muội người lương thiện hiền từ giúp ta a thân thể ta vẫn còn chưa hảo mà Công chúa đại nhân lạ muốn gây họa, ta ko tuân thì bất thành ý định của hần sẽ bị xử phạt (ko cho ăn thịt chỉ cho ăn rau)...thân ta thật chịu ko nổi ah. Người giúp ta a đáp ứng hần ,đưa hần vào gặp Trịnh cô nương gì đó ,ta còn về nghỉ ngơi chờ người thoa thuốc , nhắc tới lại thấy đau ( chụp tay Châu Huyền đặt lên hông xoa nhẹ thị ý rất đau a - khiến mặt Châu Huyền 1 tần phần hồng , Du Lợi bùm miệng nhịn cười còn con Nai kia mặt mày thắm thương, nụ cười cá xấu luôn làm Châu Huyền khó cưỡng lại vẻ dễ thương mà ko đáp ứng nhu cầu..) rất đau nha hịchj

- Người đáng đời nha ai bảo ham ăn làm gì , vẫn còn đau sao? Vậy mà Anh tỷ tỷ nói thoa vài ngày sẽ khỏi , ta thật là phải hỏi lại nàng a ( giật lại tay ,mặt lại đỏ). Công chúa ta đưa người vào nhưng đáp ứng ta người ko được lại làm loạn nếu không ta thật đáp ứng ko nổi người ah

-Hảo, ta đáp ứng người..(cười toe toét, nháy mắt với Duẩn Nhi - “nha đầu giỏi tới nay thưởng người canh gà đêm of ta”...cười trong ánh mắt -“Đa tạ người hehe”)

Du Lợi háo hức vì nghe được anh em Phá gia kể lại nhân gian lan truyền con gái Trịnh tướng quân dung mạo tuyệt sắc lại trời sinh thông minh , bất luận sở tài nào cũng thông thiên. Tuy nhỏ tuổi đã nổi tiếng với vũ cầm “Trường Tình” khiến người nghe đều hoan hỷ say đắm , sở kỹ ngay cả kỳ nhân như phương trượng Huyền Trân cũng là bại tướng của nàng.. Sở hòa như thật lại có thi ca phú ngâm tranh tuyệt mỹ, khiến người được khen tuyệt sắc thông minh như Du Lợi thật muốn nhìn tận mắt.

Nhân gian lại có câu “Hồng nhan họa thủy” xưa nay vua tài lại luôn bại trong tay mỹ nhân , lạ nghe mẫu hậu muốn tuyển nữ nhân này làm thái tử phi tương lai có thể làm hoàng hậu. Nếu nhân xinh tốt thì hoàng huynh thật diễm phúc đất nước phủng hạnh , nhưng lỗ gian nhân bất đạo há là rước họa nhân sinh sao.

Lại biết tam hoàng huynh 1 lần xuất cung tới tướng phủ đã từng gặp qua nữ tử này đem lòng yêu quý về còn họa tranh đem nàng tương nhớ. Nay mẫu hậu lại muốn cưới nàng về cho hoàng huynh, Đông Hải tính tình hẹp hòi sau này huynh đệ vì mỹ nữ mà tranh giành là chuyện khó mà tránh khỏi.

Thời Nguyên lại là người thủ đoạn há phải ngư ông đắc lợi, trong cung sẽ đại loạn mất... Đây chính là nguyên nhân Du Lợi muốn gặp nữ nhân này cốt để nhìn thấy nhân tâm & cũng muốn tìm 1 mối gỡ cho họa sắp tới của hoàng cung mà mẫu hậu nàng ko biết sự tình 1 quyết định sai lầm sẽ đẩy mọi việc vào bế tắc...

### 3. Chap 2 : Hồ Nháo Công Công..

\*\*\*\*\*CHAP 2: Hồ Nháo Công Công..\*\*\*\*\*

Gian phòng phía Tây của Phụng Nghi cung, 1 nữ nhân thân mặc hồng sắc y phục gương mặt đẹp đến động nhân tâm. Thân hình đẹp, đôi mắt đen lầy như đôi ngọc trai đen tuyền thu hút ánh nhìn của mọi người, đang ngồi nhàn nhã uống trà chờ diện thánh, trầm ngâm suy nghĩ.

“Phụ thân được Hoàng thượng truyền đi bàn đại sự để lại mình ta nơi này, mang tiếng được hoàng hậu nương nương mời diện thánh, mang tiếng muốn nhìn con của tri giao nhưng làm sao ta ko biết là người muốn đây là thân phận sự tình gì sao.”

Haizzz tưởng cùng phụ thân về lại kinh kỳ có thể an ổn nhân tâm du ngoạn đây đó để thỏa nỗi ước ao thấy cảnh đẹp Giang Nam, nay lại bị đẩy vô 1 cái sự tình nay thật là bức chết ta ah. Lại nghĩ đến ngày cha con ta hồi kinh, chưa kịp nghỉ ngơi lại bị tam thái tử quấy rầy đến đón tiếp cha ta thật ra là muốn hù dọa tâm với người cũng cố thể lực. Ân sư nói đúng hoàng cung tuy an an ổn ổn nhưng ẩn sau đó là 1 loại sự tình khó ai lường trước được, mà cha con ta sớm muộn cũng rơi vào vòng xoáy này...

Tuy thân ta từ nhỏ đã được cha âm thầm truyền thụ võ công, cùng ân sư 1 bộ kiếm pháp lại nghe người nói thân ta họa thủy nên luôn đọc kinh thư thủ lễ, chỉ muốn hưởng họa thiên nhai biết đâu bao nhiêu sự tình lại đổ nhào vào người nha. Chỉ mong sau đêm nay lại có thể 1 thân nam phục thiên nhai tự tại 4 phương vu sơn ngoạn thủy vô âu vô lo..”

Đôi mày thanh tú bỗng chau lại lo nghĩ..nào hay 1 thân y phục xanh lè đã đứng nhìn mình tự khi nào..

“Quả nhiên không phải lời đồn thổi dung nhan khuynh quốc ah bản thân ko phải chưa từng gặp qua mỹ nữ vô vàng có lẽ sẽ thất sắc vì nữ nhân này mất thôi. Nhưng tại sao tìm ta cứ đập loạn chỉ vì nhìn thấy cái chớp mắt, chạm tay..đôi mắt kia đẹp như ngọc, đôi môi đỏ mọng nhỏ xinh tuy trang điểm nhẹ lại đẹp bội phần mỹ nữ hoàng cung ah. Làn da trắng hồng mịn, ko biết chạm vào sẽ mát lạnh vui tay như thế nào ah.. Haiz tại sao mình lại có những suy nghĩ lạ lùng như vậy, sao tay mình lại ra nhiều mồ hôi như vậy ah ta nào phải nam nhân mà đã thất thố như vậy haizz đúng là nữ nhi họa thủy mà. Nhưng đôi mày kia có sao chau lại, cách bặm môi này haizzz thật là đáng yêu quá đi mất..”

Cứ mãi suy nghĩ miên man Tú Nghiên nào hay biết có người đang dần tiến lại mình 1 cách vô thức đến khi quay lại đã thấy đổ xuống, trên gương mặt lại có thứ gì tồn tại mà môi lại thấy có thứ gì mát lạnh ngọt ngọt & lại có làn khí nóng ẩm phả phất trên mặt. Mơ mắt bình tĩnh lại thấy một đôi mắt nâu màu hổ phách mê người đang nhìn chằm chằm mình, vội co chân đá mạnh một cước khiến kẻ fía trên té nhào..

- Người là ai tại sao lại hồ nháo ah Thanh âm tức giận của Tú Nghiên cùng gương mặt thập phần phẫn uất, dù người vừa bị ăn một cước đau đớn kia cũng vội vã đứng dậy đi tới đỡ nàng đứng dậy...

- Ta là Du công công của Phụng Nghi cung tới thị hầu Trịnh cô nương, ko ngờ lại gây họa làm cô nương kinh hãi thật đáng tội ah...

Đỡ nàng tiện tay phủ đi 1 lần y phục, lại tiện tay chỉnh luôn quần áo trước ngực..

( haizz thằng Đen này nó cũng nhiều cái tiện tay à nha..@\_@)

Vẫn đang còn ngỡ ngàng với hành động quá ư tự nhiên của tiểu công công , đến khi Tú Nghiên định thần thì tay y đã để trước ngực hồ nháo.

Đỏ mặt tím tai 1 cước lạ được phi ra , đây là lần đầu tiên Tú Nghiên đánh người như vậy, tức giận cũng chẳng thêm để tâm ra đòn nặng nhẹ lại rồi ren mà quên luôn mình có võ. Còn người bị đánh lạ là lần đầu bị người khác đánh , lại cảm thấy nữ nhân nhỏ nhắn này vô cớ đánh mình (ít có vô cớ lắm ẽm làm người ta đến như vậy 2 cước vẫn là nhẹ a!)

Ừ thì cái đầu tiên đúng ,vì mình thất thố nàng nhưng cũng chỉ sơ ý dấp tà áo dài thườn thượt này ah. Còn lần này ta có lòng tốt đỡ (& sờ soạng) nàng lại bị đánh thật vô tội ah

- Tại sao lại đánh ta...-“vừa đứng dậy xoa hông Du Lợi ai oán”.. Mà cô nương ah nữ nhân ai lại hành động ko chút thù mị như vậy ah , thật mất phẩm hạnh.

- Người hồ nháo , còn loạn ngôn. Người làm ra ngàn ấy sự tình với ta lại còn ko đứng đắn..người sàm sỡ ta ah.

(-”nói đến đây nàng lại đỏ mặt tím tai , đây là lần đầu tiên nàng thất thố như vậy lại còn vô duyên bị 1 tên thái giám cướp đi nụ hôn đầu đời, còn bị mắng mất phẩm hạnh... Thật tức chết nàng ah , ko đọc nhiều kinh lại còn luyện tính tình ít khi sinh khí chứ ko 1 nhất chém chết tên thái giám này cũng ko ha giận nàng ah..)

- Trịnh cô nương người quá ư hồ đồ a...tiểu thái giám ta làm sao có thể làm ra cái kia sự tình sàm sỡ người. Lại nói vô duyên vô cớ đánh người giúp người đứng dậy lại chỉnh sửa y phục cho người, lại bị đánh. Hay là -”mắt bừng sáng nhìn chằm chằm vào Tú Nghiên môi nhếch lên ý cười như ko cười”...người lại có loại sở thích ngàn ấy sự tình với ta ah...

Ểo là thốt tha đi về phía Tú Nghiên , làm nàng vô thức lùi về sau hoảng sợ cả tin ko biết tên thái giám này lại định làm gì...(Haizz ta nói ẽm a có tính chột dạ mà , có võ là haizzzzz thật là hổ thẹn thay sư phụ ẽm)...

Biểu hiện của Tú Nghiên càng làm Du Lợi càng muốn trêu đùa nàng, lại thấy 1 tầng lại 1 tầng phiếm hồng nơi gò má cao cao đôi môi đỏ mọng lại bị bậm duyên dáng (người ta bậm môi sợ mà ảnh thấy ra người ta lừa tình ảnh haizzzzz đều gia bá đạo nha) lại muốn lần nữa ném lại đôi môi ngọt thơm kia.

Du Lợi mê mẩn nhìn cánh môi Tú Nghiên quên mất ý định ban đầu chỉ là muốn trêu đùa nàng , nhìn thấy đôi mắt động lòng mở to nhìn mình đẹp đến mê mẩn miệng vô thức nụ cười mình nguyệt ít lộ nay sáng chói trước mặt làm Tú Nghiên ngần ngại bị dồn vào chân tường mà ko biết làm gì ngoài việc nhìn đắm đắm vào nụ cười đẹp kia ngơ ngẩn.

Đến khi Du Lợi tiến gần 1 lần nữa vô thức áp lên đôi môi Tú Nghiên, cả người lại thấy rạo rức cảm giác vui sướng lẫn lẫn khó tả. Một tay vô thức tiến đến bên eo ghì chặt nàng vào mình, tay còn lại xuyên qua mái tóc đen mượt mà như suối cổ định ko cho nàng tránh né..

(Au giờ có thể hiểu nghĩa tên của thằng đen nay như sau ah : ”Quyền của quyền thế - Du của du côn - Lợi của lợi dụng => đúng là lợi dụng con người ta 1 cách du côn & lộng quyền mà :)) )

Tú Nghiên như chết lặng trước cái hành động khó đỡ của tên thái giám trước mặt lại bị hấn kèm chặt ko thể thoát ra. Trên môi lại 1 mảnh ẩm ướt,cảm giác ngọt ngọt xen lẫn. Môi lại bị 1 vật trơn tuột tách ra xuyên qua hàm răng lọt vào vòm miệng mạnh mẽ xâm lược chiếm đoạt mọi thứ, bắt lấy lưỡi nàng quấn chặt như cách chủ nhân của nó kiểm soát nàng.

Chiếc lưỡi quái quỷ của hắn hết quấn lại đẩy đùa giỡn với lưỡi nàng hết lần này đến lần khác , có chút dịu dàng ,có khi lấn áp. lại bá đạo bắt lưỡi nàng về làm con tin. Qua 1 khoảng lâu khi thấy Tú Nghiên đuối sức muốn xui ,hắn mới cơ hồ buông tha lại như luyện tiếc mút mấp môi nàng như ngậm kẹo vài cái rồi new buông tha để thân hình vô lực của nàng áp vào người hắn.

Một cổ hàn khí ảm áp lan tỏa khắp người nàng, làm tim nàng rung động gương mặt nàng áp ở vòm ngực lại nghe thấy tiếng tim hắn rộn ràng như ngựa chạy nước kiệu, vòng eo lại bị tay hắn gắt gao ôm chặt. Trong lòng lại có 1 dòng ảm áp chảy vào tim mạnh mẽ đập mạnh vài cái... Đang mơ màng trên đỉnh đầu lại truyền tới làn hơi cùng âm thanh quen mà lạ..

- Ta là nói Trịnh cô nương người nhìn ko ra lại có ngàn này sự tin với 1 tiểu thái giám ta ah...

Dù ko nhìn Tú Nghiên vẫn nghe thấy ý cười trêu chọc trong câu nói, nộ khí song thiên ko 1 lời đẩy hẳn ra vùng tay định đánh thêm 1 tát vào gương mặt đang cười cợt mình , lại bị hẳn nhanh nhẹn chụp lại..

-Đánh ta ko phải dễ dàng đâu nha, hôm nay nàng đánh như vậy đủ rồi... Mà cũng đến lúc gặp Hoàng hậu nương nương , nàng cũng nên chỉnh lại trang phục ko lại thất thố ah... Ta vẫn là đi trước nàng vậy.

Nói rồi miệng lại ko nhịn được cười ầm áp buông tay xoa nhẹ 1 chút chiếc cằm xinh xắn , nhanh nhẹn rời đi để lại Tú Nghiên ngây ngốc ngược nhìn theo thân ảnh dần mất dạng trong màn đêm. Đêm nay sẽ là 1 đêm ko êm ấm của 2 con người , 2 trái tim cùng 1 nỗi tương tư lạ lùng

## 4. Chap 3 + 4: Tâm Tư

Chap 3 + 4: Tâm tư

Vẫn ngây ngốc đứng nhìn vào khoảng không nơi từng lưu bóng dáng cái tên quái nhân đã đi khỏi từ lâu , Tú Nghiên như vừa trải qua 1 chuỗi những cảm xúc cùng hình ảnh mà trước nay nàng chưa 1 lần nếm trải khiến mọi suy nghĩ trong đầu trở nên rối ren.

“Chuyện gì vừa diễn ra”

“Tên biến thái khi là ai?”

“Tại sao mình lại để hắn chiếm tiện nghi dễ dàng như vậy ”

“haizz mình bị gì vậy sao tim cứ đập loạn như thế này , còn cảm giác này là sao? ”

“Ko phải như tên biến thái đó nói mình là thích cái loại sự tình này ah.....Á ko thể nào hắn biến thái chứ ko phải mình ah...”

“Du công công ta thề sẽ truy xác người tên biến thái - hồn đáng - lưu manh....Haizzz tức chết ta mà”

Gương mặt đẹp biến đổi sắc màu phong phú đến lạ thường , khi tần hồng phủ thay lớp phấn điểm làm gương mặt đẹp mị lực. Lúc trắng bệch sương lạnh , khi tái xanh rồi lại đỏ mặt tím tái (tội nàng độc hỏa công tâm là đây)... Đôi mày châu lại suy nghĩ nát óc ,cố tìm 1 cái manh mối sự tình để có thể bắt được tên biến thái đã chiếm tiện nghi nàng mà “tả hữu” đánh bầm dập sợ vẫn ko thể hạ cơn giận ngày càng tăng trong lòng nàng . Mãi suy nghĩ mà nàng ko hay biết 1 tiểu cung nữ đã đứng nhìn nàng ngây ngốc bộ dạng suy tư sắc mặt tự khi nào...

- Trịnh cô nương Hoàng hậu nương nương mời người đến Phượng nghi cung..

Châu Huyền sau khi chỉ điểm cho Du lợi công chúa gian phòng của Tú nghiêm , lại dìu Duẩn Nhi về phòng nàng nghỉ ngơi.

Đúng khoảng time mà Hoàng Hậu nương nương căn dặn ban truyền lạ tới đưa Tú Nguyên đến nơi dự yến , lúc đi lại thấy Du Lợi công chúa ý cười ngây ngốc như tiểu hài tử được (cướp) kẹo tiêu sái quay về Ngân Nguyệt cung.

Trong lòng cả kinh sợ hẳn lại gây họa thất thố nhân lòng không khỏi rung 1 cái sợ sệt , hành lễ cùng công chúa lại vội vã quay về. Lại 1 trận kinh hãi khi thấy đây dung mạo lục sắc biến đổi chóng mặt của Trịnh cô nương , lòng lại run thêm 1 phần run sợ.

“Công chúa đại nhân người lạ gây họa ta , nhìn nàng bộ dạng sắc mặt thay đổi màu sắc còn hơn lần màu sắc tuyền tú vừa qua ah”

Vội vã truyền đến tai nàng lệnh để nàng có thể khôi phục thân hồn bị Công chúa đại nhân đánh bay mất...

Tú Nghiên thoáng giật mình , nhanh chóng chuyển dời ánh mắt vô định đặt tại người tiểu cung nữ trước mặt. Lòng buông nhẹ 1 cái cảm xúc , lại nhẹ gạt đầu ý hiểu môi xinh lại hé thanh âm

- Ân người... dẫn ta hướng đường đi.

- Trịnh cô nương có thể gọi ta Châu Huyền , ta hướng người đi.

Khẽ gật đầu cất bước theo Châu Huyền , một đoạn băng khuâng thanh âm truyền tới

- Châu Huyền cô nương người ở trong cung lâu vậy , có biết vị tiểu công công nào danh hiệu Du ko?

Thanh âm truyền đến tai nhẹ nhàng làm Châu Huyền khẽ run trong lòng , quay đầu gặp người cung kính hồi đáp. Nàng đã đoán biết trước thế này sự tình , nói ko biết sợ Trịnh cô nương cả tin truy hỏi người khách nghi hoặc y kiến sợ bại lộ sự tình. Mà nói biết lại ko khác gì vạch tội mình bất ý chiều cố nàng , vội nghĩ ngợi trả lời.

- Bẩm Trịnh cô nương tại cung Hoàng Hậu ko có vị tiểu công công nào danh hiệu Du , còn tại những cung khác thứ Châu Huyền bất lực ko biết.

Chứng kiến 1 cảnh cung kính khép nép hàng động ko khỏi dở khóc dở cười , nàng thật sự ko quen nhìn ah. Vội đỡ tay người trước mặt ngắt lời.

- Đừng như vậy cung kính ta thật sự ko quen thế này bộ dạng, trước người nhỏ hơn ta tuổi có thể hay ko xưng ta Tú Nghiên tỷ chứ danh xưng kia thật tình ko quen tại ta ah.

Nụ cười hướng CHâu Huyền nở rộ làm nàng ngưng đông, ý nghĩ thoáng xoẹt qua đầu.

” Có thể như vậy xinh đẹp nụ cười sao? Mình có thể gọi là thấy qua ko ít chỉ có thể nghĩ đến Du Lợi công chúa như vậy mỹ lực lại ko nghĩ tới thế gian có như vậy nữ nhân mỹ lực hội hơn nàng 1 phần ah..”

- Châu Huyền nào dám như vậy ...

-Được ko gì ko được ah ta nào phải người trong cung , há phải câu nệ ah. Quyết vậy đi ah. Có phải phía trước tới rồi ko? Ngẩng đầu nhìn đã thấy Phượng Nghi cung trước mặt, vội vã quay đầu đáp cùng dẫn đường so với dự liệu đã trễ 1 tí thời gian.

-Đúng thưa Trịnh.. Tú Nghiên tỷ mời đã trễ 1 ít time sợ Hoàng hậu nương nương chờ lâu.

Thở phào 1 cái trong tâm như thoát ly 1 tảng đá trong lòng , hướng Tú Nghiên đưa tới lại thấy chính diện 1 nữ nhân thân mặc trường phục ánh vàng sắc kim đầu đội mũ phượng uy nghi ngồi giữa. Bên phải nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ đầu búi Long trâm y phục kim sắc nhã nhặn tiếp tra tư thế hoàng mỹ chuẩn mực động tác khéo miệng ý cười hướng người trên tiếp chuyện vui vẻ

- Nô tì tham kiến hoàng hậu nương nương , Hoàng hậu nương nương thiên tuế , thái tử gia thiên tuế. Nô tì đã đưa Trịnh cô nương tới.

- Trịnh Tú Nghiên tham kiến hoàng hậu nương nương ,Hoàng hậu nương nương thiên tuế , thái tử gia thiên tuế

- Tú Nghiên miễn lễ , thưởng ngồi..

Hoàng hậu ánh nhìn hiền hậu chiếu vào Tú Nghiên thân ảnh , ánh mắt lộ vẻ yêu thương. Lòng thì thầm thanh âm “Càng lớn càng giống mẹ , Ngọc Tú tỷ thật có phúc khí có 1 tiểu nữ tử như vậy xinh đẹp ngoan hiền ah.”

- Lòng ko khỏi kinh hỷ 1 phen nụ cười hiền hậu rạng rỡ bội phần

-Tạ ơn hoàng hậu nương nương

Tú Nghiên thượng ngồi bên trái bộ dáng thanh thuần nhu mì , thanh thoát 1 khí nhưng trong mắt người đối diện là 1 nam tử lại có mỹ lực vô cùng.

Duẩn Hạo từ khi thấy bóng dáng Tú Nghiên tâm rung động , một mảnh phức tạp sự tình lại thấy cử chỉ nhu mỹ thanh cao nét đẹp động nhân tâm. Duẩn Hạo ngay ngốc nhìn đến thất thố mà ko hay , môi 1 mảnh cười tuần mỹ mê người chằm vào Tú Nghiên chiếu sáng.

Hoàng hậu nhìn hài tử lòng lại kinh hỷ ngân nga khúc nhạc vui mừng , nghĩ thầm mình chọn nàng quả ko sai biệt ý muốn của Duẩn Hạo. Lại thấy Tú Nghiên mặt cúi thẹn thùng nhìn chăm chăm phía chân , lại thầm nghĩ nàng cũng vài phần ưa thích hài tử mình...

Nào biết tâm mỗi người mỗi ý , Tú Nghiên khi nhìn đối đáp ánh mắt của Duẩn Hạo vì tư tình hẳn thật rõ ràng chiếu rọi nàng làm nàng bội phần ko thoải mái.

Lại y cường lộ rõ hài long kia của Hoàng hậu Nương nương , làm Tú Nghiên chấn động , ý nghĩ kia rõ là nhằm nàng mục đích rõ ràng ah thật khiến nàng tâm càng thêm lạnh chỉ mong tiệc sớm tan nàng có thể qua về Trịnh phủ thoát khỏi chốn này phức tạp chuyện đau đầu, hồng tim nàng ah....

\*\*\* Ngân nguyệt cung\*\*\*

Duẩn Nhi hoan hỷ ngồi ăn canh gà ngũ sắc , kế bên 1 chén ngân nhĩ đường phèn bạch quả lại có ngũ sắc trái cây ngâm lạnh...Vừa thưởng thức mỹ vị , lại hân hoan thầm nghĩ chút được Châu Huyền muội thoa thuốc mát xa lòng ko khỏi ha hê hoan hỷ vạn phần. Ngẩn đầu lại thấy công chúa hồi cung trên mặt thập phân xuân hỷ vui vẻ , lại nghĩ nàng là thật vui vì việc gì tâm ko khỏi tò mò ngóng chuyện...

-Ông iệc ì ả ê...- “miệng đầy thức ăn ngón nói”

-Chỉ là vui vẻ bất ngờ chuyện ah...Mà người có thói vừa ngón vừa nói như vậy bản chết ta ah mau nuốt nói...thật ko hiểu người như vậy sống sót được mà ko ghen chết ah...

-Du Lợi đưa tay lấy chén trà nhẹ thở uống một ngụm , lại ko nhìn được cười 1 tiếng. Tò mò nữ nhi như Duẩn Nhi nào bỏ wa cơ hội chớp thời cơ nho nhỏ hỏi

- Công chúa người hội thật lạ lòng sao bộ dạng quỷ dị cười cười nga...hay ta bỏ qua cái gì sự tình vui vẻ ? Người hội xấu 1 mình hưởng lại đối ta cười quỷ...-bĩm môi cuối đầu tủi thân ăn tiếp.

-Thật ko gì ah chỉ la ta ghẹo nữ nhân họ Trịnh hội vui ah...người ah ăn đi đừng để ý ta ah..

- DUẨN NHI.....HẢO NỮ NHI HỘI HỘI XẤU XA NGƯỜI..

”thanh âm vang vọng rung động 1 phương , bàn ghế lung lay. Duẩn Nhi đánh rơi chiếc muỗng vội lấy tay chặn lại âm thanh khi hải hùng giận dữ nhắm mắt khấn niệm..

“Thiên linh linh địa linh linh cầu người phù hộ đồ ăn ta nguyên vẹn ah!”

- Duẩn Nhi muội muội người có đồ ăn ngon lại hảo chiếu cố 1 mình mình ko thêm nhớ đến Tú Anh tỷ tỷ ta người hảo nữ nhi xấu xa a...

Miệng nói tay lại rút hảo bảo bối luôn mang theo trong ống tay (cặp đũa bạc của anh Sò công cụ ko thể thiếu ở bất kì khoảnh khắc nào của cuộc sống )..

Duẩn Nhi mếu máo bị Tú Anh kéo hết đồ ăn về phía mình hoan hỷ ăn ngon lành , lại ngó sang tìm 1 cái cứu diện đại nhân lại thấy Du Lợi nhàn nhã uống trà “vô tư lự” thật khóe ko thành tiếng ah.

- Tú Anh người nhàn rồi việc gì tới đây ah , Phượng Nghi cung tấp nập yến người lại nơi này nhàn rồi bộ dạng ăn ko sợ mẫu thân ta trách phạt người..

-Đúng ah Tú Anh tỷ tỷ hảo quay về ko bị trách phạt hỏa muội ta thương tâm khi người hội trách phạt ah...-miệng nói tay lại vương ra muốn cướp lại bị Tú Anh tay cầm đũa đánh đau vội rút về , Tú Anh châu mày liếc mắt Duẩn Nhi mếu máo cuối đầu.

- Tú Anh ta nhàn rồi mà tới đây ah vì có tin của Bảo Nhi tỷ ta new tới , với lại yến đã xong xuôi ta ở nơi đó hảo phải tắt bật dọn dẹp một chút ta ah chỉ bằng đến đây gọi tin ...

-miệng cười cười liếc mắt nhìn Duẩn Nhi ha hả cười nói.... lại có đồ ăn ngon. ah.

Du Lợi nhìn ko nổi cười ầm lên , Duẩn Nhi uất ức liếc 2 tên trước mặt rủa thầm

“2 người bọn người kẻ sắc nước người ghen chết đi ah” ...lại giật mình

- Tiểu nha đầu người trù bọn ta a!

-.....(tội bé Móm cầm nín toàn tập)

Du Lợi mở tin thư đỏ , kinh hỷ cười vui..

- Mừng 5 tới Bảo Nguyệt lâu mở hội “tiết hoa đăng” Bảo Nhi tỷ hảo ý mời chúng ta tới dự.

-Áo Áo ui a...ụ ụ - Tú Anh sắc sắc

-Ăn nói mất nét ghen chết người a...- Duẫn Nhi cười hoan hỷ

Tú Anh cùng Duẫn Nhi kẻ trêu người đùa tiếng cười rộn vang Ngân Nguyệt cung...

Du Lợi gấp lại tin lại vui cười cùng tỷ muội đồng minh hoan hỷ , chờ ngày đàm đạo cùng thân hữu bạn bè kết giao trong Bảo Nguyệt Thanh quán.

Tuy chốn này quán mang tiếng hầu rượu nam nhân tửu quán nhưng nữ nhi nơi này kỳ tài , xinh đẹp bán nghệ ko bán thân. Lại nói đến Bảo Nhi tỷ và 1 số nữ tử trong Bảo Nguyệt Thanh là những nữ tử trước đây được Du Lợi cùng mọi người cứu thoát từ thanh lâu ,sau cấp các nàng ngân lượng mở tửu quán này cho họ có kết mưu sinh & giúp đỡ những nữ tử khác lưu lạc phong trần có chốn dung thân ,ko bị thế nhân hoại tử chà đạp. Hàng năm cứ tới mừng 5 tháng 6 lại mở hội “Tiết hoa đăng ” thấp sáng kinh thành cầu ước nguyện , thi nghệ được rất đông tài nhân tham dự vẫn đáp kết giao thân hữu. Có người tới đây tìm nhân tài mà tuyển dụng giai nhân thủ phủ , nên rất náo nhiệt đông vui trở thành 1 lễ hội tiếng tăm vang xa. Du Lợi ý cười đứng dậy nhả nhặn đến bên cửa sổ ngắm nhìn ánh trăng sáng huyền ảo ko nhìn được nhớ lại người mặt mũi lực của Tú Nghiên , tâm vô định rung lên 1 cái âm thầm hoan hỷ. Lại nghĩ trước đây chưa từng có loại này cảm giác với ai , lại bâng khuâng ko hiểu vì sao lạ có hành động càn rỡ vừa rồi với 1 nữ tử. Nhớ đến nụ hôn vừa qua tay lại ko tự chủ đặt tại môi , cảm giác ngọt ngào lạ như dòng nước ấm áp rót vào tim đầu kinh hỷ xuân ý mỉm cười thắc mắc

“Ta động tâm 1 nữ tử sao?”

Vội lắc đầu ngậy ngốc cười ko tin nổi ý niệm bất đồng kia trong đầu , vừa nghĩ tới đã thấy mình thật sự điên rồ. Ngược nhìn vầng trăng trên cao như mong chờ 1 cái hồi đáp cho câu hỏi của bản thân...

\*\*\*\*Trịnh \*tướng phủ \*\*\*\*

Tú Nghiên từ lúc hồi phủ vẫn ko thể an tĩnh tâm can ,hành động kia của tên biến thái cú như 1 bức tranh sống động lập đi lập lại trong đầu nàng khiến tâm nàng thật ko yên tĩnh. Lúc ở cung dự yến đến khi về nàng cũng ko rõ mình bị sao , lại ko nhìn được bật dậy khỏi giường đến bên mở ra 1 phần cửa sổ dựa vào ngược nhìn vầng trăng cố làm tâm bình tĩnh lại ....

”Ánh trăng rọi sáng vùng trời..

Cớ sao ko rọi sáng vào tâm ta

Đêm tĩnh lặng tối bình yên...

Sao ko chia bớt nỗi niềm tâm tư...”

## 5. Chap 5 + 6: Tranh Giàng Tiết Hoa Đăng

\*\*\*\* Trịnh Tướng phủ \*\*\*\*

Tú Nghiên nơi ngự hoa viên tiểu đình Trịnh phủ , nho nhã đọc 1 quyển y thư sách cổ mà phụ thân vừa cấp nàng mấy hôm trước. Khuê nhi hoan hỷ hưởng nàng rôm rã nói cười

- Tiểu thư hỷ ah , ta nghe ngoại nhân trên phố truyền nhau đêm nay Bảo Nguyệt lâu mở “Tiết hoa đăng” , lúc ở biên ngoại nghe rất nhiều người vui vẻ kể rất hay sự tình rất nhộn nhịp vui vẻ. Ta thật muốn chứng kiến tận mắt “tiết hoa đăng” sáng rực bầu trời ah , còn có thi thư nghệ kỳ đặc sắc... Lại nghe đồn Bạch Ngọc công tử 3 lần thắng “tiết hoa đăng” vô địch thủ 1 bộ đáng tuần tú nam nhân , ta thật háo hức muốn

tận mắt thấy y ah....Tiểu thư dù gì lão gia cũng ko có tại phủ, người có hay ko cấp ta cùng người đêm nay cùng đi xem náo nhiệt chuyện ah?

Tú Nghiên thanh tĩnh bỗng chốc âm ỷ tiếng Khuê Nhi , đã sớm ko còn cái yên tĩnh nhân mà đọc y thư. Ngược nhìn bộ này dáng dấp vui cười huyền thuyên của Khuê Nhi lại ko thể nào trách móc nàng hồ nháo , ngược lại thấy sủng nịnh nàng niềm vui lại ko muốn chối từ ý nàng.

- Hảo ta cấp người nhưng cấm người chốn đông người lạ hồ nháo thể này hành động... Còn nữa cấm người như lần trước âm ỷ sự tình cùng người khác tranh cãi sự ta sẽ hảo phạt người a...

- Hảo hảo ta biết (le lưỡi)... sẽ ko cấp người sinh khí... Ta là về chuẩn bị y phục chuẩn bị ah ko phiền tâm người yên tĩnh đọc sách...hihi

Nói rồi ồ ạc chạy mất dạng.. Tú Nghiên nhện théo ko đáng Khuê Nhi đi mất ý nghĩ ko tự ý lạ sinh

“Nha đầu người 1 chút nữ nhi khí khái cũng ko có ah “

Ko kiềm được cười 1 tiếng , tâm tình vui vẻ đưa tay rót ít trà hoa tảo uống 1 ngụm thư thả nhìn trang sách đang dang dở đọc khi này. Đầu ko tự chủ nghĩ ngoặc nghĩ ngợi

“Thật có nam nhân như vậy sự tình ah, ta thực muốn mở rộng tầm mắt”

\*\*\*\* Ngân Nguyệt cung \*\*\*\*

Duẩn Nhi hồi hã sự tình chạy loạn trong phòng chốc chốc lại lục tìm thứ gì đó. Khi kinh hỷ mặt tươi cười quay qua Du Lợi tươi cười rộn rã sự...

- Công chúa cuối cùng cùng xong ah ,có thể hảo hảo ra ngoài ko lo ngại cái chi sự tình phát sinh. Ta đã dọn dẹp bài trí đầu vào đây , lại chuẩn bị thẳng thớm y phục cấp người a...

- Hảo người đã truyền ý cho anh em Phá gia chưa? Bọn hần khi nào đến? Còn Tú Anh giờ vẫn ko thất y ah

- Ta đây ta đây...phù phù Duẩn Nhi người ah đi mà dạy dỗ lại a đầu Huyền Nhi của người ah thật là nữ tử lắm lời. Ta có thể tới đây sớm hơn nào ngờ bị nàng chặn lại, hết hồi này lại nói nọ hại ta chạy mệt chết a

Tú Anh vừa thở vừa ai oán nhìn Duẩn Nhi liếc 1 cái , lại quay qua cấp Du Lợi cười cười nói

- Du Lợi người đêm nay có nghĩ ra trò gì mới ko ah?

Du Lợi lắc lắc chiếc đầu đưa ánh mắt xinh đẹp nhìn Tú Anh

- Ta vẫn chưa nghĩ đến , cứ đợi thiên thời vậy.

- Phá Lô ,Phá Hữu tham kiến công chúa vạn tuế

Du Lợi quay nhìn 2 nam nhân quỳ dưới đất , cười cười nói

- 2 người đứng dậy ah sao giờ new về , sự vụ phân phó thế nào sự liệu

Anh em Phá gia đứng dậy , Phá Lô chấp tay cung kính nói

- Bẩm công chúa đã cấp mấy người binh lính canh công đêm nay chu toàn , chúng ta có thể xuất cung lúc nào cũng được , sáng sớm mai có thể an nhã về cung đúng giờ thay ca trực của bọn hần là ổn thỏa.

- Hảo...Các người lui xuống chuẩn bị 1 canh giờ sau chúng ta xuất hành..

.....

.....

.....

“Chi tâm vạn nhất ngôn

Mùng 5 tháng 6 hoa Đăng rực trời

Giai nhân xinh đẹp mỹ miều

Như hoa như ngọc sắc cầm chen khoe

Bảo Nguyệt trắng sáng tại nhân

Tri ân bạn hữu trở tài hái hoa đăng...”

Tiếng hát ngêu ngao khắp phố của 1 tiểu ca lan truyền sự kiện làm kinh thành phía đông 1 phen nhộn nhịp sự tình.. Rảo bước đi tới lại thấy 1 dãy nhà mộc lâm trầm cao cao đèn lồng đủ sắc treo thất sang 1 vùng trời , nhộn nhịp ra vào nhiều người đang lui tới..Lại thấy khá đông kiệu hoa đủ kích cỡ phô trương than phận của những quý tử con quan , phú hào lần lượt tiến vào Bảo Nguyệt lâu. Tấp nập nhộn nhịp đó là điều ai cũng thấy khi đi ngang lại nghe tiếng nhạc tấu ngân hoan hỷ.

Bước vào trong cổng lại thấy 1 khoảnh sân lớn dựng 1 cái đài treo nhiều hoa đăng lớn nhỏ đủ sắc màu kích cỡ lớn nhỏ , trên cao lại thấy 1 hoa đăng lớn đỏ rực xinh đẹp treo trên cao nhất. Đó chính là “Tiết Hoa Đăng “ mà nhiều người đến đây đều muốn đoạt , vì đoạt được hoa đăng cần phải tinh thông “ Cầm Kỳ Thi Họa” thắng hơn trăm người khác có mặt đây new có được. Lại nó thắng được “Tiết Hoa Đăng” danh tiến đồn xa tiền đồ sự nghiệp công danh đến thành gia lập thất lại 1 đường trải thảm đỏ.

Giống như năm trước tuy chỉ được lọt vào 10 người vòng cuối đoạt “Tiết Hoa Đăng” , 1 thư sinh nghèo năm đó lại đỗ tam hoa làm quan huyện, lại cưới được 1 nữ nhân xinh đẹp con của phú hào nổi tiếng của Tô Châu.

Nên có rất nhiều thư sinh nghèo hằng năm lại đến đây mong có thể trở tài thi thơ thay đổi 1 phần vận mệnh mình...

- Tránh ra kiệu Ngọc gia tới mau tránh đường nhường lối...

1 Tên gia đình đi trước cầm roi mở đường hung hổ , gai mắt. 1 cỗ kiệu lớn xung quanh 12 tên gia đình mặt mày bậm trợn đi tới. Lại nghe xung quanh rì rầm tiếng người tháo nhau.

- Đó là kiệu gia của Ngọc Trạch Diễm con của Binh bộ đại nhân , tính tình hốc hách tự cao tự đại

- Người bốt loạn ngôn , để người khác nghe thấy rước họa vào thân ah

2 người nói xong lại hướng mắt ra hướng đường chờ đón từng người nhân vật lần lượt tiến tới , xa xa lại thấy 1 cỗ kiệu cùng 6 người gia đình đi tới. Hạ kiệu 1 gia đình trang phục xanh thẫm cung kính vén màn

- Thiếu gia đã tới nơi..

- ...

Bước xuống kiệu là 1 nam tử tuấn tú trang phục bạch sắc , tay cầm quạt họa sơn thủy hành động thanh nhã cùng tùy tùng bước vào Bảo Nguyệt Thanh

- Đó là con trai Lý đại nhân a Lý Đông Húc đúng là tuấn mỹ ah

- Ta nghe nói từ nhỏ hắn kinh thư đã thông thạo tài hoa a, kinh thành ko ai ko biết tiếng

- —

- .....

Gần có có 2 vị công tử tướng người tao nhã 1 thân bạch sắc cùng thanh sắc cũng đứng hóng chuyện đã lâu..

- Tiểu thư người đó có thể là Bạch Ngọc công tử trong truyền thuyết a...

- E hem Người a ầu tả ngôn...

- Á quên Thiếu gia...ta quên mất

- Người a hồ đồ nữ nhân mà

- Thiếu gia người cũng hồ đồ a ta nào phải nữ nhân..

Tú Nghiên cùng Khuê Nhi thì thầm tranh cãi, dáng đứng gần nhau khiêng nhiều người tò mò nhìn ngó. Tú Nghiên 1 thân bạch sắc y phục tóc chải búi cao trên cài 1 cây trâm bạch sắc hoa văn tinh xảo ánh xanh , eo

lại quần 1 chiếc đại có hoa văn thêu rất tinh xảo khoắc ngoài 1 chiếc áo tụa mỏng trắng tinh tể toát lên 1 vẻ đẹp thanh cao tuấn mỹ xen chút mị lực hút hồn.

Bên cạnh Khuê Nhi 1 thân y phục xanh nhạt tương người lại hơi thấp bé hơn chủ tử tóc búi cao trâm cài đầu cũng thanh nhã.Nhìn vào đã thấy 2 người họ đã thấy xuất thân ko tầm thường..

Phan phan phan....Tiếng vó ngựa ủa tới khiến mọi người thoáng giật mình ngoảnh lại nhìn lại thấy 5 nam nhân trên 5 con tuấn mã đang phi tới.

Người đi đầu thân 1 y phục hắc tuyến ánh bạc viền áo thêu hoa văn tinh xảo , đai eo đính bạch ngọc tôn lên dáng dấp cao quý ngạo nghễ. 1 cái phi thân nhẹ nhàng phóng xuống ngựa tay phải cầm quạt viền quạt giáp bạc khắc hình thù tinh xảo rồng lưỡng đầu mắt cần ngọc chiếu lấp lánh phe phẩy trước ngực , tay trái nhàn nhã cặp ngọc ngân long xoay tròn trong lòng bàn tay để sau lưng vững vàng cổ trụ điểm. Gương mặt tuấn mỹ như tranh vẽ tượng khắc tinh xảo ko tì vết , làm động lòng nữ nhân nam nhân nhìn thấy lại muôn phần ghen tị. Đôi mắt nâu hổ phách sáng đẹp nhưng sâu thẳm thanh thúy khó nắm bắt , gương mặt tuấn mỹ lạnh lùng bộ dáng lại tôn lên vẻ quyền rũ mê người. Tóc 1 nửa búi lên trâm cài , phần còn lại thông thả xõa thẳng tắp đen tuyến như suối khiến người có hồ mê luyện muốn chạm vào.1 bên mái tóc phía trước rẽ mái che đi 1 phần gương mặt , làm người nhìn vạn phần tò mò tìm hiểu...

4 người còn lại xuống ngựa đồng dạng thân thủ lại có chút gì đó cứng rắn >hơn , 2 nam nhân đi trước thân lực sắc tướng người iêng ẩn 1 nụ cười , tay trái cầm túi ngọc thố chứa hạt lộ tuyến tay phải lại bộ dạng nhàn nhã bóc từng hạt chậm rãi cho vào miệng. Người kia lam sắc y phục , thấp hơn người Lục sắc miệng cười đi tranh đoạt túi ngọc thố trên tay người chạy trước hướng người hắc y cổ thủ núp lại liên tục cho hạt lộ tuyến vào miệng mắt nhìn người phía sau trêu chọc. 2 Người nam nhân cuối cùng y phục xanh đậm tuy đơn giản nhưng nhìn vào đều rõ vẻ vóc thượng hạng tư lự , đang phân phó hạ nhân cất ngựa bên tay cầm kiếm vỏ bao sang bạc tinh xảo mắt.

“Dích bộ dáng người kia thật quen mắt , ánh mắt nâu hổ phách này ta đã gặp qua ở đâu ah”

Tú Nghiên cau lại đôi mày , mắt hướng về 5 nam nhân phía trước nhìn ko có ý dời đi. Bất chợt người trang phục hắc tuyến quay về hướng nàng , nhìn thẳng bộ dáng gương mặt lạnh ko gợn sóng ko nắm bắt tâm ý.

- Thiếu gia mọi việc đã chu toàn

Nam nhân y phục xanh đậm bộ dạng chấp tay phủ phục cuối đầu bẩm báo với nam nhân hắc tuyến.

- Ân

Nam nhân hắc tuyến rời ánh nhìn về phía Tú Nghiên môi thoát ẩn nụ cười đi vào Bảo Nguyệt lâu. 2 người Lục lam tư thế đùa giỡn giằng co túi ngọc thố đi tiếp nối phía sau . 2 Người xanh đậm tay nắm chặt thân kiếm bộ dạng kiên nghị tiếp nối phía sau.

-Tiểu....Thiếu gia chúng ta vào thôi ko hết chỗ ngồi ko thể thượng ah

- Ân vào thôi

Tú Nghiên cùng Khuê Nhi bộ dáng nô nức tiến vào phía cổng ko nghĩ đến nơi đây đứng đông ngẹt người , mãi một lúc 1 tiểu nhị nho nhỏ người mới hướng 2 người phía lầu trống bàn đi tới. Tú Nghiên tao nhã bộ dạng định ngồi lại nghe thanh âm ồn ào vang lên..

- Tiểu tử to gan ghê của Ngọc Thiếu gia cũng dám giành

Tên gia nhân gương mặt hổ báo truy hô tay cầm roi hướng Tú Nghiên mà dí văng ngón thô tục. Tú Nghiên bộ dáng đứng thẳng hướng người kia ánh nhìn băng lãnh mây nhú lại , Khuê Nhi 1 bên bức bối bộ dạng vụt ngón.

- Tên thiếu gia người khắc trên mặt ghê sao biết ghê kia của thiếu gia người mà bắt chủ tử ta tránh ah

Một nhóm người khi nãy nghe tên gia nhân truy hô , tò mò đã sớm quay đầu nhìn bọn họ bộ dáng tranh chấp chờ coi náo nhiệt. Lại nghe nam nhân thấp người y phục thanh sắc kia bộ dạng ngón từ ko nhin được hướng nhóm người Ngọc Trách Diễn cười bộ dáng chọc quê. Tên gia nhân mặt đỏ ngầu tức tối lại vung tay cầm roi chỉ về phía Khuê Nhi hung hãn nói

- Chó khôn ko cần đường.

- - Người biết vậy ah...đã tạ người nhường đường..

Khuê Nhi mặt tươi cười hướng đám người trước mặt chấp tay sau lưng kinh hỷ cười hồi đáp. 1 vùng người tức tốc cười ha hả chê cười tên gia nhân kia ngu ngốc cuồng ngôn bị người khác cầm tay hấn tẩn ngược vào mặt hấn. Tú Nghiên ko nhìn được cũng cười thành tiếng khe khẽ.

Tên gia nhân giận tái mặt , lại sợ sệt quay đầu....đầu chưa hướng tới phía sau đã bị hung hấn đập 1 phát mạnh bạo té nhào hướng phía cầu than nhà xuống.Ngọc Trách Diễm tay cầm quạt phỉ phỉ phía vạt áo , ngăn đầu bộ dạng hung hang hướng Tú Nghiên nghiêng rằng cường bạo ngôn từ.

- Khôn hồn tránh đường bốn thiếu gia thượng tửu , bằng ko chủ tử người có chân vào lại ko có chân ra

- Trịnh mỗ thật muốn biết thử cái kia mùi vị thế nào ah

Tú Nghiên thông thả bộ dáng ngồi xuống ghé chân bắt chéo phe phẩy quạt ngọc trong tay hướng Ngọc Trách Diễm cười lạnh nói. Lại quay qua hướng tiểu nhị cười cười

- Làm phiền tiểu nhị ca mang ta bình nữ nhi hồng thượng đẳng cùng vài món nhắm ngon của quán ah

Tiểu nhị ca thấy Tú Nghiên đằng này bộ dạng bình tĩnh lại ko nhìn được ngược nhìn hướng Ngọc Trách Diễm có chút sợ sệt , Khuê Nhi hiểu ý Tú Nghiên tiến tới nhét 1 thỏi bạc vào tay Tiểu nhị

- Tiểu nhị ca người là giúp ta nhanh 1 chút thức ăn , thiếu gia ta chờ lâu thực khát ah..Cảm tạ tiểu nhị ca Ngọc Trách Diễm thấy chủ tử Tú Nghiên ko đặt mình vào mắt tức giận dăm 1 bên chân tiến tới hướng Tú Nghiên giơ lên 1 cốc trau hô

- Người dám...

Gần tới nơi mặt lại 1 cái gì đau đớn sự vội thối lui tay ôm mặt đau đớn rống

- Kẻ nào to gan dám vũ nhục bốn thiếu gia mắt đỏ ngầu nhìn xung quanh hướng người

Lại thấy đối diện hướng lầu có 3 người nam nhân ngồi theo vị trí Lục – Hắc – Lam cùng 2 tên cầm kiếm hộ phủ phí sau lưng. Người y phục Hắc tuyến nhân nhả uống rượu gương mặt băng lãnh. 2 người lục lam cười nói rộn rã

- Tiểu đệ người là làm phí mất 1 hảo lộ tuyến vào 1 đồng thối phân ah

- Đệ đệ nào có ,chỉ là lỡ miệng cười lại phun bậy bạ cái kia nước bọt nào biết trúng phân ah...Thật thối

2 người kinh hỷ cười ha ha , lời nói đủ lớn để mọi người cũng hưởng thích thú phút chốc cả Bảo Nguyệt Thanh trần ngập trong tiếng cười. Lúc này mới thấy người Hắc tuyến kia môi khẽ nhếch lên điểm cười mắt hướng Tú Nghiên nhìn nhìn nâng chén rượu.

Lại thấy tiểu nhị ca quay lại bày rượu cùng đồ nhắm trên bàn Tú nghiên cuối đầu ý mời nàng thượng , Khuê Nhi này giờ ôm bụng cười thấy tiểu nhị ca bài thức ăn cổ nhìn cười hướng Tú Nghiên rót 1 chén rượu cùng 1 ít đồ ăn vào chén rồi mới hướng bên phải Tú Nghiên ngồi xuống...

Đám gia đình Ngọc gia thấy chủ tử bị thương vội vàng đỡ hấn su nịnh hỏi thăm , lại nghe hấn 1 tiếng hô đánh định hướng Tú Nghiên xuống tay ,bước được 2 bước lại có âm thanh nhu mỳ truyền đến ngăn cản..

- Ngọc thiếu gia là bớt giận ah , có chăng 1 lên này ,nể mặt Bảo Nhi ta lưu hạ đao nhân ah...Hôm nay hội vui cố sao như vậy sự tình , bàn hôm nay là Bảo Nhi ta hướng người tạ lỗi có được hay ko 1 chút nể mặt người...

Nhân vật Bảo Nhi y phục đồ rực tay phải cầm quạt hoa đỏ phấn đồng màu tay trái cầm khăn lụa hướng Ngọc Trách Diễm gương mặt lau nhẹ. Y phục rộng cổ hở vai chiếc áo khoác lụa mỏng khoác ngoài cũng ko ít gì sự việc che chắn bờ vai trắng ẩn hiện hình xăm hoa hồng đỏ.

Ngọc Trách Diễm nhìn giai nhân trước mặt hiện ko được quên đau cái kia gương mặt , đưa tay kéo Bảo Nhi ôm vào lòng...

- Bồn thiếu gia là nể mặt Bảo Nhi người ah , vậy người có nể mặt thiếu gia ngồi hầu ta chút rượu...

Đầu cuối xuống môi hướng Bảo Nhi cái hôn , lại bị nàng nhẹ nhàng tránh 1 bên môi hôn rơi xuống phần này bã vai lớp áo... Tay đưa lên vuốt mặt hần cười cười..

- Hiếm thấy Ngọc thiếu gia có hứng như vậy Bảo Nhi nào dám quá phận hảo bồi tiếp người cái kia bàn rượu ah...

Bảo nhi khéo léo xoay người đem cánh tay hần nơi eo gỡ ra lại khoát tay hần kéo đi nơi khác, trước khi đi lại hướng Tú Nghiên gầm gừ nói

- Ngọc gia gia ta hôm nay nể mặt Bảo Nhi tha mạng các người..

ko gian ồn ào thoáng chốc lại yên tĩnh trở lại. Tú Nghiên lúc này mới dời ánh mắt trở lại phía đối diện , vẫn thấy người nam nhân thân hắc tuyến vẫn thế kia ánh mắt nhìn nàng tay lần nữa nâng chén rượu hướng nàng mời. Tú Nghiên vung tay nâng chén rượu trước mặt hướng người kia ý đáp , cả 2 nâng chén rượu uống cạn 1 hơi trên mặt lộ ý tươi cười..

.....

.....

.....

Trên đài giai nhân nữ tử sắc màu rực rỡ y phục tấu nhạc họa vũ , phía dưới 1 bàn cờ bài sẵn trận pháp chờ người giả , bên cạnh câu đối treo 10 bản , kế bên lại có bàn bút họa tranh..

Rất đông nam nhân lần lượt lướt qua lại lắc đầu lui xuống , vẫn ko ai giải được ván cờ kia. Câu đối đã được 1 số thư sinh nho nhã giải đáp , họa cũng có nhiều người họa nhân cái kia thượng phẩm tiểu đẳng.

Cứ thế lần lượt từng người đi qua lại , vẫn lắc đầu trước câu đối liền cùng bàn cờ kia của “Tiết Hoa Đăng”....

Lúc này Lý Đông Húc nhân nhả phe phẩy quạt đi xuống hướng câu đối liền tháo xuống thanh nhả đọc..

“Giai Nhân Nhi Nữ hoa lệ sự...”

Hần liền cười cười phe phẩy quạt đáp

“Mỹ tửu nam nhân hữu tư cầu”

Hướng tới bên bàn họa 1 bức tranh “giai nhân nam nữ tửu”

Lại đến bên kia bàn cờ đặt 1 quân đen , bỗng chốc thế cờ đảo lộn quân trắng mất đi 3 phần 10 số quân còn bị bao vây bởi quân đen , thế cơ kia phức chốc hóa giải

Không gian đang yên lặng chờ đợi , thoáng chốc không gian vang lên tiếng vỗ tay cổ vũ , Khuê Nhi kế bên hoan hỷ sự tình chuyên thì thâm bên tai Tú Nghiên

- Tiểu thư Bạch Ngọc công tử quả là danh bất hư truyền a

Tú Nghiên khẽ gật đầu môi hé lộ 1 nụ cười thâm ý

- Ta lại ko nghĩ vậy ah..

Thông thả bộ dạng đứng lên ly khai khỏi lầu đi xuống hướng Lý Đông Húc đang đứng chấp tay cảm tạ mọi người , Tú Nghiên thanh nhả âm thanh nhẹ nhàng đối đáp câu đối liền:

“Giai Nhân Nhi Nữ hoa lệ sự...”

Mỹ tửu cầm kỳ họa giai nhân”

Bên kia bàn cờ đặt 1 con cờ trắng tự giết 1 phần quân trắng tạo lối trống ăn sạch quân đen , xong lại họa 1 bức tranh “giai nhân lệ hoa nghệ cầm “ bên dưới tầm 2 câu đối...

Phút chốc thay đổi kia tàn cục , Lý Đông Húc đứng ngăn người nhìn nam nhân trước mặt , lại cuối đầu hổ thẹn bái phục nhân. Quay đầu hướng bàn mình ngồi xuống đưa tay nâng rượu thô bạo uống.

Mọi người sững sờ nhìn về hướng Tú Nghiên rôm rã khen ngợi , Khuê Nhi tọa trên lầu ko nhìn được khinh hô vài tiếng khen ngợi tự xưng thiếu gia ta tài giỏi nhất . Trong lúc Tú Nghiên định quay trở về bàn lại nghe thanh âm hướng đến.

“Giai Nhân Nhi Nữ hoa lệ sự...”

Mỹ tửu cầm kỳ họa giai nhân”

“Nam nhân đua tranh mỹ tửu

Thắng đây mỹ tửu đoạt giai nhân...”

Tú Nghiên quay đầu nhìn hướng người vừa đối đáp luôn cặp đối liên của mình , lại thấy nam nhân thân hắc tuyến nhân nhĩ hướng tới phía mình, cười cười phe phẩy chiếc quạt rồi gấp lại nhân rồi để tay phía sau lưng. Đặt thêm 1 quân cờ đen lên bàn kia ăn trọn vẹn quân trắng chỉ còn lại 1 con đối diện quân cơ mình..Kế bên bức tranh của Tú Nghiên họa thêm 1 đôi hồ điệp viết thêm liên đối.

Tú Nghiên ngây ngốc đứng nhìn nam nhân trước mặt tim ko khỏi run động, đứng ở vị trí này new thấy hết diện mạo hấn thật tuấn mỹ mê luyến tâm can. Nam nhân Hắc tuyến cũng ngây ngốc ánh nhìn đối nàng, cả 2 nhìn nhau giống như ko gian xung quanh bỗng biến mất dị thường chỉ còn 2 người họ.

Tiếng vỗ tay rộn ràng kéo họ về thực tại, Tú Nghiên khe khẽ đối người thì thầm âm thanh

- Trịnh mỗ múa rìu qua mắt thợ rồi

- Nào có nào có...là A Quyền ta múa rìu trước người ah

Lại nghe thanh âm quen thuộc vang lên của Bảo Nhi chủ quán

- Vị công tử cả 2 đều thắng “Tiết Hoa Đăng” làm thế nào chia ah...Hay 2 vị tấu nhau 1 khúc nhạc ta phân thắng bại trên nhạc cầm vậy

- Hảo ý kiến hay , ko biết Trịnh công tử đây có nể mặt cùng A Quyền ta tấu 1 đoạn nhạc ko?

- Ta cấp người...

2 người nhìn nhau thâm thúy cười , Tú Nghiên đi tới mượn lấy 1 cái tiểu cầm đặt trên bàn ngồi xuống lại quay sang A quyền nhìn xem hấn là sử dụng gì kia nhạc cụ. Lại thấy hấn lôi từ trong tay áo ống tiêu thanh ngọc khắc phụng hoàng uốn lượn mỉm cười hướng mình cười , tâm lại ko tịnh run 1 cái.

Tiếng cầm Tú nghiên vang lên 1 khúc “nguyệt cầm ngân” , âm điệu lúc nhanh lúc chậm khó nắm bắt , tại 1 khắc đã nghe tiếng tiêu thổi khúc “nam nhân tửu” âm điệu eo chuyển lưu loát.

Mọi người có mặt tại Bảo Nguyệt Thanh quán ngây ngốc ngồi thưởng thức khúc song tấu hai hòa đến mê hoặc.Tú Nghiên cùng A quyền nhắm mắt hòa vào trong tiếng tấu , 1 lúc sau tiếng cầm tiêu ngưng động cùng lúc. 2 người mở mắt lại đập vào mắt nhau hình ảnh của đối phương , ngây ngốc ngắm nhìn cái kia đối diện đối phương tim đập loạn nơi lồng ngực

- Thật khó ta cái này sự việc cấp ai “Tiết Hoa Đăng” bây giờ

Bảo Nhi đo dự cầm trên tay ko biết đưa ai cái này lễ vật , lại nghe âm thanh truyền đến bên tai

- Chi bằng chúng ta cùng nhau cấp “Tiết Hoa Đăng” ko biết Trịnh công tử thấy sao

- Cứ như vậy y lời A quyền công tử đây vậy

Bảo Nhi kinh hỷ vui vẻ bộ dạng tươi cười, trao lễ vật lên tay 2 người bọn họ rồi cái lui sang 1 bên. Mọi người hô hào hoan cùng nhau mỗi người viết lên ước nguyện lên hoa đăng của mình (1 số tuy ko tham dự thi tài , nhưng bước vào đây ăn uống thưởng lãm đều được cấp 1 cái hoa đăng nho nhỏ)

Đến khi hoàng thành ước nguyện trên đó mọi người cùng thả hoa đăng bay lên cao , “Tiết Hoa Đăng” trong tay 2 người họ sang chói được thả từ từ bay lên cao..2 người điều đem tâm trạng của mình gửi vào trong hoa đăng cầu thành hiện thực tâm ko hên lại cùng lên tiếng..

“Hữu duyên ắc hần tương phùng”

Đó là điều cả 2 họ hẹn mà gặp viết trên “Tiết Hoa Đăng”

.....

.....

.....

Rơi khỏi Bảo Nguyệt lâu mỗi người mỗi hướng khác nhau

Tú Nghiên gương mặt tươi cười nhàn nhã đi ,bên cạnh Khuê Nhi huyền thuyên về sự việc vừa rồi. Đi đến 1 hẻm vắng lại bị 2 tốp người chặn trước sau.,,phía trước là đám người của Ngọc Thách Diễm , phía sau lại có Lý Đông Húc cổ thủ

- Lý huynh là cũng muốn báo thù như ta ah

- Ngọc huynh vẫn là người hiểu tại hạ nhất a...

2 người bọn họ nhìn nhau tươi cười thân hữu lại hướng Tú Nghiên gần giọng

- 2 đứa tiểu tử nha người làm xấu mặt huynh đệ ta hôm nay ta cho chủ tớ họ Trịnh người sống dở chết dở a....

Trước sau toàn địch nhân , Khuê Nhi run sợ nép sau lưng Tú Nghiên thì thầm

- -Tiểu thư giờ phải làm sao?

- .....

## 6. Chap 7: Chặn Đường - Quyết Chiến

### CHAP 7: CHẶN ĐƯỜNG - Quyết Chiến

Tú Nghiên tiểu ý cười lạnh , nhàn nhạt ánh mắt hướng Khuê Nhi thanh âm

- Ta hội ko biết ah... Việc này cấp người tự quyết ah

- Ngô...sao có thể cấp mình ta liệu sự...họ vì người mà tới với lại chỉ vì ta muốn cấp người an ổn tọa mà ra cố sự tranh chấp cùng phía kia nam nhân cấp đất..nay người rũ bỏ mình ta sự là sao?

Khuê Nhi mếu máo cầm 1 bên kia cánh tay Tú Nghiên liều mạng lắc gương mặt ai oán hướng Tú Nghiên cầu tình..Tú Nghiên lại giương đôi mắt đẹp tròn xoe nhìn Khuê Nhi cười cười

- Còn nữa tên nam nhân bạch sắc kia vì người đoạt hãn Hoa Đăng mà tới vì cố gì cũng di mình ta tự liệu...

-Thì vẫn vì người hướng ta tới chốn kia mới sinh việc này diễn , há ko phải người nên tự liệu sao lại cầu ta sự liệu...ta vô can sự ah

-Tiểu Thư người...người vô sỉ ah

- Ta nào có

Tú Nghiên cười cười nhìn Khuê Nhi đích bộ dáng này mếu máo tiểu hài tử bị cướp kẹo (bị nàng giá họa ẻm ah) , khóc ko thành tiếng nhìn Tú Nghiên giãy nảy kia chân dậm đất...

2 tên Ngọc Lý nhìn nhau ko hiểu ắt giáp , lại cả giận vì 2 người kia ko những ko sợ lại ko ko để bọn hãn vào mắt lòng 1 phen giận dữ...

-2 tiểu tử thói người còn ko mau cầu tình huynh đệ ta đây lỗi.

- Đúng là “Hoàng thượng ko vội thái giám lại gấp” ah

Khuê Nhi căm giận ánh mắt hướng bọn hãn liếc rích qua kẽ răng...Sau lại hướng Tú Nghiên cầu tình

- Tiểu Thư người hội ko cùng ta giải quyết cái này sự ah

- Ân

- Người vô sỉ nhân ah

Tú Nghiên ko hồi đáp môi ý cười càng ngày càng lộ rõ

- Nếu người thật sự ko cấp cùng ta giải quyết sau này ta ko cấp người cái kia trò chuyện..

- Ân

- Ta ko cấp người thức ăn cùng hảo y phục ah

- Ân

- Ta là ko cấp người cái gì sự ah

-Hảo ah

-Tiểu thư người người vô sỉ nhân ... Hội tức chết ta ah...

Hung hăng vút đi cánh tay Tú Nghiên , dậm chân ai oán gương mặt thập phần thảm thương... Tú Nghiên nhin ko được cười kinh hỷ tiếng , tay phe phẩy quạt ngẩng đầu hướng kia trời cười.

Ngọc Trách Diễn chấn động 1 hồi tâm càng giận hướng bọn gia đình gầm rú thanh âm quát

- Bọn ngu ngốc các người còn ở đây đứng nhìn , qua bên kia hảo giáo huấn 2 tên tiểu tử ko biết sống chết kia cho ta...ko hảo sự ta cấp các người trừng trị tội ah... Cút

- Dạ thiếu gia

Bọn gia đình tay thủ quyền sẵn tay áo hung hăng tiến về phía 2 người Tú Nghiên... Bên kia gia đình của Lý Đông Húc thì thầm hẩn ý

-Thiếu gia chúng ta cũng xong lên chứ

-Ko cứ để tiểu tử họ Ngọc kia manh động ta tọa tại đây chỗ coi cái này chuyện vui ah..

Tên gia đình phía sau nghe thấy gấp rút thủ thế quỳ bò cho Lý Đông Húc tọa hẩn hướng ngồi, phẩy phẩy quạt quạt bộ dáng thanh nhã trưng bày khiến người khác ko biết chuyện sẽ hướng hẩn nho nhã bộ dáng. Phía sau gia đình lại cấp thêm hẩn 1 chén rượu , nhìn hẩn bộ dáng như đang ngồi xem cái kia vũ nhạc ah..

Bên đây Khuê Nhi vẫn tức giận bộ dáng dậm chân oán giận nhìn Tú Nghiên ánh mắt thê lương...bên kia hung hăng gia nhân 1 top hơn 10 người lao tới. Tay vung ra hướng mặt Tú Nghiên quả đấm , Ngọc Trách Diễn kinh hỷ đứng chấp tay sau lưng hẩn cười hướng nhìn...

“Phan phan phan”.. 1 loại âm thanh bay vút xé gió lao tới...chỉ nghe tiếng “áaaaaaaa” đau đớn vang lên. Thoáng cái đám gia đình ôm mặt lăn lóc nằm trên mặt đất...Khuê Nhi tròn xoe mắt nhìn bọn gia đình kia đau đớn ko hiểu cái gì sự tình, lạ nghe âm thanh quen thuộc vang lên phía đối diện con hẻm tối thanh âm

- ” Vô lại nhân sinh vô lại sự.....Súc sinh chủ tử sinh súc sinh nhân”

Mọi người ko hện mà gặp cùng nhau hướng cái kia con hẻm nhìn...Ngọc Trách Diễn căm giận quát

- Tên khốn khiếp nào phá sự việc ta..

Phạch phạch âm thanh tiếng quạt phe phẩy...

- Đồng phân thối ko thể tỏa ra cái hương nào khác thơm...thối nhân người về nhà tắm rửa xúc miệng cống thơm tho hãy ra ngoài đừng làm cái này ko khí ô nhiễm ah..

-Tam huynh hảo hảo đứng ah..

- Hahaha...

Hôm tối hắc tuyến y phục phe phẩy quạt dẫn đầu ra , phía sau lần lượt 4 nam nhân khác phía sau xuất hiện. 2 người lục lam vẫn như lần đầu xuất hiện hoan hỷ cười cười lộ diện, 2 người xanh đậm y phục vẫn im lặng phía sau lưng đi tới.

-Lại bọn hỗn đàng các người

- A a huynh đài thối nhân bé bé miệng để nhân yên giấc a , với lại đừng hù thối chết bọn ta ah..

Khuê Nhi ko nhìn được cười ha hả trước nam nhân lục sắc chế giễu tên cạp đất kia...Tú Nghiên tâm đã cái kia hướng nhìn cái kia nam nhân Hắc tuyến , 2 người ko hẹn đối nhau cái kia ánh mắt đẹp đối nhau khóa chặt...

- Người dám...bọn bây còn đứng đây làm gì tất cả cùng nhau xông lên..

Ngọc Trách Diễm rút ra trong tay áo thanh thủy thủ hướng nam nhân lục sắc kia đâm tới... Khuê Nhi kinh hãi truy hô

- Công tử cẩn trọng

Nam nhân Lục sắc môi cười ha hả , phát cái này tay áo tránh cái kia 1 nhất đâm tới , lại tung bên này cánh tay cầm túi lộ tuyến đưa tới thân thủ khom xuống bộ dáng nhẹ nhàng đánh vào cánh tay kia truy thủ sắc bén lao tới. “Pha” 1 tiếng cái kia truy thủ bị đánh rớt xuống, lại “pha” 1 tiếng cánh tay kia vung ra bẻ ngược cánh tay Ngọc Trách Diễm bị bẻ ngoặc về phía sau. Lại tung thêm 1 cước phía kia khủy chân khiến hắc rên rĩ đầu đón quy rạp xuống đất rên rĩ. Những tên còn lại cũng được 2 nam nhân xanh đậm lần lượt chăm sóc nằm rên rĩ kia trên mặt đất..

Ngọc Trách Diễm bộ dạng này đau đớn , miệng lại rên rĩ cái này “tha mạng tiểu nhân” lập đi lập lại...

- Thôi thiếu gia tha người cái này 1 mạng đừng để ta lại lần nữa thấy mặt đáng ghét người lần nữa cút...

Chân đưa lên đạp thêm 1 cái vào lưng khiến hắc té nhào xuống đất ,đau đớn hô thành tiếng...mấy tên gia nhân lom còm ngồi dậy đỡ hắc lom khom chạy chết trôi...

Thôi Tú Anh phì cười bộ dáng tay , ha hả cười

- Hảo vui ah...

Khuê Nhi thấy kia nụ cười sáng rạng , tìm ko hẹn đạp mạnh vài cái hô hấp có phần ko thông bộ dạng ngây ngốc nhìn.. Bên đây Tú Nghiên cùng A Quyền cứ thế nhìn nhau ngây ngẩn bộ dáng trụ tại điểm...A Quyền phá vỡ ko khí kỳ hoặc này trước..

-Trình công tử người ko sao chứ

Âm thanh trầm trầm vang lên , A Quyền tự thân tiến lên 1 chút gần gũi hướng tới Tú Nghiên cố trụ vị trí.

- Ân ta ko sao...đa tạ A Quyền công tử ra tay tương trợ

- HaHa ko lớn ko lớn...ko cần đa tạ ah...

A Quyền tươi rói nụ cười hướng mình Tú Nghiên nở rộ (vì 2 người đang đứng đối diện nhau chỉ có đối phương trong mắt) , Tú Nghiên lòng rung nhẹ 1 cái tìm cứ thế mà nhòe đập inh inh mấy cái...A Quyền cũng ko khá khảm gì hơn tìm cũng inh inh mấy hồi rộn ràng trong lòng ngực , khi thấy 1 tầng phấp phồng trên đôi má cao cao xinh đẹp...

- Bababa...Hảo công phu...ta thật cái này 1 chút học hỏi...

- Khách khí ah...muốn học thêm 1 chút cũng ko câu nệ , ko câu nệ...

Thôi Tú Anh cao ngạo đối đáp cái kia Lý Đông Húc khen ngợi.. Họ Lý nghe xong mặt có sắc giận hờn lạnh 1 cái cao giọng nói

- Cần ta thuộc ha của ta là đủ... Phía sau 1 hắc nam nhân 1 bên mặt được che kính bằng mặt nạ tay cầm kiếm khoanh trước ngực bước ra..

“Nam Thành nhất chiêu..nghe giang hồ đồn đại người này ra tay hiểm độc 1 chiêu lấy mạng người. Cao thủ như hần vì sao thủ phục trước tên công tử họ Lý kia” Thôi Tú Anh kinh ngạc thầm nghĩ , bên cạnh 2 anh em Phá gia cũng cùng tâm trạng suy ngẫm mầy có chút nhiều chặt.

- Sao thuộc hạ ta đủ tư cách chứ?

Lý Đông Húc nhàn nhã uống chén rượu , trầm giọng hỏi..

- Hảo ta tiếp người...

Phá Lô lạnh giọng đáp , tay đưa ra ý bồi tiếp đón...

- Tôn tính đại danh ta nhớ còn khắc cho người chi mộ

Nam Thành cao ngạo nói , tay từ từ rút kiếm ra khỏi bao hướng Phá Lô chỉ thẳng bất ngờ lao tới...

- Phá Lô

Thanh âm binh khí chạm nhau nghe thật chói tai vang lên âm ỉ 1 vùng , mọi người chăm chú quan sát. 2 người vô tư lự như Tú Nghiên cùng A Quyền cũng phải quay lại nhìn...qua mười chiêu vẫn chưa phân thắng bại. Tú Nghiên quan tâm hỏi thăm 1 câu

- A Quyền công tử có hay ko giúp 1 chút người kia

- ko đáng lo hần mười chiêu sẽ thắng

Tú Nghiên kinh ngạc dời mắt về phía A Quyền lại thấy ý cười cười trên mặt , tâm cũng yên ổn nhìn lại kia 1 màn tranh hùng kiếm pháp.

Đúng như A Quyền nói thoáng chốc trận thế đã đảo ngược, Phá Lô sau 1 hồi thăm dò cũng bắt đầu tung toàn lực hồi đáp. Mỗi 1 kiếm đưa ra có nhu có cương làm Nam Thành có chút khó khăn đáp trả.... Phá Lô phi thân 1 kiếm chém xuống...A Quyền , Tú Nghiên cùng Tú Anh môi hé nụ cười thầm khen chiêu thức thắng đẹp mắt lại nghe “phi” 1 cái âm thanh xa lạ xé gió lao tới xuyên qua 1 phần bã vai của Phá Lô .. Nam Thành thức thời vương kiếm đâm tới , Tú Anh, Duẩn Nhi & Phá Hữu cùng đồng loạt lao tới giải vây lại nghe “phi phi phi” 3 tiếng ám khí lao tới.

Tú Anh phát cái kệp lại ám khí bằng đôi đũa bạc , Duẩn Nhi rút ra 1 cặp tiểu đao chém bay ám khí, Phá Hữu đưa dây thanh kiếm chặn lại ám khí.. Lại cùng đồng loạt hướng về Phá Lô lo lắng cái nhìn A Quyền sao khi nghe thấy âm thanh kia cùng những hành động vừa rồi tiếp diễn đã phi đi quạt trong tay cản đi nhất kiếm muốn lấy mạng Phá Lô thân thủ nhanh như cắt... Kinh công lao tới tay đỡ lấy Phá Lô bộ dạng đau đớn , cũng ko nể tình tung 1 cước đá kiếm trên tay của Phá Lô đâm thẳng 1 vào yết hầu của Nam Thành chết ngay tại chỗ.. Đáp xuống tay đỡ lấy bộ dạng của Phá Lô đưa tay điểm vào nguyệt đạo phong tỏa mạch..truy hô

- Tú Anh có độc...

Lại nghe rắc 1 tiếng âm thanh vỡ vụn kia mãng ly , xoay đầu lại thấy Lý Đông Húc tay kia kiếm nhanh như gió hướng Du Lợi đâm tới...Mọi người kinh hãi truy hô

-Công tử - Thiếu gia cẩn thận

.....

.....

.....

## 7. Chap 8: Kinh Hãi..

Chap 8: Kinh hãi..

A Quyền quay lại chỉ thấy 1 bóng trắng xoạt qua người mình

“Ken...”

Không gian như ngưng đọng tại giây phút ấy , Tú Anh cùng mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn 1 màn kinh hoàng trước mắt . Thân thủ kia quá nhanh khiến họ ko thể kịp ứng phó , giải cứu 1 kiếm nguy hiểm chỉ có thể trơ mắt nhìn kia kinh hoàng hết...

.....

.....

.....

Kiểm kia sắc bén sau lưng trái A Quyền 1 nhát đâm thẳng xuyên thấu ngực... máu đỏ tươi lan rộng 1 vùng , 2 tay vô lực buông ra cái kia thân Phá Lôi đau đớn gương mặt..

-Không....

Xung quanh ko gian ngưng đọng chỉ kia 1 tiếng kinh động mọi người hét lớn , A Quyền run giật vai cái miệng thổ huyết trông mắt ngưng đọng kia tim bị xuyên thấu cũng đồng thời điểm ngưng đọng trong lồng ngực....

.....

.....

.....

(hê hê ta đùa ta đùa ah đâu lại vô duyên new tới đây sau thằng Đen thui thôi lùì này có thể chết dễ dàng được...có chết cũng chỉ có con mèo vàng nhà ta là định đoạt...Mọi người vui vẻ đọc tiếp ah hê hê...)

Tú Nghiên trong lúc ngớ người nhìn A Quyền xuất thủ cứu Phá Lôi kia 1 kiếm nguy hiểm , bên tai lại nghe 1 âm thanh khác thường quay đầu nhìn thấy Lý Đông Húc thân thủ nhanh nhẹn rút ra thanh kiếm. Bốp bốp chén rượu , chiêu thức mạnh bạo xé gió hướng về A Quyền thân thủ bộ dáng mặc kệ cánh tay đỡ lấy thân Phá Lôi. Thân thủ Lý Đông Húc rất nhanh xuất khiến bọn người của A Quyền ko kịp trở tay ứng phó.

Tú Nghiên nhanh nhẹn từ thắt lưng rút ra thanh kiếm uyển chuyển giải cứu , đập 1 chân xuống nền đất thân thủ kinh công nhẹ nhàng lao tới chặn kia 1 kiếm. Nhanh nhẹn tung 1 cước về vào bụng họ Lý khiến hấn lùi lại vài bước chân, tay chống kia thanh kiếm giữ trọng tâm cơ thể cuối gầm mặt

- - Người vô lại nhân lại dung cái này đánh lên

Tú Nghiên ngữ điệu tức giận hướng phía Đông Húc quát , thanh kiếm trong tay vẫn còn uyển chuyển run lượn trên tay cho thấy vừa rồi kiếm kia giao nhau lực động ko phải nhẹ. Lồng ko nhin được rung lên tức giận , nếu nàng chấp trễ 1 khắc khác nào mạng A Quyền vô cố bị tên vô lại này ảnh hưởng lòng căm giận có chút sợ hãi rung. Nàng hội ko hiểu nàng vì sao sốt ruột cùng như vậy tức giận...

A Quyền tay vẫn đang đỡ Phá Lôi ngây ngốc nhìn 1 màn kinh thiên , Tú Nghiên giải vây lòng như có 1 dòng suối ấm áp chảy vào môi ko tự chủ nhét lên.

- - Thiếu gia người an ổn

Tú Anh lao tới hướng A Quyền cùng Duẫn Nhi cấp bách hướng A Quyền kiểm tra thương thế , lại bị A Quyền đẩy Phá Lôi trầm giọng nói

- - Phi tiêu kia hội có độc người cấp hấn kiểm tra , ta thật ko chút thương tích.

Phá Hữu nhanh nhẹn đỡ lấy thân thể ca ca trắng vương ra mồ hôi hột , thân thể cho Phá Lôi ngồi xuống hướng phía sau lưng điểm tới 2 nguyệt . Tú Anh vội vã lấy từ trong túi áo 1 tiểu hồ lô nhỏ ngọc bích . quay sang thấy Duẫn Nhi xé ra từ tà áo 1 mảnh vải quần lại trong tay đưa tới kia phi tiêu “pha” 1 cái giật mạnh. Phá Hữu 1 pháp nội công vận khí chưởng tới phía , Phá Lôi “Ah” 1 tiếng miệng phun ra 1 ngụm máu đen xì . Tú Anh rất 1 phần bột trắng vào miệng vết thương đen thẫm...vài khắc trôi qua nơi kia vết

thương tiêu đi màu đen thăm lại thấy 1 sắc đỏ trở lại. Tú Anh lại lấy ra 1 viên đan đen cho vào miệng Phá Lô , dần dần sắc hồng hiện lại trên mặt mới thở phào nhẹ nhõm.

Lại thấy Phá Lô từ từ mở mắt , mới an ổn phân phó Phá Hữu

- - Phá Hữu người cấp ca ca người chỗ dựa phía kia cái tường để hấn an ổn nghỉ ngơi 1 chút chờ công...công tử giải quyết cái này sự về chúng ta hảo hảo chăm sóc hấn vết thương...

- - Đa tạ

Phá Hữu dìu ca ca hướng tường ngồi xuống ngồi xuống , lại cởi ra áo khoác ngoài gói lại kê sau ót Phá Lô. Chăm chú nhìn 1 chút sắc mặt ca ca , rồi mới đứng lên ly khai về phía mọi người đứng điểm.

Tú Anh lại xoay về 1 phía bọn chủ tới họ Lý long ko khỏi băng khuâng..

“ Tên Lý Đông Húc này là nhân vật ko tầm thường , khi nãy ko nhìn kỹ chỉ nghĩ loại nhân tử tâm thường ko nghĩ tới mười mấy người cùng hấn gia đình tuy ăn mặt tầm thường lại là cao thủ võ công cái trang....Có nhiều người cao thủ ko dễ dàng hạ phục lại thân phận như vậy bên cạnh cấp hấn phụ tùng , thiết nghĩ hấn đây thân thủ lại cao người này con Lý đại nhân về cung phải cấp người điều tra hấn thân phận mục đích chiêu nhân kia là gì”

Đôi mày 1 khắc châu lại , nơi trán đã vương khá nhiều mồ hôi cũng ko màng lau đi..Khuê Nhi đứng đó cái nhìn , vô thức từ tay xuất ra khăn vương người hơi nhón kia tay lau đi cái kia mồ hôi. Tú Anh có chút xuất thần thoáng khôi phục kinh ngạc nhìn nàng này hành động , ko khỏi giật mình. Khuê Nhi nhận thức ko tự nhiên ngừng lại cái kia hành động , gương mặt đỏ ửng thẹn thùn dời mắt về phía mũi giày...Tú Anh lòng run động thẳng sắc 1 màng gương mặt xinh xắn , lại nghe 1 mùi thơm thoang thoang có chút kinh ngạc suy nghĩ xoẹt qua ..

“Người này nữ tử , vậy người kia cũng là nữ nhân cái nam trang ah”

Đồng dạng thời điểm....

A Quyền đứng dậy đi về phía Tú Nghiên , vẫn đang tức giận bộ dáng tay cầm kiếm có lực siết chặt tay còn lại thủ quyền thế. Dáng dấp kia lọt vào A Quyền bộ dáng vô cùng mỉa mai , nho nhỏ âm thanh bên tai Tú Nghiên giọng

- - Ta hội ko biết người như vậy thân thủ giỏi ah...thật hổ thẹn

Giọng điệu truyền đến có chút trêu chọc , Tú Nghiên nghe thấy thanh âm biết người kia như vậy an ổn tâm nhẹ nhõm đi vài phần nhưng quyền thủ vẫn như thế cứng rắn. A Quyền nhìn như thế bộ dạng Tú Nghiên lòng có chút ko thích lại nho nhỏ giọng nói

- - Ta có thể chủ trương người có thể hay ko cấp ta bộ dạng thông thả nhân , thật ko quen người như thế cường bạo bộ dạng đứng ah

Tú nghiên nghe như vậy bộ dạng thanh âm kia có chút ko hài lòng, ngược nhìn A Quyền lại đập vào mắt nàng gương mặt tuấn mỹ cùng đôi mắt nâu quyến rũ hướng nàng cái nhìn bên tai lại truyền tới âm thanh

- - Cấp ta ah

Lòng run lên 1 cái , mới thu lại kia thân thủ , uyển chuyển 1 pháp kia quay về an ổn đại lưng. Thấy Tú Nghiên như thế cấp mình A Quyền kinh hỷ bộ dáng cười cười.Lại hướng Tú Nghiên đưa ra cánh tay cầu tình...

- Có thể lần nữa cấp ta mượn người quạt ngọc dùng ko?

Tú Nghiên nghi ngờ ánh mắt nhìn đây bộ dáng tươi cười A Quyền , cũng từ trong tay áo xuất ra quạt đĩa tới trước mặt A Quyền. A Quyền đưa ra cánh tay nhận quạt lại vô tình hay hữu ý đụng 1 cái bàn tay Tú Nghiên , vô tư xòe quạt miệng tiểu ý tươi cười...

- Hảo quạt ah , thanh thúy tranh sơn nguyệt thật đẹp mắt...

Tú Nghiên bị kia A Quyền chạm vào cánh tay như có dòng điện chạy qua khẽ run 1 cái kia tay , mặt ko tự chủ ửng 1 tầng đỏ..Thẹn thùng cúi cúi kia chút đầu xuống đất , A Quyền mãi ngấm quạt ngọc trong tay bỏ qua cái kia tiểu ý thẹn thùng Tú Nghiên. 1 chút sau lại ngẩng đầu hướng họ Lý lạnh mặt trầm giọng

- Ta hảo cùng người ko tranh chấp sự tình , người hội cùng tùy tùng ta chuyện phải chăng cho ta 1 chút lý lẽ...đòi kia cái tùy tùng ta 1 cái qua lại thân thủ lại đối hấn vô lại phi tiêu đối ta 1 cái chiêu độc đánh lên...Người nam nhân có học thức như vậy hành động há phải phá đây sách thánh hiền , thành ra 1 nguy quân tử

-Ta đây trước nay chỉ thắng ko bại , 2 người người từ tay ta đoạt “Tiết Hoa Đăng” lại cấp thủ hạ ta chết..Ta hội vì các người vũ nhục nặng nề mặt mũi , lại nói xưa nay “kẻ thắng làm vua , kẻ thua làm giặc”. Ta đây quý nhân chỉ có thể thắng ko thể bại....người đâu ta hội là ko muốn thấy chúng tồn tại đây nhân gian tới bình minh...Giết

Thủ hạ sau lưng họ Lý đồng loạt lấy ra vũ khí nghe chỉ thị tiếng chủ nhân “Dạ” 1 tiếng đồng loạt xông về phía trước..Tuy mặc đồ gia nhân tầm thường nhưng mười mấy tên này cũng thuộc loại cao thủ luyện võ, kinh công linh hoạt , kẻ trước xuất chiêu hiểm độc kẻ sau phi tiêu ám khí lao tới

## 8. Chap 9 : Bái Biệt...

Chap 9 : Bái Biệt...

Tú Nghiên nghe thấy 1 tiếng hô kia , tay 1 pháp nơi eo rút ra lại uyển chuyển thủ pháp nhanh nhẹn. Xoay sang tìm thấy Khuê Nhi được nam nhân Lục sắc kia bảo hộ yên tâm bộ dáng chuẩn bị giao thủ....

A Quyền cầm quạt đang xòe “ pha” 1 tiếng thu gọn bộ dáng quạt thủ pháp nhanh nhẹn hướng tới trước xuất 1 quyền vào tên tới gần nhất ở ngực , bồi 1 cước đá ở chân khiến hắn quỵ rạp xuống đập bồi lên kia lưng phi thủ tới trước ..

Tú Anh kéo nhanh 1 kia Khuê Nhi còn đang ngây ngốc mặt hộ phía sau lưng , Duẫn Nhi đứng cạnh bên kinh hô 1 tiếng “Tú Anh” phi đến trường kiếm. Tú Anh thủ pháp nhanh như cắt chụp lấy , đẩy 1 quyền vô kiếm lao thẳng vào tên trước mặt hướng nòng chém.

Phá Hữu phi 1 cước vào tên đang lao tới hướng khác ,tới bên Duẫn Nhi tay cầm đôi truy thủ đang đối 1 tên khác tung pháp .

- Duẫn Nhi hảo chiêu cổ Ca ca ta , ta hộ bên Công tử gia

-Ân

Duẫn Nhi hạ tên trước mặt , lại nhanh nhẹn hướng bên Phá Lôi bảo hộ ứng phó. Phá Hữu nhanh nhẹn phi đến hướng A Quyền hộ pháp...

“Phi Phi Phi....”

Tiếng Phi tiêu tứ phía lao tới nhanh như cắt...Duẫn Nhi thủ pháp nhanh nhẹn đánh bay ám khí lao tới...Tú Anh tay ôm eo Khuê Nhi đập 1 chân xuống đất xoay vòng bảo hộ...Phá Hữu vừa kinh công vừa xoay kiếm đánh cản ám khí.

A Quyền thấy kia ám khí lao tới Tú Nghiên nhiều nhanh nhẹn phi pháp kinh công hướng Tú Nghiên cánh tay hướng vào trong lòng ngực , tay xoay quạt ngọc trong tay cản trở ám khí.

Lý Đông Húc cầm kiếm phi bộ pháp lao về phía A Quyền cùng Tú Nghiên..

Tú Nghiên trong ngực A Quyền thấy A Quyền bên đây bảo hộ mình ám khí, lại thấy họ Lý lao tới, tay nhẹ nhàng đẩy ra dùng uyển chuyển cản pháp , cùng họ Lý giao tranh bộ pháp...

A Quyền bên cạnh bảo hộ Tú Nghiên bọn thuộc hạ 4 tên đánh tới , xuất chiêu nhanh nhẹn tứ phía đánh tới. A Quyền tay cầm quạt xoay đánh đỡ tứ phía kiếm , chân phi 1 cước đá bay kiếm 1 tên , tay cầm quạt xoay cản đánh 1 pháp vào ngực trái khiến hắn lùi về sau 1 đoạn khoảng cách ,nhanh nhẹn cánh tay chụp lấy kiếm giao thủ cùng 3 tên còn lại..

Phá Hữu muốn mau chóng đến bên hộ chủ lạ bị 2 tên vây cản giao thủ dồn lại đây vị trí cứ thế giao thủ... Tú Anh cùng Duẩn Nhi mỗi người bảo hộ 1 người khác cũng đang khó khăn xoay sở....

Tú Nghiên gương mặt ko gọn 1 tia sáng tình lạnh lùng giao thủ, Lý Đông Húc thủ pháp ko kém phần ngang tàng như tính cách xuất thủ cuồng bạo hướng Tú Nghiên đánh tới bộ pháp. Lại thấy Tú Nghiên uyển chuyển phá kia chiêu thức hiểm độc, tay cầm kiếm uyển chuyển bộ pháp như nữ nhi múa tằm lụa trong tay bộ pháp tuy nhẹ nhàng như lực đạo ko chút nhu mỳ trái lại vô cùng mạnh mẽ đáp trả lại chiêu pháp.

Xuất chiêu qua lại, Lý Đông Húc thấy lòng có chút cả tin bộ này kiếm pháp của Tú Nghiên quá uyển chuyển cùng ko có kẽ hở. Hắn tung 1 chiêu Tú Nghiên phá giải dễ dàng, lại chuyển dời thành chiêu thức khác hướng trả hấn, khiến hắn khó nhọc hóa giải.

Tình thế ko còn là như lúc đầu hấn tiến Tú Nghiên lùi, bây giờ ngược lại Tú Nghiên xuất 1 chiêu hấn vừa hóa giải bộ pháp lại lùi lại phía sau liên tục mấy bước. Cảm thấy thủ pháp Tú Nghiên cao hơn mình, hấn có chút ko tự chủ trán đã lấm tẩm mồ hôi hột.

Tú Nghiên xuất thủ càng lúc càng nhanh bộ pháp, hướng Lý Đông Húc đánh muốn khóa hấn chặt phía tường ko để trốn thoát..

Bên kia A Quyền có trong tay kiếm, thủ pháp cũng rất nhanh nhẹn đánh ra chiêu thức rất nhanh cùng chính xác điểm. Hướng từng tên mà chỉ nguyệt đạo điểm..Phúc chốc trước mặt xuất hiện tượng nhân đứng bất động..xong xuôi mọi việc A Quyền nhanh nhẹn hướng tìm đến nơi Tú Nghiên giao thủ...

Tú Anh cùng Duẩn Nhi sau 1 lúc khó khăn cũng đánh xong bọn thủ hạ điểm, Phá Hữu cùng giải quyết xong...3 người ko hẹn mà gặp hướng từng người quan sát thấy ổn thỏa, lại cùng hướng tìm chủ tử A Quyền...

Tú Nghiên vẫn như cũ lạnh lùng xuất ra chiêu pháp hướng Lý Đông Húc đánh tới, cũng nhanh chóng dồn hấn vào tường, chân 1 cước đá vào bụng khiến Lý Đông Húc văng mạnh vào tường rên 1 tiếng đau đớn. Tay cầm kiếm định đâm 1 kiếm vào vai hấn hạ thủ, lại ko biết từ đâu thân ảnh đen từ phía trên đầu hướng đến mình phát 1 đao.

Tú Nghiên nhanh tư cắt dùng kiếm đỡ lấy 1 chiêu bất ngờ chân đạp đất giật lùi về sau....Tên hắc y nhân kia nhanh chóng vịn lấy eo Lý Đông Húc 1 pháp phi thiên chạy, trước khi đi vẫn thâm độc xuất ra ám khí về phía Tú Nghiên.

Tú Nghiên thủ pháp nhanh nhẹn hóa giải xoay uyển kiếm trong tay thủ pháp đặt phía sau lưng, hướng nơi Lý Đông Húc cùng tên hắc y nhân bịt mặt địa điểm vừa trốn thoát. Tâm hơi cả giận mảy mảy nhíu nhíu...

- Trịnh công tử người an ổn..

A Quyền thấy kia ám khí được tên hắc y nhân phóng tới Tú Nghiên tâm có chút khẩn trương lao tới, lại thấy Tú Nghiên đã hóa giải lòng có chút nghi hoặc.

- Ân ta an ổn...mọi người ko sao chứ..?

Tú Nghiên xoay người về hướng A Quyền cùng mọi người còn lại hồi đáp, mắt ko tự chủ kính đao hướng A Quyền dò xét 1 lượt thân thể thấy kia y phục ko vết đỏ mới mới nhẹ nhõm thở nhẹ 1 tiếng..

A Quyền tin ý mắt thấy Tú Nghiên vì mình ánh mắt cùng hơi thở có chút dao động tâm tình có chút hân hoan...

- Tiểu...Thiếu gia chúng ta hảo ah...

Khuê Nhi nhanh nhẩu miệng hồi đáp, người vẫn tại phía sau lưng Tú Anh eo bị giữ chặt bảo hộ..Khuê Nhi có chút khẩn trương giọng có chút thẹn thùng hướng Tú Anh ý kiến..

- Công tử người có thể hảo buông ta ra ko?

Mặt lại ko tự chủ tăng hồng nơi má bị bao phủ...Tú Anh ho khan vài tiếng buông tay xoay người hướng A Quyền

- Thiếu gia người an ổn?

Lại thấy người kia 1 chút ko chú ý mình, ho thêm mấy tiếng hướng Duẩn Nhi cùng anh em Phá gia đi tới..

- Còn các người an ổn?

Duẩn Nhi này giờ tinh mắt nhìn nhìn , mặt cười quỷ dị hướng Tú Anh cười cười đáp

- Bọn ta an ổn còn người ah.."chác chác"....ko ổn chút nào ah , mặt vì sao đỏ ..

- Ta....Ta là hội có chút mệt mỏi

Ân..."hắc hắc hắc" thì mệt..

Duẩn Nhi ôm bụng cười quỷ dị , Tú Anh lại càng đỏ mặt tím tai hừ giận 1 tiếng quay đầu chỗ khác hướng nhìn...

Khuê Nhi thấy kia 1 màn trêu chọc , cũng thẹn thùng bước chân có chút gấp gấp hướng Tú Nghiên đi tới nhỏ nhẹ giọng

- Tiểu thư thật đã hội trề , chúng ta nên về phủ để tránh Tướng gia biết hội tức giận ah

- Ân...

Tú Nghiên lúc này mới dời ánh mắt về Khuê Nhi nghe nàng thủ thủ âm , xong nhẹ nhàng 1 chút pháp nơi tay thu hồi lại uyển kiem về lại đại eo.

Tú Nghiên tay chấp đốn nhau thành quyền hướng A Quyền bái biệt...

- A Quyền công tử lần nữa thật cảm ơn người đã như vậy giúp chúng ta nhiều sự...Đêm đã khuya chúng ta cũng phải hồi phủ , đành bái biệt mọi người tại đây

- Trịnh công tử người đừng như vậy thủ lễ ah...Sự này thật ko phải lớn ko phải lớn...ko nên hướng ta cái này cảm ơn thật hồ thẹn ta ah...

- Nếu A Quyền công tử đã nói vậy ta thật hội áy náy...tại đây đành bái biệt có duyên sẽ gặp lại...Bái biệt tại đây..

-.....

Tú Nghiên nói xong thu lại kia quyền , có chút vội vã quay bước đi....Để lại phía sau A Quyền 1 bộ dáng ngây ngốc nhìn đến khi khuất bóng trong bóng đêm mới chợt tỉnh tâm quay lại đối với bọn người Tú Anh âm lệnh...

- Chúng ta cũng nên hồi cung , Phá Lôi thân thể người an ổn chứ..

- Công chúa thần an ổn , thỉnh người về cung..

-.....

Du Lợi phi thanh kiem trên tay xuống đất hướng bọn Tú Anh đi tới , Phá Hữu tay đỡ lấy ca ca sốc lên bộ dáng dịu đi..Tú Anh cũng Duẩn Nhi cấp phía sau Du Lợi hướng về phía con đường về cung xuất hành...

Du Lợi chấp 2 tay phía sau lưng thấy vật hơi nhô ra ơ đại eo tiện tay rút , lấy ra 1 cái quạt ngọc lòng ko khỏi kinh hỷ nhớ ra cái này Trịnh công tử cấp mình mượn lại quên trả...Lại tiện tay xòe ra quạt ngọc nhìn lại lần nữa ngắm nhìn bức tranh thanh thủy sơn nguyệt tỉ mỉ 1 chút dò xét kỹ 1 chút tranh...mới nhìn thấy ký hiệu từ 3 chữ rất nhỏ ở góc quạt...

"Trịnh Tú Nghiên"...

Trên môi nở ra nụ cười đẹp rạng ngời như ánh nguyệt lúc trăng rằm ánh quang , đầu như rót mật ngọt ngào..

"Quả thật là nàng..."

Tay cẩn trọng gấp lại quạt , trân quý diệu dàng vuốt nhẹ 1 cái nhẹ nhàng cất giữ phía bên trong ngực áo , môi nở nụ cười thâm thúy...

.....

.....

.....

xong thêm 1 chap hê hê hê mọi người nhớ cmt cho ta chút tinh thần viết tiếp nha hihi thanks mọi người đã ủng hộ

## 9. Chap 10 : Nhàn Nhã

Chap 10: Nhàn Nhã

\*\*\*Tăng hãm Lý gia\*\*\*

- Công tử thương thể khá sâu người ráng 1 chút...

Hắc y nhân đang bận băng bó vết thương vừa cẩn trọng dò hỏi tâm trạng chủ nhân..nếu hắc chậm trễ ứng cứu có thể chủ nhân hắc thương thể sẽ nặng hơn. Hắc y nhân ko rõ mặt mũi bị che khuất sau tấm vải vẫn để lộ ra tâm trạng tự trách...

- Ta ko sao...

Lý Đông Húc nén đau nơi vết thương do uyển kiếm đâm trúng bên ngực phải , tâm tình trầm mặt có phần tức giận ko nghĩ đến mình thân thủ ko tệ lại bị đã thương bởi 1 người ko rõ thân phận trong lòng có chút ko tình cam tâm.

- Công tử đã băng bó xong , người dùng cái này đan dược để hảo thân thể..

-..... Người phân phó người điều tranh lai lịch những người vừa rồi cho ta. Tay cầm đan cho vào miệng lấy tách trà trong tay hắc y nhân đưa tới uống 1 ngụm lớn cho đan kia dễ dàng trôi xuống cuống họng, lồng mày cau lại có chút đau đớn do động tác nhanh động đến vết thương..

- Công tử người cần thận...

-....

- Ta sẽ bố trí người điều tra , người nghỉ ngơi hảo dưỡng thân thể...ta lui trước người hãy nghỉ ngơi tốt..

Đỡ lấy 1 bên tay trái của Lý Đông Húc đến hướng giường , hắc y nhân ly khai khỏi căn phòng..

Lý Đông Húc trên giường nằm vẫn ko an ổn , đầu nghĩ ngợi ko ngớt về những người hắc gặp đêm nay tâm tình khó chịu rất muốn tìm hiểu rõ thân phận có ảnh hưởng gì kế hoạch của hắc ko.

....

.....

.....

\*\*\*\* Ngân Nguyệt cung\*\*\*\*

Đuẩn Nhi gương mặt nghi hoặc nhìn hướng Du Lợi đang ngồi ngây ngốc tay mân mê quạt ngọc trong tay...1 tháng trôi qua kể từ hôm sự tình gặp lúc hồi cung trở về ,Du Lợi công chúa bình thường hay bày trò trên chóc người khác ,nay đổi thành cái dạng gì ngây ngốc cứ cười cười ngây ngốc nhìn kia quạt ngọc. Có lúc trầm mặt suy tư , trừ thời gian đi thỉnh an hoàng thượng cùng hoàng hậu nương nương ra là cười nói , còn lại thời điểm 1 mình tại Ngân Nguyệt cung thì cứ như kẻ ngớ ngẩn ,Tú Anh mấy lần ghé qua cùng nàng đùa giỡn hồ nháo trước mặt cũng chẳng buồn liếc kia ánh mắt , Tú Anh mấy ngày đầu cũng chẳng màng để ý đến càng về sau nhìn ko được hỏi 1 câu

- Quạt kia quan trọng hơn cả bọn ta ư?

Du Lợi chỉ lười nhát “Ân” 1 tiếng khiến Tú Anh tỷ nổi 1 trận lôi đình , giận dữ bộ dạng quay về Phượng Nghi cung đến nay cũng ko ghé qua đây lần nào..Khiến Đuẩn Nhi bộ dạng buồn chán ko ai cấp nàng gây

sự tranh giành đồ ăn , lại càng ko ai cấp nằng kể chuyện giang hồ sự kiện cũ mới cũng như chỉ thêm nằng chút chiêu thức võ công..Càng ngày càng cấp cấp buồn chán ah...Nghĩ đến đây Duẩn Nhi kiểm ko được thở dài 1 cái chán chường ....

\*\*\*Hoa viên Trịnh tướng phủ\*\*\*

Khuê Nhi đang chăm chút tỉ mỉ những khóm hoa trong hoa viên , đã ko ít lần nằng nghe Lão gia hướng nằng cùng tiểu thư cấp chuyện..

- Hoa viên này do 1 tay mẹ con / phu nhân người chăm chút mà có , đây là thứ trân quý cuối cùng nằng còn để lại phải hảo hảo chiều cổ chúng...

Thế nên hằng ngày tiểu thư hoặc nằng có khi thì cả 2 sẽ cùng ra hoa viên mà chăm sóc những khóm hoa này để ko để chúng 1 chút gì tổn hại... Tú Nghiên bên khóm Mẫu Đơn loài hoa mà mẫu thân nằng yêu thích nhất chăm chút cẩn thận từng cành 1, ánh nhìn ấm áp như nắng mai tay nhẹ nhàng lướt qua từng ngọn lá chăm chút cứ chỉ như gió nhẹ lướt qua.. Khuê Nhi bên cạnh ngắm nhìn bộ dạng thật mỹ lực trước mắt lòng ko kiềm chế lên tiếng

-Tiểu thư người là đang câu dẫn nhân tâm ah...ta lại ko phải nam nhân nhìn đây bộ dạng người mỹ lực lòng cũng ko thể thoải mái...Lại khiến cho ta liên tưởng bản thân thật ko được sắc đẹp đứng đây bên cạnh người có chút tự ti ah...

Tú Nghiên xoay lại nhìn thấy bộ dạng Khuê Nhi biểu mô diễn đạt có chút buồn cười

- Người nha đầu ngốc...ai dám nói người ko mỹ ta hảo chiều cổ trừng trị hần Khuê Nhi điểm cười lộ trên mặt hưng phấn đối đáp có chút tinh nghịch

- Tiểu thư người đối với ta thật tốt , chi bằng ra sức trừng trị bọn hần người chỉ cần cấp ta y phục đẹp nhiều 1 chút , thức ăn ngon nhiều 1 chút , phấn son nhiều 1 chút & tốt nhất cho ta nghỉ ngơi nhiều hơn 1 chút là đã hảo chiều cổ ta ah

Tú Nghiên nghe thấy ngằn ấy ý ko nhịn được cười haha mấy tiếng , tuy Khuê Nhi thân phận nô tỳ thật chất người trong Tướng phủ đối nằng ko khác 1 tiểu thư .

Xuất thân Khuê Nhi là con 1 phụ tướng khi xưa vì cứu Tướng gia mà hy sinh tại sa trường..Trịnh Khanh tướng quân sau khi nhận biết ân nhân quê nhà có con nhỏ mất mẫu thân từ sớm nay lại mất đi phụ thân đã đưa nằng về tiện bề chăm sóc con của cứu nhân..Khuê Nhi tuy nhỏ tuổi nhân phẩm chất lại đối nghịch tuổi tác , biết thân phận nhỏ bé lại hướng Trịnh Khanh làm nô tỳ ko dám trèo cao thân phận.. Trịnh Khanh thấy ko thể thay đổi ý nghĩ của Khuê Nhi đáp ứng nằng , tuy vậy luôn đối đãi nằng ko khác gì nhi nữ thân sinh trên dưới Tướng phủ cũng đối nằng ko khác sai biệt chủ tử...

- Người nga nghịch ngợm nha đầu..lẹ xong việc ta cùng người ra ngoài thụ phẩm người muốn..

- Hihi

Tú Nghiên yêu thương đáp ứng...chỉ thấy Khuê Nhi hân hoan cười vui sướng bộ dạng.. 1 canh giờ sau 2 người thay y phục chuẩn bị xuất phủ xuống phố vừa mới tới phòng khách phủ đã thấy gia đình đưa tới trước mặt 1 tiểu cung nữ quên mặt..

- Châu Huyền bái kiến Trịnh tiểu thư..Hoàng hậu nương nương có lệnh truyền Trịnh tiểu thư vào cung thưởng hoa cùng người...

Châu Huyền bộ dáng cung kính truyền đến lệnh gương mặt tiểu ý cười , Khuê Nhi bên cạnh bộ dáng có chút buồn bực thở thở bên tai Tú Nghiên

- Tiểu thư

Chỉ thấy Tú Nghiên mặt ko rõ biểu tình , hướng Châu Huyền thanh âm

- Ân..ta đi cùng người phục mệnh , chỉ ko hiểu có thể đem theo 1 tiểu tì thiếp thân cùng theo ko?

Khuê Nhi nghe thấy lòng có chút kinh ngạc xong lại kinh hỷ bộ dáng tươi cười , hướng thấy Châu Huyền gương mặt tươi đáp

- Được thừa tiểu thư...mời tiểu thư xuất phủ..

Tú Nghiên cùng Khuê Nhi theo Châu Huyền tới cổng tướng phủ đã thấy 1 cỗ kiệu xe xa hoa bộ dạng tương đối lớn phía trước sau có 4-5 người thi vệ cùng 2 cung nữ khác. Tú Nghiên , Khuê Nhi cùng Châu Huyền lần lượt được đỡ lên kiệu xe xong xuất hành hướng vào Hoàng cung..

\*\*\*Ngân Nguyệt cung\*\*\*

Du Lợi cùng Duẫn Nhi đang ngồi thưởng ra , ăn chút điểm tâm hướng cửa thấy Tú Anh đi tới tươi cười bộ dáng

- A Quyền, Hoàng Hậu truyền mời người đến Phụng Nghi cung 1 chuyến cùng nàng thưởng hoa...ta nghe nói có mời tới mấy vị tiểu thư cùng phi tần , người còn ko tới vui vẻ chuyện ah

Miệng nói thân đã xà xuống hướng bàn gấp 1 miếng bánh cho vào miệng, Duẫn Nhi bên cạnh ko hài lòng nhắc nhở

-Tú Anh tỷ chúng ta là đang tại trong cung , người như vậy ko kiên kị ah

-Hi hi ta quên quên mất ... Du Lợi 1 bên chỉ biết lắc.lắc 1 chút đầu cười cười..

- Duẫn Nhi giúp.ta y phục chúng ta tới Phụng Nghi cung

- Ân...

Duẫn Nhi đứng dậy hướng đến phòng chuẩn bị tốt y phục cho Du Lợi bên ngoài chỉ thấy Du Lợi nhàn nhã bộ dạng uống trà , Tú Anh hoan hỷ ăn uống bộ dáng đối lập hoàn toàn..

.....

.....

.....

\*Sắp có kịch hay ah hehehe\*\*\*\*\*

Lại xong 1 chap new chúc mọi người 1 ngày cuối tuần vui vẻ

## 10. Chap 11 : Bồi Tiếp

Chap 11 : Bồi Tiếp

\*\*\* Ngự Hoa Viên \*\*\*

Hoàng hậu nương nương trong y phục vàng nhạt nổi lên hoa văn rồng phụng uốn lượn được thêu bằng chỉ vàng quý báu , qua tay những người thợ được hoàng cung tuyển chọn vạn người lấy 1. Nhả nhạn tiêu sái thưởng hoa , các phi tần vây quanh muôn màu y phục giai lệ lượn lờ như cánh bướm dập dề thanh âm khen ngợi lấp lờng cứ thế từng người thốt ra. Sắc mặt Hoàng hậu nhàn nhã môi tiểu ý cười nhàn nhạt..ko gian nhộn nhịp bỗng chốc im lặng lạ thường. Các phi tần cơ thể khẽ khàng run run, tóc mai dựng ngược da gà ko lạnh cũng đua nhau dựng đứng lưng toát mồ hôi lạnh...

- Mẫu hậu

Cái giọng nhào nhẹt phi tới lực sát thương trầm trọng , người chưa tới mà thanh âm lãnh lút vang vọng khắp phương. Các phi tần cùng cung nữ thiếp thân ko hèn mà gặp cả người đều run rẩy ,sắc mặt biến hóa thay đổi sắc màu khiến người nhìn vào như thấy sắc hoa , đảo mắt nhìn nhau. Hoàng hậu nương nương nghe thấy thanh âm quen thuộc của tiểu nữ được nàng cùng hoàng thượng yêu quý , cũng chiều chằm chút như ngọc quý trong tay. Gương mặt nhàn nhã thoáng chốc thay thế bằng sự kinh hỷ hân hoan gương mặt nở rộ nụ cười hưng phấn. Quay lại tìm kiếm thân ảnh yêu thương lại thấy các phi tần người người thay

nhau thỉnh ý thoái lui về hậu cung..chưa kịp hồi đáp đã thấy 1 thân ảnh xà vào lòng gắt gao ôm lấy đầu dụi dụi vào lòng ngực nàng nũng nịu...

- Mẫu hậu

~ người vì sao ko cấp ta nhanh 1 chút ý cao hứng 1 mình tới đây thưởng hoa ah...

- Lợi Nhi người đường đường là công chúa đương triều vì sao 1 chút hình tượng cũng ko có , lại như thể thân phận hồ nháo ah

Tuy miệng xuất ra ngôn từ trách móc nhưng thanh âm yêu chiều , đôi tay ôm lấy thân hình có phần cao lớn hơn mình yêu chiều vuốt ve vỗ nhẹ lên đầu được chải chuốt kỹ lưỡng.

- Mẫu hậu

~ người khi dễ ta ah

Du Lợi thanh âm nũng nịu càng ra sức dụi dụi vào lòng ngực mẫu hậu mình phụng phịu , khiến cho 2 kẻ âm thầm phía sau nhìn thấy mà phát nôn .

Tú Anh cùng Duẩn Nhi đưa mắt nhìn nhau đồng thanh thì thầm..

- Kinh hãi ah

Lại nhìn nhau lắc lắc đầu theo chiều “bó tay” - hết thuốc chữa...

- Hoàng hậu nương nương thần thiếp thấy trong người ko khỏe cầu người cho thần thiếp được hồi cung...

- Hoàng hậu nương nương thần thiếp nhớ ra ở cung còn có việc chưa giải quyết...

- Hoàng hậu nương nương thần thiếp còn có...

- Hoàng hậu nương nương..

- Hoàng hậu..

Các phi tần đua nhau cầu thanh âm thoái lui cứ thế ong ong cả lên , như sợ nếu chậm trễ 1 chút sẽ ko toàn thay trở về...khiến 1 mảnh cao hứng vừa rồi có thoáng chốc tiêu tan lông mày thoáng chốc chau lại..

- Các người hội làm hẫu mậu ta mất đi cao hứng ah..ta cũng hội hội mất hứng. Các người ko nể mặt ta cũng phải nể mẫu hậu ta ở lại thưởng ah

Du Lợi môi cười cười mắt nhìn long lanh tuy thật đẹp nhưng trong mắt bọn họ thật vô cùng quỷ dị. Từ lúc nghe thấy nhiều cái thỉnh cầu bản thân còn cảm thấy choáng váng , huống hồ là mẫu thân hằng ngày đã có vô số chuyện phải giải quyết hiếm thấy người hôm nay cao hứng như vậy thưởng hoa. Tú Anh cùng Duẩn Nhi nhìn nhau cười thâm ý , cả 2 người đều rõ sự tình bên trong ra sao.

Lấy ví dụ như Minh quý phi cách đây 4 năm ngày đầu tiên tiến cung gặp ngay lúc Du Lợi buồn chán đã cao hứng trên đầu nàng. Nữ nhi hội ai ko sợ chết sâu bọ còn trùng , nàng tay 1 con sâu lớn duyên dáng hướng Minh Ngân nụ cười đáng yêu nở rộ đôi mắt long lanh. Minh Ngân nghi hoặc nhìn nàng công chúa xinh xắn trước mặt , dù nghe đồn cùng cảnh báo ko ít về tính cách bốc đồng tình nghịch. Nhưng ko thể phủ nhận nàng vô cùng đáng yêu xinh xắn, nhìn vào chỉ muốn cưng chiều sủng nịnh. Du Lợi chớp chớp đôi mắt đẹp ngây ngô cười nói..

- Người là nữ nhân xinh đẹp mới tiếng cung được mọi người khen ngợi nga?

- Ân...tiểu công chúa người muốn gì ở ta?

- Ta hội thấy người thật xinh đẹp chỉ muốn tặng người món quà nho nhỏ...người có thể nhận ko?

- Hảo ah

- Người nhắm mắt lại đi...

- Ân

Minh Ngân nhắm lại đôi mắt đẹp chờ đợi bất ngờ cùng tiểu công chúa , chỉ cảm thấy bàn tay được nàng nắm lấy xòe ra cho 1 cái gì đó vào lòng bàn tay. Chậm rãi mở mắt đập vào mắt nàng là tiểu công chúa đôi mắt to tròn ngây thơ nhìn mình mỉm cười , cũng cảm thấy hoan hỷ nhìn vào lòng bàn tay chỉ thấy 1 chú sâu to mập mập- giương đôi mắt cũng to tròn nhìn Minh Ngân di chuyển bò lên trên...

Minh Ngân chỉ biết đem cánh tay gắt gao giũ xuống cái kia sâu hét 1 tiếng kinh hoàng rồi liệm di ngất xỉu , đến khi tỉnh lại tâm vẫn còn kinh sợ tự vẫn với lòng sau này lớn bé gì từ tay Du Lợi nàng đưa tới đều trần trối ko dám nhận.

.....

Đồng dạng thời điểm cách đó 2 năm Thái Hà là nữ tử được tiến cung , nàng cũng nghe qua ko ít “chiến tích” của Du Lợi nên nàng luôn cố tránh phải đụng phải nàng công chúa lắm trò chơi khăm. Đại yển ban ra hậu cung ai dám ko có mặt , đây cũng là lần đầu tiên chính thức giáp mặt nhưng đối với Thái Hà là khắc cốt ghi tâm...

Du Lợi đưa tới trước mặt Thái Hà 1 đĩa điểm tâm đẹp mắt cùng thơm ngon hảo ý mời nàng dùng thử , Thái Hà lòng kinh hô đúng là ” chạy trời ko khỏi nắng” đành nhắm chặt mắt lại đem kia điểm tâm cho vào miệng tâm có chút run rẩy sợ hãi...Thái Hà bỗng chốc mở trừng đôi mắt , trái ngược với tâm nàng nghĩ sẽ cực kỳ khó ăn ko mặn cũng đắng thì phần này điểm tâm thật ngon miệng nhân thịt bên trong quả thật rất ngon. Thái Hà cao hứng gấp thêm 1 miếng cho vào miệng hơi hơi nhắm mắt hình thái thật hưởng thụ , bên tai lại cảm nhận 1 làn hơi lạnh lạnh mang tới thanh âm ôn nhu đưa tới

- Thái phi người rất cao hứng ah~~, món điểm tâm này đã tốn hao ko biết tâm huyết của ta.. Ta fải phái người ra ngoài cung tìm kiếm cho bằng được món thịt chuột đồng mà nhân gian truyền tụng là cực phẩm về hảo tâm kêu Ngự Trù làm ra 1 chút cái điểm tâm này lại ko dám ăn...Nhìn người thật cao hứng hưởng thụ làm ta trong lòng thật kinh hỷ ah... Người hảo hảo ăn tiếp ah nếu thiếu ta lại sai bảo bọn hần làm thêm người 1 ít...

Du Lợi nói xong tươi cười mê hoặc , quay người tiêu sái rồi đi bỏ lại đây Thái Hà như tượng đá chết trân tại chỗ muốn lập tức nôn ra hết cái gì điểm tâm thịt chuột kia khóc ko ra nước mắt...

Kể từ giây phút đó trở đi , Thái Hà cho đến nay chỉ dùng những món điểm tâm quen mắt & biết rõ nguồn gốc bằng ko đánh chết nàng cũng ko dám rõ tới... Cũng như nghe thấy thanh âm hình ảnh ngay cả 1 tiếng thở dài mang tên công chúa nàng cũng sẽ chạy liều chết rồi đi..

.....

Cứ thế mỗi phi tần từng người từng người 1 nhớ ra mảnh kia ký ức đau thương oán hận ko dám thốt lấy nửa lời , nhìn nhau rồi nhìn đến thân ảnh đẹp đẽ mê hoặc của Du Lợi trước mắt cười cười chỉ làm họ càng thêm khiếp sợ sắc mặt biến đổi khó coi ... Tú Anh cùng Duẫn Nhi chỉ biết đứng bên nhìn bọn họ tâm có chút thương cảm , lắc lắc đầu tiểu ý cười cười hướng đến Du Lợi ánh nhìn bộ dạng ” vô (cùng lợi) hại” chớp mắt biểu mô như có rất nhiều ủy khúc...

- Chúng thân thiếp thật ko dám , Hoàng hậu nương nương cùng Công chúa minh giám.. Các phi tần cùng nhau quỳ rạp xuống mặt đất , ủy khúc cầu tình ngược lên chỉ thấy Du Lợi công chúa môi hết lên cười vui vẻ.

- Hảo các người nói vậy thì cùng ta cấp mẫu hậu thưởng thức cái này hoa viên rực sắc ah

.....mẫu hậu

người nói ta phải hay ko nói đúng ah

~?!

Du Lợi nó xong cái này chuyện với các phi tần lại quay về hướng mẫu hậu mình nũng nịu xà vào lòng người , ngữ điệu nhào nhệch lại vang lên..

Hoàng hậu nương nương ko nhịn được lại cười vang , dang ra đôi tay ôm lấy tiểu nữ đáng yêu vào lòng sủng nịnh vuốt ve 1 chút đầu tóc nàng thật cao hứng..

- Người đã lớn ngần này tuổi có sao cứ như 1 tiểu hài tử hồ nháo mãi ah

- Các nàng hôm nay việc nếu thật ko thật gấp rút hay nề mặt ta đây bồi tiếp ta cùng nàng thưởng 1 chút sắc hoa nga...có được hay ko?

Thanh âm tuy dò hỏi nhưng ẩn chứa bên trong là lệnh đã cấp ra , các phi tần nhìn nhau cũng ko ai dám phản kháng lại đành hướng kia Hoàng hậu nương nương cùng công chúa đại nhân tuân cái kia lệnh ,cùng bồi bên cạnh các nàng thưởng Ngự Hoa viên... Du Lợi tay khoát lấy 1 bên cánh tay của mẫu hậu ôm ôm đứng đưa , miệng líu lo bên tai nàng chuyện trên trời dưới biển khiến cho nàng cao hứng ko biết bao nhiêu lần kinh hỷ cười. Tâm có chút hoan hỷ tạ ơn trời ban ỉnh những đứa con xuất sắc, nhất là Du Lợi rất thông minh xinh đẹp. Đứa trẻ này rất biết chuyện ít làm nàng phiền não bộ dạng , lại biết cách làm vui lòng người . Tuy có phần tinh nghịch nhưng ko thể phủ nhận khuyết điểm ít hơn ưu điểm tâm lại rất trong sáng lại thích vui đùa , nên nàng cũng lo cho Du Lợi mau lớn cũng như mau trưởng thành 1 chút để nàng yên tâm hơn.. Cứ thế Hoàng hậu thả trôi suy nghĩ mỉm cười , bên tai lại truyền đến thanh âm truyền tới...

- Nô tỳ Châu Huyền tham kiến hoàng hậu nương nương , công chúa cùng các phi tần quý nhân... Hoàng hậu nương nương Châu huyền đã đưa Trịnh tiểu thư tới rồi...

- Châu Huyền miễn lễ , mau đưa nàng vào...

- Dạ.... , , ..... - Tú Nghiên tham kiến hoàng hậu nương nương , công chúa & các vị phi tần quý phi.

” Nàng cũng đến...”

.....

.....

.....

( Có chút chậm trễ , những cũng xong thêm 1 chap hihi )

## 11. Chap 12 + 13 : Hồi Ưc

Chap 12 + 13 : Hồi Ưc

.....

2 người đồng thanh thốt lên nhưng hướng nhìn hoàn toàn khác nhau , Du Lợi đưa mắt đặt lên người Tú Nghiên ,Tú Anh lại hướng người con gái phía sau trong y phục hồng phấn dễ thương cũng theo chủ nhân quý cúi đầu phía sau. Mãi ngơ ngẩn ngẩn nhìn , mà người được nhìn nào đâu hay biết vẫn đang cúi người hành lễ dưới mặt đất..

- Tú Nghiên con đứng dậy đi đừng hành lễ như vậy..- Tạ ơn hoàng hậu nương nương..

Tú Nghiên đứng dậy ngẩng lên gương mặt vô cùng mỹ lệ , y phục trắng thêu hoa mẫu cúc thủy tiên trắng đồng dạng y phục trong thật thanh cao 1 dáng dấp nữ tử thật thoát tục .. Nhìn đến gương mặt xinh đẹp cùng y phục thanh cao kia nhiều người lại mơ hồ có thể tưởng tượng ra nàng giống như tiên nữ lạc lối từ trên trời giáng xuống trần gian , hơn là 1 nữ tử bình thường xinh đẹp.- Mẫu hậu nàng ta là ai nga? (Giả ngu hử Đen) Du Lợi thanh âm ngây thơ cùng 1 chút ngơ ngác hiếu kỳ hỏi

- Nàng là con gái của Trịnh tướng quân , Du Lợi người hảo ko được hướng nàng mà khi dễ ah. Nếu ko ta ko dễ dàng hướng người tha thứ.

- Mẫu hậu

.....ta nào có ah...người nói quan cho người ta

Du Lợi chu chu cái miệng nhỏ xíu xinh xắn, gương mặt mỹ lệ ko hiểu vì sao lại hơi hơi ửng hồng , Tú Nghiên nghe kia chút thanh âm mềm mại dễ chịu có chút hiếu kỳ dời mắt hướng nàng nhìn lấy. Lại bắt gặp gương mặt ửng hồng vô cùng mỹ lệ tâm vô thức run lên 1 cái ko hiểu sự có chút dao động .

Hoàng hậu thấy có Tú Nghiên trước mặt , nữ nhi mình lại lớn tuổi hơn nàng lại cứ như tiểu hài tử có chút xấu hổ nhìn nàng môi lại mấp máy trách móc .

- Du Lợi đừng hồ nháo nữa.

- Ân...

Rời khỏi Du Lợi Hoàng hậu hướng nơi Tú Nghiên đứng đi tới cầm lấy cánh tay nàng đầy yêu thương.

- Tú Nghiên cùng ta thưởng hoa ta thật cao hứng

- Hoàng hậu nương nương đừng hướng Tú Nghiên chê cười , cùng người thưởng hoa là phúc của ta ah.

Tú Nghiên người nhỏ hơn nàng 2 cái tuổi mà còn lớn hơn nàng cái này bộ dạng chừng chặc ko như nàng đã lớn như vậy mà vẫn thích hướng ta hồ nháo ầm ĩ sự..có nữ nhi như con thật làm mẫu rất cao

- Mẫu hậu

~người vì nàng khi dễ ta

Du Lợi gương mặt đầy ủy khuất bĩu môi phòng má bộ dạng tiểu hài tử trưng ra trước mặt , hoàng hậu thấy được bộ dáng Du Lợi bị khi dễ kinh hỷ cười ha hả. , Tú Nghiên bên cạnh thấy bộ dáng Du Lợi như vậy đáng yêu nhin ko được cũng cười 1 cái duyên dáng ,Du Lợi thấy Tú Nghiên vì mình nở nụ cười đáng yêu cũng hoan hỷ ko ít , hướng nàng thanh âm nhào nhẹt

- Người cũng được thể cười ta...thật tức chết ta mà hichic

Tú Nghiên nhìn thấy đôi mắt long lanh hướng mình cầu tình , nhìn 1 cái bộ dạng ủy khuất vô cùng đáng yêu kia môi lại ko tự chủ nhếch lên nụ cười..

- Ta nào có nga...

-Người....Mẫu hậu nàng cũng như người điều khi dễ người ta ah...

Thuận thế chạy tới tước đoạt lại kia cánh tay mẫu hậu ôm lấy, thuận thế chạm 1 cái chút người Tú Nghiên. Tú Nghiên trên người bị chạm vào như có 1 dòng điện chạy qua người , hơi run run mũi lại ngửi thấy 1 mùi hương quen thuộc tâm run lên 1 tiếng suy nghĩ

“Mình đã ngửi thấy mùi hương này ở đâu rồi”

-Thôi ko hồ nháo nữa nơi này chúng ta đi thưởng hoa thôi trời cũng ko còn sớm ah...Hoàng hậu nhẹ nhàng thanh âm đưa mọi người về chủ đề chính , hướng Tú Nghiên cái nhìn như hiểu ý hoàng hậu nương nương muốn gì nàng tiến đến 1 bên tay trái khoắc vào tay người. Du Lợi bên kia tay phải khoắc kia cánh tay hoàng hậu hơi liếc nhìn qua bên kia Tú Nghiên 1 cái ko hẹn mà gặp 2 mắt vô tình chạm nhau ,cái nhìn tâm run run 1cái hân hoan ko rõ ràng mục đích .

Cứ thế 2 người phía trước đi tới nhìn ngắm hoa đủ màu sắc. , phía dưới hậu cung phi tần đi theo lòng có chút nghi hoặc mình phải hay ko dư thừa trong lúc này. Duẩn Nhi trong thấy bên cạnh Châu Huyền hướng người đi tới nỉ non

- Huyền nhi vì sau mấy ngày nay ko đến thăm ta cái gì sự tình , có phải hay ko người là chán ghét ta?!

Gương mặt cúi xuống có chút ủy khuất , Châu Huyền nhìn kia 1 dáng ủy khuất tâm có chút dao động nhưng miệng vẫn phát ra thanh âm lạnh nhạt..

- Người ko phải đã có bên cạnh cái kia Phá thiếu gia chăm chút cần gì hướng ta..ta lượng sức mình ko có khả năng hướng người cái kia bảo hộ cùng chăm sóc ah.

Nói xong chân cũng mạnh mẽ bước nhanh về phía trước ko ngo ngang đến Duẩn Nhi gương mặt ủy khuất đứng 1 đồng tại chỗ ngay người nhớ lại cái kia sự tình..

.....

\*\*\* Ký ức từ 10 ngày trước \*\*\*

Từ sau lần xuất cung vừa rồi , Phá Lô hướng kia Duẫn Nhi có phần thay đổi sự tình đối đãi nàng. Tuy thân thể có thương tích nhưng khi hồi phục phần nào lại cứ thế hướng Ngân Nguyệt cung hành sự vụ. Dù công chúa đã cấp hẳn nghĩ ngơi nhiều 1 chút khỏe , hẳn vẫn cứ thế kiên trì sự vụ. Công chúa thấy hẳn như vậy kiên định cũng cấp hẳn sự tình , những ngày gần đây hẳn rất vô cùng thay đổi hành động với Duẫn Nhi khi cấp nàng điểm tâm khi món ăn kẹo ngọt ,ngoài cung như hồ lô đường tiểu đậu rang cùng rất nhiều rất nhiều hướng nàng cấp. Hôm thấy Duẫn Nhi bưng 1 chút khay nặng lại từ tay nàng đột lấy giúp nàng mang đi , mọi sự như điều hướng nàng cấp hết mọi sự .

1 hôm vì ăn quá nhiều cái kia đồ ăn mà Phá Lô mang tới lại vui vẻ hướng hẳn cười ha hả , đến khi quay lại thấy Châu Huyền tay cầm 1 cái khay chứa thức ăn , ko nhận được hướng Châu Huyền nỉ non

- Huyền nhi ta thật ko thể ăn nổi nữa rồi , Lô ca ca cấp ta thật quá no ah....

Cứ thế cười ha hả , hướng 1 bên vai Phá Lô vỗ vỗ vài cái rồi cùng nhau cười hân hoan. Châu Huyền thấy kia 1 mảnh tâm ý ko hiểu vì sao lòng như có ai đó hung hăng đâm 1 cái đau nhói.

“Hừ” lạnh 1 tiếng cấp bách ly khai , từ đó đến nay ko thèm liếc nhìn Duẫn Nhi 1 cái cũng ko cấp nàng bất cứ điều gì kể cả gặp mặt..

.....

.....

Duẫn Nhi sau khi hồi phục tâm tình thì Châu Huyền cũng đã xa 1 đoạn phía trước , mới lật đật chạy theo tới bên cạnh nữu nữu 1 bên cánh tay nỉ non

- Huyền nhi người vì hôm trước ta ko ăn cái kia thức ăn mà đối với ta như vậy lạnh nhạt ah.. Ta hứa với người sau này chỉ ăn thức ăn của người ko ăn của ai khác cấp cho ta có được hay ko người tha thứ...Huyền nhi ah

~

Giọng nhào nhệch ko thua gì chủ tử còn có phần nhiều hơn , khiến Châu Huyền 1 màng gai ốc bỗng chốc nổi lên. Kia gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn lộ ra trước mắt nàng thật mị lực , nàng đã thương yêu cái con người lớn xác mà tính tình trẻ con này từ lúc nàng còn nhỏ xíu. Vì con người này mà nàng cố gắng hết sức có ngày hôm nay để bên cạnh chăm sóc , vậy mà kẻ ngốc này cứ ngây ngô làm nàng đau lòng.

Có chút oán giận Châu Huyền đưa lên cánh tay nhéo lấy 1 cái đau điếng, Duẫn Nhi bị ăn đau lại ko dám la chỉ biết cắn cắn môi chịu đựng. Thấy người kia bộ mặt đau đớn , Châu Huyền chuyển đổi động tác từ nhéo sang xoa xoa như muốn làm dịu đi cái đau đớn vừa rồi mình tạo ra, môi lại vang lên thanh âm lạnh nhạt..

- Sau này còn như vậy ta hội sẽ ko nhìn tới người nữa

- Ân ta hứa ta hứa..

Huyền Nhi vừa rồi thật sự rất đau ah, mếu máo hướng Châu Huyền kể khổ , Châu Huyền nghe ra cái kia tâm ý nũng nịu hừ lạnh 1 tiếng

- Còn kể lể ta bỏ đi nga

- Hảo ko nói ko nói nữa

Duẫn Nhi cụp xuống gương mặt im lặng ko dám động chỉ biết di chuyển theo bước Châu Huyền . Sau khi khi dễ được Duẫn Nhi cái này sự , lòng ko khỏi hoan hỷ lại thấy gương mặt tiêu ngiều cũng sủng nịnh xoa xoa cánh tay Duẫn Nhi thấy kia bên tay 1 mảnh dễ chịu , ko khỏi vui sướng ngược mắt cái nhìn xăm xeo nhìn Châu Huyền hoan hỷ cười tươi cùng Châu Huyền sánh bước.

.....

- Vì sao còn đứng ngây ngốc ở đây mà ko đi theo phía trước , bộ người ko sợ bị bỏ lạc sao?

Tú Anh định dời đi cùng mọi người , lại thấy thân ảnh ngậy ngốc vẫn đứng ngậy tại điểm ko nhìn được lên tiếng hỏi .

Chỉ thấy người kia quay lại nhìn mình gương mặt có chút ngậy ngô cùng bỡ ngỡ.

- Ta là Tú Anh.. Người tên gì?

- Lý Thiện Khuê - Tú Anh nghe thấy Khuê Nhi trả lời tức cười nói

- A đầu ngốc ta chỉ hỏi tên đầu cần trình luôn cả họ

- Ngô....vậy cứ gọi ta là Khuê Nhi cũng được..

- Ân mau đi theo ta ko sẽ cùng bị quả trách..

- Ân

“Khuê Nhi cái tên cũng thật đáng yêu”

.....

Thoáng chốc cũng hết 1 buổi , quay đi ngoảnh lại đã tới chiều , các phi tần cung nữ cùng nhau quay về hậu cung long ai cũng vừa vui mừng , vừa cảm thấy kỳ lạ vô cùng khi công chúa đại nhân ko hướng ai trong số họ “giải khoa” mà rất yên tĩnh thưởng cái này hoa. Ai quay về cũng thân thể chu toàn tâm tình sáng khoái, ai nấy đều vui vẻ hoan hỷ quay về...

Tú Nghiên cùng Du Lợi bị hoàng hậu nương nương giữ lại bên mình dùng bữa tối tại Phụng Nghi cung , lại sai bảo Châu Huyền đến Đông cung mời thái tử đến cùng dùng bữa.

Tâm ko nghĩ gì khác ngoài xây dựng tình cảm cho Tú Nghiên cùng thái tử nhiều 1 chút gặp mặt để dễ dàng nảy sinh tình cảm. Lại nghĩ bụng sau này có con dâu ngoan hiền như vậy , tâm tình thật cao hứng nhất kia tách trà nhả nhận uống 1 chút tươi cười

Bên này Du Lợi đối diện Tú Nghiên , ko che giấu cái nhìn hướng Tú Nghiên gương mặt tiểu ý cười như ko cười tâm tình suy nghĩ vu vơ

“Gặp lại lần thứ 3 , mỗi lần gặp cảm xúc lại khác nhau. Nghiên Nhi vì sau 1 chút ký ức về ta 1 chút nào cũng ko có tồn tại”

Nghĩ đến đây tâm như ai đó bóp chặt đau đớn..

\*\*\*\* Ký ức của Du Lợi năm 6 - 7 tuổi \*\*\*\*

Lúc nhỏ còn là 1 tiểu hài nữ Du Lợi đã vô cùng nghịch ngợm, phá phách thường làm nhũ mẫu cùng cung nữ & thái giám trong cung ngày nào cũng tất bật tìm kiếm đuổi bắt vì nàng rất thích cái trò chơi trốn tìm .1 hôm mặc trên người bộ đồ tiểu thái giám vừa cướp đoạt từ A Tử “ngốc nghếch” cùng cây hồ lô ngào đường của hắn , mặc vào nhằm mục đích to lớn

” Lần này nhất quyết ko để các người tìm được ta”

Tiểu Du Lợi hân hoan cười ha hả, tay đưa lên cây kẹo hồ lô lạ lùng trên tay ăn lấy 1 trái.

“Thật ngon miệng ah , còn ngọt nữa nhất định tối nay phải bắt nhũ mẫu làm cho ta thật nhiều cái hồ lô này new được”

Chân đang rảo bước ngang qua quả hảo sơn giả , được bố trí rất đẹp mắt nhìn vào trong mắt như 1 ngọn núi nhỏ mọc lên giữa thành hồ trong rất vững chãi hùng hồn. Tay đưa lên thanh kẹo lạ định ăn thêm 1 cục , lại nghe thấy tiếng thúc thịch khóc của ai đó trong hảo sơn giả phát ra. Có chút ngập ngừng ko muốn tiến vào , nhưng cái tính hiếu kỳ từ nhỏ đã hình thành lớn hơn cả thân hình nhỏ bé thôi thúc bước chân của tiểu Du Lợi bước vào 1 cái hốc kia.

Tim có chút đập thành thịch trong lòng ngực , đưa mắt đảo tìm thân ảnh phát ra âm thanh thút thít kia lại thấy trong mắt xuất hiện 1 thân ảnh của 1 tiểu hài tử nhỏ nhắn hơn cả mình y phục hồng xinh xắn mái tóc dài đen huyền như suối đang úp mặt vào đầu gối khóc thút thít.

- Tiểu xú nha đầu đi lạc sao? Người là cung nữ ở cung nào?

Nghe có tiếng người hỏi, tiểu xú nha đầu ngẩng lên gương mặt lấm lem nước mắt đưa đôi mắt đen lầy ngước nhìn tiểu Du Lợi.

Tiểu Du Lợi thấy kia gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn kia ngước lên nhìn mình to tròn đôi mắt long lanh , tìm đập nhanh hơn lúc này rất nhiều ngẩn ngơ nhìn gương mặt xinh xắn trước mặt.

- Ta ko phải xú nha đầu , càn ko phải là cung nữ. Ta là Trịnh Tú Nghiên con gái của Trịnh tướng quân.. Người mới là xú tiểu tử..hức hức

Thanh âm tức giận cùng ủy khuất vang lên , nước mắt tức tưởi lại chảy ra. Tiểu Du Lợi thấy cái kia nha đầu khóc nhè nhện ko được bộ dáng đáng yêu càn muốn hướng nàng khi dễ.

- Người là con Trịnh tướng quân thì đã sao , ko phải cung nữ thì đã sao? Trong mắt ta thấy bộ dáng khóc nhè của người thật giống 1 xú nha đầu ah... Lại nói mỹ nữ ại lại như thế cái bộ dáng xấu xí khóc...hứ

-.....(câm nín toàn tập)

Tiểu Du Lợi thấy gương mặt tiểu Tú Nghiên câm lặng nhìn mình , ánh nhìn đầy ủy khuất bị mình khi dễ lại cảm thấy hả hê kinh hỷ. Móc trong tay áo ra chiếc khăn lụa

( là khăn của nàng ko phải của tiểu thái giám gốc nghiệt A Tử nga)

...đưa đến trước mặt tiểu Tú Nghiên thanh âm uy quyền vang lên

- Lau đi xú nha đầu , lau cho sạch để ta coi còn xú hay ko?

Tiểu Tú Nghiên giật lấy cái khăn hung hăng lau lau gương mặt lấm lem nước mắt , thoáng chốc gương mặt đẹp lại hiện ra trước mặt tiểu Du Lợi.

- Xem ra người ko phải là 1 xú nha đầu ah

Tú Nghiên cười tự đắc..

- Ta đã nói mà..ta ko phải xú....

- Ta chưa nói hết ah...mà là đại xú nha đầu...người vì sao lại xú như vậy nha đầu...phốc hắc hắc hắc...

Tiểu Du Lợi ôm 1 bên hông cười kinh hỷ , tiểu Tú Nghiên thấy người trước mặt hung hăng khi dễ mình tức giận dậm dậm chân tay chỉ thẳng mặt tiểu Du Lợi hét..

- Người hỗn đáng...xảo ngôn...

- Người nga...đã xú mà tính còn là con cạp cái ah..hắc hắc hắc...

-.....

Tiểu Tú Nghiên dậm mạnh 1 chút chân đi tới hướng Tiểu Du Lợi chộp lấy cánh tay hung hăng đưa lên chiếc miệng nhỏ nhắn cắn 1 cái đau điếng. Tiểu Du Lợi ăn đau la ôi ôi , mắt rướm rướm long lanh nước mắt càng giật càng đau đành đứng im chịu đựng.

Tiểu Tú Nghiên hung hăng cắn 1 hồi cảm nhận có chút tanh tanh trong miệng , kinh hoàng nhả ra cái cắn mắt nhìn đăm đăm vào nơi vừa bị nàng cắn rướm ra chút huyết đo đỏ, kinh hãi ngước nhìn mặt người phía trên mặt trắng bệch cắn răng chịu đựng cái đau.

Tâm ko hiểu sao có chút khó chịu , hướng đến vết thương thổi thổi chút khí vào nhằm xoa dịu chút cái đau đón mình gây ra...môi mấp máy- Thật xin lỗi...ta ko cố ý gây ra như vậy sự...chỉ là...chỉ là tức giận người khi dễ ta...mới...mới

- Cắn ta chứ gì.... Đúng là cạp cái mà

-.....

Thấy tiểu Tú Nghiên cúi gằm mặt xuống , mắt long lanh động nước cắn cắn môi ủy khuất sắp khóc đến nơi. Tiểu Du Lợi tâm hơi loạn nhanh nhẹn thốt

- Ta đùa giỡn, ta đùa giỡn .. Người ko phải là xú nha đầu mà là mỹ nha đầu... Người ko phải cộp cái mà là mêu nhỏ đáng yêu... Hảo hảo đừng khóc ta cấp người kẹo ngon độc nhất thế gian chỉ mình ta có ah

~

Tiểu Du Lợi có chút cấp bách hành động , giơ trước mặt tiểu Tú Nghiên cây kẹo hồ lô ngào đường.. Tiểu Tú Nghiên 1 cây kẹo quen thuộc , mà phụ mẫu thường cấp nàng ăn mà tiểu tử trước mặt lại nói độc nhất...

- Người ba hoa .... Phốc hắc hắc.... Cái này ta đã ăn rất nhiều nga

~ hắc hắc

- Thật ư?... Làm sao có thể ta là lần đầu new ăn ah

- Tiểu tử ngốc...cái này thật bên ngoài rất nhiều 1 hào 1 cây , ta hội đã ăn được rất nhiều cũng rất thích... Phụ mẫu ta cũng cấp ta rất nhiều cái này cùng nhiều nhiều cái khác cũng rất ngon ah...

Tiểu Tú Nghiên vô tư quyen thuyền , vô tư từng cục từng cục ngậm nhai nhai...

Tiểu Du Lợi say sưa nghe nàng kể ngây ngốc nhìn bộ dạng đáng yêu , ko hề để ý đến cái kia hồ lô bị nàng từng cái từng cái ăn sạch. Đến khi tỉnh lại chỉ thấy 1 cây rất nhiều nay chỉ còn 1 cục mếu máo , chỉ chỉ phát khóc..

- Người ... Người đồ xú nha đầu đồ cộp cái vì sao ăn hết cái kia kẹo của ta...hức hức

Nói đến đây tiểu Du Lợi muốn khóc ré lên , tiểu Tú Nghiên miệng đang ngậm 1 cục hồ lô thấy người kia bộ dạng muốn gào khóc cấp bách ko biết nên làm gì... Hướng tới người trước mặt nhón lên đáng người , môi áp lên môi người kia lưỡi vô thức đẩy viên kẹo trong miệng hướng người kia nhét vào..

Tiểu Du Lợi ngẩn người, nhìn cái kia hành động lạ thường tim hồi hồi đập mạnh mấy cái trong lòng ngực... Lại thấy trước môi có vật gì muốn đưa vào , vô thức hé hé bờ môi lại cảm nhận 1 cái ngọt ngào trong miệng. Trên môi lại chạm vào cái gì đó mềm mại , mũi ngửi thấy 1 mùi thơm thoang thoang vị ngọt ngào trên môi so với cái kia viên kẹo trong miệng có phần còn nhiều hơn lòng có chút kinh hỷ..

”Thật là ngon ah

”

( T.T mới tí tuổi đầu mà đã...chắc chắc “chút lưỡi” - lắc lắc chút đầu.... Ta thực báỉ phục bọn nhỏ ” tuổi trẻ tài cao”..... ta thật lòng báỉ phục báỉ phục....)

Tiểu Tú Nghiên thấy người kia ko còn hành động muốn gào khóc mới lùi lại vị trí cũ lại thấy người kia ngây ngốc nhìn mình...

- Sau này ta sẽ hướng người trả lại cái kia kẹo.... Người chó hồ nháo nữa...người

Tiểu Tú Nghiên đang định nói thêm gì đó lại nghe bên ngoài thanh âm quen thuộc truyền vào..

- Nghiên Nhi..... Nghiên Nhi người ở đâu?

- Ta ở đây...

Tiểu Tú Nghiên nghe ra thanh âm quen thuộc của mẫu thân , vui mừng hồi đáp tức tốc rời đi chột sững lại bước chân quay đầu hỏi cái người vẫn ngây ngốc mặt mày.

- Tiểu tử ngốc người tên gì?

Môi hé ra nụ cười đáng yêu , tiểu Du Lợi thấy người kia rời đi tâm có chút loạn quay lại nhìn đúng lúc bắt gặp nụ cười lại ngây ngốc ngẩn nhìn môi nở ra nụ cười ngốc nghếch mấp mấp vô thức trả lời..

- Du Lợi...

- Ân ta nhớ rồi , sẽ quay lại cấp trả người kẹo nga...

Tiểu Tú Nghiên mỉm cười quay lưng chạy mấy để lại tiểu Du Lợi vẫn còn đang ” du sơn” đứng bất động tại chỗ nhìn vào khoảng không bóng người đã đi mất , ngây ngẩn thì thào...

- Nghiên Nhi...

.....

..... Vẫn ngây ngẩn suy tư về hồi ức lúc xưa , Du Lợi cái nhìn vẫn ko rời khỏi Tú Nghiên vô thức thanh âm vọt khỏi miệng

- Nghiên Nhi...

- Ân...

Tú Nghiên khẽ hồi đáp thanh âm gọi tên mình 1 cách vô thức , rồi ngẩng người nhìn lên người đối diện 2 mắt chạm nhau tâm lại vô pháp rung động.

.....

(@\_ ^) Chúc mọi người đọc fic vui vẻ....thanks đã ủng hộ

## 12. Chap 14 + 15 : Tâm Loạn...

Chap 14 + 15: Tâm loạn..

Cái kia tên gọi ta “Nghiên Nhi” chỉ có người mẫu ta gọi , vì sao nàng công chúa lại biết ở ta cái tên này.

Tú Nghiên tâm tình có chút cái hoài nghi, cùng gấp gấp hướng ánh mắt dò hỏi về phía Du Lợi. Làm bên đây Du Lợi có phần bối rối đảo đôi mắt đẹp về hướng khác có chút lẩn tránh , môi khẽ khàng động đầy thanh âm thì thầm rơi vào ko trung..

- Kẹo hồ lô...

Tú Nghiên luyện võ từ nhỏ nên thính giác có phần lợi hại hơn người thường, cái kia thanh âm thì thầm có thể người thường ko nghe ra nhưng nàng lại vô cùng minh bạch.

Tú Nghiên nghe được cái kia “kẹo hồ lô” , đầu óc có chút choáng váng môi vô thức thoát ra thanh âm

- Du Lợi

Ký ức mơ hồ ùa về

” kẹo này độc nhất vô nhị ta có”

“cái này kẹo hồ lô có rất nhiều 1 hào 1 cây ... Người ba hoa ”

” Tiểu tử ngươi tên gì?”

“Du Lợi”

“Ta sẽ cấp ngươi trả lại kẹo”....

.....

.....

Tú Nghiên trần trối ánh nhìn chằm chằm về phía Du Lợi chờ 1 cái hồi âm đầy sự nghi hoặc mập mờ.

Du Lợi bên này tâm rối loạn, ko nghĩ đến thanh âm kia nàng có thể nghe thấy , mắt lại mở ra to tròn như hiểu ra cái kia sự tình

”Du Lợi ngốc tử ngươi nàng có thân thủ võ công sao ko được cái kia thanh âm của người...ngu ngốc ah

”

Chậm chạp ngẩng đầu lên Du Lợi đối diện kia đôi mắt đẹp nhìn mình , lại ngây ngẩn người

- Ta... Câu kia chưa kịp hoàn tất đã nghe thanh âm quen thuộc nam nhân chen vào..

( Haizzzz trời sinh tên Duẫn Hạo chuyên chen giữa đường ah...)

- Mẫu hậu nhi thân Duẫn Hạo thỉnh an người

Du Lợi rơi đi cái nhìn có thập phần luyến tiếc , hướng về phía hoàng huynh ánh nhìn..

- Hảo hảo Duẫn Hạo người tới rồi , hôm nay người sự vụ làm sao lâu khiến chúng ta vì người chờ đợi thật lâu ah...

Tú Nghiên nàng hội cũng chờ người đã lâu Hoàng hậu yêu thương đưa đến ánh mắt nhìn trưởng nam nhân tuần tú , thâm thúy cười cười gợi ý cho hài tử cái kia phong tình...

Nghe kia hàm ý mỗi người 1 tâm trạng khác nhau...

Tú Nghiên kinh ngạc cái nhìn hướng hoàng hậu nương nương tiểu ý ” nàng nào có cái kia sự tình ” , chỉ đôi lại ánh nhìn kinh ngạc của nàng là nụ cười hiền hậu xinh đẹp ko rõ tâm ý...

Du Lợi khẽ lắc nhẹ cái đầu “người thật sự muốn nàng cái kia danh phận thái tử phi sao” , tâm có chút đau đớn mắt nhắm nghiền lại như chối từ ý nghĩ thoáng qua.

Duẫn Hạo tâm khẽ hân hoan vui sướng , nghĩ đến giai nhân vì mình chờ đợi mẫu hậu lại vô cùng ưng ý đắc thức kinh hỷ cái nhìn mỉm cười âm áp hướng đến Tú Nghiên vô cùng sủng nịnh yêu thương..

Tú Nghiên chịu cái nhìn yêu thương cả nam nhân trước mặt có chút tức giận suy nghĩ bị sắp đặt, thoáng giận dữ đỏ bừng gương mặt.

Cái kia đỏ mặt tức giận lọt vào trong mắt 3 người kia lại 1 tâm tình khác hẳn ... Hoàng hậu cùng thái tử hoan hỷ nghĩ đến giai nhân vì hân ánh nhìn âm áp, yêu thương thẹn thùng đỏ mặt.

( T.T của đầu thơm vậy chứ)

Du Lợi bên đây tâm càng thêm đau đớn , “nàng thật ưng ý cái kia hoàng huynh ta sao?” lắc đầu thống khổ.

( @.@ thẳng Đen ngu đột xuất)

- Du Lợi muội muội vì sao người lắc kia đầu hội mất hứng ah! Nói hoàng huynh ai làm ra sự khiến cho hoàng muội ta mất hứng , ta hướng hân vì muội cấp cái tròng trĩ!

( T.T người chứ ai còn ở đó hỏi...haizzz muốn quăng cho 1 chiếc guốc vào mặt..)

- Hoàng huynh ta nào có cái kia mất hứng , chỉ là thấy 2 người vì nàng mà hất hủi ta có cái ko vui ah

-Hoàng huynh ta nào có cái lá gan lớn như vậy hất hủi người ah , ta cấp người thương yêu ko hết là sao được cái kia sự tình hất hủi...

- Vậy người có hay ko dám cấp ta 1 cái kia thẻ ngôn điều kiện , về sau bất luận thứ gì ta muốn điều cấp ta?!

- Hiếm thấy hoàng muội ta cao hứng cái này cầu tình làm sao ta dám ko cấp người cái kia thẻ ngôn sự liệu ah...

- Hảo ah

~...chỉ có hoàng huynh là thương Du Lợi ta nhất ko như ai đó lại cái kia khi dễ ta ah

Du Lợi được 1 cái thẻ ngôn từ hoàng huynh mình , tâm ý đã đạt có chút vui vẻ bộ dáng hướng hoàng huynh cái ôm chặt chẽ.

Hoàng hậu thấy kia cảnh huynh muội yêu thương , tâm vô cùng hoan hỷ...

Tú Nghiên thấy kia cái ôm có chút gì đó ko hài lòng quay đi tránh cái nhìn về phía họ...

- Hảo hảo chuyện chúng ta hội yễn thôi đã thật trễ rồi ah..

Hoàng hậu thanh âm nhẹ nhàng hướng mọi người hối thúc , cùng nhau ly khai đến bên kia phòng đã sớm 1 khắc dọn đầy trên bàn đầy những món cao lương mỹ vị sa hoa & vô cùng đẹp mắt.

Mọi người lần lượt tọa vào bàn , hoàng hậu ngồi vào giữa bàn tròn bên trái Du Lợi bên phải Tú Nghiên lại tình ý cái nhìn hướng Duẫn Hạo cái nhìn thâm ý. Tú Nghiên vừa tọa hướng qua lại thấy Duẫn Hạo cười cười định hạ thân ngồi bên cạnh mình có chút thần tình ko hảo ý , thân rơi 1 nữa lại nghe 1 thanh âm nhão nhẹt..

- Hoàng huynh ah

~ tại sao ko cấp bên ta tọa lại cấp nàng bên cạnh là có ý gì ah

..... hoàng huynh ah ta vừa được người cấp cho 1 cái cao hứng nay hội vì người mà mất hứng ah

..... người nói ta phải làm sao ah

- Ta nào có cái gì ý đó , chỉ là thấy bên đây cái ghế nên.....

- Bên đây cũng có ghế mà hoàng huynh

~~ Hảo hảo ta sẽ dời qua dời qua..

Duẫn Hạo người đang khom lưng bỗng chốc đứng phắt dậy định xoay người rời kia hướng đi phía Du Lợi.

- Du Lợi ko được như vậy hồ nháo

Hoàng hậu nhin ko được Du Lợi như vậy phá kia sự việc thanh âm có chút ko hài lòng

- Hoàng huynh

~~Ấn ta qua ta qua...

- Thái tử gia hay người cứ như vậy tọa xuống ah..

Tú Nghiên đột ngột thanh âm ngăn cản, Duẫn Hạo cùng hoàng hậu vô cùng hoan hỷ khác so với Du Lợi bên kia xụ xụ 1 chút mặt mũi.

- Ấn được ah ta tọa ngồi đây..

Duẫn Hạo lần nữa tọa ngồi so với lần trước thân thủ nhanh nhẹn như sợ ai kia tranh mất phần mình , môi cười cười hoan hỷ hoàng hậu nhìn chăm chú gật gật 1 chút đầu mỉm cười hài lòng định mở miệng nói lại thoáng nghe thanh âm

- Tú Nghiên sẽ hướng bên cạnh nàng mà tọa ngồi ,như vậy nàng hội sẽ ko hồ nháo càng ko cấp nàng ủy khuất ah..

Nói xong Tú Nghiên đứng thẳng người tiêu sái về phía Du Lợi , ánh nhìn ko chút gợn sóng Du Lợi tâm tình thoáng chốc trở nên bồn loạn cùng hồi hộp.

Duẫn Hạo cùng Hoàng hậu ngơ ngẩn người ko nghĩ đến như vậy sự việc, chỉ biết ngây ngốc nhìn kia Tú Nghiên ly khai về hướng Du Lợi thân thể tọa ngồi nhàn nhã mỹ lệ.

Thấy sự liệu ko thể xoay chuyển được hoàng hậu ngậm ngùi lắc 1 chút đầu truyền lệnh mọi người cùng ăn, ko khí dùng bữa trở nên vô cùng quý dị.Mọi ánh nhìn cứ thế đổ dồn lên người Tú Nghiên , chỉ thấy nàng đáng người nhàn nhã dùng bữa ko hề bận tâm bất cứ chuyện gì sự kiện lạ thường.

Du Lợi ngày thường đáng người ăn rất tiêu sái , khác hẳn hôm nay căng thẳng dùng bữa, trán lấm tấm mồ hôi ,lòng bàn tay rỉ chút ẩm ướt ăn cũng chẳng màng gấp xuống chút gì thức ăn chỉ vô thức cho cơm vào miệng.

Tú Nghiên như thói quen gấp thức ăn qua lại cho Khuê Nhi nên cũng vô thức gấp kia thức ăn vào chén Du Lợi rồi nhàn nhã ăn đi phần cơm của mình.

Thoáng thấy kia hành động đột ngột của Tú Nghiên mọi người thoáng sững sờ , cùng kinh ngạc cái nhìn chăm chăm về phía Tú Nghiên.

Duẫn Hạo có chút ủy khuất cái nhìn , tâm thâm nghĩ đến ” đáng ra ta mới là người được nhận cái kia sủng nịnh”.

Hoàng hậu ánh nhìn có chút khó chịu hướng Du Lợi trách móc “Người phá hoại sự liêu tốt của hoàng huynh người”

Du Lợi bên này hoan hỷ ý nghĩ, “chẳng phải gián tiếp ăn chút nước bọt của người, đồng nghĩa sự liêu hôn người sao” hân hoan cười cười vô cùng hảo ý ăn uống. Du Lợi cũng bắt chước Tú Nghiên hành động, gấp chút thức ăn cho vào chén của nàng chỉ thấy nàng nhàn nhã ăn ko có ý gì cự tuyệt, lòng như có suối mát rót vào ấm áp ngọt ngào ...

Thoảng cái ko khí ăn uống có đủ ” Sắc - Hương - Vị” cũng qua đi, mọi người lại quay về chính điện nhàn nhã uống chút trà.

Lần này như liệu trước, hoàng hậu sắp xếp để Tú Nghiên ngồi bên cạnh Duẫn Hạo Du Lợi như liệu trước tâm tình ko chút phá hoại chuyện lần 2 ko sẽ chuốc họa vào thân ah

- Trịnh tiểu thư ngày thường thích làm gì thời điểm nhàn rồi?
- Ân tiểu nữ thường hay luyện chữ cùng đọc chút kinh thư (or luyện võ công ah), cùng thắp hương lên chùa..
- Nga ta cũng có chút đọc qua cái kia kinh thư ah Tú Nghiên kinh ngạc ánh mắt ko nghĩ đến thái tử đương triều lại như thế hứng thú với kinh thư nga..

Du Lợi đối diện đang uống 1 ngụm trà, bên tai nghe 1 câu hoàng huynh nói nàng cứ thế muốn phun ra cái kia trà trong miệng. Du Lợi ngẩng đầu lên hướng Duẫn Hạo liếc trắng 1 cái, môi nhẹ nhàng thanh âm.

- Hoàng huynh người hảo ngôn ah

Tú Nghiên bên tai nghe được kia thanh âm truyền tới, vô thức hướng Du Lợi nụ cười tiểu ý. Du Lợi chỉ lo tập trung ánh nhìn khinh khỉnh đến hoàng huynh mình nào đâu để tâm đến Tú Nghiên đang nhìn mình cười cười tiểu ý.

- Ân ko biết thái tử có đọc qua 1 chút “Kinh Pháp Hoa” hay chưa?
- Trịnh tiểu thư có được ko kêu ta là Duẫn Hạo huynh, người như thế kêu ta cái danh Thái tử nghe thật rất ko thuận tai ah.
- Ta nào dám như thế cuồng ngôn ah
- Ko cuồng ngôn ah cái này ta cấp người gọi ta ah
- Ta thật tình ko dám như thế kêu ah...

Du Lợi thấy cái kia dùng đầy qua lại sự tình, lòng có thập phần ko thoải mái nói ra 1 chút sự..

- Có gì ko dám chứ? Chi bằng người nhận ta 1 cái tiểu muội em nuôi thì cái kia danh xưng có gì ko dám... Huống hồ từ nhỏ Du Lợi ta chỉ toàn có huynh đệ nam nhân, thật muốn có 1 cái tiểu nữ muội sẽ thật vui ah! Người thấy ý kiến này của ta thế nào?

Du Lợi nói ra tâm ý “nhất tiễn song điêu”, phần giải vây cho hoàng huynh mình như thế hảo ngôn lộ ra cái kia sự ko khác gì tự mình khiến cho người khác khi dễ. Mặt khác tạo 1 cái cơ hội tốt ở cùng 1 chỗ với nàng, “ta thực thông minh ah” hắc hắc cười 1 cái đắc ý sự trong bụng...

Duẫn Hạo cùng hoàng hậu nghe ra 1 ý kiến hay từ Du Lợi truyền ra, thật là 1 ý hay sao họ ko nghĩ ra như vậy sự tình ah.. Nhìn qua Du Lợi 1 cái khâm phục, Du Lợi thật sự thông minh ah nghĩ ra như vậy ý tác thành ta như vậy ở gần giai nhân..

- Ngô...đó là 1 ý hay ah. Vì sao ta như vậy lại ko nghĩ đến kia sự tình, tâm ta cũng thật muốn có thêm 1 cái kia tiểu nữ vừa vặn Tú Nghiên như vậy con gái Ngọc Tú tỷ ah..... Hảo ý hảo ý, Tú Nghiên người nghĩ ngợi ý kia thế nào?

Tú Nghiên tâm ý nghĩ định dẹp cái tâm ý của thái tử dành 1 chỗ, bỗng chốc lại nghe ra Du Lợi đề ra cái ý trên trời rơi xuống, làm nàng có chút say sẩm mờ to mắt nhìn chăm chăm vào Du Lợi. Chỉ trong 1 đêm mà nàng bị cái con người kia làm nàng cứ đi từ bất ngờ này đến bất ngờ khác, bây giờ lại cái gì tiểu muội chứ thật hoang đường ah.

Ánh mắt chuyển biến thành cái kia ko hài lòng ý tứ , lại nghe hoàng hậu cao hứng thúc đẩy cái sự hoang đường này lên đỉnh điểm buộc nàng 1 cái tự quyết nhưng kết quả thì đã ngã ngũ rồi.

Đúng như câu nói ” làm bạn với vua như ngồi trên lưng cọp” , ko biết khi nào vui buồn thời điểm. Huống hồ con vua lại càng giống “cọp con” vui buồn còn thất thường hơn gấp bội phần ah , thật sự ko muốn cái này sự tình bội phần càng ko muốn.

Người mình toàn thân run lấy lấy, có 3 con cọp ánh mắt nhìn chờ đợi thâm ý như câu “theo thì tha ko thì cắn chết” của 3 mẫu tử 2 người hân hoan 1 lại tỏ ra ý cười như ko cười nhìn mình ánh mắt. Tú Nghiên trong lòng càng có phần cấp bách nghĩ ngợi.

- Cái này càng ko đúng phép tắc...ta...

Tú Nghiên đang lắp ráp câu chữ thật đúng đắn để từ chối cái kia sự , Du Lợi nghe về đầu hiểu rõ về sau thanh âm trầm trầm vang lên cắt ngang câu chữ..

- Ta ko câu nệ người thế câu nệ từ chối cái kia tâm ý ta , có phải hay ko bốn công chúa ta ko đủ tư cách kết giao tỷ muội cùng người ah...hay là

Ánh mắt Du Lợi xoáy sâu vào kia mắt Tú Nghiên lạnh giọng..

- Người muốn khi dễ ta sự.

- Mẫu hậu

~ người xem người xem nàng như vậy khi dễ ta ah

Du Lợi xoay người hướng lên mẫu hậu mình thanh âm nhào nhẹt tiểu hài tử đáng vẻ vang lên , Tú Nghiên nhìn người kia đỏ khóc đỏ cười ko ra tiếng.

- Du Lợi đừng như vậy hồ nháo ah...

Tú Nghiên người như vậy cấp nàng ah , để nàng như vậy hồ nháo ta thật chịu ko nổi đáng điệu này ah. Du Lợi ánh mắt long lanh dụ hoặc ngược nhìn chờ đợi Tú Nghiên hồi đáp , Tú Nghiên giây ngắn nhìn đáng vẻ đáng yêu của Du Lợi vô thức “Ân” 1 tiếng lại thấy người kia cười quỷ dị gương mặt.

- Haô haô ah , mẫu hậu trời sẽ sớm tối nhanh ... Ta thực muốn cùng nàng Tú Nghiên “muội muội” bên cạnh bồi tiếp 1 chút hiểu biết tâm ý , hội nghị sẽ rất vui ah

..... người cấp ta cùng nàng về cái kia Ngân Nguyệt cung tâm tình tìm hiểu ah...

Du Lợi thanh âm linh hoạt nói cười , người đã sớm ly khai khỏi chỗ ngồi hướng kia Tú Nghiên cánh tay nắm lấy kéo lên cười cười.

- Mẫu hậu , hoàng huynh cứ tiếp tục chuyện ta hội cùng nàng rồi đi ah... Mẫu hậu ~~ nhi nữ cáo lui ah..

Cứ thế như vũ bão kéo đi Tú Nghiên rồi đi ko quay đầu , cũng chẳng buồn Tú Nghiên ngữ âm truyền đạt

Hoàng hậu cứ ngăn người chưa kịp thanh âm ngăn cản thoáng cái ko còn thấy bóng dáng 2 người đã sớm mất dạng , quay lại nhìn kia hài tử vẫn ngẩn ngơ cái nhìn đăm đăm vào khoảng trống trước mặt nhẹ nhàng thanh âm thức tỉnh.

- Duẫn Hạo...

Thanh âm thoát ra vừa đủ nghe nhưng ko thể thất tình cái nam nhân đã bị kia giai nhân đoạt mất hôn phách, đành kêu lại 1 tiếng có phần tăng thêm âm lượng.

- Duẫn Hạo....

Thoảng giật mình, Duẫn Hạo quay lại cái đầu ngơ ngẩn nhìn mẫu hậu hồi đáp

- Ân..

- Có hay ko phải người thật sự thích cái kia Tú Nghiên?

Hoàng hậu đưa ra cái hỏi thẳng thắn nghi hoặc đến hải tử , tuy là nam nhân nhưng gương mặt thập phần giống nàng ko như nữ tử của nàng tuy mỹ lệ nhưng gương mặt thập phần giống cái kia trương phu nàng.

Tính tình cũng hoàn toàn khác biệt, Duẫn Hạo tuy thân nam nhân nhưng tính cách ôn nhu bộ dáng cùng cử chỉ hành động rất ư nhã nhặn tâm tình có chút nhu nhược. Tuy lớn lên tuần tú bộ dáng khỏe mạnh to lớn người , lại cũng có đầu óc thông minh nhưng ko cương định quả quyết.

Du Lợi lại hoàn toàn trái ngược , dáng người tuy mỹ lệ bộ dáng cân đối hoàn hảo tính tình cương định lại rất thông minh . Lúc nhỏ mấy lần trong thấy bộ dáng y phục hoàng tử , bản thân là thân mẫu nàng cũng ngỡ ngàng kia nữ tử của mình có tội phần còn tuần tú hơn cả trưởng nam của nàng.

Cũng vì bộ dáng đó thập phần qua giống dáng dấp trương phu thời trẻ , nên hắn vô cùng yêu thương sủng nịnh nữ nhi còn hơn cả trân bảo. Đã vậy ko ít lần ôm nàng lên triều thượng tọa , có khi xử giả lân ban chư hầu yến tiệc lại luôn cấp theo nàng sủng nịnh. Ko ít người lầm tưởng nàng thân hoàng tử lại hết lòng khen ngợi .Lại nhớ có lần cao hứng , Hoàng Thượng còn đứng trước bá quan văn võ 1 cái ngón từ kinh hỷ nói ra

- Thật muốn mang ngôi truyền lại duy nhất mình nàng.

Lại yêu thương ôm lấy nàng vào lòng hoan hỷ cười , văn võ bá quan ko rét mà run muôn phần kinh hãi sợ. Biết được kia sự tình , hoàng hậu ngày đêm túc trực bên cạnh khuyên can hắn mới bỏ qua cái ý nghĩ quá ư điên cuồng kia mới lập đây Duẫn Hạo làm thái tử đương triều mới đẹp được 1 cái rồi rầm sự tình như ngày nay.

.....

Duẫn Hạo nghe kia câu hỏi , thoáng chốc mặt đỏ tới tận mang tai ngại ngùng gãi gãi 1 chút phía sau đầu đáp trả

- Ân thực sự rất thích nàng...
- Có muốn hay ko cái kia Thái tử phi cấp cho nàng?
- Mẫu hậu như thế nào làm được
- Ta sẽ thành toàn cho người nguyện ý.
- Ta thật tạ ơn người mẫu hậu

Duẫn Hạo 1 cái hân hoan tươi cười , hoàng hậu hài lòng tâm tình vui vẻ gật gật đầu cười cười suy tính cho kế hoạch phía trước thực hiện nhằm 1 cái mục đích cũng cố trụ lực vững vàng cho hải tử nàng sau này địa vị Hoàng Thượng mục đích.

.....

.....

.....

” Nhân tâm là thứ mọi người đều có , nhưng khi tiền tài lợi lộc như vũ bão kéo đến khiến nhân tâm dính chặt nhau sẽ dễ dàng tách rời.

Tốt xấu sự việc hành động từ đó hình thành , mù quáng có , khổ tâm có ,hung hãn cố chấp có , nhu nhược mất đi có...

Cung bật cảm xúc lúc này sẽ như sóng biển ko lúc nào bình lặng đứng yên tại chỗ...

Cũng như câu nói phía sau màn đêm kia là 1 thế giới hoàn toàn khác biệt, chỉ khi ta bước qua nó ta mới biết được là bình yên hay ko.

Vì vậy ta chỉ có thể quyết định 1 tiến tới đạt được , 2 thoái lui vụt mất...

### 13. Chap 16+17: Rối Bời

Chap 16 +17: Rối bời....

Từ lúc rời khỏi Phụng Nghi cung tâm tình Du Lợi có chút rối bời , vừa muốn từ người Tú Nghiên tìm ra 1 chút ý có hay ko nhận ra mình. Lại như lo sợ người kia 1 chút cũng ko để tâm đến mình chuyện cũ, nhưng lại nhen nhóm hy vọng người kia vẫn nhớ mình vì vừa rồi đã kêu kia “Du Lợi” 1 tiếng.

Tâm lại có chút huyễn hoặc làm sao để Tú Nghiên đối mặt mình 2 cái tiểu công đưa cọt nàng (công công & công tử) , nay lại thêm mình 1 chức vị công chúa bức bách nàng 1 cái danh “Nghĩa Muội”.

Càng nghĩ càng thấy rối , Du Lợi tâm tình càng khấn trương tay vô thức siết chặt 1 cái khiến cho Tú Nghiên vô cớ ăn đau ko đồng tình hô đau 1 tiếng.

Tiếng hô đau của Tú Nghiên như lôi kéo kia Du Lợi thần hồn , vội vàng xoay lại coi 1 chút kia ở tay trắng mịn đã bị mình 1 cái siết để lại dấu đỏ ửng.

Du Lợi thấy cái kia vết thương do mình vô tâm gây ra có chút bối rối , đôi mắt đẹp rơi khỏi vết thương nơi tay nhìn nhìn 1 chút mảy máu

- Thật xin lỗi ta ko cố ý làm đau ngươi..

Tú Nghiên thấy bộ dạng ngơ ngơ xin lỗi của Du Lợi có chút buồn cười , lại nhìn xuống cánh tay bị Du Lợi nắm chặt có chút ko tự nhiên..Tú Nghiên thanh âm lạnh lạnh hướng Du Lợi cầu tình.

- Ân...vậy ko biết công chúa đại nhân ngươi có thể được hay ko buông ta cánh tay!

Nghe 1 cái thanh âm lạnh lùng hướng mình cầu tình Du Lợi có chút ko hài lòng cau mày , lại nghĩ đến vừa rồi trước mặt hoàng huynh gương mặt tươi cười nay bên mình lại cái kia bộ dạng lạnh lùng.

“Hừ” lạnh 1 tiếng buông ra cánh tay Tú Nghiên có chút mạnh bạo , người hướng phía trước đi tới , bước chân như dùng lực nện xuống nhìn từ phía sau cả người như bốc hỏa.

Thấy người kia bộ dạng khó hiểu hướng mình sinh khí , Tú Nghiên khó chịu cau mày hướng người trước mặt muốn rời đi khó chịu hỏi..

- Có phải hay ko vì ta mà sinh khí? Chi bằng tại đây cho ta 1 cái lệnh hồi phủ ah!

- Có muốn hồi cũng hướng Ngân Nguyệt cung ta mà hồi , ai cho phép cái kia hồi Tướng phủ..

- Ngươi ah có thể nói 1 chút đạo lý ah...tự ngươi lôi kéo ta cái này đi ko hề có hay ko để ta ý đồng tình , lại như vậy buộc ta cùng ngươi hồi cung... Thiết nghĩ ta với ngươi có gì đâu sự để như thế hướng ngươi tâm tình ah?

Nghe Tú Nghiên khó chịu cao giọng đối đáp mình lại còn có chút ko hề nhận ra chút gì quen biết tâm vô cùng khó chịu đau nhói...muốn 1 khắc này lập tức khiến cho người kia nhớ mình thanh âm truyền ra vô thức bức mình , hướng đi vì người kia mà bảo tấp tiến tới 2 tay hung hăng chụp lấy 2 bắp tay Tú Nghiên lạnh giọng.

- Ngươi thật sự 1 chút cũng ko nhớ ra ta?

Tú Nghiên bị người kia hung hăng chụp đau tay mình , lại còn giọng nói hướng mình đe dọa hỏi vô cùng chán ghét trả lời..

- 1 chút cũng ko có thân quen.

- Hừ thật sự 1 chút cũng ko?... Vậy có nhớ hay ko kia kẻ hồ lô , cái kia Du Lợi..?

Tú Nghiên nghe bên tai tên gọi quen thuộc có chút cả tin đôi mắt mở to nhìn chăm chăm người trước mặt..

- Thật sự ngươi là ai?

- Ta là người ngày xưa bị ngươi cộp cái cần phải , cũng vì ngươi cướp cái kia kẹo ngon nhất thế gian..

- Xảo ngôn...cái kia Du Lợi ta biết là 1 tiểu hài tử y phục công công , làm sao lại là người thân phận công chúa..

- Ta nhỏ tuổi thích như vậy nghịch ngợm cái kia ăn mất cải trang là chuyện bình thường..người Trịnh Tú Nghiên đã hứa trả ta cái kia kẹo có phải hay ko bây giờ nên thực hiện!

Gương mặt quý hiện ra trước mặt cùng nụ cười mỉa mai , Tú Nghiên 1 khắc thấy lạnh toát cả người..lại thấy 2 người thân thể có chút gì đó ko đúng như thế nào lại như vậy gần nhau , thân có chút giấy giữa thoát ra

- Người trước hết buông ta cánh tay , kẹo kia ngày mai ta sai người cấp trả..

- Sớm muộn cũng trả chi bằng trả trước bây giờ đi..

Du Lợi nói kia 1 câu ko đợi Tú Nghiên hỏi đáp ứng , bá đạo kéo mạnh cánh tay khiến cả người Tú Nghiên phía mình ngã vào lại hung hãn cúi xuống hướng đôi môi đẹp ẩn tới nụ hôn.

Tú Nghiên trong giờ khắc kinh ngạc lấy lại nhận thức đã thấy cơ thể mình bị Du Lợi gắt gao ôm chặt , môi lại bị Du Lợi hung hãn hôn cả người bỗng chốc cứng đờ.

Du Lợi 1 khắc hung hãn cương hân , môi chạm vào mật ngọt lại dịu dàng sủng nịnh chăm chút nâng niu.Cảm nhận thân thể Tú Nghiên cứng đờ có chút nhớ hình ảnh năm xưa mình cũng như thế ngây ngốc tâm có chút kinh hãi , ko ngăn ngại lẽ ra chiếc lưỡi xâm lấn tách ra hàm răng nhanh chóng tiến vào chiếm đoạt.

Chiếc lưỡi hung hăng như chủ lòng vực bắt nhốt tù nhân chèn ép đối phương vào chân tường bá đạo khi dễ , quần lấy dịu dàng vuốt ve dụ dỗ rồi đột nhiên bắt lấy đưa đi khỏi nơi ẩn nấp lòi ra ngoài.

Lại cuốn lấy đối phương như nhảy múa cứ thế nhảy nhót như người như mê muội vào vũ khúc , kẻ ngơ ngẩn cảm nhận 1 cảm giác lạ lùng khiến tâm tình hỗn loạn ko thể hiểu được cái hành động này là cái gì sự.

Nhưng ko thể phủ nhận được 1 cảm xúc ko thể hình thành tên gọi cứ thế như vũ bão , lấn áp tâm trí sự ngọt ngào lan tỏa khắp tâm can.

Ngay thời khắc này Tú Nghiên như quên hết sự , dần dần nhắm lại đôi mắt đẹp thân thể phút chốc như mềm nhũn ra như ko còn là của mình tâm trí vô hồn.

Du Lợi thấy biểu tình Tú Nghiên như vậy thủ phục mình mình cái hôn vô cùng hoan hỷ , tay đang nắm cánh tay Tú Nghiên dần buông.

Thả rơi xuống vùng eo thon gọn được che lấp bởi y phục bạch sắc tăng phần mãnh mai vòng 1 cái ôm lấy , siết chặt áp lấy thân thể gắt gao dính chặt.

Tú Nghiên nhận kia cái ôm ghì chặt , lan tỏa khắp cơ thể 1 cổ ấm áp tâm vô thức run rẩy tim đập mạnh liên hồi như muốn ly khai khỏi lồng ngực.

Tại bên mũi mùi hương quen thuộc , cộng với nụ hôn càng ngày càng ướt át tâm trí phút chốc xoẹt qua 1 tia ý

” Cảnh giác này ta đã từng trải qua...”

Hàng loạt những hình ảnh phút chốc ẩn hiện...

.....

- Người hôn đáng.....sớm sở ta...

- Ta là phận công công sao làm được cái kia sự....hay là người thích cái loại này sự

.....

- Quyền công tử...

.....

Phút chốc thần thái quay về , đầu óc tỉnh táo phi thường nghi hoặc tay thủ quyền 1 pháp đẩy mạnh rời khỏi cái ấm áp cùng nụ hôn...

Cơ thể như suy kiệt ko còn sức lực , sau nụ hôn dài Tú Nghiên như bị người kia hút cạn kiệt sinh lực hô hấp vô cùng khó khăn.. Tú Nghiên nghi hoặc thanh âm...

- Thật ra người là ai...

Du Lợi sau cái đẩy mạnh ra bất ngờ lùi lại bước chân thân phải dùng lực new có thể cố trụ , ngực truyền đến 1 tia đau nhói , đưa ra cánh tay xoa chịu cái đau.

Lại bên tai âm thanh nghi hoặc, môi giương lên nụ cười đôi mắt đẹp ngược lên cái nhìn tinh nghịch môi mấp máy thanh âm..

- Thật sự ko nhận ra...

Du Lợi hướng người đi tới nổi lại khoảng cách , mắt ẩn hiện tia hàm ý

- Có cần ta lập lại sự giúp người nhớ ra ta..

Tay như cắt ghì chặt lại vòng eo kéo tới lần nữa muốn đem cơ thể người kia dán vào người mình..

Tú Nghiên kinh ngạc cái nhìn kia hành động sắp lặp lại lần nữa hoang mang , vô thức giãy giụa...1 cỗ nhiệt đang dần ẩn hiện trên mặt bỗng chốc cứng đờ cơ thể

Du Lợi tiểu ý cười vui , từ từ hạ xuống...

Thời gian cứ thế chậm chạp chuyển dời , con người chậm chạp hành động tiếng tim đập rộn ràng âm thanh nhỏ bé như vang vọng khắp nơi.

Đôi môi phía cứ thế rơi xuống kéo dần khoảng cách , bờ môi phía dưới run run chờ đợi kết quả đoán trước.

Khoảng khắc 2 chiếc môi chạm nhau , hơi thở nóng bỏng phả vào da mặt bỗng rất..môi nhẹ chạm môi...

- CÔNG CHÚA....TÚ ANH TỶ TA THẤY CÔNG CHÚA PHÍA TRƯỚC AH

Du Lợi cùng Tú Nghiên phút chốc đờ người , Tú Nghiên tay mạnh bạo đẩy ra cái ôm của Du Lợi...

Du Lợi đột ngột bị đẩy như đã chuẩn bị 1 phần tư thế nhanh chóng ấn mạnh môi 1 cái để lại cả 2 người khóe môi vết tích lùi lại tư thế ngây ngốc cười cười

Tú Nghiên như phản xạ có điều kiện đưa lên cánh tay sờ vào chút kia tiểu vết thương có chút rát , mắt tròn tròn nhìn kẻ gây ra sự lại nhìn mình ánh mắt “vô tội vạ”...

- Công chúa đại nhân vì sao người như thế thoát ly nhanh như vũ bão để lại chúng ta ngây ngốc người , nghĩ người như thế hồi kia Ngân Nguyệt cung như thế nào lại tới “Sơn tử” ah...

Duẩn Nhi cúi gập người thở gấp gấp bộ dáng , miệng lại duyên duyên trách móc thật ko phân biệt được chủ tớ..

Khuê Nhi cũng như Duẩn Nhi gấp gấp bộ dạng , tiến tới Tú Nghiên ôm chầm 1 cái..

- Tiểu thư người sao như thế bỏ mặt ta phía sau ah thật hù dọa chết mạng nhỏ của ta hức hức..

-.....

Tú Nghiên nhận thân thuộc cái ôm mảy mảy thái , dang ra đôi tay ôm kia Khuê Nhi ngốc tử lại thuận thế xoa xoa chút lưng như an ủi...

Hành động rất nổi bình thường trong mắt 2 kẻ “quỷ hẹp hòi” lại vô cùng hàm ý , ko hẹn cùng gặp 2 nhú nhú đôi môi thanh tú..

Tú Anh này giờ là người im lặng nhất nhìn bao quát khung cảnh vắng lặng lại vô cùng quỷ dị , lại thấy 1 mảng chủ tớ ôm nhau thân thiết có chút khó chịu. Nhìn bên kia bộ dáng Du Lợi cũng giống mình 1 dạng cau có mặt mày, lại thấy khóe môi có tiểu vết tích hiệu kỳ dò hỏi

- Công chúa thế nào có kia tiểu vết thương khóe miệng.?

- Đâu đâu...công chúa người như thế nào lại như thế tiểu vết thương ah

Duẩn Nhi nghe Tú Anh hỏi lại nhanh chóng lấy lại thần thái lao tới Du Lợi tay áp vào gương mặt .Du Lợi xoay qua lại quan sát thấy vết thương khoe miệng cau mày trách cứ , Du Lợi cười cười ko hồi đáp.

Tú Nghiên thấy kia 1 mảng quan tâm thái quá sờ soạn , tâm vô cùng khó chịu nhú nhú mày mắt nhu mì bỗng chốc như có hỏa..

- Trời cũng ko còn sớm , vẫn tốt hơn là ta nên hỏi cái kia Tướng phủ thỉnh công chúa ân chuẩn.

Tú Nghiên âm sắc lạnh lùng đẩy nhẹ Khuê Nhi cái ôm , hành lễ thỉnh cầu gương mặt ko lộ ra bất cứ biểu tình nào.

Du Lợi cùng mọi người nghe kia thanh âm lạnh lùng ko lạnh mà rét , khẽ rùng mình 1 cái vô thức.

Nhìn kia gương mặt Tú Nghiên lạnh lùng biểu tình khó đoán , lại ko muốn rời kia cái mỹ nhân thanh âm nghi hoặc dò hỏi..

- Người ko muốn 1 chút kia câu trả lời cho nghi hoặc người đang hỏi sao?

Tú Nghiên lạnh giọng..

- Ko cần thiết.

Du Lợi có chút uất ức thanh âm..

- Còn cái kia kẻo hồ lô người nợ ta?

- Ngày mai sai người cấp trả lại

Du Lợi ánh mắt luyến tiếc cổ vót vát cái kia chút cảm xúc gương mặt Tú Nghiên

- 1 chút cũng ko có hứng thú?

- 1 chút cũng ko hứng thú

- Hảo , ko níu kéo..Duẩn Nhi cấp họ hồi phủ

- Ân

Duẩn Nhi ngơ ngác nhận lệnh , Du Lợi nhắm mắt xoay người rời đi cái kia bộ dạng lạnh lùng Tú Nghiên , lòng 1 cổ chua xót đau buồn chảy qua..

Tú Nghiên thấy 1 mảnh tâm tình buồn rầu Du Lợi , tâm cũng vô thức buồn bực khôi phục bộ dáng gấp gáp rời đi nơi đang làm tâm can rối loạn.

Du Lợi nuối tiếc mỹ nhân xoay lại cái nhìn , lọt vào tầm mắt 1 bộ dáng gấp gáp rời khỏi đau lòng nghĩ thầm

” 1 chút cũng ko muốn như thế cùng ta hứng thú sao”

Vô thức 1 giọt nước mắt chảy ngược vào tâm can đắng cay cõi lòng... Tú Anh nhìn Khuê Nhi rời đi có chút tiếc nuối cái nhìn lại gặp Khuê Nhi quay lại nhìn mình mỉm cười gạt nhẹ đầu rời đi, tâm vô thức loạn nhịp.

Ngây ngốc nhìn lại thấy Du Lợi bộ dạng đau buồn lo lắng hỏi nhỏ

- Du Lợi người vì sao sinh ra bộ dáng này đau lòng?

- Nàng 1 chút cũng ko nhớ ra ta!

- Người có cấp nàng chuyện cũ nhắc lại?

- Đã như vậy đầy đủ nhắc lại - Vậy có gì như vậy chuyện?

- Ta ko biết

-.....

Tú Anh thở dài lắc lắc đầu khó hiểu , lại thấy Du Lợi vô thức rơi xuống 1 giọt nước mắt long lanh như châu ngọc tâm cũng vì tri kỷ chua xót lòng..

- Ta nghĩ người cũng nên hỏi cung nghĩ ngợi , chuyện này để sau tính..

- Ân ta cũng thật sự mệt mỏi.

Du Lợi đưa lên cánh tay gạt kia nước mắt vô hồn cất bước đi , Tú Anh nhìn kia bộ dáng đau lòng lắc đầu nói bước đi theo.

Về đến Ngân Nguyệt cung Du Lợi thoát ly áo ngoài buồn bã hướng kia ngọc sàng nằm xuống, gác tay lên trán tâm vô hướng nghĩ ngợi vu vơ , lại ko biết thời gian trôi qua như thế nào định lại như cũ truyền đến thanh âm ồn ào Duẫn Nhi vọng vào bên tai.

- Công chúa ta đã như người lệnh cấp họ chủ tớ về cái kia Tướng phủ ah...

Du Lợi vẫn như thế bộ dạng ko hồi đáp..

- Nga...Trịnh tiểu thư cũng nhắn lại cho người sự ah

Du Lợi nghe kia chút ý , bật người ngồi dậy hỏi hử thanh âm.

- Nàng nói gì? Duẫn Nhi thấy kia Du Lợi gấp gáp bộ dạng ngó người trả lời..

- Nói người ngày mai sai người hướng người trả cái gì đó vật , nói người sai người chờ ngoài cổng cung nhận lấy..

- Còn gì nữa ko?

- Ko nga...hết rồi!

Du Lợi thả xuống bộ dáng như cũ nằm xuống ngây ngẩn nhìn kia 1 chút trần nhà... Duẫn Nhi khó hiểu nhìn Du Lợi thế nào lại ra bộ dạng này , cũng ko dám nhiều cái nghi hoặc hỏi ra sợ người kia hướng mình sinh khí , chỉ biết im lặng rời đi.

Bên ngoài Tú Anh âm thầm quan sát Du Lợi bộ dáng như vậy đau lòng, thấy Duẫn Nhi đi ra hỏi 1 chút tình hình.

- Nàng thế nào?

- Ta thấy ko ổn chút nào ah! Ko hiểu có gì sự diễn ra khiến cho nàng như vậy đau lòng? Người Tú Anh tỷ có chút nào manh mối?

- Nga ta cũng thật ko biết!

Cả 2 nhìn nhau lắc đầu thở dài 1 hơi rồi khỏi để lại không gian cho Du Lợi suy nghĩ.

.....

.....

\*\*\*Trịnh Tướng phủ\*\*\*

Tú Nghiên hồi phủ sau khi tắm gội , lại ngồi ngây ngốc nhìn vô thần vào chiếc gương đồng phản chiếu mình gương mặt , tâm bay bổng chốn nào ko xác định.

” Từ lúc quay về kinh thành thật sự quá nhiều sự làm ta thật sự rối bởi tâm can...tại sao cái kia tiểu tử ngốc năm nào lại như thế thành ra cái kia Du Lợi công chúa..

Nàng cùng ta giống nhau cái này nữ nhi vì sao ....vì sao hướng ta làm ra cái kia hành động càng rõ...

Đã vậy 3 lần 4 lượt bày ra bao nhiêu sự trêu chọc ta thân phận , nàng vì cố gì như vậy dụng tâm càng rõ..

Cố làm sao làm tâm ta rối bởi , lại còn cái kia môi vì sao hung hăng hôn để lại ta cái này tiểu dấu tích ko thể sớm loại bỏ đi..”

Tú Nghiên đưa lên cánh tay chạm vào dấu vết bên khóe môi , đầu hiện ra hình ảnh Du Lợi bá đạo cường hân, tâm vô thức rối bởi cảm xúc vị ngọt mơ hồ ẩn hiện trong miệng.

Tú Nghiên vô thức nuốt xuống 1 ngụm nước trong cuống họng , cơ thể run run như thể cái hành động bá vương kia lần nữa lặp lại xác thực 1 cách sống động. Giơ lên đôi tay ôm lấy đầu như để quăng đi hình ảnh đáng xấu hổ kia , mặt lại vô thức ửng đỏ 1 tận tới mang tai.

Rời khỏi ghế ngồi hướng đến kia cửa sổ dựa vào nhìn lên vầng trăng tròn tỏa ánh sáng huyền ảo , tay đưa lên chạm vào ngực trái nơi tồn tại 1 trái tim điên cuồng đập loạn như muốn thoát khỏi mình thân xác..

- Cảm giác vì sao vẫn như vậy ko thay đổi như lần đầu tiên gặp cái kia tiểu tử ngốc , vì sao lại biết người nữ tử như thế hành động vẫn làm động tâm ta...

.....

\*\*\*Ngân Nguyệt cung\*\*\*

Du Lợi nằm dài 1 khoảng thời gian ko thể định , thoáng người ngồi dậy rơi ngọc sàng thân thể mất đi ngoại bào để lộ khoảng vai trắng mịn chậm chạp ,hướng kia cửa sổ ánh trăng rọi vào ngăn ngơ nghĩ ngợi...

- Vì sao như thế đau lòng ta , nàng như thế nào 1 chút cảm xúc đối với ta cũng ko có...ta bước tiếp theo phải như thế nào liệu pháp đây...

Du Lợi phi thường thở dài oán than...nhìn kia ánh trăng như cũ rọi ra ánh sáng huyền hoặc bạch kim mê mụi..

.....

Bình minh mặt trời mọc lên chậm chạp nhô lên sáng rực, như ngọn đuốc khổng lồ lan tỏa ánh sáng cuốn trôi màn đêm âm đạm mang nỗi buồn gieo rắc nhân tâm...cuốn trôi đi sự dầy vò trí não khơi lên tia sáng hướng thể nhân lối thoát khỏi chốn mù mịt màn đêm...

2 người 2 khung cảnh không gian nhưng cùng 1 cảm xúc rồi bởi tâm can hướng kia bình minh chiếu rọi mới nhận ra chính mình ngây ngốc chốn này cả 1 đêm nghĩ ngợi..

.....

Du Lợi tâm tình chuyển biến , quay đầu rời khỏi vị trí cố định cả đêm hướng tới dưới ngọc sàng lòi ra 1 chiếc hộp ngọc bạch sắc họa tiếu hoa văn mẫu đơn tinh xảo lấy ra 1 bộ y phục nam trang bạch sắc tỉ mỉ hoa văn cùng 1 kim bài..

Y phục này là cho phụ hoàng âm thầm sai bảo người may tỉ mỉ từng đường chỉ cấp nàng khi biết nàng yêu thích cái mặc trang phục nam nhân dạo chơi , kim bài có thể xuất cung bất cứ khi nào ko sợ bị hướng trị tội.

Thay nhanh y phục , lấy ra chiếc quạt ngọc lần trước Tú Nghiên để lại gấp gáp mở cửa muốn rời đi lại gặp Tú Anh y phục nam trang lục sắc đứng tựa cửa chờ mình từ bao giờ..

Tú Anh nhìn kia bộ dạng gấp gáp Du Lợi , cười cười trêu chọc...

- Ko cần như thế bộ dạng gấp gáp, ta nghĩ nàng cũng ko phải ko khí 1 khắc bốc hơi biến mất đúng ko A Quyền công tử đại nhân..

Tú Anh chụp tay thành quyền bộ dạng bá phục tùng, Du Lợi sau phút sững người bộ dáng cũng khôi phục hình tượng ho khan vài tiếng lấy phong độ .

Tươi cười bộ dáng hài lòng tri kỷ như thân thể , hảo hảo luôn hiểu tâm tình mình nghĩ gì lòng vô cùng hoan hỷ cùng 1 chút khâm phục bộ dáng..

- Hiểu ta ngoài Phụ hoàng ko sai biệt sẽ là Thôi Tú Anh người...Hảo chúng ta hướng Duẫn Nhi dặn dò sự rồi xuất cung..

- Ta đã giúp người viết 1 lá thư cấp nàng lệnh , giờ chúng ta chỉ cần đi là được..

- Hắc hắc nga...người đã tính trước ko cho nàng đi nga?

Tú Anh phất phất tay áo chấp phía sau lưng cười quỷ dị bộ dạng..

- Ta ko muốn nàng khổ cực cùng chúng ta xuất cung ah...

- Chứ ko phải sợ nàng hướng người tranh đoạt cái kia đồ ăn sao? Hắc hắc hắc

Du Lợi buông lời trêu chọc , Tú Anh thoáng cái bị điểm ngay tâm đồ đổ chút mặt hừ lạnh 1 tiếng..

- Rốt cuộc A Quyền công tử có hay ko đi ah?

- Hảo hảo ko làm người sinh khí nữa.. đi thôi

2 thân ảnh y phục bạch lục tiêu sái rời đi bộ dáng , ánh sáng bình minh rọi lên thân ảnh vô cùng mị lực nhân tâm cứ thế rời đi khuất dạng...

Đồng dạng thời điểm, Duẫn Nhi bật dậy như 1 thói quen đã lặp lại quá nhiều năm đây là thời khắc mà ngự trù hoàn tất điểm tâm sáng cũng là lúc thức ăn thực rất nhiều..

Đang cúi đầu tìm hài lại có giác trên mặt vương vếu , đưa tay đem xuống thấy ra 1 cái tín thư..

”NGƯỜI NGOAN NGOÃN Ở TẠI CUNG CẤM RỜI KHỎI NỮA BƯỚC TA CÙNG CÔNG CHÚA XUẤT CUNG CÓ SỰ VỤ...

NGƯỜI KO ĐƯỢC HAM ĂN HAM NGỦ ĐỂ LỘ CHUYỆN SẼ HƯỚNG NGƯỜI TRỪNG TRỊ...

CÒN NỮA HÔM NAY ÂM LỊCH TA ĐÃ GIÚP NGƯỜI DẶN DÒ NGỰ TRÙ CẤP NGƯỜI ĐỒ CHAY AH...”

Không gian yên bình phút chốc tiếng gầm giận dữ vang vọng khắp Ngân Nguyệt cung , những người đang bận bịu dọn dẹp tay chân phút chốc giật thót đánh rơi dụng cụ trong tay..

- THÔI.....TÚ.....ANH....

Bên ngoài cung 2 thân ảnh ngồi trên lưng ngựa , người vô thức ngửa mũi hích hích

- A Quyền hình như có ai mắng chửi ta ah...

-.....

Du Lợi cười cười lắc đầu nghĩ bụng

” Còn ai mắng chửi người ngoài Duẫn Nhi nàng hắc hắc”

.....

.....

.....

## 14. Chap 18+19+20 : Thể Hiện...

Chap 18+19+20 : Thể Hiện...

\*\*\*Trình Tượng phủ\*\*\*

Một đêm thức trắng , Tú Nghiên như thường trên người vẫn bộ y phục lụa trắng, họa tiết hoa mẫu đơn ẩn hiện ,thư thái tiêu sái bước chân đến vườn hoa chăm chút.

Nụ cười dịu ngọt như 1 thói quen cứ như thế lấp lánh như ánh sáng ban mai chiếu rọi trên gương mặt đẹp , những lúc ở gần nơi thân thuộc hình bóng thân thương mẫu thân... Tú Nghiên luôn như thế yêu thương , dịu ngọt tâm hồn trở lại đúng với 1 thiếu nữ mới lớn.

Khuê Nhi bộ dạng gấp gấp chạy chạy tới bên Tú Nghiên thở hổn hển , thanh âm vì thế cũng trở nên rời rạc...

- Tiểu thư...có có khách....tôi hướng....người tìm...ah một chết ta!

Bộ dáng ngồi chồm hồm , hơi thở dần dần lấy lại nhịp điệu..Tú Nghiên vẫn như cũ chăm chút những cánh hoa , chỉ khác điểm nơi đôi mày thanh tú ngự trị có phần cau lại..

“Ai lại như thế sáng sớm đến ta Trịnh phủ , phụ thân lại ko có nhà ta cũng ko quen biết ai tại nơi này làm sao có người lại hướng ta tìm tới....ko lẽ là nàng?”

Như hiểu được chút ý hỏi trên gương mặt Tú Nghiên , Khuê Nhi như cũ tư thế chồm hồm thanh âm bình ổn trả lời ko cần nghe đến câu hỏi sẽ phát ra từ môi kia Tú Nghiên...

- Đó là 1 nam nhân y phục bạch sắc , tay cầm 1 quạt ngọc vóc dáng gương mặt rất ưa là tuấn mỹ ah....

“Lại như thế nam trang?”

Tay có chút dùng lực độ bút ra 1 nhánh lá cây bị sâu , tâm tình có chút bức bối với cái người chưa thấy mặt đã có chút cả giận tâm tình...

- Tiểu thư người còn như thế nào nhân nhĩ tư thế , có chăng 1 chút lễ nghi ra tiếp cái kia khách ah...để hần đợi chờ lâu thật ko đúng phép tắc...

Khuê Nhi đứng thẳng bộ dạng phũ phũ kia y phục chút nhàn, lại hướng Tú Nghiên thúc giục.

Tú Nghiên trước sao như cũ bộ dáng ko đổi cứ thế nhân nhĩ chăm chút hoa lá như chẳng buồn để tâm ý kia thúc giục Khuê Nhi...

Khuê Nhi thấy kia bộ dáng nhàn nhàn gương mặt lại ko nóng ko lạnh Tú Nghiên biết ko khí có phần ko đúng , lại sợ người kia sinh khí nơi mình nên cũng như thế im lặng lui thủ đi theo chăm chút.

Một canh giờ như thế ko nhanh ko chậm cứ thế trôi qua , Khuê Nhi đã sớm sai người chuẩn bị nước và khăn giúp kia tay Tú Nghiên lau sạch ,lúc này mới như thế hướng tới chính phủ phòng khách đến.

Bước ra từ lối cửa trong nhìn lướt qua bộ dáng bạch sắc đang nhàn nhàn uống kia chén trà , ko thể thấy mặt..

Tú Nghiên nhìn kia bộ dáng ko chút quen thuộc vô cùng hồ nghi sắc mặt , lại thấy người kia nghe thấy thanh âm người tới có chút vội vã buông xuống chén trà để lộ ra gương mặt tuấn mỹ nam nhân...

- Tú Nghiên tiểu thư rốt cuộc nàng cũng tới... Hải Đông ta chờ nàng cũng thực lâu ah..

Hải Đông thân đứng bật dậy gấp gấp hướng người kia cái chào , gương mặt hân hoan tươi cười bộ dáng.

- Thật thất lễ Tú Nghiên để cho Hoàng tử chờ đợi , ta hướng người 1 cái xin lỗi sự tình ah..

Tú Nghiên thân thể hơi hành lễ trước người trước mặt , tâm có chút gì đó mất mát ko hiểu sự.

Hải Đông thấy mỹ nhân trước mặt thân hình thủ phục hành lễ vô cùng kinh hỷ bộ dáng tiến tới đưa ra cánh tay nâng đỡ...

- Ko lâu ko lâu đừng như thế lễ nghi..

Thấy kia cánh tay sắp chạm đến người mình thân thể , Tú Nghiên như dự liệu từ trước nghe kia thanh âm ko chấp nhất thân thể nhanh như gió uyển chuyển như lụa 1 khắc đã lùi lại bộ dáng cũng đứng thẳng dậy.

Để kia cánh tay của Hải Đông lơ lửng giữa ko trung , gương mặt có chút ngơ ngác vì thế nào nàng lại như thế thoát ly nhanh như vậy khó hiểu.

Tú Nghiên nhìn kia sắc mặt ngơ ngác sợ người kia sinh khí , nhẹ nhàng thanh âm hỏi han l..

- Tạ ơn hoàng tử như vậy rộng rãi tha thứ... Lại ko biết hôm nay hoàng tử tìm đến tiểu nữ có gì sự?

Tú Nghiên thân hình nhàn nhàn ngồi xuống ghế , mắt cười nhẹ nhìn kia Hải Đông lễ nghi.

Thấy mỹ nhân mỉm cười , Hải Đông hoan hỷ trong tâm lại lui về ngồi xuống bộ dáng tươi cười hướng Tú Nghiên cười nói.

- Lần trước gặp Tú Nghiên tiểu thư ta cũng từng hứa sẽ hướng người đi dạo chơi kinh thành , mà suốt thời gian qua bận rộn công vụ ko thể thực hiện ,nay có chút thời gian vừa vặn vãn nhớ đến kia lời hứa...Hải Đông mạo muội đến ý mời nàng nhân nhĩ dạo chơi ah..

Ko hẹn mà gặp ý nghĩ trong tâm

“Có điều này hứa sao?”

Tú Nghiên như cũ cái nhìn Hải Đông tâm hởi nghi hoặc , Khuê Nhi đứng kế bên kinh ngạc cái nhìn hướng Tú Nghiên nghi hoặc thầm hỏi.

Gặp Hải Đông bên này trưng ra nụ cười (buồn nôn) dụ hoặc , thường được nữ nhân bị hấn trêu đùa mê mẩn. Tâm nghĩ thầm

“Nếu ko sớm tới bên nàng thể hiện 1 chút phong độ ko kéo sẽ để Duẫn Hạo kia cướp mất cái này mỹ nhân ah , lại nghĩ ta là người gặp nàng trước làm sao có thể để hấn cướp tiện nghi trước ah....Sớm 1 chút có được nàng làm vợ trong tay sẽ có được binh quyền của phụ thân nàng , há phải sự nghiệp sẽ sớm hoàn thành hay sao..Đúng là nhất tiến song điều hahaha”

Tú Nghiên thanh âm lạnh nhạt phát ra

-Ngô...tiểu nữ được sủng mà ko dám nhận , làm sao như thế cướp đi thời gian quý giá nghỉ ngơi của thái tử...Thái tử lao công nhiều việc hảo mệt , vẫn hảo hảo sử dụng thời gian này thư thái ah

Thanh âm mang theo như thể chối từ lạnh nhạt , lọt vào tai Hải Đông như thế nào thành e then nữ nhi rơm rã cười vui..

-Thật ko mệt nhọc ah...vả lại ta đã hứa sao như thế ko làm , vừa vặn hảo thời gian vẫn nên cùng nàng hảo thăm thú cũng là 1 cách nghỉ ngơi ah...

“Đầu đất tai trâu hay sao lại nhận ra tiểu thư nhà ta nào có muốn đi ,đã vậy còn cuồng ngôn loạn ngữ...”

Khuê Nhi khó chịu ánh nhìn liếc trắng 1 cái Hải Đông “hừ” lạnh 1 cái , Tú Nghiên bên cạnh biết ko thể chối từ lạnh nhạt “Ấn” 1 cái có lệ lại xoay nhìn Khuê Nhi thầm ý ánh mắt.

“Khuê Nhi hôm nay phải nhờ người diễn trò ah”

“Tiểu thư người cứ thể yên tâm để ta trọng trách ko làm người thất vọng ah hắc hắc”

Đạt được ý muốn Hải Đông hân hoan phe phẩy quạt kinh hỷ đi trước , Khuê Nhi cười quỷ cùng Tú Nghiên cười cười tiêu sái phía sau..

Ra đến bên ngoài Trịnh phủ cổng lại thấy 1 cỗ kiệu 4 người đỡ phía trước sau có 2 nam nhân y phục võ nhân xanh đậm , lại thấy 1 người hướng màn kiệu mở ra để người bên trong thuận thể đi ra...

Ko hẹn gặp 4 ánh mắt kinh ngạc nhìn nhau , Hải Đông kinh hô thanh âm..

- Hoàng huynh như thế nào tại nơi này xuất hiện?

-Tam đệ người thế nào cũng ở nơi này?

Duẫn Hạo cũng vô cùng kinh ngạc thanh âm, lại quay qua ánh nhìn rơi vào Tú Nghiên bộ dáng nghi hoặc dò hỏi...

-Tú Nghiên muội đang muốn hướng nơi nào rơi đi sao?

Hải Đông nghe kia tên gọi thân thiết tròn tròn con mắt có phần tức giận, nhìn kia Duẫn Hạo phong thái tươi cười bộ dáng ánh mắt mê mẩn nhìn mỹ nhân tay vô thức thủ thành nắm đấm.

Tú Nghiên nghe kia tên gọi thân thiết từ Duẫn Hạo có chút rung mình ánh nhìn , Khuê Nhi bên cạnh cũng vô thức nổi gai...

-Đệ cùng Tú Nghiên muội đang định dạo chơi phố...Hoàng huynh như vậy đến trễ thời khắc chắc phải như vậy hồi cung chờ dịp khác lại tới đây Trịnh phủ nga..

Hải Đông cũng chẳng muốn thua kém Duẫn Hạo , nhanh nhẹn trả lời thay đổi xưng hô đồng dạng thân mật “Tú Nghiên muội”.

Duẫn Hạo nghe ra 1 màn trêu chọc ko giận lại như thể tươi cười đối đáp..

-Hảo ah...vừa vặn ta cũng muốn cùng muội cái kia dạo chơi lại vừa vặn đúng lúc vậy tất cả chúng ta cùng đi ah...

Nghe kia Hải Đông kêu kia tên thân thuộc Tú Nghiên còn hơn khi này Duẩn Hạo gọi lại thấy chút muốn ngất đi thật kinh hãi ah....Lại nghe Duẩn Hạo đối đáp muốn ngay lúc này thì triển 1 chút kinh công biến mất , chỉ biết lắc đầu ngao ngán.

Khuê Nhi cũng ko khá hơn, nghe 1 màn ngôn luận xảo ngôn có chút choáng váng mặt mũi quay lại nhìn nhìn 1 chút Tú Nghiên chưa kịp hỏi ý lại nghe bên tai hồi đáp thanh âm.

-Nếu huynh đã có nhã hứng như vậy thân đệ đệ làm sao chối từ hảo chúng ta cùng đi ah..Tú Nghiên muội thấy thế nào?

-Ân...

Cứ thế 4 người bước đi nối tiếp phía sau là 1 số người hầu cận.

Một góc khuất bên kia đối diện cổng Tường phủ , có bóng người ko rõ gương mặt đã đứng rất lâu chứng kiến nhiều sự việc nhìn theo đám người dần mất dạng môi nở nụ cười thâm thúy phút chốc cũng rơi đi.

.....

Tình thế phút chốc thay đổi , nay 2 nam nhân phe phẩy quạt đi trước mỗi người 1 ý nghĩ

“Lần này ta sẽ hảo cho hoàng huynh người ê mặt mũi , chờ mà xem tự người chuốc lấy...”

“Vừa vặn muốn thể hiện 1 chút lại gặp tam đệ bên đây sớm muộn gì trò thật đỡ phí công ta kể sách hảo sự ah..”

Cứ thế 2 người kinh hỷ cười cười đối nhau thủ lễ lời nói qua lại thân mật , phía sau Khuê Nhi tay cầm dù che đi ánh nắng chiếu vào tú Nghiên thân thể nhàn nhả đi phía sau.

Liếc liếc mắt thấy phía cuối cùng 1 tốp 7, 8 nam nhân tùy tùng phía sau ngao ngán lắc lắc đầu nhủ bụng...

“haizzz như vậy mà là đi dạo sao...tội tiểu thư nhà ta”

Tú Nghiên gương mặt đẹp ko chút biểu tình nhàn nhả liếc nhìn 1 chút phớt lờ ồn ào vui tai , phút chốc ko khí im ắng xì xào to nhỏ bởi sự xuất hiện của bọn họ..

Nam nữ 2 bên đường kẻ ganh người phục với 2 nam nhân tuấn tú bộ dáng thanh cao, khiến thiếu nữ nhìn vào 1 chút nụ cười thoáng cái mê mết...

Đến khi rơi mắt nhìn vào mỹ nhân phía sau lại cả tin thần tiên nơi nào xuất hiện , nếu ko nhìn thấy cái kia bóng người còn nghĩ tâm mình nằm mộng gặp mặt tiên cô..

Nam nhân ánh nhìn lưu luyến , nữ nhân than thầm nhan sắc mỹ lệ hổ thẹn chính mình bộ dáng ko bằng lấy 1 phần tâm có chút ghen tức..

-Tú Nghiên Muội bên đây có gian hàng trò chơi thưởng vật có hay ko muốn 1 chút chơi thử?

Mãi vô thân chợt nghe bên tai tiếng của Hải Đông cùng Duẩn Hạo đã xoay người nhìn mình từ lúc nào , môi cười nhẹ thanh âm.

- Ân...cũng là nên chơi 1 chút.

- Hảo ah...ông chủ mang cho chúng ta 4 cái kia chơi ah..

Hải Đông háng hái thúc giục lòng thầm nghĩ..

“Trò chơi con trẻ này dễ lấy điểm với nàng cùng tên hoàng huynh ko biết cái gì trò chơi tranh 1 chút tài cũng ko phải tệ hắc hắc..”

Nhận lấy 12 chiếc vòng nhỏ từ tay ông chủ , Hải Đông nhanh nhẹn 1 chút tay chân chia đến cho Tú Nghiên..

-Tú Nghiên muội thử chơi 1 chút cho vui ah...

Tú Nghiên cười 1 cái đáp lấy vòng , Hải Đông ngậy ngốc nụ cười mỹ nhân..

- Khuê Nhi người cũng cùng ta chơi 1 chút ah..

- Ân tiểu thư.

Tú Nghiên xoay người nói kia ý , Khuê Nhi bên cạnh cười cười đáp hiểu đến bên Hải Đông tự lấy 3 chiếc vòng miện cười khúc khích ..

- Hoàng tử cho nô tỳ 1 lượt trò chơi ah..

-.....

Hải Đông cứ ngu ngu nhìn Tú Nghiên nào hay biết mình bị Khuê Nhi 1 cái nói móc so sánh mình như người bán trò , mọi người xung quanh nghe kia chút ý tình nghịch trên chốc cười khúc khích.

Tú Nghiên cũng cười 1 cái vui vẻ ..Hải Đông thấy đối mình mỹ nộ cười lại càng hoan hỷ ha hả cười xoay người đưa tới Duẫn Hạo vòng mời mọc.

- Hoàng huynh người chơi 1 chút trước nga...?

- Ừm tam đệ có hay ko chỉ ta 1 chút cái kia luật chơi ah?

Duẫn Hạo này giờ như khách coi kịch hài , này được Hải Đông đưa đến vòng chơi có chút ngu ngơ mặt mày hỏi 1 chút sự.

- Hoang huynh người có phải hay ko như thế ngu ngơ ko biết chơi ah...Cái này thật sự dễ dàng , người thấy dưới kia tấm thảm ông chủ để rất nhiều tặng vật lớn nhỏ. Người chỉ cần hướng chúng cái nào yêu thích thấy cái vòng lên chúng bao trọn là thắng , ta chơi thử người xem...

Nói xong Hải Đông tay cầm ra 1 cái vòng nhìn nhìn thấy bên dưới gần nhất thân mình có 1 cái hộp son môi hồng , vương người thấy chiếc vòng dễ dàng bao trọn.

Hải Đông đặc ý bộ dáng nhận vật thưởng hướng Duẫn Hạo cười cười.

- Đó rất dễ dàng có được ah...Tú Nghiên muội uội cái này vật nga..

- Ân cảm ơn Hoàng tử , chỉ là tiểu nữ ít khi dùng này son sắc đậm hảo vẫn cấp Khuê Nhi cái này son ah..

- Hảo ah tiểu thư ta người cho son nga , dạ tạ Hoàng tử ban tặng..

Khue Nhi ha hả cười lấy xuống từ tay Hải Đông hộp son , khiến hấn khê khàng mày giục giục cũng chỉ biết cười cười gương mặt xoay người coi kia hoàng huynh mình thế nào sự.

Duẫn Hạo bên đây nhìn nhìn vật phẩm thấy bên kia hơi xa chỗ mình có 1 cái kia ngọc bội hồ điệp ánh xanh nhỏ đẹp , tư thế vương tay muốn thấy lại bị Hải Đông chụp lại cánh tay.

- Hoàng huynh ko thể ah vật đó hội rất khó cướp ta nghĩ người những cái này gần vẫn dễ hơn ah..

Nói rồi đưa tay chỉ những cái tấm thưởng vật dễ cướp cho Duẫn Hạo ý khinh thường thấy rõ..Duẫn Hạo trước sao như cũ vương ra chiếc vòng thấy 1 cái , chiếc vòng bay lệch 1 tiêu khá xa..

Hải Đông cười cười tay thấy 1 chiếc vòng vào 1 hộp phấn hồng cách mình 1 đoạn cũng khá xa , nhận kia vật thưởng lại trên chốc âm sắc..

- Hoàng huynh ta đã hướng người ý khuyên ngăn, người lại như thế ko nghe hắc hắc thật là uổng phí mất 1 cái cơ hội nhận thưởng ah hắc hắc..

Hải Đông vung ra chiếc vòng cuối cùng trúng vào chiếc đôi bông ngọc bích nhỏ nhắn , cười hoan hỷ chờ ông chủ đưa tới cái này phần thưởng hướng Tú Nghiên nộ cười thắng lợi.

Duẫn Hạo vẫn vậy im lặng , tập trung nhìn vào mục tiêu muốn đoạt lại thấy 1 cái vòng , so với lần trước khá hơn nhưng vẫn vậy sai lệch 1 ít , Hải Đông lại cười khanh khách.

Duẫn Hạo có chút mày nhíu lại , vung tay cái vòng cuối cùng bay đi chuẩn xác rớt xuống ngọc bội kinh hỷ cười vang 1 tiếng..

- Hảo Hảo...hắc hắc

Hải Đông đang cười phút chốc im bật, mặt có chút cau kính âm sắc..

- Hảo vẫn là may mắn có được , dù gì kia ngọc bội tầm thường nào bằng bao nhiêu đây vậy thường ta cướp được..lại hướng Tú Nghiên ý tặng chỉ thấy Tú Nghiên như trước cho đi Khuê Nhi vật.

Ông chủ đưa đến Duẫn Hạo ngọc bội , cười cười chút mừng..

- Công tử người thật tài , cái này ngọc hồ điệp này làm từ 1 loại ngọc quý ah có thể áp thụ nhiệt độ khi trời nóng giúp ta thoải mái , so với vật phẩm mà đệ đệ người cướp được vẫn là giá trị hơn nhiều..chúc mừng công tử.

Duẫn Hạo nghe chút ý khen tặng cười ha hả hài lòng nhận cái kia ngọc hồ điệp hướng Tú Nghiên đi tới , Hải Đông bị trêu chọc phát tiết liếc người kia ông chủ lắm lời hừ lạnh 1 cái xoay người.

- Tú Nghiên muội ngọc này vật thưởng có hay ko thích , nếu ko thích có thể cấp cho Khuê Nhi nàng ấy dùng ah.

- Ân vậy ta ơn người vẫn là tốt cho Khuê Nhi nàng ấy rất thích cái này ngọc bội..

- Ủm quyết định vậy đi , Khuê Nhi cho người..

Duẫn Hạo thân thái chừng chắc bộ dáng có chút hiền lành bộ dáng đưa tay trao cho Khuê Nhi ngọc , lại hướng Tú Nghiên lời nói nhỏ nhả.

- Tú Nghiên muội có thể bình thường 1 tiếng Duẫn Hạo ca ca , nơi này ko phải trong cung đình như thế câu nệ có được hay ko?

Tú Nghiên thấy người kia nói có lý , lại ko muốn thân phận lộ ra cũng ko ý từ chối nữa nhẹ giọng “Ân” 1 cái cười dịu dàng.

Hải Đông 1 màn trước mặt tình cảm tức giận lại ko dám lộ ra , mặt vẽ ra nụ cười đến bên chia cắt..

- Tú Nghiên muội cũng kêu ta 1 tiếng ca ca như vậy hợp tình ah , hảo qua đây ta giúp muội chỉ 1 chút cách chơi..

Khuê Nhi bên người được nhiều quà hoan hỷ nụ cười , xoay qua kéo 1 cái tay Tú Nghiên ý đi ha hả cười nói..

- Tiểu Thư chúng ta qua đó chơi thử 1 chút ah..

Tú Nghiên thấy Khuê Nhi vui vẻ bộ dáng cũng cười cười theo nàng , để lại Hải Đông tay vẫn còn trong ko trung tức tối thu hồi hậm hực bộ dáng đuổi theo.

Duẫn Hạo lắc lắc 1 chút đầu cũng nhàn nhả theo sau...

Khuê Nhi nhìn dò xét vật phẩm bên dưới , tiểu ý cười muốn bên kia cướp lấy vòng ngọc cách mình 1 chút xa xa , Tú Nghiên nhìn theo hiểu ý đợi Khuê Nhi vung ra cánh tay kính đáo đụng chạm 1 chút tay Khuê Nhi chính điểm.

Chiếc vòng bay đi nhẹ dàng đáp xuống kia vòng ngọc , Khuê Nhi cười ha hả miệng nói ra 1 câu..

- Hảo may mắn ta ah..

Lại nhìn cách đó ko xa 1 cái hộp kim thêu xinh xắn thêm 1 cái kéo nhỏ cán kéo cầu kỳ bạc khắc ,lại lần lượt thấy đi vòng .Tú Nghiên như trước đụng nàng giúp cái kia đoạt thưởng..

Khuê Nhi hân hoan ôm lấy Tú Nghiên nhảy tung tung cười ha hả

- Hôm nay vận mệnh ta thật hảo ah..thật có rất nhiều quà thật tốt tiểu thư hắc hắc..

- Khuê Nhi thôi đừng hồ nháo , bên kia nhận thưởng kia..

Tú Nghiên vui cười bộ dáng , nhìn kia Khuê Nhi vui vẻ bản thân cũng thật cao hứng cũng lướt mắt nhìn 1 chút vật dưới đất lại thấy 1 cây trâm đơn giản họa tiết xinh xắn, di chuyển chút thân thể đi qua hướng vật thấy ra chiếc vòng.

Vòng bay ra nhẹ nhàng đáp xuống , lại thấy 1 chiếc vòng khác cùng dạng đáp xuống trên vòng mình vừa thấy ra , kinh ngạc ánh nhìn xoay qua ý nhìn nghi hoặc.

Trong mắt xuất hiện thân ảnh y phục trắng tay cầm quạt ngọc quen thuộc của mình phe phẩy , trên môi lộ nụ cười quen thuộc , đôi mắt đen huyền nhìn mình thâm tình sủng nịnh.....

Khiến Tú Nghiên tim lại rộn ràng đập mạnh , Khuê Nhi cũng ngây ngốc cái nhìn người bên cạnh lực sắc kinh hô 1 tiếng..

- A Quyền công tử , Thôi công tử có thực là 2 người..

Tú Anh miệng cười cười hướng Khuê Nhi đi tới bộ dáng khom xuống bên tai Khuê Nhi nho nhỏ thì thầm bên tai...

- Nha đầu ngốc nghếch, lúc trước cải nam trang đáng lẽ thấy chúng ta phải bộ dạng xa lạ sao lại như thế kinh hô thành tiếng...À nhắc new nhớ lần sao có nam trang đi chơi cũng ko được như thế trên người thói quen nước hoa...Lại nói hôm nay nha đầu người thân mặc y phục nữ nhi thật sự đẹp hơn rất nhiều cái kia nam nhân a...

Khuê Nhi bị 1 cỗ nhiệt bên tai nghe ra ý trêu chọc rõ ràng của người kia mặt đỏ ửng 1 tầng , thẹn thùng nghĩ bụng

“Mình thật ngốc nghếch như vậy để lộ thân phận”

Giơ tay muốn gõ vào đầu mình ngốc , tay đưa lên mắt nhắm nghiền chờ đợi cái đau tự mình làm chỉ thấy đầu ko đau tay lại bị giữ chặt ấm áp mở ra đôi mắt to tròn nhìn cái gì lạ sự.

- Nha đầu ngốc vì sao muốn tự làm đau mình...như vậy đau lòng ta nha...

Tú Anh nhìn thấy người kia muốn làm việc ngốc đã nhanh tay chụp lấy cánh tay nhỏ nhắn nắm chặt, dịu dàng xoa 1 chút tay kéo xuống tay mình nắm lấy cười mỉ hoặc thì thầm bên tai nhìn vào thật giống đôi tình nhân bộ dáng.

-Ngốc nha đầu có nhiều vậy thưởng thật giỏi ah...có thể cấp ta coi ko?

Khuê Nhi như mê hoặc bộ dáng ngoan ngoãn đưa ta vật thưởng cười như tiểu hài tử muốn người kia vì mình khen thưởng...

- Người thật giỏi nha có rất nhiều vật thưởng...có muốn hay ko ta lấy thêm người vài món nữa?

- Hảo ah..

Tú Anh nhìn tiểu hài tử Khuê Nhi trước mặt lòng như rót mật ngọt , vui vẻ nhìn kia Khuê Nhi chỉ món gì lớn nhỏ đều thay nàng lần lượt lấy xuống..

.....

Tú Nghiên ngây ngốc người nhìn người trước mặt rất ư là cả tinh bộ dáng , chỉ thấy bên đây Du Lợi cười cười khom xuống bên tai rót mật..

-Thấy ta như vậy xuất hiện bên cạnh nàng có hay ko cao hứng?

Tú Nghiên ngây ngốc người có chút run run khi cảm nhận nhiệt độ ấm áp bên tai như bao trùm cả cơ thể mình , tim cứ thế đập rộn ràng môi chưa kịp trả lời câu hỏi lại nghe người kia mỉ hoặc thanh âm bên tai dịu dàng.

-Còn ta thực sự cao hứng khi thấy nàng...

Du Lợi cẩn thận bí ẩn cánh tay chạm vào 1 chút Tú Nghiên eo khiến Tú Nghiên đông cứng cơ thể nhìn chăm chăm Du Lợi động tác...

-Nhị vị quý nhân như thế này....thế này thực khó phân tranh vật này ai cướp được ah..

Du Lợi cùng Tú Nghiên ngược mặt nhìn ông chủ (phá hoại nhân) gương mặt khó xử cầm trên tay cây trâm vừa bị 2 người cùng nhau đoạt được ko biết trao cho ai , bộ dáng phân vân phát tội...

Du Lợi cười cười bước tới cầm lấy cây trâm , xoay lại Tú Nghiên nụ cười mỉ lực..

- Ta đoạt trâm là vì mỹ nhân , nay mỹ nhân ta muốn ở ngay trước mặt cần gì phân vân bộ dáng...

Lời nói trên môi vang vọng, tay lại cầm trái tim dịu dàng chăm chút cái trái tim lên kia búi tóc Tú Nghiên ánh mắt chăm chú nhìn bộ dáng vô cùng sủng nịnh.

- Hảo đẹp ah...Nghiên Nhi có hay ko như vậy hài lòng ta sự?

- Ân..

Tú Nghiên nhận ra hành động vô thức của mình đối người kia thì thẹn thùng quay đi gương mặt sớm đã đỏ ửng 1 tầng , Du Lợi thấy kia thẹn thùng nữ nhân hoan hỷ cười vang 1 tiếng.

Tay nắm lấy tay Tú Nghiên hướng người xoay về phía trước , nhìn đằng sau như ôm Tú Nghiên trong lòng thì thầm bên tai..

- Có hay ko chơi thêm 1 chút , bên kia ta thấy có cặp ngọc mẫu đơn họa tiếu rất hợp với Nghiên Nhi có muốn hay ko?

- Ân..

Tú Nghiên như mê mị bộ dáng cứ thế nhất nhất tuân theo để mặc người kia hành sự..Du Lợi thấy người trong tay như thế ngoan ngoãn bộ dáng cười cười , đặt chiếc vòng của cả 2 vào tay Tú Nghiên cùng nhau thấy 1 lúc 2 chiếc vòng vào cặp ngọc mẫu đơn trắng vân hồng đẹp mắt dễ dàng đoạt được...

Tiếp theo xoay người Tú Nghiên cùng mình hướng bên trái cặp nhẫn ngọc bích thấy 2 cái vòng còn lại , như cũ dễ dàng đoạt lấy hoan hỷ cười cười.

Mọi người xung quanh thấy 1 cảnh “trai tài gái sắc” đẹp đến mụ mị tâm can phút mê mẩn ko nói nên lời ,Hải Đông cùng Duẫn Hạo ngây ngốc nhìn kia 1 cảnh “tình chàng ý thiếp” phút chốc ngu ngô mặt mũi.

Đến khi định thần sự vụ đã hoàn , cả giận mặt mày đỏ bừng tức giận đi tới ngữ khí phẫn nộ..

- Ko biết người nơi nào đến đây “trêu hoa ghẹo nguyệt”?

Hải Đông vung ra cánh tay chụp lấy tay Tú Nghiên ý muốn kéo người về phía mình , Duẫn Hạo bên cạnh ngữ điệu tuy hòa nhã ẩn chứa thâm ý tức giận..

- Tú Nghiên muội làm muội kinh hãi rồi...Công tử người như thế thủ lễ buông ra tay nàng ah!

Du Lợi bên đây thấy 2 người huynh mình muốn từ tay mình cướp đi Tú Nghiên có chút cả giận thân thủ nhẹ nhàng kính cáo , ôm 1 chút eo Tú Nghiên xoay người áp phía sau lưng mình sủng nịnh ôm lấy môi cười cười...

- Nghiên Nhi nàng có hay ko quen biết ta? Có hay ko nghĩ ta trêu ghẹo nàng?

Du Lợi mắt nhìn 2 huynh mình thanh âm lại hướng người sau lưng ý hỏi , Khuê Nhi cùng Tú Anh sau 1 hồi vui vẻ chơi cũng nhìn lại ko khí có chút quỷ dị xoay người kinh hô thành tiếng...Khuê Nhi vẫn là nhanh nhẹn bộ dáng ngữ điệu đối đáp trước...

- Nhị vị hoàng tử đây là A Quyền công tử tri kỷ bạn hữu của tiểu thư nhà ta ko phải người lại ko phải người lạ trêu ghẹo nàng ah...hảo hảo nhị vị đừng sinh khí...

Nhanh chóng đứng bên cạnh , Tú Anh thanh âm cùng hành động lễ nghĩa thủ chút quyền chào hỏi dù trong tâm kinh hô “có đầu xa lạ”

- Công tử nhà ta gặp đây tri kỷ (gái đẹp) có phần thất lễ bộ dáng hướng nhị vị tha lỗi ah...

- Quyền mỗ thật thất lễ thất lễ..

Du Lợi cũng hiểu tính cách Hải Đông hẹp hòi cũng hướng ánh chút ngữ âm , nể chẳng là nể mặt hoàng huynh mình ko muốn gây ra sự...

- Hừm....

Hải Đông hừ lạnh 1 tiếng tức giận , khi nãy muốn đoạt lấy tay mỹ nhân ứng cứu ko ngờ kẻ trước mặt nhanh nhẹ bộ dáng phóng lấy tay trên mình, lòng tức giận muốn hô 1 tiếng thủ hạ bâm dâm kẻ trước mặt, lại ngoặc Tú Nghiên nơi này ko thể hành sự.

Duẩn Hạo bên cạnh cũng giận dữ tâm can chỉ là trên mặt 1 chút biểu tình tức giận cũng không có , rất biết giữ hình tượng mặt mũi..

Khuê Nhi nhanh trí nói 1 chút ý giải vây không khí..

- Tiểu thư giờ này cũng thật trẻ người có hay không đói bụng ah...

Tú Nghiên hiểu ý.

-Hảo có chút...

-Tú Nghiên mọi phía trước có tiểu lâu đồ ăn cùng trà phẩm rất ngon có muốn hay không dùng thử...

-Hảo hảo tiểu thư được ah...

- Ân..

Duẩn Hạo trước khi xuất cung cũng có tìm hiểu 1 chút địa điểm nhanh nhẹn đề xuất, thấy Tú Nghiên cười đồng ý cũng rất cao hứng bộ dáng..Hải Đông bị cướp lời cũng vô cùng hậm hực , tranh 1 chút biểu tình..

- Tú Nghiên mọi ta cũng biết cái kia tiểu lâu nhanh 1 chút cùng đi thôi...

Vẫn thấy Tú Nghiên như vậy bộ dáng ngoan ngoãn phía sau lưng Du Lợi không có chút động tĩnh...Du Lợi nhìn 1 chút bộ dáng đáng yêu Tú Nghiên cười cười xoa 1 chút cánh tay sưng nện cái nhìn... Xoay người đối với ông chủ gian hàng trò chơi đưa vào tay 1 thỏi bạc , nhã nhặn lời nói..

- Hôm nay từ người đoạt đi nhiều như vậy phần thưởng , coi như đây là Quyền mỗ thưởng người...

- Đa tạ công tử rộng lượng đa tạ ah...

Ông chủ trong tay thỏi bạc lớn vô cùng hoan hỷ nhét vội tiền vào trong lòng ngực , xoay người lấy ra 2 chiếc hộp tặng phẩm mà lúc này Du Lợi cùng Tú Nghiên thắng được ,bộ dáng cung cẩn 2 tay cúi chút người đưa tới.

Du Lợi tay nhận lấy vật , quay lại Tú Nghiên cười cười xoa xoa cánh tay trong lòng bàn tay mình vui vẻ nói..

- Nghiên Nhi ta cũng biết tiểu lâu đó ta đưa nàng đi ah...

Tú Nghiên môi vô thức nở ra nụ cười ngọt ngào “Ân” lên 1 tiếng đáng yêu Du Lợi tươi cười vươn ra tay cầm vật phẩm đưa tới Tú Nghiên ý kêu giữ lấy , lại động tác nhẹ nhàng xòe ra chiếc quạt ngọc phe phẩy gió mát Nghiên Nhi tiêu sái rời đi.

Tú Nghiên tay cầm rất nhiều vật phẩm Khuê Nhi cùng vật Du Lợi vừa đưa có chút ai oán , lại nhìn 1 bộ tức tối nam nhân Duẩn Hạo cùng Hải Đông ,lắc lắc cái đầu ngao ngán nghĩ thầm.

“A Quyền người thật là...người trong mộng của ca ca người cũng cướp.Lại thấy ngọc ngà ca ca lại có gì không nhận ra nàng muội muội thân sinh , có trách số người sinh ra tốt hơn nàng 1 cái nam tử thân thể. Lại vận phần thua nàng tình duyên cùng mạng số , hoàng thượng lúc nhỏ đã rõ nữ nhi mình yêu thích nhất là nữ nhi đẹp lại trên người rất hảo 1 cái nam trang. Do đó đã luôn hướng nàng chịu đựng cùng che giấu sự , lại vì nàng mà rất biết lo toan sự vụ sau này. Chỉ có thể nói nàng mạng sinh lộn xộn , không thể như thế quang minh mà cường đại thân thể.....”

Có chút xuất thần Tú Nghiên bị cái Khuê Nhi nghi hoặc lắc lắc cánh tay ...

- Thôi công tử chúng ta đi ah...

-Ngô...à ừ...Nhị vị công tử gia chúng ta cũng đi thôi mời nhị vị...

Duẩn Hạo cùng Hải Đông “Hừ” lạnh 1 cái cũng xoay người gấp gấp đuổi theo sau Tú Nghiên , bọn người hầu thấy chủ như thế vội vã cũng lập tức đi theo

Tú Nghiên ngao ngán lắc đầu lần nữa thầm than 1 tiếng “Họa Ah”, rồi cùng Khuê Nhi cười cười cùng hướng tới chủ tử mà tới...

.....

.....

.....

Giai nhân tuyệt sắc nhân thế loại...

Tuấn tú anh hùng ngậy ngất tâm.

Tranh nhau một cái tuyệt thế sắc....

Lại khiến nhân thế loạn tâm can.....

## 15. Chap 21 + 22: Đau Lòng...

Chap 21 + 22 : Đau lòng...

- Nghiên Nhi có hay ko hài lòng ta quạt mát...

Du Lợi trước sau như cũ phe phẩy quạt ngọc trong tay hỏi chút ý Tú Nghiên 2 người cứ thế nhàn nhả đi , mọi sự xung quanh như ko khí vô hình vô ảnh..

Tú Nghiên long lanh ánh mắt tròn xoe cái nhìn thanh âm thì thầm....

- Vì sao người lại có thể như thế này mà đối với ta?

-Bởi vì nàng là Nghiên Nhi đã cướp đi tâm ta

-Chuyện khi xưa chỉ là tiểu hài tử thế nào có thể như thế động tâm người?

-Vậy hiện tại có hay ko hành động của ta làm tâm Nghiên Nhi động?

-Đó ko phải vì người bốc đồng tính khí trêu chọc nhân?

-Ko lẽ kia hôn Nghiên Nhi nghĩ ta trêu ghẹo bộ dáng , một chút cảm xúc yêu thương cũng ko tồn tại?

-Làm sao có thể...có thể như thế động tâm....ta ta & người như thế đồng dạng...đồng dạng nữ tử thế nào...thế nào như thế loại sự tình?

Tú Nghiên vô run run cơ thể thanh âm có phần hốt hoảng, Du Lợi trong tay khẽ run lên tay Tú Nghiên thấy rõ một cổ bất an hoảng loạn tâm vô thứ đau nhói...Có đúng ko chính mình như vậy làm nàng hoảng sợ, chính mình gây trở ngại làm nàng ko tin tưởng chân tâm...

Du Lợi trong phút chốc muốn kia run rẩy Tú Nghiên đem ôm vào trong lòng làm nàng bớt đi run sợ , lại chỉ có thể ánh mắt yêu thương dịu dàng nhìn Tú Nghiên xoa dịu...

-Là ta hỗn đáng gây ra nhiều cái sự làm Nghiên Nhi ko tin tưởng , là ta như thế vội vàng làm Nghiên Nhi mơ hồ cảm xúc ko an định , mọi sự đều do ta....

Nghiên Nhi nghe kia 1 thanh âm dịu dàng tự trách yếu đuối đôi mắt nhìn Du Lợi bộ dáng hối lỗi , nàng ko thể phủ nhận rằng lúc nhỏ tiểu hài tử kia làm nàng yêu thích dù chỉ 1 lần gặp mặt.

Nàng cũng ko thể phủ nhận tên công công hỗn đáng kia hôn nàng cũng làm tâm nàng xáo trộn, cái kia A Quyền công tử tài hoa văn thông võ lược làm tâm nàng vô cùng yêu thích...

Lại cái kia chính thân Công chúa tâm tính tiểu hài tử cũng làm nàng thập phần yêu thích...Chỉ có thể bao nhiêu cái kia cảm xúc cứ như thế từng người phát sinh lại ko nghĩ đến kia chỉ 1 người thân phận , phút chốc làm nàng tâm rối loạn như thế ko khác biệt lấy tâm nàng ra đùa giỡn.

Càng nghĩ đến lại càng sinh khí bức tức phút chốc lo sợ xáo trộn tâm can 1 khắc đổi dời thành hỏa giận sục sôi...

Du Lợi nhận biết khác biệt cảm xúc trong cái nhìn Tú Nghiên , đoán được nàng vì mình lại bắt đầu sinh khí nhanh 1 chút cánh tay siết chặt 1 cái gần bên thân thể..

- Nghiên Nhi ko nên lại sinh khí chuyện cũ , chỉ là ta ko biết thế nào tiếp cận lại càng ko nghĩ nhiều như vậy gặp mặt trùng hợp ah...Đúng là lần giả mạo tiểu công công lúc đầu chỉ muốn gặp nàng xem kia có gì thay đổi bộ dáng ko hề cố tình gây ra nhiều sự...Lần tranh nàng Tiết Hoa Đăng làm muốn cùng nàng thả 1 cái tâm tình điều ước ko nghĩ đến gặp nàng như thế tình cảnh..Hôm qua ta gặp nàng trong đúng danh phận công chúa ta cũng nào có liệu trước như thế nàng lại trong lúc thưởng hoa xuất hiện còn cái kia....Cái kia hôn thật tình vì ta rất nhớ , lại càng muốn từ nơi nàng khơi gợi ký ức , sợ hãi nàng như vậy quên đi kia ký ức ngày bé..Có thể ko mà như thế tha thứ ta hành sự lỗ mẫn , ko để ý đến Nghiên Nhi cảm xúc.

Một tràng lý trần ra ồ ạt như nước lũ mạnh bạo cuốn bay mất cái kia khí tức Tú Nghiên làm dâng lên trong nàng 1 cổ nhiệt nóng ấm ngọt ngào , nhìn 1 dạng bộ dáng Du Lợi cầu xin tha thứ vô cùng chân thành cùng khổ tâm..Tú Nghiên có chút mềm yếu cõi lòng , ngoài mặt lạnh nhạt ko chút biểu tình tha thứ hay động chuyện...

- Tú Nghiên muội đã tới nơi tiểu lâu chúng ta vào thôi...

Dưỡng Hạo thấy trước mặt nơi muốn tới đã như thế hiện diện tâm vô cùng hoan hỷ , này giờ đi phía sau nhìn nam nhân kia tay quạt mát tay nắm tay Tú Nghiên thân mật bộ dáng lòng vô cùng tức giận..

Muốn hô 1 tiếng sai cận vệ đem hắc thủ tiêu mất dạng trần gian , lòng khao khát biết bao chỉ tiếc tình thế thân phận ko cho phép vì vậy mất đi hình tượng ôn hòa nho nhã..

Thấy mục tiêu trước mặt lại nhanh chóng hô lên đánh động lại nhanh nhẹn bộ dáng cướp người , đoạt lại cánh tay Tú Nghiên đang bị nắm nỡ ra nụ cười tuần mỹ hướng mỹ nhân thanh âm.

Hải Đông thấy kia cơ hội , cũng nhanh nhẹn chen chân tiến tới trước mặt , đẩy lùi 1 chút Du Lợi về sau tay đưa ra ý chỉ hướng cười cười..

- Đúng ah Tú Nghiên muội vất vả đi 1 cái xa quãng thời gian hảo mệt và khát..nhanh nhanh 1 chút vào nghỉ ngơi..

Tú Nghiên nhanh nhẹn né kia cử chỉ thân mật Hải Đông , tay bị Dưỡng Hạo nhẹ nhàng nắm lấy cũng ý tứ muốn rút lại nhưng nghĩ nghĩ 1 chút sự gì đó lại như ý muốn để Dưỡng Hạo tốt hơn dẫn mình đi, nhìn 1 chút Dưỡng Hạo mỉm cười như cảm tạ.

Dưỡng Hạo thấy nụ cười đẹp vì mình nở rộ kinh hỷ cười thầm đắc ý nhìn kia tứ tốt Hải Đông và 1 cái lạnh lùng thần sắc tiểu tử , hoan hỷ đưa Tú Nghiên vào tiểu lâu.

Hải Đông tức tối trợn mắt nhìn Dưỡng Hạo rơi đi cũng nhanh chóng đi theo , Du Lợi thấy cứ thế để Dưỡng Hạo đưa đi tâm đau 1 cái nhói lên cũng buồn bực bộ dạng tiến vào.

Tú Anh, Khuê Nhi cùng những người khác cũng nhanh chân theo vào..thuộc hạ của Dưỡng Hạo nhanh nhẹn thanh âm

- Ông chủ bàn thượng đẳng phía Đông chủ tử ta đặt đã thế nào chuẩn bị hảo...

- Dạ dạ quý công tử đã chuẩn bị kỹ lưỡng , kính mời nhị vị...

Ông chủ kính cẩn cúi người dẫn đường lên bàn thượng đẳng phía Đông , gian phòng trang trí nho nhã lại vô cùng thoáng mát có 1 cửa sổ rộng có thể nhìn ra bên ngoài bờ sông phía dưới.

Tú Nghiên nhìn sơ lược 1 cái nhanh chóng cũng cảm thấy ko gian thoải mái có chút ưa thích nở nụ cười , Dưỡng Hạo cũng đã tốt sắp xếp chu toàn mọi chuyện lại ko nghĩ đến có nhiều người như thế tranh giành.

Hải Đông có chút cả tin thầm nghĩ

“Rõ ràng mình đến mời nàng đi tản bộ dạo chơi, làm thế nào hoàng huynh lại biết như thế liệu sự từ trước, thật ko nghĩ đến hắn như thế suy nghĩ đến...haizz ta chậm 1 bước rồi..”

- Tú Nghiên muội ngồi xuống nghỉ ngơi ah...

Duẩn Hạo nhả nhận đến bên 1 chiếc ghế trung tâm thoáng mát kéo ra hảo ý muốn Tú Nghiên ngồi đây vị trí , Tú Nghiên cử chỉ nhẹ nhàng ngồi xuống..

- Lại ko nghĩ đến hôm nay như vậy nhiều người , mọi người gặp nhau là hữu duyên vậy 1 chút chật hẹp chỗ này hảo ko làm tam đệ & A Quyền công tử đây mất hứng chứ?

- Ngô hoàng ah, Đại ca ta làm sao có thể ah

- Quyền mỗi hôm nay làm phiền chư vị thường ngoạn , lại thêm nơi này giao hữu trò chuyện thật tình rất cao hứng...

- 2 người đã nói vậy thì mời ngồi hảo hưởng thụ ah...

Lần lượt mọi người ngồi xuống thư thái bộ dáng , Duẩn Hạo kinh nghiệm hôm qua dùng bữa tối cùng Tú Nghiên nhớ ra nàng có thói quen bên cạnh gấp đồ ăn, vì thế đã sớm chọn chỗ ngồi thích hợp.

Hải Đông cũng thuận thế ngồi bên cạnh Tú Nghiên , Du Lợi đối diện Tú Nghiên ngồi xuống 2 mắt ko hẹn chạm nhau cái nhìn Tú Nghiên như cũ lạnh lùng quay.

Thức ăn lần lượt bày lên muôn màu sắc hương đánh thức các bụng đang dần biểu đạt ý trưng câu “Ta đói” cho chủ nhân vội vã hành sự quên mất cái đói đang ẩn nấp đâu đó trong cái bụng trong rỗng...

Qua loa vài câu tiểu tiết ai náy thanh cao dáng bộ nhả nhận ăn , Duẩn Hạo vừa ăn vừa khẽ khàng nhìn nhìn , chờ đợi Tú Nghiên gấp đồ ăn ỉnh.

Du Lợi trước cũng như sau cái nhìn chăm chăm Tú Nghiên động tĩnh , vẫn nhớ nàng là có kia vô thức gấp thức ăn nghĩ đến kia gián tiếp “nụ hôn” khẽ cau có mày nghiền răng..

“Ta thức ko muốn chia sẻ cái kia thân mật gấp thức ăn lại càng ko muốn ai ăn, dù chỉ chút nước bọt của Nghiên Nhi ko khác gì cái kia gián tiếp hôn nàng”

Tú Nghiên bị Du Lợi nhìn cùng truyền âm nhỏ nhỏ tay đang gấp thức ăn lưng chừng, nhận ra hành động vô thức quen thuộc gấp thức ăn cho Khuê Nhi và phụ thân.

Nhìn 1 cái ghen tuông Du Lợi ,trong lòng có chút kinh hỷ lại càng như thế muốn trêu ngươi cái kia quỹ hẹp hòi Du Lợi.

“Ta như thế gấp ngươi làm gì ta?”

Tú Nghiên trưng ra gương mặt thách thức nhân đối Du Lợi cái nhìn , Duẩn Hạo nhìn kia tay gấp thức ăn như chậm chạp hưởng mình chén lòng hoan hỷ bộ dáng gấp gấp chờ đợi..

Du Lợi nhìn hành động thách thức Tú Nghiên tức tối “gầm” 1 cái truyền âm..

“Nàng gấp bao nhiêu đĩa ta lập tức hôn nàng ngay tại đây bấy nhiêu cái”

Tú Nghiên tức giận trừng mắt nhìn

“NGƯỜI DẤM”

Du Lợi gương mặt như cũ tức giận.

“Nàng thử xem”

Hai người nhìn nhau cái nhìn nảy ra hảo khí , Tú Nghiên tay gấp thức ăn đưa gần tới chén Duẩn Hạo phút chốc dừng lại lưng chừng.

Duẩn Hạo gấp gấp bộ dáng thấy hành động kia chợt dừng có chút nóng vội bộ dáng đưa chén tới , tiện thể dùng đĩa trên tay mình nhận kia thức ăn ha ha cười cười..

- Tú Nghiên muội cảm ơn muội gấp thức ăn cho ta..

Duẩn Hạo sung sướng bộ dáng ăn kia miếng thức ăn (cướp) được Tú Nghiên động đĩa , Hải Đông nãy giờ chăm chú ăn ko để ý sự ,nay lại nghe kia Duẩn Hạo lời nói mới ngẩng đầu lên nhìn cả tin bộ dáng.

Thấy kia tay Tú Nghiên cầm đĩa đang đặt gần Duẩn Hạo cũng vội vã cầu tình..

- Tú Nghiên muội vì có gì chỉ như thế chiều cổ mỗi hoàng huynh ta mà khi dễ ko gấp ta kia thức ăn.

Hải Đông miệng nói chưa hoàn câu bộ dáng đã đưa chén trước mặt Tú Nghiên chờ đợi...

Tú Nghiên dở khóc dở cười với cái sự tình trời ơi này , mặt nghi hoặc nhìn 1 chút Du Lợi bộ dáng. Chỉ thấy Du Lợi chuyển sắc liên tục , gương mặt thoáng ngỡ ngàng trước kia hành động của Duẫn Hạo xen vào cái nhìn khinh bỉ hành động Hải Đông , lại tức giận nhìn kia Tú Nghiên.

Tú Nghiên tiến thoái lưỡng nan bộ dáng rụt rè gấp thức ăn cho Hải Đông , mắt lại ko dám xê dịch khỏi Du Lợi tâm có chút hoảng sợ đề phòng.

Hải Đông toại nguyện cầu tình vui vẻ cười cảm ơn, lại hả hê bộ dáng nhìn trêu chọc Duẫn Hạo..

“Huynh có ta cũng có ah”

Duẫn Hạo đối với hành động cầu tình Hải Đông khó ưa con mắt nhìn nhìn

“Cái cầu xin mới có huynh thật ko cần”

Duẫn Hạo miệng vẽ ra nụ cười khinh bỉ xong cũng quay về bộ dáng tao nhã ngồi ăn, Hải Đông tức giận bộ dáng cũng hậm hực ngồi ăn tiếp.

Du Lợi thấy Tú Nghiên gấp cho Hải Đông phút chốc mặt tối sầm lại , 2 tay đập mạnh xuống bàn đứng bật dậy tức giận cái nhìn.

Tú Nghiên kinh hãi cái nhìn chằm chằm Du Lợi tay đặt dưới bàn nắm chặt lại , có chút sợ hãi bộ dáng bất thường của Du Lợi lại càng sợ hơn với hành động sắp tới.

Duẫn Hạo , Hải Đông ko hện mà gấp bất chợt giật mình kinh ngạc cái nhìn đối Du Lợi.

- Quyền mỗ thất lễ xin thoái lui giải quyết chút sự khó nói..

Du Lợi cười cười hướng hai kẻ ngờ ngác nhìn mình , lễ độ nói một chút rồi xoay bước rời đi ko nhìn lấy Tú Nghiên 1 điểm nào.

- Tên này hành động thật quái gở..

- Tam đệ ko nên như thế đối người ko có mặt ý kiến , Tú Nghiên muội có hay ko có chút giật mình vì kia tiếng động?

Tú Nghiên phút chốc ngờ ngác nhìn Du Lợi gấp gáp rời đi tay nhẹ một chút buông thả, lòng có chút rối bởi lại nghe Duẫn Hạo quan tâm hỏi cũng “Àn” một tiếng đáp.

- Tiểu nữ lui xuống 1 chút

Tú Nghiên ko chờ thanh âm hồi đáp rơi đi.. Duẫn Hạo cùng Hải Đông ngờ ngác cái nhìn với theo.

.....

- A Quyền người đi đâu ah?

Tú Anh đang ngồi ăn cùng Khuê Nhi ngó thấy Du Lợi như vũ bão từ trên lầu đi xuống , nhanh nhẹn đứng dậy tới gần ngăn hỏi.

- Ta đi một chút sự người ko cần quản , hảo hảo ăn ah...hừm

-.....

Du Lợi đẩy chút người Tú Anh bước đi thẳng ra khỏi tiểu lầu , Tú Anh ngờ ngác ko rõ sự Khuê Nhi tò mò thanh âm bên cạnh.

- A Quyền công tử hình như sinh khí giận ah...

- Ta cũng ko biết chỉ...

Tú Nghiên đi xuống thấy Khuê Nhi cùng người kia đi cùng Du Lợi nói chuyện nhanh nhẹn thanh âm..

- Khuê Nhi người thấy A Quyền công tử rồi đi ko?

- Tiểu thư công tử ấy vừa đi ra khỏi cửa , cơ hồ sinh khí tức giận đã xảy ra việc gì ah?

- Hảo ko có việc gì ta đi đây một chút..

Tú Nghiên nghe được điều cần biết gấp gáp rời đi , Khuê Nhi cùng Tú Anh lần nữa ngơ ngác ko hiểu sự việc gì xảy ra.

.....

Du Lợi bước đi nhanh trên con đường lớn , mặt đường vắng vắng tay siết chặt quạt ngọc ko biết đi đâu chỉ muốn bản thân thoát ly khỏi nơi làm mình sinh khí.

Cứ thế đi băng băng trên con đường , gương mặt tuấn mỹ phủ một phần băng lãnh càng tôn lên vẻ mị hoặc khiến cho những nữ tử trên đường nhìn thấy ngơ ngẩn cái nhìn.

” Lại như thế câu dẫn nữ nhân”

Du Lợi càng đi càng xa ko biết đến nơi đâu chỉ thấy xa xa có 1 cái hồ nước trong xanh rộng lớn vắng bóng người, nhanh nhẹn đi tới như kèm ko được tức giận hét lên một tiếng..

- Aaaaaaaaaaaaaaaaaa

Một hơi hét thật lớn như giải tỏa , rồi cúi gập người bộ dáng thả người ngồi xuống dựa lưng vào gốc cây kế bên 1 chân duỗi thẳng 1 chân cong gối, cổ trụ cánh tay phải cầm quạt ngọc.

Đôi mắt đẹp đỏ ngầu nhìn phía xa xa mặt nước đầu óc mong lung nhớ lại lời Phụ hoàng từng nói với mình khi còn nhỏ...

“Trẫm ko ngại Du Lợi của trẫm như thế động tâm với nữ nhân , nhưng thế gian liệu có nữ nhân sẽ vì Du Lợi thật tâm đối đáp . Sẽ như thế nào can đảm cùng Du Lợi tranh đấu gìn giữ hạnh phúc trước sóng gió và cái nhìn dè bỉu của thế nhân...Trẫm ko tức giận Du Lợi luyện ái nữ nhân , nhưng trẫm sẽ hối đau lòng Du Lợi vì nữ nhân mà đau khổ...”

Du Lợi cúi mặt nhắm lại đôi mắt chỉ thấy khóe mắt vô thức một giọt nước mắt khẽ chảy xuống , lăn dài trên đường nét gương mặt như bàn tay ấm áp vuốt ve nóng rực.

Du Lợi đau lòng nắm chặt hơn quạt ngọc trong tay , móng tay ấn sâu vào lòng bàn tay đến rỉ máu càng nghĩ càng thấy đau đớn cõi lòng.

Bao năm nay như thế chờ đợi nữ nhân trong lòng mà bỏ ra biết bao nhiêu tâm sức , nỗ lực muốn học một cái văn võ song toàn ko vì mình nữ tử mà thua nam nhân.

Càng ra sức trở nên cường đại , để tâm thêm mạnh mẽ để đối mặt với Nghiên Nhi trở thành bộ dáng hoàn hảo nhất.Chỉ có như vậy mới đủ thuyết phục Nghiên Nhi dù ta cùng nàng đồng dạng vẫn có đủ khả năng cấp nàng an toàn cuộc sống.

Nhưng ta đã quên rằng dù mình như thế nào cường đại vẫn chỉ có thể như thế này thân phận nữ tử ko thể thay đổi & nàng cũng ko phải cùng dạng ta luyện ái nữ nhân.

Du Lợi đau lòng đưa tay cầm quạt ngọc áp chặt vào lòng đặt nơi gần trái tim đang đau đớn đập mạnh, như sợ quạt ngọc như chủ rơi bỏ mình vội vàng cánh tay trái áp chặt ngăn chặn hành động ko tồn tại.

“Ta có thể vì nàng phụ cả thế gian , nhưng làm sao có thể làm nàng vì ta động tâm yêu thích”

Máu rỉ ra từ tay phải dính vào ngực áo thấm đỏ một vùng , mắt vẫn nhắm chặt ngửa mặt lên trời bộ dáng đau buồn khổ sở nước mắt chậm chạp lăn dài...

.....

“Vì sao lại như thế đau buồn rơi lệ?”

Tú Nghiên đứng núp sau thân cây cách Du Lợi một khoảng quan sát, thấy Du Lợi bộ dạng đau buồn còn rơi lệ tâm cũng vô phát nhói đau.

Chân muốn tiến đến vì nàng an ủi lại lùi về

“ta cùng nàng ko có quan hệ lấy tư cách gì bên cạnh an ủi”

Định xoay người rời đi nhưng tầm mắt ko thể dời đi , thân thể như ko còn là của mình chỉ biết bất động tại chỗ nhìn Du Lợi đau đớn.

Tú Nghiên ko thể phủ nhận mình ko vì nàng động tâm , dù là nhân vật nào cũng gây ấn tượng cũng gây nàng động tâm suy nghĩ đến.

Nhưng làm sao chấp nhận ba người kia nhân vật chỉ là duy nhất nàng Du Lợi tạo ra , mỗi lần gặp mặt là mỗi lần từ nàng lấy đi tiện nghi .

Tú Nghiên vô thức đưa tay chạm vào khóe môi vẫn còn lưu lại dấu tích , chỉ là nàng khéo léo dùng phần màu che đi.

Tâm lại vô thức đập rộn ràng , Tú Nghiên nhớ lại nụ hôn ướt át mà bản thân cũng ko hiểu lý do có chút mê mẩn đắm chìm hưởng thụ nghĩ đến mặt lại đỏ bừng.

Đến khi ngẩng đầu lên đã thấy Du Lợi đứng dậy bộ dáng rời đi , cũng hấp tấp nói tiếp theo sau.

.....

Du Lợi cẩn thận dùng khăn lụa lau đi vết máu nhím trên quạt ngọc rồi cất vào trong ngực áo yêu thương vuốt ve trước ngực như an ủi chính mình...

Ngẩng đầu nhìn lên đã thấy trời đã sớm chuyển đổi y phục về chiều, vài cái duốt một chút mặt tỉnh táo rồi lại bộ dáng gấp gáp rời khỏi.

Du Lợi đi một đoạn đường tương đối xa cũng đã trước mặt nơi cần đến môi nở nụ cười nhẹ nhàng , tiêu sái bước tới chỉ thấy một thân ảnh quen thuộc bộ dáng uyển chuyển đi tới thanh âm nhao nhẹt phát ra..

- A Quyền công tử người hôm nay thế nào lại tới ah..

- Bảo Nhi là ko muốn ta tới..

- Ngô sao lại có thể ta là thật sự kinh hỷ vui mừng ko hết , làm sao có nữa phần ko muốn công tử nói vậy vu oan ta ah....Ngô sao trên ngực áo lại có máu A Quyền người thân thể tổn thương chỗ nào ah?

Bảo Nhi nhìn kia vết máu đỏ bộ dáng kinh hãi hô toáng , gấp gáp sờ soạn Du Lợi thân thể như để kiểm tra thương thế miệng lại ko ngừng nghĩ hết toán.

-Tiểu Bạch tử người vào chuẩn bị phòng thượng đẳng cho công tử hảo lệ ah....

- Dạ Bảo Nhi tở

-A Quyền vào thôi ta hảo hảo chăm sóc người thương thể...

-.....

Bảo Nhi gấp gáp kéo cánh tay của Du Lợi lôi đi ,gấp một cái bộ dáng gấp gáp Bảo Nhi ,Du Lợi chỉ biết lắc lắc cái đầu mỉm cười đi theo qua cửa.

“Bảo Nguyệt lâu”

Tú Nghiên thấy kia cảnh tượng vô thức tay nắm quyền , răng nghiến chặt đôi mắt đẹp phủ một tầng hỏa khí...

## 16. Chap 23 + 24: Động Tâm.....

Chap 23 + 24: Động tâm.....

\*\*\* Dương cung \*\*\*

Quyền Trục tay cầm tấu chương môi nhấp tách trà thượng đẳng , gương mặt nam nhân tứ tuần vẫn rất tuần tú nét chữm chắc được thời gian rèn giũa tạo nên một khí chất phi phàm...Thừa kế ngai vị năm 18 tuổi cai trị đất nước chỉ có phúc chứ ko họa , dân chúng an cư lạc nghiệp ,cho đến nay đã 30 năm vẫn như cũ chăm nước lo dân ko một ngày trễ nải...

Quyền Trục môi nở nụ cười hoan hỷ , tấu sớ trong tay chỉ toàn hảo bản thân cũng yên tâm phần nào vui vẻ bộ dáng thư thái bỏ xuống tấu chương tự ình một cái thư thái uống trà..

- Bẩm hoàng thượng nô tỳ Tú Anh có việc cầu kiến...

- Cho truyền...

Quyền Trục vẫn nhả nhận dùng trà, môi thoát ẩn nụ cười , bản thân hẳn biết Tú Anh người này cùng Du Lợi có giao tình bạn hữu nhiều lần có sự đều cấp nằng đến gặp mình, lòng vui vẻ nhớ đến Du Lợi công chúa hẳn yêu thương lại hoan hỷ trong lòng...

- Tú Anh tham kiến hoàng thượng...Hoàng thượng vạn tuế

- Miễn lễ...Tú Anh người đến đây có việc gì?

- Bẩm Hoàng thượng công chúa có sự nhờ người giải quyết...

Tú Anh lấy từ trong ngực áo thư đưa đến , Quyền Trục nhanh tay nhận lấy mở ra xem xét khẽ cau mày ,Tú Anh bên cạnh thấy long nhan có chút biến có chút sợ...

” Phụ hoàng , Du Lợi tâm tình hảo ko an ổn gặp sự ko vui muốn người cấp ta thời gian ở lại Quyền phủ an ổn tâm tình ,khi nào hảo tốt sẽ quay về bồi tiếp người trò chuyện...Du Lợi tự ý rời cung biết mình sai quấy , sự việc tự mình làm nên ko ai bày giúp cầu người đừng hướng bọn họ nô tài sinh khí Du Lợi đa tạ người...Quay về sẽ hướng người chịu phạt....kính thư Du Lợi”

- Thế nào lại như thế này sự việc?

Quyền Trục thanh âm lạnh nhạt hỏi , tay nhẹ nhàng gấp lại thư cất đi hướng mắt nhìn Tú Anh chờ đợi...

- Bẩm Tú Anh ko biết , chỉ thấy công chúa dạo này tâm trí ko an ổn...nếu đoán ko sai có thể....có thể là người đó đã xuất hiện rồi ah....

Quyền Trục tâm giao động , bản thân mình biết sớm muộn điều này cũng sẽ xảy ra ,Du Lợi đã chờ lâu như vậy rồi cuộc cũng chờ đến người kia lần quay về ,bản thân hẳn ko biết nên vui mừng hay lo lắng cho khoảng thời gian sắp tới ,hơi thở có chút bất ổn..

- Tú Anh người về Ngân Nguyệt cung cùng Duãn Nhi phân phó tốt sự vụ , ta sẽ truyền chỉ nói Du Lợi xuất cung đến Thiếu Lâm tu dưỡng kinh pháp một tháng sau quay về...Khi lo liệu ổn thỏa cùng anh em Phá gia đến Quyền phủ bảo hộ Du Lợi nằng cho tốt có tin gì cấp nhất truyền đến cho ta

- Ân Tú Anh đã rõ thưa Hoàng Thượng..

- Hảo Tú Anh người lui về đi..

- Hoàng Thượng Tú Anh thoái lui...

Quyền Trục tay chạm vào ngực nơi cất giữ lá thư mắt nhắm lại

“Du Lợi vì sao nhiều năm như vậy trôi qua người vẫn là ko thể như thế bỏ xuống được...Haizzz”

- Bẩm Hoàng Thượng , Hoàng Hậu cầu kiến...

Quyền Trục phút chốc hồi tâm , đứng dậy đã thấy Hoàng hậu trước mặt hành lễ vội vàng cánh tay nâng lấy nằng đứng dậy , đỡ nằng ngồi bên mình thân cận sủng nịnh cái nhìn yêu thương..

- Hoàng hậu hôm nay vì sao đến tìm ta ah?

- Thần thiếp đến muốn hướng người cầu chút chuyện..

- Có gì nằng cứ nói..

- Duẩn Hạo nay đã tuổi trưởng thành , thân phận thái tử tương lai kế vị người...Năm nay hắn đã vậy 23 tuổi vẫn chưa có lập cái kia thái tử phi cho hắn ,người nghĩ có phải ta như vậy lão sơ xuất đại sự...

Hoàng hậu mất ưu phiền , Quyền Trực có chút đau lòng nắm tay xoa dịu..

-Ngô...người làm sao có thể như vậy lão , có lão cũng là ta lão trước người ah...Người như vậy phiền muộn cũng ko tốt , nếu đã nghĩ đến lập thái tử phi cho hắn thì cứ tùy ý người tuyển chọn cho hắn một người ưng ý ah...

- Ta là biết như vậy chỉ là muốn hướng người một cái ý kiến ah..

-Ngô...ta làm sao rõ tâm ý hắn mà tuyển chọn cho hợp...dù gì người như vậy thay ta an bài vẫn tốt hơn rất nhiều...

- Nếu người nói vậy ta cũng ko dám giấu giếm, Duẩn Hạo hắn đã có người để ý ah

Quyền Trực mắt nhìn tò mò , Hoàng Hậu mỉm cười dịu dàng

- Trịnh Tú Nghiên con gái của Trịnh Khanh Trịnh tướng quân ah..

- Ngô Trịnh Khanh hắn chỉ mới hồi kinh được ít thời gian làm sao có thể Duẩn Hạo lại nhanh như vậy để mắt đến nữ nhi hắn?

- Người quên vợ Trịnh tướng quân là tri kỷ của ta , hôm hắn hồi kinh ta đã làm tiệc mời hai phụ tử hắn tẩy trần lại bị người cướp hắn đâm đạo...Để mình nữ nhi hắn đến , Duẩn Hạo là như thế gặp mặt đã thật nhanh yêu thích nàng ah...

- Hắc hắc...có chuyện ly kỳ thế sao..

- Ân , vì vậy hôm nay ta đến cầu người vì hắn ban một cái chỉ hôn nga...

- Hắc hắc...Ân nhưng vẫn là nên hỏi ý Trịnh Khanh một tiếng hắn vẫn tốt hơn..

- Ân , vậy coi như người đồng ý giúp hắn lo liệu ah..

- Hắc hắc...cứ thử thả ah...

Quyền Trực sủng nịnh ôm lấy nữ nhân mà hắn yêu thương nhất....

- Nga ta quên nói với người ah...Du Lợi nàng càng quấy gây loạn trong cung , ta đã phạt nàng xuất cung tới Thiếu Lâm chép phạt kinh phạt và tu dưỡng tốt một tháng sau mới về...

Hoàng hậu hốt hoảng thanh âm , kinh ngạc mở to mắt nhìn Quyền Trực

- Ngô.....sao có thể phạt nàng nặng như vậy?

- Thật sự ta cũng ko nỡ xa nàng lâu như vậy...haiz chỉ là muốn tốt cho nàng mà thôi..

- Ta phải đến gặp nàng một cái..

Hoàng Hậu thân động dậy muốn rời khỏi cái ôm , Quyền Trực giật mạnh một chút lực mang nàng quay về vị trí cũ yêu thương ôm chặt eo nàng đầu đặt lên vai..

- Ta biết người thế này bộ dáng lo lắng sẽ ko nỡ rời xa nàng...đã cấp nàng đi từ sớm..

-....

Hoàng hậu run run rơi lệ , Quyền Trực càng siết chặt cái ôm tâm cũng vô thức đau nhói..

” Nếu người biết Du Lợi nàng nảy sinh kia luyện ái nữ nhân , người sẽ hội đau lòng thế nào đây?”

.....

\*\*\* Bảo Nguyệt lâu \*\*\*

Bảo Nhi đưa mắt nhìn Du Lợi điên cuồng uống rượu, bàn tay được nàng băng bó vì rượu đổ loang vào thấm ướt lại ẩn hiện màu hồng nhạt.

Bảo Nhi cánh tay nhanh nhẹn chặn lại bình rượu được Du Lợi ra sức rót..

- A Quyền hôm nay người làm sao ra cái loại này sự ? Nào giờ có uống chỉ uống vui có đâu hôm nay như thế này liệu mạng uống?

Du Lợi thoáng cau mày tay với sang ly rượu một hơi uống cạn , lại thấy bản thân đã uống nhiều như thế rượu vẫn ko thể nào quên được hình ảnh mãi ngự trị trong đầu choáng ngợp trong lòng ngực.

Tâm vô thức nhói đau đưa lên bàn tay áp chặt ngực vẫn ko thể làm nó bớt đau đi chút nào , tức giận đập mạnh một cái vào ngực để cái đau thể xác đánh lui cái đau nơi tâm nhưng vô dụng, trái tim trong ngực vẫn vô pháp đập mạnh nhói đau.

Du Lợi ngửa mặt lên cười nhạt như chế nhạo bản thân vô dụng ko thể tự mình điều khiển được tâm mình , thì làm sao có thể làm người khác động tâm.

Giọng cười mang theo nỗi buồn cứ thế chấn động , Bảo Nhi vô phương nhìn bộ dạng đau buồn Du Lợi chỉ biết lắc đầu tay nâng bình rượu rót vào ly.

- A Quyền thật sự ta ko hiểu vì sao người gặp phải việc gì đau lòng lại như vậy đáng về đau buồn uống rượu...Ồ chỗ này tuy ko sánh bằng kia phủ người nhưng rượu ko thiếu , bạn hữu tỷ muội ko thiếu có thể vì người cùng nhau giải sầu...Vì vậy A Quyền sẽ thật đau lòng tỷ muội bọn ta khi nhìn người tự tổn thương chính mình , như vậy thật ko nên ah...

Du Lợi như cũ uống cạn rượu , Bảo Nhi quy cũ rót đầy ly

- Nếu người tức giận sinh khí ta sẽ cấp người cho người đánh cho hả giận...Nếu người buồn tỷ muội ta đàn ca múa hát cho người tiêu khiển giải khuây...

Một ly được rót vào thì cũng nhanh chóng mất dạng trong miệng Du Lợi...

- Nhưng tỷ muội chúng ta làm sao giúp được khi một chút sự tình bọn ta cũng ko biết...

Tay nâng ly rượu ngưng lại lưng chừng , Du Lợi nhìn Bảo Nhi im lặng nhợt nhạt nụ cười vẽ ra lại ngửa đầu uống cạn.

- Bảo Nhi tỷ , tỷ nhìn ta có điểm nào ko hảo?

Bảo Nhi kinh ngạc nhìn Du Lợi kỳ lạ câu hỏi ko cần suy nghĩ tự tin đáp

- A Quyền người điểm nào cũng hảo ah

Du Lợi nghe câu trả lời chỉ biết ha hả cười

- Ta cũng như tỷ cùng mọi người tự ình hảo , nhưng lại ko nghĩ đến có một điểm ko hảo chút nào...

Du Lợi lắc lắc đầu cười nhạt uống ly trong tay đã sớm được Bảo Nhi rót đầy

- Đó là tâm ta ko hảo thật ko hảo chút nào....hắc hắc

- Sao có như thế ko hảo? Bảo Nhi ta sẽ đập chết kẻ nào dám nói người ko hảo...

- Bảo Nhi...Bảo Nhi tỷ tỷ người thế nào lại ko chút mặt mũi ,dáng đứng cùng ngữ khí ko chút nào thực nữ đoan trang ngày nào ah...hắc hắc

Du Lợi thấy Bảo Nhi đập bàn đứng phất dậy , một chân đạp trên ghế tay chống hông ,tay đập bàn bộ dáng thật sự rất là hung dữ , bộ dạng nhìn ko được cười phái lên ko nghĩ tới Bảo Nhi có thể như thế này đáng đứng..

Bảo Nhi thấy Du Lợi cười nụ cười đầu tiên thật sự vui vẻ từ chiều đến giờ mà nàng chờ đợi, cũng ko cần để ý mặt mũi giữ nguyên dáng đứng cười ha hả

- A Quyền thấy Bảo Nhi tỷ tư thế này nói chuyện mỹ hay ko ah

~?

- Hắc hắc....mỹ....mỹ....mỹ đến chết cười ta ah hắc hắc..

- A Quyền ta....

- Bảo .... Bảo Nhi tỷ họa....họa tới ah....có khách phá phá quán ah

- Hừm ai to gan dám đến càn quấy nơi Bảo Nhi ta...A Quyền ta rời đi chút sự người hảo ngồi đây chờ ta sớm quay về...A Phú đi...

Bảo Nhi gấp gấp bộ dáng rời đi , dấy lều thượng hạn giờ trở trời một mình Du Lợi cùng một ai đó ngồi khuất phía đối diện ko được chú ý tới.

Du Lợi uống thêm một ly rượu vương tay cầm lấy bình rượu Bảo Nhi để lại , chống tay đứng dậy dáng điệu có chút loạng choạng đi bên bệ cửa sổ gương mặt lộ vẻ đau buồn.

Cúi nhìn xuống phía dưới đông đúc nam nữ đi qua lại ,vui cười nói ko khí nhộn nhịp vui vẻ môi vẽ ra nụ cười nhạt nâng bình uống một chút , ngửa mặt nhìn lên thấy vầng trăng khuyết ẩn hiện trên cao, đơn lẻ một mình ko một vì sao bầu bạn cảm giác như mình cô độc.

Đôi mắt vô thức phủ một màng sương mờ ảo , nhìn vầng trăng lại hiện ra thân ảnh nữ nhân mình yêu quý thoáng cười hân hoan

- Nghiên Nhi...

Du Lợi vương ra cánh tay như muốn ôm lấy người yêu vào lòng lại vô vọng nhận ra phía kia quá xa tầm với ko thể với tới , đau lòng rơi lệ nâng lên bình rượu thực tại bạn hữu uống cạn giải sầu rượu trút xuống vương rơi khóe miệng

Tú Nghiên một khắc cũng ko rời khỏi Du Lợi cứ thế dán chặt chẽ mọi động tĩnh , thấy bộ dáng đau buồn Du Lợi tâm cũng vô thức nhói đau.

“Tại sao như vậy đau buồn? Ta tự hỏi mình đã gieo gì vào tâm người gây ra như thế này có sự? Ta ước lúc nhỏ ko có như vậy gặp mặt sẽ ko có cái kia ký ức lưu luyến tâm người, sẽ ko như vậy tương lai rối rắm....Phải chỉ một trong hai ta một người nam tử thân phận có thể cùng nhau động tâm yêu thương , chỉ trách nhân gia trêu người đồng dạng nữ tử làm sao có thể như thế nảy sinh tình cảm yêu thương...Ta thật tâm lo sợ , sợ cái tình cảm bốc đồng của người cũng như cái cảm giác xao động của ta bây giờ.....sợ chỉ là một khắc người mê mị tâm trí bất đồng động tâm đến một lúc người tâm trí tỉnh dậy lắc đầu quay mặt...sợ chính ta cũng thần trí điên đảo theo người...ta thật sợ loại này cảm xúc người gieo rắc khiến tâm ta rối bời..”

Tú Nghiên mắt vô thức rơi lệ , đau lòng xoay đi gương mặt ko muốn nhìn Du Lợi đau buồn bộ dáng làm tim nàng đau thắt..

- Nghiên Nhi lúc này nàng như thế nào vui vẻ hay như ta đau buồn nhưng nhớ...Có hạnh phúc đùa giỡn bên người hay giống ta một mình rượu sầu đơn côi...Nàng có biết khi xưa tiểu nha đầu cướp kẹo cũng đã vô tình mang tâm ta đi mất , có biết ko ta vì nàng như thế chờ đợi rất lâu. Lại lo sợ mình ko hảo để nàng tin tưởng , ta đã cố gắng bỏ rất nhiều thời gian học tốt mọi thứ để mình trả nên thật cường đại....Để nàng tin tưởng ta như thế sẽ ko còn để tâm đến ta thân phận nữ tử...có thể thấy ta thật hảo có thể như thế động tâm cùng nhau vĩnh kết....Nhưng có lẽ nào Phụ hoàng ta nói đúng ” thế gian ko phải nữ nhân nào cũng có thể cùng ta vĩnh kết đồng tâm , đẹp đi thế nhân cùng ta chung một chỗ yêu thương”...Nghiên Nhi phải chăng nàng cũng đồng dạng như họ bình thường nữ nhân , khinh khi ta thân phận nữ tử ko thể cho nàng tin tưởng dựa vào...phải chăng ta ko đủ hảo với nàng...Nghiên Nhi....

“Bốp...”

Du Lợi như cũ cố trụ tại chỗ mặt ngược lên nhìn kia ảo ảnh Tú Nghiên vô cùng sùng nịnh , chợt nói ra rất nhiều tâm tư cất giấu vô thức nhói đau tay cầm bình rượu bốp chặt vỡ nát. Lòng bàn tay được băng bó ngay nếp đã sớm rời loạn , vết thương mới do mảnh vỡ rạch vào đè lên vết thương cũ rỉ máu đỏ tươi từng giọt thấm qua mảnh vải nhỏ xuống nền vỡ ra.Du Lợi ngây ngốc nhìn vào ảo ảnh mỉm cười...

Tú Nghiên bên tai ko xót một từ nào Du Lợi nói vô thức lệ rơi , bên tai nghe thêm thanh âm vỡ bể kính hải quay nhìn chỉ thấy Du Lợi ngây dại mỉm cười rơi lệ , tay rỉ máu đỏ tươi . Hoảng hốt chạy tới lo âu nâng lên bàn tay xem xét...

- Bảo Nhi tỷ ta hảo ổn ko sao ah...

Du Lợi như cũ ko đổi tư thế vẫn chăm chú nhìn ảo ảnh Tú Nghiên ,lại thấy tay mình bị đoạt đi nhanh một chút thanh âm trấn an người bên cạnh , muốn rút tay về lại bị người đó siết chặt giữ lấy khẽ cau mày cúi xuống nhìn nhìn một chút đối phương...ngây ngốc mỉm cười...

- Hắc hắc...Bảo Nhi tỷ ta quả thật say rồi làm thế nào nhìn tỷ lại thấy Nghiên Nhi ah...hắc hắc...Bảo Nhi tỷ thế nào thay đổi y phục nam nhân , thật giống Nghiên Nhi lần trước cũng thế này y phục tại đây xuất hiện ah...

Du Lợi thanh âm khàn đục phát ra nghe đến đau lòng , lại cứ ngây ngốc nhìn ảo ảnh trước mặt lại đau đớn tâm canng ôm chầm lấy...

- Bảo Nhi tỷ cấp ta thay Nghiên Nhi ôm ta , ta thật sự rất nhớ nàng...

Thanh âm khàn khàn run lên , Du Lợi siết chặt vòng tay như muốn cho đối phương biết chân tâm mình như thế nào yêu thương như thế nào nhưng nhớ.

- Bảo Nhi tỷ lại như thế nào có hương thơm thật giống Nghiên Nhi ah...

Du Lợi áp sát vào hõm cổ hít một hơi thật sâu như sợ hương thơm sẽ bay mất , ngây ngốc cười cười...

Tú Nghiên ngây người để Du Lợi ôm chặt , hơi ấm quen thuộc vây quanh tim thổn thức đập liên hồi, ngay lúc này Tú Nghiên ko thể phủ nhận nàng cũng lưu luyến con người này , ko thể phủ nhận nàng cũng như vậy có phần động tâm chỉ là...nàng sợ , nàng ko thể chấp nhận cùng tin tưởng đồng dạng nữ tử lại như thế này có thể động tâm...

- Bảo Nhi tỷ tại sao Nghiên Nhi ko như tỷ có thể hảo để ta ôm...tại sao ko như tỷ có thể dễ dàng chấp nhận con người ta còn nàng thì ko? Có phải hay ko ta ko đủ hảo , ko đủ cường đại để nàng tin tưởng , có hay ko....hay ko ta....ta...

Thanh âm run rẩy phút chốc khàn khàn đứt quãng nghẹn ngào , Du Lợi cúi gầm mặt lên vai người đối diện nức nở...

Tú Nghiên bên vai ẩm ướt nước mắt (mũi) , thanh âm nghẹn ngào Du Lợi như nhát dao từng nhát đâm vào tim Tú Nghiên rỉ máu...thời khắc này Tú Nghiên muốn đẹp đi tôn nghiêm , đẹp đi luân thường đạo lý gắt gao ôm lấy Du Lợi như đuổi đi rối loạn tâm canng...

- Bảo Nhi tỷ thật ấm...thật giống...giống Nghiên Nhi...ta thật...thật sự rất đau lòng....ta ta phải chăng...phải chăng nên...nên từ bỏ...từ bỏ...yêu n.....

Tú Nghiên nghe từng chút từng chút thanh âm Du Lợi nghẹn ngào đau nhói , Du Lợi thanh âm vô vọng từ bỏ mình có đúng ko mình sẽ hân hoan vui vẻ tiếp tục cuộc sống vốn có của mình....Nghĩ đến Du Lợi như thế từ bỏ mình tình cảm phút chốc Tú Nghiên ko kiềm được tim đau thắt, có phải chăng nàng đang dần có cảm giác quen với thế này tình cảm lại nhận ra người trước mặt muốn ngưng lại , muốn rời xa nước mắt vô thức rơi xuống .... Tú Nghiên thật ko muốn nghe từ miệng Du Lợi phát ra ý từ bỏ mình , gắt gao ngăn chặn thanh âm sắp hoàn chỉnh...

Du Lợi đang run rẩy nói chỉ thấy thân mình gắt gao bị đẩy ra , lại một khắc nhanh nhẹn giật lại choáng váng đầu óc môi bị gì đó ẩm ướt áp sát ngăn chặn thanh âm của mình thoát ra...kinh ngạc mở ra đôi mắt to tròn nhìn , chỉ thấy khuôn mặt khuyếch đại ko rõ ràng dung mạo chỉ thấy mày cau lại...

Tú Nghiên gắt gỏng hôn môi ngăn chặn thanh âm , trên môi lại nếm được chút mặn đắng nước mắt phút chốc tâm lại thấy đau...

“Nước mắt Du Lợi thật đắng , có đúng hay ko cũng như tâm nàng cũng vì ta đau buồn khổ sở...”

- Thật xin lỗi...

Tú Nghiên rời khỏi nụ hôn môi thanh âm nho nhỏ phát ra , đôi mắt vẻ ưu buồn nhìn Du Lợi cũng chẳng biết nói gì ngoài lời xin lỗi lại thấy Du Lợi mặt ngây ngốc cái nhìn nước mắt lại rơi...Tú Nghiên áp đôi bàn tay lên mặt Du Lợi , ngón tay run run lau đi nước mắt cảm giác đau lòng như thể hiện hữu ko xê dịch phai mờ..

- Du Lợi thật tâm xin lỗi....ta...

Tú Nghiên đau khổ thanh âm rơi lệ muốn nói gì nó để Du Lợi nhẹ lòng , nhưng ngôn từ phút chốc bay đi đâu mất chỉ để lại sự nghẹn ngào trong thanh âm...

- Nghiên Nhi...

Du Lợi nhìn thấy nữ nhân mình yêu quý phút chốc ngây dại tâm trí , chỉ vô thức thốt lên tên nàng lại gần gao ôm lấy thì thầm bên tai..

- Nghiên Nhi....ta thật hảo hảo yêu quý nàng....Nghiên Nhi....có thể hay ko cho ta cơ hội chứng minh chân tâm....có thể hay ko Nghiên Nhi

Tú Nghiên bên tai thì thầm lời yêu thương , cùng thanh âm nỉ non mong chờ Tú Nghiên chỉ thấy tim mình nhảy lên vui sướng khi nghe lời yêu , thốn thức khi nghe kia thanh âm nỉ non cầu tình...Tú Nghiên nàng say thật rồi , chỉ muốn giây phút này dừng lại để nàng đắm chìm say sưa trong cảm giác ngọt ngào này..

Tú Nghiên đưa đôi tay đáp lại cái ôm , vùi mặt vào hõm cổ Du Lợi ko thể phủ nhận tâm mình mê luyến cảm giác này ôm ấp Du Lợi ,càng nghĩ càng ôm chặt ghì sát như cố hấp thu hơi ấm đối phương....

- Nghiên Nhi.....ta...ta thật tâm....ta...

- Du Lợi cứ như thế này im lặng ôm ta có được hay ko...

Du Lợi nghe Tú Nghiên mềm mỏng thanh âm yêu chiều vội vàng ôm chặt hơn , khiến cơ thể chặt chẽ dán sát vào nhau...Tú Nghiên vùi mặt vào lồng ngực Du Lợi ấm áp nghe tiếng tim Du Lợi hân hoan đập mạnh giai điệu vui tai...Du Lợi bị Tú Nghiên lủi vào ngực nhột lại ko dám cười cấn răng chịu đựng người cũng vô phương chống đỡ khẽ run run...

Tú Nghiên thấy Du Lợi bộ dáng lạ lùng run run nghi hoặc rời khỏi cái ôm nhìn Du Lợi gương mặt chịu đựng cái gì mà mặt mày đỏ ửng đáng yêu , nhìn ko được quan tâm hỏi tay chạm vào người mắt đảo một lượt trên dưới xem xét...

- Du Lợi người làm sao như thế đỏ mặt , chỗ nào ko hảo nói ta nghe...

- Ân...chỗ này...thật sự ko hảo chút nào...

Du Lợi chụp lấy cánh tay Tú Nghiên đang nao loạn trên người mình tìm kiếm gì đó , ko thấy hành động của nàng làm mình tốt lên chỉ thấy làm mình như vậy càng khó kiềm chế nhột nhột.. Du Lợi nắm tay Tú Nghiên đặt lên ngực trái nơi trái tim mình vì nàng hân hoan loạn nhịp , mắt luyến lưu nhìn nàng đến mê mẩn môi mím cười mấp máy

- Nghiên Nhi nàng có cảm nhận được tim ta thốn thức lời nói gì ko?

Tú Nghiên ngơ ngác gương mặt khó hiểu nhìn Du Lợi mỉm cười, lắc lắc đầu

- Hửm..

Du Lợi mỉm cười ngọt ngào, đôi mắt sáng bừng lên

- Nó nói...Nghiên Nhi ta yêu nàng...

Tú Nghiên phút chốc sững người nhìn Du Lợi sững nịnh âu yếm nhìn mình mặt ko tự nhiên đỏ ửng, mắt sụp xuống ko dám đối diện Du Lợi ánh mắt sợ bản thân sẽ bị cái nhìn nóng bỏng kia thiêu đốt mình tan chảy tim đập rộn ràng hồi hộp...

Du Lợi nhìn bộ dáng Tú Nghiên vì mình e thẹn vô cùng đáng yêu , tay trái thành thạo nâng chiếc cằm xinh xắn muốn Tú Nghiên như trước nhìn mình ánh mắt lại thấy đôi mắt đẹp kia phản chiếu hình bóng chính mình lòng ko khỏi hân hoan...Du Lợi nhìn Tú Nghiên gương mặt đẹp đến mê mẩn ,đôi mắt rơi xuống nhìn vào đôi môi ửng hồng xinh xắn căng mọng , chỉ muốn chạm vào nếm lấy vị ngọt ngào thơm tho từ cánh hoa hồng đầy mị lực...

Tú Nghiên nhìn Du Lợi mụ mị đôi mắt nhìn mình , gương mặt vốn đỏ lại càng phát huy màu sắc chói lọi hơn, tim như điên cuồng đập loạn chỉ thấy Du Lợi đôi mắt gao nhìn mình môi lại càng nồn nao tâm trí...

Ngoài cửa sổ về đêm ánh trăng càng sáng lại càng mê hoặc chiếu rọi nhân gian ,chiếu rọi bên dưới lầu hình ảnh cùng thanh âm nhộn nhịp đùa giỡn vui cười...xuyên vào ô cửa như thơ thần nhìn đôi tình nhân ôm nhau , đôi môi như có ma lực áp sát vào nhau chặt chẽ ko xót tí gì khe hở lưu luyến trao nhau yêu thương...Vầng trăng trên cao khuyết đi 1 góc như đang mỉm cười nhìn đôi tình nhân chúc phúc , vì sao ko biết từ khi nào xuất hiện kể bên nhấp nháy như đồng ý với ánh trăng khung cảnh đẹp...

Áng mây bay qua che lấp tầm nhìn của vầng trăng cùng vì sao như ý bảo ” đừng làm phiền họ” , che đi ánh sáng bạc huyền diệu chứa lại ko gian yên tĩnh yêu thương cho họ bên nhau tận hưởng...

.....

Tình yêu đôi khi phải cần có những bước ngoặt để giúp người trong cuộc tìm ra được lý do cho nó tồn tại , để rồi họ phải tự mình từng bước từng bước vượt qua để tìm được tương lai cho tình yêu tìm được hạnh phúc dài lâu...

.....

## 17. Chap 25 , 26 + 27 : Mộng...

Chap 25 , 26 + 27 : Mộng...

\*\*\* Bảo Nguyệt lâu \*\*\*

Ánh trăng chiếu vào đôi tình nhân đang quấn lấy nhau ghì chặt , hành động tuy mờ ảo nhưng ko khó có thể hình dung ra chuyển động của cơ thể họ tạo ra nhiệt hỏa nóng rực không gian yên tĩnh bỗng chốc vang lên âm thanh khe khẽ mị hoặc...

Du Lợi ôm lấy Tú Nghiên yêu thương hôn lên đôi môi mướt mát chuyển dời nụ hôn đầy ma thuật xuống chiếc cằm nhỏ nhắn lướt xuống cái cổ trắng ngần thơm tho , thêm thường mướt mát để lại một quả ô mai tròn xinh ửng hồng.

Tú Nghiên nhắm mắt cảm nhận những chuyển động trên cơ thể mình , đôi tay Du Lợi tham lam chu du khắp mọi vùng trên cơ thể Tú Nghiên như chưa thỏa mãn mạnh bạo giật mạnh khiến ngoại bào rách toát hở phần vai trắng mịn màng.

Du Lợi như hồ đồi thấy môi ngon vợi vàng lao tới hôn lên phần vai mướt mát như chưa thỏa mãn , hả miệng cắn mạnh một cái...Tú Nghiên vô cớ ần đau thét toáng lên giây dục muốn thoát khỏi Du Lợi cái ôm , lại bị Du Lợi ôm ghì lấy như cảm nhận được cái đau nơi vai đau xốt hôn lên dịu dàng le ra chiếc lưỡi liếm lấy như xoa dịu khiến Tú Nghiên dịu dàng mê mê à rên khe khẽ..

Cứ thế Du Lợi mê mẩn di chuyển cái hôn càng lúc càng xa , nhịp độ cũng dần tăng theo đó là tiếng rên Tú Nghiên càng lúc càng lớn...

Cứ thế từng mảnh lại từng mảnh y phục thay nhau rơi xuống khiến những thứ được che dấu thay nhau ản hiện ra mê hoặc nhân tâm....

Du Lợi kinh hỷ cuối xuống chu du càng lúc càng xa , đồng dấu trên từng chiến trận đạt được là 1 dấu mộc đỏ xinh đẹp rải rác khắp nơi trên làn da trắng mịn...

- A Quyền ... A Quyền dậy dậy...A Quyền.....

Bảo Nhi ko nương tay lấy mạnh người đang miệt mài nhắm mắt ko chịu mở cứ thế nằm lỳ trên giường mơ thấy gì mà cứ rên rĩ ko biết đau chỗ nào để chăm sóc...

- Bảo Nhi tỷ để ta...

Bẹp....nguyên một cái khăn ướt lạnh ngắt ụp lên mặt , Du Lợi bị lạnh hét toáng lên ngồi bật dậy....

- AI DÁM PHÁ GIÁC NGỦ CỦA TA...

Du Lợi trừng mắt nhìn cái khăn tức giận ném xuống đất , đảo mắt trừng lớn thấy Bảo Nhi xua tay..

- A Quyền ko fải ta ah...

Bảo Nhi liếc liếc tay chỉ chỉ về phía sau lưng , Du Lợi hồ báo đúng đây đi tới hướng Bảo Nhi chỉ tay gầm lên ...

- NGƯỜI DẮM....

Du Lợi mắt mở to kinh ngạc nhìn , hàm muốn rớt xuống đất run run...

- Nghiên....Nhi....

Tú Nghiên nhả nhận uống chén trà , y phục nam nhân hôm qua vẫn còn chỉ là tóc đã xõa thẳng ko búi cao như đêm qua , ánh mắt đẹp mở ra khê run hàng mi dài mỹ lệ tay đặt chén trà xuống xoay chút mặt nhìn thẳng Du Lợi môi cười nhạt...

- Ân là ta giúp người khăn mặt..ko hảo sao lại tức giận quát lớn ah

~~ Không...không có...rất rất hảo...

-Ngô..hảo vậy sao khăn kia nằm dưới đất nha

- Ta....ta lỡ...lỡ tay rơi....rơi xuống...

- Oh vậy sao?

Tú Nghiên môi vẽ lên nụ cười mỉa , xoay lại nhàn nhàn chạm tay vào chén trà xoay xoay....Du Lợi phút chốc cứng đờ lại vội vàng khum xuống giơ tay muốn nhặt chiếc khăn do mình ném xuống , một cái nhanh nhẹn Bảo Nhi đã chụp lấy khăn đã sớm sẵn cầm lấy cười khúc khích nhìn Du Lợi bộ dáng ngốc nghếch...

- Dơ ah...để ta chuẩn bị một cái khác , người vẫn hảo hướng nàng nói chuyện chờ ta một chút thời gian ah...

Bảo Nhi cười cười nhìn Tú Nghiên gật một chút đầu tỏ ý khâm phục rồi rời đi , Tú Nghiên như cũ cười nhạt uống chút trà nhưng mắt vẫn tiểu ý liếc nhìn Du Lợi bộ dáng..

Du Lợi bộ dáng muốn bước lại lùi như tiểu hài tử càn quấy bị mẫu thân trách phạt nhìn phát tội , Tú Nghiên nhìn thấy rất muốn cười lớn lại ép mình nhịn khiến mặt đỏ bừng , khiến cho Du Lợi nàng bị mình làm cho sinh khí nhanh đi tới ngồi xổm xuống cầm lấy cánh tay Tú Nghiên mếu máo...

- Nghiên Nhi đừng sinh khí...ta thực ko cố ý chi là....chỉ là đang ngủ mơ giấc mơ đẹp lại bị quấy làm bay mất nên...nên hơi tức khí nên....nên....Nghiên Nhi xin lỗi ah đừng như vậy sinh khí...Nghiên Nhi

Du Lợi lắc lắc chút tay Tú Nghiên gương mặt mếu mếu đáng yêu , Tú Nghiên muốn véo cái má phúng phính dễ thương kiểm chế đưa tay vỗ nhẹ lên má...

- Mơ thấy gì lại như vậy tiếc nuôi phát khí tức?

Du Lợi nghe nhắc cái kia giấc mơ thì thần thái phút chốc khôi phục , mắt sáng lên môi vô thức cười đẹp nở rộ khiến Tú Nghiên mê mẩn nhìn..Du Lợi ngây ngô kể

- Giấc mơ vô cùng đẹp ah...trong mơ ta thấy mình thân ái cùng một người quần quách lấy nhau ko rời , đây đưa âu yếm ở cùng một chỗ... Aishhhhhh đau đau Nghiên Nhi...Nghiên Nhi đau đau lắm aishhhh...

- Làm sao có thể như thế hư hỏng đầu óc mơ mộng những thứ ấy...hảo giỏi người Du Lợi...

Tú Nghiên tức giận nhéo bên tai Du Lợi vặn vẹo đau đớn hai tay chỉ dám nhè nhẹ vô vào tay Tú Nghiên chỉ thấy càng lúc càng đau tư thế đứng ko đứng , ngồi ko ngồi cứ thế đau đến mắt đỏ hoe long lanh nước...

Tú Nghiên thấy bộ dáng đau đớn Du Lợi phát khóc , cũng có chút đau lòng nhẹ đi chút lực véo ngừng điệu tức giận lạnh lùng phát ra...

- Mơ thấy cái kia xuân mộng như thế với người nào hử?

- Với Nghiên Nhi...chỉ với Nghiên Nhi..á.....đau...đau Nghiên Nhi hảo hảo đừng sinh khí tăng...tăng lúc đau....

Tú Nghiên nghe ra tên mình tức thì cứng đờ người cảm nhận có chỗ nào ko đúng...lại nhớ đến dáng điệu khi ngủ cứ khe khẽ kêu tên mình , tay thì khư khư ôm chặt mình thân thể suốt đêm khiến bản thân một đêm vì nàng mà thức trắng.

Sáng nay khó khăn lắm mới thoát ra được , nghe tiếng nàng rên rỉ lại nghĩ đến cơ thể có chút ko hảo, lại vội vã tìm Bảo Nhi tỷ xin một chút được nghĩ đến nàng như thế y phục một đêm ko thay hảo chuẩn bị khăn giúp nàng.

Về đến lại thấy nàng bộ dáng ôm cứng ngắt Bảo Nhi tỷ eo nhất quyết ko buông , mới tức giận đập mạnh khăn lên mặt nàng giờ lại biết suốt đêm qua vì mình lại mơ thấy cái kia xuân mộng thật .....thật là hư hỏng đầu óc mà haizzzz.

Thấy Tú Nghiên hành động trừng phạt chợt ngưng , Du Lợi thừa cơ hội đem tay nàng nhéo mình cầm chặt mắt long lanh thanh âm nũng nịu cầu tình

- Nghiên Nhi hảo hảo đừng sinh khí...lỗi của ta...tội cũng là ta...xin lỗi nàng Nghiên Nhi có thể hay ko đừng giận nữa ah..sau này ta sẽ...sẽ hảo ko như thế hư hỏng mơ cái kia xuân mộng....Nghiên Nhi tha thứ ta một lần ah

~Nhìn bộ dáng gấp gáp Du Lợi cùng gương mặt tiểu hài tử đáng yêu khiến Tú Nghiên dịu đi chút khí tiết , nghe cái kia cầu tình lời nói có chút buồn cười...Mơ thì làm sao có thể áp đặt được mình mơ được cái gì sự , vậy mà lại dám hứa hẹn ko mơ thật là ngốc nghếch suy nghĩ mà...

Tú Nghiên nhin ko được khe khẽ cười , Du Lợi thấy Tú Nghiên cười biết mình đã đạt được tâm nguyện cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm cười cười nhìn Tú Nghiên ngây ngốc đưa tay chạm chút má hồng Tú Nghiên dịu dàng xoa xoa

Tú Nghiên ngưng lại dáng cười đưa mắt nhìn Du Lợi ngây ngốc mỉm cười...

- Nghiên Nhi thực sự đêm qua ta ko nằm mơ đúng ko? Là Nghiên Nhi thật sự thật sự đáp ứng ta nguyện vọng...?

Du Lợi nỉ non lời nói Tú Nghiên nghe thấy tim run lên khe khẽ, đưa tay lên chạm vào Du Lợi gò má xoa xoa rồi véo nhẹ một cái..

- Đau tức là ko mơ , mà ko mơ tức là sự thật...Du Lợi người làm sao có thể như thế ngốc nghếch ko nhận ra thực hay mơ...đúng là tiểu tử ngốc mà

Tú Nghiên mỉm cười yêu thương , đưa tay về hướng tai vừa rồi mình nhéo có chút quá đáng đã ủng đồ nhìn cũng biết là rất đau ,dịu dàng xoa xoa cố làm dịu bớt đi cái kia đau đớn..

Du Lợi môi vẽ ra nụ cười đẹp như hoa hồng sớm mai vì nắng vàng nở ra rực rỡ, khoe khoang vẻ đẹp của mình với thế gian...Du Lợi cầm lấy cánh tay xoa dịu của Tú Nghiên áp vào cánh tay mình đang nắm giữ đưa đến trước mặt yêu thương hôn lên , ngược nhìn Tú Nghiên vì mình hôn mà đỏ mặt e thẹn quay đi...Nhẹ nhàng buông ra cánh tay cơ thể chuyển đổi tư thế đứng lên , đưa tay nâng cằm ý muốn Tú Nghiên vì mình nhìn thẳng yêu thương cúi xuống dịu dàng áp đặt nụ hôn lên đôi môi đẹp...

Khoảng khắc đôi môi chạm nhau tim cả hai cùng lúc ngưng đập khoảng không như ngưng đọng, hình ảnh đối phương trong mắt phóng to cực đại ko còn rõ nét dần dần nhạt đi khi đôi mắt vô lúc nhắm lại để cho đôi môi cảm nhận đối phương...

Du Lợi cánh tay buông ra cầm chuyển dời lên gò má xoa dịu trượt dài về sau chạm vào cái cổ trắng mịn đỡ lấy sau ót , tay còn lại trượt dài từ lưng xuống eo giữ chặt cơ thể Tú Nghiên vì mình ấn mạnh nụ hôn mà dần dần ngã về phía sau...

Tú Nghiên như sợ mình vì Du Lợi nụ hôn say đắm mà ngã , đôi tay vươn ra ôm lấy Du Lợi eo ghì chặt....

Kết....

- A Quyền ta hảo.....

Bảo Nhi hai tay bưng chậu nước cùng khăn sạch đến để Du Lợi rửa mặt , lại thấy một mảng ướt át nụ hôn say đắm mà giặt mình ngưng đọng thanh âm vì vậy cũng tắt ngấm...

Tú Nghiên giật mình đôi tay đẩy mạnh Du Lợi ra xa, mặt mày đỏ bừng thẹn thùng đứng dậy quay đi tới hướng cửa sổ thờ dóc , Du Lợi bị Tú Nghiên đột ngột đẩy khiến trụ không vững ngã ngồi xuống đất ê ẩm...

- A Quyền thế nào sáng sớm cho ta rửa mặt ah...hắc hắc ko nghĩ đến người như thế thuộc loại thích ăn vào buổi sáng nhỉ...hắc hắc

Thấy Bảo Nhi thanh âm cùng bộ dáng quỷ dị cười trêu chọc , lại thấy Tú Nghiên vì thẹn mà mặt mày đỏ bừng đến tận mang tai ,Du Lợi quên đau thét toáng Bảo Nhi ngăn chặn người kia lắm lời trêu chọc sẽ sớm làm Tú Nghiên lại sinh khí

- Bảo Nhi tử

- Hắc hắc...hảo ko nói nữa ah....A Quyền người cũng nhanh một chút rửa mặt cho “tỉnh táo” để còn hảo mà “ăn sáng” hắc hắc...ta ...ta tốt nhất là ra ngoài ngồi chờ người hỏa hảo “sự” ah

hắc hắc...

Bảo Nhi bỏ lại chậu nước trên bàn bộ dáng cười ha hả rời đi , ra đến ngoài khép cửa lại thò đầu

- A Quyền lần sau vẫn là hảo khóa chặt cửa một chút để ko ai như ta lại bị ám ảnh nộ hôn của người ah  
~ hắc hắc....

Rầm.....

Cửa đóng lại để lại một người tái mặt đứng chết trân lòng rên lên “tiêu rồi” tay nắm chặt sợ hãi , một người mặt hướng ra cửa ko rõ cảm xúc chỉ thấy tay cũng một quyền nắm chặt lấy người khẽ khàng run lên..

Du Lợi đứng dậy thân thể nhanh một chút đến bên Tú Nghiên xoay người lại đối diện mình , bản thân ko biết gương mặt mình méo mó khó coi đến dường nào miệng mấy mát lại ko biết nói gì.... Cái tình trạng này Du Lợi thực sự chưa từng trải qua đỡ khóc đỡ cười trước mặt Tú Nghiên , ko biết thế nào nói chuyện để nàng ko sinh khí vì mình mà ra cái cố sự thẹn thùng xấu hổ này lòng thầm ai oán

” Bảo Nhi tử người đợi đó cái này thẹn thùng về sau đổi lại người gấp bội haizzz”

- Hảo rửa mặt sạch sẽ chỉnh tề y phục rời đi, ko lẽ người định thế này ở mãi nơi này?

- Ngô?

- Vậy hảo ở lại mình người , ta rời đi trước vậy....

Tú Nghiên thanh âm lạnh nhạt cất lên, bộ dáng cũng muốn lách người rời đi Du Lợi bối rối chụp vội cánh tay kéo lại thuận thế ôm nàng vào lòng...

- Nghiên Nhi lại nữa sinh khí ah...cũng là ta như thế ko tốt xin lỗi nàng....

Lủ đầu vào hóm cổ Tú Nghiên hai tay Du Lợi khư khư ghì chặt Tú Nghiên vào lòng mình bản thân ko biết làm gì nói gì sẽ tốt vào lúc này , chỉ biết thế này bộ dáng khư khư giữ lấy ko để Tú Nghiên rời đi...

Tú Nghiên bản thân cũng biết lỗi ko phải chỉ mình Du Lợi gây ra , bản thân mình cũng có một phần trách nhiệm lại hướng nàng chuyển thẹn hóa giận mà trút cũng thật là ko phải...Lại thấy nàng sợ hãi mình rời đi mà hốt hoảng giữ chặt có chút đau lòng , cũng nhẹ nhàng xoa một chút lưng giúp Du Lợi cũng cố lại tâm...

- Hảo rửa mặt chỉnh tề y phục , ta ko muốn lần nữa mất đi mặt mũi lần hai ah...

Du Lợi nghe thanh âm Tú Nghiên bớt đi chút lạnh nhạt , mới chậm chạp rời khỏi cái ôm nghi hoặc dò hỏi

- Nghiên Nhi sẽ ko như vậy bỏ ta lại mà rời đi chứ?

- Hảo làm nếu ko ta sẽ đi ah..

- Ân sẽ làm hảo ah

~~Du Lợi bộ dáng vội vã rửa mặt khiến cho nước văng ra khắp nơi , Tú Nghiên thấy có chút buồn cười chụp lấy cánh tay ý bảo ngưng lại nhẹ nhàng chụp lấy khăn vắt khô lau đi Du Lợi gương mặt ửng đỏ....Tư thế

nhẹ nhàng chăm chút tỉ mỉ , Du Lợi ngu ngơ nhìn Tú Nghiên rồi kinh hỷ cười cười nhắm mắt như tận hưởng khoảnh khắc ngọt ngào...

Tú Nghiên cũng nhanh chóng lau xong , ngược nhìn lại thấy Du Lợi nhắm mắt cười tủm tỉm gương mặt phúng phím đáng yêu bộ dáng hưởng thụ...Buông ra khăn hai tay đưa lên nhéo hai bên má Du Lợi kéo kéo , nghe Du Lợi “ah” một tiếng mở mắt nhìn Tú Nghiên cười..

- Nghiên Nhi giúp ta búi lại tóc ah

~~Nũng nịu thanh âm Du Lợi làm Nghiên Nhi chỉ biết lắc đầu cười, đi đến bên bàn cầm lên chiếc lược ngà đã thấy Du Lợi đi tới ngồi xuống ghế bên cạnh cười hì hì.

Đôi tay Tú Nghiên nhẹ nhàng chạm vào sợi tóc đen huyền mê hoặc , cảm nhận tay mình như chạm vào lụa là êm ái yêu thích dịu dàng chải rồi khéo léo búi lên một nửa khối tóc cố định bằng cây trâm đêm qua nàng gỡ đặt tạm trên bàn...Một nửa tóc còn lại thả xuống chải thẳng một đường , mái chải rẽ sang bên ẩn hiện vầng trán cao cao gương mặt tuấn mỹ hiện ra trước mặt khiến tim Tú Nghiên đập rộn ràng.

Du Lợi đứng thẳng người xoay một cái nhanh chóng đổi vị trí Tú Nghiên ngồi vào chỗ mình vừa nãy ngự trị...

- Nghiên Nhi ta hảo giúp nàng chải tóc cho nàng...

Du Lợi dịu dàng chải tóc cho Tú Nghiên cúi chút đầu mũi chạm vào đỉnh đầu Tú Nghiên hôn một cái cười hì hì , để lại một tầng phấn đỏ rực trên má Tú Nghiên vì thẹn thùng mà nên...

Thay gì búi lên một khối như mình , Du Lợi chỉ tém đều hai bên lại với nhau tạo thành một chùm nho nhỏ , cột lại bằng một mảnh vải đỏ dài & hẹp được thêu mẫu đơn quấn thành nhiều vòng, cột lại dẫu mỗi phía trong chùm tóc thả rủ mái phủ xuống che khuất một bên..Du Lợi hài lòng trước thành quả của bản thân nhìn gương mặt Tú Nghiên phản chiếu trong tấm gương bạc cũng đang cười nhìn mình khen ngợi , hai tay đặt lên Tú Nghiên vai , đầu cúi xuống đặt môi hôn lên đỉnh đầu rồi đặt cằm mình nhẹ nhàng gác lên...

- Nghiên Nhi có muốn cùng ta du ngoạn Giang Nam một chuyến mở mang tầm mắt ko?Giang Nam phong cảnh rất đẹp núi sông đều có không khí lại thoáng mát hơn nơi này Kinh thành...lúc trước có một lần đến biết được một nơi rất đẹp , hẹn sẽ có một ngày cùng người mình yêu đến đó...nay ước nguyện đã thành nàng đã ở đây có phải hay ko đến đó cùng nàng hưởng thụ cảnh đẹp độc nhất vô nhị ah...

Tú Nghiên thân thể động đậy Du Lợi buông ra cánh tay cho nàng dễ dàng xoay người nhìn mình...

- Ta có nói cùng người cái kia nảy sinh tình cảm sao?

Du Lợi kinh ngạc cái nhìn , mặt thoáng biến sắc thân vô thức run lên lùi lại bộ dáng...

- Nghiên Nhi...nàng....

Tú Nghiên đứng dậy đi tới đối diện Du Lợi khoảnh cách nhỏ...ngữ khí lạnh lùng...

- Ta thì sao?

- Vì sao nàng ko giữ lời đã nói đêm qua...

- Đêm qua ta nói những gì?

- Nghiên Nhi nàng....

Du Lợi đau lòng nhìn Tú Nghiên phút chốc lật lọng lời nói vô thức rơi nước mắt , xoay một chút người muốn rời đi lại bị Tú Nghiên giữ chặt trừng mắt nhìn cúi xuống người bên tai Du Lợi thủ thủ...

- Ai cho phép người rời đi...đây là trừng phạt người lúc nảy làm ta thẹn thùng xấu hổ trước mặt người khác...cái kia Giang Nam đi tới nếu dám như vậy sự tình làm ta xấu hổ sẽ trừng phạt người nặng hơn...ngốc nghếch tiểu tử hắc hắc....

Tú Nghiên hôn lên vành tay Du Lợi nhanh một chút bộ dạng rời đi khỏi phòng , để lại Du Lợi ngây ngốc đứng chết trân mắt rơi lệ miệng lại nở nụ cười hoan hỷ...

Tú Nghiên đi đến ngồi vào bàn cùng Bảo Nhi đã ngồi đợi từ khá lâu , có chút trách móc thanh âm...

- Các người thật là lâu ah...A Quyền thế nào vẫn chưa ra...

- Hấn....

Tú Nghiên chưa kịp trả lời đã nghe tiếng hét lớn..

- NÀNG ĐỒNG Ý .... ĐỒNG Ý THẬT RỒI...HAHAHAHA GIANG NAM CHÚNG TA TỚI ĐÂY HAHA-HAHAHA

Du Lợi hét toáng lên cười vang vọng , Bảo Nhi tay bịt tai hoảng hốt hỏi

- A Quyền hấn sao vậy có phải sáng bị ta chọc tức hư đầu rồi ko?

- Ân có thể.....Bảo Nhi tỷ ăn thôi kệ hấn...

Tú Nghiên bình thường bộ dáng gấp đồ ăn bỏ chén Bảo Nhi , rồi gấp ình nhàn nhã ăn môi tiểu ý cười, Bảo Nhi kinh ngạc nhìn Tú Nghiên bình thản có chút kinh hãi nghĩ ngợi..

“Ko lẽ bọn họ té hư đầu hết rồi sao? Haizzzzz thật là khó hiểu....Đêm qua thì khóc lóc kể lể đến khi đạt được ước nguyện lại hư hỏng mất đầu , thật là đáng sợ...còn nữ nhân Nghiên Nhi này thật ko tầm thường có thể khiến A Quyền hồn điên bát đảo như thế lại khóc cười điên loạn như thế thật sự cao thủ trên cả cao thủ , tốt nhất ta phải đề phòng một chút nếu ko có một ngày nàng buồn chán hướng ta sinh khí có khi ta còn thảm hơn cả A Quyền haizzzzz....”

Bảo Nhi lén lút nhìn Tú Nghiên chỉ thấy nàng hướng mình nụ cười quỷ dị , thoáng cái rùng mình cúi người vội vàng ăn ko dám ngước mắt nhìn Tú Nghiên lần nào nữa...

.....

\*\*\* Trịnh Tượng phủ \*\*\*

Khuê Nhi một đêm thức trắng chờ đợi Tú Nghiên quay về , chỉ thấy màn đêm vây quanh bóng chốc đã bị ánh sáng mặt trời xua đuổi để lại bầu trời trong xanh & ko khí thoáng mát...

Khuê Nhi cứ thế đứng lên đi tới đi lui chờ đợi làm bản thân muốn phát điên lên , thâm tâm tuy biết Tú Nghiên trên căn bản vẫn là ko thể xảy ra chuyện gì tổn hại đến cơ thể , nhưng dù gì cũng thân nữ nhân làm sao chỉ nhấn một lời rồi mất biệt cả đêm như vậy thật là có chỗ ko đúng...

“Hay tiểu thư bị bắt cóc ”

Ý nghĩ chợt lóe lên Khuê Nhi lắc đầu xua đi ý nghĩ ngồi phịch xuống ghế lẩm bẩm

- Ko đúng...ko thể nào! Tiểu thư người ở đâu?

Thân người bạch sắc đứng trước mặt khua tay Khuê Nhi cũng ko hề hay biết , đến khi bị lay mạnh mới chịu hồn hồn hết lớn..

- TIỂU THƯ...

- Ân...nhỏ giọng một chút có cần hét toáng lên cho cả phủ điều biết là ta ko? Nha đầu ngốc !

Tú Nghiên giơ tay cốc một cái lên đầu Khuê Nhi kinh hỷ cười , nhào tới ôm chặt...

- Tiểu thư người làm ta lo phát khiếp ah....Sao thế nay đổi thành y phục nam nhân....thế nào lại một đêm ko về , cũng ko một cái tin cho ta biết....hại ta vì người lo lắng thức trắng một đêm ah! Hichichic

Thấy Khuê Nhi ôm mình thúc thích kể lể , bộ dáng đáng thương Tú Nghiên giơ tay vô vô đầu xoa dịu...

- Hảo ta ko tốt , quên mất người ở nhà lo lắng...haizzz sẽ bù người vài ngày an nhàn ko cần hướng ta chăm sóc thấy thế nào?

- Hử....thật sao?

- Ân..

- Có thể thỏa thích ngủ nghỉ ,dạo chơi mua sắm..?

- Ân...
  - Ngân lượng ai chi?
  - Hảo ta cấp...
  - Có thể vô tư ko cần quản sự trong phủ , ko cần hướng người thức khuya dậy sớm, chuẩn bị hướng người chăm sóc vườn hoa , ko cần quản sự vụ gì chỉ hảo một cái an nhàn rảnh rỗi sao ?
  - Ân..
  - Tiểu thư người té ở đâu hư đầu rồi sao có thể sau một đêm có thể dễ dàng buông tha cho ta công việc ah Khuê Nhi buông ra cái ôm kiểm tra thân thể rồi ôm mặt Nghiên Nhi nhìn chăm chăm, chỉ thấy Nghiên Nhi cười quỷ thanh âm nhẹ nhàng tuôn ra...
  - Ta hảo khỏe ah...chỉ là ta sẽ đi Giang Nam một chuyến đầu có ở nhà thì cần gì phiền người chăm sóc ah..
  - Giang Nam?
  - Ân..ta đi có sự người ở nhà chỉ cần chăm mỗi phụ thân là đủ , thời gian rảnh rỗi có thể thoải mái làm gì người muốn...
  - Ta đi cùng có được ko? Ta cũng muốn tới kia Giang Nam cho biết ah
  - Ko được người hảo ở nhà chăm sóc cho phụ thân ta , ta tới đó trước coi có gì vui vẻ cùng náo nhiệt điểm khi về sẽ cấp người tới đó chơi thấy thế nào?
  - Ko thể cho ta cùng đi sao?
  - Ko thể...
  - Vậy tiểu thư hứa có thứ gì hay , món gì ngon đều phải ăn qua chơi qua nhớ cái kia điểm để lần sau dẫn ta đến ah...
  - Ân...
  - Vậy ta giúp người cái kia hảo y phục chuẩn bị chu đáo ah..
  - Ân... chỉ cần y phục vài bộ bình thường là được...
- Khuê Nhi chạy lại hướng tử soạn y phục , đây ko phải là lần đầu tiên Tú Nghiên đi ra ngoài một mình vài ngày...Vì lúc ở biên cương theo sự phụ nằng cũng đã như thế đi , hầu hết y phục cần chuẩn bị đều là y phục nam nhân cùng hai cái nữ nhân , để tùy tình thế mà nằng thay đổi..Khuê Nhi nhớ có lần Tú Nghiên cũng như thế này nổi hứng đi , lại đi mất biệt gần nửa năm mới về , khi về lại hướng nằng cùng lão gia rất nhiều thứ rất lạ , rất ngon..Khuê Nhi nhớ tới lại tủm tỉm cười vì nằng biết thế nào lần này vừa được nghỉ ngơi , lại còn có hảo quà tặng , tay lại hoan hỷ nhanh chóng y phục xếp tốt...
- Tú Nghiên thấy bộ dáng thay đổi của Khuê Nhi ko nhận được cười cười...
- Khuê Nhi thật ko nhận ra khi nầy người vừa hoảng hốt thúc thích sợ ta đi mất , thế mà giờ lại hoan hỷ nhanh chóng sắp xếp y phục như thể muốn đuổi ta đi nhanh ko bằng...
  - Ngô....Tiểu thư người như vậy là vu oan ta nha , ta là sợ người cái kia sự chậm trễ mới giúp người cái này nhanh chóng y phục xếp hảo , thế nay lòng tốt lại một câu nói người biến thành xấu xa vậy ah....
- Khuê Nhi mắt liếc trắng Tú Nghiên một cái , chỉ thấy người kia cười ha hả bộ dáng đáng ghét nữ nhi..
- Hừ vậy thôi người tự làm ta ko quản nữa...
  - Hảo hảo ta bụng dạ tiểu nhân lại vu oan người hắc hắc...xong chưa ta còn phải tới kia hướng phụ thân một cái thông báo cho người...
  - Ân người đi đi ta chuẩn bị xong sẽ đem đợi người bên ngoài..
  - ....

Tú Nghiên cười cười rồi đi , biết giờ này bình thường phụ thân hay ngồi lại tiểu miếu bên vườn hoa uống trà cùng điểm tâm nên cũng nhanh chóng hướng tới đó...Được một lúc cũng đã thấy bóng người nam nhân đang nhàn nhã uống trà ,thấy Tú Nghiên bộ dáng đi tới lại hướng nàng nở nụ cười...

- Tú Nghiên thế nào sáng nay lại ko thấy người cái này vườn hoa chăm sóc ah?

- Phụ thân , Tú Nghiên là bận chút sự ah...

Tú Nghiên mỉm cười đáng yêu nhìn cái này phụ thân tuy đã tứ tuần vẫn một cái tuấn tú nam nhân , nghĩ đến đường đường là đại Tướng quân lại ko như vậy râu ria bồm xồm bộ dáng giữ tợn...Nhìn vào Trịnh Khanh chỉ thấy một hàm râu hơi dày che đi nhân trung , thân thể cường tráng khí chất ôn hòa nhưng ẩn chứa bên trong là một mảnh hồ tài giỏi trong từng trận đánh....

Tú Nghiên ngồi xuống bên cạnh , cười cười nói

- Phụ thân ta là cần đi cái kia Giang Nam một chuyến lo sự liệu , người ở nhà hảo chăm sóc bản thân có được hay ko?

Trịnh Khanh mỉm cười vỗ nhẹ đầu yêu thương cái nhìn chiều chuộng...

- Ngô...Tú Nghiên người đến đó làm gì? Có hay ko dẫn theo Khuê Nhi cùng đi?

- Ta chỉ muốn tới đó dạo chơi cùng tìm hiểu một chút sự , sẽ ko dẫn theo Khuê Nhi để nàng ở lại chăm sóc người ta mới yên tâm mà đi được...

- Lần này sẽ ko như những lần trước rất lâu mới trở về ko?

- Sẽ ko sẽ sớm hơn ah...Đi đến đó cũng tiện cho việc tìm một nơi thật hảo để người lo liệu xong mọi sự của người , sau đó cả nhà chúng ta có thể đến đó dạo chơi nghỉ ngơi ah...

- Vậy cũng tốt....Tú Nghiên vẫn phải hảo chiếu cố bản thân , ta ở đây có Khuê Nhi lo liệu vì vậy người an tâm mà lên đường...

- Ân....

Tú Nghiên vươn tay ôm lấy thân người của Trịnh Khanh , như đã đoán trước thói quen của nàng luôn làm như vậy trước khi đi , Trịnh Khanh cũng ôm lại nàng một cái rồi xoa đầu nàng mỉm cười gật đầu..Tú Nghiên gương mặt mỉm cười vui vẻ rồi đi...

Trịnh Khanh nhìn bóng lưng nhi nữ mà hân hết lòng yêu thương rồi đi , bộ dáng hân hoan bản thân hân biết mình ko thể giữ nàng như bình thường nhi nữ khác. Từ khi còn nhỏ bản chất Tú Nghiên đã rất thông minh lanh lợi , tuy là nữ tử cũng rất hiếu động. Dung mạo từ nhỏ đã thập phần xinh xắn bộ dáng đã đoán trước trước tương lai lớn lên sẽ rất xinh đẹp. Lại ko nghĩ tới sự phụ hân thông tuệ tướng số vừa thấy nàng đã biết “Hong nhan họa thủy” , hướng hân một cái chỉ điểm phải cấp nàng dạy dỗ.

Lời nói kia chưa được 1 tháng phụ nhân lại ngã bệnh qua đời...Tú Nghiên từ một đứa trẻ hoạt bát phút chốc trở nên trầm tính lạ thường , bản thân là đại tướng quân ko biết sống chết lúc nào trong trận chiến..Trịnh Khanh âm thầm đem nàng hướng sự phụ dạy dỗ tu dưỡng tâm tính , cùng học võ có thể vì mình mà phòng thân...Càng lớn càng khó nắm bắt được tâm tính , Tú Nghiên vẫn như vậy trầm tính lại rất biết giữ kín thân thủ võ công , tuy kinh thư lễ nghĩa cùng kỹ nghệ nàng đều tinh thông như chưa từng phô trương thân thể..

Tú Nghiên từ nhỏ đã biết mình “Hong nhan họa thủy” nên luôn biết giữ gìn , tránh tiếp xúc người ngoài cũng như ko muốn cùng nam nhân quyền quý tiếp xúc...Bản thân Trịnh Khanh cũng biết về đến kinh thành khó mà che giấu mỹ nữ tránh xa mắt người đời , đã dự liệu mình sẽ cầu hoàng thượng một cái cáo lão hồi hương rồi dẫn Tú Nghiên du sơn ngoạn thủy , khi nào gặp được người ưng ý sẽ bắt hân về ở rể cùng an an ổn ổn tránh xa cái này thị phi thế gian...

Về được hơn 1 tháng mà lượng ngộ lời hỏi ý cầu thân nghe cũng muốn hoảng , lại thấy hai vị đại + tam hoàng tử cũng hướng Tú Nghiên mê mẩn lại rất đau đầu đang cố nghĩ ra cách hóa giải...Giờ Tú Nghiên lại muốn đi dạo chơi cũng tốt , bản thân có thời gian hướng hoàng thượng lo liệu au sự lại ko sợ nhiều người hướng Tú Nghiên quấy rầy....

.....

Tú Nghiên ra khỏi hoa viên đã thấy Khuê Nhi đứng chờ cùng túi hành lý cột tử mĩ , môi vô thức mỉm cười bước tới...

- Tiểu thư phải hảo chăm sóc bản thân thật tốt ah...

- Ân...& cũng hảo mua quà cho người đứng ko?

- Phải...TIỂU THU'....

-Hắc hắc...ko trêu chọc người nữa ta đi đây , người ở nhà nhớ hảo chiều cổ phụ thân cùng bản thân biết ko?

- Ân đã biết...đâu phải lần đầu tiên người yên tâm ta sẽ lo liệu thật tốt....

- Ta đi đây khỏi tiễn....

Tú Nghiên véo chút má Khuê Nhi rồi cầm lấy tay nãi mỉm cười rời đi , Khuê Nhi nhìn nhìn phút chốc mắt hơi đỏ cũng quay vội về phòng sợ bản thân ko kiềm chế được bật khóc....

.....

Du Lợi bên ngoài chờ đợi thật lâu tâm có chút khẩn trương bộ dáng đi qua đi lại nôn nao..

- Có hay ko Nghiên Nhi đổi ý? Ko thể ah...nàng đã nói đi mà...!Nhưng người ta nói nữ nhân tính khí thất thường có hay ko nàng cũng như vậy thất thường tính khí...

Du Lợi mặt nghi hoặc cau có...

Bốp....

- Người coi lại bản thân mình là cái gì thân thể mà ở đó nghỉ ngơi lung tung ah!

Tú Nghiên đã đứng đằng sau nghe hết cái kia Du Lợi lảo lảo bộ dáng , tức khí ko kiềm chế ký một cái lên đầu hậm hực trách cứ...Du Lợi ăn đau mếu máo ôm đầu ko dám la lên , đau đến mắt đỏ hoe nhìn Tú Nghiên có chút ai oán...Tú Nghiên nhìn bộ dáng Du Lợi bị mình khi dễ mếu máo nhìn rất đáng thương , ko những ko đến bên cạnh xoa dịu, lại hoan hỷ muốn hưởng nàng mà khi dễ tiếp....

- Còn đứng đó...ko đi nữa thì ta quay vào ah...

Du Lợi buông tay ôm đầu , vội vã chạy đến chặn lại Tú Nghiên bộ dáng muốn quay về...

- Đi... đi...Nghiên Nhi đừng đổi ý ah...

Du Lợi mặt phút chốc trắng bệch , Tú Nghiên nhìn bộ dáng hốt hoảng Du Lợi hài lòng vì khi dễ được nàng thật rất vui...có chút hoan hỷ xoa xoa chút mặt véo nhẹ...

- Ân đi thôi...

Du Lợi được cái cử chỉ Tú Nghiên dịu dàng xoa mặt phút chốc hoan hỷ trở lại nắm lấy tay Tú Nghiên kéo đi , lại thấy trên vai Tú Nghiên có tay nãi vươn tay gỡ xuống giúp nàng cầm lấy mỉm cười rời đi...

.....

## 18. Chap 28 , 29 + 30 : Giang Nam....

Chap 28 , 29 + 30 : Giang Nam....

Hai người y phục hắc bạch đồng dạng ngồi trên 2 tuần mã đang đùa giỡn đuổi bắt nhau trên con đường trải dài thảm cỏ xanh rì , một bên núi non bao phủ một bên sông nước chảy dài..

-Nghiên Nhi ... Đợi ta ah! Thế nào lại như thế phi nhanh...?

- Nga...sao trách ta mà ko nhìn người như thế chậm chạp ah hắc hắc...

Tú Nghiên hoan hỷ thúc tiểu bạch ngựa phi thật nhanh , Du Lợi cũng ko chịu thua kém cùng tiểu hắc ngựa phi đuổi theo...Tiếng cười trong trẻo của Tú Nghiên vang vọng , càng thúc giục Du Lợi cố sức đuổi kịp...

- Hốc hốc...Nghiên Nhi chúng ta là đi du sơn ngoạn thủy chứ có đâu chạy giặc làm thế nào lại như thế phi nhanh ah....mệt chết ta...

- Ta thật muốn sớm một chút tới kia cái Tô Châu nhanh 1 chút ah...Chúng ta đã đi 5 ngày đường người cứ bộ dáng chậm chạp thật chán chết ta...

- Chỉ là ta muốn có thời gian bên nàng lâu một chút ah...cái kia Tô Châu cũng sẽ nhanh tới thôi chỉ 1 chút nữa sẽ tới có thể thông thả một chút ah...

- “Thượng hữu thiên đường , hạ hữu Tô Hàng” , người nói ah~~ thế nào lại nói (Tô Châu & Hàng Châu) là thiên đường chốn nhân gian?

- Nghiên Nhi...nàng ko biết câu ” Giang Nam có vạn mỹ nữ” , Tô Châu tọa tại đây cảnh đẹp ngập trời lại nói đến Giang Nam ko tới Tô - Hàng thì thật là chưa tới Giang Nam ah...Nghiên Nhi nàng nhìn xem...

Du Lợi đưa tay chỉ về phía trước...Tô Châu hiện ra xinh đẹp quyến rũ, cả hai kéo ghì cương điều khiển ngựa đi chậm chạp trên đường mắt nhìn ngắm những ngôi nhà mái nâu , tường trắng...những cây cầu duyên dáng bắt ngang bên tay nghe thấp thoáng tiếng chuông chùa...Tô Châu vùng đất màu mỡ nhất cả nước ngay cả nên Tô cũng mang nghĩa là “cá-gạo” , nổi bật với bến Phong Kiều & chùa Hàn Sơn Tự...Nhà ở Tô Châu có một điểm đặc biệt là có rất nhiều cửa sổ , mỗi một cửa sổ tượng trưng cho nhà có nữ nhi , lại thấy trước cổng những ngôi nhà đều trong cây cổ thụ.

Tô Châu có 1 phong tục là khi mẹ sinh ra nhi nữ , cha sẽ trồng 1 cây cổ thụ trước cửa nhà sẽ có thêm 1 cái cửa sổ. Khi nữ nhi xuất giá , sẽ chặt cây cổ thụ lấy gỗ làm hộp đựng của hồi môn & cửa sổ sẽ vĩnh viễn ko còn được mở ra nữa.

Tú Nghiên mỉm cười nhìn ngắm khắp mọi nơi, Du Lợi chỉ nhìn chăm chú vào Nghiên Nhi bộ dáng...

- Người thu liếng một chút ah...ta & người đồng dạng cái này cải trang nam nhân người lại như thế nhìn ta chằm chằm thật làm nhiều người chú ý..

Tú Nghiên ko chịu được Du Lợi ánh mắt cứ mê mẩn nhìn mình , truyền âm nói Du Lợi cảnh cáo đối lại Du Lợi cười ngậy ngốc gãi đầu Tú Nghiên chỉ biết lắc đầu cười khổ trước kẻ bên cạnh...

- Nghiên Nhi kia có khách điểm ta từng ghé qua rất hảo chúng ta tới đó nghỉ ngơi chút thời điểm ah...

Tú Nghiên nhìn theo Du Lợi cánh tay, quả thật trước mặt một khách điểm lớn hiện ra. Du Lợi 1 cái nhẹ nhàng giắt cương ngưng ngựa , phi xuống quảng trường cho tiểu tử đón tiếp khách kẻ bên . Rất nhanh bộ dáng đến bên Tú Nghiên thân thủ đưa tay như muốn giúp , chỉ thấy Tú Nghiên mỉm cười liếc mắt nhìn một cái rồi tự thân phi xuống khiến Du Lợi mặt hăm hực quay đi , Tú Nghiên cười cười đi theo...

- A Quyền công tử thật lâu người mới cái này xuất hiện ah...

- Lão Phúc người làm ăn càng lúc càng phát đạt ah...

Ông chủ họ Phúc thấy khách quên hoan hỷ đến đón , lại nhìn Du Lợi như thế một mình lại tò mò hỏi sự..

- A Quyền công tử thế nào lần này chỉ thế này một mình đi , lần trước ko phải rất đông bạn hữu cùng đến ah...

- Ta đi cùng một người bạn hữu thân thuộc du ngoạn dạo chơi , lại ko muốn đem theo nhiều người nên thế này 2 người cùng tới...Lão Phúc phòng thượng hạng còn cái nào ko cấp ta cùng bằng hữu 2 gian phía Tây ah...

- Ân...thật ko kịp lúc này thời điểm đông đúc chỉ còn 1 gian phía Tây còn sót lại, 2 vị có thể dễ dãi ở cùng một gian này ko?

- Ngô...?Thế nào như thế lúc này thời điểm đông đúc? Ta thực nhớ lúc này thời điểm đâu có cái gì lễ hội ah?

- Ân đúng là ko có lễ hội chỉ là nhi nữ Hoàng phủ thấy tú cầu tuyển tân lang , nên có rất nhiều tài tử cùng quý nam nhân ồ ạt đổ dồn về đây tìm cơ hội...Cũng thật là tất cả khách điểm lớn nhỏ đều đông nghẹt người ko con phòng trống...

Lão Phúc gãi chúi đầu bộ dáng khó xử nhìn Du Lợi , chỉ thấy Du Lợi mắt nhìn Tú Nghiên ý kiến thấy người kia gật đầu mới quay nhìn Lão Phúc chấp thuận..

- Tạm thời như vậy khi nào có phòng sắp xếp thêm một cái khác cho ta...

- Hảo hảo...mời hai vị công tử..

Lão Phúc hoan hỷ tự thân mời Du Lợi cùng Tú Nghiên đưa đi đến tận phòng , nhanh chút tay chân mở cửa cùng tiểu nhị trẻ tuổi để tốt hành lý lên bàn mới rồi đi đóng cửa lại.

Tú Nghiên thông thả bộ dáng đến mở cửa sổ nhìn ra , thấy một khúc sông xa xa có thể thấy ẩn hiện chùa Hàn Sơn Tự cảnh vật rất xinh đẹp cứ thế mê mẩn nhìn. Du Lợi cất tốt y phục vào tủ ,tới bên Tú Nghiên nhẹ nhàng ôm chúi eo nàng cảm đặt trên vai thủ thủ...

- Nghiên Nhi có đúng ko phong cảnh cùng ko khí ở đây rất tốt , cũng như thế thư thái ah~?

- Ân..

Tú Nghiên nhắm mắt tận hưởng cảm giác ấm áp cái ôm của Du Lợi , quả thật càng lúc càng thích cái này ấm áp thân thể Du Lợi ôm mình cơ thể , tay cũng vô thức ôm vòng quanh cánh tay Du Lợi ở eo..

Du Lợi hoan hỷ mỉm cười tiến chúi mặt hôn nhẹ chúi má đẹp Tú Nghiên...

- Có muốn hay ko nghỉ ngơi chúi khỏe , rồi hảo đạo chơi Thái Hồ...

- Có thể như thế đi luôn ko..

- Ừm nếu vậy để ta cái kia lão Phúc lo chúi sự thuyền cùng hảo thức ăn rồi sẽ cùng đi ah...

- Ân...

- Nghiên Nhi nàng ngồi nghỉ ngơi chúi ta đi chuẩn bị ah...

Du Lợi yêu chúi hôn thêm một cái đỉnh đầu, hít đầy một hơi hương thơm Tú Nghiên khe khẽ thì thầm ” Nàng thật thơm” khiến người kia một cái đỏ bừng mặt mới hoan hỷ rời đi...

Tú Nghiên vẫn như cũ nhìn cảnh vật chờ đợi , phía dưới vài chiếc thuyền lướt qua vang lên tiếng đàn du dương nghe rất âm tai , vô thức môi mở ra nụ cười đẹp...

” Chuyến này Giang Nam quả là quyết định đúng đắn”

Cứ thế Tú Nghiên đứng nhìn tận hưởng ko gian toàn mỹ ko biết qua bao lâu đã thấy Du Lợi quay về , nắm tay mình rời đi...

Chiếc thuyền tương đối màn che vén lên , bên trong bàn ăn bày biện tinh tế hương thơm thức ăn cùng rượu Nữ Nhi Hồng lan tỏa khắp ko gian. Du Lợi đối diện Tú Nghiên chăm chúi từng cái gấp thức ăn mỉm cười , Tú Nghiên mắt cứ nhìn cảnh vật bên hông rất đẹp mà mê mẩn người...

- Nghiên Nhi hảo ăn ah , thời gian dạo chơi còn dài ko cần như thế gấp gấp cứ từ từ hưởng thụ...Ăn một chúi ah....

- Người nha cái kia xưng hô thật ko đúng thời điểm ah...

- Nhưng ta thật thích cái kia Nghiên Nhi kêu nàng...

- Lúc 2 người ko sao ra ngoài đông đúc ko thể như thế kêu..tốt hơn vẫn hảo kêu ta một cái Trịnh công tử!

- Hảo hảo..nhưng giờ chỉ có ta với nàng , thuyền gia ta đã sớm đuổi đi phía kia đầu tàu ko thể nghe được ah...Nghiên Nhi món này Hào Quế Cao bên trong nhân mặn rất vừa miệng , hảo hảo miệng ta đúc người ăn ah..

Tú Nghiên mặt thoáng đo đỏ

- Người để đó ta có thể tự ăn mà...

- Nghiên Nhi ah

~ ta muốn đút nàng ah

~Du Lợi đứng đưa nhẹ chút cơ thể hờn dỗi , Tú Nghiên chỉ lắc đầu mỉm cười hả ra miệng để Du Lợi đút thức ăn...Nhìn Tú Nghiên ăn thứ ăn mình gấp Du Lợi hoan hỷ cười ha hả rồi tự gấp đồ ăn cho bản thân mình , ăn một một miếng lại đút Tú Nghiên một miếng nhanh chóng chén Du Lợi đã sạch trơn...Nhìn vào chén Tú Nghiên cười cười...

- Nghiên Nhi có hay ko nàng cũng nên hưởng ta đút ah như vậy mới công bằng ah....

Tú Nghiên nhìn Du Lợi bộ dáng tiểu hài tử đòi kẹo , cười cười vỗ nhẹ bên cạnh ý kêu Du Lợi bên cạnh ngồi xuống...Du Lợi nhanh như cắt đã ngồi kế bên hả miệng chờ đợi, Tú Nghiên đút một miếng nhỏ Du Lợi nhanh chóng nhai xong , cứ thế từng chút từng chút thức ăn trong chén Tú Nghiên đã trọn vẹn nằm trong bụng Du Lợi.

Du Lợi ngả người dựa qua Tú Nghiên tay vỗ vỗ cái bụng hơi nhô vì no cười cười...

- Nghiên Nhi đút ăn thật ngon miệng hjhj...

- Lớn như vậy vì sao cứ như tiểu hài tử được đút vẫn dính bên mép thế hả....

Tú Nghiên cúi nhìn Du Lợi dính thức ăn , giơ tay cầm khăn giúp Du Lợi lau đi...Du Lợi nhồm dậy hướng Tú Nghiên chỉ chỉ..

- Nghiên Nhi cũng dính để ta giúp nàng lau đi...

Tú Nghiên nghi ngờ nhìn nhìn thấy Du Lợi thân hơi cúi mặt xuống , tâm có chút hiểu được Du Lợi định làm trò quỷ , đợi Du Lợi cúi gần tới né qua bên khiến cho Du Lợi tiện đà hướng cột lao tới...

- Á....

Du Lợi tay ôm trán rên rỉ, Tú Nghiên né sang bên cười khúc khích

- Đáng đời người ah...hắc hắc

- Nghiên Nhi thật sự rất đau...

Du Lợi tay vẫn ôm trán méo mếu nhìn , Tú Nghiên cười phút chốc thấy bộ dạng Du Lợi thực rất đau cũng sốt ruột đi tới giở ra cánh tay Du Lợi , quả thực trên trán u lên một cục đỏ ửng .

Tú Nghiên bối rối ko nghĩ đến trêu chọc lại gây ra thương thế , Du Lợi ăn đau gương mặt méo mếu nhìn Tú Nghiên như thể đòi hỏi sự công bằng cho bản thân. Tú Nghiên cười khổ xoa dịu đi cái này cục u , thấy gương mặt Du Lợi càng tỏ ra uất ức hơn . Cũng hiểu được nếu mình ko đáp ứng nàng sẽ như thế bộ dáng ăn vạ , Tú Nghiên thở dài một hơi cũng cuối người hôn lên trán u một cái dịu dàng. Du Lợi được hôn vẫn như cũ tham lam vùi vỉnh thêm cái kia hôn phải đạt được càng nhiều càng tốt...

- Nghiên Nhi vậy còn rất nhiều đau ah...

Du Lợi đưa tay chỉ lên vầng trán , Tú Nghiên như trước hướng đến trán u đặt nụ hôn , Du Lợi canh chừng khoảng cách gần tới hướng môi lên tay tiện thể một bên chụp tay kéo xuống một bên vòng sau cổ Nghiên Nhi khóa chặt nụ hôn.

Tú Nghiên đổ nhào vào lòng Du Lợi , kinh ngạc mở to mắt nhìn dù biết hình ảnh người trước mặt cực đại phóng lớn ko thể nhìn thấy , được một lúc cũng bị vòng tay ấm áp cùng đôi môi ngọt ngào Du Lợi dụ hoặc mê mụi nụ hôn đầy dứa....

Bóng chiều tàn chiếu rọi ánh sáng rực rỡ như lời chào mời người bạn huyền bí ánh bạc , cũng như lời tạm biệt thời khắc bản thân được nghỉ ngơi..Ánh sáng hoàng hôn chiếu ánh sáng đỏ cam rực rỡ lan rộng khắp dòng sông , những chiếc thuyền nhỏ to du ngoạn trên sông nhuộm màu óng ánh....

Du Lợi rút cạn ko khí của bản thân cùng đối phương kiệt sức mới chịu buông tha , áp trán cả hai vào nhau dùng mũi cọ cọ Tú Nghiên mũi mỉm cười yêu thương...

Tú Nghiên chậm chạp mở ra đôi mắt đẹp lại thấy hình ảnh Du Lợi ngập tràn cùng ánh hoàng hôn chiếu rọi , vốn đã tuần mỹ nay thập phần mê hoặc nhân tâm khiến Tú Nghiên ngây ngẩn nhìn lại nghe thanh âm bên tai mị hoặc..

- Nghiên Nhi .... Ta yêu nàng....

Du Lợi đưa lên cánh tay vuốt ve gò má cao cao xinh đẹp mỉm cười mê luyến , Tú Nghiên thấy tim mình nhịp đập rộn ràng cũng vươn tay ôm lấy Du Lợi áp tai vào lồng ngực Du Lợi ẩm áp thẹn thùng , chỉ nghe trong ngực Du Lợi đập vang vọng âm thanh nhịp điệu như lời nói Du Lợi vừa nói ra “Nghiên Nhi...ta yêu nàng” , lại hạnh phúc nở nụ cười.

Con thuyền vẫn nhẹ nhàng lướt trên mặt nước yên ả , ko gian tràn ngập yêu thương , cảnh sắc hoàn mỹ khiến nhân gia mỉm cười dịu ngọt khuất bóng hoàng hôn...

.....

\*\*\* Kinh Thành \*\*\*

- THIẾU GIA THỂ NÀO LẠI KO CÓ Ở QUYỀN PHỦ?

Tú Anh thét âm lên tức giận tra hỏi bọn gia đình trong phủ , đây là nơi Hoàng Thượng âm thầm vì Du Lợi mà sắp đặt . Ngày hăn biết nữ nhi mình chỉ yêu thích nữ nhân , thay vì tức giận hăn chỉ trầm ngâm sau nhiều lần xem xét nghe hăn biết ko thể bắt ép nàng quay đầu , đã vì nàng an bày một cái Quyền Phủ cho nàng cái thân phận mà nàng muốn.

A Quyền công tử từ đó xuất hiện tại kinh thành , gia thế tiền tài to lớn mang tiếng là phú hộ giàu có nhất nhì chốn kinh kỳ. Hăn nghĩ thay vì bắt ép nàng theo mình suy nghĩ thì cứ cho nàng sống theo ý mình nếu thiên nhai hữu tình sẽ để nàng gặp lại được nữ nhân trong mộng , còn ko nàng sẽ lại quay về sống tốt cái thân phận công chúa của mình. Đó cũng là thỏa thuận ngầm của hai cha con họ , một thỏa thuận dù được hay mất vẫn thể hiện tình yêu thương vô bờ bến của Quyền Trục đối với con gái mình...

Bọn gia đình thấy bộ dạng tức giận của Tú Anh thì kinh hãi run rẩy...

- Dạ ko....ko thấy thiếu gia hồi phủ....

Duẩn Nhi cùng anh em Phá gia phút chốc mặt trắng bệch, Duẩn Nhi tiến lại thì thầm bên tay Tú Anh...

- Tú Anh tỷ giờ chúng ta phải làm sao?

Tú Anh quay lại mắt sáng rực ánh nhìn tức giận...

- Phá Lô , Phá Hữu hai người chia ra tìm kiếm công tử , ta cùng Duẩn Nhi sẽ tới Bảo Nguyệt lâu thăm dò xem có tin tức gì ko !

- Ừm..

Phá Lô , Phá Hữu nhanh chóng rời đi , Tú Anh cho bọn gia đình lui xuống rồi cũng nhanh chóng đến Bảo Nguyệt lâu xem có cơ may tìm được Du Lợi hay ko?!....

\*\*\* Trịnh tướng phủ \*\*\*

Trịnh Khanh nhàn nhã ngồi đọc chút kinh thư uống chút trà cùng ít điểm tâm do Khuê Nhi đích thân làm , mấy ngày nay ko có Tú Nghiên nhưng sinh hoạt toàn gia như cũ ko đổi chỉ nhiều ngoài việc những điểm thời gian thương có thể thấy Tú Nghiên làm gì đó , thì giờ đây ko còn thấy nàng đi qua đi lại kiếm sự là làm..

Khuê Nhi đứng ngồi bên cạnh cũng nhàn nhã cầm một cuốn truyện đọc , nàng là nàng mê cái loại truyện cổ - tích xưa tình cảm được thi nhân phổ thành cuốn truyện lời cuốn , khiến nàng mê mẩn.

Cứ thế hai người một lớn một nhỏ thay phiên nhau nâng hạ chén trà lên xuống mê mẩn đọc thứ trên tay , đến khi gia đình vào báo mới giật mình biết phủ có khách quý đến gần mặt đã thấy người y phục phụng uồn lượn chỉ vàng tinh xảo , đầu đội mũ phụng uy quyền mới buông ra tay cầm sách cúi người hành lễ..

- Hoàng hậu thiên tuế..

- Trịnh tướng quân miễn lễ , ta đột ngột xuất hiện khiến các người kinh ngạc bộ dáng ah...

Hoàng hậu nở nụ cười hiền dịu bước tới , Trịnh Khanh đứng thẳng người nhìn tay gơ ra thiện ý mời kia ghé cho Hoàng hậu ngồi xuống an ổn ,bản thân mới dám ngồi xuống giữ gìn lễ nghĩa..

- Ko biết hoàng hậu hôm nay hướng Trịnh phủ giá lâm ko tiếp đón đàng hoàng, Trịnh Khanh hướng người tạ tội...

- Ko phải lỗi người , do ta đường đột đến ..... Tú Nghiên nàng thế nào ko ở đây cùng người...

- Bẩm Nhi nữ đang du ngoạn Giang Nam ko có tại đây Trịnh phủ.

- Ngô....thế nào lại kia Giang Nam đi lại ko nói ta biết cấp theo người tháp tùng nàng đi ah?

- Bẩm ta đã sắp đặt người bên cạnh nàng hảo chăm sóc , hoàng hậu an tâm.

- Ân...Trịnh Khanh người ko cần như thế hữu lễ cứng ngắt cứ tự nhiên cùng ta trò chuyện ah..

Trịnh Khanh đầu có chút căng thẳng, bản thân là biết Hoàng hậu đột nhiên xuất hiện tại đây ko phải là đơn giản sự tình. Thấy Trịnh Khanh nhìn mình , hoàng hậu mỉm cười mềm mại âm thanh cất lên..

- Trịnh Khanh người còn nhớ hay ko ta cùng phu nhân của người trước kia là cái tỷ muội chi giao thân thiết..

- Ân ta nhớ rõ , phu nhân ta lúc còn sinh thời cung Hoàng hậu giao tình thân thiết..

- Đó là lý do vì sao nhìn Tú Nghiên càng lớn càng giống mẫu thân ta thật sự rất yêu thích nàng ah...

- Tạ ơn hoàng hậu yêu thích...

- Chắc người cũng thắc mắc tại sao hôm nay ta đột ngột xuất hiện tại Trịnh Phủ ah?

- Bẩm thần ko dám..

- Ta là muốn đến đây hướng người cầu chút sự tình..

- Ngô....

- Chắc người cũng biết trưởng nam Duẫn Hạo con ta cũng rất yêu thích Tú Nghiên nàng...

- Ngô...làm sao có thể như thế sự tình ah?

- Đích thân hần hướng ta cùng hoàng thượng cấp hần Tú Nghiên nàng cái kia Thái Tử phi ah.....ta là thấy hần cùng Tú Nghiên thật rất xứng đôi , nên hôm nay mạo muội hướng người một chút ý kiến ah...!

- Xưa nay chuyện hôn nhân đại sự đúng là do cha mẹ thay nhi nữ sắp đặt , nhưng ta chỉ có mình nàng là nữ nhi toàn tộc chỉ còn duy nhất mình nàng là cháu...Lại nghĩ xưa nay chưa từng đối nàng sắp đặt, ép buộc bất cứ sự vụ...Nay người nể nang đến hướng ta cái này ý thật tình làm ta được sủng lại ko dám nhận...

Trịnh Khanh lắc lắc đầu hối tiếc tỏ ý mình bất lực thành toàn lời nói ảo não , Hoàng hậu tâm có chút bối rối ngoài mặt vẫn một bộ nụ cười dịu dàng

- Nếu Tú Nghiên nàng hồi phủ , ta sẽ hướng nàng hỏi rõ nếu nàng cùng Thái Tử gia có tình cảm ta thật hoan hỷ sự...Nhưng nếu nàng...ta thực ko cách nào gượng ép...

Trịnh Khanh gương mặt ảo não nhìn Hoàng hậu

- Ân cũng đúng...thật ko thể gượng ép chỉ có thể chờ Tú Nghiên về mới có thể quyết định ah....

Hoàng hậu mỉm cười gật đầu như ưng thuận , nhưng trong tâm có chút sự liệu toan tính.

- Ta là mạo muội đến thế này thật làm người mất hứng kinh thư đọc thành , vẫn tốt một chút quay về để người hảo cái này đọc sách ah...

Hoàng hậu đứng dậy bộ dáng là muốn rời đi , Trịnh Khanh cũng nhanh chóng đứng dậy bồi tiếp tiễn người ra tới tận cổng cúi người thủ lễ đến khi kiệu khuất dạng mới quay vào. Tâm tình có chút ko vui nét mặt cau mày , Khuê Nhi lúc này mới lên tiếng dò hỏi..

- Lão gia người nghĩ liệu tiểu thư có chấp nhận hôn sự cùng Thái tử ko?

- Chắc chắn là ko , người cũng biết rõ tâm tình Tú Nghiên đâu hề để tâm đến bọn họ nếu ko đã hướng chúng ta nói rõ ah..

- Vậy lão gia người tính thế nào?

- Ta ngày mai sẽ hướng Hoàng thượng từ chức ,rồi toàn gia chúng ta kiếm một chốn nào Nghiên Nhi yêu thích an an ổn ổn ko màng đến cái này sự đời..

- Lão gia người rút cuộc cũng chịu bỏ xuống cái này trọng trách trên vai ah?

- Ân...Phu nhân ta sinh thời ko có một ngày an ổn cùng ta & Tú Nghiên vui vẻ một bữa cơm gia đình ấm cúng , cũng như người như vậy vì gánh nặng này mà cô cút . Ta muốn Tú Nghiên & người có một cuộc sống tự tại ,an an ổn ổn hạnh phúc một gia đình ưng ý ko phải vì cái gì thế gian tranh giành mà bị cuốn vào vòng xoáy quyền lực...

Khuê Nhi mắt long lanh nhìn bộ dáng Trịnh Khanh u buồn nét mặt , bản thân nàng cũng biết lão gia cũng rất lao tâm bù đắp cho tiểu thư cùng nàng..phút chốc ko kiềm được rơi lệ , đi tới ôm chầm lấy Trịnh Khanh khóc tức tưởi như tiểu hài tử bị đánh đau..

- Lão gia khổ tâm người suy nghĩ rồi..hức hức

- Nha đầu lớn như vậy còn có thể dễ khóc nhè như lúc nhỏ ah...vì sao bao năm như vậy người cũng ko chịu gọi ta một tiếng Nghĩa phụ , thật làm ta hội phần đau lòng nghe người một tiếng điều kêu lão gia xa lạ như vậy..

- Khuê Nhi là...là ko dám trèo cao...gọi người như vậy Nghĩa phụ càng ko dám ngang hàng với tiểu thư..

Trịnh Khanh cười ha hả giơ tay ký một cái lên đầu Khuê Nhi...

- Nha đầu ngốc người làm sao có thể suy nghĩ ngốc nghếch như vậy nhiều năm mà ko nói , ta cùng Tú Nghiên đợi chờ nha đầu ngốc người một tiếng Nghĩa Phụ cùng đại tỷ oan uổng nhiều năm như vậy...haizzzz nha đầu ngốc người thật làm tức chết ta mà...

Khuê Nhi mếu máo khóc lớn hơn..

- Lão gia

~~~ Còn gọi lão gia?...Phải gọi là Nghĩa phụ mau gọi lại...

- Lão....

- Hửm..

- Nghĩa...Nghĩa phụ...

- Hảo ah...hắc hắc....chờ lâu như vậy rút cuộc cũng toại nguyện ah hắc hắc....Khuê Nhi ngoan nín khóc...Nghĩa phụ cùng người ra ngoài kiếm đồ ăn ngon , hôm nay hảo một cái vui vẻ ăn uống ah...

- Ân....

Trịnh Khanh cười hoan hỷ , tạm thời dẹp đi phiền muộn vui vẻ cùng Khuê Nhi tìm vui vẻ ăn uống ngày mai rồi tính tiếp..

.....

*** Bảo Nguyệt lâu ***

- Bảo Nhi tỷ người thật ko biết A Quyền hấn đi đâu ah....

- Ân....thật tình ta ko biết ah. Sau đêm đó hấn cùng cái gì Nghiên Nhi kia mất dạng cũng hội ko ghé lại ta lần nào nữa , ko phải hấn hồi phủ rồi sao?

Tú Anh ngồi phịch xuống ghế mặt thất thần...

” A Quyền thật ra người là đi đến chỗ nào ah? ”

- Tú Anh giờ chúng ta phải làm sao? Ko tìm được lỗ có gì thì thì...

- Duẩn Nhi người bình tâm cho ta suy nghĩ...

.....

- Nghĩa phụ nơi này có món ăn rất đặc sắc , lại có rượu Nữ Nhi hồng rất ngon ah...

- Thì ra người như vậy y phục mục đích là đến chốn này ăn uống sao? Haizzz thật ra ngày thường người cùng Tú Nghiên còn bày ra bao nhiêu cái giống vậy sự ah?

- Thật ko có ah? Chỉ là hiếu kỳ một lần vào đây thôi , nhờ vậy mới có cái rượu ngon cấp người hưởng thụ ah !

- Nha đầu dẻo miệng lưỡi...

- Hắc hắc....

Khuê Nhi cười khanh khách , đi cùng Trịnh Khanh lên lầu tìm bàn tốt ngồi hảo thưởng thức...

- Khuê Nhi....?

- Nha...? Thôi công tử thế nào lại gặp mặt nơi này?

Tú Anh kinh ngạc nhìn Khuê Nhi cùng người nam nhân lạ mặt đi cùng có chút nhíu mày dò hỏi

- Thế nào đến đây mà ko đi cùng với chủ tử nhà người , lại thế này đi với người này lạ ?

- Ah đây là Lão...Nghĩa phụ của ta ah ko phải người lạ..

- Ngô...thất lễ người Trịnh lão gia..

Tú Anh tay chấp lại thủ quyền tạ lỗi , Trịnh Khanh chỉ cười cười gật đầu hướng Khuê Nhi thì thầm...

- Khuê Nhi ta lại đó ngồi trước , người cùng bàn hữu hảo trò chuyện ah...

Trịnh Khanh hướng tiểu nhị nhìn , hẩn hiểu ý cúi người giơ tay chỉ đường đi ngang qua Tú Anh gật đầu một cái thấy người kia như cũ thủ lễ môi nở nụ cười nhạt...

Tú Anh gấp gấp bộ dáng đến gần Khuê Nhi hỏi nhỏ..

- Khuê Nhi , tiểu thư nhà người có ở trong phủ ko?

- Ko ah...tiểu thư đi Giang Nam đã mấy ngày rồi...

- Giang Nam...?

- Đúng ah...mà người vì sao lại hỏi tiểu thư ah?

- Có sự sao này sẽ kể người sau , giờ ta phải đi gấp...

Tú Anh gấp gấp xoay người nhìn Duẩn Nhi hiểu ý đứng phắt dậy..

- Bảo Nhi tỷ chúng ta đi ah..

- Ân Có gì tin tức nhớ cấp ta biết ah..

- Ân...

Tú Anh cùng Duẩn Nhi gấp gấp bộ dáng rời đi , Khuê Nhi ngây ngốc nhìn rồi cũng xoay người hướng đến bàn Trịnh Khanh đợi đã lâu ngồi xuống..

- Xong rồi sao , giờ hảo ăn thôi Ta gọi tùy ý người thấy thế nào được ko?

- Nghĩa phụ người cũng biết cách chọn lựa ah...toàn là món ngon...

- Thật sao...hahaha

- Thật...Nghĩa Phụ người ăn ah...

Khuê Nhi gấp chút đồ ăn bỏ vào chén Trịnh Khanh , thấy người uống một chén rượu xong mới gấp ăn..

Bảo Nhi đối diện nhìn bộ dáng Trịnh Khanh tuấn mỹ bộ dáng , gương mặt từng trải qua sóng gió , thân thể cường tráng tỏa ra thập phần cuốn hút phút chốc mê mẩn tầm nhìn..tiến tới một tiếng chào hỏi...

- Nhị vị thức ăn nơi này có hay ko hợp khẩu vị..

Trịnh Khanh nhà nhả uống rượu, Khuê Nhi cười gật đầu

- Rất hảo ah....

- Ko biết lão gia người xưng hô thế nào ah?

- Ta họ Trịnh

- A ra là Trịnh lão gia...Trịnh lão gia lần đầu đến đây có gì sơ xuất mong người rộng lượng bỏ qua...

- Rất hảo ah...

- Ko phiền nhị vị dùng bữa Bảo Nhi cáo lui ah...

Bảo Nhi mỉm cười dịu dàng rời đi bộ dáng , Trịnh Khanh nhìn theo thân ảnh Bảo Nhi mỉm cười nhàn nhả uống rượu cùng Khuê Nhi chuyện vặt trò chuyện vui cười..

*** Phụng Nghi cung ***

Hoàng hậu tóc búi cao kết hợp với bộ y phục hồng nhạt hờ vai tôn làn da trắng mịn màng bả vai ẩn hiện sau áo khoác lụa mỏng manh , gương mặt điểm nhẹ phấn hồng cùng son nhạt...Dù đã tứ tuần nhưng vẻ đẹp vẫn như thách thức thời gian ko thể ăn mòn đi , hay khắc lên họa tiết thời gian trên gương mặt mỹ lệ...Dáng ngồi thanh cao nhàn nhả uống trà , nhưng tâm vô cùng sốt ruột chờ đợi ai đó vẫn ko hiện lên gương mặt đẹp...

- Hoàng thượng giá đáo...

Tiếng thái giám thông báo vang vọng khắp cung , Hoàng hậu đứng lên đi đến hướng cửa đã nhìn thấy long nhan y phục vàng kim tiêu sái đi vào phong độ hiên ngang tại thượng. Vội vàng định một cái hành lễ đã bị Quyền Trục đưa tay đỡ lấy nâng lên , yêu thương ánh nhìn cười cười dặt tay vào trong nhàn nhả ngồi xuống ghế nhẹ nhàng ôm hoàng hậu vào lòng ...

- Người hôm nay thế nào lại như thế này y phục cùng trang điểm? Nhìn thật giống năm xưa lần đầu ta gặp người ah...

Quyền Trục yêu thương hôn lên bờ vai đẹp mỉm cười hài lòng trước mỹ nhân trong lòng...

- Đã ko còn như xưa trẻ trung ah...

- Nhưng trong mắt ta người vẫn là tuyệt sắc giai nhân ah...

- Người vẫn như thế miệng lưỡi dẻo ah...

- Hắc hắc...

- Người ah...đã hứa cấp ta hướng Trịnh Khanh một cái chỉ hôn nhi nữ hân cho Duẫn Hạo sao tới giờ vẫn chưa có động tĩnh nha...?

- Aishhhh ta hội quên mất...

- Người ah...chuyện đại sự như vậy thế nào lại quên mất...

- Hảo ta sai...ngày mai ta sẽ hướng hân một cái chỉ hôn là được chứ gì...hảo mỹ nhân đừng như vậy sinh khí ah...

Quyền Trục yêu thương siết chặt vòng tay ôm lấy , hoàng hậu môi nở nụ cười hài lòng cũng vươn tay ôm lấy đôi tay trượng phu đang ôm mình tâm hân hoan...

.....

**** Tô Châu ****

Về đêm nhà nhà thấp đèn , cái tiểu lâu lớn nhỏ xôn xao nhạc ca phục vụ thực khách trên phố tấp nập người qua lại vui vẻ , đường phố nhộn nhịp hàng quán những món đồ nhỏ nhỏ...

- Kẹo hồ lô , kẹo hồ lô thơm ngon 1 hào 1 xiên ah...

- Huynh đãi cho ta 2 xiên...

- Có ngay đây...công tử của người ah...

- Đa tạ...

Du Lợi tay cầm kẹo hồ lô chạy tới Tú Nghiên đang đứng đợi bên cầu , Nghiên nhi y phục đơn giản bạch sắc tóc búi cao giấu trong chiếc mũ nam nhân nhỏ gọn , tay cầm quạt ngọc phe phẩy bộ dáng chờ đợi dưới ánh đèn đẹp đến mê hồ . Nhiều người qua lại cả nam lẫn nữ ko hẹn đều quay lại cái nhìn mê mẩn , người thì hồ thẹn lướt qua u buồn suy nghĩ

“Thế nào trên đời lại có cái này nam nhân tuấn mỹ như thế..”

Tú Nghiên mặt lạnh phe phẩy quạt nhìn ra con sông , về đêm được nhiều người thả lồng đèn cầu nguyện khiến dòng sông như khoác lên mình bộ áo ngủ sắc tỏa ánh sáng huyền ảo tuyệt đẹp.

Môi vô thức nở ra nụ cười đẹp đến mê người...

- Công tử người làm rơi cái này ngọc bội dưới chân..

- Ngô...?

Tú Nghiên thoáng giật mình nhìn xuống quả thật ngọc bội mẫu đơn lần trước cùng Du Lợi giành được rơi xuống từ khi nào ,vội vàng khom xuống nhặt. Tay vừa chạm đến ngọc bội đã thấy một cánh tay khác chạm vào thoáng giật mình ngược nhìn , một nữ nhân tuyệt sắc hiện ra trước mặt mình có chút ngây người vội vã buông ra cánh tay bị mình nắm.

- Công tử của người...

- Ân đa tạ.

Tú Nghiên cầm lấy ngọc bội yêu thương rút ra khăn lau sạch , nữ nhân kia cũng chăm chú cái nhìn , mãi một lúc sao mới lau xong mới nhẹ nhàng nhét vào trong ngực áo cất giữ tiện tay vỗ nhẹ vài cái cười cười...

- Ngọc bội kia quả thật rất quan trọng với công tử ah..

- Ân..

Tú Nghiên mỉm cười ngọt ngào nhớ đến hình ảnh mình cùng Du Lợi đoạt lấy , nào biết người kia vì nụ cười của mình mà ngây ngẩn cái nhìn..

- Công tử người ko phải người nơi này nha...

- Ân ta từ Kinh thành đến đây du ngoạn...

- Ah...ta nơi này địa danh thân thuộc có thể giúp công tử chỉ điểm ah..

- Ngô...? Ko cần ah..ta đi cùng bằng hữu nơi này địa phương cũng thân thuộc ko dám phiền cô nương...đa tạ tâm ý...

Tú Nghiên lời nói cùng cử chỉ nho nhã , tư thế cùng môi cười vô tâm cuốn hút nhân tâm...

- Nha...vậy ko biết cao danh quý tánh của công tử...

- Ta họ Trịnh tên Nghiên...

- Ra là Trịnh công tử , ta họ Hoàng tên Mỹ Anh..

- Chào Hoàng cô nương...

Tú Nghiên tay cầm quạt chấp chút tay cúi chào bộ dáng nho nhã , Mỹ Anh mỉm cười gập đầu....bên tai lại nghe thấp thoáng thanh âm...

- Nghiên Nh.....Nghiên đệ...

Du Lợi tay cầm 2 xiên kẹo khó nhọc thanh âm thoát ra , lòng có chút buồn bực ánh nhìn...

19. Chap 31,32,33: Bình Yên Hay Bão Táp ...

Tú Nghiên nghe thanh âm quen thuộc môi vô thức mỉm cười quay lại nhìn , chỉ thấy Du Lợi lăm lăm mồ hôi mảy hơi nhú lại ko khó thấy sự khó chịu hiển thị trên mặt. Tú Nghiên có phần khó hiểu nhìn phản ứng Du Lợi quên mất có người vẫn như cũ ngây ngốc nhìn mình , tình thế lúc này đối nhau cái nhìn như hình tam giác đối xứng nhau....Tú Nghiên nhìn Du Lợi , Du Lợi nhìn Mỹ Anh , Mỹ Anh nhìn Tú Nghiên ngây ngốc mỉm cười . Du Lợi vô thức siết chặt 2 tay hậm hực, tâm rủa thầm

” Háo sắc nữ nhân , sao lại nhìn Nghiên Nhi của ta như vậy Ghừ....”

Thấy bộ dáng Du Lợi hậm hực Tú Nghiên chỉ biết lắc đầu cười trừ trước con người bản tính tiểu hài tử Du Lợi....

- Ko biết vị cô nương này là ai nha...? Lại như thế thân mật bên cạnh Nghiên đệ nhà ta ah...

Du Lợi môi nở nụ cười mê hoặc thanh âm chu dụ đối người nữ tử trước mặt gây chú ý , Mỹ Anh quay lại nhìn người hướng mình nờ nói lại có chút thần thờ trước mặt lại thêm một cái tuần mỹ nam nhân...

” Làm thế nào lại có nhiều cái tuần mỹ nam nhân như thế cùng xuất hiện thật làm lòng người thất kinh ah..”

- Tiểu nữ Hoàng Mỹ Anh , đi ngang qua thấy Trịnh công tử đánh rơi đồ nên chỉ điểm một chút tình thế...ko biết công tử người cao danh quý tánh cùng với Trịnh công tử là cái gì quan hệ ah?

” Ko lẽ ta nói cho người biết Nghiên Nhi là nữ nhân của ta xí...”

- Ta là A Quyền cùng với Trịnh công tử đây thân huynh đệ

- Ra vậy...

Du Lợi chẳng để ý đến người trước mặt bộ dáng gấp gáp đi tới trước mặt Tú Nghiên đưa ra cây kẹo hồ lô , môi cười dụ hoặc bộ dáng...

- Nghiên đệ kẹo của người ah...

Tú Nghiên nghe thân mình nổi da gà , cái gì thanh âm ớn lạnh , Du Lợi tay đưa kẹo người thuận thế hướng tới trước tiểu ý hôn nhẹ lên đỉnh đầu Tú Nghiên. Mỹ Anh phía sau tầm nhìn bị bóng lưng to lớn Du Lợi che khuất ko thấy được một mảng hôn , chỉ nhìn nhìn hai nam nhân thân thiết có chút kỳ lạ cái nhìn.

Tú Nghiên nhận được kẹo ngọt cùng nụ hôn đáng yêu trên đỉnh đầu chỉ biết lắc đầu cười khổ , lại nhìn bộ dáng toe toét của Du Lợi chỉ muốn đưa tay nhéo cái má phồng đáng yêu..

- Nghiên đệ có muốn hay ko đến kia bên Phong Kiều coi cái kia đèn nước ah...

- Cũng được..

Tú Nghiên cười cười nhìn Du Lợi bộ dáng gấp gáp muốn rời đi cũng ko muốn làm nàng mất hứng rất nhanh đồng ý , Mỹ Anh nhìn bộ dáng họ muốn rời đi vội vã thanh âm níu kéo...

- Nếu nhị vị công tử ko ngại tiểu nữ sẽ dẫn đường , bên kia gia phụ có xây cái chòi nhỏ ngắm cảnh rất tiện thưởng ngoạn ah

~~Du Lợi mảy hơi chau lại môi vẫn nụ cười hòa nhã , Tú Nghiên bên cạnh thấy biểu cảm trên mặt Du Lợi cũng biết người kia ko thích cái loại này sự thanh âm chen vào rất nhanh ko để Du Lợi kịp nói...

- Hoàng tiểu thư ko cần như vậy hướng dẫn bọn ta cũng biết cái kia điểm đến ko muốn phiền hà người...

Mỹ Anh gặp Tú Nghiên từ chối nhanh chóng đã chóng thanh âm cầu tình...

- Tô Châu bọn ta rất là hiếu khách , nếu để người ngoài biết bọn ta để các người như thế tự mình tìm chỗ du ngoạn thật làm bọn ta mặt mất mặt nhân ah...

- Bọn ta nào có ý đó , Hoàng tiểu thư như thế thật quá lời rồi...

- Hảo ah Nghiên đệ chúng ta thật có phúc ah , được cái này mỹ nhân chỉ điểm thật sự rất cao hứng vì sao lại như thế thất lễ làm mỹ nhân mất hứng ah...

Du Lợi thấy bộ dáng Tú Nghiên thủ lễ vì người trước mặt cầu tình có chút ko vui , rất nhanh bộ dáng khoác kia vai Tú Nghiên kéo sát vào người mình nhìn bề ngoài như huynh đệ tình thân . Thật chất là dụng thế mà ôm chặt Tú Nghiên , tiện một chút thể cười cười xoay đầu rất nhanh phớt qua đầu một cái hôn nhẹ...

Mỹ Anh thấy Du Lợi tươi cười đồng ý mình sự thì hoan hỷ tươi cười

- Hảo ah...mời nhị vị công tử theo tiểu nữ...

Mỹ Anh tao nhã bộ dáng đi trước như dẫn lối , Du Lợi phía sau như cũ khoác vai Tú Nghiên phía sau chậm rãi bộ dáng đầu hơi cúi thủ thủ bên tai Tú Nghiên thanh âm...

- Nghiên Nhi nàng thật mỹ lực ah...thế này y phục nam trang lại dễ dàng câu dẫn cái kia mỹ nhân ah

~....thật làm ta ăn một hủ dấm chua mà...

- Người đừng có ở đó mà hàm ngôn...cái kia mua kẹo tại sao lại lâu như vậy mới về?

- Ta thật là phải đuổi theo rất xa mới mua được cái này kẹo ngon cho nàng ah...Hảo ăn thử một miếng xem có hợp nàng khẩu vị ko? Nghiên Nhi ah

~Du Lợi tay cầm xiên kẹo đưa tới trước miệng Nghiên Nhi nỉ non thanh âm đáng yêu kêu , Tú Nghiên như đã quen cái này Du Lợi biểu tình chỉ cười cười hả miệng nhỏ cho Du Lợi đút..Viên kẹo hồ lô trong miệng Tú Nghiên bồng ngọt ngon lạ thường có lẽ kẹo từ tay Du Lợi cấp lúc nào cũng ngon hơn rất nhiều người khác đưa tới , cảm giác năm xưa phút chốc hiện về làm Tú Nghiên vô thức mỉm cười dịu ngọt...

- Hai vị bên kia chồi nhỏ là tới...

- Hắc hắc Hoàng tiểu thư thật biết cách nói đùa kia mà là chồi nhỏ sao? Nhiều đó có thể xây cả một cái tiểu điểm ah....hay là đối với Hoàng tiểu thư đây chỉ là chồi nhỏ ah..hắc hắc thật khâm phục gia thế của Hoàng tiểu thư ah...

Câu nói cùng giọng cười Du Lợi như khen ngợi lại ít nhiều mang ý mỉa mai khiến Mỹ Anh phút chốc đỏ mặt ngượng ngùng, Tú Nghiên cả giận lên nhéo một cái bên hông Du Lợi đau nhói , Du Lợi ăn đau nụ cười méo mó vội vã thanh âm...

- Hảo ta nói đùa khiến tiểu thư mất hứng rồi...Quyền mỗ thật có lỗi ah..

- À...Ấn ko sao mời hai vị công tử vào ngồi thưởng cảnh...

- Hảo ah...

Ba người hướng vào cái nhà xây theo kiểu đình hai tầng bên cạnh dòng sông gần bên bến Phong Kiều , thấy Mỹ Anh bọn nô tài bước ra tiếp đón...

- Tiểu thư người tới thưởng ngoạn cảnh sông đêm ah...có cần bọn ta chuẩn bị cái kia đèn nước cho người chơi ko?

- Cũng được ah...chuẩn bị nhiều một chút , bày cho ta một ít điểm tâm đồ nhắm cùng rượu cho hai vị công tử đây ah...

- Dạ thưa tiểu thư...

- Hai vị công tử mời vào ah...thật khiến hai vị cười chê..

- Ngô....nào có nào có Hoàng tiểu thư ko nên nói vậy thật làm bọn ta hổ thẹn ah...

Tú Nghiên cười cười thanh âm nhu mì , Mỹ Anh như đắm chìm trong thanh âm dụ hoặc...

- Nghiên đệ..... đến đây cũng ko ăn được kẹo chi bằng tốt một chút cất này kẹo ah..

Du Lợi nhanh một chút tay lấy trong tay áo cái khăn gói xiên kẹo hồ lô một cách tỉ mỉ cất vào trong tay áo , Tú Nghiên nhìn Du Lợi bộ dáng tỉ mỉ chăm chú thật rất đáng yêu chỉ cười cười để mặc người kia hành sự..Mỹ Anh đợi Du Lợi làm xong sự mới hướng bọn họ tới bàn đã được bài trí tỉ mỉ ngồi xuống.

Phong cảnh về đêm trên sông vô cùng đẹp dưới sông những ngọn đèn nước dập dề trôi tỏa ra ánh sáng mờ ảo làm con sông như đang nhảy một vũ khúc trong dãy lụa rực rỡ sắc màu đẹp đến mị lực...

Tú Nghiên nhìn cảnh đẹp trước mắt mà có chút ngây ngẩn mỉm cười , Du Lợi nhìn bộ dáng quen thuộc Tú Nghiên ngây ngẩn cũng cười cười nhìn theo nàng nhìn hướng dòng sông. Mỹ Anh như cũ mãi mê nhìn ngắm Tú Nghiên , vì nụ cười Tú Nghiên mà mê mẩn tâm trí tim vô thức đánh động vài cái trong lòng ngực....

“Ta vì người này động tâm mất rồi...”

Mỹ Anh tay cầm bình rượu ngon đổ vào ly Tú Nghiên , hương thơm thoang thoảng kiến mũi thính Du Lợi nhanh chút đầu quay lại nhìn...

- Trịnh công tử người thử nếm rượu của nhà ta chừng cất , so với Nữ Nhi Hồng có hơn chứ ko kém...

Tú Nghiên nghe mình được gọi cũng rời đi cảnh vật trước mắt hướng Mỹ Anh cái nhìn môi nở nụ cười gật đầu đáp lễ , Du Lợi thấy Tú Nghiên định mở miệng nói thì nhanh chóng cướp đi nàng lời nói hướng Mỹ Anh cười ha ha ...

- Hắc hắc...Hoàng tiểu thư hình như người thiên vị cái này tiểu đệ ta ah..ta đây cũng chỗ này cùng đệ ấy hiện diện , có gì tiểu thư mời đệ ấy ko mời ta ah...hắc hắc

Nghe Du Lợi trách móc , Mỹ Anh thấy bản thân có chút thất thố cũng nhanh một chút hối lỗi bộ dáng gấp gáp, đứng dậy vội vã thanh âm

- Ah....nào có A Quyền công tử người đừng vội trách ta vẫn chưa nói xong chứ sao dám như vậy quên mất người ah...A Quyền công tử mời người nếm thử chút này rượu , ăn chút này đặc sản Tô Châu ah...

Tú Nghiên thấy bộ dáng Du Lợi ép người có chút ko hài lòng , dưới bàn lấy chân đá Du Lợi một cái Du Lợi chỉ cười cười lòn tay xuống dưới chụp lấy tay Tú Nghiên đang đặt trên đùi nắm chặt lấy.

Tú Nghiên ko rút được tay đành để mặt Du Lợi nắm lấy , lại hướng Mỹ Anh thanh âm nho nhã...

- A Quyền hẳn rất thích trêu ghẹo người khác , Hoàng tiểu thư đừng để ý ta thay hẳn uống cạn ly này như tạ lỗi...

Du Lợi thấy Tú Nghiên nâng lên ly rượu định uống vội vã buông tay đoạt lấy , cười cười...

- Ai làm người náy lấm , Nghiên đệ người ko biết uống rượu để ta thay đệ tiếp nhận rượu ah....Hoàng tiểu thư đắc tội rồi , Quyền mỗ kính tiểu thư.

Du Lợi một hơi uống cạn ly rượu , vị đắng lan tỏa trong miệng vị cay cùng hương thơm sột thẳng lên mũi nhưng khi nuốt xuống họng một vị ngọt lan tỏa phút chốc đầu lâng lâng

- Hảo rượu ah....

Du Lợi sảng khoái cười ha ha, lại nâng tiếp ly rượu của mình uống tiếp Tú Nghiên khẽ nhún mày nhìn Du Lợi tay dưới bàn giật giật ý ko hài lòng . Du Lợi đem tay mình rút xuống hướng tay Tú Nghiên xoa xoa nắm lấy , ý bảo ko sao...Tú Nghiên ngược nhìn Du Lợi tươi cười mà lắc đầu chào thua , Mỹ Anh thấy Du Lợi cao hứng cũng bồi tiếp thật nhiều rượu mầu chốt để Du Lợi sớm một chút say đi để mình là thể riêng tư cùng Tú Nghiên...

Lại nghe tiếng cầm ngân vang khúc nhạc du dương Tú Nghiên thả hồn theo khúc nhạc hòa vào khung cảnh thiên nhiên tuyệt mỹ , Du Lợi nhìn Tú Nghiên xuất thần đẹp đến mê mẩn tay nâng ly rượu uống cạn vừa ngắm mỹ nhân vừa say mỹ tửu quả là hạnh phúc nhân gian hiếm có . Tay như tìm đến hơi ấm Du Lợi xoa nhẹ tay Tú Nghiên đầy yêu thương cùng sủng nịnh , Tú Nghiên nhận ra hơi ấm quen thuộc chỉ cảm nhận hưởng thụ mà ko hề có ý rút lại cánh tay...

Mỹ Anh trước sau cứ chăm rượu , mắt hướng về người trong mộng tâm hân hoan chờ đợi thời điểm cùng người kia tâm tình tìm hiểu , càng nghĩ đến càng hân hoan bộ dáng gấp gấp chăm rượu chỉ mong người này sớm say đi...

Ko biết qua bao nhiêu lâu thời gian ,từng bình rượu đầy rồi với cứ thế đầy ắp trên bàn , Du Lợi mặt ửng đỏ mắt có chút mơ màng thời điểm , Mỹ Anh bên cạnh đã gục xuống bàn từ khi nào ngủ say.

- Hắc hắc...muốn chuốc say ta cũng phải có chút bản lĩnh chứ hắc hắc nha đầu ngốc...

Tú Nghiên nhìn Du Lợi bộ dáng say rượu gương mặt đỏ ửng đáng yêu , đôi mắt mơ màng cố nhìn hướng Mỹ Anh tay chọt chọt trên chọc , chỉ biết lắc đầu đến bên đỡ lấy Du Lợi cơ thể..

- Hắc hắc Nghiên nhi nàng nhìn...nhìn xem nha đầu kia say mất rồi...hắc hắc..

- Hảo say mất rồi , ngươi ah uống nhiều như thế làm gì ah?

- Hảo vui ah...có Nghiên Nhi bên cạnh thật rất vui cái này tâm ta...hắc hắc Nghiên Nhi...

- Suyt...hảo về rồi hãy nói tiếp ah...

- Hảo nghe lệnh Nghiên Nhi...hắc hắc

Tú Nghiên phì cười trước tiểu hài tử ngoan ngoãn Du Lợi , lúc này đây Tú Nghiên mới nhận ra rằng Du Lợi thân hình cao hơn mình một chút , vai tuy ko quá rộng nhưng cũng đủ to để dựa vào, cơ thể Du Lợi thật ấm áp khiến Tú Nghiên cứ muốn như vậy được Du Lợi ôm ấp.

Tú Nghiên dìu Du Lợi ra gần đến 1 nô tỳ của Mỹ Anh truyền đạt cái kia tình hình để mọi người tiện chăm sóc , sau đó nhanh chóng đưa Du Lợi về khách điểm..Trên suốt quãng đường đi Du Lợi trước sau như cũ thì thăm duy nhất một câu ko chán , khiến Tú Nghiên vô thức môi cười mặt đỏ..

- Nghiên Nhi ta yêu nàng....hảo hảo yêu nàng..

Lâu lâu nổi hứng lại cúi xuống hôn lên đỉnh đầu Tú Nghiên , cười cười ngây ngốc...Tú Nghiên vất vả bộ dáng đưa Du Lợi về đến nơi trời cũng thật là rất khuya , vị tiểu nhị ngồi chờ cửa hai người mà gục lên gục xuống bộ dạng đáng thương . Trong thấy hai người gương mặt sáng bừng hân hoan , nhanh 1 chút bộ dáng muốn phụ đỡ Du Lợi bị Tú Nghiên thẳng thắn từ chối , chỉ biết cười khổ mở giùm Tú Nghiên cửa phòng chuẩn bị khăn nước ấm cùng tra giải rượu thật hảo cho họ rồi cũng lui xuống nghỉ ngơi.

Tú Nghiên dìu Du Lợi nhẹ nhàng đặt nàng an ổn nằm xuống, với tay lấy khăn vắt khô giúp Du Lợi lau đi mặt...thanh âm khe khẽ Du Lợi bên tai khiến Tú Nghiên ngu ngơ cái nhìn..

- Nghiên Nhi....

- Ân..

- Nghiên Nhi ta yêu nàng..

-.....

Tay đang dịu dàng lau trên gương mặt phút chốc ngưng động , Tú Nghiên vẫn như cũ ngây ngốc mỗi lần nghe đến từ yêu thương từ Du Lợi vẫn làm tim nàng vô thức đập nhanh , vẫn làm gương mặt vốn là sương lạnh lại phủ một tầng hồng mê hoặc khóe môi thoát ần nụ cười...Càng ngày càng làm tâm nàng lay động, Tú Nghiên biết là bản thân như tiểu cô nương năm xưa gặp phải tiểu hài Du Lợi làm tâm nàng giao động , bản thân tới lúc này vẫn ko thể giải thích vì sao khi đó lại có thể áp môi cùng cái kia tiểu hài tử Du Lợi...Lại càng ko thể giải thích vì sao rất nhiều năm trôi qua cảm giác xưa cũ vẫn như thế ko đổi , chỉ khác ở điểm năm xưa hơi ảm tiểu hài tử Du Lợi vây quanh ko như bây giờ thời điểm ngày càng tăng sự ấm áp, khiến cho tâm lúc nào cũng ngọt ngào yêu thương...Cứ như vậy Tú Nghiên biết bản thân ko thể thoát ly khỏi Du Lợi cảm giác , ko thể thoát khỏi Du Lợi yêu thương , lại càng ko thể thoát khỏi bản thân cảm xúc yêu thương càng ngày càng lớn dần...

Du Lợi vô thức nắm chặt tay Tú Nghiên trong cõi mộng như ko an ổn , mảy chút nhú lại môi mấp máy thanh âm... Tú Nghiên nghi hoặc đặt khăn xuống bên cạnh khom người tò mò muốn biết Du Lợi nói gì...

- Nghiên Nhi ta hảo tốt hơn cái kia xú nha đầu Mỹ Anh ah...ta cái gì cũng hảo hơn , Nghiên Nhi nàng nói có đúng ko ah?

Tú Nghiên phì cười nàng vẫn là biết Du Lợi như vậy tính tình tiểu hài tử , ngay cả trong mơ vẫn như vậy bộ dáng ko thay đổi..

- Quỷ hẹp hòi....

Tú Nghiên cười cười đưa tay xoa xoa chút mặt Du Lợi trong mơ như cảm nhận được cảm giác quen thuộc ngây ngốc nụ cười trên môi...

- Nghiên Nhi....

Tú Nghiên yêu thương cái nhìn , cúi xuống áp môi đặt nụ hôn lên môi đẹp Du Lợi lưu luyến ko rời....Tú Nghiên rời khỏi môi ngọt Du Lợi chỉ thấy Du Lợi nhẹ nhàng mở ra đôi mắt đẹp ngây ngốc cười...

- Nghiên Nhi...

Du Lợi vươn lên cánh tay áp vào phía cổ Tú Nghiên hướng mình kéo xuống nới lại nụ hôn yêu thương , Tú Nghiên nhắm lại mắt cảm nhận yêu thương...

Ánh sáng bình minh chiếu rọi nhẹ nhàng xuyên qua khe cửa sổ rớt xuống khung cảnh tuyệt mỹ , như nụ cười hân hoan trước giai lệ nhân gian...

.....

*** Dương cung***

Quyền Trục tay cầm tấu chương như ngày thường giờ giấc phê chuẩn, có điều thần thái hôm nay ko giống mọi ngày bộ dáng chờ đợi hiện hữu khiến thần thái có chút ko tập trung. Bản thân là đang suy nghĩ đến lời hứa với ái Hậu ,lại suy ngẫm cách làm sao ko làm đối tượng sắp đến dễ dàng chấp nhận hơn là vì mình bức ép...

- Bẩm Hoàng thượng Trịnh tướng quân đã đến...

- Truyền vào.

Quyền Trục một cái nhanh nhẹn bộ dáng bỏ xuống tấu chương , điểm trên mặt nụ cười chờ đợi nhìn phía cửa xuất hiện người mà mình chờ đợi , lại thấy Trịnh Khanh thủ lễ quỳ xuống một chân hành lễ...

- Vi thần tham kiến hoàng thượng , hoàng thượng thánh an.

Quyền Trục sớm một cái bộ dáng đi đến đỡ lấy tay Trịnh Khanh đứng dậy môi nở nụ cười vui vẻ...

- Ái khanh đứng dậy ah , người vẫn như vậy hữu lễ làm ta có chút ko thích...Nhớ năm xưa thiếu niên cùng người một cái bằng hữu , thân thuộc rất vui vẻ bộ dáng chứ ko như vậy hữu lễ thật làm ta mất hứng ah.

Trịnh Khanh đứng dậy bộ dáng vẫn thủ quyền hành lễ khom lưng...

- Thần thật ko dám...xưa nay vua tôi lớn nhỏ thân phận khác biệt, ko thể như xưa dễ dãi cái kia xưng hô ko phân biệt...

- Hảo hảo ko bắt ép người..ngồi xuống cùng ta thật hảo có chuyện muốn bàn bạc cùng người ah..

Quyền Trục cùng Trịnh Khanh ngồi xuống , thái giám nội cung đã sớm được phân phó chuẩn bị trà cùng chút điểm tâm lần lượt sắp xếp trên bàn , Trịnh Khanh như cũ gương mặt nghiêm nghị im lặng bộ dáng chờ đợi. Quyền Trục như cũ gương mặt mỉm cười hòa nhã , bản thân là rất quý trọng người này trước kia là bằng hữu , bây giờ là cận thần bên cạnh.

- Trịnh Khanh người có đoán được hôm nay ta triệu người đến là vì cái gì sự hay ko?

- Thần thật sự ko đoán được ý hoàng thượng...

- Ta là sớm một chút nghe Hoàng hậu nói nhi nữ nhà người cùng Duẫn Hạo một cái tâm đầu ý hợp , hướng ta một cái chỉ hôn , ta lại muốn hướng người một chút ý rồi mới an tâm ban chỉ để ko làm người một cái bất ngờ thời điểm.

Trịnh Khanh tay đang nâng chén trà chuẩn bị uống phút chốc khựng lại , cái nhìn kinh ngạc nhìn Quyền Trực tâm có chút run run cả giận , đặt xuống chén trà..Quyền Trực nhìn bộ dáng Trịnh Khanh cũng phần nào đoán được tâm ý , mặt vui cười có chút cùng hưởng Trịnh Khanh chờ đợi lời nói...

- Thứ vi thân mạo muội thật sự vi thần chưa hề nghe nhi nữ hướng mình lời nói , chỉ có vài lần nghe gia đình nhắc đến Thái tử có đến nhà cùng nhi nữ dạo chơi một lần hầu như chưa nghe đến cái gì tình ý...Lại vừa rồi Hoàng hậu có đến Trịnh phủ cũng nói chút này sự tình ,chỉ trách một việc nhi nữ đã đến Giang Nam thời điểm chưa về , nếu ko đã cho Hoàng thượng một câu trả lời ưng ý.

- Trịnh Khanh ko cần như thế khó chịu ah...

- Vi thần ko dám.

- Trịnh Khanh nếu ta có ý muốn ban nhi nữ người cái kia Thái tử phi người thấy thế nào?

- Thứ vi thân thay nàng từ chối...

- Vì sao ah?

- Có trách là trách vi thân , nhà thần chỉ có duy nhất nàng nữ tử toàn tộc cũng chỉ có mình nàng cháu , bản thân là muốn kiếm nàng một cái bình thường gia thế có một cái cháu trai làm họ Trịnh nổi dõi. Vì vậy mà vi thân chưa từng nghĩ đến muốn nàng cái kia thân phận cường đại , sẽ gặp rất nhiều cái rắc rối cuộc sống vì vậy mà ko an ổn giống như bao năm qua cùng thần ngoài kia chiến trường đã làm nàng tâm tình ko chút bình an...

Thấy bộ dáng đau lòng Trịnh Khanh trước mặt khiến Quyền Trực có chút hổ , bản thân tự nghĩ bao năm qua có phần đối xử ko phải với hần. Bản thân là biết cái này trung thần vì nước xả thân , vì mình mà cố gắng hiến có phải ko bản thân mình đối với hần chưa đủ cái gọi là quan tâm đến hôm nay nghe nói , mới nhớ đến hần một cái thê tử mất sớm toàn gia chỉ có duy nhất một nữ tử .

“Bịch...”

Quyền Trực xuất thần suy ngẫm nghe bên tai thanh quay đầu nhìn đã thấy Trịnh Khanh thủ phục quỳ dưới mặt đất , kinh ngạc bộ dáng muốn đứng dậy để nghe thanh âm hướng mình

- Hoàng thượng vi thần to gan cầu người ban thần một cái từ chức hồi hương , thiết nghĩ bao năm nay đánh đuổi dẹp loạn trong ngoài nước ta ngày càng phồn thịnh. Dưới tài trị quốc của hoàng thượng dân con an ổn sống , thần cũng muốn như dân con người một cái an bình gia đình cầu người cấp thần mong muốn...

- Trịnh Khanh người....

Quyền Trực ngơ ngác cái nhìn , từ khi biết Trịnh Khanh đến nay đều biết hần ngoài phụ thân quỳ xuống hai chân này , cả bản thân mình là vua chỉ được hần hành lễ quân thần một gối quỳ xuống. Gương mặt kiên nghị khiến bản thân Quyền Trực tâm muốn chối từ lời lại ko thể xuất khẩu thành ngôn ,chỉ biết nhắm mắt ngẩng đầu.

.....

*** Phụng nghi cung ***

Hoàng hậu nhà nhả uống trà đọc một chút kinh thư , thư thái chờ đợi tinh vui từ Dương cung cấp tới để sớm hoàn thành cái đại sự cho trưởng nam mình kỳ vọng yêu thương , môi điểm tô nụ cười thanh cao hiền hậu..

- Bẩm hoàng hậu có Quy công công cầu kiến

- Truyền vào...

Hoàng hậu đặt nhẹ quyển kinh thư xuống bàn hướng người nhìn mình cho đợi tiến vào , thủ quỹ hành lễ..

- Nô tài tham kiến Hoàng hậu , Hoàng hậu nương nương kim an.

- Miễn lễ , Quy công công mọi chuyện thế nào rồi..

Hoàng hậu mỉm cười chờ đợi câu trả lời ưng ý mình , chỉ thấy người trước mặt gương mặt có chút điểm không ổn định.

- Bẩm...bẩm Hoàng hậu sự tình có biến , Hoàng thượng là muốn ban chỉ hôn , có điều.....có điều ko nghĩ tới Trịnh tướng quân từ chối , còn cầu người từ quan quy ẩn...

- Ngô.....

Hoàng hậu nụ cười biến mất sắc mặt phút chốc thay đổi , nhắm mắt phát tay cho Quy công công rồi đi tâm có chút ko bình ổn...

“Phải sớm một chút giúp Duẫn Hạo sự thành nếu ko e rằng thời cơ bay mất...”

.....

- Tú Anh tỷ chậm...chậm chút ah...

Trên đoạn đường vắng bốn người nam nhân phi ngựa chạy như bão táp tiến thẳng về hướng Giang Nam , Duẫn Nhi cùng anh em Phá gia cực lực phi ngựa có đuối kịp phía trước Tú Anh đang điên cuồng lao đi như tên bắn..

- Mọi người ko thể chậm trễ, Duẫn Nhi cố một chút A Quyền thật sự sẽ gặp sự ko hay ah?

Tú Anh quay lại chút đầu nói , Phá Hữu nghe nhắc đến công chúa Du Lợi có chút khẩn trương bộ dáng...

- Tú Anh người nói vậy là sao ah? Công chúa làm sao có thể xảy ra sự?

Tú Anh co chút nú dây cương chậm lại chút ngựa chờ mọi người xong hành thì nhanh thanh âm nói...

- Ta nhận được tin bên ngoài có người điều tra về A Quyền hành tung , lại nghĩ đến vừa qua chúng ta la có đắc tội với người họ Lý lai lịch ko rõ lại có cao thủ bên cạnh trợ giúp , lại đúng lúc này A Quyền một mình dạo chơi ta thật lo có sự ko thành...

Nghe đến như vậy sự bỗng chốc cả bốn người gương mặt ko hện tại một cái tối sầm lại , đồng loạt quát cương phi ngựa lao đi , lòng bồn chồn lo lắng...

” A Quyền người ko thể xảy ra cái gì sự...”

.....

Ko biết thời gian như thế trôi qua bao lâu , Du Lợi chậm chạp mở mắt tỉnh dậy ánh sáng phút chốc làm cho đôi mắt nhắm lâu có chút khó chịu. Du Lợi đưa lên cánh tay như cản lại ánh sáng làm mình khó chịu , lại cảm giác tay mình vô lực bị giữ chặt lấy nhũn chút mày tìm kiếm nguyên nhân . Lại thấy trên ngực mình nặng trĩu, mái tóc dài rũ xuống trên ngực mình thơm ngát hít lấy chút mùi hương quen thuộc vô thức mỉm cười...

Du Lợi như cũ bất động ngẩng nhìn bộ dáng Tú Nghiên nữa thân người nằm trên mình lòng ngực ,tay đan tay mình bàn tay , gương mặt đẹp điểm chút ý cười mị lực. Thấy bộ dáng Tú Nghiên như vậy chắc đã rất lâu tư thế như vậy nằm , có chút đau lòng nhìn Tú Nghiên như vậy chắc rất mệt mỏi . Nhẹ nhàng chút bộ dáng nhõm dậy , dùng chút lực ôm lấy Tú Nghiên thắt lưng ôm vào lòng , xoay người đưa nàng một cái nhất bổng đưa lên giường hướng bên trong nằm xuống. Tú Nghiên có chút kinh động mở ra đôi mắt đẹp ngơ ngác nhìn Du Lợi bộ dáng , chỉ thấy người kia cười cười thủ thủ...

- Nghiên Nhi hảo ngủ thêm một chút ah...nàng quả thật là rất mệt mỏi.

Du Lợi vươn tới hôn lên trán đẹp Tú Nghiên tay ôm ngay eo có chút siết chặt, như thể muốn đem Tú Nghiên cất vào trong lòng ngực như vậy sẽ hảo hảo có nàng bên cạnh...Tú Nghiên bị Du Lợi ấm áp cái ôm , cùng dịu dàng nụ hôn như bị dụ ngọt mỉm cười hân hoan , lùi một chút hướng vào Du Lợi ấm áp lòng ngực ngủ thiếp đi . Du Lợi thấy ngoan ngoan Tú Nghiên ngủ , cũng hoan hỷ áp môi hôn lên đỉnh đầu áp cảm lên đầu Tú Nghiên nhắm mắt như muốn kết nối cùng Tú Nghiên giấc mộng đẹp...

Trời chiều nhuộm ánh hoàng hôn , ko khí có phần dịu mát những cơn gió góp phần lùa qua cành lá xào xạc...

Tú Nghiên nhẹ mở đôi mắt đẹp sao một lúc thần thái tỉnh táo mới nhận ra mình đã ngủ một giấc thật dài , cơ thể được bao trùm bởi hơi ấm dễ chịu , lại cảm nhận trên đỉnh đầu một cổ khí điều đặn phả vào ấm nóng.

Cảm nhận bên eo mình bị siết chặt hành động vô cùng dịu dàng sở hữu , có chút mỉm cười bộ dáng hơi ngẩng đầu nhìn ngắm thân thuộc người đang ôm ấp mình vòng tay . Nhẹ dàng bộ dáng như sợ người kia vì mình mà thức giấc , Tú Nghiên đầu vẫn gối Du Lợi cánh tay mặt ngẩng lên nhìn Du Lợi gương mặt say sưa ngủ.

Đối diện Du Lợi lúc này ngủ thật hưởng thụ bộ dáng , Tú Nghiên hơi thơ thẩn cái nhìn đây là lần đầu tiên được yên tĩnh nhìn Du Lợi gương mặt một cách kỹ càng . Dù biết trước mặt mình là tuyệt sắc giai nhân nhưng bản thân vẫn có chút cả tin nhân gian lại có thể tại thượng một cái này tuyệt sắc Du Lợi.

Nhìn nàng lúc này diễm lệ bộ dáng xuất thần tâm vô thức đập loạn nhịp, từng đường nét gương mặt đẹp đến mê hoặc thân trí đôi mày thanh tú , hàng mi dài cong vút , sống mũi cao cao đẹp đến bản thân ngưỡng mộ , chiếc cằm hơi chệch khiến dung mạo đẹp pha chút tuấn tú nam nhân. Lại vô lúc dời cái nhìn đến đôi môi đỏ mọng thơm ngon như trái dưa , khiêu khích thể nhân ai dám đoạt này môi hôn.

Tú Nghiên như người bị trúng ta mê mẩn giờ lên chạm nhẹ vào gương mặt Du Lợi nhẹ nhàng nương theo từng đường nét gương mặt , như đang ghi khắc từng chút từng chút chi tiết như khắc sâu vào tâm khảm. Bản thân vẫn là có chút nghi hoặc, có chút ko thể vững vàng niềm tin vào loại tình cảm này có thể như vậy tồn tại vĩnh viễn , lại càng ko dám tin Du Lợi có thể vì mình mà bỏ đi cái quyền quý công chúa đương triều , lại càng lo sợ bản thân ko thể trọn đời tình cảm này. Quả thật bản thân là lo sợ , sợ đến lúc yêu thương chất đầy tâm khảm lại như vậy biệt ly...

Đôi tay chu du trên Du Lợi gương mặt bỗng chốc dừng lại , ngần ngại tiến bước , sợ sệt cảm giác này luyện lưu , Tú Nghiên nhẹ nhàng rút lại tay lại bị một cánh tay khác nhanh một chút chụp lấy.

Tú Nghiên kinh ngạc cái nhìn Du Lợi đã thức từ khi nào , chỉ thấy tay mình được Du Lợi áp vào bên má , đôi mắt Du Lợi lưu luyện nhìn mình đôi môi nụ cười dịu ngọt..

- Nghiên Nhi vì sao dừng lại cái kia chạm mặt ta..?

Du Lợi hoàn thành nghi vấn lại nhẹ nhàng kéo bàn tay Tú Nghiên lên môi hôn lấy , bản thân cũng biết vẫn còn để lại Tú Nghiên cái gì đó ko trọn vẹn tin tưởng mình nhưng ngắm nghĩ mãi vẫn ko thể nghĩ ra là do cái gì tâm tưởng. Phút chốc gương mặt vui vẻ thoáng một cái màn sương vây lấy , Du Lợi vẫn hôn lên bàn tay Tú Nghiên nhưng thần thái đã trôi dạt phương nào.Tú Nghiên nhìn Du Lợi một cái xuất thần bộ dáng do chút lo ngại thanh âm...

- Du Lợi....

- Ân...

- Vì sao lại như thế xuất thần ah?

- Nghiên Nhi có hay ko cho ta một cái thành thật trả lời vì sao đến thời khắc này nàng vẫn ko thể tin ta tình cảm?

- Vậy ngươi có suy nghĩ đến cái này tình cảm dành cho ta có thể tồn tại đến bao lâu thời điểm?

- Nàng vẫn như cũ ko thể trọn vẹn tin tưởng tâm ta?

- Ta thật là ko thể tin tưởng bản thân mình có thể khiến ngươi vì ta có thể bỏ xuống tất cả .

Du Lợi tay cầm tay Tú Nghiên áp vào ngực mình , bản thân có chút đau buồn ánh mắt đối diện với Tú Nghiên Du Lợi lại trở nên yếu đuối bộ dáng..

- Ta biết mình vẫn chưa thể làm nàng hoàn toàn tin tưởng ta , nhưng Nghiên Nhi điều ta cần lúc này là thời gian để chứng minh cho nàng tình cảm này của ta chưa bao giờ là bông bột , càng ko phải trái gáo bông đùa...Nghiên Nhi có thể hay ko đừng vội phủ nhận ta mà hãy từ từ cảm nhận ,từ từ chấp nhận ta Du Lợi thật lòng!

Tú Nghiên mềm nhũn tâm can tiến tới áp vào lòng Du Lợi hơi ẩm , tự trách bản thân vì sao cứ ngu ngốc lo nghĩ , lại ko nghĩ đến cứ như vậy an ổn bên cạnh Du Lợi cảm nhận nàng tình cảm chân thật. Hà có gì nghi hoặc, hà có gì loạn tâm , hà có gì phủ nhận bản thân mình đang dần yêu thích nàng , hà có gì chối bỏ hơi ẩm nàng đang dần trở nên quen thuộc . Tú Nghiên cũng cảm thấy lạ lùng , bản thân là chưa bao giờ như thế ,say giấc , lại càng ko tin có thể để ai ôm mình lâu như vậy , bản thân là dần quen cảm giác có Du Lợi bên cạnh...

- Du Lợi cứ như thế này đừng thay đổi có được ko?

- Ta sẽ mãi thế này yêu nàng ko thay đổi Nghiên Nhi...

.....

- Thiếu gia đã điều tra được hành tung của tên A Quyền , thật trùng hợp hẳn đơn độc cũng đang ở tại đây Tô Châu..

Nam nhân y phục sang trọng nhàn nhã uống ly rượu , ko khó nhận ra vẻ mặt hân hoan vui vẻ cười uống cạn một hơi...

- Tốt , ko điều tra ra thân thế thật sự cũng phải rõ ràng hành tung để ta còn tiện một cái báo thù món nợ Tiết Hoa Đăng ah...

Hắc y nhân bên cạnh chăm đầy ly rượu , hai tay cung kính đưa đến tay chủ nhân hẳn...

- Thiếu gia vẫn chưa rõ hẳn đến đây mục đích gì , lại càng khó hiểu vì sao chúng ta phải nhiều người như vậy điều tra vẫn ko tra ra hẳn thân thế như thế nào....thật có điều kỳ quái , thiếu gia có nên chờ thêm chút thời điểm để hành sự.

Lý Đông Húc dần mạnh ly rượu xuống bàn , gương mặt phút chốc biến đổi tức giận bộ dáng âm thanh

- Ta nhất định phải giết chết hẳn mới hả cơn giận này , làm sao ta có thể như thế này chịu nhục ta cũng đường đường là thái tử Lý quốc ko vì cái này nhà họ Quyền diệt đi nước ta , thái tử ta sao có thể nhẫn nhịn như vậy chờ đợi thời cơ , lại ko phải như vậy bị tên A Quyền kia vũ nhục...ta nhất quyết phải lấy đầu hẳn mới hả này cơn giận của ta...

Hắc y nhân chỉ biết im lặng bên cạnh ko dám ngắt lời, bản thân cũng biết người này thái tử cuối cùng của Lý gia đã phải chịu bao nhiêu uất ức , nhẫn nhịn sống đến giờ lẽ để chờ cơ hội phục quốc. Toàn gia hẳn cũng vì chịu ơn của Lý gia mà nhiều đời tận trung , nay đến đời hẳn cũng vì Lý Đông Húc hảo hảo bảo vệ giúp đỡ để sớm khôi phục lại Lý quốc hùng mạnh. Bao năm qua âm thầm chiêu quân bãi mã , chiêu mộ nhân tài nghĩa sĩ khắp nơi , tìm những người còn sót lại của Lý quốc mà chờ đợi thời cơ phục quốc.

Mắc kẹt bởi Quyền Trục là một minh quân bên cạnh lại có một cái Trịnh Khanh tướng quân tài giỏi , dù vậy thái tử thuộc dạng nhu nhược , ko có ai có thể thay thế hẳn duy trì cái này hùng mạnh Quyền quốc. Đó là lý do cho tới bây giờ bọn hẳn vẫn chưa hành động chờ loại đi Trịnh Khanh mới bắt đầu khởi chiến đòi lại giang sơn , lại biết Trịnh Khanh chỉ có độc nhất nhi nữ , Lý Đông Húc cũng từng nghĩ đến sẽ sớm cầu thân cưới nàng để thu phục Trịnh Khanh giúp cơ nghiệp sớm hoàn thành . Lại biết tin Hoàng hậu chấm người này làm cái Thái tử phi cũng đành ngậm ngùi bỏ ý định , tuy vậy trời ko phụ lòng người. Hoàng gia lại muốn gả cái này nhi nữ độc nhất , lại là gia tộc giàu có nhất nước , mất đi cơ hội Trịnh tướng phủ lại có cái này Hoàng gia tộc giàu có coi như cũng ko quá thiệt thòi. Chỉ cần cưới được Hoàng Mỹ Anh có số tài sản trong tay thì sẽ dễ dàng chiêu mộ thêm nhiều người quy phục khiến đại nghiệp sớm thành...

Đó là lý do vì sao bọn họ có mặt tại Tô Châu chờ cái kia đoạt được “tú cầu” vừa có mỹ nhân vừa có tiền tài sớm thành đại nghiệp , lại ko nghĩ đến A Quyền nơi này cũng xuất hiện lo ngại hẳn phá đám cái này sự , cả giận thù cũ thù mới nhập chung một khắc muốn nhanh một chút tiêu trừ hẳn tồn tại.

Lý Đông Húc như cũ tức giận bộ dáng , gằn giọng truyền chút lệnh...

- Người triệu người đến đây ta muốn chỗ này Tô Châu là nơi chôn xác tiểu tử hẳn....

Hắc y nhân chỉ biết thủ phục nhận lệnh , bộ dáng vội vã rời đi lo sợ để lại Lý Đông Húc nụ cười quỷ dị , đôi mắt đỏ ngầu khát máu khiến hẳn trở nên tàn ác bộ dáng tay nâng ly rượu uống cạn hoan hỷ chờ cái kết mà hẳn đang muốn xem...

” A Quyền đầu người ta lấy coi như trải đường cho đại nghiệp sắp tới , coi như người sẽ là tấm gương cho những kẻ nào có ý muốn cản trở Lý Đông Húc ta sự nghiệp...”

Bên ngoài màn đêm buông xuống hòa lẫn vào không gian bao trùm tối tăm tiếng cười quỷ dị như xé toan màn đêm vang lên lạnh lẽo...Tô Châu yên bình hội vui có thể hoàn thành trọn vẹn hoan hỷ , hay biến thành một cái trận địa đầm máu nhân tâm....

20. Chap 34,35,36: Tú Cầu Định Thân....

Chap 34,35,36: Tú Cầu định thân....

Đã ba ngày kể từ khi Du Lợi cùng Tú Nghiên đến Tô Châu , du ngoạn cảnh sắc gần xa gần như đã hết thấy lại ko nghĩ đến hôm nay thế nào Tô Châu lại như vậy đặc biệt đông. Những ngôi nhà bên sông cửa sổ rộng mở các nữ tử đến tuổi lấy chồng trên tay cầm Tú Cầu đủ loại màu sắc , hướng đến kia ý trung nhân thấy tới , nam nhân đua nhau tranh giành Tú Cầu định thân từ nữ nhân mình yêu quý đoạt lấy , coi như Tú Cầu kia như sinh mệnh mà tranh giành.Nam nhân bắt được Tú Cầu thật nhanh một cái y phục đồ đính ước định thân , xem ngày lành tháng tốt cấp người mai mối đem lễ vật hoàn thành hôn sự.

Thoáng chốc khắc nơi Tô Châu nhạc kèn rộn rã , đường phố tấp nập người qua kẻ lại đua tranh , không phân biệt giàu nghèo xuất thân tuổi tác , chỉ cần đoạt được Tú cầu là đoạt được hôn ước.

Du Lợi hân hoan ngẩng nhìn , bộ dáng ngạc nhiên nhìn đây chuyện mới lần đầu trong thấy , gương mặt cười vui như tiểu hài tử lần đầu chơi trò ngựa gỗ đánh trận . Bên cạnh Tú Nghiên vui vẻ mỉm cười nhìn Du Lợi tiểu hài tử bộ dáng đáng yêu , dù rất kinh hỷ ngẩng nhìn cười nói nhưng tay gắt gao nắm chặt tay mình ko rời một chút , hơi ẩm lan tỏa làm bản thân mặt ngọt rớt qua...

Trên cao ko biết từ đâu Tú Cầu hướng người Tú Nghiên rơi xuống , rất nhanh bộ dáng Du Lợi phát ổng tay áo đánh văng ra rơi vào tay một thư sinh y phục rách nát , nhìn là biết bộ dáng gia cảnh. Thư sinh tay cầm Tú cầu có chút run rẩy bộ dáng , Tú Cầu trong tay được kết rất đẹp & vải trên Tú cầu cũng là loại đáng giá có thể biểu hiện cho người ném Tú cầu gia thế có giàu sang.

Từ đâu tốp 3 người gia đình đi tới cướp lại Tú cầu đẩy ngã thư sinh nghèo xuống đất , khiêm nhường thanh âm...

- Lưu Nhật bản thân nghèo khổ bản thân ko lo đủ cơm ăn bản thân , cũng muốn tranh Tú Cầu cưới vợ sao...phỉ....ta khinh , đi đi đừng phá hỏng sự vui tiểu thư nhà ta...

Những người xung quanh đứng coi kịch vui cười ha hả bộ dáng trêu chọc thư sinh nghèo , có người chỉ trỏ khinh miệt...

- Cóc ghê đòi đeo chân Hạt , tiểu thư nhà Phúc gia thư sinh nghèo như hần sao có thể nghĩ mà với tới , đúng là ngu xuẩn thư sinh...hắc hắc...

Thư sinh Lưu Nhật bị té đau bộ dáng tủi hổ chặt vật đứng dậy , phủi chút y phục rách của mình nét mặt có chút tối sầm lại khí sắc có chút khó coi bộ dáng muốn cất bước rời đi , tay lại bị người khác giữ chặt lấy thanh âm tức giận vang lên..

- Sao lại ko dám nghĩ đến được...Tú cầu định thân là do duyên trời định hôm nay Lưu Nhật đoạt được Tú cầu định thân đã định làm sao một câu nói lại như thế phủ nhận kết quả nha?

Du Lợi từ lúc nào rời khỏi Tú Nghiên nhanh bộ dáng chặn lại Lưu Nhật bước đi , bộ dáng vui vẻ vừa rời phút chốc biến mất thay thế bằng gương mặt có chút tức giận , thanh âm từ nó phát ra cường đại lớn...Khí thế phát ra quanh người khiến người xung quanh e ngại cái nhìn , họ ko hiểu vì sao nhìn người này nam nhân có chút gì đó to lớn nhân tâm khiến họ có chút kinh sợ.

Tú Nghiên thoáng chút giật mình Du Lợi rời đi tay mình , lại nhìn khí thế Du Lợi cường đại có chút kinh hỷ mỉm cười , bản thân khắc trước thấy như thế bất bình sự có chút buồn bực bộ dáng đang ngẫm nghĩ có

nên hay ko xen vào liệu sự . Quay qua đã thấy Du Lợi rất nhanh đưa tay chen vào , có chút cả tin ko ngờ tới người như Du Lợi lại thích cái này bất bình sự ra tay giúp đỡ.

Tú Nghiên hoan hỷ phẩy quạt chờ xem Du Lợi hành sự , tay trái chạm nhẹ vào ngọc bội bách hợp vuốt ve . Du Lợi tay nắm tay Lưu Nhật buông ra vỗ nhẹ lên vai thanh âm khuyến khích nam nhân trước mặt...

- Lưu huynh người nán lại chút ta sẽ thay người giải quyết sự...

Lưu Nhật phút chốc ngơ người nhìn người trước mặt ko quen biết , lại như vậy ngăn cản còn muốn vì mình lo sự có chút kinh ngạc cái nhìn , hồi phục thần trí vội vàng chấp tay cúi người thanh âm..

- Công tử đa tạ người có lòng tốt giúp ta , thật ko muốn chuyện này rối rắm , ta tự biết thân phận mình ko dám như vậy trèo cao , vẫn nên là một cái thoái lui mọi người vui vẻ , ta lại ko phải như vậy tủi hổ...

- Hảo ngôn...Lưu Nhật người biết thân biết phận là tốt...hắc hắc.... Ko có sự rồi chúng ta tiếp tục cái này Tú cầu ah...

Du Lợi nghe Lưu Nhật có ý muốn thoái lui định thanh âm ngăn cản, ngôn chưa xuất đã bị người khác cướp mất quay lại cái nhìn lại thấy lão nhân , tay chóng gậy vuốt râu y phục sang trọng cười nói.

Xung quanh nhiều người cúi chào bộ dáng thanh âm “Phúc lão gia” lớn nhỏ vang lên , Du Lợi nhìn người này lão nhân trước mặt gương mặt phúc hậu , tuy tay chóng gậy nhưng vóc dáng thân thể vẫn khỏe mạnh . Du Lợi cười cười tay xòe quạt phe phẩy trước ngực tiến tới trước mặt , có chút cúi chào...

- Phúc lão gia...

Phúc lão gia quay lại hướng người chào mình cái nhìn , thấy một cái tuấn mỹ nam nhân y phục bạch sắc cao quý bộ dáng , ko khó đoán người này gia thế ko đơn giản lại như thế vì một thư sinh nghèo góp chút tiếng nói cho thấy người này thuộc một cái tốt nam nhân . Phúc lão gia gật đầu ý tiếp nhận , tay vuốt chút râu nhìn xem xét với tuổi đời lớn cùng trải qua bao nhiêu cái phong ba biến cố sự , ko khó để ông nhận ra thể nhân tư hữu tốt xấu , phân ra cái gì lớn nhỏ.

Du Lợi thấy Phúc lão gia hướng mình một cái xem xét hiểu rõ người này là người cũng biết nói lý lẽ , thẳng người phe phẩy quạt tay chấp sau lưng thanh âm nhẹ nhàng xuất ra..

- Phúc lão gia tha thứ cái A quyền khó hiểu hỏi người chút sự , tại sao lại phải tiếp tục cái này Tú cầu thầy ah...?

- Hắc hắc A Quyền công tử có hay ko hồ đồ , Phúc nhi cháu ta vẫn chưa chọn được cái kia nam nhân định thân ah...sao lại ko thể thay cái này tú cầu...?

- Hắc hắc...Phúc lão gia người lão thật rồi ah...hắc hắc ko phải cháu người cùng Lưu Nhật huynh đây đã có cái kia tú cầu định thân sao?

- A Quyền công tử đây người có hay ko ko để ý thấy Lưu Nhật đã chối từ rồi ah...?

- Hắc hắc...Phúc lão gia , Lưu huynh là bị gia đình nhà người ko biết lý lẽ đẩy ngã đoạt mất tú cầu , người có ăn học lại bị một cái gia đình ko hiểu lễ nghĩa đẩy ngã khiến người ngoài cười chê , cũng thường tình tức giận ngôn ngữ lại dễ dàng bị gán cái danh chối từ định thân thật chỉ có người ngu ngốc ko hiểu sự mới nghĩ tớiKo lẽ Phúc lão gia cũng như bọn họ ngu ngốc nhân mà nghĩ như vậy?

Phúc lão gia khê khàng biến sắc mày nhíu lại tay vuốt râu ngưng động ,tay cầm gậy siết chặt nên xuống mặt đất , trợn mắt nhìn Du Lợi vừa rồi ý ám chỉ chữ mình ngu ngốc . Du Lợi như cũ cười kinh hỷ đối diện sắc mặt tức giận của Phúc lão gia thì biết mình nắm được nửa phần thành công khích tướng , liếc thấy những người xung quanh bị mình thẳng thừng chửi mặt cũng biến đổi ít nhiều lại càng hân hoan rửa được chút tức giận cho Lưu Nhật.

- Bản thân ta ko thấy cái kia tú cầu nằm trong tay Lưu Nhật làm sao khẳng định hẳn đã đường đường chính chính mà đoạt được tú cầu của cháu ta...

- Hảo...nếu trời đã định duyên ko ngại lần nữa để Phúc tiểu thư thấy lại tú cầu nhưng...Phúc lão gia có hay ko nếu lần này Lưu Nhật hẳn lần nữa đoạt được tú cầu sẽ gả Phúc tiểu thư cho hẳn...?

Phúc lão gia phút chốc im lặng như nghĩ ngợi , lại nhìn Du Lợi có chút cười quỷ dị lại như cũ nghi hoặc cái nhìn...

- Phúc lão gia nếu là nghi ngờ A Quyền thì ta đây đứng cạnh người coi cái kia tú cầu đáp xuống nơi ai có được hay ko?

- Hảo...vậy người cùng ta lên kia lầu nơi cháu ta thay tú cầu , lần này bất luận là ai ta đều ưng thuận..

” Ta ko tin người có thể lần nữa may mắn ..”

Du Lợi quay lại vỗ vai Lưu Nhật nhỏ nhẹ thanh âm...

- Nếu là trang nam tử thì người phải tranh đoạt tú cầu đừng để người khác vũ nhục mình...nếu ko vì người cũng như vì ta mặt mũi mà làm tốt cái kia tú cầu đoạt lấy nếu ko sách thánh hiền người đọc đem về xé bỏ hết đi biến mình thành một cái ngụy quân tử nhút nhát

Lưu Nhật một khắc xuất thân phục hồi bộ dáng , thấy người trước mặt vừa hướng mình khích lệ cùng đã kích tinh thần mình , có chút cả giận muốn chứng minh ọi người biết bản thân mình ko hèn nhát bộ dáng cương nghị muốn tranh đoạt quyền lợi cùng tôn nghiêm cho chính mình..

- Đa tạ công tử chỉ điểm sáng Lưu Nhật ta đã hiểu...

- hắc hắc..Hảo ah...

Du Lợi cười cười hài lòng , rời mắt khỏi Lưu Nhật lướt nhìn Tú Nghiên yêu đương bộ dáng , Tú Nghiên bị Du Lợi nhìn đến ứng hồng gương mặt quay đi phe phẩy như quạt bay đi cái nóng trong người mình bay đi..Du Lợi thấy gương mặt Tú Nghiên ngại ngùng đáng yêu , chỉ muốn phút này ko có ai bên cạnh dòm ngó sẽ thật nhanh đem nàng ôm vào trong lòng yêu chiều vuốt ve đôi má hồng xinh đẹp...

Du Lợi ko nhịn được cười ha hả kinh hỷ , rời đi bộ dáng cùng Phúc lão gia đi đến kia lầu cao cùng nhìn Phúc tiểu thư thấy xuống tú cầu , bên dưới lầu người người chen lấn muốn đoạt lấy cái này danh con rể Phúc gia giàu có sản nghiệp lại có duy nhất cháu gái kế thừa. Lưu Nhật chặt vật bộ dáng chen lấn , tú cầu trên cao thấy xuống bên dưới rừng người chen chúc Phúc tiểu thư nhắm mắt buông thả như phó mặc ý trời định duyên ko dám nhìn tú cầu được ai đoạt lấy.

Du Lợi nhìn theo hướng tú cầu rơi xuống cách xa Lưu Nhật khá xa tầm với cũng giống như thân phận lúc này của hắn , Du Lợi tay giấu trong ống tay áo bung ra đồng xu hướng tú cầu nhắm tới chuyển dời hướng rơi đến bên Lưu Nhật rơi xuống. Lại thấy nhiều người hướng đến Lưu Nhật chen lấn giành giật muốn đón chụp lấy tú cầu , rất nhanh xuất ra nhiều cái “ám khí đồng xu” đánh trúng họ bộ dáng té ngã người tư thế như vấp ngã tự nhiên , để Lưu Nhật dễ dàng đoạt lấy tú cầu chụp lấy hoan hỷ hết lớn vui mừng bộ dáng.

Phúc lão gia kinh ngạc ánh nhìn , rõ ràng tú cầu rơi xa như vậy Lưu Nhật khoảng cách lại như thế nào “gió” đổi dời hướng rơi ngay tầm tay Lưu Nhật...

” Ko lẽ là ý trời định sẵn sao?”

Phúc lão gia có chút nhắm mắt như cam chịu kết cục trước mắt , bên tai lại nghe thanh âm cười hân hoan Du Lợi mà đầu đầu nhúc nhúc óc..

- Hảo ah....Phúc lão gia đây là “ý trời” người lần này ko thể chối từ ah..

-.....

- Chúc mừng Phúc tiểu thư được một cái hảo phu quân....

Du Lợi khép lại quạt chấp tay bộ dáng cúi người chúc mừng bộ dáng , rồi cùng Phúc lão gia cùng Phúc tiểu thư xuống dưới lầu hướng Lưu Nhật đi tới. Bản thân Phúc lão gia ko đặt người này thư sinh nghèo trong mắt , lại ngại nổi đứng trước nhiều người như vậy giao ước ko thể ko thực hiện có chút khó xử bộ dáng. Du Lợi nhìn gương mặt đắn đo của Phúc lão gia cũng hiểu được phần nào tâm ý , rất nhanh thanh âm xuất ra nhẹ nhàng xoa dịu

- Phúc lão gia có hay ko như vậy ý ta nha , trước hết một cái đính ước hôn sự 3 tháng sau hội thi cử danh trạng đã tới nếu Lưu Nhật có được công danh tới lúc tổ chức hôn lễ cũng ko phải như vậy vội vã hành động ah...

Du Lợi tươi cười bộ dáng nhìn nhìn Phúc lão gia có chút thư thái gương mặt , Phúc lão gia trong lòng thoáng hân hoan như người sắp chết đuối vớ được phao ôm chặt lấy kinh hỷ cười cười gật đầu đồng ý. Du Lợi coi như sự đã thành ,hướng Lưu Nhật đi tới , từ trong tay áo xuất ra nén vàng nhét vào tay Lưu Nhật cười nói thanh âm..

- Lưu Nhật huynh ta chỉ có thể giúp người thế này sự chuyện về sau người tự mình đoạt lấy mình tương lai , đây coi như ta cấp người hành trang hẹn người 3 tháng sau công danh bản vàng ah...

- Công tử người.....

Du Lợi vỗ nhẹ vai khích lệ rất nhanh rơi đi bộ dáng hướng Tú Nghiên đi tới tươi cười...

- Chúng ta đi thôi Nghiên đệ

~Tú Nghiên bộ dáng cũng hân hoan tươi cười hướng Du Lợi bước đi , chưa được hai bước chân đã bị thanh âm phía sau làm cho dừng bước...

- Bạch...

Quay lại bộ dáng đã thấy Lưu Nhật quỳ trên mặt đất , mắt đỏ ngấm lệ...

- Lưu Nhật ta bái A Quyền công tử một lại này tạ ơn công tử giúp đỡ khích lệ ta sinh tồn , nén vàng này hôm nay ta từ công tử mượn lấy sẽ có lúc hướng người cấp trả , tạ ơn công tử...

Lưu Nhật dập đầu cảm tạ , Du Lợi cười cười bộ dáng thanh âm..

- Lưu Nhật huynh dưới gối nam nhân trải vàng , ko thể dễ dãi như vậy quỳ xuống hảo đứng dậy ah..Công danh thành toàn hãy hướng Quyền phủ ta báo một cái hảo tin vui ah...bái biệt tại đây..

Du Lợi nắm tay Tú Nghiên dời đi bộ dáng gấp gấp ,nghe phía sau rôm rã lời chúc tiếng cười lòng cũng vui vẻ mỉm cười ,đi được một đoạn xa cũng ko nghe thanh âm Tú Nghiên tiếng nói quay lại cái nhìn nghi hoặc mới phát hiện tay mình nắm là của một nữ nhi lạ mặt hoảng hốt rời ra bàn tay kinh ngạc lời nói..

- Người là ai....Nghiên Nhi của ta đâu...

Nữ nhi này giờ bị tuần mỹ nam nhân Du Lợi kéo đi ngây ngốc cái nhìn , thanh âm nghi hoặc hỏi tới...

- Ko phải công tử ưng ta xinh đẹp nữ nhân mới gấp gấp kéo ta bộ dáng rời đi nơi kia đông người đến nơi đây hẻo lánh cùng ta ngỏ ý tâm tình sao?

Nữ nhi lạ mặt lắc lư thân người đồ sộ của mình qua lại , tay vuốt ve bím tóc duyên dáng mỉm cười duyên. Du Lợi gương mặt biến sắc cười ra nước mắt trước sự liệu lạ lùng trước mặt nhanh chóng bộ dáng chạy thoát bỏ lại thanh âm..

- Hảo hảo xin lỗi cô nương “xinh đẹp” ta là kéo nhầm người cánh tay ah.....

Du Lợi chạy thật nhanh lạ nghe mặt đất dưới chân có chút chuyển động quay một chút đầu ,thấy nữ nhi lạ mặt giậm chân thời điểm tại chỗ tức tối bộ dáng , ko nhìn được bật cười một khắc nhớ đến Tú Nghiên lại méo mó mặt mũi chạy thật nhanh tìm kiếm...

.....

Tú Nghiên ngây ngốc nhìn theo bóng lưng Du Lợi cùng người nữ nhi lạ mặt rời đi có chút tức giận bộ dáng giậm chân lòng có chút chua chát , lại nghĩ đến lúc Du Lợi phát hiện người kia tay nắm ko phải mình lại tức cười bộ dáng Du Lợi ngốc nghếch nhìn ko được cười lớn . Phe phẩy quạt rời đi bản thân là muốn trừng phạt người kia tính xốn xác hành sự , phải vì mình tìm kiếm hoảng hốt. Tú Nghiên tươi cười bộ dáng rời đi tiếp tục hành trình nhìn cái này hội tú cầu bay khác nơi , bên đường màu sắc rực rỡ..

Đi đến một con đường lớn lại thấy xuất hiện trước mặt rừng người thật đông bộ dáng chen chúc , tò mò bộ dáng phe phẩy quạt Tú Nghiên chen vào xem. Thấy tòa lầu cao to sang trọng đối diện treo hai bên chữ vàng

sáng chói ko khó nhận ra sự bề thế gia tộc , tuy rất đông người chen chúc nhưng đa phần là hiếu kỳ chờ xem kịch còn người chờ đón tú cầu đa phần là những vị thiếu gia quyền quý quần áo lụa là phe phẩy quạt bộ dáng chờ đợi . Nhiều đây cũng cho thấy cái này trọng đại sự kiện tức thị nữ nhân ném kia tú cầu phải một cái hiển hách gia thế , Tú Nghiên có chút tò mò ngược nhìn lên cao xem một chút người kia gương mặt có chút kinh ngạc thâm thốt..

” Hoàng Mỹ Anh....”

Mỹ Anh ngồi trên lầu cao thời điểm gương mặt có chút buồn bã, ánh nhìn xuống dưới đông nghẹt người lại ko thấy người trong tâm mình muốn thấy tâm có chút chua chát đắng cay . Lúc lâu có cảm giác ánh mắt lưu luyến nhìn mình lần nữa dời mắt tìm kiếm , kinh ngạc thấy người kia đáng vẻ quen thuộc kinh hỷ đứng dậy bộ dáng cái nhìn hướng người kia sáng rực..

” Trịnh công tử”

Tú Nghiên nhìn thấy Mỹ Anh trên cao nhìn xuống hướng mình nụ cười cũng nhẹ mở ra nụ cười đối đáp , có chút gật đầu như chào hỏi thấy người kia cũng hướng mình gật đầu hiểu rõ người kia nhận ra mình hành động thì cũng cười cười lướt nhìn xung quanh lại thấy một cái quen mặt nam nhân...

” Lý Đông Húc..sao hán lại có mặt tại đây?”

Tú Nghiên có chút cau mày cái nhìn hướng người nam nhân y phục lục sắc phe phẩy quạt ngược nhìn lầu cao chờ đợi tú cầu , xung quanh cận kề 4 người gia đi y phục cải trang như thiếu gia công tử đứng bên thủ thế bảo vệ.

Tú Nghiên ko khó nhận ra bốn người này thân thủ võ công ko tệ , trên người toát ra khí lực ko kém , cũng tỏ mờ hiểu ra dụng ý của Lý Đông Húc thế nào kêu họ cải trang nhằm mục đích giúp hán dễ dàng đoạt được tú cầu . Tú Nghiên mày càng cau chặt chẽ , điểm khó hiểu vì sao bên cạnh hán lại có quá nhiều cái này xuất chúng võ công theo hán cấp cấp nghe lệnh...

“Thật ra người này thế nào thân thế đây...?”

Tú Nghiên chăm chú quan sát Lý Đông Húc hành động , bản thân cũng ko muốn người đoạt lấy tú cầu của Mỹ Anh nếu để sự liệu hán hoàn thành ko khác gì để nàng rước họa vào nhà.

Tú Nghiên ngẫm nghĩ tại nghe một cái thanh âm cường đại từ trên lầu cao phát ra , dành hướng về phía lầu nghe chút sự...

- Hoàng nhi nữ ta hôm nay thấy tú cầu định thân , gia tộc nhà ta mấy đời gia sản lớn vì vậy yêu cầu tuyển chọn cái này con rể cũng ko thể tầm thường như người khác..các vị thế gia công tử phải trên 18 & dưới 30 , gia thế cũng phải gia sản bạc vạn , có học vấn , thành tựu công danh. Sau khi có được tú cầu phải cùng ta qua cửa một cái nữa mới coi là hoàn thành cái này tuyển chọn , các vị nào nghe & thấy mình đủ điều kiện xin mời bước lên phía trước nhận lấy tú cầu định thân ah...

Lời tuyên bố vừa dứt tiếng xì xào rôm rã bàn tán , kẻ thì nãy giờ hùng hổ bộ dáng chờ đợi nghe xong điều kiện thấy bản thân ko được lắc đầu thoái lui , kẻ đủ điều kiện thì nụ cười hân hoan lần lượt bước tới thoáng chốc đã đông kín người...

Tú Nghiên cũng theo đám đông nổi gót theo Lý Đông Húc đi tới , Mỹ Anh nhìn người trong mộng tiến bước tâm vô thức hân hoan đập rộn ràng mỉm cười bộ dáng xinh đẹp , mọi người nhìn kia nụ cười mà mê mẩn cả người lòng thầm mong mau chóng cướp lấy tú cầu để sớm ôm lấy mỹ nhân vào lòng...

Mỹ Anh nhìn chăm chú nhìn hướng Tú Nghiên đứng thấy tú cầu trong tay , tú cầu bay xuống mọi người ồ ạt theo hướng tú cầu mà di chuyển bộ dáng chạy tới địa điểm có thể rơi xuống. Người này xô đẩy người kia ngã nhào , người thì vấp người ngã xuống theo , bốn nam nhân cải trang nhanh chóng đánh ngã người này đến người kia một số người có võ công cũng vì vậy dẫn co qua lại.

Lý Đông Húc tay phẩy quạt một cái phát khé quạt dùng kinh công đập lên người những nam nhân khác lao tới tú cầu đang rơi , Tú Nghiên nhanh một chút động thủ tay nắm bên vạt áo chân đạp lên người nam nhân gần đó chân lên vai lao tới hướng Lý Đông Húc . Bốn nam nhân hộ tống theo Lý Đông Húc thấy có

động cũng thi triển bộ dáng ngăn chặn Tú Nghiên hành động , tứ phía đồng loạt hướng về Tú Nghiên xuất quyền tay chưa chạm đến người đã bị một lực thật mạnh đập tới văng ra xa .

- Hồn lão Nghiên đệ ta mà cũng dám động thủ...

Du Lợi chân đạp lên người một tên té gần đó hét lớn , ba tên còn lại cái nhìn có chút kinh ngạc bộ dáng nhìn người kia thân thủ vừa nhanh vừa mạnh một lúc đánh cả bốn người gọn gàng té ắc hẳn ko phải là nhân vật bình thường. Nhìn nhau ám hiệu đồng loạt lao tới giao chiến , Du Lợi một cước đá văng người dưới chân nhanh chóng thân thủ giao đấu

Lý Đông Húc nhếch môi cười tay chạm vào tú cầu lại bị Tú Nghiên một cái đá mạnh vào tay khiến tú cầu văng lên cao , Lý Đông Húc rất nhanh cùng Tú Nghiên so đo quyền cước hướng nhau tới tấp xuất ra.

- Vì sao lúc nào cũng là các người phá hoại đại sự của ta...?

- Lần trước vô ý , lần này hữu ý nhất quyết ko để người chạm vào kia tú cầu...

- Người dám..?

- Ta có gì ko dám ?

Tú Nghiên chân đạp một cước khiến tú cầu gần rơi xuống hướng Lý Đông Húc bay sang hướng khác , Lý Đông Húc thừa cơ đánh vào vai Tú Nghiên một chưởng pháp khiến Tú Nghiên phút chốc lùi lại vài bước chân.

Du Lợi đang nhảy nhưa đánh thấy Tú Nghiên bị một chưởng vào vai , tức giận bộ dáng đập mạnh đá xoay một vòng khiến ba tên đồng loạt ăn cước vào đầu té xuống đất. Du Lợi nhanh một cái kinh công phi tới Tú Nghiên thời điểm đỡ lấy đôi vai Tú Nghiên kiểm lấy , lo lắng thanh âm.

- Nghiên Nhi nằng ko sao chứ?

- Ân ko sao...ngăn ko cho hắn đoạt lấy tú cầu..

Tú Nghiên bộ dáng muốn lao tới Lý Đông Húc giao thủ , lại bị Du Lợi một cái vỗ vai lao tới thân thủ..

- Để ta...

Du Lợi sắc mặt tức giận quyền cước vì cơn giận lao tới Lý Đông húc thời điểm như bảo táp , tay gom lại thành nắm hướng mặt Lý Đông Húc đánh. Thấy người kia tức giận đòn thế mạnh bạo hướng mình , Lý Đông Húc phút chốc quên đi Tú cầu đỡ lấy một đấm vào mặt . Lại rất nhanh bị Du Lợi bồi một đấm vào bụng văng ra một đoạn , lại thuận chân đá thêm một cước vào hông đau điếng lùi lại vài bước , Du Lợi xoay nhanh một chút quyền cước đấm mạnh vào hai vai khiến hắn ko trụ được ngã quỵ một chân..

Du Lợi đưa tay phải phủi phủi chút mình vạt áo , cười cười bộ dáng...

- Muốn quỳ xưng tội cũng hướng Nghiên đệ ta mà quỳ ah....

Lý Đông Húc bị Du Lợi khinh bỉ thanh âm ,tức giận tái xanh mặt mày đập mạnh tay xuống đất đứng dậy lao tới Du Lợi quyền cước. Du Lợi nhếch môi cười cười cũng lao tới giao thủ , bọn gia nhân thấy chủ tử bị vũ nhục đồng loạt lao tới một tên móc từ ngực áo ám hiệu tiêu bản lên ko trung như cầu viện rồi cũng hướng tới chủ tử thân thủ.

Tú Nghiên rất nhanh cản trở đánh thủ phía trước mặt bọn chúng để Du lợi phía sau mình dễ dàng giao đấu , tứ thể người tới tranh đoạt cùng người ngoài coi vui vẻ sự bộ dáng kinh ngạc lui xuống bộ dáng đứng nhìn hai bên giao thủ.

Mỹ Anh trên lầu bộ dáng gấp gáp lo lắng nhìn bên dưới Tú Nghiên giao thủ một lúc bốn người lo sợ bộ dáng đứng ngồi ko yên , mắt vì vậy mà rời người kia bộ dáng hành động. Giờ phút này ko ai còn quan tâm tú cầu rơi xuống nơi nào chỉ tập trung vào kia trận giao chiến hai chọi năm , càng ngày càng gay cấn .

Tú Nghiên nhanh chóng đáng tới điểm chút nguyệt đạo khiến bọn họ bốn người đứng trên trời tại chỗ ko thể động đậy , Du Lợi lại như cũ môi cười , tay chân xuất quyền mạnh bạo hướng người kia động thủ , khiến Lý Đông Húc phút đầu hùng hổ bộ dáng , dần chuyển sang phòng thủ đỡ lấy từng cái quyền cước thoáng chút toát mồ hôi hột.

Du Lợi hướng một đấm tới người kia mặt lực độ rất mạnh khiến Lý Đông Húc choáng váng mặt mày lùi lại , Du Lợi tung thêm một cước vào người tay rất nhanh hướng phía mặt bồi tới lại bị một tay khác thủ quyền đấm thẳng vào tay ngăn cản khiến Du Lợi lực động lực hai bên cùng lùi lại vài bước chân.

- Thiếu gia người ko sao chứ?

Nam nhân che đi nửa gương mặt lo lắng thanh âm hỏi Lý Đông Húc đang thổ huyết ngắt đi , rất nhanh một chút xung quanh hai người xuất hiện thêm mười mấy người nam nhân thân hình vạm vỡ tay cầm binh khí lớn nhỏ vây quanh Lý Đông Húc.

- Giết chết bọn chúng cho ta..

Lý Đông Húc hét lớn thanh âm , tức giận phun thêm một ngụm máu nam nhân bịt mặt ngoác tay một tên phía sau cúi xuống đỡ lấy Lý Đông Húc thân thể lùi về sau. Nam nhân bịt mặt mắt đỏ ngầu hướng Du Lợi cùng Tú Nghiên bên cạnh , rút ra thanh kiếm trên tay giơ cao ám hiệu đồng loạt cùng mười mấy người rút ra binh khí lao tới.

Xung quanh đông người thoáng chốc ai nấy tán loạn chạy đi sợ hãi , xung quanh thoáng chốc vắng bóng chỉ còn lại đám người Du Lợi , Tú Nghiên cùng đối phương giao thủ.

Tú Nghiên nhanh chóng rút ra uyển kiếm nhét vào tay Du Lợi bản thân thì cầm lấy quạt ngọc làm binh khí , Du Lợi rất nhanh chuyển đổi vị trí hướng Tú Nghiên sau lưng mình vị trí an toàn cầm chắc uyển kiếm thủ thế nghênh chiến.

Ồ ạt kéo đến tứ phía vây đánh Du Lợi thi triển công phu chuẩn sát nhân nhất yếu điểm đối phương tấn công , vừa nghênh chiến đối phương vừa chú ý bảo vệ an toàn cho Tú Nghiên...

Nam nhân bịt mặt nhắc đến Du Lợi giao thủ đòn đánh nhắm vào những điểm chí mạng Du Lợi mà xuất thủ đến , Du Lợi cùng Tú Nghiên nhanh chóng bị tách ra hai trận thế khác nhau bị vây thành hai bên khác biệt.

Du Lợi bị tứ phía tấn công ào ạt trước mặt nam nhân bịt mặt thân thủ cũng ko tầm thường khiến Du Lợi có phần hao tổn tâm sức , vừa diệt bên này một tên lại một tên khác xuất hiện . Bên đây Tú Nghiên cũng ko khá khẩm gì hơn , tay chỉ có quạt ngọc làm binh khí lại giao thủ với những binh khí có sức sát thương lớn như vậy khiến bản thân có chút mệt nhọc . Tâm lại muôn phần lo sợ bên kia Du Lợi hơn mình nguy hiểm cao thủ vây quanh có phần gấp gáp bộ dáng muốn đến bên nâng đỡ trợ giúp , rất nhanh tay giao cước đánh mạnh vào một tên đoạt hắc kiếm thân thủ nhanh một chút đoạt mạng liên tiếp nhiều tên . Nhanh chóng di chuyển đến gần Du Lợi bộ dáng lại bị một tốp khác vây quanh chặn lại gương mặt băng lãnh gọn lên tia tức giận mắt vô thức đỏ ngầu máu , tay nắm kiếm siết chặt lấy mỗi một kiếm xuất ra vô luận lực đạo vì giận mà trở nên vô cùng mạnh , nhắm vào yết hầu một kiếm đâm tới.

Du Lợi tâm cũng ko tịnh cũng thập phần lo lắng Tú Nghiên phía sau lại ko cách nào xoay người nhìn nàng một chút bộ dáng thân thể , tâm cũng vô cùng tức giận trước mặt vây kín người , lại còn tên bịt mặt nam nhân đang hướng mình từng chiêu điều muốn mạng mình đoạt lấy. Lại ko thể một mình cùng hắc giao thủ lại bị một đám ô hợp cản trở mình tay chân , tức giận bộ dáng mà thân thủ xuất ra cũng vì thế mà đoạt đi người kia tính mạng chứ ko còn như bình thường dể thương bộ dáng tha ột mạng sống.

Nam nhân bịt mặt thấy tiếp tục thế này giao thủ ko kết quả thật nhanh lui về sau móc ra ám khí hướng Du Lợi xuất ra , những tên nam nhân đang giao thủ với Du Lợi nhanh một chút né tránh để phi tiêu ồ ạt hướng đến .

Du Lợi tay cầm kiếm đánh bay từng đợt phi tiêu , thân thủ vì thế lùi lại khoảng cách ban đầu , lại nhìn thấy đồng loạt bọn nam nhân còn lại xuất ra ám khí phi tiêu đồng loạt xuất thủ .

Tú Nghiên phía sau nghe thanh âm xé gió ám khí tâm có chút kinh hãi thật nhanh đá tên trước mặt thân thủ thật nhanh xoay chuyển hướng Du Lợi ứng phó , lại thấy một loạt ám khí hướng đến rất nhanh phi nhanh kiếm trong tay đá một cước hướng nam nhân bịt mặt . Du Lợi rất nhanh đỡ lấy eo Tú Nghiên áp phía sau lưng mình xoay người cởi ra ngoại bào , hai tay xoay tròn chống lại ám khí phi tiêu.

Kiểm được Tú Nghiên đá lực mạnh lao đến bịt mặt nam nhân đang xuất ra ám khí phi tiêu , có chút bối rối né tránh kiếm xoẹt ngang chém vào cánh tay phải một nhát sâu máu theo độ sâu vết thương chảy ra ,

phải đưa tay trái phong tỏa nguyệt đạo. Bọn nam nhân bên cạnh thấy người thủ lĩnh mình bị thương đồng loạt hướng tới xem xét thương thế , chỉ nghe tiếng người kia tức giận gầm lên .

- Nhất quyết thủ cấp của bọn chúng phải đem xuống cho ta.

- Dạ...

Một tên thân cận móc ra pháo hiệu bắn ra , muốn nhờ đó gọi thêm người đến cùng chúng ứng phó, nam nhân bịt mặt tay trái nắm chặt kiếm gương mặt sát khí đằng đằng..

Du Lợi hướng người về trước thanh âm lại vì người phía sau hướng đến ân cần dịu dàng dò hỏi..

- Nghiên Nhi nàng ko sao chứ , có hay ko một chút gì thương tổn?

- Du Lợi người yên tâm ta hảo tốt...giờ chỉ e ngại cái này trận thế có phần bất lợi chúng ta có nên hay ko thoái lui?

- Nghiên Nhi ta ko nghĩ chúng ta phút này có thể thoái lui , trước sau đều có cao thủ cổ thủ chúng ta chỉ có thể tiến chứ ko thể lùi..Loạn thế này thế nào cũng kinh động đến quan phủ , chúng ta chỉ cần chờ đến lúc đó mà thôi..

- Ân..

- Nghiên Nhi dù thế nào cũng ko thể rời ta bộ dáng , phải hảo bảo vệ bản thân đừng như vừa rồi vì ta mà như vậy vội vã bộ dáng rất nguy hiểm..Nếu nàng có sự gì sẽ hảo đau lòng ta...

- Ân ta biết rồi...

Du Lợi nhanh một chút tay với về sau nắm lấy Tú Nghiên bàn tay , thân thuộc bàn tay đan vào nhau vừa khích , hơi ấm quen thuộc lại làm tâm Tú Nghiên đập mạnh . Du Lợi mỉm cười hài lòng bàn tay Tú Nghiên trong tay mình đáp lại siết chặt, lòng hân hoan khắc này mong cú như vậy ngừng hẳn để bàn tay đan khích ko rời....

.....

- Cuối cùng cũng tới rồi cái này Tô Châu ah...

Duẩn Nhi hân hoan thanh âm hét lớn , cả bốn người ko hẹn mà gặp nở rộ nụ cười vui mừng , ngày đêm thúc ngựa kho ngừng nghỉ rốt cuộc cũng tới Tô Châu , chỉ cần sớm tìm thấy Du Lợi bộ dáng hảo bình an là mọi sự đều an ổn.

Tú Anh vẫn như cũ vẫn ko bỏ xuống được lo lắng bộ dáng , thanh âm vì tâm có phân hấp tấp...

- A Quyền thế nào cũng đến tiểu lâu khách điểm quen thuộc trọ lại , nhanh hướng đến nơi đó ah..

- Hảo...

Ba người còn lại hiểu rõ sự vội vàng đáp nhanh như cũ theo Tú Anh an bài sự vụ làm theo , Du Lợi trước giờ khi vắng mặt vẫn luôn giao Tú Anh thay mình chủ trì sự , với tính tình tuy đôi lúc thích vui đùa trêu chọc, nhưng mọi sự liên quan đến Du Lợi luôn nghiêm túc lo liệu . Cũng như lúc này lo lắng Du Lợi có ko sự cố lại như thế bất chấp mệt mỏi như thế nào cũng sẽ tìm cách nhanh nhất tìm đến bên.

Khắp nơi đường phố tấp nập khiến ngựa khó khăn tiến , bốn người Tú Anh phải xuống ngựa dắt đi mất cũng vì vậy quét qua dò xét bộ dáng , tai lại nghe ngóng chút tình hình.

Rôm rã người này bàn tán cái hỷ sự của nhà này , cô nương nọ được chồng xứng đôi , người nọ nghèo cưới được vợ giàu sang , vẫn ko nghe chút gì động tĩnh sự vụ lớn gì xảy ra , tâm có chút bình ổn. Lại nghe ô ạt người người tán loạn chạy về hướng mình , Tú Anh nhanh một cái buông tay cầm cương ngựa giữ lấy một người nam nhân hỏi vội..

- Huynh đài phía trước có sự việc gì xảy ra ah?

- Phía trước loạn đao giao tranh , các vị là nên tránh hướng đó đi tới ah...

- Đa tạ..

Tú Anh bộ dáng hốt hải chạy đến hướng người nam nhân vừa nói , bộ dáng gấp gáp lại bị nhiều người ngược hướng cản trở có phần khó khăn di chuyển , gấp gáp đạp lên chân người đối diện làm đà thi triển công phu dặm lên vai người đi nhanh phía trước hướng tới..

- Tú Anh...chờ bọn ta...

Anh em Phá gia như bị đánh động cũng buông cương bộ dáng như Tú Anh vừa rồi dặm lên vai người lao đi , cũng một chút dằn dò bỏ rơi về phía Duẫn Nhi..

- Duẫn Nhi lo an ổn ngựa nơi ở hảo hướng đến quan phủ báo sự.....

- Ân ta biết rồi...

.....

Một tốp đông nam nhân thân thủ cao cường phi thân lao tới thoát ẩn bộ dáng ko rõ hình dạng , ko khó nhận ra tốp người vừa đến so với những người vừa rồi giao thủ có phần giỏi hơn , thật nhanh bộ dáng hướng nam nhân bịt mặt đồng loạt cúi chào chờ chỉ thị.

- Giết hai người bọn họ cho ta...

- Dạ...

Tám nam nhân thân ảnh ẩn hiện vùng kiếm lao tới , Du Lợi rất nhanh tung thẳng ngoại bào trong tay hướng bọn họ phi tới , khiến người đi đầu chậm chút bộ dáng chém ngoại bào làm hai mảnh , Du Lợi xoay trở uyển kiếm đưa về tay Tú Nghiên đoạt lấy nàng quạt ngọc rất nhanh đỡ một kiếm đâm tới.

Tú Nghiên kinh ngạc hành động Du Lợi lại ko có thời gian hỏi sự vội vàng trước mặt giao thủ bộ dáng , Du Lợi bên đây giao thủ cùng bốn tên thân thủ cao cường lại thoát ẩn thoát hiện có phần chật vật bộ dáng. Tay chỉ có quạt khiến cung phu vì thế giảm bớt hiệu lực , muốn sớm một chút đoạt kiếm như thế sẽ linh hoạt bộ dáng hơn bây giờ .

Tú Nghiên tay cầm uyển kiếm quen thuộc xuất thủ có phần thuần thực kiếm pháp bộ pháp vì thế nhanh nhẹn dứt khoát từng chút chính xác điểm , rất nhanh hạ gục từng người. Xoay nhanh bộ dáng thấy phía sau Du Lợi một nam nhân thoát ẩn tập kích , kinh hãi thanh âm phi tới bộ dáng..

- Du Lợi....

Du Lợi nghe tên mình phía sau bộ dáng quay lại thấy mũi kiếm hướng mình lao tới , xòe ra quạt ngọc , mũi kiếm bén nhọn đâm xuyên qua quạt , Du Lợi nhanh tay gắm quạt xoay vòng đưa chân tung cước đạp mạng hấn lùi về phía sau. Tú Nghiên thuận thế một nhát xuyên tâm đoạt mệnh , Du Lợi lại nhanh bộ dáng xoay người đỡ lấy bốn kiếm vì mình chém xuống , quạt ngọc bị lực động quá lớn vì đó gãy vỡ , kiếm rút xuống Du Lợi nhanh tay đoạt lấy quét một đường tròn ngay eo chém tới.

Bốn nam nhân trước mặt ko kịp trở người hưởng trọn nhát kiếm , đồng loạt lùi lại bộ dáng tay đưa lên ngăn chặn miệng vết thương xuất huyết , bốn tên phía sau cùng những người còn lại nhanh chóng lao lên giao thủ.

Tú Nghiên tiến tới Du Lợi song thủ giao chiến , trận thế được bọn họ lập nên khiến hai người mắc kẹt ở giữa vòng vây kín , hai người áp sát lưng cố trụ hai hướng xuất thủ cùng nhau đỡ đánh từng đợt tấn công .

Bốn nam nhân bị thương cùng bịt mặt nam nhân phía ngoài rút ra ám khí phi tiêu muốn từ ngoài phóng tới Du Lợi cùng Tú Nghiên....

- Aaaaaaaaaa

Tiếng hét thất thanh khiến hành động mọi người ngưng động , ba nam nhân kiếm xuyên tâm một nhát rút ra ngã xuống máu từ vết thương chảy ra đổ thắm một vùng...

- A Quyền trò vui như vậy vì sao một mình hưởng thụ nha...

- Công tử...người an ổn?

Du Lợi cùng Tú Nghiên một khắc sững người , thanh âm quen thuộc Tú Anh khiến Du Lợi kinh hỷ bộ dáng hân hoan..

- Tú Anh...

- Hắc hắc nhớ ta đến vậy sao...nhưng trước hết diệt này chó đại rồi vui vẻ hàn huyên ah...

Tú Anh vui vẻ cười nói dứt lời bộ dáng lạnh xuất kiếm lao tới bịt mắt nam nhân xuất thủ , mọi người thấy động như cũ lao vào như cũ giao thủ , anh em Phá gia nhanh bộ dáng hai phía chia ra đánh vào vòng vây phá bỏ trận thế.

- Nếu là hảo hán khai rõ họ tên?

Tú Anh một chiêu một thức uy lực vung ra mạnh bạo , nam nhân bịt mắt vốn đã bị thương so với Tú Anh chênh lệch quá lớn khiến hắn vất vả chống cự....

- Nói...

Tú Anh vung kiếm đánh văng kiếm áp kiếm kề cổ , mắt sắc lạnh cùng thanh âm giận dữ gầm lên khiến người khác nghe thấy sẽ run rẩy sợ hãi...

- Thôi gia độc nhất nữ nhi thế nào lại có loại này nam nhân lại biết được bộ pháp kiếm thức Thôi gia...Thôi Tú Anh thế nào ẩn nấp lại vì người kia xuất hiện tại đây?

Tú Anh có chút xuất thần bộ dáng , tay vô thức siết chặt...

- Người là ai?

Thanh âm thoát ra tay đưa kiếm thoát ly khăn bịt mắt , gương mặt nam nhân thanh tú lộ ra khiến tâm Tú Anh bất động tay cầm kiếm buông rơi..

- Lâm Phong vì sao lại là người..

Lâm Phong nhận ra sơ hở Tú Anh xuất ra một chiêu khiến Tú Anh nhận chiêu lùi lại bộ dáng , thừa cơ Lâm Phong kinh công tẩu thoát lại nhanh tay xuất ra rất nhiều phi tiêu hướng hết thấy bọn người Du Lợi . Tú Anh kinh hãi hét lớn cảnh báo mọi người thân thủ...

- Ám khí độc thủ A Quyền cẩn thận...

Đồng bọn nam nhân ko kịp né tránh trúng tiêu đồng loạt ngã xuống, anh em Phá gia đánh tránh ám khí , Du Lợi cũng rất nhanh bộ dáng tránh khỏi lại xoay người thấy Tú Nghiên xoay mình hướng lưng ko thấy ám khí kinh hãi hét lớn...

- Nghiên Nhi.....

21. Chap 37&38: Trọng Thương

Tú Nghiên nghe tên mình vang lên kinh ngạc quay lại cái nhìn , lại thấy ám khí phi tiêu xé gió lao tới mình , kiếm trong tay đang xuyên tâm tên đối diện nàng ko thể dùng kiếm đánh rơi ám khí , chỉ có thể chờ đợi né tránh sát thương nhẹ nhất. Khoảnh khắc phi tiêu gần kề nàng thân thể lại thấy một màu trắng lướt qua trước mặt , “phạt” thanh âm vang lên đồng dạng thân ảnh y phục trắng ngã ngược về phía nàng , đôi tay như quen thuộc thân ảnh nhanh như cắt vươn ra đỡ lấy.

- A Quyền.....Công tử....

Tú Anh kinh hãi hét lớn cùng anh em Phá gia ko tin vào mắt mình trước hành động bất ngờ Du Lợi , khoảng khắc phi tiêu găm vào Du Lợi ngực thời gian như đứng lại...

Bên tai nghe lên tiếng người thân thương , lại cảm nhận hơi ấm quen thuộc vay lấy mình cơ thể , Tú Nghiên kinh hãi nhìn người vừa dùng thân đỡ lấy ám khí nằm trong lòng mình . Bộ y phục trắng đẹp đẽ vùng ngực

trái sớm đỏ rực như cánh hoa hồng nở rộ , Tú Nghiên kinh hãi đưa lên cánh tay nhanh chóng phong tỏa kinh mạch tại nơi phi tiêu ghim chặt.

“Hự”

Du Lợi đau đớn nhăn mặt nhắm mắt , tay vươn lên chụp lấy Tú Nghiên cánh tay nắm lấy , mở ra đôi mắt đẹp nhìn Tú Nghiên gương mặt , môi nở ra nụ cười yêu thương , thanh âm dịu dàng vang lên

-Nghiên Nhi có chỗ nào tổn thương thân thể...

Lời nói phát ra đồng dạng hành động đôi mắt Du Lợi lướt nhìn Tú Nghiên cơ thể , thấy y phục trắng chỉ dính chút máu người khác bắn trúng lem một chút hình tròn li ti , một số nơi thì dính bụi ko đáng kể , Du Lợi nhẹ nhàng gạt chút đầu

-Tốt ah....Nghiên Nhi nàng an ổn là được rồi...

Thấy Du Lợi vì mình lo lắng thanh âm vì mình đau đớn thân thể , Tú Nghiên vô thức nhói đau nước mắt vô thức rơi khỏi đôi mắt đẹp nóng bỏng chạm vào gương mặt Du Lợi bỏng rát....Du Lợi sắc mặt thoáng chói trắng bệch , vàng trán môi hồng hột rịn ra ướt đầm , đôi môi đỏ mọng phút chốc nhạt màu nụ cười trên môi cũng dần gượng gạo , hình ảnh trước mắt nhạt nhòa dần khép chặt , cánh tay siết chặt phút chốc vô lực buông rơi...Tú Nghiên nhìn cánh tay buông rơi khỏi mình bàn tay kinh hãi vươn tay chụp lấy siết chặt , nhìn Du Lợi ngất lịm trong lòng mình bộ dáng đau đớn thanh âm...

- DU LỢI....

Tú Anh cùng anh em Phá gia nghe thanh âm đau đớn Tú Nghiên kêu lên , rất nhanh lao tới họ vị trí cùng lúc Duẫn Nhi cùng quan quân đi tới nghe thấy tên chủ nhân vang lên , Duẫn Nhi cùng kinh hãi phi xuống ngựa lao tới...Tú Anh nhanh nhìn Du Lợi sắc mặt , tay bắt mạch gương mặt nghiêm nghị khiến người nhìn vào có chút hít thở ko thông...

-Phá Hữu mau công A Quyền về khách điểm , Phá Lô ở lại cùng quan quân điều tra bọn họ thân thể...

Tú Anh giao phó trọng trách lại cảm giác một cỗ nhiệt nóng rực chiếu vào mình cơ thể , nhanh chóng lướt nhìn Tú Nghiên ánh mắt nhìn , đứng dậy nhường Phá Hữu khoảng trống khum xuống...Phá Hữu vươn ra đôi tay muốn chạm vào Du Lợi cơ thể nhằm nâng người lên , tay vừa chạm tới ít y phục đã thấy Tú Nghiên nhanh chóng thân thủ đứng dậy. Tay ôm siết Du Lợi thân thể , Tú Nghiên thân thủ nhanh nhẹn thi triển kinh công ôm chặt lấy Du Lợi trong lòng ngực lao về phía trước...

Hành động bất ngờ của Nghiên Nhi khiến mọi người kinh ngạc cái nhìn , Phá Hữu thân thể khom xuống bất động vị trí....Tú Anh một khắc bất động xuất thần hồi tỉnh kinh hãi lao đi...

- Phá Hữu , Duẫn Nhi mau đuổi theo....

Ba người thân thủ thật nhanh đuổi theo , Phá Lô trọng trách ở lại rút ra kim bài ra lệnh quan quân hiện trường thu dọn về nghiêm thi cùng điều tra thân phận....

.....

Tú Nghiên tay ôm Du Lợi cơ thể bắt lực trong lòng mình lao vào khách điểm , những người trong khách điểm kinh hãi cái nhìn dõi theo , lại thấy ba người Tú Anh đồng dạng như vũ bão lao vào đi theo thân ảnh người phía trước...

Tú Nghiên đạp toang cánh cửa ôm lấy Du Lợi cơ thể cẩn thận đặt Du Lợi nằm xuống giường , cùng lúc Tú Anh cùng mọi người xông vào , Tú Anh lao tới cùng Tú Nghiên xem xét Du Lợi thương thế..muốn vươn tay cởi lấy Du Lợi y phục để dễ dàng chăm sóc , tay vừa chạm đến y phục lại bị Tú Nghiên giữ chặt, mắt trừng nhìn mình cảnh cáo mới hiểu ra cơ sự mình thế nào ngốc ngếch thế nào lại quên mất Du Lợi đồng dạng nhi nữ...

- Duẫn Nhi xuống dưới nhanh một chút mang lên nước nóng cùng khăn sạch , Phá Hữu người ra ngoài canh chừng ko cho ai được phép vào đây...

Đến khi cánh cửa một lần nữa khép chặt , Tú Nghiên cùng Tú Anh người cời người nâng Du Lợi cơ thể thoát ly y phục , cứ thế từng tầng lớp y phục rơi xuống rất nhanh lộ ra da thịt nơi ngực vải lụa quấn quanh che đi vùng nẫy nà ngực làn da trắng ngần ko tì vết khiến người nhìn mê mẩn...

Tú Anh tay cầm khăn giật ra phi tiêu ghim chặt khiến phần da thịt phút chốc mất đi khiến khoảng ko hé lộ máu vì thế ứa ra , vị trí phi tiêu nằm ngay vết bớt hoa thủy tiên máu từ nơi vết đỏ rực nhuộm từng cánh hoa xinh đẹp nở rộ rực rỡ...Tú Anh thay đổi vị trí hướng phía sau lưng Du Lợi ngồi xuống vận dụng khí lực mạnh đánh chưởng đến lưng Du Lợi bị lực tác động đến thổ huyết đen , Tú Nghiên vươn tay lần nữa đỡ Du Lợi vô lực vào trong mình lòng ngực mình.

Duẩn Nhi rất nhanh đem vào thau nước , nhanh chóng vắt lấy một cái khăn đưa đến tay Tú Nghiên gấp gấp bộ dáng cái nhìn lộ ra vẻ lo lắng nhìn bộ dáng vô lực Du Lợi có chút tái nhợt gương mặt...

- Tú Anh sao rồi ?

- Tương đối ổn thỏa ,nhưng có thể A Quyền sẽ hôn mê một khoảng thời gian...khi tỉnh dậy phải tịnh dưỡng & ko được cử động mạnh trong một thời gian...

- Thật tốt....

Duẩn Nhi bộ dáng hân hoan , gương mặt lo âu lộ ra vẻ vui mừng nụ cười lộ ra có phần ngốc nghếch bộ dáng...Tú Anh lắc đầu nhìn bộ dạng Duẩn Nhi

- Trịnh tiểu thư A Quyền nhờ người chăm sóc , bọn ta đi ra ngoài lo chút sự vụ bên ngoài đã có Phá Hữu trông chừng , có gì cần tiểu thư cứ hướng hân yêu cầu..

- Ân....

Tú Nghiên bộ dáng như cũ ko rời khỏi Du Lợi cái nhìn chỉ chú tâm lau vết máu lấm lem trên cơ thể lại có chút che che như thể muốn lấy thân mình che khuất tầm nhìn của mọi người đến phần da thịt lộ ra của Du Lợi.

Tú Anh cười khổ bản thân ko hiểu nổi người này tiểu thư là đang nghĩ gì lại sinh ra cái loại hành động lạ lùng kia..Ồ với A Quyền lâu như vậy ít nhiều cơ thể đã nhìn qua ko ít lần , đâu cần như thế này che đậy..

“Làm như hân có ta ko có ko bằng cần gì ăn tầu hủ của hân..ple cứ nghĩ A Quyền hẹp hòi nữ nhân nay đến nữ nhân của hân cũng hẹp hòi ko ít...hử”

Tú Anh lắc đầu đứng dậy chụp lấy tay Duẩn Nhi lôi đi , gương mặt nữa hậm hực nữa buồn cười...

- Duẩn Nhi chúng ta đi thôi , ko biết Phá Lôi hân thu thập được gì rồi..

- Chúng ta vẫn nên là chờ công tử tỉnh dậy hảo rồi đi cũng ko muộn mà..

- Nha đầu ngốc người muốn phá hoại chuyện tốt của bọn họ ah...tới lúc tỉnh dậy ko cảm tạ người mà còn trách cứ chúng ta tội phá đám...đi thôi..

- Ồ....

Cánh cửa phòng mở ra đóng vào nhanh chóng , chỉ vọng vào bên trong phòng âm thanh Tú Anh dặn dò Phá Hữu

- Hảo ko cho phép ai bước vào phòng trừ khi có lệnh của Trịnh tiểu thư...bọn ta đi coi Phá Lôi có manh mối gì rồi..

- Ta hiểu rồi...

Tú Anh kéo Phá Hữu thì thầm to nhỏ

- Hảo nhớ kỹ dù có nghe động tĩnh gì trong phòng cũng hảo ko tự tiện xông vào, trừ khi có lệnh của người trong phòng kêu vào...

Phá Hữu mặt ngu ngốc nhìn Tú Anh nghi hoặc , chỉ thấy Tú Anh lắc lắc chút đầu vỗ lên vai mình vài cái rồi quay bước đi , để lại một người ngu mặt đem theo một người tò mò hóng chuyện muốn hỏi lại chỉ biết lủi thủi đi theo phía sau Duẩn Nhi.

Đoạn hội thoại lớn nhỏ bên ngoài dễ dàng lọt vào tai người bên trong phòng , Tú Nghiên tay đỡ tay lau trên cơ thể Du Lợi phút chốc khựng lại , mặt lại vô thức đỏ hồng đôi mắt ko tự chủ rơi xuống phần da thịt có chút hơi nhột nhột cùng điểm vài chỗ máu hồng nhạt màu vẫn ko làm thuyền giảm đi vẻ mịn màng trơn mỏng của làn da . Tú Nghiên nuốt nước bọt xuống cổ họng có chút gì đó khó khăn , gương mặt cứ như cái nhìn vô chủ cúi xuống đặt nhẹ đôi môi mỏng lên bờ vai Du Lợi nụ hôn nóng bỏng thì thầm..

- Ngu ngốc nữ nhân vì có gì cứ làm bản thân tổn thương vì ta...ngu ngốc , ngu ngốc...có biết cứ nhìn người thế này tâm ta đau đớn lắm ko? Vì sao cứ thế này khiến tâm ta khổ sở? Du Lợi ngốc...

Vòng tay ôm siết như sợ hãi buông tay sẽ đánh mất , đôi mắt đẹp long lanh nước chỉ cái chớp nhẹ khiến giọt ngọc hình thành rơi xuống bờ vai vỡ ra nóng bỏng .

- Ừm

...

Du Lợi rên rỉ bởi vết thương vì cái ôm chặt động đến đau nhói , Tú Nghiên vội vàng thoát ly cái ôm mạnh bạo chuyển dời thành nhẹ nhàng đỡ lấy cơ thể Du Lợi đặt xuống giường ,đưa tay lau đi nước mắt ,cần cần bờ môi bức rút tự trách bản thân vụng về quên mất người kia thân thể có thương thế , lại lướt nhìn mới nhớ đến công việc dang dở vẫn chưa hoàn tất đỏ mặt thẹn thù ký nhẹ đầu mình

” Vẫn chưa thay y phục cho Du Lợi ngốc thật mà...”

Vội vã bộ dáng đứng phắt dậy đến bên tủ kiếm một bộ y phục mới , nhìn trong tay nải Du Lợi mới thấy bên trong hảo hảo y phục chỉ toàn là y phục nam nhân cùng những băng vải trắng gương mặt Tú Nghiên có chút kinh ngạc đôi mắt mở to . Có chút tò mò khó hiểu lấy một bộ y phục trắng cùng một băng vải đến bên giường thay cho Du Lợi.

Vắt lấy một cái khăn mới lau lại lần nữa cơ thể còn vương chút máu nhạt, lướt qua vết thương có chút xót xa bộ dạng , đặt tay trái lên vết bớt hoa thủy tiên xinh đẹp nay có phần sắc sảo của vết thương có phần càng cuốn hút như đang ngắm nhìn hình ảnh một đóa hoa đẹp đang dần nở rộHảo hoàn tất công đoạn lau chùi sạch sẽ cơ thể Du Lợi máu ,Tú Nghiên có chút hồi hộp đưa tay hơi run hạ rèm giường dù biết ko ai vào căn phòng này ,nhưng có chút gì đó ko thoải mái cùng một chút phòng bị ko muốn sự cố bất chợt xảy ra có ai đó thấy kia ngọc nga cơ thể Du Lợi..Chỉ nghĩ đến ai khác thấy Du Lợi cơ thể , tâm trí lại có chút căng cứng bức tức nhú nhú chút mảy..

Tú Nghiên kê chiếc gối dài vào thành giường nhẹ nhàng nâng cơ thể Du Lợi dựa vào gối , tay có chút run run đưa đến lớp vải băng che kín vùng ngực đầy đặn phút chốc đỏ ửng đầu óc hiện ra những hình ảnh được che giấu phía bên trong lớp vải . Bỗng chốc dây thần kinh trở nên căng cứng như dây đàn , tim đập mạnh trong lồng ngực Tú Nghiên gương mặt ngượng ngùng đỏ bừng đến tận mang tai , đôi mắt đẹp mở ra to tròn lười nhát chớp mắt như sợ để lạc mất cảnh đẹp khó tìm thấy..Mỗi một vòng lớp vải buông ra , tim lại đập mạnh“thình thịch ” Tú Nghiên khó khăn nuốt nước bọt xuống cổ họng , mắt cứ căn tròn nhìn ngắm , cần cần nhẹ môi dưới kiềm chế .

” Thình thịch ...thình thịch thình thịch...”

Lớp vải lụa trắng vương chút huyết hồng nhẹ rơi xuống như cuốn theo nỗi căng thẳng của ai kia đi mất để lại đây trống rỗng đầu óc , mị hoặc cái nhìn ngây ngốc bất động tư thế...

“Đ..đ.e...ẹ..p..p...”

Môi vô thức mất mấy ngôn ngữ ko còn rõ ràng nguồn gốc , chỉ biết người may mắn ngắm nhìn cảnh đẹp cứ thế thoải mái ngắm nhìn ko cần biết đối phương có hay ko cho phép có hay ko ngượng ngùng . Chỉ biết bản thân rất hân hoan , nhiệt độ cơ thể có chút chuyển biến tăng cao , Tú Nghiên mặt nóng thân thể run rẩy vô thức đôi mắt cứ dán chặt vào vùng đầy đặn kia hồng hào xinh đẹp quên mất đi việc chính cần làm...

- Ummm...

Cơ thể có phần trống không lại mang thương thế khó tránh có phần dễ cảm nhận cái lạnh lạnh hơn người bình thường , Du Lợi rên lên khe khẽ như lời oán trách đối phương có phần vô trách nhiệm “làm việc nữa

vời”... cái rên nhẹ nhưng lại đủ mạnh để đánh thức tâm trí “người ăn đậu hủ” nên dừng lại chừa chút mặt mũi...

Tú Nghiên mặt đỏ gây ngượng ngừng môi vô thức mấp máy “Xin lỗi ” cũng chẳng biết đối phương có nghe ko chỉ nghe thấy hơi thở đều đặn như câu trả lời “ko sao” , mới vội vàng cầm lấy vải lụa trắng giơ lên muốn quẩn lại nơi kia “hiểm họa nhân gian” lại ngập ngừng đỏ mặt. Nhắm lại đôi mắt một chút như có loại bỏ “tạp niệm” , mới từ từ mở mắt đưa tay vội vàng quẩn lấy , tay dù “ko” muốn cũng đã và đang chạm vào “hiện vật” khiến tâm trí bấn loạn thời khắc này chỉ muốn mau chóng qua nhanh lại lần nữa nhắm mắt , tay cứ nhanh nhanh quẩn lấy quẩn để...

(ko biết thành phẩm là nem hay là bánh tét...xui xui ra bánh ú cũng nên *cười nham nhở*)

Đến đoạn cuối cùng của vải lụa mới mở mắt nhét kia đầu vải cố định “tác phẩm” ko dám đưa mắt nhìn quá lâu , vươn tay lấy nhanh chiếc áo mặc vào tỉ mỉ cài lại nút áo , Tú Nghiên lướt cái nhìn bộ y phục được thay một nửa ngần ngại có hay ko thay nốt phần còn lại hoàn tất công việc . Phút chốc khiến đầu óc mờ mịt quyết định bỏ qua công đoạn còn lại thập phần khó khăn , vịn lân tổn hại đầu óc sát thương thân thể...

Đặt Du lợi nhẹ nhàng nằm xuống giường kéo chăn đắp lại cơ thể , Tú Nghiên chăm chú nhìn sắc mặt hơi điểm hồng hào tâm có chút hân hoan vui mừng , nhìn gương mặt đẹp Du Lợi như mị hoặc , vầng trán có điểm nhấn lại như thể ko an ổn tâm trí môi lại mấp máy thanh âm yếu ớt . Tú Nghiên hạ người xuống gần lắng nghe thời điểm này Du Lợi nói gì...

- Nghiên..n...Nhi...i....

Tai nghe thanh âm có chút bông rớt , Tú Nghiên yêu thương cái nhìn có điểm xuyên xao...

- Ân..ta ở ngay đây..

Tú Nghiên đưa tay vuốt ve mái tóc đen huyền đẹp dễ , nhẹ nhàng lướt qua vầng trán như kéo dẫn ra điểm kia nhấn nhó , xoa xoa nhẹ nhàng đôi gò má cao cao...yêu thương cúi xuống đặt lên trán nụ hôn , lướt nụ hôn lên chiếc mũi cao , nhẹ nhàng chuyển dời đôi môi xuống khiến hai chiếc mũi cọ nhau nhẹ nhàng..Hít lấy hơi thở đối phương thơm ngát , Tú Nghiên nhắm lại đôi mắt đặt môi tạo nên nụ hôn ngọt ngào lên đôi môi Du Lợi...

Bên ngoài thế gian có thể nào diễn biến , thì nơi đây căn phòng này chỉ có cảnh đẹp của hoàng hôn và nắng ấm thơm ngát ngọt ngào của sớm mai ...

.....

*** Nha Môn Tô Châu ****

Chưa bao giờ Nha môn lại có nhiều như vậy xác chết , khiến viên quan nghiệm thi có chút run rẩy , đa phần những cái xác nằm đây do binh khí đâm - chém chết khá gọn gàng , một số khác cho trúng ám khí phi tiêu chết do bị trúng độc. Tri phủ Tô Châu có chút cân nhắc bộ dáng đi phía sau Phá Lô , nhìn vẻ mặt nghiêm nghị cùng cử chỉ có phần giận dữ xem xét thi thể tìm manh mối khiến bản thân có phần sợ hãi . Lệnh bài đưa ra người này đại nội quan lại cấp cao , kề cận bên long nhan nay lại xuất hiện nơi này Tô Châu chứng tỏ người bị truy sát thân thể ko hề nhỏ . Càng nghĩ lại càng lo lắng , ko biết có hay ko họa đang ở trước mắt luyên lụy toàn gia cùng dân chúng Tô Châu , khiến bản thân kinh sợ toát mồ hôi khắp người

- Bẩm đại nhân ko có gì manh mối cùng thân thể những người này ko phải dân Tô Châu đa phần là người từ nơi khác tới.

Phá Lô nhíu mày mắt vẫn ko rời điểm đang quan sát ...

- Kiểm tra lại những cái xác này coi trên cơ thể có điểm gì ký hiệu giống nhau ko?

- Dạ..

Nghe bên ngoài xôn xao thanh âm , Phá Lô quay đầu lại thấy trước mắt dáng người quen thuộc , có chút gấp gáp bộ dáng..

- Công tử thế nào?

- Hảo ổn...

Tú Anh gương mặt nghiêm nghị quan sát một lượt những cái xác , như hiểu ý Pha Lôi nhanh một chút thanh âm...

- Vẫn chưa có manh mối , nhưng đa phần bọn chúng toàn là giang hồ nhân...

- Có điểm nào chung hay ký hiệu nhận biết môn phái?

- Ta đang kêu người kiểm tra...

Tú Anh nhanh chóng tiến lại một cái xác gần đó , như linh tính bản thân đưa tay xé toạt phần tay áo lộ ra hình xăm tam hổ , có chút cả tin cái nhìn...

“Sao có thể...”

- Bẩm đại nhân tất cả những cái xác này đều có hình xăm tam hổ..

- Được rồi các người lui ra , điều động mọi quan quân dọn dẹp nơi này thủ tiêu tất cả các cái xác...Nhớ ko được để lộ việc này..Trình đại nhân người hiểu ý ta chứ..

Tú Anh lạnh lùng thanh âm , cái nhìn nghiêm nghị hướng tri phủ Tô Châu có phần run sợ..

- Dạ hạ quan hiểu rõ...

Tú Anh nghiêm đôi mày nhíu chặt tâm trí hỗn loạn suy nghĩ , những nghi vấn cứ thế ùa về tạo thành đợt sóng ồ ạt dập tới khiến bản thân có chút chống đỡ ko nổi...

” Vì sao Lâm Phong lại chịu khuất phục làm tù binh cho tên họ Lý kia?

Lại lịch của tên này ko chỉ đơn giản là con của quan nhưng vì sao bản thân lại ko thể tra rõ lai lịch?

Vì sao người của Thôi gia ta lại vì hắn mà hy sinh tính mạng ?

.....”

Duẩn Nhi nhìn kia Tú Anh bộ dạng suy nghĩ bản thân là hiểu rõ lúc này ko nên quấy rầy , chừa ko gian cho người kia hành sự... Bản tính thường ngày thích vui đùa như Duẩn Nhi lại khó lòng có thể yên lặng bộ dáng nên bản thân vẫn nên tự vận động tìm kiếm chút gì đó đánh lạc đi sự tò mò kia Tú Anh đang suy nghĩ điều gì , lại nhìn ko gian xung quanh ngoài xác là xác chỉ còn lại bốn bức tường lạnh lẽo và ba người ở ba góc độ với những suy nghĩ khác nhau...

“Địa ngục trần gian là nơi này , ko có đồ ăn đã đành ngay cả đồ chơi cũng ko có luôn...thật là chán chết la...biết vậy để Phá Hữu theo Tú Anh tỳ để ta lại canh gác vừa có đồ ăn lại có xuân cảnh có phải là hoan hỷ hơn bây giờ ko..haizzz thật là chán...”

Duẩn Nhi tay cầm cây bút gần đó chột chột xác nam nhân gần mình , lướt lên hình xăm tam hổ vết mực chảy theo những đường vân chìm nổi của hình xăm..Duẩn Nhi chăm chú nhìn vào nơi mình nghịch ngợm chột chột có gì đó kỳ lạ mà bản thân lại ko rõ điểm kỳ lạ nhất nằm ở chỗ nào , thanh âm vẫn ko theo bản thân mà tự chủ vụt ra khỏi miệng...

- Tú Anh chỗ này có gì đó lạ kỳ...

Tú Anh có chút khó nghi hoặc quay lại cái nhìn dò hỏi chỉ thấy Duẩn Nhi một khắc cũng ko rời mắt khỏi kia điểm có chút tò mò đến bên xem xét , Phá Lôi cũng hiểu kỳ đến bên...Chỉ thấy hình xăm tam hổ oai hùng phất phơ nhờ phước của Duẩn Nhi mà đen thui mực nước , Phá Lôi nhíu mày trách cứ

- Duẩn Nhi hảo là đừng nên như vậy nghịch phá , dù gì chúng ta vẫn là cần đến những các xác này thu thập manh mối.....

- Duẩn Nhi đưa ta bút...

Tú Anh thanh âm thoát ra có chút kinh hãi , chụp lấy bút từ tay Duẩn Nhi ko chờ đợi đối phương đưa tới chấm mực khoanh tròn vòng ngoài của hình xăm , Phá Lôi có chút khó hiểu muốn hỏi thanh âm chưa rồi

khỏi môi đã kinh ngạc cái nhìn nơi hình xăm đang dần biến đổi... Hình xăm Tam hổ dần chuyển dịch biến đổi thành hình phù khác hẳn về ban đầu , dần dần hiện lên phần ẩn phía dưới hình xăm....

” TRIỆU THỊ”

Cả ba ko hẹn mà gặp tâm vô thức thanh âm , gương mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc vô cùng. ..

”Triệu thị ko phải phải đã bị diệt tộc hơn 20 năm nay rồi sao , làm thế nào lại như thế này xuất hiện lại có phần nguy hiểm và khó đoán như thế này?

Vì sao lại xăm chồng lên ký hiệu của Thôi gia ta? Âm mưu của hắn là gì?”

- Dẫn Nhi chúng ta quy về khách điểm thôi , vẫn nên hảo bảo vệ A Quyền... Phá Lôi người là ở lại xem chừng bọn họ hành sự để bảo đảm ko để ra sơ xuất , nhớ chặn đứng mọi thông tin nhất quyết ko để lọt ra ngoài dù là tin nhỏ nhất...

- Ta đã rõ.

Tú Anh cùng Dẫn Nhi nhanh chóng rời đi , bộ dáng muôn phần gấp gáp của Tú Anh khiến Dẫn Nhi cũng vội vàng đuổi theo dù bản thân ko hiểu việc gì đang diễn ra...Cả hai đi như lướt gió một chút cảnh vật xung quanh thay đổi , chiếc cầu lớn bắc qua khúc sông dẫn lối về khách điểm bỗng chốc đổ rục , hướng mắt nhìn phía chân trời mới nhận ra hoàng hôn đã đến cảnh đẹp hiện ra trước mắt quả thật nhân gian ko phải lúc nào cũng có thể nhìn thấy..

.....

*** Hoàng phủ ****

Mỹ Anh bộ dáng lo lắng tới lui chờ đợi , tâm có chút ko yên...

- Tiểu thư tiểu thư A Phúc về rồi...

Mỹ Anh gương mặt có chút hân hoan vội vàng hướng A Phúc cái nhìn chờ đợi , chỉ thấy tên gia đình mồ hôi lấm lem gương mặt méo mó thở hổn hển...

- Tiểu thư ko hỏi thăm được gì , bọn họ một chút tin tức cũng ko hé lời , chỉ biết chuyện của quan lớn ko được do hỏi.

- À vậy người hãy tìm tới các khách điểm lớn nhỏ quanh đây xem có họ hay ko?

- Dạ tiểu thư ta đi ngay...

Mỹ Anh thả thân ngồi xuống ghế , tâm có chút rối bời tự trách...Gương mặt đẹp phản phát nỗi buồn chất chứa khiến ánh hoàng hôn chiếu rọi huy hoàng phút chốc hòa vào ko gian như nhuộm buồn sắc tiếc... Nhân gian thường nói “Bình mình khỏi sự - Hoàng hôn yên bình” , nhưng nơi đây hoàng hôn cuối ngày tạo nên làn sóng ưu tư trong tâm giai nhân , khến tâm tư như ngày mới khỏi sự lo lắng bồn chồn tự hỏi thế nhân người thương mến giờ ở nơi nào? Có hay ko an ổn?

22. Chap 39 , 40:

Chap 39 + 40 :

Ánh sáng nhàn nhạt len lỏi màn đêm , xuyên qua những tầng lá không gian dần được thắp sáng bởi ánh bình minh những giọt sương đọng trên lá trở nên long lanh ko khác gì những viên ngọc khi ánh sáng nhẹ nhàng chiếu qua .

Sau một giấc mộng dài có chút hoang mang ko xác định rõ ràng cuộc hành trình của bản thân lỡ bước chân vào ranh giới của bóng đêm nơi con người trở nên yếu đuối với những nỗi sợ của mình cũng như những khát khao mà khi thực tại mình vẫn hằng mong muốn . Trong cơn mơ Tú Nghiên như thấy lại cảnh tượng khiến

tim mình run lên sợ hãi , thấy ám khí phi tiêu ghim thẳng vào lòng ngực Du Lợi ngực trái máu cứ ào ào tuôn ra dù nàng đã dùng tay cố gắng hết sức ngăn lại vẫn vô dụng , dòng máu đỏ tươi như trêu đùa đâm sâu xé toạt nỗi sợ hãi khiến Tú Nghiên thấy cơ thể mình run lên ko kiềm chế. Xung quanh bao trùm một màn sương đen tối , chỉ thấy người trong tay mình hơi thở ngày càng yếu ớt , thấy đôi môi run run mấp máy âm thanh mà bản thân ko thể nghe được mãi đến lúc kề sát thật gần những thanh âm mỏng manh mới kết nối thành ngôn ngữ có thể hiểu được ...

- Nghiên Nhi...ta...yêu...nàng...

Cánh tay cố nâng lên chạm vào má một cách nhẹ nhàng hơi ấm thân quen nay trở nên lạnh lẽo , Tú Nghiên cố nắm chặt lấy giữ chặt hơi ấm mà bản thân từ lúc nào đã trở nên thân thuộc luyện lưu ko muốn rời...

Tú Nghiên ra sức lay gọi mong chờ một cái phản hồi nhỏ nhoi từ người kia chỉ thấy sự im lặng đáng sợ càng làm trái tim nhỏ bé trong lòng ngực hồi hẫ đập , cơ thể run rẩy ko thể kiểm soát . Du Lợi ko bao giờ để mặc nàng như lúc này , dù khoảng thời gian bên cạnh ko lâu nhưng vẫn là cảm nhận được Du Lợi với mình là một dạ quan tâm để mắt chăm chút mình những điểm nhỏ nhặt . Nhưng ngay lúc này đổi lại sự cố gắng một cách vô vọng khi hơi ấm cứ ngày càng lạnh dần , cơ thể trong vòng tay mình cố giữ lấy hơi ấm cứ thế cứng lại rồi tan biến chỉ để lại khoảng ko của màn sương lạnh lẽo...

- KO DU LỢI.....

Tú Nghiên bật người thét lớn cơ thể vẫn vô pháp run rẩy toát mồ hôi ướt đầm , gương mặt băng lãnh hiện rõ nỗi sợ hãi trở nên tái nhợt , đôi mắt đẹp từ lúc nào đã đắm lệ khiến tầm nhìn nhạt nhòa , cảm giác như vẫn trong cơn ác mộng đáng sợ lại khiến tim hung hăng đập dồn dập...

Cảm giác bàn tay bị giữ chặt , đôi mắt mờ hồ nhìn xuống chỉ thấy hình ảnh mờ nhạt ko rõ định dạng , cảm nhận hơi lạnh từ bàn tay mình dần được thay thế bằng hơi ấm làm cơ thể có chút cứng đơ...

- Nghiên .. Nhi...

Thanh âm yếu ớt nhưng lực công phá nặng nề điểm nàng một chưởng , khiến toàn thân như chỉ biết theo thanh âm mệnh lệnh tuân thủ tìm lại vô pháp rợn rùng , đôi mắt cố nhìn một hình ảnh rõ nét qua màn sương dày đặc . Khoảnh khắc nhìn thấy hình ảnh từ mờ ảo thành hình dáng thân thương khiến tim nàng ngưng đập , rồi như hân hoan đập liên hồi như trống đánh giục quân , mạnh mẽ đầy sức sống. Du Lợi nở ra nụ cười đẹp ánh mắt lộ vẻ mệt mỏi , gương mặt hơn trước điểm hồng hào sắc huyết . Tú Nghiên hoan hỷ cúi xuống ôm chầm lấy người làm nàng hoảng sợ đến cả trong mơ , siết chặt cái ôm như sợ lại đánh mất như giấc mơ giữ chặt hơi ấm mà chỉ mình nàng được quyền chiếm hữu . Du Lợi hân hoan nụ cười tràn toát mồ hôi mắt hoa đi hình ảnh...

- Nghiên Nhi hảo ah

- Ân...thật tốt người vẫn có đây...thật tốt...thật tốt....

Tú Nghiên nghẹn ngào thanh âm có phần run lên do dư âm của nỗi sợ vẫn quanh đây khiến cái ôm càng lúc càng chặt chẽ , Du Lợi nhẹ nhàng đưa đôi tay ôm lấy thân thể mong manh yếu đuối vào lòng , tâm ko khỏi hoan hỷ cười rôm rã..Cúi xuống hôn lên chút điểm trán cao cao , Du Lợi gác nhẹ cằm lên đỉnh đầu thoang thoang hương thơm chỉ có mình Nghiên Nhi có , khiến thần thái như cũ mơ màng lạc lối đi theo hít lấy mùi hương thơm ngát .

- Nghiên Nhi...nàng thật thơm...

Dụi mặt nhẹ vào đỉnh đầu hít lấy , cảm nhận sự mềm mại của mái tóc suôn mượt đen láy như dòng suối huyền ảo , Du Lợi đưa lên cánh tay vuốt ve suối tóc dài thẳng tắp lên lưng , những ngón tay đen xen vào dòng suối nâng niu một cách yêu chiều...Trong lúc mê man Du Lợi vẫn nghe thấy thanh âm yêu đương bên tai , cảm nhận cái ôm lấy cơ thể mình nóng ấm. Lại nghe tiếng thúc thích bên tai , sự run rẩy sợ sệt một điều gì đó khiến Du Lợi chỉ muốn mở bừng mắt nhìn kẻ đang làm bảo bối của mình sợ hãi , hình ảnh đầu tiên nàng mơ hồ nhìn thấy là gương mặt đầm nước mắt , cơ thể run run , những cái mấp máy của đôi môi tạo ra những âm thanh rời rạc. Bảo bối nay như con mèo nhỏ mắc mưa đập vào mắt khiến Du Lợi như nuốt phải thuốc đắng xót xa , đầu mày nhíu lại lo lắng , muốn ôm chầm lấy Nghiên Nhi vào lòng xoa dịu , nhát lên cánh tay lại nâng lấy một cổ đau đón truyền đến . Nhắm nghiền mắt cắn răng chịu đựng lại nghe

téng hét chói tai , mở bừng mắt lại thấy nữ nhân mình thương yêu khóc ngất khiến lòng ko khỏi đau nhói yếu ớt nắm lấy tay nàng , dồn hết sức kêu tên nàng thứ tỉnh .

.....

Phá Hữu nhắm chút mắt nghỉ ngơi , mấy ngày đêm trên lưng ngựa ko ngồi nghỉ đến nơi lại giao chiến lại thức trắng đêm canh cửa khiến Phá Hữu như cạn kiệt sức lực , mơ màng một khắc lại nghe tiếng hét thất thanh kêu tên chủ tử khiến nam nhân muốn chìm vào mộng sớm giật mình mở bừng mắt . Khoảng khắc Phá Hữu đứng bật dậy phóng tới thì cánh cửa đối diện bật tung , Tú Anh cùng Duẫn Nhi y phục vẫn như cũ đang nằm gục trên bàn thiếp đi chút ất cũng như Phá Hữu cũng giật mình bật dậy lao nhanh ra cửa.

“Rầm...”

Tú Anh đập cửa xông vào chỉ thấy bốn bề tĩnh lặng ko có dấu tích vừa động thủ xáo trộn, Duẫn Nhi cùng Phá Hữu cũng nhanh chóng nổi bước theo sau xông vào. Cửa sổ hé mở gió sớm cùng ánh dương chiếu vào khe khe cảm giác hít thở thật trong lành , nhìn về phía giường rèm phủ kín bị gió lùa đưa mờ nhạt thân ảnh ôm lấy nhau .

Đôi mắt Tú Anh tinh tường nhìn thoáng mà như gần bên một chút ý nghĩ “đen” xẹt ngang sáng chói , lại mơ hồ hình dung cục diện “trận thế” lại lắc đầu ngán ngẫm quay đi “lừa” hai kẻ ko khác mình hóng chuyện hướng của đẩy đẩy...

” A Quyền người thương thế vừa mới rĩ đồ tươi vẫn còn lực độ du sơn ah

chắc chắc điệu này nơi đây tịnh dưỡng sẽ kéo dài thêm vài ngày...haizzz”

Tú Anh nhìn biểu hiện vẫn ngu ngơ “ngái ngủ” của hai kẻ vẫn chưa hiểu chuyện thở dài lên tiếng , tay vẫn như cũ đẩy đi..

- Hảo ổn chúng ta nên ra ngoài có thể Trịnh tiểu thư ác mộng nghĩ thật hết lớn ah~~....Vẫn là sớm mai rửa mặt thay y phục chúng ta hảo dùng điểm tâm vẫn là hảo thượng sách..

- Vẫn hảo kiểm tra một chút tốt hơn ah...

Phá Hữu nghiêm nghị lên tiến thân vì thế có chút khựng lại phản kháng , Duẫn Nhi nghe chút hợp lý cũng quay đầu gật gật như thể cùng chung ý nghĩ , biểu hiện cả hai khiến Tú Anh chỉ than thầm một câu

“Ngu ngốc , giờ mà kiểm tra hảo làm hỏng chuyện tốt của người ta có nước ăn chửi ah”

Tú Anh lắc đầu một mỗi nói với vào trong

- Haizzz...Trịnh tiểu thư người vẫn là lên tiếng một chút ah.

- Ân..bạn ta an ổn..

Nghe được tiếng Tú Nghiên lạnh nhạt trả lời hai tiểu ngu ngốc nhân mới thả lỏng cơ thể , Tú Anh chắc lưỡi đẩy đẩy...

- Giờ thì yên tâm ra được chưa hai vị đại ca đại tỷ...ta vẫn là muốn nghỉ thêm một chút ah

...Phá Hữu người cũng là nên chợp mắt một chút tạm thời cũng yên ổn...Duẫn Nhi người thì lo xuống dặn dò chút điểm tâm ngon miệng chút bạn ta dậy dùng ah

- Anh tỷ tại sao mọi người tiếp tục nghỉ ngơi chỉ ta là phải thức nha?

- Vì người rảnh rỗi ít việc ko bận rộn đầu óc như bạn ta ,với lại đây cũng là việc người làm hằng ngày vì vậy đừng thắc mắc nói nhiều...

Tú Anh quay người khép lại cánh cửa miệng ko ngưng nói , kết thúc lời nói là hành động bịt miệng Duẫn Nhi trừng mắt cảnh cáo...

- Còn cãi lại ta cho người ăn chay trường suốt những ngày tới ah..

Duẫn Nhi mắt mở to hốt hoảng , vẫn biết trong ngoài cung đều ko thể đấu lại người này “ác nhân” Tú Anh chỉ biết ngậm ngùi nghe theo lòng ko ngưng rửa xả...

” Xú Tú Anh , tỷ được lắm về đến cung ta méc Châu Huyền trừng trị tỷ hứ”

Tú Anh cười cười nhìn gương mặt Duẫn Nhi chù ụ bĩu môi, tay từ bịt miệng chuyển sang béo má..

- Đừng nghĩ chiêu trò trả thù , ko ta méc Châu Huyền người bên ngoài ăn đồ nữ nhân cấp , cấp nam nhân cười , trêu ghẹo ông bướm ah

- Yahhhh...

- Hắc hắc hắc...

Ko gian yên tĩnh phút chốc lại quay về , vị trí như cũ ko hề thay đổi Du Lợi yêu thương gương mặt lộ vẻ sủng nịnh cái nhìn nóng rực trước gương mặt vẫn có vươn vắn lệ đôi mắt có chút đỏ hoe và sưng húp , so với vẻ đẹp mỹ lệ trước đây hoàn toàn trái ngược tâm hân hoan vui vẻ lạ thường . Du Lợi vô thức mỉm cười ngơ ngơ khiến Tú Nghiên bối rối ko hiểu sự tình lại cảm thấy có chút khấn trương lo lắng đưa tay chạm vào gương mặt nhột nhột , lo lắng thanh âm .

- Du Lợi người thấy chỗ nào ko khỏe?

Du Lợi phì cười đưa cánh tay nhẹ nhàng chạm vào bàn tay ấm áp mịn màng ngự trị trên mặt áp vào đó nụ hôn nhẹ nhàng...

- Ân thật thấy ko khỏe...

- Chỗ nào nói ta nghe?

Tú Nghiên gương mặt lo lắng thân thể có chút chuyển động tay muốn xem xét thương thể có hay ko động đến, lại thấy bàn tay bị giữ chặt rồi nhẹ nhàng di chuyển ngừng lại trên bờ ngực trái tâm hồn loạn lo lắng.

- Có phải vết thương bị động đau ? Để ta coi..

Tú Nghiên tay náo động lại ko dám dùng sức sợ Du Lợi tay đang nắm tay mình để trên ngực vì mình động lại đau , tay lại mình bị một lực (yếu ớt) giữ lấy..

- Đúng là bị động mà đau , nhưng đau ko phải nơi vết thương mà đau trong tâm khảm...điều ta muốn thấy khi mở mắt là nụ cười vui vẻ trên gương mặt của Nghiên Nhi chứ ko phải là tuổi lệ khiến đôi mắt đẹp ta yêu thương đỏ hoe , chảy dài trên gương mặt tuyệt mỹ mà ta nâng niu muốn giấu kín ko để thế nhân điểm phúc nhìn thấy lại trở nên lấm lem khiến tim ta đau thắt...Nghiên Nhi bảo bối của ta thế nào một cái chớp mắt đã khiến nàng thể này nông nổi...haizzzz thật khiến ta đau lòng chết mất thôi..

Tay chạm nhẹ trên gương mặt theo từng lời nói đôi mắt lướt nhìn từng điểm trên gương mặt vì lệ lấm lem , yêu thương xoa nhẹ bờ má . Lời nói và cử chỉ của Du Lợi khiến nước mắt vô thức lại rơi Tú Nghiên cơ thể khẽ run , bàn tay vô lực đặt trên ngực trở nên nóng bừng . Giọt nước rơi vào bàn tay nóng rát khiến Du Lợi tâm loạn..

- Nghiên Nhi...

Du Lợi phút chốc bất động khi Tú Nghiên đột ngột ôm lấy mình cơ thể có chút siết chặt, gương mặt nhỏ nhắn áp vào lòng ngực mình chôn giấu , chỉ cảm nhận được cơ thể run run, thanh âm thúc thích...Du Lợi gương mặt thoáng chốc tái mét cắn chặt răng chịu đựng cái đau , tay nhẹ nhàng xoa nhẹ lưng nữ nhân khóc nhè

- Nghiên Nhi chuyện gì? Nàng thấy chỗ nào ko hảo nói ta nghe?

- Ngu ngốc sao cứ làm ta lo lắng người mới hài lòng sao?

Du Lợi tai nghe lời oán trách , ngực lại bị đánh nghe vài tiếng bộp bộp ,cắn răng chịu đựng..

- Ân là ta ngu ngốc , ta làm nàng lo lắng...

- Ngu ngốc nữ nhân...

Càng nói lại càng khóc lớn hơn động tác vì thế cũng trở nên nhanh lên ít nhiều , khiến Du Lợi mặt cười như mếu muốn khóc thét lên vì thật sự rất đau lại chỉ biết cắn răng chịu đựng...Tú Nghiên vẫn hăng hái đánh và khóc đến lúc đã rồi mới thôi động ôm chặt nữ nhân ngốc nghếch trước mặt dụi mắt (chùi nước mắt mũi

(T.T)) vào lòng ngực ấm áp quen thuộc , thật tâm nàng đã rất lo lắng sợ hãi , chỉ sợ dịch chút nữa đã như thể mất mạng chỉ cần mơ hồ nghĩ đến đã khiến bản thân sợ hãi mà run rẩy lệ rơi.

- Đừng để bản thân thương tổn nữa có được ko? Nếu xảy ra trường hợp như vậy lần nữa hãy đừng vì ta mà làm ko nghĩ đến bản thân mình như vậy!

- Ta vẫn sẽ như vậy đỡ lấy thương thể còn hơn nhìn nàng bị tổn thương , Nghiên Nhi hãy tin tưởng ta dù thế nào cũng sẽ ko rời xa nàng sẽ thế này bảo vệ nàng trọn đời trọn kiếp vì vậy đừng nghĩ ngợi lung tung nhìn nàng thế này thật sự làm ta đau xót...

Du Lợi cũng siết chặt vòng tay bản thân khi nghe những lời Tú Nghiên nói vừa cảm thấy vui lại ít nhiều chua xót , biết nàng vì lo lắng ình mà rơi lệ lại cũng vì thân thể mình mà bản thân cũng rảnh né . Nghĩ đến đâu đó trong lời nói vẫn ẩn chứa sự cự tuyệt tình cảm mình dành trong lòng một chút nhói đau , khả nghĩ ko dự lợi trong việc đỡ thương thể về mình là mua chuộc lòng nhân nhưng cũng một phần ích kỷ muốn vì nó mà nàng có thể thấy rõ thành ý .

- Ngu ngốc...Ngu Ngốc...

- Ân...Ta...Ngu...Ngốc...

- Ngu ngốc nữ nhân...ngu ngốc làm ta lo lắng...ngu ngốc làm ta động tâm...ngu ngốc...

- Ân là ta ngu ng....

Du Lợi lời nói bỏ lửng toàn thân bất động tự hỏi bản thân vừa nghe điều gì đó lạ lẫm , có chút muốn kéo con mèo nhỏ trong lòng ra nhìn kỹ hỏi rõ lời vừa thoáng nghe lại thấy bản thân bị siết sao ôm chặt...

- Cầm động...

Mèo con hóa sủng vật thành chủ nhân một lệnh ban ra khiến Du Lợi cười khổ vòng tay ôm lấy , đầu gác nhẹ lên đỉnh đầu thủ thi..

- Ân ta ko động nhưng có thể ko nói lại lời đó lần nữa cho ta nghe ko Nghiên Nhi?

- Ngu ngốc..

- Sau câu đó

- Ngu ngốc nữ nhân

- Sau câu đó nữa

- Ngu ngốc làm ta lo lắng..

- Sau một chút nữa

- Ngu ngốc

- Trước từ đó

- Ngu ngốc...

-.....(T . T)

Trong căn phòng dần ngập nắng chỉ còn lại tiếng nỉ non , lời “la mắng” không gian nhuộm màu yêu thương khiến thể nhân ít nhiều ganh tỵ , làn gió nhẹ nhàng lùa vào khe cửa mềm mại lượn lờ quang căn phòng như nhìn trộm giai nhân , nghe ké lời yêu và hưởng phụ niềm hạnh phúc đầy ắp....

.....

Thói quen hình thành nhiều năm khó mà thay đổi được trong một sớm một chiều khiến bản thân dù cố chấp phủ nhận cũng ko thể làm người xung quanh to nhỏ lời nói , nhiều ngày trôi qua là một chuỗi những sự kiện lạ lùng mà người ngoài thì tỏ người trong ngỡ ngàng. Kể thích long bong vui đùa khắp nơi lại như thể chôn thân trong bốn bức tường , người ít nói lạnh lùng lại loay hoay bên cạnh chăm ăn chỉ nước chỉ li từng chút săn sóc khiến bốn người trong phòng tồn tại lại như hư ko, ngậm ngùi mà quan sát.

Đã 5 ngày ột lập trình ko đổi khiến bốn kẻ ước mình là người ngoài cuộc lại “sung sướng hoan hỷ” xem tuồng “hay”, Du Lợi đi một bước lại nghe tiếng Tú Nghiên trách cứ đến bên cạnh đi từng bước. Khắc khe ko cho ra ngoài sợ gió lay ngã, nắng chiếu chói mắt, tiếng ồn đau tai, nhìn gãi đau mắt

((T.T) ta nói lang mang gì vậy trời)

Chuyện gây ra ai dọn dẹp mặc ai ko quan tâm người ta mệt mỗi bận bị quay về phải thay phiên làm chân gác cửa nghe kẻ riu rít mè nheo, người hâm he la mắng quay lưng đã yêu thương chịu đựng. Đến người ít bị ảnh hưởng bởi diễn biến xung quanh như Phá Hữu cũng ko còn ở lại cùng phòng dùng bữa mà chuyển xuống dưới lầu an ổn ngồi ăn. Kẻ thích hóng chuyện vui đùa như Tú Anh cũng dần ngán ngẩm trước cái ko khí đầy ám muội của hai người khiến bản thân sờn gai óc với những âm thanh “thú lạ” của hai người...

“Ple có bị thương ở chân đâu mà như người tàn tật vậy trời”

Tú Anh ngồi bên bàn nhắm nhĩ chén trà liếc nhìn cảnh tượng người điu kẻ người ngổ bước theo, đến bên bàn lại thấy người bưng chén trà đưa lên môi thổi nguội đi độ nóng đưa đến tận tay người vẫn còn ngây ngốc nụ cười.

- Uống chậm kéo nóng...có phải tiểu hài tử đâu lại để nước chảy xuống cằm thế này..

Tú Nghiên rút trong tay áo khăn nhẹ nhàng lau đi Du Lợi vẫn ngư cũ nụ cười ngu ngốc nhìn Tú Nghiên ngây ngốc, khiến Tú Anh môi nhấp trà nước vào miệng lại trợn tròn mắt cổ nuốt nghẹn..

“Bị thương trên ngực có động chạm ở đâu trên đầu đầu mà như kẻ bị thần kinh mà lại vác cái gương mặt đàn ra như trẻ đại ái gớm quá đi đồ đại gái”

Tú Anh ko rét mà rùng người run rẩy, Duẫn Nhi mở cửa cho tiểu nhị bưng đồ ăn vào phòng xếp đặt đẹp mắt tiểu ý cho hẳn ít bạc vụng trước khi đóng cửa quay về bàn từng chút chấm kim bạc kiểm tra kỹ lưỡng từng món một. Ngốc nghếch như Duẫn Nhi vậy mà may mắn ko bị nội công của hai người họ làm trọng thương như mọi người con lại, cứ có thức ăn như có áp giáp vạn năng che chở khiến “đao thương bất nhập” an ổn sống sót qua cơn bão lũ của mật ngọt.

- Công tử có thể dùng rồi...

Lời nói như gió thổi Du Lợi vẫn ngây ngốc nhìn Tú Nghiên mỉm cười nhìn nàng bộ dáng nghiêm nghị gấp từng chút một thức ăn hưởng hình chăm chút, Duẫn Nhi miệng cười vui vẻ ăn nào đóai hoài hoàn cảnh xung quanh thế nào sự kiện. chỉ tội kẻ đầu ngày cuối buổi ko rời mắt khỏi sân khấu trước mắt. Tú Anh tay cầm chén đĩa lại ko một động tác chỉ biết cằm nín nhìn miệng khô khốc ngán ngẫm...

“Ta hiểu vì sao anh em Phá gia thà chết ko ở lại cùng dùng bữa...Haiz A Quyền mất hình tượng chết được hừm”

“Rầm”

- Duẫn Nhi chúng ta xuống lầu ăn cùng anh em Phá gia cứ thế này bụng trống lại tội dạ ới ra....

Tú Anh lời nói vừa dứt nắm tay Duẫn Nhi vẫn còn ngu mặt ko hiểu chuyện rời đi, sự ra đi vội vã của họ vẫn ko khiến hai kẻ người nghiêm, kẻ ngốc đối hoài để mắt vẫn như thế hành động như chốn ko người.

- Ah sao vậy? Ở chỗ công tử ko phai là đồ ăn ngon và thoải mái hơn bên dưới ồn ào sao? Á....

- Ple ta ko muốn chết oan mạng vì ới...đi lẹ lắm điều ta ko cho người ăn nữa cho đứng cánh cửa nữa bây giờ..

-.....

Duẫn Nhi tuyệt ko mở miệng nói thêm lời nào chỉ biết rậm rập bước theo ko muốn vô cớ vừa bị đối vừa bị cực ple ai lại ngu như vậy, tha ăn ít ngon đi một chút mà thoải mái thân thể còn hơn bị “lưu đầy đau thương”.

.....

Bầu trời đầy sao cùng ánh trăng sáng khiến ko gian tĩnh lặng của trời đêm đẹp đến lạ thường soi ánh sáng dịu nhẹ xuống dòng sông xa xa nghe cảm của ai đó rã rã trong đêm có chút sầu muộn. Du Lợi ngây ngốc lắng nghe có chút trà lòng vào khúc cảm buồn như thấu hiểu một nỗi niềm của người đang sầu cảm, bản thân có

thể hiểu rõ cảm giác nhớ nhưng trong khúc nhạc như thế nào da diết khi bản thân cũng đã từng như thế một mình thổi tiêu nhớ nhưng nữ nhân đến thao thức nhiều đêm...

- Lợi Nhi ta đã nói ở yên đó thương thế vẫn chưa hảo mà..

Tú Nghiên mặt nghiêm nghị nhìn Du Lợi đứng bên cửa sổ nhìn ngắm khung cảnh trời đêm mà thả hồn ngơ ngẩn , mái tóc ko như lúc sáng búi à xòa dài gió ngoài cửa nhẹ lùa khiến mái tóc dài bay nhẹ . Tú Nghiên nhìn ngắm đã lâu muốn đưa tay chạm vào suối tóc đen đẹp để lại có chút ngạt nhiên , khi ngay cả mình đến bên cạnh đã lâu cũng ko hay biết , có chút nhịu mảy khó chịu vì chưa bao giờ Du Lợi ko nhận ra sự tồn tại của mình bên cạnh . Đối lại sự khó chịu của mình là nụ cười cùng cái nhìn ngây ngốc hướng mình , bản thân dù đã khá quen thuộc với cái nhìn này của Du Lợi nhưng tâm vẫn là như lúc đầu có chút bối rối ko nguôi..

- Nghiên Nhi nàng có nghe tiếng nhạc cầm này giờ du dương..

- Vì khúc nhạc đó mà ko nhận ra sự tồn tại của ta bên cạnh sao?

Tú Nghiên âm thanh trách cứ khiến Du Lợi chỉ biết cười khổ vươn tay ôm nàng vào lòng thủ thủ..

- Chỉ là cảm thấy nó thật buồn khiến ta nhớ lại trước đây bản thân cũng như vậy đêm khuya nhớ nhưng nàng thổi khúc tiêu sâu biết bao đêm..có chút thấu hiểu cho kẻ cô đơn với khúc cầm buồn . Nếu ko như thế này thương thế cũng sẽ đệm tiếng tiêu để kẻ cô đơn bớt ưu sầu...Cảnh sắc đêm nay đẹp để nên thơ ko thích hợp âu sầu như vậy , phải biết nắm bắt hưởng thụ mỹ vị hiếm hoi của nhân gia ko thì thật là lãng phí.

Du Lợi đặt nụ hôn nhẹ lên đỉnh đầu Tú Nghiên hít nhẹ lấy hương thơm chỉ có mỗi Nghiên Nhi của nàng có , ôm nàng trong tay lòng ko khỏi hân hoan hạnh phúc , điều mơ ước nay đã thành hiện thực tim ko khỏi đập rộn vui sướng . Chỉ muốn trốn biệt đến nơi ko còn ai quấy nhiễu vui vẻ hạnh phúc bên nhau với đất trời thư vị , cảnh sắc yên bình để bản thân thỏa thích ôm Tú Nghiên trong lòng nâng niu như trân quý , yêu thương nàng trọn kiếp thanh thoi.

Tú Nghiên trong vòng tay được hơi ấm quen thuộc vây quanh , bên tai nghe những lời chân thành (có phần oán trách) của Du Lợi , khiến tim đập mạnh lòng có dòng suối ấm áp chảy qua khiến lệ rơi vô thức.

- Bây giờ vẫn còn muốn thổi tiêu sâu sao?

Nghiên Nhi thanh âm lạnh lùng , khiến Du Lợi hân hoan bỗng chốc người cứng đờ lòng có chút bất an tự hỏi bản thân có phải ko đã nói sai điều gì làm Nghiên Nhi mất hứng. Buông rơi cái ôm Du Lợi muốn nhìn rõ Tú Nghiên thế nào thư thái , gương mặt đẹp toát ra vẻ hàng lạnh vẫn ko thể che lấp đi vẻ đẹp giai nhân tuyệt sắc đôi mắt tinh anh sáng lấp lánh như vì sao.

- Nghiên Nhi có hay ko ta làm nàng mất hứng..chỉ là cho đã từng trải qua nên có chút thấu hiểu tâm tình của người đang cô đơn đánh khúc khổ cầm...chỉ là ta muốn thổi tiếng tiêu chia bớt nỗi cô đơn cùng hân...chỉ là ta ta...

Du Lợi tâm có chút sợ hãi , vội vàng như gà mất tóc hối hả thanh âm , gương mặt vì lo lắng mà tái mét...

- Hí hí hí...

Tú Nghiên nhìn về bối rối lời nói vì gấp gáp mà rối loạn ngôn ngữ ko đầu ko đuôi của Du Lợi khiến Tú Nghiên ko nhìn nổi nữa mà cười khúc khích , lại nhìn về mặt ngu ngơ nhìn mình ngây ngốc mặt khờ đến đáng thương ko nhìn dùng hai tay áp sát vào gương mặt tái mét phát hoảng đến phát tội xoa nhẹ nhẹ...

- Ngốc nhân ah...chỉ là hỏi đùa ah...hì hì

- Nghiên Nhi nàng khi dễ ta...

Du Lợi phụng phịu hờn dỗi như tiểu hài tử bị cướp kẹo giầy này ăn vạ , Tú Nghiên càng nhìn về tiểu hài tử đáng yêu của Du Lợi lại càng muốn khi dễ nàng tay xoa nhẹ chuyển thành béo kéo bành hai má phụng phịu đáng yêu . Du Lợi ăn đau mếu máo giầy này muốn thoát ra lại sợ Tú Nghiên mất hứng lại ngưng động , tay siết chặt chịu đựng , vì đau mà mắt nhắm lệ ko dám la lên một tiếng đau.

Tú Nghiên cứ thế mãi mê khi dễ Du Lợi tiểu hài tử hả hê mới chịu buông tha , hoan hỷ khoan tay nghinh mặt nháy mắt nhìn Du Lợi cười vui vẻ. Du Lợi đưa tay xoa xoa hai má vì Tú Nghiên vui đùa có chút đau điếng , mặt mếu máo nhìn nhìn đáng thương.

- Nghiên Nhi thật sự rất đau hichic..bắt đền đi ah

Cái giọng mè nheo của tiểu hài tử khiến Tú Nghiên vô thức nổi da gà , hơi nheo nheo mắt nhìn Du Lợi lòng có chút đề phòng chỉ thấy người kia nhìn mình phụng phịu đáng yêu chỉ muốn kéo lại nheo thêm vài cái nữa..

- Muốn gì đây?

- Người ta chỉ muốn Nghiên Nhi hôn vào chỗ này cho bớt đau ah

Du Lợi dùng ngón tay chỉ chỉ vào má hơi sưng đỏ của mình , mặt cún con nhìn Nghiên Nhi vùi vãnh Tú Nghiên chỉ biết lắc đầu cười khổ trước hài tử lớn xác lắm trò cũng tự trách mình đáng lẽ nên nhẹ tay một chút có lẽ Du Lợi sẽ ko lấy cớ mà mè nheo mình.Tiến đến gần dùng tay xoa nhẹ hai bên má ửng đỏ sưng sưng , bốn mắt chạm nhau khóa chặt , đôi tay nhẹ nhàng kéo gương mặt đối phương sát lại nhẹ nhàng hôn lên má xoa nhịu cơn đau do chính mình vui đùa gây ra . Lần lượt từng bên cách chạm nhẹ nâng niu chứ cách nâng vắn hay nâng niu những cách hoa trong vườn nhà mình , thâm tâm tự nhủ nếu Du Lợi là một đóa hoa thì nàng sẽ là đóa mẫu đơn đẹp nhất rực rỡ nhất trong khu vườn và nếu điều đó xảy ra Tú Nghiên sẽ ích kỷ giấu đóa hoa đi vào nơi chỉ có một mình nàng được hưởng thụ nâng niu trong tầm tay mà thôi.Đôi môi lướt qua làn da mịn màng mát lạnh , hương thơm nhẹ nhàng lướt lơ bên cánh mũi thơm ngát lưu luyến có chút rơi ra khi đã hoàn thành xong việc xoa dịu cơn đau , lại bị một lực áp sát khiến đôi môi chạm nhau cảm nhận đối phương mạnh mẽ tấn công đẩy sâu nụ hôn dồn dập và ướt át....

Ngoài trời gió thổi gợn sóng ánh trăng run rinh trên mặt nước lay động , những cánh hoa theo con gió lùa qua bay lướt lơ như vũ khúc mỹ nữ theo tiếng cầm triển khúc họa đẹp như tranh .

Xa xa trong mái đình mỹ nhân cầm khúc ngân vang , rượu vào sầu ra ngân nga khúc nhạc lệ nhẹ tuông rơi ko biết người thương chốn nào có an ổn tung tích mất dạng đã lâu ngày . Cho người tìm kiếm khắp nơi , hướng quan phủ dò hỏi cũng ko có tung tích lòng thấp thỏm lo âu . Mỹ Anh âu sầu ánh mắt nhì xa xăm , khung cảnh huyền diệu đêm trăng hiếm khi xuất hiện lại ko có tâm trạng nhìn ngắm lòng vẫn lưu luyến hình ảnh người thân thương...

“Trịnh công tử người ở nơi nào có ko an ổn? Ta nơi này mong ngóng lo âu...”

.....

23. Chap 41 , 42 & 43 : Cùng Nhau Định Ước ; Một Cái Chỉ Hôn....

Chap 41 , 42 & 43 : CÙNG NHAU ĐỊNH ƯỚC ; MỘT CÁI CHỈ HÔN....

Du Lợi một thân lực sắc nam nhân một phe phẩy quạt ngọc , tay còn lại đan chặt bàn tay mềm mại Tú Nghiên bên cạnh , hôm nay là lần đầu tiên Du Lợi đặt chân đi dạo phố kể từ khi bị thương , cũng là lần đầu tiên sánh bước bên cạnh Tú Nghiên trong y phục nữ tử . Hai người đi bên nhau hư ảo tạo một vầng sáng vây quanh người , Du Lợi toát ra tuần mỹ hút hồn mỗi điểm nụ cười nhạt , sánh bước bên cạnh mỹ nhân mỗi mộng nụ cười quyến rũ như đóa hoa hồng hé nụ đẹp dịu dàng . Người như ánh dương mạnh mẽ sáng rực nóng ấm , người như nhật nguyệt thẹn thùng dịu mát kể bên làm cho con phố đêm nhộn nhịp phút chốc lặng im ngắm nhìn một cảnh tuyệt sắc trước mặt...

-Nghiên Nhi bên kia có quầy trang sức chúng ta tới đó xem

-Ân

~~Đến bên quầy với đủ loại trâm cài tinh xảo cho thấy mỗi một chiếc ở đây đều là tự tay chủ quầy nắn nót tạo nên , lần đầu đến đây Du Lợi cũng là đến thử gian hàng này mua một chiếc cho phụ hoàng mình , thử công so với kinh thành có phần sắc xảo hơn rất nhiều vì mỗi chiếc trâm ở đây đều là độc nhất vô nhị . Lão chủ quầy tay cầm tẩu thuốc mắt lim dim phì phò , chẳng màng để ý đến khách lại xem , Tú Nghiên nhìn đối phương có chút nhíu mày khó hiểu , không nghĩ đến có người buôn bán lại như vậy lạ thường không cần tiếp khách...

-Nghiên Nhi nàng dừng bận tâm đến chủ quầy , ông ấy luôn như vậy ah~~..Nàng xem chiếc trâm này thế nào?

Du Lợi như con sâu trong bụng đục được thắc mắc trong cái nhìn của Tú Nghiên tỏ vẻ giải thích , tay lại cầm lên chiếc trâm ngọc tinh xảo mẫu đơn đỏ đến trước mặt Tú Nghiên lại thấy mị tâm nàng dần ra môi hé nụ cười ưng ý . Du Lợi khẽ cười “hi hi” khi kiếm được món quà ưng ý cho Tú Nghiên không khỏi hân hoan , từ khi gặp lại Tú Nghiên luôn chú ý đến nàng mọi sở thích , thấy được nàng so với mẫu đơn một mảnh tương đồng xinh đẹp thơm ngát đã ấn định giữ đó mẫu đơn này cho riêng mình chăm chút .

Du Lợi móc ra 1 thỏi bạc đặt lên quầy hàng hướng lão chủ thanh âm trừu đùa..

-Lão quái gia lâu ngày không gặp vẫn là một bộ dạng khinh thường khách nhân nha

~~Quả nhiên như dự liệu từ trước của Du Lợi , lão quái gia ngược nhìn nở nụ cười dang dở..

-A Quyền lâu quá mới gặp người ah

~~Lão quái gia đứng phắt dậy “phốc” một cái đã đứng trước mặt Du Lợi tay vỗ nhẹ vào mặt , lại chụp hai tay nàng kéo ra , nhón nhón chạm đỉnh đầu nàng , haha thanh âm

-A Quyền người cao lên nhiều nha...haha lớn rồi lớn rồi...

Lại lao vào ôm nàng vỗ vỗ lưng , Tú Nghiên kinh ngạc nhìn một loạt hành động diễn ra liên hoàn nhau có chút ngỡ ngàng , chỉ thấy Du Lợi đáp lại cái ôm của Lão quái nhân vô cùng nhiệt tình cùng vui vẻ lòng nổi lên mùi chua chua..

-Lão Quái nhân lâu không gặp lão vẫn như vậy cường tráng nha hắc hắc

-Haha ta mà..ồ ồ A Quyền mỹ nhân bên cạnh mi có phải tiểu cô nương mà mi luôn lải nhải với lão không..?

-Phi...ta là kẻ cho lão nghe chứ không phải như lão lải nhải nha...Ân nàng là thần tiên tỷ tỷ mà ta vẫn thường nhắc đến...

Du Lợi môi cười mặt hất hất tự đắc nhìn Lão quái nhân đáng hướng mình kinh ngạc cái nhìn , lại quay về phía Tú Nghiên nháy mắt với nàng đầy mời gọi...Tú Nghiên một mảnh hoa đỏ e thẹn quay đi nhìn trâm cài phía quầy bên tai nghe tiếng một lớn một nhỏ hihahaha cười nói...

Phía sau bọn Anh-Nhi-Hữu-Lôi đứng ở quầy vệt nướng cay thư thái vừa ăn vừa quan sát động tĩnh xung quanh , đối với họ việc Du Lợi thân thuộc tiếp xúc với Lão quái nhân cũng không mấy gì làm lạ , chỉ không nghĩ đến Lão quái nhân hôm nay xuất hiện bày hàng nơi này . Mà tính ra cái duyên của hai người họ là cái duyên sư đồ chỉ là ko chính thức bá sư , nhưng Lão quái nhân địa vị trên giang hồ không hề nhỏ đã truyền cho Du Lợi tuyệt kỹ khinh công khiến thân thủ của Du Lợi so với võ lâm cao thủ ngang mạnh vài phần . Chỉ là thâm hiểu ý không cần phô trương thân thể , nên hai người họ với nhau thân thuộc tình cảm như tiểu hài tử với nhau , lần nào gặp nhau là như vậy ồn ào một mảnh trời...

-Nương tử của A Quyền người có tìm thấy món đồ nào ưng ý người không?

-Chưa ah...ắc

-Hahaha...A Quyền nàng tự nhận là phụ nhân của người rồi kia...haha A Quyền chúc mừng người...

Tú Nghiên này giờ mãi mê ngắm nhìn lựa chọn nghe hỏi chỉ là thuận miệng trả lời , khi nhận ra mình bị Lão quái nhân trêu chọc có điểm xấu hổ đến ửng hồng hai má tự trách mình hồ đồ , liếc nhìn Du Lợi bên cạnh môi cười dịu dàng hướng mình cái nhìn đầy sủng nịnh...

-Lão quái nhân đừng làm nàng thẹn thùng chạy mất ta mất phu nhân sẽ nhờ râu , cạo lông mày lão đòi lại phu nhân là lão chết chắc .

-A Quyền tiểu tử này người thật là tà ác...

Lão quái nhân “phốc” một cái đả núp ngay phía sau Tú Nghiên tay che mày , chần râu cổ thủ nhìn Du Lợi đối diện làm mặt quỷ không khỏi run run thanh âm sợ hãi cầu cứu..

-Cô Nương xinh đẹp này nha , cô khuyên nam nhân của cô tha cho cô ta sẽ hậu ta cô một lễ vật nha

~~Tú Nghiên môi cười mỹ lệ quay lại nhìn nhìn Lão nhân thanh âm nhẹ nhàng phát ra mê hoặc nhân tâm..

-Để coi vật gì Lão nhân đây ban cho Tú Nghiên ta vật gì mới định đoạt được nha

~~Lão quái nhân mắt tròn nhìn tiểu cô nương xinh đẹp trước mặt đầy kinh ngạc , không nghĩ một câu đùa vui lại bị nàng bắt chẹt như vậy không khỏi quay lại nhìn Du Lợi oán than...

“Tiểu tử Nương tử người bắt chẹt ta”

Lại thấy Du Lợi nhún nhún vai vô (số) tội nhìn mình thâm nói...

“Là do lão tự chuốt lấy đâu phải lỗi tại ta”

“Tiểu tử người được lắm”

Lão quái nhân nghiêng răng tức giận dậm chân ai oán , kéo túi gấm treo ở đầu tẩu thuốc lấy ra hai thỏi ngọc lục bảo , loại ngọc quý hiếm này ngay cả Hoàng thượng đương triều cũng không có đến mười món , chụp lấy cánh tay Tú Nghiên nhìn nhìn lại lướt như gió chụp lấy cánh tay Du Lợi nhìn nhìn . Lại lùi về sau ngồi chồm hổm quay lưng về phía hai người hì hục làm gì đó.

Tú Nghiên ngược mặt nhìn Du Lợi thấy đối phương chậm rãi đi đến phía mình thủ thủ

-Kệ Lão nhân ấy đi...ta cùng nàng qua bên kia uống trà chờ Lão đưa vật cho nàng ah~~...

Rồi thư thái vòng tay qua eo Tú Nghiên tay phe phẩy quạt cười cười ôm mỹ nhân rồi đi bộ dáng , thư thái nghỉ chân nghe tấu nhạc ăn ít điểm tâm đặt sẵn của cao lầu .Cũng hơn một canh giờ trôi qua ,đã thấy lão quái nhân thoáng cái xuất hiện ngồi vào chiếc ghế đối diện đã đặt sẵn bình trà một tay ra trước mặt hai người tay còn lại chộp lấy tách trà của Du Lợi đã thổi nguội đưa lên miệng một hớp uống cạn hihahaha lấy đũa đập điểm tâm cho vào miệng ăn ngon lành...

Tú Nghiên kinh ngạc nhìn trong lòng bàn tay của Lão quái nhân có hai món đồ tinh xảo một cái vòng ngọc hạo tiết nhỏ nhắn uốn quanh , bên trong hai chữ “Lợi Nghiên” lồng vào nhau ẩn nấp . Một cái là chiếc nhẫn ngọc to bản dành cho ngón cái họa tiết tương đồng đối xứng cái tên là “Nghiên Lợi” ẩn chìm sắc sảo không khỏi thán phục trước tài năng của Lão quái nhân đôi mắt lộ rõ vẻ ngưỡng mộ phi thường..

-Nghiên Nhi khi nào người “chính thức” trở thành “nương tử” của A Quyền lão quái ta sẽ truyền người công phu khắc ngọc này hehehe...giờ có thì nhận lấy món quà mừng này của ta coi như là ứng trước hai người lễ vật thành thân vậy...

Dúi vào tay Tú Nghiên hai bảo vật , đồng thời Lão quái nhân thừa cơ hội phán vài câu “ức hiếp” nàng một cái nguyện vọng rồi hả hê cười để lại Tú Nghiên mặt nóng đỏ ửng gò má Du Lợi một bên hoan hỷ cười vui vẻ kêu thêm vài món ngon , thay trà thành rượu mời Lão quái nhân như cảm tạ câu nói của lòng mình . Cao lầu Xuân Lâm vì bàn tiệc bắt ngờ của hai đại nhân vật lâu lâu mới xuất hiện tại nơi này mà một đêm kiếm được một thỏi bạc lớn , cũng như khách mà hân hoan không kém .

P phía sau hậu viện của Cao lầu Tú Anh đang đứng bên cạnh một nam nhân tay cầm trường kiếm y phục cho thấy mà nhân vật nào đó trong giang hồ hướng nàng truyền đạt tin tức...

-Thôi thiếu chủ tại hạ theo lệnh người mà điều tra hành tung của Lâm Phong trong 5 năm nay tất cả đầu nằm trong túi gấm này , Thôi lão gia cũng gửi đến người bức thư mọi người trong gia trang rất nhớ người..

-Đa tạ A Thành huynh giúp đỡ tiểu Anh , ngày A Thành huynh thành gia lập thấtTiểu Anh nhất định sẽ đến chung vui ah

~~(Trên giang hồ Thôi gia trang cũng gọi là có tiếng tăm môn đệ dưới trướng cao thủ có trên ngàn người , thành chủ truyền đến ngôi Thôi Lượng đã là đời thứ 5 của , nhắc đến phương Nam có Bạch Núi là nhắc đến Thôi gia Tranh...Nhiều người trên giang hồ nghe đến tên người của Thôi gia cũng phải kính nể vài phần , nhiều người cũng vì việc nghĩa của Thôi gia mà đầu quân cùng kết giao bàn hữu, dần già tiếng tốt đồn xa Thôi gia trong giang hồ được coi là Vương của quần hùng thiên hạ)

A Thành gương mặt tươi cười chấp quyền một cái đa tạ lời nói của Tú Anh cũng chính là giao ước cùng hẳn về sau một cái bằng hữu địa vị sau này cũng được nâng lên vài bậc...

-Nhắc đến chuyện thành gia thì phải nhắc đến cái chỉ hôn của Thái tử gia cùng con gái của Trịnh tướng quân đang được kinh thành ngóng chờ coi bộ còn nhanh hơn vô danh như ta...

Tú Anh đang mỉm cười thoáng cái gương mặt cứng đờ trước cái thông tin bất ngờ được nhắc tới tâm khê run lên hoảng hốt..

-A Thành huynh tin này đã xác thực chưa?!

-Ấn dĩ nhiên đã xác thực , A Thành ta chưa đưa tin tức sai bao giờ...Ta còn biết phía Hoàng Hậu trong vòng mấy ngày tới chọn được ngày tốt sẽ đem lễ đến cầu thân nha

~~Ô Ô nguy rồi...A Thành Tiểu Anh bái biệt huynh ở đây hẹn huynh vài ngày đến Quyền gia chuyển đồ giúp ta đến Phụ thân ah~~...

Thanh âm chưa dứt thân ảnh đã mất dạng , Tú Anh chân chạy như bay đến bàn của Du Lợi chỉ thấy Lão quái nhân là hihahaha ăn uống còn đắm Du Lợi đã biến mất , đỉnh đầu khe giật giật phi tới kéo người Lão quái nhân lắc lắc truy hỏi..

-Lão quái nhân A Quyền hẳn rồi đi khi nào ah

~~Đi cũng được nữa canh giờ rồi...hehe , có chuyện gì sao?

-Chết tiệt...

Buông Lão quái nhân Tú Anh lại lần nữa chạy như bay ra khỏi cao lầu , khinh công lên mái nhà thật nhanh bộ dáng quay về Khách điểm nơi , tâm loạn lên suy nghĩ...

“Nếu đúng như lời A Thành nói thì tin tức hẳn nhận được cách đây 2 hôm suy ra chỉ còn 3 ngày quay về ngăn cản nếu không A Quyền mất nường tử là cái chắc..chết tiệt Thánh thượng đại gia lần này ngài hại Tú Anh rồi..”

.....

Du Lợi mặt mày ửng đỏ tính ra tiếp rượu cùng Lão quái nhân đã gần ngàn chén , đầu có chút say sẩm có chút oán giận thương thế thật vẫn chưa hoàn toàn hảo bình phục mới như thế này dễ say như vậy . Mà thế nhân nói đúng “được mất tương đồng” nhờ vậy mà giờ được Tú Nghiên dìu về phòng lại được nàng một cái dịu dàng chăm sóc không khỏi kinh hỷ vô cùng , đôi mắt lại hướng nhìn nàng trắng ngáp yêu thương . Thấy nàng giúp mình cởi hải , thả lỏng đai thắt lưng , lại giúp mình gương mặt ,hành động nối tiếp hành động là một chuỗi sự dịu dàng yêu thương chăm sóc . Trong tâm trí Du Lợi mơ màng như nhìn thấy một mảnh hoan hỷ tân phong ngày cưới , mình như tân lang say men đang được tân nương tử chăm sóc , không khỏi vui sướng hihahaha cười ngây ngô .

Tú Nghiên lần đầu thấy Du Lợi say , gương mặt ửng đỏ , không biết trong cái đầu tinh nghịch của Du Lợi đang suy nghĩ điều gì mà cười ngây ngô gương mặt như hải tử được quà đáng yêu đến lạ . Đưa tay véo nhẹ gò má Du Lợi điểm nhẹ lên chiếc mũi cao đáng ngưỡng mộ của nàng , Tú Nghiên gương mặt lộ rõ điểm cười đầy sủng nịnh đầy yêu thương .

Du Lợi trong mắt vẫn có điểm mơ màng của kẻ say men , mắt lướt nhìn vào cánh tay trái ngự trị chiếc vòng ngọc lục bảo sáng lấp lánh không khỏi vui sướng đưa tay trái nơi ngự trị chiếc nhẫn cùng cặp với nàng mà bắt lấy . Nhớ lại một màng bên cầu , dưới ánh trăng soi rọi lên bóng hai người mờ ảo hoan hỷ đeo vào tay Tú Nghiên chiếc vòng định ước gọi nàng một tiếng Nường tử thật thuận miệng , khoanh khắc nàng đeo chiếc nhẫn vào tay mình ngại ngừng chỉ kêu mình một tiếng Lợi Nhi nho nhỏ cũng đủ khiến trái tim mình

run lên hoan hỷ , đến khi áp lên môi mộng Nghiên Nhi nụ hôn ngọt ngào mới phần nào dịu đi cái run rẩy trong tim mình...

Hành động của Du Lợi khiến Tú Nghiên có chút nhũn mày khó hiểu nhìn gương mặt vì men say mà ửng hồng mỹ lệ khiến tâm can nàng run rẩy , mắt vì thế dán chặt vào đôi mắt đẹp Du Lợi tươi cười thanh âm hân hoan có chút cường đại..

-Nghiên Nhi à

-Ân

-Nương tử à

ta yêu nàng...

Lời nói dịu dàng mang theo trăm sự sủng nịnh , ngàn cái yêu thương cùng khao khát hướng tim Tú Nghiên lao tới bao trùm lấy nàng trong cõi mộng mỹ yêu thương...Cánh tay còn lại của Du Lợi đã lúc nào dịu dàng yêu thương mà vuốt ve một khắc đã chuyển đến chiếc cổ trắng mịn của Tú Nghiên hơi dùng sức kéo xuống , khẽ chống tay rướn người dậy đặt lên bờ môi ngọt ngào mà mình vẫn luôn khát khao bao phủ lấy yêu chiều mút máp đầy nâng niu . Nụ hôn vì men mà say đắm vì tình mà rạo rực cháy bỏng khiến toàn thân như có ngọn lửa âm ỷ cháy lan tràn khắp toàn thân , đôi tay Tú Nghiên lúc nào đã học đòi theo Du Lợi hư hỏng thoái quen quàng qua cổ Du Lợi cổ trụ . Lại cảm nhận đôi tay Du Lợi như xà tinh uốn lượn trên thân mình , vùng vai một mảng gió lạnh chạm vào da thịt khiến nàng rợn người lông tơ dựng đứng , đôi môi nóng bỏng của Du Lợi rơi ra môi nàng nhẹ nhàng di chuyển đốt từng đốt lửa sau mỗi cái hôn đầy khao khát khiến da thịt nàng bỏng rát từ hốc cổ đến bả vai...

Lẽ tất nhiên của định luật khi áo cũng vì hành động đầy chủ ý của Du Lợi mà dần rơi xuống lộ ra chiếc yếm hồng dịu dàng bên trong lộ ra , Du Lợi nhìn vào thân ảnh vì mình chằm “lửa” da thịt trắng ngần vì vậy ửng hồng đầy ma mị...Lại tham lam giờ lên cánh tay muốn gỡ kia cản địa cuối cùng che mất sơn giả phong cảnh , đôi mắt một khắc cũng không rời chằm chú yêu thương đầy khát khao chờ đợi , từng chút từng chút một rút ngắn khoảng cách bàn tay chạm vào mịn màng gấm yếm...

“Phanh”

-A Quyền không xong rồi Thánh thượng chỉ hôn Nương tử người cho Duẫn Hạo.....Ác

Không gian như ngừng trôi khi thanh âm tiếng cánh cửa bị Tú Anh phá vỡ , Du Lợi nhanh như cắt kéo thân ảnh của Tú Nghiên ôm chặt vào lòng dùng toàn thân che chắn da thịt nàng không để lộ một tấc nào , mắt hung tợn như đao kiếm hướng kẻ phá hư đại sự mà gầm lớn...

-THÔI TÚ ANHHHHHHH

Tú Anh thân run run đỡ lên cánh cửa bị mình một cước đá văng xa , đóng lại cánh cửa phòng siêu vẹo lại không dám rời đi bộ dáng chỉ biết đứng như tượng bên ngoài để người bên trong có thời gian chỉnh chu lại y phục chỉnh tề , miệng không khỏi rên lên thảm oán than .

“Lần này chết ta rồi haizzz”

Hình ảnh vừa rồi lọt vào mắt lần nữa hiện ra , không khỏi nóng mặt , không khỏi nắm ống tay áo vò vò , cảm nhận như mũi mình một dòng nước ấm trào ra không khỏi kinh hãi đưa tay chạm vào...

“Ác máu

~~”

Khắc này chỉ muốn lăn đùng ra đất ngất đi...

.....

Hoàng phủ

Mỹ Anh ngày ngày vẫn là cái bộ dáng ngóng chờ hy vọng sớm tìm được tung tích của người thương mà hao phí không ít tinh lực , lần đầu tiên nàng thấy Giang Nam thật to lớn có thể che giấu Trịnh công tử của nàng quá sâu khiến nàng tìm mãi không được. Tâm tình vì thế buồn bực mất ăn mất ngủ , ngày chờ đêm

ngóng , mà một chút tin tức cũng không có khiến nàng ngày ngày lại đứng ngoài tiểu đình nhìn mặt hồ mà thở dài thành tiếng...

Đám gia đình thấy nàng bộ dáng tiêu tụy đi vài phần không khỏi thương xót , mà dốc toàn tâm lực tìm kiếm giúp nàng mong sớm tìm được “cô gia tương lai” lạnh lạnh mà mang về cho nàng...

-Tiểu thư....Tiểu thư... tìm tìm được rồi...

-Thật không...

-Th...thật...ở...ở Khách điểm Phụng Lai...

-Mau đưa ta tới đó..

-Dạ

Kiếp thật nhanh xuất môn , đưa Mỹ Anh như bay đến khách điểm nơi có tung tích của “cô gia” , thân thuộc gia đình vì sợ chủ tử nơi đông người không tiện vào , nhanh trí can ngăn kiệu ở hẻm gần đó đứng chờ còn mình thì thật nhanh chạy vào khách điểm .

Tiền vào thì lời tất nhiên sẽ ra thật nhanh , gia đình của Hoàng phủ đặt vào tay chuông quỹ một nén bạc , cười cười dò hỏi , trường quầy cầm bạc trong tay mặt cũng tươi cười đầy hợp tác...

-Ông chủ nơi này của ông có hai công tử một người tên là A Quyền công tử ở trọ đúng không?

-Đúng nha...nhưng mấy vị ấy đã tra phòng hôm qua rồi

-Ông có biết đích đến của các vị ấy ở nơi nào không?

-Ta nghĩ họ trở về kinh thành rồi ah

~~Cám ơn ông

Mục đích hoàn thành rất nhanh rồi đi đến đầu hẻm nhỏ có kiệu của tiểu thư chờ sẵn vội vàng truyền tin tức đến ...

-Tiểu thư bọn họ đã rơi đi vào hôm qua hướng đến kinh thành rồi..

-Tiểu Phúc người về sắp xếp ta muốn đến kinh thành ngay bây giờ..

-Dạ

.....

Đoàn người Du Lợi như vũ bão tiến về kinh thành , trên gương mặt Du Lợi lộ rõ căn thẳng đến rợn người , ba hôm trước khi Tú Anh nhận được tin báo Mẫu Hậu một lòng muốn cưới Tú Nghiên cho Duẩn Hạo đã xin được Phụ Hoàng ban lệnh cùng lễ vật cầu thân Trịnh Tướng phủ .

Tú Nghiên bên cạnh gương mặt tuy lạnh lùng cảm xúc nhưng ánh mắt vạn phần vẫn chăm chú hành động Du Lợi bộ dáng , tâm cũng vì đối phương mà xao động .

-Lợi Nhi thương thế vẫn chưa hảo tốt , mọi người ngày đêm cũng đã mệt chúng ta cũng nên dừng chân nghỉ chốc lát có được không..?!

Du Lợi đôi mắt chìm ưng nhìn về phía trước , bên tai nghe lời nói của Tú Nghiên gương mặt bớt đi vẻ lạnh lẽo tốc độ vì thế cũng giảm đi vài phần , quay cái nhìn dịu dàng đến người bên cạnh thanh âm vì Tú Nghiên cũng mang theo hơi ấm

-Nghe nương tử nha

~~Tú Nghiên má ửng hồng khi nghe cái danh xưng mới tuy vậy môi vẫn vương lên nụ cười đẹp hài lòng vì yêu cầu được đáp ứng , cơ hồ hình ảnh đêm đó lại hiện lại trong tâm trí khiến nhịp tim đập loạn lên trong lòng ngực mặt lại được dịp nóng bừng lên , khẽ liếc nhìn Du Lợi thấy người vẫn là chăm chú nhìn về trước không khỏi thở phào nhẹ nhõm .

Cả 6 người tấp vào quán nhỏ bên đường dừng chân , anh em Phá Gia bên này chăm sóc ngựa để 4 người nữ nhi nam trang nghỉ ngơi uống trà ăn chút điểm tâm . Tú Anh cùng Duẫn Nhi mạnh ai nấy ăn uống , từ khi có Tú Nghiên bên cạnh Du Lợi mọi thứ họ làm đều không vừa ý tên họ Quyền này , họ Quyền chỉ vừa ý với mọi việc cùng mọi thứ mang tên Tú Nghiên và cũng chỉ vừa ý mỗi Tú Nghiên chăm sóc mình . Cũng như lúc này bộ dáng tươi cười ăn thật ngon từng chút Tú Nghiên đưa tới như thể đang ăn sơn hào hải vị chứ không phải là món mần trâu khô khốc trên bàn , uống như thể mỹ tửu chứ không phải là chén trà tầm thường của thường dân. Lại biết mình án còn nằm trên đầu chưa được gỡ xuống chỉ có thể đem oán khí mà hết ở trong lòng...

“A Quyền người đứng là đại háo sắc , quy lụy nữ nhân mà”

Tú Anh nhai nhai thứ không mấy ngon lành trong miệng , ánh mắt khinh bỉ nhìn gương mặt thiên biến vạn hóa của Du Lợi trước mặt Tú Nghiên , thúc chỏ vào hông Duẫn Nhi nhướng nhướng mày về phía trước . Duẫn Nhi đang hỷ hục ăn tay cầm chén trà , tay đưa mần trâu vào miệng loay hoay ngược nhìn một mảng mùi mẫn chàng chàng thiếp thiếp của hai người Lợi – Nghiên nhướng nhướng vầng trán lúc lắc cái đầu như thể .

“Chuyện thường của huyện có gì lạ đâu!?”

Lại tiếp tục cầm cúi ăn môi nhếch miệng cười vui vẻ

“Công nhận nơi này cũng có thể làm ra mần trâu ngon đến vậy ah~~”

Tú Anh chán ngán lắc đầu rời đi , gặp bình thường nàng một cước đá văng hai cái kẻ một hám gái một hám ăn....

(xí xí Choi thiếu gia ơi hình như riêng anh là có cả hai đức tính tốt đó luôn ah ~~)

(Au giỡn mặt coi chừng ta cho ăn gạch...tập trung chuyên môn đề... #^_^#)

Bộ dáng hậm hực bước đến bên cạnh tiểu Anh cầm trên tay cỗ cho nó ăn , bức một cọng cỗ ngọt cho vào miệng ngậm nhìn bên phong cảnh xung quanh thật lâu lắm rồi cả đám bọn họ mới được rời khỏi kinh thành lại không như lúc trước thư thái hưởng thụ mà lại đối phó nhiều chuyện xảy ra như vậy . Nghĩ đến đây hình ảnh Lâm Phong lại xuất hiện trong dòng suy nghĩ , tâm vẫn là một mảng mù mịch chưa thể lý giải được vì sao một người nam nhân luôn sống đỉnh thiên lập địa xưa nay giang hồ luôn nổi danh lại có thể giúp sức cho cái tên bỉ ổi tiểu nhân họ Lý như vậy . Lại càng không hiểu sao Thôi gia nhà mình hình như cũng có dính dáng tới , không khỏi ngọn lửa nóng trong người lại nổi lên cánh tay cầm cỗ vì giận mà siết chặt .

“Hí Hí”

Tiểu Anh khẽ ử đầu về phía Tú Anh kêu lên vài tiếng gây sự chú ý , khi thấy Tú Anh nhìn mình hai tai cùng động ử ử đầu đầy nịnh nọt .

-Tiểu quý rất biết làm trò ah

~~Tú Anh miệng thì mắng tay lại đưa lên vuốt ve đầu , ta cảm cỗ chìa đến miệng cho tiểu Anh mã ăn , đây là món quà khi nàng được 5 tuổi được phụ thân tặng đã theo nàng bốn ba nhiều năm cũng là người bạn thân của nàng tính tình vì vậy cũng là thập phần giống nhau .

.....

-Ta nghe nói Kinh thành sắp diễn ra tiệc lớn , ta nghe đâu Hoàng Thượng đã chỉ hôn Trịnh tiểu thư con của Trịnh tướng quân cho đại hoàng tử Duẫn Hạo nha

-Uhm ta cũng có nghe nên tức tốc bỏ dỡ chuyển đi Vân Nam quay về coi náo nhiệt ah

~~~Người nói xem ban hôn này không phải là đã trao cho Đại hoàng tử chúng ta nửa cái vương vị rồi sao?

-Sao người lại nói vậy?

-Ta nói người kinh doanh như thế nào tài giỏi thì ta không biết , nhưng riêng những chuyện chính sự triều đình ta vỗ ngực hiểu thứ 2 không ai dám tranh ta thứ nhất ah...Nè nha Đại hoàng tử là đứa con đầu của Hoàng thượng lại do Hoàng Hậu sinh ra , ngay lúc cất tiếng chào đời đã mang trên mình phú quý , bước

chân đi đã khoác trên người vương vị hoàng tử . Người nói xem lần đầu chỉ hôn lại chỉ hôn ngay con của Trịnh tướng quân không phải thiên thời địa lợi chỉ chờ một cái nhân hòa là đường đường lên ngôi sao?!

-Suyt người đừng như vậy to mồm mà lộng ngôn coi chừng mất mạng như chơi đó nha..

-Phi..ta nói đều là sự thật có gì đâu phải sợ..Haha mà ta nói người mỹ nữ nước ta coi như mất đi cơ hội được đội mũ Phụng hoàng chỉ có thể chen nhau cái chân chim vàng bên cạnh thân long thôi..hehehe mà ta nói Hàn huynh này , người nghĩ xem Trịnh tiểu thư được lan truyền là đại mỹ nhân tài sắc nha..hehe lấy kinh nghiệm đi xa chạm rộng như huynh đoán xem nàng trên giường cùng Hoàng tử chúng ta như thế nào hình ảnh nha...

-Haha mỹ nhân trên thiên hạ dù tài sắc xinh đẹp đến đâu cũng là nằm phía dưới lão công mà rên rỉ thôi...

-Lão Hàn huynh nói chí phải chí phải haha...

Hai lão thương gia bàn kế bên hi hi haha bàn chuyện vui vẻ cười cười , chuyện hoàng cung luôn là “chính sự” hàng ngày được các lão bá tánh lấy làm chuyện cùng nhau buôn phiếm cùng nhau lúc rảnh rồi đã trở thành thói quen không tránh được . Bàn Du Lợi bên cạnh nghe rõ từng từ từng chữ đối phương nói cùng nhau khiến chén trà trong tay khẽ ngưng đọng giữa không trung , Tú Nghiên thấy biểu hiện của Du Lợi tâm lại thổ dài một tiếng .

Ở bên cạnh Du Lợi những ngày qua ít nhiều cũng hiểu được tính tình của đối phương , chuyện khác có thể tỉnh táo hành động cùng phán đoán thì chỉ riêng những chuyện liên quan đến nàng lại khiến Du Lợi dễ dàng mất động . Tay dưới bàn xoa dịu bàn tay đang siết lại thành nắm đấm để dễ dàng nhận thấy tia tức giận trong người đang dần hình thành ngày càng cường đại , không sớm ngăn lại thì sớm muộn cũng có án mạng xảy ra .

-Ta lại nói lão Lục huynh nha , như Đại công chúa của chúng ta cũng là đại đại mỹ nữ ngàn năm có một đến giờ vẫn chưa xuất giá , nhưng đến khi nàng xuất giá may mắn gặp một lão công như Hàn mỗ thật là phúc đức đời nàng nha...

-Vì sao ah?

-Vì ta sẽ ngày ngày cho nàng ăn đủ no ah

hahaha

“Rầm” chiếc bàn bên cạnh gãy đôi hai lão thương nhân Lục – Hàn té lăn ra đất thổ huyết rên lên đau đớn , thân ảnh bạch y bên cạnh lạnh nhạt cái nhìn đăm đăm đi còn đang hóng chuyện bên cạnh chủ tử cười cười giờ đây cứng đờ bộ dáng nhìn .Đến khi hoàn hồn chạy lại đỡ 2 vị chủ nhân mới hung hăng cái nhìn chờ lệnh , lão Hàn ôm mặt tức giận hét

-Tiểu tử ngươi chán sống sao vô duyên vô cớ đánh lão gia ta?

-Thay mặt công chúa đánh cái miệng thói nhà ngươi

-Láo toét , ta nói nàng mắc gì ngươi mà động thủ..

-Chó có thể ăn bậy , người không thể nói bậy người coi bản thân là người hay chó nha

~~Tú Nghiên tay nhàn nhạt đặt sau lưng cái nhìn lạnh lẽo thanh âm hướng hai người “miệng mồm thói tha” vừa rồi nhả ra ngôn từ thô tục với Du Lợi không khỏi tức giận nếu như là giang hồ nam nhân đã một kiếm giết chết không tha . Bọn người Lục-Hàn tức giận hét lên kêu đám gia đình lao lên đánh chết “nam tử” dám mắng mình , chỉ thấy 8 tên gia đình thân thể cương tráng trong chớp mắt đã lẳng đùng ra đất rên la đau đớn không khỏi run rẩy bộ dáng khiếp sợ muốn tháo chạy .

Tú Nghiên nhanh như gió thoáng khinh công chặn trước mặt , chân đá một cước mạnh mẽ vào nơi “quý ông” , tay rất nhanh điểm một cái nguyệt đạo , khiến đối phương ăn đau lại không có cách nào xoa dịu chỉ có thể hét lên đau đớn . Tú Nghiên đôi mắt một mảnh lạnh lẽo cái nhìn thanh âm mang sát khí lạnh tanh phát ra khiến đối phương toàn thân càng mảnh liệt run rẩy .

-Công tử xin...xin tha mạng...cho bọn tiểu nhân có mắt như mù bọn ta...lần sau không dám nữa...

-Lần này coi như tha cho hai lão gia bọn người một cái mạng , nếu có lần sau..

-Không dám bọn tiểu nhân không dám...xin công tử tha mạng...

-Hảo...từ đây về sau còn dám có hành động hay lời nói thô tục về nữ tử ta cho hai người thành lão công công..

-Xin...xin công tử tha mạng...

Tú Nghiên quay đi bộ dáng không quên điểm một cái trên người hai lão Lục-Hàn khiến hai người bộ dáng đứng như tượng miện thì hahaha cười...

-Phá Lôi giúp ta tát bọn chúng mỗi người 100 cái vào miện coi như hả giận cho Trịnh tiểu thư.

Du Lợi nhàn nhã thanh âm tay nâng bình trà rót vào chén cạn khô của mình cười cười thổi đi hơi nóng thấy Tú Nghiên đã ân vị bên cạnh sủng nịnh đưa nàng chén trà dịu dàng quạt mát , phía sau là tiếng cười xen kẽ tiếng bạt tay chan chất...

“Ghừmmmm hai người bọn họ thật là ác nhân đôi mà”

Tú Anh chứng kiến một màn hùng hổ một cái “dạy dỗ” nhanh như sấm không khỏi rùng mình , cứ nghĩ người mạnh động sẽ là Du Lợi đại háo sắc quy lụy nhà mình ra tay trước ai ngờ một người luôn một cái thực nữ đoan trang như Tú Nghiên lại như vậy tiến đánh không khỏi kinh ngạc . Khiến mình cùng đám Duẩn Nhi cùng anh em Phá Gia cũng phải há hốc mồm , Du Lợi cũng cùng chung bộ dáng nhưng gương mặt là thập phần kinh hỷ tươi cười toe tét thật làm cho bản thân có chút run sợ...

.....

Về đến Trịnh phủ là một mảng nhộn nhịp khách khứa ra vào quây quần chúc mừng Trịnh phủ sắp có hỷ sự , càng làm gương mặt Du Lợi lần nữa cân bằng hơn Tú Nghiên bên cạnh lại thập phần bối rối phải vòng hướng cửa sau Trịnh phủ đi vào .

Du Lợi thấy bộ dáng muốn rời đi không nhận được cái lưu luyến trong lòng mà vương tay kéo nàng ôm vào lòng , áp gương mặt vào hõm cổ thơm tho mà mình dù những ngày qua luôn tham lam giữ lấy , tâm khẽ run lên nhịp đập run sợ đánh mất .

-Nghiên Nhi~~ ta...

-Lợi Nhi người đừng lo dù thế nào ta cũng sẽ không rời xa người...

-AA~~ ta cũng sẽ không để ai cướp mất nàng...

Rời ra Du Lợi lưu luyến hôn lên đôi môi đỏ mọng ngọt ngào Nghiên Nhi , khoảnh khắc này thế gian chỉ tồn tại hai người bọn họ...

-Ehem...A Quyền người không hỏi cung sớm mất vợ là điều hiển nhiên nha

~~Tú Anh ngứa mắt một luyến lưu nộ hôn của họ mặt không khỏi xám xịt thâm oán ,...

“Hừm ta vì người mà không có thời gian gặp Khuê Nhi mà A Quyền người ở đây hôn hít hừ...”

Rời khỏi môi hôn Tú Nghiên mặt đỏ ửng đánh nhẹ một cái vào ngực Du Lợi vội vã rời đi để lại người kia bộ dáng ngu ngốc đứng nhìn , Tú Anh lắc đầu ngao ngán nắm phía sau cổ áo Du Lợi lôi đi...

-Đi thôi đại ngu ngốc người...

.....

\*\*\*Hoàng Cung\*\*\*

Quyền Trục một thân hoàng bào ngồi phê chiếu thư , dù thiên hạ thái bình thì hấn vẫn có cả đồng việc phải làm , trí tuệ sáng suốt mà nhận định mọi việc trên dưới lớn nhỏ đều là phụ thuộc vào sự phê chuẩn của hấn . Làm Vua đã khó , làm một vị vua tốt của nhân lại càng khó hơn dù vậy ngày từ lúc đầu nhận ngai vị này hấn đã hứa hoàn thành tốt cái việc khó khăn này...

Về cương nghị trên gương mặt Quyền Trực khi hành sự luôn khiến các vị quan thần luôn trong tư thế phải làm việc thật tốt không dám trễ nãi , trong lúc phê chiếu chỉ lại không để bất kỳ ai bên cạnh quấy nhiễu , ngay cả vị đại công công đã theo mình chăm sóc từ nhỏ cũng chỉ đứng bên ngoài chờ gọi mới dám bước vào .

-Công chúa Hoàng thượng đang phê duyệt công văn không thể kinh động cầu người...đừng làm khó lão già này ah

~~~Lão Phúc công người tránh qua ah~~ ta đi lâu như vậy thật là rất nhớ người muốn gặp người....Phụ hoàng Lợi Nhi vào nha

~~Thanh âm nhào nhẹt lại được nước vang lên , ai mà không biết nàng là trân quý trong bàn tay thánh thượng ai dám cản trở nàng hành sự , lão công công miệng nói cứng vậy thôi chứ thế nào dám đứng cản đường nàng tiến một lão liền lùi hai . Cánh cửa Thư phòng sớm đã mở ra Du Lợi đã yên ổn vào trong gương mặt hihahaha đối diện cái nhú máy của Quyền Trực mà hơi khụy người một cái thỉnh an..

-Phụ Hoàng thánh an

-Lợi Nhi con thật là lớn mật dám quấy nhiễu trăm?!

-Phụ hoàng

chỉ vì nhi thân nhớ người nha

Thấy Du Lợi trước mặt mình một bộ dáng ủy khúc, gương mặt phụng phịu đáng yêu nhìn mình chớp mắt vô tội và không khỏi phì cười , nhìn Lão Phúc công công đang quỳ rạp dưới đất không khỏi lắc đầu...

-Phúc công công người lui xuống chuẩn bị cho Trầm ít điểm tâm cùng trà để trầm cùng Lợi Nhi hàn huyên

-Dạ Hoàng thượng!

-Lần này bất cứ ai cũng không được phép xông vào

Quyền Trực thanh âm cương nghị hơi gằn nhẹ khiến lão Phúc công công bị dọa đến kinh hãi co người bỏ chạy , để lại hai phụ thân Trực – Lợi phía sau mặt quỷ cười lớn . Rất nhanh trong thư phòng một bàn trà cùng điểm tâm an bài ổn thỏa mọi người lui ra ngoài đóng chặt cửa đứng cách xa canh chừng để không gian yên tĩnh , Quyền Trực cười cười nhắm nháp chén trà được Du Lợi đưa đến tay tâm tình từ lúc thấy ái nhi mình thì vô cùng tốt..

-Lợi Nhi con như vậy đơn độc rồi cung cũng không thêm xin trầm một cái chỉ dụ có phải là quá to gan không sợ trầm trách phạt sao?

-Phụ hoàng người thừa biết nhi thân là gấp gáp rồi đi nha

~~Du Lợi hihahaha môi cười miệng dẻo thanh âm ngọt ngào rót vào tai Quyền Trực đầy nũng nịu , nàng thừa biết Phụ Hoàng nàng luôn yêu thương chiều chuộng nàng mọi việc chỉ cần nàng trước mặt người làm nũng một chút là mọi thứ nàng muốn người liền thành toàn cho nàng..

Bản thân Quyền Trực biết lý do nữ nhi của mình rời đi vội vàng như vậy , ký ức vẫn còn hình ảnh Du Lợi nhỏ tuổi hướng mình thắc mắc chuyện khiến tâm kinh động một thời gian khi biết Du Lợi công chúa đương triều nhi nữ mà hần yêu thương che chở bằng đôi bàn tay mình lại có lòng yêu thích một nữ nhân . Một thời gian hần cũng cố tìm hiểu có phải vì nàng nhất thời bỗng bột mới có suy nghĩ đó nhưng không nàng là thật tâm lưu luyến nữ tử , nhưng chỉ lưu luyến một người chờ mong cũng chỉ một người , tìm kiếm nhiều năm một nữ nhi nàng không rõ thân thế . Đôi lúc Quyền Trực cũng thăm nghĩ nữ nhân kia có thể không tồn tại và nhiều năm nhìn nữ nhi mình tuy luôn vui cười hihahaha vô tư vô lo trong cung nhưng khi khoáng lên người thân phận A Quyền lại là một bộ dạng si tình tìm kiếm hình bóng nữ nhân kia..Đến hôm nay khi nữ nhân mà Du Lợi ngày nhớ đêm mong khó trách đưa trẻ này lại bỗng bột hành động như vậy , hần có thể hiểu được cảm giác này của nàng , cái cảm giác yêu thương quyến luyến một ai đó

-Trầm nghe Tú Anh nói con đã tìm được nàng?!

-Ân~~haizzz

-Hừm đáng lẽ con phải hân hoan phấn khích chứ sao lại thờ dãi , hay là nàng ta đã có người thân thương bên cạnh rồi?

-A không phải nha~~ người nàng thân thương là nhi thần chỉ là...chỉ là Phụ Hoàng sắp cướp mất nàng khỏi tay của nhi thần thôi...

Đôi mắt Du Lợi phút chốc hơi nước đọng đầy , khiến Quyền Trực ngỡ người tâm có chút loạn , thanh âm vì gấp gáp tràn ra , nếu nơi này có ai khác sẽ thấy được một mảnh cửu đỉnh chí tôn của đất nước giờ như con sư tử mẹ xù lông bảo vệ con mình..

-Chuyện này là sao?Không lẽ nữ nhân kia là một trong những phi tần của Trẫm , hay là tú nữ sắp tiến cung? Không thể năm tới mới chọn tú nữ cơ mà...Lợi Nhi con nói rõ cho Trẫm nghe

Du Lợi thấy một mảnh khó hiểu gấp gáp của Quyền Trực thật tâm rất muốn cười lớn đẹp đi cái bộ mặt (giả tạo) sắp khóc của mình mà đường hoàng nói chuyện với hắn..

-Không phải phụ thân đang ban chiếu chỉ hôm tiểu thư của Trịnh Tướng quân cho hoàng huynh Duẩn Hạo của nhi thần sao? Như vậy không phải là Phụ hoàng gián tiếp cướp mất nàng khỏi con sao? Oaoaoa

Nói xong những lời đó để lại một mớ hỗn độn rối ren cho Quyền Trực , Du Lợi che mặt bí bô như đứa trẻ òa khóc ngon lành khiến hắn nghe tiếng nàng khóc mà tâm đau nhói , đứng dậy đi đến bên cạnh ôm nàng vào lòng xoa xoa lưng nàng dỗ dành..

-Haizzz nín nín sao lần này con mau nước mắt như vậy?! Haiz lỗi cũng là do con , đáng lý lúc gặp lại nàng biết rõ thân thế phải hướng trẫm nói một tiếng để trẫm biết mà giúp con thành toàn đường này...

-Híchic đường này thì sao? Nàng ngay từ đầu đã được định sẵn là nữ nhân của con , chính người đã hứa với nhi thần điều đó sao giờ nỡ để nàng về phía hoàng huynh con chứ...oaoaoa con không chịu , phụ hoàng người trả lại công đạo cho con...

Đỗ không nín chỉ thấy Du Lợi như được nước khóc dữ dội hơn trong long ngực mình , khiến Quyền Trực toàn thân như mất lực chỉ biết vỗ về nàng..Không phải là không có cách đoạt về chỉ là nàng khóc qua hùng dũng khiến hắn rối loạn tâm trí không nghĩ ra được gì..

-Hoàng Thượng vì thần có thể vào không?

Tiếng Hoàng hậu mềm mỏng truyền vào phút chốc gương mặt Quyền Trực cười đến hân hoan , hắn có cứu viện rồi , cục diện giờ đây thay đổi hắn sẽ không chết đuối trong nước mắt của nhi nữ hắn đôi mắt chờ mong hướng cửa chính mà nhìn chờ đợi

-Hảo Hảo Ái phi nàng vào đi

“Ấc sao mẫu hậu lại xuất hiện lúc này”

Du Lợi cảm tay áo của phụ hoàng chạm nước mắt (và mũi) gương mặt nặn ra nụ cười hihahaha trước mặt mẫu hậu nàng rời khỏi Quyền Trực mà lao tới ôm chặt Hoàng Hậu nũng nịu thanh âm

-Mẫu hậu nữ nhi rất nhớ người ah

-Xạo sự nhớ ta mà tới nơi này gặp phụ hoàng con trước có đến Phụng Nghi cung để ta nhìn trước đâu?!

Hoàng hậu đưa tay ký nhẹ vào trán Du Lợi đầy yêu chiều , Du Lợi đầu rất nhanh hiện lên câu trả lời

-Hic Nữ nhi đến Phụng Nghi cung trước nhưng Mẫu Thân đã rời đi tới Đông cung của hoàng huynh chưa về nên nữ nhi mới đi đến thỉnh an phụ hoàng trước nha

~~Phụng phịu giải thích Du Lợi làm cho hoàng hậu nhất nhất tin vào lý do của nàng mà yêu thương ôm nàng vào lòng , thanh âm quan tâm nhớ nhung của mẫu tử lại vang lên

-Nữ nhi gốc đang yêu lành lại tới thiên viên ăn chay có tháng trời thật là làm khổ mình mà , con đó đường xa như vậy vừa về không nghỉ ngơi một chút đã hồ nháo phụ hoàng con rồi nha

Vuốt ve vuốt tóc Du Lợi chảy dài mềm mại , ôm nàng càng thấy nàng đã thật lớn tâm lại vui vẻ suy nghĩ

“Đứa trẻ này đã lớn như vậy rồi đã đến lúc tìm cho nàng một nam nhân để yêu thương chăm sóc nàng rồi...hihi đợi hoành thành hôn sự của Duẫn Hạo sẽ nhanh chóng giúp nàng lựa chọn”

-Mẫu hậu người cười gì nha?!

-Ân không có gì...Du Lợi chúng ta quay về Phụng Nghi cung trò chuyện để Phụ hoàng con làm việc của người...

-Hảo ah Ái phi cùng Lợi Nhi quay về trước xong Trẫm sẽ ghé qua.

-Ân thần thiếp cáo lui trước..

-Phụ Hoàng nữ nhi cáo lui chờ gặp người ah

~~Hoàng Hậu quay người hướng đi trước , Du Lợi nổi gót theo không bên để lại phụ hoàng mình khẩu hình miệng..

“Phụ Hoàng người phải trả lại công đạo cho con”

“Haizzz”

Còn lại một mình Quyền Trực không khỏi đưa tay lên thái dương xoa nhẹ , bản thân không nghĩ lại có lúc lại lâm vào tình thế khó xử như lúc này ..

-Tân Kỳ

-Có thần .

Thanh âm vừa dứt hắc y nhân không biết ẩn nấp nơi nào xuất hiện tay chấm quyền chờ lệnh..

-Thủ dụ đến Trịnh huynh tối nay thời điểm cũ đến gặp ta

-Dạ

Như gió thoảng thoát ẩn thoát hiện Tân Kỳ mất dạng , Quyền Trực vẫn luôn thích hành động nhanh gọn và hiệu quả của Tân Kỳ một trong số cao thủ bí ẩn bên cạnh mình...

“Lợi Nhi , phụ hoàng sẽ thành toàn cho con...haizzz chỉ là thật sự thiệt thòi cho hoàng huynh con”

.....

Trịnh phủ

Tú Nghiên vẫn một thân bạch sắc y phục tóc búi cao bước chân sải dài đi trên con đường quen thuộc tiến đến thư phòng biết chắc phụ thân nàng sẽ đang nơi đó thưởng trà , đám gia nhân bên ngoài bận “chặn đuổi” cũng không có thời gian rảnh rỗi đến nơi này ngoài Khuê Nhi .

“Pha” tiếng cửa đột ngột mở ra Trịnh Khanh một cái phản xạ phi nấp chén trà trong tay về phía người bạch y chỉ thấy đối phương phát tay áo cuộn tròn giữ kia nấp chén trà trong tay áo

-Phụ thân là con

-Tú Nghiên...

Trịnh Khanh gương mặt lạnh lùng thấy nữ nhi mình đi biệt cả tháng nay mới xuất hiện trước mặt không khỏi kinh hỷ mỉm cười đứng dậy bước tới vuốt nhẹ lên đầu nàng mắt đảo một lượt từ trên xuống thanh âm dò hỏi song song hành động phát ra

-Có nơi nào thương thế?

-Hihi Không có..Phụ thân người đừng lo

Tú Nghiên hiểu rõ phụ thân mình thế nào lo lắng gương mặt đầy ý tươi cười hướng người kia đáp , thấy bàn tay mình được phụ thân nắm vỗ nhẹ lên tay

-Vậy tốt...nói cho ta nghe những ngày qua con đã đi đến những đâu? Có chuyện gì vui vẻ? có biết chăm sóc bản thân thật tốt không? Có....

-Phụ thân ah~~....hihi người thật là , đâu phải lần đầu con rời đi nha~~...Mà Khuê Nhi đâu không bên cạnh người?

-Haizzz cái đứa trẻ đó mê não nhiệt chạy ra ngoài coi đám người đang gây loạn ngoài cửa phủ..Lúc về con không thấy sao?

Tú Nghiên cùng Phụ thân đến ngồi ngay bàn , cười cười lấy nắp chén trà trong tay áo ụp lên chén trà vẫn đang bốc khói nhẹ trên bàn thăm nghĩ nếu vừa rồi thứ cha phi đến mình là chén trà này thì thật là một ah

~~Ta nghĩ người đến nhất định là bàn hữu nên không phi đi chén trà ngon này..

Trịnh Khanh nhàn nhã uống trà thanh âm mang ý trêu đùa hướng Tú Nghiên phát ra nhìn nữ nhi mình hihi cười , cũng đặt chén trà xuống cười haha với nàng...

-Phụ thân chuyện giang hồ đồn đại việc chỉ hôn cho con cùng Đại hoàng tử có thật hay không?

-Uhm...

Thanh âm nặng nề phát ra Trịnh Khanh nhìn nữ nhi mình đôi mắt có chút ái ngại , thấy gương mặt Tú Nghiên thoáng một cái băng lãnh điều này hẳn đã dự đoán từ trước nên mấy ngày này cứ trì hoãn không nhận cái mà mọi người gọi là “hoàng ân” kia , hy vọng nữ nhi mình rong chơi nghe được tin tức quay về mà tự định đoạt chuyện nhân duyên .

-Tú Nghiên nếu con không muốn cha sẽ làm mọi cách để từ chối hôn sự này...

-Ân phụ thân người có cách sao?

-Phụ thân đã hứa với con lần này quay về sẽ xin thánh thượng cho ta từ quan cùng con thực hiện cái ước nguyện một cuộc sống an nhàn , ta đã dâng tấu chỉ chờ thánh thượng thành toàn mà thôi...Con đừng lo dù thế nào phụ thân cũng không để con bị cuốn vào vòng xoáy nơi chốn thâm cung kia!

-Phụ thân

Tú Nghiên xà vào lòng phụ thân mình , nàng thừa hiểu phụ thân là vì mình mới bỏ xuống sự nghiệp Trịnh Gia nhiều đời gây dựng , chỉ quân đánh trận giữ gìn an lành cho lão bá tánh là nguyện vọng của cả đời phụ thân . Vì nàng mà người dễ dàng đặt xuống cho thấy phụ thân thương yêu nàng đến mức độ nào , chăm sóc bảo vệ nàng luôn mang đến cho nàng cuộc sống an nhàn nhất , điều nàng có thể làm được cho Phụ thân mình là hiếu thảo với người cả đời mà thôi..

-Lão gia lão gia....bên ngoài lễ vật chất muốn kính cửa rồi phải làm sao ah~~?

Thanh âm vọt vào trước , cánh cửa mới bật mở để hiện thân hình Khuê Nhi gương mặt lộ vẻ hốt hoảng bộ dáng lao vào , mở trường mắt khi thất Lão gia đang ôm người một thân bạch sắc có chút thất kinh “A” lên một tiếng rồi đứng trờ tròng...

-Khuê Nhi muội thật là ồn ào nha

~~Tiểu thư...hahaha về rồi về rồi...

Lại như vũ bão Khuê Nhi lao tới ôm chầm lấy Tú Nghiên , miệng thì haha cười nước mắt lại thế nào chảy ra ào ạt tèm lem mặt mũi , thanh âm oán trách vang lên không tiểu tiết

-Tiểu thư người thật ác nha , đi không cho ta đi về cũng không báo trước , người làm Khuê Nhi lo lắng muốn chết ăn không ngon ngủ không yên , ngày nào cũng lo sợ không biết bên ngoài người không có ta thế nào ăn uống nghỉ ngơi có ổn thỏa..ta đi cũng là lo lắng , ngồi cũng lo lắng , ăn cũng lo lắng , ngay cả đi tắm đi ngủ cũng là lo lắng....ta...

-Khuê Nhi ah~~ người nói nữa ta không biết người sẽ nói mình đi đến đâu luôn nha

~~Ta...ta thực rất lo lắng..tiểu thư người xem , mắt ta vì người mà thâm quầng hết trơn rồi nè..người xem ta lo lắng ăn không ngon ngủ không ngon mà ôm đi rất nhiều nha~~...người xem..xem đi nè...

Trịnh Khanh nhìn 2 tiểu nha đầu bọn họ tỷ muội trách móc nhau thì không khỏi lắc đầu , nhìn vào Tú Nghiên một thân nam trang đang bị Khuê Nhi quơ tay múa chân thân thể khổ sở lộ ra cái gương mặt cười như mếu thì chỉ biết cười cười mà rời đi để 2 người họ tỷ muội “hàn huyên tâm sự” . Bản thân cũng đến lúc ra đẹp đống lộn xộn ngoài kia Trịnh phủ , gương mặt tươi cười vừa rồi vụt mất chỉ còn lại sự nghiêm nghị cùng lạnh lùng của vị đại tướng quân Trịnh Khanh lừng lẫy chốn xa trường...

“Pha” túi gấm vàng hướng Trịnh Khanh đưa tới lực đạo cùng thân ảnh quen thuộc rời đi , Trịnh Khanh dừng lại bộ dáng nhìn túi gấm quen thuộc trong lòng bàn tay , mở ra một cái ký hiệu quen thuộc cho biết người cần mình nơi nào đến , môi nhàn nhạt nụ cười thoáng hiện ra .

“Đúng lúc lắm”

.....

Mái đình hoang sơ trong khu rừng tre phái Nam kinh thành , vài chục năm trước nơi này vẫn là rất khang trang được nhiều bậc vương tôn công tử cùng tài nữ ghé qua nghỉ ngơi làm thơ , nhiều năm trôi qua nhiều nơi đẹp mọc lên khiến nơi này bị rừng tre che phủ dần bị quên lãng .

Quyền Trục hai tay chấp sau lưng người một bộ dáng cương định hướng nhìn ánh trăng trên cao nhạt nhạt ánh sáng mờ ảo , không khỏi khiến tâm tình bình thản đi ít nhiều , mở hõn độn ngổn ngang trong tâm trí đang làm hấn đau đầu . Dù kết quả thế nào vẫn là làm tổn thương những người mà hấn yêu thương , đôi khi hấn nghĩ cuộc sống thật có quá nhiều sự trùng hợp nối tiếp nhau có muốn ngăn cản lại cũng không có cách nào dừng lại những rắc rối , không khỏi làm hấn thở dài một hơi...

-Thật lâu rồi chúng ta mới gặp nhau nơi này

-Trịnh huynh đến lúc khi nào?

-Đến lúc Quyền đệ cái kia thở dài

-Thật tốt khi giữa chúng ta không còn cái kia đạo nghĩa quân thần trôi buột

-Vì sao đệ không chuẩn y cho ta từ quan?

-Vì chiến loạn thật sự vẫn chưa bình ổn và Duẩn Hạo cũng chưa đủ mạnh mẽ để giúp đệ trị quốc...thật khó lắm chúng ta mới để dân sống an ổn đến như bây giờ không thể vì bất kỳ lý do gì cướp đi an bình của họ.

-Đệ cũng đâu cần ban cái kia chỉ hôn để ràng buộc gia đình ta

-Đệ cứ nghĩ cả hai hợp nhau một cái tình cảm không nghĩ đến việc này đã làm khó gia đình huynh

-“Quân vô hỷ ngôn” lúc trước đệ đã hứa sẽ thành toàn cho ta một việc , bây giờ ta muốn....

-Trịnh huynh đệ vẫn chưa nói hết , vẫn còn cách cứ giảng đại cục rồi ren mà đệ đã gây ra cho nhi nữ huynh. Chiều chỉ sáng mai mới ban xuống từ cung ra đến Trịnh phủ cũng hết hai canh giờ , sáng mai Trịnh phủ trước giờ nhận được chiếu chỉ , lập vô đài chiêu thân có người đứng trên lôi đài ắc chiếu chỉ kia đã đến muộn.

-Quyền đệ....đệ kêu ta làm vậy không phải cùng lúc làm khó cả hai chúng ta sau , lỡ trên lôi đài tuyển được một hảo sắc lang không phải nhi nữ ta là khổ cả đời sao? Không được kể này vạn lần không được...

-Haha Trịnh huynh huynh nghĩ quá xa rồi , kể nào dám làm khổ nhi nữ huynh không cần huynh ra tay đệ sẽ xử cữu tộc nhà hấn , nếu trên lôi đài đoạt được hồng bào là tuyệt đỉnh nam nhân , nhi nữ của huynh gặt một cái đồng ý coi như là thành toàn cho đôi trẻ . Nhưng nếu không đồng ý chúng ta lại sai người đoạt về , coi như cái hôn sự kia là hữu danh vô thực , đến khi nhi nữ huynh tìm được ý trung lang thì hứu thư thành toàn cho nàng cùng người nàng tâm ý...Huynh coi không phải là vẹn cả đôi đường sau?

-Ta chỉ sợ vạn nhất có biến...

-Huynh yên tâm đệ hứa với huynh dù 1 cái biến nhỏ cũng không xảy ra..

Quyền Trục gơ lên cánh tay như tuyên thệ Trịnh Khanh gương mặt vẫn lộ vẻ bất đắc dĩ mà gật đầu cùng nhau đập tay 3 cái như ấn định , lại cùng nhau cười vang ôn lại chuyện cũ lúc cả hai còn là thiếu niên có bao nhiêu cái ước vọng bao nhiêu cái mục đích để đạt đến , giờ phút này họ lại là 2 huynh đệ đồng môn kinh thư đầy miệng võ nghệ đầy tay , song pha giang hồ cùng nhau lập nghiệp.....

.....

.....

24. Chap 44+45+46:lôi Đài Định Thân....

CHAP 44

Ngày mới bắt đầu đường phố lại nhộn nhịp cả lên , không phải cái nhộn nhịp của phố chợ rao hàng , không phải cái bàn chuyện của thương gia buôn bán , mà là cái ồ ạt chen chúc nhau tụ hợp trước cổng Trịnh Tường phủ không biết từ khi nào đã xuất hiện một cái lôi đài tuyển rể không khiến nhiều người ngỡ ngàng...

Lan truyền tiểu thư Trịnh phủ đã được chỉ hôn cho Đại hoàng tử sao có thể biến thành lôi đài tuyển rể , lại nói không biết tin tức thế nào lan truyền nhanh đến mức đến nơi đã thấy rất nhiều nam tử đứng đợi từ khi nào .

Trịnh Khanh từ lúc gặp Quyền Trục về không hề ngủ , bình minh vừa lên đã kêu Tú Nghiên đến thư phòng bàn chuyện , cứ nghĩ Tú Nghiên thế nào cũng có ý kiến không nghĩ đến nàng gương mặt không một điểm kinh ngạc chỉ gật đầu như hiểu rõ rồi rời đi . Trịnh Khanh nhìn nữ nhi mình bình thản như nước không khỏi khiến tâm hấn bất loạn rồi sinh ra khí tức giận lúc nào không hay , làm bọn gia đình trong phủ một phen hoảng hốt hành động vì thế cũng cẩn trọng hơn rất nhiều .

Lôi đài to lớn kiên cố như vậy một đêm ngắn ngủi không động tĩnh đã hoàn thành cho thấy người Trịnh phủ hiệu quả công việc quả thật rất đáng kinh ngạc , trên lôi đài một bản ghi rõ ràng rành mạch những điểm mà những ứng viên đến đây cần phải có...

“Người đến dự đài không phân giàu nghèo – Phải trên 16 dưới 30 – Chưa thành gia lập thất – Thông thạo kinh thư – Thắng lôi đài lập tức thành thân...”

Trên Lôi đài có một cái bàn lớn hai chiếc ghế sớm đã an bày , Trịnh Khanh nhìn thời khắc thích hợp một độ đáng cương nghị bước vào bàn ngồi phía sau hai cô nương y phục hồng phấn cũng chậm rãi ngồi bộ dáng vô cùng tao nhã , cùng sắc lam đứng phía sau hai người . Lão tổng quản của Trịnh phủ bước lên chấp tay thành quyền , đọc lại một lượt các yêu cầu mời gọi các đại anh hùng phía dưới người nào đủ tiêu chuẩn mời lên lôi đài ứng thí , lời nói vừa dứt lão tổng quản lùi lại bộ dáng đã thấy hai nam nhân một cái hảo công phu thật nhanh nhảy lên lôi đài..

-Tại hạ Lưu Quang thiếu chủ của tiêu cục Lưu Châu xin mạng phép ứng thí

Nam nhân y phục màu nâu phất nhẹ tà áo thủ quyền xưng danh tín trên tay cầm một thanh kiếm sáng bóng cho thấy bản thân thật biết chăm sóc “bằng hữu” của mình , đứng thẳng bộ dáng hướng đến cô nương hồng phấn đang ngồi cùng Trịnh tướng quân nở nụ cười đầy dụ hoặc . Đối diện nam nhân lực sắc tay cũng thủ quyền xưng danh tán bộ dáng , tay cầm trường đao...

-Tại hạ Phan Anh đến từ Giang Nam cũng xin ứng thí...

Lão tổng quản nhìn một cái chủ ý của Trịnh Khanh thấy chủ tử phát tay rất nhanh hô lên thanh âm...

-Nhị vị công tử xin nhớ rõ chỉ phân cao thấp , không phân sinh tử thắng phải rút đao không được cố ý đả thương đối phương...

-Hảo/Hảo

-Mời nhị vị giao thủ...

Trống phía dưới đánh một cái hai bên Lưu – Phan rút ra binh khí của mình xông vào giao thủ , người xuất kiếm kẻ thủ đao thân thủ cùng nhau coi như tương đồng...Bên dưới các bá tánh thường dân xô vào bàn luận đoán xem hai người bọn họ người nào thắng , những người học võ nhìn vào cũng thấy được ít nhiều mạnh yếu trong lòng cũng đã sớm đưa ra kết quả...

“Haizzz hai kẻ tầm thường nam nhân này cũng bài đặt lên lời đài của Trịnh phủ ta tranh đoạt thật là ko biết lượng sức...”

Trịnh Khanh nhìn một cái chán chường , tay nâng lên chén trà nhàn nhạt uống mắt rời đi nơi xuống phía dưới xem xét một lượt coi xem có ưng ý nam nhân tuần tú nào không cũng chẳng quan tâm đến trên đây lời đài hai kẻ này xuất thủ tranh nhau...

Xa xa có quán trà nhỏ bên đường , một lão nhân tay cầm tẩu thuốc hihahaha nhai nhai bánh vừng coi náo nhiệt , mắt cũng lướt nhìn một lượt như tìm kiếm ai đó...

“Tiểu tử ngốc này nướng tử hán đang bị người ta tranh nhau đoạt lấy hán lại mất dạng nơi nào không thấy là sao nha~”

.....

Phụng Nghi cung

Hoàng hậu một thân phụng bào nhàn nhã ngồi dùng điểm tâm sớm gương mặt lộ ra điểm vui vẻ cười , chờ đến giờ lành sẽ mang chiếu chỉ cùng sính lễ đoàn người đến cầu thân , bản thân là vô cùng ưng ý với nữ nhi của bằng hữu mà muốn thật nhanh mang nàng về làm dâu mình . Bên cạnh là Duẩn Hạo gương mặt lộ rõ vẻ hồi hộp chờ đợi ăn cũng có phần lơ đãng mắt mãi ngó phía cửa chờ cái thời khắc xuất cung .

-Hihi Hạo Nhi con có thể tập trung ăn cùng mẫu hậu hay không ah

~~Hoàng hậu yêu thương gấp vào chén Duẩn Hạo ít điểm tâm , cười dịu dàng nhìn trưởng tử của mình bộ dáng hồi hộp thật đáng thương , từ sớm Duẩn Hạo đã đứng đợi mình trước cửa cung cho thấy đứa trẻ này có bao nhiêu cái sốt ruột bao nhiêu phần háo hức chờ mong . Chỉ biết nhìn hán cười cười lắc đầu thăm mắng

“Hài tử nuôi lớn rồi chỉ biết nôn nóng rước nướng tử mà thôi”

Duẩn Hạo nhìn mẫu hậu ý mắng mình lại không ít phần trêu chọc không khỏi đỏ tai cảm cúi ăn món mà người vừa gấp cũng không dám mở miệng đối đáp lại câu nào , bản thân hán là vì cái hoan hỷ trong lòng mà hồn phách đã sớm bay đến nơi nào cực lạc...

Châu Huyền bên cạnh hầu hạ chủ tử bọn họ cũng liếc nhìn Duẩn Hạo mà môi điểm nụ cười , nàng cũng không nghĩ có ngày thấy gương mặt có phần “khôì hài” này của thái tử , tâm cũng thay Tú Nghiên mừng thay nàng vì tương lai sẽ có một hảo tướng công yêu thương , tâm cũng như bao nữ nhân khác có chút ganh tị với phúc phần của nàng...

-Bẩm Hoàng hậu phía Trịnh tướng quân có biến , bên ngoài Trịnh phủ không biết lúc nào mở ra lời đài tuyển rể đã có rất nhiều người đến ứng thí

-Sao?

Duẩn Hạo đứng phắt dậy khiến chiếc ghế bị lực động ngã bật ra sau , gương mặt Duẩn Hạo một cái tối sầm thần thái hân hoan vừa rồi vụt mất để lại khắc này chỉ là kinh ngạc tâm trạng phút chốc trở nên hệt hắc khí giận không biết lúc nào đã dâng trào thành bão , đôi tay siết chặt thành nắm đấm.

Hoàng Hậu bên cạnh chưa kịp phải ứng lại thấy hài tử ngày thường bộ dáng tao nhã nam nhân chưa bao giờ sinh khí với ai nay vì chuyện này mà tỏ ra cái thái độ này cho thấy tình cảm hán đặt trên người Tú Nghiên không hề nhỏ . Từ chuyện này cũng cho thấy Trịnh Khanh cũng không đặt mình trong mắt , thừa biết Hoàng thượng hôm nay sẽ ban chiếu chỉ đến hán một cái quý trọng cầu thân , hán lại dám đi trước một bước dẹp tan thành ý của mình không phải đã thắng thắng cùng mình đối nghịch . Gương mặt ngày thường luôn điểm nụ cười như hoa sen nay băng lạnh , thanh âm như tuyết trắng tuy đẹp nhưng giá rét...

-Hoàng thượng đã biết chuyện này chưa?

-Bẩm Hoàng Thượng đang cùng các vậy Hầu gia bàn chuyện không ai dám bẩm tấu..

“Rầm”

Hoàng hậu tay hung hăng đập bàn một cái khiến mọi thứ trên bàn run động va vào nhau thành một loạt âm thanh hỗn độn...

-Người đến truyền huynh đệ nhà Tấn gia đến đây cho bổn cung..

-Dạ

Hoàng hậu hướng mắt nhìn Duẫn Hạo thần thái vô cùng tức giận khiến mặt hắc đỏ bừng trong mắt như có lửa , không khỏi thấy chua xót..

“Duẫn Nhi con yên tâm mẫu hậu nhất định sẽ giúp con đoạt bằng được nữ nhi của Trịnh Khanh”

(Huynh đệ Tấn gia ở phụ Thần hầu là hai đại nội cao thủ trên giang hồ được Thần hầu tuyển chọn đặt biệt cho Hoàng hậu để phụng sự , Thần hầu đối với Hoàng hậu cái xưng hô mà trong dân gian gọi một tiếng gọi chị vợ.Nói đến huynh đệ họ Tấn này trên giang hồ được xưng nhị quý có tài dịch dung rất giỏi , thân thủ cũng là hàng cao thủ có tiếng tăm , từ lúc về dưới trướng Thần hầu mới biệt vô âm tính.)

.....

“Trời ạ chuyện đời thật là vạn biến , trước đó là chỉ hôn đã khiến bọn ta lao đao ,giờ lại lôi đài tuyển rể thật khiến lòng nhân loạn mà”

Tú Anh nghe tin từ cung Hoàng hậu không khỏi kinh hãi bộ dáng lẫn đi tìm Du Lợi báo tin , thật là về đây chưa nghỉ ngơi đã phải cấp cấp đi giải quyết sự , lần đầu tiên trong đời bỏ qua chỉ tiêu hàng đầu của nàng là ăn uống mà đi như chạy báo tin.

Du Lợi đêm qua không trốn được ra khỏi cung để gặp Tú Nghiên tâm trạng buồn bực thức trắng nguyên đêm chờ đến sáng xuất cung đến gặp “nương tử” , nghĩ đến “nương tử” của mình Du Lợi lại không cần ai chọt cũng cười như điên dại . Trong đầu Du Lợi không khỏi vẽ vời đủ loại kế hoạch nào là cùng nàng hôm nay đi những đâu , ăn những gì nhất là cùng nhau “làm” những gì không khỏi khiến “lão công” như Du Lợi cười đến quỵ dị hihahaha đi lôi đầu Duẫn Nhi cùng mình chuẩn bị . Bản thân nàng cũng không quá sợ hãi trước cái kia chỉ hôn , vì dù gì người chỉ hôn cũng là Phụ hoàng nàng , người nắm trong tay quyền sinh sát . Trên hết điều khiến nàng tôn sùng yêu quý người chính là dù biết nàng yêu thích nữ nhân cũng không từ bỏ nàng vẫn bên cạnh yêu thương che chở cho nàng và điều gì người đã hứa nhất định sẽ luôn thực hiện .

Duẫn Nhi rên rỉ oán than thân thể nàng sớm cũng sẽ bị vị chủ tử này hành hạ mà chết mất , thật muốn khóc âm lên cho bớt tủi thân mà...

“Thiên lý nơi đâu ? sao để con chịu khổ sở thế này!!!”

Nước mắt lưng tròng chỉ biết cắn răng chịu đựng , đứng dậy lê từng bước thê lương đến bên tủ mở ra ngăn bí mật lấy ra những vật dụng cần thiết mà lần trước trước khi xuất cung đã chuẩn bị sẵn . Thâm tâm tự an ủi bản thân dù sao ra ngoài để Du Lợi nàng muốn đi đâu làm gì tùy ý mình sẽ mang Tú Anh về Quyền gia trang ăn một bữa thật ngon , nghỉ một ngày thật sáng khoái . Nghỉ chỉ bấy nhiêu thôi cũng khiến Duẫn Nhi vui vẻ nụ cười , tiếp tục “sống tốt” hoàn thành công việc giao..

“Rầm”

Tú Anh như bảo táp xong vào phòng Du Lợi , trên trán mồ hôi lấm tấm thanh âm như lần trước hốt hoảng vang lên

-A Quyền ,nương tử ngoài phủ dấu lôi đài tuyển phu quân kia

-.....

Câu nói vừa dứt chỉ thấy không gian trong phòng Du Lợi như đóng băng , hành động cũng vì thế mà ngưng trệ , gương mặt này giờ vẫn bộ dáng tươi cười như hoa phút chốc chỉ còn là kinh hãi mà biến hóa . Duẫn Nhi đầu óc mơ mơ màng màng được một cái sét đánh ngang tai cũng không còn “trầm mê bất ngộ” nữa mà là kinh hãi không kém Du Lợi , Tú Anh bên này đối diện nhìn một màn chủ tử hóa đá không khỏi phát tiết là âm trời.

-CON BÀ NÓ , GIỜ NÀY CÒN TRUNG RA CÁI MẶT NGU NGỐC NÀY LÀM GÌ ? MAU ĐẾN CƯỚP NÀNG KHÔNG MẤT NƯƠNG TỬ KHÔNG AI MANG NƯƠNG TỬ VỀ ĐƯỢC CHO NGƯỜI ĐAU...

Tú Anh một cái cảm kị cũng không kiên nhẫn , ký lên đầu Du Lợi “cốc” , chỉ thấy thoáng một cái Du Lợi lam sắc biến mất dạng , không khỏi chửi thành tiếng “chết tiệt” nhất chân muốn đuổi theo , lại quay nhìn cái đồ ngốc ngếch Duẩn Nhi vẫn còn “chết đứng” không khỏi điên tiết nắm lấy vành tai nhéo một cái rồi đi .

.....

Các trang tuần kiệt vẫn rất hăng hái tranh nhau ứng thí người tới sau càng ngày càng mạnh , khiến cho kết quả thay đổi liên tục , đến giờ đã trên 10 trận đấu người đang đứng vững trên lôi đài là Cao Khải Quý . Là thành chủ của Cao gia phía Bắc , giang hồ cũng danh tiếng là một trong những cực phẩm nam nhân khiến không ít nữ nhân mê mẩn . Khải Quý tay thu trường kiếm vừa đặt ở yết hầu đối thủ , tay chấp quyền bộ dáng tao nhã mỉm cười...

-Tạ huynh đài đã khiêm nhường.

-...

Nam nhân té trên đất lồm cồm ngồi dậy nhặt lấy đôi đoản đao trên đất , gương mặt cúi gầm xuống đất rời khỏi lôi đài , lướt qua những đôi mắt kẻ cảm thông người khinh miệt không khiến bản thân có phần hổ nhục .

-Còn vị nhân huynh nào chưa phục với kết quả này xin mời lên lôi đài tiếp tục , Cao mỗ rất vinh hạnh cùng các vị đàm đạo cùng nhau...

Bộ dáng tuy một dáng dấp nhã nhặn nhưng thanh âm phát ra mang theo vẻ cao ngạo nam nhân , khiến bên dưới lôi đài có người chột dạ bị nói đến có chút ngứa ngáy cơ thể lại không dám động thủ . Thời gian cứ thế trôi qua , Cao Khải Quý gương mặt thoát ẩn nụ cười tự mãn mắt nhất thời lướt nhìn phía tiểu thư mặt che vải lụa y phục hồng phấn vẫn tao nhã bộ dáng ngồi nhìn mình phía lôi đài...

“Pha”

Một cái hã công phu chân đặt trên lôi đài mang theo cường đại sức mạnh tạo thành âm thanh tương đối lớn , chỉ thấy một nam nhân so với Cao Khải Quý còn tuấn mỹ hơn toàn thân một y phục thanh nhạt , nhìn vào cảm giác như bạch mã thư sinh hơn nam tử giang hồ .

-Vị công tử thư sinh này có phải đến sai chỗ rồi không? Nơi đây lôi đài tỉ võ không phải đàm đạo kinh thư...

-Ta Duẩn Hạo vô danh tiểu tử mạng phép cùng Cao công tử tài mọn so một chút công phu..

-Hắc hắc nếu công tử đây đã muốn thì Cao mỗ đành hướng người thành toàn nha.

Cao Khải Quý vung ra trường kiếm xuất thủ , thấy đối phương mang kiếm trên tay chưa trút ra khỏi vỏ đỡ thấy , xoay thanh kiếm trong tay dùng đầu bao kiếm rất nhanh đánh vào vai mình một quyền , khiến Cao Khải Quý lui lại hai bước. Cao Khải Quý gương mặt lúc này đã hoàn toàn mất đi vẻ tao nhã cười , lộ ra cái nhú mày khó chịu không nghĩ nam nhân đối diện chưa rút ra kiếm đã dễ dàng dể thương mình có chút kinh ngạc tự vẫn có phải mình quá khinh thường người này . Nhú chặt mày thủ pháp chặt đứt tập niệm tập trung vào từng chiêu thức của mình Cao Khải Quý buộc Duẩn Hạo rút kiếm hai bên so nhau kiếm thuật nhanh như vũ bão khiến phàm nhân hoa cả mắt chỉ nghe bên tai tiếng binh khí chạm nhau .

“Tiểu tử Duẩn Hạo này võ công so với tiểu tử họ Cao kia cao hơn vài phần ah , hay hảo công phu...”

Lão quái nhân gật gù xem xét trận đấu , thềm một câu khen ngợi từ đầu đến giờ có thể thấy đây là một trận đấu hay nhất mà ông tập trung tâm mắt mà coi , giang hồ tiếng tăm như thế nào ông đều biết rõ . Cao Khải Quý quả thật là một trong những cao thủ về kiếm , cũng từng thấy qua hãn giao thủ vài lần nên khá rõ thủ pháp cùng nội lực do điều đặn rèn luyện mà ngày càng cao ,lại không nghĩ một nam tử vô danh lại so với cao thủ như Cao Khải Quý có thể dễ dàng dể thương chưa đầy 5 chiêu quả thật khiến người khác kinh ngạc . Duẩn Hạo bộ dáng cùng thân pháp vô cùng điềm tĩnh , từng chiêu từng thức so ra điều công tiến mạnh mẽ , so với đối thủ Cao Khải Quý có phần vì tức giận mà thân pháp có chút loạn lực công tiến tuy mạnh nhưng dễ dàng để đối phương thấy được nhược điểm dễ dàng hóa giải . So về thực lực Duẩn Hạo đã nắm trên tay hơn phân nửa phần thắng, dù gì Cao Khải Quý cũng không phải là tầm thường đối thủ , khiến trận giao chiến lên gần trăm chiêu vẫn chưa phân thắng bại . Khác với hàng loạt trận thắng ban đầu

, Cao Khải Quý đang mất dần phong độ trước đối thủ có phần mạnh hơn rất nhiều , nhìn thấy Duẩn Hạo lùi lại bộ dáng để đỡ lấy một kiếm của mình rất nhanh Cao Khải Quý chớp lấy cơ hội ngấm ngay tử nguyệt ngực trái lao tới . Tuy biết đây là đòn hiểm nhưng vẫn nên thắng trận trước mắt còn hơn bỏ phí cơ hội từ nãy giờ mình đã dày công dựng nên , Cao Khải Quý nhứ chặt mắt thân pháp như vũ bão tiến về trước chỉ thấy Duẩn Hạo thay vì kinh sợ lại là một cái nhếch mép cười đầy bí hiểm...

“Trúng kế rồi”

Hai nam nhân bên cạnh nhau thăm nói suy nghĩ của mình khẽ lướt mắt nhìn nhau , một bên bạch y tao nhã tóc búi cao trăm ngọc cổ định , nhìn đối phương bạc sắc tóc buông thả bên trên cổ định một tầng lãng tử....

“Nghiên Nhi / Du Lợi”

Hai người đặt tầm nhìn vào nhau khóa chặt ngấm nhìn đối phương tâm tình không khỏi hân hoan , mới nhận ra nỗi nhớ nhung một đêm không gặp quả thật rất nhớ nhung thật muốn đem đối phương ôm vào trong ngực mà yêu chiều.

Du Lợi ngơ ngẩn cái nhìn môi vẽ ra nụ cười chịu ngọt , lướt nhìn Tú Nghiên một thân y phục nam trang so với lần khác có vài điểm khác biệt khi mái tóc dài bình thường buông thả nay búi cao để lộ vùng cổ trắng ngần ẩn hiện so với mình một bộ dáng lãng tử nam nhân thì nàng trong y phục nam nhân vẫn là một thân nam tử tao nhã , bộ dáng tuy nhỏ nhắn vẫn khiến nhiều người phải lướt mắt nhìn . Tầm nhìn đặt im trên đôi môi đỏ mọng ngọt ngào , không khỏi khiến tâm trí hơi buông thả muốn đem nàng hôn lấy nuốt trọn vị ngọt ngào vào môi mình , khao khát mang nàng đi thật xa mà cất giấu kĩ lưỡng .

Tú Nghiên bị Du Lợi nhìn chăm chăm vào môi tâm không khỏi run lên mặt vô pháp đồ bừa theo từng suy nghĩ trong đầu , không biết vì ngại ngùng mà tránh né quay đi hay tại vì trong tâm cũng đang suy nghĩ điều gì đó mà bộ dáng có chút khấn trương . Du Lợi hôm nay vẫn là cái kiểu cải trang nam nhân đó không đổi , chỉ khác ở một điểm không biết vô tình hay hữu ý mà điểm quanh khuôn mặt một tần nhạt nhạt như thể râu của nam nhân chưa được cạo sạch so với gương mặt lúc trước đã tuần mỹ này lại càng cuốn hút đầy vẻ khiêu khích của kiểu lãng tử hái hoa , cái mỹ vị này thật quá là yêu tà mà...

“Phanh”

Duẩn Hạo thân thể ngã về sau , chân phải trụ khụy chân trái đá vào kiếm Cao Khải Quý đâm tới khiến đường đi kiếm đột ngột biến đổi khiến thân pháp náo loạn , lại thấy Duẩn Hạo liên hoàn chiêu thức đánh ra mang Cao Khải Quý liên tiếp đánh tới thân thủ như tia chớp nhanh nhẹ mà trúng đích . Cao Khải Quý một quyền cũng không thể né tránh giống như pho tượng để Duẩn Hạo đánh liên hoàn đến khi mình quỳ trên mặt đất thân thể như bị điểm chỉ toàn thân không động đậy , trường kiếm phả hơi lạnh vào thiết hầu...

Duẩn Hạo một gương mặt cười lạnh lùng thu lại trường kiếm hướng phía dưới đài gờ ra một cánh tay như một lời mời dành cho đối thủ ai còn ai muốn lên xin mời , chẳng cần đoái hoài kẻ bại trận như Cao Khải Quý thân hồn đã chết lặng . Vài khắc sau đã có hai người nam nhân lạ mặt đã lên lôi đài đỡ thấy Cao Khải Quý mang đi khỏi lôi đài , bên dưới tiếng bàn luận râm rĩ truyền nhau một cái tò mò không khỏi ngạc nhiên trước nhân vật trên lôi đài kia là thần thánh phương nào mà giao tranh nhiều đó chiêu thức đã mang vị cao thủ như Cao Khải Quý đánh đến nông nổi như vậy .

Du Lợi nhìn một màn đấu vừa rồi không khỏi kinh ngạc tâm không khỏi bối rối , không nghĩ đến Duẩn Hạo công phu lại cao như vậy ,nếu so với nàng có thể còn cao hơn một bậc . Lại cảm thấy có gì đó không đúng , bản thân Du Lợi lại chưa từng thấy Duẩn Hạo chăm chỉ luyện võ công ,dù có cũng là loại rèn luyện thân thể chứ ngay đến bảo vệ bản thân chưa chắc đã được . Nhưng hôm nay những gì nàng nhìn thấy không khỏi khiến tâm nàng bấn loạn , thậm nghĩ mình có phải hoàn toàn không biết gì về Hoàng huynh mình , người trước mặt vẫn thần thái đó nhưng lại có cảm giác như chưa hề quen biết .

Tú Nghiên nhìn thần thái có chút biến đổi của Du Lợi cũng ít nhiều hiểu rõ đối phương đang suy nghĩ điều gì , bản thân nàng còn không tin nam nhân như Duẩn Hạo lại có võ công phi thường như vậy . nhìn quanh những nam tử xung quanh đang xì xào thắc mắc về Duẩn Hạo cũng không ai dám bước lên lôi đài không khỏi làm nàng có chút gập gáp . Nhìn qua Du Lợi thấy tay nàng bóp chặt thành quyền hơi cắn bờ môi bộ

dáng khó xử hiện ra trước mặt mình không khỏi làm Tú Nghiên suy nghĩ vu vơ lý do gì khiến nàng chân chõ như vậy? Lại nhớ đến mối quan hệ huynh muội của họ , cũng hiểu được nàng vì cái gì mà lưỡng lự...

Nghe tiếng dặm chân lại thấy Du Lợi như muốn động thủ , Tú Nghiên nhanh chóng chộp lấy vai Du Lợi ấn xuống một cái thân thủ phi lên đập lên vai vài nam nhân phía dưới tiến lên lôi đài .Đạp chân lên lôi đài một cái nhẹ nhàng đáp xuống , tay thả tà áo thủ quyền gương mặt cười như không hướng Duẫn Hạo chấp quyền lạnh lùng thanh âm.

-Trình mỗ xin mạn phép...

-Mời...

“Nghiên Nhi / Tú Nghiên ”

Duẫn Hạo trong mắt cũng lạnh tanh trường kiếm theo người lao về trước chém tới , Tú Nghiên xoay người đem uyển kiếm nơi thắt lưng nhanh như chớp rút ra truy cản , uyển kiếm trong tay nàng lùi về chống đỡ . Khi tiến khi lùi uyển kiếm trong tay nàng lúc như nước êm ả đánh trả , khi lại như băng đá tấn công khiến Duẫn Hạo phút chốc lùi về bộ dáng cố thủ thi triển công phu đập nền phi lên cao hướng trường kiếm từ trên tấn công xuống .

Tú Nghiên xoay tròn khụy chân cố trụ , đem uyển kiếm trong tay mềm mại như vãi lụa uốn lượn lấy trường kiếm cản lại chiêu thức tấn công của Duẫn Hạo , Duẫn Hạo bị nàng hao giải chiêu thức đôi mắt mang lửa trừng to tay trái vận lực hướng đỉnh đầu nàng đánh xuống...

“Nghiên Nhi/Tú Nghiên cẩn thận”

Du Lợi trừng mắt thân thủ muốn lao lên ứng phó chiêu thức của Duẫn Hạo thập phần tàn ác chân đạp đất vận lực lao đi , Trịnh Khanh nhìn một chiêu thức Duẫn Hạo tàn ác không khỏi kinh hãi đập bàn đứng dậy phi tới...

Tú Nghiên môi nhếch mép cười nhạt tay trái từ lúc nào đã vận lực hướng cánh tay tà ác của Duẫn Hạo đang hướng xuống đỉnh đầu mình đáp trả , lực đạo hai bên chạm nhau vô hình tạo thành luồng khí vô hình bao bọc toàn thân không khỏi khiến bụi bay đầy trời.

“Tiểu tử họ Trịnh này nội lực thật kinh người ah~~ thủ pháp này làm ta nhớ đến một người bằng hữu...Hảo...hảo công phu hahaha”

Lão quái nhân khi thấy Duẫn Hạo tung ra chiêu thức hiểm ác cũng bất bình rời khỏi chỗ ngồi , luật thi đấu đã rõ ràng chỉ tỷ thí võ công cao thấp vậy mà người này lại ra đòn chí mạng thật không thể ngồi yên . Cũng như Du Lợi bộ dáng gấp gáp lao tới lôi đài , lại kinh ngạc thấy Tú Nghiên bên trên ứng phó linh hoạt không khỏi khựng lại bộ dáng ngơ ngẩn nhìn , Trịnh Khanh nhìn nữ nhi mình đáp trả , cũng ngưng lại hành động đứng bất động tại chỗ coi tiếp trận đánh...

Ai cũng kinh ngạc trước một người vô danh trên giang hồ lại có thể dễ dàng đánh bại một thành chủ phía Bắc nay lại thêm một nhân vật lạ mặt võ công so với người kia còn mạnh hơn rất nhiều càng kinh ngạc vô cùng , không nghĩ tầm hiểu biết của mình lúc nào hạn hẹp mà lại bỏ sót nhiều vị cao thủ võ lâm như thế...

Tú Nghiên vận công đem chân khí chuyển dời đợi khi Duẫn Hạo toàn lực tấn công , nàng lấy nhu thắng cương đem công lực của hân vừa đánh xuống mình đánh ngược lên khiến Duẫn Hạo chịu một chưởng bật té ra xa , trường kiếm trong tay vì lực đánh mạnh gãy làm 3...

Tú Nghiên vận khí đem công lực thu hồi chưởng pháp , tay xoay một pháp đem uyển kiếm cất vào đai lưng ngọc bội ở chui kiếm đựng đưa , tay đem tà áo mình kẹp vào bên hông để dễ lúc xuất quyền hạ xuống một bộ dáng thanh nhã lạnh lùng mỉm cười đập như băng tuyết đầu mùa...

Duẫn Hạo tay ôm ngực trái hộc máu tươi , không nghĩ đến mình bại trong tay một tiểu tử thân hình mảnh dẻ như thế , lại càng không nghĩ đối phương trẻ tuổi như họ Trịnh này công lực quả là cao cường đến mức giang hồ tên tuổi cũng so với hân nghĩ mạnh lại yếu hơn vài phần . Bên dưới thấy Duẫn Hạo lần hai hộc máu như gió một thân thủ nam nhân phi thân lên lôi đài lướt đi như gió đến bên đỡ lấy thân hình đang muốn đổ sụp , điểm lấy nguyệt đạo trên ngực kêu đối phương vận khí để tránh vết thương tổn thương kinh

mạch . Bộ dáng đứng dậy hung hăng bước tới đôi mắt chứa đao , sát khí bùng bùng hướng đến Tú Nghiên xuất quyền , lực đạo đưa ra mạnh và hiểm hóc hướng mặt nàng đánh tới .

Tú Nghiên ngã người về sau hai tay đánh chéo đỡ lấy một quyền hung hăng của kẻ đến vô danh lại mang đầy sát khí có chút khó hiểu , chân lại rất nhanh xuất cước đá vào hông hấn buộc hấn lùi lại bộ dáng . Lại thấy đối phương cong chân thủ cước , vung ra một quyền tay phải hướng ngực nàng đánh tới , Tú Nghiên dùng chân tung cước đá vào chân đối phương làm bàn đạp tự hất mình về phía sau né toàn bộ quyền pháp của đối phương .

Lại thấy đối phương xoay người đem áo khoác bên ngoài cởi ra dùng lực xoay áo khiến nó xoắn lại thành thương hướng Tú Nghiên một màn thương ảo diệu , khiến nàng phút chốc chỉ biết dùng thân pháp né tránh trong đầu xuất hiện vô vàng nghi vấn điểm . Đáng lý người lo lắng phải là Du Lợi vì dù gì Duẫn Hạo cũng là hoàng huynh của nàng , nàng còn chưa động thủ vì sao nam nhân lạ mặt lại hướng mình một cái cuồng sát mà đánh tới trừ phi đối phương không phải là mình biết mà là một người khác . Nghĩ đến đây đầu xuất hiện một điểm sáng xoẹt ngang qua , tay lần nữa hướng đai lưng rút ra uyển kiếm , chỉ thấy một đường sáng của kiếm mềm mại như dải lụa tiếp thủ .

Thương vải trong tay nam nhân lạ mặt vì hấn đưa nội lực tạo thành mà so với thương sắc coi như ngang ngửa , tay pháp xuất ra vừa cường đại mang sát khí cùng xảo diệu , khiến Tú Nghiên nhìn mà vẫn không nhận ra đây là thương pháp của vị cao nhân nào . Lúc cương lúc nhu hòa khó thấy lợi điểm mà tấn công đối thủ , Tú Nghiên chỉ biết còn cách vừa đánh vừa thủ tập trung thần thái tìm ra yếu điểm mà hại cái quyền còn này...

“Trịnh công tử hông bên trái nhược điểm không phong thủ”

Bên tai một truyền âm đưa tới Tú Nghiên đảo mắt nhìn đích điểm vừa được nhắc , quả nhiên là không phòng thủ , tay đem uyển kiếm vận lực trở nên cường đại cứng cáp xuất phủ về trước xuất chưởng . Nam nhân lạ mặt thấy Tú Nghiên chưởng kiếm về phía mình , xoay còn vải trong tay đỡ lấy , đánh kiếm bay lên cao , hướng thương về phía Tú Nghiên xuất pháp , lại thấy Tú Nghiên dùng tay không đánh từng quyền trên thương xoay tròn hạ thân xuất một mạnh mẽ vào hông bên trái của mình .

“Hảo công phu”

Thương vải rời khỏi tay thân thể nam nhân trước mắt một cái khom người bật lui về sau vài bước , rên lên một cái đau đớn...

-ĐẠI CA...

Duẫn Hạo phía sau hét lớn kinh hãi nhìn nam nhân lạ mặt quỵ xuống một chân tay ôm lấy hông học máu tươi , mặt cúi gầm hướng sàn nhà nhú chặt mày thân thể khẽ run động...

“Nam nhân kia không phải Duẫn Hạo , huynh đệ họ là ai? Vì sao lại địch dung vì hấn đến nơi này tranh đấu?”

Tú Nghiên thu lại thân pháp bộ dáng lần nữa đứng thẳng bộ dáng , uyển kiếm trên cao lao xuống cánh nàng một đoạn đâm thẳng đứng lấy động , Tú Nghiên mắt như có điểm cười đến bên thu lại uyển kiếm vào thắt lưng . Lấy trong ngực ra một cái lọ trắng bỏ ra tay hai viên đan dược hướng hai nam nhân lạ mặt nhét vào miệng mỗi người một viên than âm lạnh nhạt truyền đến .

-Vận khí trị thương.

Quay lưng hướng đến giữa lối dài hai tay chấp sau lưng vững trãi bộ dáng đứng nhìn xuống dưới đảo mắt tìm người vừa rồi truyền đến mình thanh âm , lướt mắt vẫn không thấy vị cao nhân nào quen mặt ngoài Lão quái nhân và Du Lợi . Nhìn một lượt nữa vẫn không thấy ai khác lạ , lại nhàn nhạt thanh âm phong thái hồ hững..

-Còn vị công tử nào muốn tranh tài Trịnh mỗ xin mời .

.....

“Trịnh công tử”

Mỹ Anh trên kiệu lướt mắt qua nơi đông đúc người chen chúc nhau đang coi gì đó khiến nàng tò mò lướt mắt nhìn lên, thấy trên lôi đài nam nhân một thân bạch sắc tóc búi cao thâm cài dắc dập tuy không như nam nhân khác cao lớn nhưng vẫn tỏa ra quanh người khí thế cường đại. Mỹ Anh mắt nhìn tâm không khỏi kinh hỷ hân hoan kêu ngừng kiệu, nam nhân kia chính là Trịnh công tử mà nàng vất vả tìm kiếm đến tận Kinh thành này. Nhưng có phải thế nhân trên người hay không khi nam nhân trong tim nàng đang đứng trên lôi đài cầu thân của cô nương khác không khỏi làm tim nàng đau đớn. Lại nói đến việc cầu thân, không phải trước kia cũng đã đoạt lấy tú cầu của nàng sao giờ lại còn muốn cầu thân thêm một nữ tử khác. Mỹ Anh trong mắt ngập tràn thương tâm, thời khắc này thật muốn bước lên kia lôi đài hỏi rõ đối phương vì sao lại làm như vậy, lại nôn nao muốn một ai đó bước lên lôi đài cùng người kia tranh đấu, đánh bại đi để nàng còn có cơ hội nghe một lời giải thích rõ ràng cùng nàng.

.....

Ánh mắt lần nữa lướt đến thân thể quen thuộc từ khi nào đã di chuyển đến gần lôi đài trên gương mặt vẫn còn phản phát điểm lo lắng chưa tan, khi cả hai chạm nhau khóa chặt ánh mắt đôi môi như thoả quen vẻ ra nụ cười. Nhìn bộ dáng Du Lợi lúc này chỉ khiến nàng muốn cười ầm lên vài cái, không biết Du Lợi có nhận ra vị trí mình đứng thế nào kỳ lạ hay không, Tú Nghiên nhìn Du Lợi nhướng nhướng mày ra ám hiệu. Du Lợi đắm mắt theo tầm mắt của Tú Nghiên mà nhìn xuống, mới nhận ra tư thế và vị trí đứng của mình thế nào kỳ lạ, toàn thân mình đang đập lên đầu và vai của người khác mà cố trụ. Không thấy được gương mặt của đối phương nhưng cũng cảm nhận được nhiệt độ nóng nảy đang dần trào từ dưới lên trên mình...

-TIỂU TỬ THỐI SAO CÒN KHÔNG RỜI KHỎI ĐẦU LÃO TỬ?

Hai nam nhân lạ mặt đỡ lấy nhau thân thể rời đi, khựng lại nhỏ giọng hướng Tú Nghiên một cái tạ ơn rồi khuất dạng, để lại không gian cho các vị khác tranh hùng. Khập khiển đến bên chiếc kiệu nhỏ khuất bóng bên con hẻm đối diện, khum người nói gì đó với người bên trong chỉ thấy chiếc kiệu kia vẫn trụ im trên đất tấm màn cửa khẽ lay động.

Du Lợi cười cười hướng Tú Nghiên gãi gãi đầu, lè lưỡi dùng chân dậm lên đầu nam nhân bên dưới thêm một cái nữa phi lên lôi đài, lấy tay phải phải lấy tà áo bụi bậm rút ra quạt ngọc được nàng cắm vào sau cổ áo xuống phe phẩy. Bộ dáng cao nhã cười cười ma mị, hướng Tú Nghiên chấp quyền hơi cúi người khoảng cách hai người tương đối gần nhau lại không nhận được thủ thế.

“Nương tử thật là tài giỏi nha~~”

Tú Nghiên nghe bên tai lời nịnh nọt của Du Lợi không khỏi khiến da đầu nàng gột gột, cười cười nhìn đối phương lại thấy Du Lợi mặt mày quý dị hướng mình cười cười đầy mưu đồ.

-A Quyền vô danh tiểu tử xin mạn phép hướng Trịnh công tử so một chút quyền pháp ah~~.

-Mời...

.....

“Rốt cuộc con cũng đã lên lôi đài”

Quyền Trục trên cao lầu chấp tay sau lưng đã đứng đây từ rất lâu nhìn toàn cục sự việc diễn ra, bên cạnh còn có hơn 4 người im lặng đứng bên cạnh, vừa rồi khi Duẫn Hạo bước lên lôi đài không khỏi khiến hân kinh ngạc. Đến khi thấy Duẫn Hạo giao thủ với Cao Khải Quý tâm nhất quyết khẳng định đối phương không phải là Duẫn Hạo, tâm tình bỗng chốc trầm xuống không biết con mình hay vợ mình là người nghĩ ra đại kế dùng kẻ khác dịch dung thay thế Duẫn Hạo lên đoạt nương tử. Càng nghĩ càng khiến Quyền Trục tâm tình vô cùng khó chịu, khi nghĩ hai người họ thật to gan dám ra cái loại việc dối trá này, khi thấy nam nhân kia đánh thắng Cao Khải Quý càng làm Quyền Trục tâm tình càng gấp gáp. Công phu của người này thật sự rất cao khiến Quyền Trục có chút rối bời, hẳn biết nếu nam nhân kia thắng Cao Khải Quý thì phía dưới sẽ không ai dám lên tranh đấu. Điều này sẽ buộc Du Lợi phải lên lôi đài tranh đấu cùng người trong dung mạo của hoàng huynh mình, sẽ thật làm khó nàng khi hẳn thừa biết Du Lợi rất quý mến hoàng huynh mình. Đến khi nam nhân lạ mặt xuất hiện cùng tên mạo danh kia khởi đầu không khỏi khiến Quyền Trục vui mừng vì có người thay mình gỡ rắc rối này, đến khi mọi bất biến đã quay lại quỹ đạo, khi Du Lợi bước lên lôi đài là lúc Quyền Trục dõi theo từng hành động của nữ nhi mình không rời khỏi một li.

.....

Tú Nghiên cười cười giơ ra cánh tay mời gọi Du Lợi xuất chiêu , biết nàng lâu như vậy cũng chưa cùng nàng so cao thấp , lại gặp quá nhiều chuyện lần lượt diễn ra khiến suy nghĩ so tài trong đầu Tú Nghiên cũng bay đi mất dạng phương nào . Cũng tốt coi như nhân cơ hội hôm nay mà cùng nàng một cái so đo , coi Du Lợi “lão công” tương lai của nàng có bao nhiêu cái tài giỏi công phu mà ba lần bảy lượt lấy thân ra bảo hộ nàng.

Tú Nghiên nhanh như chớp xuất quyền đánh tới chỉ thấy Du Lợi nhẹ nhàng tiếp đỡ , uyển chuyển diểm vào tay nàng , lách người tay áo dịu chạm vào eo nàng , âm thanh thì thầm bên tai...

“Nghiên Nhi~~ , nương tử có cần xuất quyền với tướng công của nàng nhanh như vậy không nha~~”

Tú Nghiên cảm thấy một đốm lửa thấp trên má mình nóng hổi , cái người không biết xấu hổ này thế nào cứ mở miệng lại một cái nương tử , hai cái cũng nương tử , đã vậy xuất thủ lại còn đụng chạm những chỗ không cần thiết thật là chọc người ta mà...

“Xí... ai là nương tử của người”

Tú Nghiên xoay người xuất cước chỉ thấy Du Lợi lấy tay áo nhẹ nhàng phủ đi , lấy chỗ đánh vào tay nàng , cứ thế Tú Nghiên cứ hăng hái tấn công , Du Lợi như ước uyển chuyển cản lấy đá tảng Nghiên Nhi đánh đến nàng . Tú Nghiên nhìn một cái sơ xuất bên trái chộp lấy xuất cước Du Lợi bị đá một cước vào người hơi lùi lại bộ dáng cười cười lấy tay phẩy phẩy , khẩu hình hướng Tú Nghiên xảo diệu...

“Nghiên Nhi nàng đánh thắng ta cũng không sao nhưng nàng là mất tướng công nha...mà ta thì không muốn mất nương tử nên...”

Du Lợi thi triển thân pháp một bộ quyền kinh công đánh tới liên hoàn , tuy lực đánh không mạnh nhưng chiêu thức rất nhanh và liên tục khiến Tú Nghiên vì bất ngờ mà loay hoay chống đỡ . Bộ pháp này Du Lợi rất ít khi dùng đến đem đánh với kẻ thù thì có thể khiến đối phương phân tâm mà tìm ra điểm chí mạng mà xuất thủ , nhưng đối với kẻ yếu lại giống như trêu nhân .Nhưng Tú Nghiên nàng ko phải là dạng tầm thường nhân kia , lại rất nhanh thấy ra trọng điểm mà hóa giải , chỉ có điều nàng không biết là khi hóa giải cũng chính là lộ ra nhược điểm để Du Lợi nắm bắt . Thấy Tú Nghiên vươn người xuất ra hai quyền hướng mình đánh , Du Lợi chỉ nhẹ nhàng né tránh hướng theo lực đánh của cánh tay mà men theo điểm lấy tam bộ nguyệt đạo tay cổ và ngực nàng khiến Tú Nghiên đứng yên bộ dáng . Tay diểm ngay ngực nàng Du Lợi vẫn cười cười giữ yên vị trí không rút lại , không khỏi khiến nàng đỏ mặt tím tai...

“Du Lợi chệt tiết dám ăn đậu hủ của ta trước mặt nhiều người như vậy ah~~”

Du Lợi lại lần nữa cười cười nhúng nhúng vai như thể “ta không cố ý mà” , lần nữa giải nguyệt đạo cho nàng cười cười thủ quyền cúi cúi...

-Trịnh huynh khiêm nhường rồi...

Tú Nghiên nhìn Du Lợi cười cười có chút tức giận bộ dáng nhìn nhìn , bản thân lại không nghĩ đến mình dễ dàng thua như vậy , có chút mơ hồ không hiểu rõ lúc này mình mắc phải sai diểm gì mà lại thua...thật muốn bước tới hỏi Du Lợi thật ra bộ pháp vừa rồi tên gì nha...

Trịnh Khanh nhìn trận đánh không nhanh không chậm của hai người , lại thấy Tú Nghiên như thể có quen biết với nam nhân trước mặt nên , nên thay gì dùng uyển kiếm nàng lại dùng quyền pháp tranh cao thấp . Thân thủ có gì đó như kiếm chế dùng lực , nhìn vào ít nhiều thấy rõ cả hai người đều không muốn tổn hại đối phương , lại thầm nghĩ phải chăng cả thàng qua nàng mất tích là vì nam nhân trước mặt hay không.

“A Quyền đánh giỏi lắm”

Lão quái nhân cười cười híp mắt bên dưới lông mày , lúc đầu không nhận ra vị Trịnh công tử trên là người phương nào , nhưng khi thấy Du Lợi cùng người trên giao đấu , nhìn rõ một chút gương mặt thật là không tin vào mắt mình . Là nương tử của A Quyền , Tú Nghiên nha , thật là đôi trẻ tài cao , giang hồ thật có phút khí khi có thêm hai đại cao thủ rất biết hành xử ah. Lão quái nhân cười haha vài cái xoay xoay tay thuốc trong tay hihahaha hát câu dân ca như chúc mừng .

.....

Quyền Trục nhìn nhi nữ mình thắng một cách rất nhẹ nhàng và thông minh , tuy hấn vẫn không hiểu vì sao Du Lợi tấn công đối phương hoàn toàn không dùng quá nhiều lực , lại còn có cảm giác đối với người kia vô cùng ôn nhu không khỏi khiến hấn kinh ngạc vô cùng . Một ý nghĩ xẹt qua suy nghĩ

“Không lẽ Du Lợi lại nảy sinh cảm giác với nam nhân kia?”

Càng nghĩ lại càng thấy không đúng , không phải nàng hướng mình sống chết đòi bên cạnh nữ nhân này sao , nhìn Trịnh Khanh bên dưới mặt mày biến đổi liên tục thần thái lúc tiến lại dừng mới lướt mắt nhìn kỹ lại lần nữa . So ra đáng đáp còn thấp hơn Du Lợi , lại có phần nhỏ nhắn hơn , nam nhân dùng uyển kiếm điều luyện như vậy thật hiếm

“không lẽ”

Nghĩ đến đây Quyền Trục môi vẻ nụ cười quỷ dị , kinh hỷ quay đi Tân Kỳ bên cạnh bộ dáng khó hiểu nhìn nhìn...

-Đại sự đã thành chúng ta quay về cung thôi.

-Dạ

.....

Hoàng hôn buông xuống , có muốn coi thêm kinh hỷ chỉ còn chờ đến đêm diễn ra lễ thành thân kia thôi , lúc Du Lợi đứng trên lôi đài liên tiếp thắng thêm vài trận cũng không còn nam nhân nào muốn bước lên cái lôi đài cao kia mà chuốt lấy nhục nhã , đành ngậm ngùi tiếc nuối cúi người một cái chúc mừng người may mắn bước vào làm rể nhà Trịnh gia .

Mọi người quay đi chưa kịp cất bước đã thấy đoàn người xuất hiện mang theo lễ vật từng rương từng rương mang tới , người ngạc nhiên nhất chính là Du Lợi khi người đứng đầu đoàn người mang đến không ai khác là Tú Anh bước đến trước mặt lại còn cung kính thanh âm.

-Thiếu gia lễ vật đã chuẩn bị mời người tiến vào Trịnh gia hành lễ ah.

Trịnh Khanh không khỏi kinh ngạc mọi thứ cứ liên hoàn diễn ra khiến bản thân có chút giao hoạt suy ngẫm mọi sự đã được liệu sẵn , phải chăng nam nhân này là người mà Hoàng thường đã chuẩn bị trước nếu có bất biến gì xảy ra , suy nghĩ hỗn loạn khiến Trịnh Khanh mày nhíu chặt nhìn chăm chăm vào người con “rể” tương lai của mình xem xét . Cũng có tuần mỹ bộ dáng , võ công cũng là ngang ngửa Tú Nghiên , lại cùng nàng có quen biết , gộp lại cũng coi là ổn thỏa nhưng có cái gì đó khiến bản thân cảm thấy có chút kỳ lạ . Xoay người thanh âm nho nhỏ dò xét ý kiến Tú Nghiên...

-Tú Nghiên con thấy nam nhân này có ưng ý không?Nếu không ưng phụ thân có thể giúp con bàn bạc lại cùng hấn...

-Dù gì người cũng đã thắng rồi cứ như vậy mà tiến hành hôn lễ thôi.

Nghiên Nhi lạnh nhạt trả lời , gương mặt không rõ là vui hay buồn chỉ thấy bộ dáng nàng như ngày thường đối đáp mình , không khỏi khiến tâm Trịnh Khanh cứ thế mà náo loạn cả lên. Xoay người phân phó gia nhân chuẩn bị phòng cho Du Lợi xong , Trịnh Khanh cùng Tú Nghiên trở về phòng . Trịnh phủ như bị phù phép , chưa đầy 1 canh giờ mọi thứ hỷ sự đã được chuẩn bị chu toàn không một chút sai lệch , không gian vì thế cũng rực rỡ đen lồng đỏ với chữ hỷ treo ngập phủ sáng rực cả vùng . Trịnh Khanh vào đến thư phòng đã thấy trên bàn một bộ y phục gấm đẹp đẽ đã được để sẵn , bên trên có một phong thư nhỏ..

“Chúc mừng Trịnh huynh có con rể quý...Không thể đến uống rượu mừng cùng huynh , cũng hướng huynh chu toàn mọi thứ coi như là lễ vật ta chúc mừng Tú Nghiên huynh thành thân viên mãn”

Trịnh Khanh đốt đi thư , môi cười nhạt vậy ra đã có chuẩn bị từ trước , cũng rũ bỏ bộ dáng căng thẳng này giờ thở phào một cái ngồi xuống nghỉ ngơi chờ giờ làm lễ...

.....

Khuê Nhi giúp Tú Nghiên thay hỷ phục bộ dáng tươi cười hoan hỷ như thể người xuất giá là nàng , miệng không khỏi luyên thuyên về trận lôi đài vừa rồi , như thể người tiếp thủ là nàng chứ không phải Tú Nghiên . Khiến Tú Nghiên nghe đầy một tai chỉ biết cười cười lắng nghe nàng lủi lo , nhìn mình trong gương thấy

một thân hỷ phục đồ rực khiến tâm nàng cũng kinh hỷ cực đại . Mấy ngày trước còn rối bời trong lệnh chỉ hôn , nay lại xuất giá cùng Du Lợi như thể là điều hiển nhiên sẽ diễn ra , khiến nàng không khỏi suy nghĩ ý trời là đây sao?

Xoay một vòng nàng vẫn sẽ thành thân với Du Lợi , dù là lúc nhỏ hay lớn số nàng đã ấn định vào người này rồi sao . tiểu hài tử ban đầu phải lòng cũng là Du Lợi , khi trưởng thành động tâm cũng là nàng và giờ đây trong rối bời nhiều chuyện người mình sẽ thành thân cũng là nàng .

“quả thật kiếp này không thể thoát khỏi ma chướng của nàng sao?”

Tú Nghiên càng nghĩ lại càng rối , chỉ còn biết lắc lắc đầu mỉm cười khi nghe Khuê Nhi đọc loạn ý xèo 3 câu trước khi xuất giá , nhìn Khuê Nhi có thể tưởng tượng ra thế nào gương mặt của các vị mẫu thân vui mừng ra sao khi gã nữ nhi mình cho người nam nhân mà họ ưng ý.

-Tiểu thư cô gia nhất định nhìn người đến mê mẩn thần hồn cho coi...

-Khuê Nhi...

-Sao nha....ta nói đúng qua đúng không hehe (J)

-.....

Tú Nghiên nhìn mình chăm chăm trong gương thật không còn nhận ra mình nữa gương mặt nàng bị trang điểm đậm hơn rất nhiều , mắt kẻ sâu , mày châu chuốt má hồng , nhất là đôi môi được đánh đỏ như y phục trên người nàng , trên đầu phụng mào ngọc trai tinh xảo mà bố trí hết sức cầu kỳ vô cùng đẹp mắt , hài hòa cùng hỷ phục trang sức đính kèm .

-Giờ lành đã tới Trịnh tiểu thư đi thôi ah

~~Bà mai thân hình mập ú vận trên người y phục rực rỡ tay cầm khăn phẩy phẩy đi vào , vội mang khăn đỏ che lên trên đầu Tú Nghiên cùng Khuê Nhi đỡ lấy nàng đứng dậy dẫn đi.

.....

-Tú Anh thấy ta thế nào ổn cả chứ?

-.....

-Tú Anh hình như mào trên đầu ta bị lệch.

-.....

-Tú Anh áo có chút cứng ngắc quá đi.

-.....

-Tú Anh....

-NÍN....A Quyền ta nói người có cần làm loạn như vậy không nha...người đứng yên đó ta chỉnh lại y phục không được sao nói nhiều vậy?

Tú Anh hì hục giúp Du Lợi bên tai lại nghe ngàn vạn câu hỏi “vì sao” của Du Lợi không khỏi làm đầu nàng co giật liên hồi..

“Con bà nó , không nể hôm nay người thành thân ta mà người đi thăm quá”

Tú Anh trong lòng tuy chửi bới , tay vẫn là giúp Du Lợi chu toàn mọi việc , dù chưa có kinh nghiệm trong việc này nhưng bản thân cũng hiểu được thế nào là cảm giác nôn nao chờ đợi này , cũng không nỡ mắng nàng chỉ cố gắng làm nhanh để tống nàng ra khỏi cửa cho nhanh một chút.

“cốc cốc”

-Công tử đã đến giờ lành mời người.

.....

Trịnh Phủ bàn tiệc đã đầy khắp nơi từ trong ra đến ngoài , Trịnh Khanh một thân gấm bào tinh xảo ngồi ở chính diện nhìn nhìn Du Lợi cùng Tú Nghiên tay cầm dây có tiểu cầu đỏ nhàn nhã bước vào . Nhìn Tú Nghiên một thân váy phụng hải gấm phụng bào đỏ , y phục lại may cùng bài trí ngọc trai tinh xảo tuy không thấy được mặt nàng vẫn có thể hình dung được nữ tử mình xinh đẹp đến thế nào . Bên cạnh là hiền tể một thân hỷ phục gương mặt tuấn mỹ bước đi lại cường đại khí thế , khéo môi nở nụ cười hoan hỷ , mắt lại cứ nhìn mãi về phía Tú Nghiên không khỏi khiến Trịnh Khanh nhớ lại cảnh thân thân của mình trước đây khẽ gạt đầu thông cảm cho tình cảnh của hiền tể này.

Bà mai từ gương mặt đến thân thể đều mang lại cho người ta cảm giác phúc khí , miệng nở nụ cười đọc một tràng lễ nghĩa cuối cùng cũng dừng lại ở cái cần thiết tam bái.

-Nhất bái thiên địa

Khuê Nhi bên cạnh muốn đỡ lấy Tú Nghiên giúp nàng định hướng , lại thấy Du Lợi rất nhanh cầm lấy tay Tú Nghiên mà dẫn nàng , Khuê Nhi chỉ biết lắc đầu cười bước qua một bên .

-Khuê Nhi nàng an phận đứng bên ta được rồi để mặt bọn họ đi.

Tú Anh không biết từ khi nào đã đứng bên cạnh Khuê Nhi thì thầm cùng nàng , khoảng cách gần làm Khuê Nhi cảm nhận được nhiệt độ của đối phương không khỏi đỏ mặt định đứng ra xa lại thấy eo mình bị giữ chặt keo mình xác lại cố trụ một điểm không khỏi làm nàng đỏ bừng gương mặt.

-Nhị bái cao đường..Phu thê giao bái..Đưa vào động phòng

Bà mai đỡ lấy tay Tú Nghiên đưa về phòng , chừa lại Du Lợi bị người người không rõ quen biết mang đi từng bàn từng bàn chúc mừng , trên mái nhà nhìn xuống thật là một cảnh hoan hỷ vô cùng . Trịnh Khanh cũng bị các đồng liêu vây lấy chúc tụng , họ hàng thân thích không biết từ khi nào đã đến chúc mừng khiến cả hai người ngập tràn trong vạn lời chúc tụng , ngàn ly đưa tới tay mời (ép) uống . Tiếng nhạc cứ thế nổi lên đầy hoan hỷ , không biết ai mời đến những tài nữ nổi tiếng của Bảo Nguyệt lâu , mà các nàng đã đến đây đầy đủ góp vui với mỹ khúc cùng vũ điệu đẹp . Bảo Nhi đến bên mang theo ly rượu hướng Du Lợi mời nàng , môi nói lời chúc tụng mong muốn ngàn điều may mắn đều đến với hai người , Du Lợi thấy Bảo Nhi đến bên chúc mừng không khỏi hoan hỷ . Bằng hữu trên giang hồ có nhiều nhưng so với những người ở Bảo Nguyệt lâu thì không thể so sánh nhiều , vì các nàng thân thuộc nhau như tỷ muội có thể sống gió cùng nhau vượt qua.

-Bảo Nhi tỷ đa tạ đa tạ....hôm khác sẽ hướng các tỷ muội bao lì xì mang tới ah~~~hắc hắc Bảo Nhi mời mời...

Cứ thế từng lượt từng lượt bàn tiếp tới Du Lợi vui vẻ tiếp lấy chúc tụng , tiếp lấy rượu mời , tiếp lấy ngàn vạn niềm vui của nàng....Tú Anh bên cạnh cũng một mối mà uống tiếp Du Lợi tâm cũng có chút oán than , tội cho cái bụng nàng sáng giờ chưa ăn uống gì bây giờ còn ngàn vạn ly ô ô chết mất thôi...

Thời gian cứ thế trôi đi lúc Du Lợi quay lại phòng ngày cũng sắp hết , bước chân đã không còn vững vàng có chút loạng choạng , Tú Nghiên nghe âm thanh va chạm cũng đoán được ít nhiều độ đáng Du Lợi thế nào đã say , lại không thể đứng dậy giúp nàng chỉ có thể chờ nàng vén khăn đem xuống mới có thể đi chuyển. Du Lợi hihihaha đi tới nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Tú Nghiên , đem cái khăn vướng víu che mắt khuôn mặt của Tú Nghiên , nhìn mỹ nhân trong mắt đến gần gần cười môi vô thức mấp máy bên tai nàng..

-Nương tử ah

Cái giọng nũng nịu bên tai khiến lòng tơ Tú Nghiên dựng đứng cả lên , cười cười nhìn bộ dáng say rượu của Du Lợi vô cùng đáng yêu , gương mặt ửng đỏ đôi mắt mơ màng nhìn nàng môi cười cười kêu cái nhân xưng về sau sẽ trở thành thân thuộc với mình .Tú Nghiên dịu dàng xoa xoa gương mặt đỏ hồng vì rượu của Du Lợi nhìn nàng nhắm mắt về mặt vô cùng hưởng thụ , môi cười cười đòi hỏi.

-Nương tử ah~~ hôn ta đi

Lời nói tuy nhẹ nhàng nhưng vào tim Tú Nghiên là vạn lượng run rẩy , tay khẽ ngưng hành động , đôi mắt đẹp Du Lợi mở ra cái nhìn dụ hoặc , mặt hướng tới tước cách một khoảng nhỏ trước mặt nàng.

-Nghiên Nhi hôn ta đi..

Tú Nghiên toàn thân như thể bất động , chỉ thấy cánh môi mình được Du Lợi che phủ cảm nhận hơi thở của nàng trên da thịt mình , phụng mào trên đầu cả hai được tay Du Lợi gỡ xuống đặt trên bàn , tiện tay rót hai ly rượu mang đến cùng Tú Nghiên quàng tay nhau uống cạn , lại phi ly trong tay tắt đi hai ngọn đèn hỷ trong phòng chỉ để ánh trăng soi vào khe cửa .

Nổi lại nụ hôn chuyển nó thành rạo rức chăm lên từng ngọ lửa trong đôi phương hòa nhịp , Du Lợi đưa tay gỡ ra từng nút áo đem hỷ phục trên người Tú Nghiên tháo xuống từng tầng gỡ xuống , như cánh mầu đơn trong đêm từng chút từng chút nở ra . Từng động tác tạo ra nhiệt lượng khiến cái men say trong người như chuyển dời sang nơi khác chỉ còn là say đắm mỹ nhân trước mắt , dịu dàng từng chút mang đến yêu thương cho nàng..Y phục rơi xuống để lộ ra da thịt trắng hồng Tú Nghiên mát lạnh , cái yếm đỏ trước ngực nàng phập phồng theo giai điệu hơi thở có phần ngắt quãng. Du Lợi đưa mắt nhìn từng chút , từng chút tỉ mỉ bảo vệ của mình , đôi mắt mơ màng nhìn ngắm môi vẽ ra nụ cười yêu mị tay lần nữa vương lên vịnh lấy vai nàng đặt lên môi đẹp nụ hôn nồng cháy.....

Chap sau viết tiếp cái NC giờ thì thanh tĩnh nhé mn...^^

25. Chap 47 , 48 , 49: Bước Ngoặt...

CHAP 47 , 48 , 49: Bước Ngoặt...

Đôi bàn tay mát lạnh nơi bờ vai dịu dàng di chuyển , tay trái luồn ra sau giữ lấy cổ Tú Nghiên khóa chặt nàng trong nụ hôn của mình ,cơ thể dần ngã về trước nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường trong khi tay phải làm cổ trụ . Tú Nghiên đưa hai tay ôm lấy người Du Lợi vô tình hay cố ý giúp đôi phương dễ dàng đặt mình dưới thân , trải lên mình những nụ hôn dụ hoặc , đôi môi nóng trên môi mình ngọt ngào xen lẫn men rượu .Đặt Tú Nghiên yên ảng nằm xuống giường là lúc nụ hôn trở nên nồng đậm hơn khi Du Lợi đẩy lưỡi vào vòm miệng thơm tho của Tú Nghiên cuốn theo ngàn vạn yêu chiều , chiếc lưỡi dẻo nẻo ngày thường như vũ nữ múa trắng , vồn lượn trong khoang miệng quấn lấy lưỡi đối phương hòa nhịp dây dưa cuốn theo hơi thở cùng khí lực cùng lúc hút sạch sẽ không chừa chút góc ngách nào. Tú Nghiên bị Du Lợi dẫn dắt nụ hôn đến tận tận trí chỉ biết làm theo quán tính mà ghì chặt lấy đối phương , hô hấp vì thể nặng nề thiếu dưỡng khí , đến khi Du Lợi mang lưỡi mình bắt đi giam giữ trong miệng nàng , lưỡi nàng nhu dụ hoặc theo đúng kiểu nàng thích ra lệnh “hãy bắt lấy tôi” thì Tú Nghiên vẫn là trung thành với dạng rụt rè chờ dẫn dắt .

Đôi tay hư hỏng kia lúc nào đã bao trọn bên ngoài yếm đỏ của Tú Nghiên xoa đều động tác nhẹ nhàng lúc có đều đặn khi dứt quãng, nhiệt độ dù cách một lớp yếm vẫn làm Tú Nghiên cảm nhận được sự nóng bức khó chịu đâu đó trong người lại không định dạng được nó thế nào và ở đâu . Tự mình rứt đầu sát gối rên khe trong miệng , tay Tú Nghiên nửa muốn đẩy ra , nửa lại ghì chặt không hiểu nổi bản thân thật ra muốn điều gì , cảm nhận nụ hôn Du Lợi chuyển dời xuống cổ nàng hôn lấy rất bóng cảm nhận được nơi mạch máu đập dồn dập kia có người ẩn ẩn cần nhe nhẹ rồi đột ngột nút mạnh một cái đau rất .

-Ừm

~~Du Lợi nghe tiếng rên của Tú Nghiên có cảm giác như nàng đang kích lệ mình thì càng nghiền ngẫm từng chút từng chút cái ngọt ngào từ da thịt nàng mà nhấm nháp từ từ , khi cái hôn nhẹ nhàng thì đôi tay mạnh mẽ bóp chặt lấy nơi đầy đà của nàng..

-Ah

~~Du Lợi di chuyển đến vùng xương quai xanh để lại trên vùng cổ trắng ngần kia của Tú Nghiên tầng tầng cánh hoa trải xuống theo mình động tác , tay không chịu được vội vàng gỡ đi cái yếm đang cản trở mình cảm giác , chạm tay vào da thịt mát lạnh cảm giác trong người là rạo rức là khát khao. Chân ở bên dưới từ lúc nào đã đặt ở giữa chân Tú Nghiên hơi thúc nhẹ vào khoảng giữa một cảm giác liên hoàn khiến đôi phương không định vị được lúc nào là lúc mình tấn công , không biết được cảm giác thế nào là đủ chính là

lúc đòi hỏi nhất , cũng là cơ hội tốt cho bản thân mình ăn uống no say vẫn làm cho đối phương không cách nào che trách mình ham ăn.

Ngẩng đầu nhìn xuống Tú Nghiên nửa người trên không mảnh vải phập phồng hơi thở đôi mắt phủ mù mịt mê mẩn nhìn mình toàn thân ửng hồng hoa mị như đóa hoa , áp mặt vào giữa khe ngực đặt nụ hôn lên nơi cơ hồ thơm mát . Tay liên tục xoa nắn , môi miết những nụ hôn sâu đầy mạnh mẽ , những động tác khiêu khích khiến đôi gò hồng của nàng trở nên cương cứng cảm giác như muốn nổ tung , hai viên ngọc châu nhô lên cứng ngắt đầy khiêu khích Du Lợi như chú sóc nhỏ tìm được hạt dẻ ngon lành nhanh như chớp ngoạm lấy trong miệng mình , chiếc lưỡi tinh nghịch xoay vòng mang hạt dẻ của nàng trêu đùa đến phát điên rên lên đầy dụ hoặc lại hung hăng cắn lấy kéo ra...

-Ah~~ Du Lợi ưm

~~Bên tai nghe thanh âm Tú Nghiên rên rỉ càng làm Du Lợi hưng phấn hơn rất nhiều hành động vì thế hơn trước tác quái , một tay xoa nắn gò hồng bên còn lại áp môi hôn lưỡi xoay trên hạt dẻ bên này ra sau thì bên tay kia nhất định sẽ đi theo chiều đối nghịch . Tay còn lại thông thả chuyển xuống dưới lòn vào váy nàng vuốt ve lấy đùi thon , càng vuốt càng chuyển dời lên cao, chân cổ tình nơi vùng nhạy cảm mà hư ảo chạm vào . Hành động nối tiếp hành động khiến Tú Nghiên thật không biết tiếp đỡ thế nào , một tay cản hành động phía dưới hạ thân làm mình ngứa ngáy khó chịu , một tay lại cố gắng đẩy đầu Du Lợi trên ngực mình ăn đến đau nhói . Không hiểu nổi sức lực như thế bị hút cạn khiến lực nàng phản kháng như giọt nước rơi trên tảng đá sẽ nhanh chóng biến mất không để lại dấu tích .

Du Lợi di chuyển nụ hôn qua lại hai gò hồng , cắn nút đến hả hê , cảm nhận sự phản kháng có như không của nương tử mình dưới thân cũng phần nào yêu chiều mà tiếc nuối buông thả , di chuyển nụ hôn “khám phá” xuống dưới đến vùng eo thon thả lại cố tình đưa lưỡi liếm lấy rốn nàng làm nàng nhột nhột mà la lên , mạnh tay đánh lên bả vai mình . Ngược mắt lại thấy nàng hung tợn nhìn mình gương mặt vẫn còn đỏ điểm phiểm hồng rực rỡ chưa tan , khiến bản thân thẫn thờ

‘Nương tử ta chịu không được nhột ah~~’

Hihahaha cười cười cơ thể ngưng mọi hành động , chống hai tay nhìn Tú Nghiên hơi nhồm người nhìn mình , khiến thân trên mát mẻ lẫn nữa đập vào mắt mình , nhử lại mị tâm nàng khó hiểu gương mặt nhìn mình bộ dáng ngưng trệ như hỏi.

“Du Lợi người sao vậy?”

Thập phần ngây thơ , Du Lợi cười cười hướng tới trước hôn nhẹ lên môi lại thật nhanh bật lùi ra sau , nhanh như chớp cởi phăng váy nàng quang xuống sàn kế bên đồng dạng nằm chờ , phản ứng của Tú Nghiên như bình thường nữ nhân là đưa vội tay giữ lấy , không giữ được lại cố gắng che đậy . Chân khép lại tay ngậy thơ che trên chần dưới gương mặt đỏ ửng ngại ngùng thét lên..

-Ah

~~~Nương tử à

~~Du Lợi cười cười tiến tới lại thấy Tú Nghiên lùi lùi về sau đến khi lưng chạm vào tường , chỉ biết mở ra đôi mắt to tròn nhìn vào gương mặt cười quỷ dị đang tiến gần lại tới mình , đưa tay tới chạm vào chân nàng hai ngón tay như đang gầy đàn di chuyển lên dần , đến đùi nàng Du Lợi lại xòe ra bàn tay mà xoa lấy bắp đùi non mềm mại. Lại thấy Tú Nghiên hé môi như muốn hét lên , Du Lợi lại chồm tới trước khóa chặt môi nàng , đưa lưỡi vào kiểm soát đại cuộc , tay bên dưới đã bóp lấy đùi nàng mân mê chân lẫn nữa đặt vào giữa nàng lại thấy tay nàng mạnh mẽ cản trở mình hành sự , đầu lại cố tình xoay đi né tránh mình hôn .

-Du....Lợi...y...y...phục...

Giọng nói cơ hồ run run cùng cái hô hấp không thông của Tú Nghiên bên tai Du Lợi lại như tiếng nỉ non đầy quyến rũ , nhìn xuống mình là tầng lớp y phục rườm rà cũng làm cản trở động tác linh hoạt cũng như cái kia va chạm vào da thịt non nớt của nàng sẽ tạo cảm giác không thoải mái . Nở ra nụ cười tà mị nhìn nàng thân thể cùng gương mặt tầng đổ rục không khỏi hoan hỷ...

-Nương tử cố giúp ta y phục ah

~~Du Lợi hơi lui lại nhìn Tú Nghiên đầy dự hoặc, Tú Nghiên cảm thấy da đầu mình tê rần , cơ thể như bị thôi miên vương cánh tay tiến tới trên cơ thể người đối diện mở ra đai lưng thoát ly tầng lớp y phục . Nơi mềm mại Du Lợi một tầng băng lụa quấn lấy chặt chẽ che giấu phần nãy nà phía sau , ngược mặt nhìn Du Lợi gương mặt như trước không hề biến sắc vẫn là nhìn mình cười cười như thể chuyện này rất bình thường với mình . Tú Nghiên thấy suy nghĩ kia xẹt qua đầu có chút sinh khí ảm ức vì sao chỉ có mình mình có cảm giác then thừng trước nàng , tay mạnh bạo gỡ ra lớp vải lụa trước ngực Du Lợi đến khi đôi bạch thổ nhảy tung ra khỏi hang động trước mặt mình không khỏi kinh hãi .

Tú Nghiên mạnh bạo bóp lấy gương mặt đã bớt đi lớp đồ ửng then thừng , môi nhếch lên nụ cười kiêu ngạo tâm thần nghĩ lập lại những gì Du Lợi vừa rồi làm với mình cho nàng ném một chút cảm giác . Nghĩ là làm áp mặt vào nơi mềm mại hung hăng cắn lấy cái lưỡi cũng xoay tròn động tác tương tự , tay bên kia cũng mạnh mẽ bóp chặt nhào nặn khóa mềm mai biến dạng , nghe bên tai tiếng Du Lợi “Ừm~~” không phải là đau rên mà là...thỏa mãn rên lên khiến da đầu lần nữa giật giật .

Du Lợi thanh âm rên rỉ chỉ khác ở chỗ môi nhếch mép cười quỷ dị , không phải không biết hành động của Tú Nghiên cố tình hướng mình sinh khí cảm nhận là đau nhưng cũng không ít cảm giác hưng phấn...Để yên cho nàng tùy ý nháo loạn trên cơ thể lúc lâu càng làm hỏa nhiệt dục dục mạnh mẽ kích thích nên căn não , kiềm chế không đặng cái kia ít ỏi kinh nghiệm Tú Nghiên càng náo càng làm mình cơ hồ thêm khát nàng thanh âm dụ dỗ bên tai nàng buông rơi

-Nương tử ah~~ sinh khí đủ chưa , ta là muốn tiếp tục ah

~~Miệng nói tay làm tay đã lúc nào đặt sau ót cùng eo thon động tác nhanh như cắt áp nàng lại dưới thân , Tú Nghiên thân thể lần nữa bị Du Lợi kèm chặt hoảng hốt “Ah” một tiếng chưa tròn trịa đã bị Du Lợi cắt ngang bằng ngọt ngào nụ hôn . Tay náo loạn nơi đùi nàng tách ra áp chân mình vào giữa không cho Tú Nghiên bất kỳ cơ hội nào kháng nghị , cảm nhận nơi này nàng hơi đẩy mình cơ thể cũng chuyển dời nụ hôn xuống ướt át nụ hôn mang theo cái gặm nhấm mà hôn . Bỏ qua nơi kia đẩy đà lướt nụ hôn xuống nơi bụng phẳng hôn mát , ác ý nơi kia rón liếm nhẹ lấy càn làm Tú Nghiên cơ thể run lên , tay nơi đùi nàng vui đùa lả lướt dần dà theo hướng hôn trải xuống mà tới nơi nhạy cảm Tú Nghiên ma quái chạm vào tách ra hai cánh hoa đã sớm phủ sương đêm ướt át . Du Lợi một chút ngần ngại the thừng cũng không có xẹt qua chỉ là mạnh mẽ vùi mặt vào nơi tư mật của Tú Nghiên mà hôn lấy , hơi thở nóng hổi phả vào lưỡi ướt át trải cái nham nhám qua hai cánh hoa nên nơi kia nhị hoa vờn qua rồi ẩn xuống .

Tú Nghiên tay nơi vai trần Du Lợi vô lực bầu chặt , bậm môi che lấp đi cái cảm giác quái lạ trong lòng mình , nơi bụng dưới một cổ nhiệt nóng rạo rực đốt cháy , dưới hạ thân tư mật cảm giác vừa nóng vừa lạnh khó chịu vô cùng đùi găng sức khép , lại cảm thấy bị tay Du Lợi hung hăng giữ chặt ban ra khiến nơi kia tư mật lại hướng lên mời gọi không khỏi khiến mình bản thân xấu hổ vô cùng .

Chiếc lưỡi tinh ranh lướt qua nơi nhạy hoa vì mình kích thích mà dần cương cứng của Tú Nghiên đang nhô lên đây khiêu khích , cái hương thơm thủy diệu từ khe nhỏ cứ ồ ạt tràn ra như mời gọi lang ra chảy dài một mảnh khiến cảm Du Lợi ướt át nhỏ giọt .Cảm nhận được đây là thời điểm thâm nhập sơn động là lúc Du Lợi rời ra nụ hôn khỏi nhạy hoa cương cứng đẩy lưỡi vào khe nhỏ rỉ nước..

-Ah

Tú Nghiên cảm lòng không đặng chỉ có thể để thanh âm thoát ra khỏi miệng mình , mắt nhắm nghiền toàn thân một cổ lực bức rức khó chịu đòi hỏi lại không biết mình vì cái gì mà đòi hỏi , hai tay rời vai hướng đầu Du Lợi gắt gao giữ lấy , chân không theo tâm trí mình mà ban ra hướng nơi tư mật về trước để kia lưỡi Du Lợi tiến vào sâu hơn lấp đầy cái cảm giác thiếu hụt của mình .

Du Lợi như đọc được cảm giác khó chịu đòi hỏi của nàng mà yêu chiều đáp ứng lưỡi dũi thẳng đâm vào kia chặt hẹp lỗ nhỏ của nàng mà uốn éo lưỡi , đâm vào rút ra đến khi tê rần đầu lưỡi mới rút ra lại nhanh nhẹn đưa ngón giữa tay phải từ sớm đã thấm đầy nước mật từ Tú Nghiên một điểm đâm thẳng vào xuyên qua màng mỏng cản trở , rồi mắt hút toàn bộ ngón tay vào nơi tư mật thất thủy.

-Ah

Tú Nghiên đau điếng người , bầu chặt vào tay Du Lợi nơi tư mật mạnh đến bật máu , người run đau đến bật khóc , Du Lợi cảm nhận cái đau nơi cánh tay cũng hiểu được hành động này của mình đối với nàng thể

nào đau đớn . Tay cố trụ bên trong nàng vẫn giữ vững vị trí không xô dịch động dẩy , người cúi xuống đặt lên khoeo mắt ướt nước hôn lên nuốt đi mặt chất nước mắt của nàng vào miệng đặt lên ngũ quan nàng từng chút một hôn nhẹ nhàng , hướng đến tai nàng hôn lên thì thầm

-Nghiên Nhi tin ta thả lỏng sẽ nhanh hết đau thôi

~~Lưỡi dũi thẳng liếm qua lại kia tai nhạy cảm của Tú Nghiên , để đánh lừa nàng cảm giác của nàng để đến khi cảm nhận thấy cơ thể nàng dần dần nương theo nụ hôn của mình , mới nhẹ nhàng mà rút một đốt ngón tay ra bên ngoài sau lại nhẹ nhàng tiến vào . Cứ điều đặn hành động nhẹ nhàng ra vào trong Tú Nghiên từng chút từng chút một , đến khi nàng dần quen với cảm giác của ngón tay mình , Du Lợi mới rút ra hoàn toàn ngón tay rồi đâm vào . Hành động từ chậm chạp chuyển biến càng lúc càng nhanh ra vào bên trong , nơi mật đạo chật hẹp dần dần vì động tác của Du Lợi mà quen thuộc có chút nở ra hút vào ngón tay của nàng. Du Lợi rời khỏi môi hôn nơi tai , nỉ non áp mặt vào hõm cổ nàng hôn nút lên nơi đó từng tầng từng lớp mảnh đỏ , bên dưới ra vào liên tục động tác đôi khi xoay ngón tay rút ra đẩy vào liên tục , có lúc để yên bên trong run lắc qua lại ngón tay bên trong nàng..

Tú Nghiên dần cảm nhận cái đau thấy tâm can mình lúc nào đã tan biến , mà thay vào đó là một cảm giác hưng phấn lạ thường , cơ thể đòi hỏi dần nương theo từng cử động của ngón tay Du Lợi mà cơ thể cứ thế nhấp nhô , ngực cùng nàng áp chặt run lên theo hành động đưa đẩy khiến mình bản thân cực kỳ thích thú . Đôi tay lúc nào đã ôm lấy Du Lợi thắt lưng ,cùng nàng di chuyển đến khi cảm thấy nơi tư mật co thắt lại thấy Du Lợi rời ra ngón tay nhồm người cởi bỏ quần , tay lại lần nữa tách ra cánh hoa mình rồi áp chặt nơi tư mật của nàng vào , ghì chặt lấy vai mình nhấp đẩy lên xuống.

Cảm giác rạo rực hưng phấn càng làm Tú Nghiên không kiềm được rên rỉ , tay cố gắng vịn chặt thắt lưng Du Lợi ưỡn người cùng nàng di chuyển , cứ thế càng lúc càng nhanh lại càng cảm nhận bản thân dần yêu thích cái cảm giác Du Lợi mang tới ình .Đến khi mọi xúc cảm cùng lúc hòa hợp thăng hoa là lúc cảm nhận được nơi đó mật đạo của mình co thắt dữ dội như cơn thủy triều bị kia tường thành cản trở mà hùng hổ phá sập ào ạt vượt qua , cảm xúc dâng trào khiến Tú Nghiên lẫn Du Lợi không kiềm được hét lên...

-Ah~~

-Nghiên Nhi

~~Du Lợi phía trên cũng cùng Tú Nghiên run rẩy vài cái , ào ạt mật ngọt cùng nàng hòa huyền lấy nhau , Du Lợi sau một khắc chậm chạp nhồm người dậy , hướng đến nơi ngọt ngào mật tiết mà áp môi vào nút lấy nuốt hết ngọt ngào Tú Nghiên vào miệng mình , bên tai nghe êm ái thanh âm của nàng nỉ non rên rỉ hân hoan , cảm giác vạn phần hạnh phúc yêu thương đan xen vào nhau mà chặt chẽ ôm trọn trái tim mình.

-Ừm~~

Du Lợi rời ra khỏi cũng là lúc nơi nào đó của Tú Nghiên đã hoàn toàn khô ráo , vẫn là tham luyến mà nút đi ngón tay vẫn còn lưu lại ngọt ngào mật huyết , gương mặt hạnh phúc nhìn Tú Nghiên mệt mỏi lơ đãng toàn thân ửng hồng dụ hoặc . Nằm xuống ôm lấy Tú Nghiên thân thể kéo chần chập cho cả hai , dịu dàng đặt lên môi nàng nụ hôn vẫn còn đó mật ngọt lấm lem chia nàng thụ hưởng , đến khi hô hấp không thông mới nuốt tiếc rời ra yêu thương nhìn người trong ngực mình tự hào phong ấn.

-Nữ nhân của ta , Nương tử của ta , Nghiên Nhi ta yêu nàng...

Tú Nghiên môi ậm ừ lòng lại ngập tràn hạnh phúc , cứ dũi người về trước áp vào lòng ngực ầm áp Du Lợi mỉm cười , nhắm lại mắt hưởng thụ cảm giác ầm áp vây quanh rồi nhẹ như không chìm vào mộng đẹp .

Trên cao nhật nguyệt dịu dàng mỉm cười rơi đi ánh sáng nhường lại yêu kiều hạnh phúc qua khe cửa chúc phúc giai nhân bên trong vĩnh kết đồng tâm...

.....

-Thế nào cảm giác nơi này ngấm trăng không tệ chứ?

-Àn

~~Tú Anh để Khuê Nhi dựa vào mình bả vai trên mái nhà Trịnh phủ ngấm trăng , hưởng thụ cảm giác hạnh phúc cùng người mình thương yêu ở chung một chỗ khiến nhịp đập nơi lòng ngực nhẹ nhàng đến lạ . Không

gặp đối phương cũng đã một tháng hơn khiến cả hai nhớ nhung lưu luyến , trái tim nhỏ bé của Khuê Nhi không khỏi hồi hộp khi nhìn thấy Tú Anh đứng trước mặt , sau tất bật hôn sự của Tú Nghiên giờ mới có thể bên cạnh người mình ngày nhớ đêm mong . Tú Anh quàng tay ôm lấy eo nhỏ Khuê Nhi kéo nàng gần sát người mình để nàng dựa đầu vào vai mình , nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu đối phương nụ hôn yêu chiều bản thân ko nhịn được nói lời yêu thương

-Ta thật rất nhớ nàng Khuê Nhi

~~Nỉ non trên đỉnh đầu truyền xuống là ngọt ngào yêu thương không khỏi khiến Khuê Nhi hạnh phúc vòng tay ôm lấy người bên cạnh lại thấy đối phương nâng cảm mình lên nhẹ nhàng đặt lên cánh môi nàng nụ hôn ấm áp...

.....

Đâu đó nơi hoàng cung đêm khuya an ổn giấc lành chỉ còn những người trong phiên gác đêm mới bận rộn qua lại , có tiếng ai đó than thân trách phận buồn bực ngồi bẹp bên gốc cây trong đêm tĩnh mịch lại bút cổ tự kỷ một mình.

-Hai người được lắm bên ngoài náo nhiệt hưởng thụ để mình ta nơi này canh cổng , tội lớn ta gánh, an nhàn hai người hưởng...tức chết ta mà...Áaaaaaaaaaaaaaaaaá

Một thái giám tay bưng ấm trà đi ngang qua khu tối tâm hoa viên lại nghe thanh âm la hét rộn người không khỏi bị dọa đến nháo nhào chạy miệng không khỏi ngưng niệm

“A di đà phù hộ con đừng bị ma quỷ ám hại ah~~”

Duẩn Nhi tròn xoe mắt nhìn kia người bị mình vô tình hù dọa không khỏi khiến bản thân có chút vui vẻ lại , ít ra cũng có người cũng bị nàng dọa sợ khiếp cảm giác này cũng không tệ đỡ tủi thân ít nhiều . Đứng dậy phẩy phẩy lấy móng mình vuốt vuốt y phục thẳng thớm lại mỉm cười thoải mái hướng nơi Châu Huyền phòng nghỉ đi tới , dự đoán lúc này đối phương chắc cũng tới giờ được nghỉ ngơi cũng là lúc thuận tiện để mình ghé qua cùng nàng trò chuyện có khi may mắn còn được nàng cho ăn món gì đó ngon ngon ah~~. Nghĩ đến ăn cùng gặp gương mặt đáng yêu của Châu Huyền không khỏi khiến Duẩn Nhi miệng móm cười hihahaha bộ dáng thập phần ngốc nghếch , bộ dáng lướt đi thật nhanh mong đến nơi sớm một chút ah

~~Thấy phòng Châu Huyền đèn vẫn còn thấp sáng không khỏi hân hoan gõ gõ cửa , thanh âm vui vẻ truyền đến...

-Châu Huyền ta vào được không?

Châu Huyền bên trong đang chuẩn bị giường hảo ngủ , nghe tiếng Duẩn Nhi bên ngoài kêu tên , mày có chút nhủ lại nghỉ hoặc có phải mình nghe lầm giờ này ngày thường không phải nàng đã sớm an ổn giấc nồng sao , cả tháng nay nàng cũng không đến tìm mình trò chuyện không nghĩ đến lúc này đêm khuya lại đến . Xoay người đi ra mở cửa lại thấy xi ngốc môi cười Duẩn Nhi trước mặt không khỏi bất ngờ , mày lại có chút nhủ chặt hơn vừa rồi suy nghĩ.

-Vì sao giờ này ở đây?

-Nhớ người đến thăm người không được sao?

-Cả tháng nay đi không thèm nói ta biết một tiếng giờ đêm khuya khoắt lại tìm đến hồ nháo nha?

-Hêê người trách ta đi không nhớ người hay trách ta làm người nhớ ta nha?

-Xì người chỉ giỏi mồm mép

-Haha thật ra la ta rất nhớ người nha nên mới gấp gáp đến tìm người mà không hề để ý đến

Duẩn Nhi môi cười cười đưa tay vuốt ve mặt mềm Châu Huyền đỏ ửng , Châu Huyền nhìn toàn cảnh cái hành động luôn khiến mình ngượng ngùng không khỏi bật cười hạnh phúc né sang bên đến khi nàng an ổn bước vào mới khép lại cánh cửa phòng.

Duẩn Nhi quen thuộc bàn ghế ngồi tiện tay rót trà vào hai ly cho cả hai cầm một ly đưa đến môi mình thổi nguội đi chút nóng trà đợi đến Châu Huyền an ổn đối diện mình ngồi xuống đưa đến tay nàng dịu dàng thanh âm

-Bớt nóng rồi có thể uống hảo ah

~~Châu Huyền là yêu thích những khi nàng hướng mình dịu dàng chăm sóc , tuy đa số mọi việc đều ỉn chu toàn cho nàng nhưng Duẩn Nhi vẫn là để ý đến những cái nhỏ nhặt thói quen để chăm sóc lại mình . Đưa tay cầm lấy ly trà ấm áp uống vào miệng cảm nhận cái ngọt ngào của đối phương , mắt vẫn chăm chú nhìn vào Duẩn Nhi hành động như mình nhắm nháp trà nóng môi cười cười rất mị lực .

-Châu Huyền nha cả tháng nay ta quả thật rất nhớ ngươi , à quên mất ta trên đường tiện thể mua ít thứ này cho ngươi nè coi có hảo không?

Duẩn Nhi lấy trong ngực áo mình 3 cái túi gấm đỏ lớn nhỏ khác nhau đưa tới trước mặt Châu Huyền gấp gáp mở ra , hiện ra trước mặt Châu Huyền là phấn thơm cùng son đỏ cùng ít được thảo dùng để tắm khiến Châu Huyền môi nở nụ cười rạn rở.

-Có thích không?

-Ân rất thích..

-Hắc hắc quả không uống phí bạc lớn ta bỏ ra biết ngay ngươi sẽ thích mà...À còn một thứ nữa nha?

-Thứ gì?

-Bí mật , ngươi là hảo nhắm mắt lại để ta cho ngươi bắt ngờ nha?

-....

Châu Huyền vẫn là ngoan ngoãn nữ nhi nhắm lại đôi mắt đẹp hồi hộp chờ đợi bất ngờ Duẩn Nhi đưa tới , đợi thật lâu chỉ thấy môi mình ấm áp nụ hôn đặt lên , mở bừng ra đôi mắt nhìn thấy Duẩn Nhi gương mặt kề sát hôn mình . Tâm run lên hân hoan nhắm lại mắt tay đáp lại cái ôm Duẩn Nhi vòng qua thắt lưng ôm lấy , Duẩn Nhi vì hành động của người bên dưới ghế ngồi cho phép cũng dần tiến gần áp lên môi ngọt là nồng nhiệt nụ hôn . Đến khi hô hấp nặng nề mới rời ra khoảng trống hít thở áp trán vào nhau , chậm chạp mở ra mắt nhìn đối phương , Duẩn Nhi cười cười ngốc nghếch thật rất nhớ cái cảm giác ấm áp Châu Huyền hơi ấm mới lấy hết can đảm trong lòng mà hành động môi hôn . Thấy đối phương đáp lại mình nụ hôn không khỏi kinh hỷ vô cùng , lại nhớ ra điều gì đó “Ah” lên một tiếng bộ dáng đứng dậy mò trong ngực áo lấy ra một cái túi gấm vàng mang ra trước mặt Châu Huyền .

-Châu Huyền mở ra coi đi?

Châu Huyền rời ra tay ôm nhận lấy túi gấm vàng môi nở nụ cười ngọt ngào mở ra túi gấm , lấu từ bên trong một vòng cổ ngọc xanh xinh đẹp không khỏi khiến nàng vui thích...

- Có thích không?

-Ân...

-Ta giúp ngươi đeo vào ah?

Duẩn Nhi tay cầm vòng cổ mở ra móc khóa hướng đến cổ Châu Huyền trắng mịn , thấy đối phương cũng hợp tác hành động vén tóc lên cao ỉn dễ dàng động tác thuận lợi đeo vào vòng cổ xinh đẹp hơi cúi người vuốt ngắm nhìn bộ dáng xinh đẹp của Châu Huyền mà mê mẩn tự khen mình rất biết lựa hợp trang cho nàng.

-Cảm ơn ngươi Duẩn Nhi , ta rất thích...

-Hihi miễn ngươi thích thì mọi thứ đều được ah...

Châu Huyền nghe kia ngọt ngào yêu thương ôm lấy mặt Duẩn Nhi hôn lên môi ngọt , như lời cảm ơn dành cho những bất ngờ nàng mang tới ỉn khiến tâm nàng vui sướng hân hoan , Duẩn Nhi được Châu Huyền chủ động hôn lại cực kỳ hoan hỷ đáp trả nhiệt tình nụ hôn ngọt ngào trên môi tay rảnh rỗi phất tà áo dập tắt đi ánh sáng duy nhất trong phòng , dịu dàng ôm lấy đối phương.

.....

\*\*\*Đồng Cung\*\*\*

Từ lúc trở về đến cung Duẫn Hạo như chết lặng trong phòng , cứ nghĩ mọi sắp đặt của mẫu thân cùng mình là ổn thỏa không ngờ đến xuất hiện kia kẻ phá bình hồng di đại sự chung thân của mình , lại hận bản thân không thể hùng hổ đem lính đến cướp người để nàng trở thành nữ nhân của kẻ khác . Càng nghĩ đến lửa giận trong lòng lại càng tăng lên khiến bản thân không thể tự chủ coi mọi thứ trước mắt như tên hung thủ cướp mất yêu thương của mình mà đập phá , dẫm đạp . Nhấn chìm mình trong men rượu cùng màn đêm cộng hưởng mà ưu uất rơi lệ , vì sao cái danh phận cao quý thái tử của mình vẫn không thể có được mỹ nhân trong lòng mình , có phải không mình chưa nắm được kia chí tôn nên không thể mạnh tay cướp đi nàng từ trên tay kẻ khác . Rượu chảy vào miệng chỉ thấy chua xót trong lòng , đôi mắt mơ màng hình dung thân ảnh Tú Nghiên trong bộ hỷ bào phụng mĩ , môi đỏ mào ngài xinh đẹp đến động lòng người . Nhắm mắt ôm chặt hỷ bào được mình đích thân xem xét vì nàng mà làm ra , khao khát nàng mặt nó ôm ấp nàng trong lòng , đầu mườn tượng lên hình ảnh đặt nàng dưới thân mình , nghe thanh âm nàng vì mình nỉ non rên siết. Không nhìn được gằm nhẹ tay ôm càng siết sao giữ chặt lấy , áp mặt hôn lên thân ảnh trước mặt mới nhận ra sự thật chỉ là hảo huyền hư ảnh bản thân mình tạo ra , nhìn không được rơi ra giọt nước mắt...

-TÚ NGHIÊN.....

Tiếng hét của Duẫn Hạo đau đớn vang ra xuyên thủng cái u ám của màn đêm càng làm tăng lên cái sầu thảm tương tư trong lòng...

Đâu biết ngoài kia cũng có mình đồng dạng cảm giác đau rơi lệ , Mỹ Anh trong khách điểm ưu sầu cầm trên tay tấm ảnh vì mình nhớ nhung họa ra người thân thương , không nhìn được cơ hồ gọi kia cái tên mình nhưng nhớ

-Trịnh công tử.

Hình ảnh người thương trên lời đài cao à tranh giành nữ nhân khác lại hiện về khiến nàng tâm đau đến nghẹn ngào , thấy người kia lời đài rời khỏi lại không thể nào chen chút tới bên cạnh hỏi rõ người kia cảm giác với mình có hay không lại như thế rời đi không lời giải thích . Nếu không có kia cảm giác sao lại vì mình mà tranh cướp tú cầu , không có kia yêu thương vì sao lại mạo hiểm vì mình , lại dịu dàng thanh âm bên mình lời nói . Mỹ Anh vì những câu hỏi chính mình không thể giải đáp mà quay cuồng , ôm chặt hảo ảnh vào lòng rơi lệ , nàng muốn biết thật tâm đối phương có hay không cùng mình cảm xúc , có thể không bên mình cuộc sống , có thể không cho chính mình cơ hội lựa chọn tiếp tục theo đuổi hay rời bỏ đoạn tình đau đớn này .

Đôi mắt mờ mịt nhìn vào bình minh đang dần lên , hai tâm hồn đau khổ là đồng điệu hành động mong mỗi ánh sáng xóa tan đi cái ưu ám trong cõi lòng chỉ muốn người trong lòng một lời khẳng định để bản thân có thể dũng cảm mà đối mặt chấp nhận , hoặc kiên cường lần nữa đoạt lấy .

.....

\*\*\*Trịnh tướng phủ\*\*\*

Bảo Nhi cơ hồ mở mắt cảm nhận cảm giác đầu đau như búa bổ , muốn nhõm người ngồi dậy lại cảm giác thân thể gát gao bị cái gì đó giữ lấy , nghiêng đầu nhìn vào vật cản trở chỉ thấy gương mặt nam nhân lạ lẫm kề bên khiến bản thân bàng hoàng đến mức không thể thốt nên lời .

Bảo Nhi tự mình bình ổn lại nhìn rõ người trước mặt mới nhận ra người đang ôm lấy mình là Trịnh Khanh , đầu không nhìn được mơ hồ hồi tưởng hình ảnh mờ nhạt đêm qua ủa về . Hiểu rõ chính mình cùng Du Lợi dùng đũa rượu qua lại , lại tiểu ý gian manh cho thêm chút xuân được vào bình rượu rót cho Du Lợi hảo ý coi đó như là quà mừng nàng ước nguyện thành hiện thực không nghĩ đến bình rượu trong tay mình là truyền đi đến bên bàn của Trịnh Khanh . Lại giận mình bản thân cũng có chút phóng khoáng cùng mọi người cùng ngàn ly chúc mừng cũng là cơ hồ uống luôn rượu được chính mình hạ thủ , mơ hồ cùng Trịnh Khanh cuốn lấy nhau rạo rức một đêm đến toàn thân ê ẩm , thật nhớ không ra mình cùng hắn lần lượt tới lui bao nhiêu lần đêm qua chỉ thấy hạ thân thật sự muốn liệt phé đau nhức không nhất nổi .

Nhẹ nhàng gỡ ra tay ôm của đối phương quanh eo mình , cắn răng chịu đựng cái đau nhức bên dưới mà

mặc vội vàng y phục rời đi , bản thân không muốn đưa mình vào cái thế khó xử cũng như đẩy Du Lợi cùng tân nương của nàng ngày mới đã có cái này hỗn độn chuyện . Chỉ có thể âm thầm rời đi , “sảng khoái” mà tự mình nhận lấy “cái bẫy” tự mình tạo ra rồi thụ hưởng , tâm cũng có chút an ổn vì nam nhân cùng mình một đêm mây mưa là Trịnh Khanh , vị tướng quân chung tình nhất đất nước này , cũng coi như là phúc phần của mình còn đỡ hơn là chung đụng cùng một tên tầm thường nam nhân khác. Hơi quay đầu nhìn lại khuôn mặt tuấn mỹ phong độ của nam nhân đã trải qua phong sương , càng mang đầy vẻ cuồng hút mạnh mẽ hơn rất nhiều so với những người nam nhân khác không khỏi khiến tim Bảo Nhi đập loạn . Tự kinh hãi chính mình suy nghĩ Bảo Nhi một cái quay đầu cần rằng chịu đau gấp gấp bộ dáng rời khỏi Trịnh tướng phủ , để lại mơ màng nam nhân khe khẽ gọi tên...

-Nương tử

~~~~~

Quyền Trục một đêm ôm ấp người thương trong lòng an ủi , xoa dịu đi cái khó chịu của nàng khi chứng kiến nhi tử mình uất ức , cũng không nhịn được thở dài thầm nghĩ

“Nếu nàng biết người cướp đi nương tử của Duẫn Hạo là nhi nữ nàng hết mực thương yêu chắc nàng sẽ bớt đi uất ức hay là vạn lần khổ tâm hơn....haizzzz”

Đến gần sáng mới thấy người thương trong ngực mình chìm vào giấc ngủ mới nhẹ nhõm một chút đắp chăn ấm áp kê gối vào tay nàng cho nàng hảo an giấc , thay hảo y phục dặn do Châu Huyền đừng để ai kinh động nàng giấc ngủ mới rời khỏi.

Quyền Trục thẳng tiến đến Đông cung , chỉ thấy nơi này hôm nay u ám vô cùng thẳng tiến vào phòng Duẫn Hạo không cho ai kinh hô để yên sự tĩnh lặng bên trong phòng , hắn muốn chính mình thấy hài tử mình bộ dáng ra sao . Đập vào mắt hắn là căn phòng ngổn ngang Duẫn Hạo tay ôm hỷ bào đôi mắt mơ hồ không trọng điểm , Quyền Trục mày nhíu chặt tay siết thành nắm đấm tự hỏi đây là hài tử của mình sao? Một chút khí thế nam nhân cũng không có , người hắn thương yêu hạ sinh cho hắn 3 người trong tâm hắn sớm nhận ra Duẫn Hạo đứa trẻ này vạn phần nhu nhược nam nhân so với tiểu hài tử như Minh Y còn không bằng . Những lúc thế này hắn thật muốn Du Lợi đường đường là nam nhân chân chính thì chính mình không phải khổ tâm suy nghĩ mà truyền ngại vị cho nàng . Thở dài một tiếng , bước lại phía đứa con ngốc ngếch của chính mình ngồi xuống vỗ vỗ vai Duẫn Hạo , Quyền Trục cũng cảm nhận được cái gì là lưu luyến mà nhi tử hắn đang cảm nhận .

-Nữ nhân trong thiên hạ còn nhiều người có thể không phụ con hà cớ gì biến mình ra cái dạng này lưu luyến một nữ tử không cùng chung mình nhịp đập.

Lời Quyền Trục nói ra như nước muối mặn rất xót vào tim Duẫn Hạo khiến hắn lần nữa không kiềm chế được rơi lệ , không phải hỷ yếu đuối nam nhân mà là hắn tự mình tủi hổ để kẻ khác đoạt hân thê tử lại không có cách nào giữ được , tự vấn bản thân mình có hay không bất tài . Nếu trước đây hắn như lời phụ hoàng hắn chăm chỉ rèn luyện võ công thật hảo để hôm nay dù trên kia lời đài có thua cũng là chính mình thua lấy còn hơn là bất lực như bây giờ ngồi oán hận .

-Duẫn Hạo con có nghĩ đến nếu mẫu hậu con chứng kiến thấy hài tử nàng yêu nhất như thế này bệ rạt con có nghĩ đến sẽ làm nàng đau lòng đến thế nào hay không? Còn Tú Nghiên nữa nếu nàng thấy con như thế này có phải nàng sẽ cảm thấy vui mừng hơn khi người nàng thành thân với người cường đại vì nàng trên lời đài toàn thắng đoạt lấy nàng hay không?

Câu nói của Quyền Trục như búa rìu đập vào đá tảng trong lòng Duẫn Hạo khiến hắn tỉnh ra , hắn như thế này để truyền ra ngoài không khác gì tự mình vũ nhục mình một lần nữa , không thể hắn phải làm Tú Nghiên suốt đời này hối hận đã phụ lấy chân tình của hắn .

“Đúng Tú Nghiên nàng sẽ hối hận cả đời vì đã phụ ta”

Duẫn Hạo tay hung hăng xé tan phụng hỷ cương nghị đứng lên bộ dáng bước ra ngoài đến bên thao nước rửa trôi những muộn phiền phả phất trên gương mặt tự vấn bản thân phải trở nên cường đại hơn để làm người phụ hân vạn phần tiếc nuối .

Quyền Trục nhìn bộ dáng cương định của Duẫn Hạo tâm không khỏi hài lòng , rốt cuộc bản thân cũng tìm

ra được động lực thúc đẩy đưa trẻ này tìm được mục tiêu để phấn đấu , môi nử nụ cười cảm thụ cảm giác “song hỷ lâm môn” . Bước ra khỏi Đông cung chứa lại không gian cho Duẫn Hạo , Quyền Trục dời giá đến thư phòng tiếp tục công việc mà hôm qua chính mình còn để dang dở trên bàn , biết rằng sẽ rất mệt mỏi nhưng toàn thân cũng đã có vui vẻ động lực cho chính mình .

.....

Trịnh tướng phủ

Lúc Tú Nghiên thức giấc trời đã trưa căn phòng sáng rực ánh nắng , trước mắt lại thấy nơi đây dầy dạn Du Lợi trước mặt mới biết bản thân là được nàng ôm ấp trong lòng ngực cả đêm , lên đỉnh đầu nhón nhột do nàng hơi thở ấm nóng phả vào mình . Hương thơm nhẹ nhàng từ người Du Lợi tỏa ra bên cánh mũi Tú Nghiên như dụ hoặc , cái mùi hoan ái đêm qua vẫn còn phảng phất đâu đó , hình ảnh đêm qua cùng nhau hòa huyên như bức tranh sống động hiện trong đầu không khỏi khiến ai đó mặt nóng bừng . Không nghĩ đến ở cùng nữ nhân một chỗ cũng có thể sinh ra hành động hoan ái , lại có thể như thế có cái tư vị yêu ngọt ngào như vậy khiến lòng Tú Nghiên như suối mật chảy qua nghe róc rách . Ngẩng đầu hôn lên chiếc cằm hơi chẻ của Du Lợi thật muốn vương lên hôn môi ngọt thân thể cử động lại có chút vô lực , nhìn xuống tấm chăn đã tuột xuống hơn phân nữa để lộ ra thắt lưng cả hai . Nhìn vào thân thể Du Lợi trước mặt thật khiến bản thân yêu thích , cơ thể nàng hoàn hảo đến lạ thường vùng eo thon gọn vùng ngực đầy đặn trên cánh hoa vẫn còn đó vết thương đang để lại vết sẹo ,đưa lên cánh tay chạm vào xoa nhẹ , đặt lên đó môi hôn . Đây là vết thương vì mình mà có khiến Tú Nghiên luôn có chút tư vị nơi này chịu ngọt xoa dịu đã trở thành thói quen của những ngày qua , mãi mê lưu luyến cảm nhận cái ôm nàng eo siết chặt trên đỉnh đầu có môi hôn đặt xuống .

-Nghiên Nhi nha~~ không nghĩ đến sáng sớm đã có loại hành động này khiêu khích ta nha

~~Du Lợi giọng nói cười cợt truyền xuống thanh âm , tay đã lúc nào di chuyển xoa dịu lưng trần Tú Nghiên kéo dài xuống chui vào trong chăn xoa bóp hông nàng , khiến Tú Nghiên giật mình kinh hô lên một tiếng .

-Á...

Tú Nghiên theo phản xạ cơ thể hai tay đẩy đẩy Du Lợi cơ thể rời ra , chỉ thấy bản thân lại bị kéo lại sát hơn môi lại bị Du Lợi hôn lấy khóa chặt , giữa chân lại thấy đùi nàng chen vào động đẩy cọ vào nơi nhạy cảm của mình , tay lại không chủ động trên vai nàng siết lấy. Hôn đến khi hô hấp không thông cũng là lúc thân thể Tú Nghiên bị Du Lợi đốt lửa thôi thúc, lý trí bị nàng khóa chặt trong cái hưng phấn kích tình mà lần nữa ầm ụt .

-Hihi Nghiên Nhi nha~~ nàng thật là nhạy cảm mà...

Du Lợi không biết xấu hổ lật người lại áp Tú Nghiên dưới mình cơ thể , tay đã chạy toạt xuống hạ thân mà chạm vào trêu đùa nơi mẫn cảm của nàng , cơ thể cơ hồ run lên khiến thanh âm vì vậy mà cũng trở nên mơ hồ lạc giọng

-Ừm

.....

Du Lợi áp mặt vào giữa hai ngọn núi dần cương cứng dựng đứng mà hôn hít , để lại thêm những cánh hoa xếp chồng lên những dấu vết cũ , tay bên kia xoa nắn ngực nàng , hạ thân ầm ụt tư mặt trêu đùa nhụy hoa e ấp se se nó rồi ấn nhẹ...

“cốc cốc”

-Tiểu thư cô gia trời đã quá trưa hai người mau rời giường ah

~~Khuê Nhi bên ngoài cùng hai tì nữ tay bưng hai chậu nước cũng khăn sạch cho hai vị tân lan tân nương rửa mặt , đây là lần đầu tiên thấy Tú Nghiên như vậy ngủ đến trưa không khỏi thấy lạ , cũng tò mò khi thức dậy Tú Nghiên sẽ thế nào gương mặt cùng thân thể . Càng nghĩ càng thấy háo hức khiến Khuê Nhi chỉ muốn đi vào nhìn Tú Nghiên , chỉ tiết của phòng bên trong khóa chặt khiến bản thân ngày thường luôn náo loạn cũng không cách nào đi vào chỉ có thể đứng ngoài chờ đợi...

“Chết tiệt”

Du Lợi mắng nhỏ trong tâm đôi mắt hấp hực chiếu về hướng cửa tự nhủ đối phương thật giống Tú Anh thích phá bình người ta việc tốt , Tú Nghiên nghe được thanh âm bên ngoài réo gọi không khỏi giật mình tỉnh mộng . Bộ dáng cũng như Du Lợi cùng nàng xoay nhìn hướng cửa , chỉ khác là bản thân vui mừng như lượm được vàng , thoát được ma chướng của hạo sắc Du Lợi , nhìn thần thái của Du Lợi mặt mày nhăn nhó như khi đổ mặt tía tai không nhìn được phì cười . Giơ tay xoa xao cái gương mặt “bất đắc dĩ” của đối phương nhẹ nhàng điểm lên môi chu chu của nàng nụ hôn nhẹ nhàng.

-Đừng nháo nữa mau chuẩn bị đến gặp phụ thân ta thôi..

-.....

Du Lợi hậm hực rời đi cơ thể Tú Nghiên quỵn rũ , vương tay nhặt áo quàng lên người mình , thất lại đai lưng nhặt lại áo khoác lên Tú Nghiên thân thể rời giường định đi ra mở cửa , lại bị Tú Nghiên giữ lại cánh tay.

-Du Lợi người chưa quần lại kia ngực không thể như thế ra mở cửa để ta...

Du Lợi nhìn xuống ngực mình nhấp nhô gãi đầu cười xấu hổ nhìn Tú Nghiên xoay người muốn nhặt hài lại khom xuống bộ dáng quỳ một chân nâng chân nàng dịu dàng mang vào hài đồ từng chiếc một tỉ mỉ . Lại đứng lên bộ dáng đưa tay ra đỡ Tú Nghiên đứng dậy , thấy nàng đứng lên vô lực chân run run không đứng vững ngã vào lòng mình , mày nhíu chặt bộ dáng vô cùng khó coi .

Tú Nghiên cảm thấy hạ thân đau nhức cử động có chút khó khăn , cũng nhận biết được tình hình do đêm qua cùng Du Lợi hoan ái , bị nàng nghiền nát xương cốt rồi mới ra cái bộ dạng thảm hại như vậy không khỏi tức giận đánh lên lưng người kia một cái . Du Lợi nhìn vào hiểu rõ cũng chỉ biết nhe răng cười cười , hơi khom người ẵm Tú Nghiên trên tay , Tú Nghiên vì hành động bất ngờ của Du Lợi sợ ngã vòng tay ôm lấy cổ nàng.

-Ta ẵm nàng ra mở cửa như vậy bọn họ sẽ không thấy được bộ dạng khó coi của nàng , cùng khóa ngực của ta...

Lời nói vừa dứt cũng chẳng để đối phương tán đồng đã rậm bước lách người qua tấm bình phong mà đi ra cửa , Tú Nghiên yên ổn trong vòng tay Du Lợi đến cửa mở ra chốt gài cánh cửa mở ra khiến 3 nữ tử bên ngoài mặt kinh ngạc nhìn hai người họ ôm ấp ra mở cửa .

Tú Nghiên gương mặt tỏ ra lạnh nhạt nhìn vào biểu cảm của họ thanh âm lạnh nhạt ra chút lệnh..

-Hảo để nước cùng y phục hảo trên bàn là được , chúng ta sẽ tự làm mọi người ra ngoài hết đi.

Hai nữ tử cúi mặt bưng thau nước cùng khăn vào trong phòng , chỉ có Khuê Nhi vừa đi vừa nhìn nhìn Tú Nghiên quan sát thật kỹ mới nhận ra phấm hồng trên tai nàng đang lan ra , nhìn xuống vùng cổ thấy những đóm như cánh hoa rực rỡ có chút am hiểu cười quỷ dị rồi thật nhanh đặt hảo quần áo Du Lợi được Tú Anh đưa đến trên bàn rồi cười cười cùng hai người kia đi ra ngoài đóng cửa lại rồi đi , chừa lại không gian riêng cho hai người bọn họ cùng nhau thụ hưởng.

Du Lợi đợi Tú Nghiên gài hảo cánh cửa mới thông thả ẵm nàng vào đặt nàng an ổn ngồi trên giường , xắn tay áo bước ra ngoài vắt khăn ẵm mang vào giúp Tú Nghiên lau mặt , Tú Nghiên được Du Lợi chăm sóc lại nở nụ cười hạnh phúc trong đôi mắt đẹp lấp đầy thân ảnh của Du Lợi bao phủ....

.....

Trịnh Khanh bên ngoài an tọa ngồi uống ra , bản thân cũng là ngủ thật ngon một giấc thức dậy cũng đã trưa khiến hắn không khỏi giật mình , cứ nghĩ nữ nhi cùng hiền tể chờ mình đã lâu , lại thập phần gấp gáp thay hảo y phục ra đây ngồi mới nhận ra đồng dạng hai người nọ cùng mình bộ dáng ngủ nướng ah

-Cha/Nhật phụ đại nhân...

Du Lợi đỡ tay Tú Nghiên bước vào , nhìn thần sắc nữ nhi mình hồng hào trời trưa nóng bức lại mặt một bộ y phục cổ cao , di chuyển lại chậm hơn so với ngày thường vài phần , gật gật chút đầu hiểu biết. Nhìn hai người họ trước mặt như hai miếng ngọc bộ cùng đường nét khích nhau đẹp để không khỏi cảm thấy hài lòng , cảm nhận đôi mắt đối bọn trẻ nhìn nhau âu yếm tâm hắn lại an ổn thêm vài phần .

“Tú Nghiên là hảo thích A Quyền này ah~~”

-Ngồi đi.

Trịnh Khanh mặt tuy lạnh lùng thanh âm lại mang đầy ấm áp kêu cả hai ngồi xuống , đợi Khuê Nhi mang trà vào cho hai người kính hân trà tâm lại lần nữa hân hoan , ngồi trò chuyện nghe A Quyền nói về gia cảnh mới biết ra .

“Hiền tể mình là thành chủ Quyền gia phía nam kinh thành không khỏi kinh ngạc bộ dáng , trẻ như thể nàng đã đứng đầu một trang không phải dễ dàng , mà trên giang hồ đồn đại về vị chủ tử của Quyền phủ phía Nam khinh thành là một hảo nam nhân vạn người có một văn võ song toàn , lại có kết giao rất tốt với bằng hữu anh hùng gần xa. Có thể thấy Tú Nghiên cùng người này thành thân quả là không tệ , so với suy nghĩ lúc trước của mình về tướng công tương lai cho Tú Nghiên không quá cách biệt còn có chút tốt hơn nữa ah~~”

Bữa cơm chiều diễn ra tuy không quá ồn ào náo nhiệt nhưng đối với Trịnh tướng phủ hôm nay có thể coi là bữa ăn ấm cúng nhất , khi trên bàn ăn ngày thường chỉ có ba người im lặng ăn uống cùng nhau thì hôm nay có thêm Du Lợi không khí lại hoàn toàn khác biệt khi Du Lợi hành động luôn là gấp đồ ăn cho Tú Nghiên .

Du Lợi không phải lần đầu tiên bên ngoài ăn món bình thường rau thịt , chỉ có điều bên cạnh cùng mình ăn uống là người thương yêu không khỏi khiến khẩu vị vô cùng ngon miệng , cũng chẳng hiểu cái gì động lực thúc đẩy mà hôm nay đặc biệt món mặn ngọt lạt cay trong miệng Du Lợi đều trở thành mềm mại ngọt ngào .

-Nghiên Nhi ăn nhiều một chút ah

~~Khuê Nhi tay gấp đồ ăn bỏ vào chén của Trịnh Khanh mà mắt cả hai không thể rời cái màng “một miếng cũng Nghiên Nhi , hai miếng cũng Nghiên Nhi” của Du Lợi trước mặt không khỏi khiến da đầu hai vị khán giả bất dật dĩ như họ sồn da gà . Còn nạn nhân của trận võ béo vô tội dụ Tú Nghiên chỉ biết im lặng gương mặt lạnh lẽo lại là thập phần đỏ rục nhả nhận ăn uống không rời mắt khỏi chén đầy áp trong tay mình , trong lòng tuy là rót mật ngọt ngào nhưng thân thể là vạn lần ngượng ngùng với mọi người trước mặt , không nịn được dưới bàn đập đập chân Du Lợi ý bảo yên lặng . Du Lợi bị Tú Nghiên đập lại nghĩ nàng muốn mình gấp món khác , lướt mắt trên bàn nhìn tổng thể coi món nào mình chưa gấp cho nàng , chỉ thấy hầu như là gấp hết chỉ có một món xa xa bên hướng Khuê Nhi cách rất xa mình một đĩa dưa giá tươi ngon , vươn tay dài gấp một đĩa bỏ vào chén Tú Nghiên môi nở nụ cười yêu chiều .

-Món dưa này cũng ngon Nghiên Nhi nàng ăn thử coi ah

~~ĐỪNG...

“ọe”

“Tiêu rồi”

Trịnh Khanh cùng Khuê Nhi giơ tay che mắt lắc đầu cảm thán , Du Lợi mặt ngu ngu nhìn theo Tú Nghiên thân thể như gió bão hung hăng chạy mất tay bụm miệng như muốn nôn không khỏi ngơ ngác . Bỏ xuống cánh tay nhìn Du Lợi mặt ngu ngốc có chút tức cười , Trịnh Khanh môi cười như không thúc nhẹ tay Khuê Nhi ý bảo

“Nói cho hân biết nguyên nhân đi”

Khuê Nhi lại thông minh hơn Du Lợi vừa rồi , tay vẫn là hảo gấp chút thức ăn bỏ vào chén Cha nuôi mình miệng lại nhanh nhẹn giải thích...

-Cô gia nha~~ tiểu thư là bị dị ứng với dưa không thể ăn , nếu không cơ thể hội khó chịu , người nên để ý đừng để nàng ăn phải ah

~~Ah...

Du Lợi lần nữa a một tiếng , tay bỏ lại chén cơm xuống bàn cúi người hướng Trịnh Khanh nói đã no muốn về phòng coi nường tử , đợi đối phương đầu chưa hoàn toàn gật hẳn đã thấy bóng người mất dạng khiến Trịnh Khanh chỉ biết lắc đầu cười cười.

-Lão gia con nói ah~~ cô gia nhà ta có số nô thê ah~~ , sáng lúc con đem đồ cho bọn họ , cô gia là ảm tiểu thư trên tay ra mở cửa , rời phòng đến đây cũng là ảm tiểu thư trên tay hết đoạn đường tới cửa mới để tiểu thư xuống nha

~~~Ooh....

-Thật ah~~ chưa hết ah~~ vừa rồi người không thấy là cô gia đồ ăn gấp đưa đến miệng tiểu thư đợi nàng cắn một miếng lại gấp bỏ vào chén mình ăn...hắc hắc nhiều đó thôi cũng cho thấy cô gia nhà ta số mệnh đã định là nô thê rồi ah...( @\_~ )

-.....

Trịnh Khanh nghe xong Khuê Nhi lời nói không khép lại miệng nụ cười , ăn cơm trong chén quả nhiên so với vừa rồi đã ngon nay còn ngon hơn , đầu đó trong Trịnh phủ khuê phòng có một người đang ôm nữ nhân trong lòng vuốt ve lưng ới , thanh âm nỉ non xin lỗi...

.....

\*\*\*Ngân Nguyệt cung\*\*\*

Tú Anh trong hình hài Du Lợi thân hồng sắc cùng Duẫn Nhi hihahaha ăn uống ngon lành , coi ra Du Lợi đi lấy “vợ” vậy mà hay , ngày tháng sao nay còn phải “khổ cực” vì nàng dịch dung mà hưởng thụ thay vì lúc trước phải đợi đuổi hết tỷ nữ cùng bọn thái giám ra ngoài mới có thể thông thả cùng nhau ăn còn giờ khỏe rồi có thể tùy ý ăn uống mà không cần quá câu nệ .

Giống như Du Lợi phán đoán , lúc này hoàng hậu chắc chắn bận bịu bên cạnh Duẫn Hạo chăm sóc không có rảnh rỗi để ý đến nàng vì vậy việc nàng không đến thỉnh an cùng ở lại bên cạnh không quá quan trọng . Bọn họ là cần thời gian yên ổn tâm trạng , vì vậy Tú Anh cùng Duẫn Nhi còn thư thái bộ dáng hai ngày mà hưởng thụ ah , nghĩ đến đây hai kẻ đang ăn uống bỗng chốc ngửa mặt lên trời mà cười ha hả....

-Anh tỷ kể ta nghe hôm qua thế nào náo nhiệt ah~~? Có phải A Quyền trên lôi đài rất oai phong không?

-Dĩ nhiên rồi phe ta mà chắc chắn phải thắng lại càng phải náo nhiệt rồi , chưa kể đến hôm qua cái màn trên lôi đài quả nhiên thiên biến vạn hóa ah~~ giang hồ nhiều nhân tài như vậy trên lôi đài tranh đoạt khiến không khí rất ư là kịch tính . Chưa kể đến thái tử Duẫn Hạo lại như thể đỉnh đạt xuất hiện trên lôi đài..

-Oohhh....sao có thể? Không phải thái tử người võ công so với yếu kém như ta còn có thể thắng hẳn liên tục một ngày một đêm , làm sao có thể trên kia lôi đài đánh đấm lại ai!!!

-Đúng vậy do đó nam nhân trên lôi đài kia cũng giống ta bộ dạng dịch dung mà thành nha~~ Nhưng đó chưa phải màn hay nhất , nếu nói hay nhất phải là Tú Nghiên nàng cũng cải trang lên lôi đài đánh bại giả dạng Duẫn Hạo kia thua tới ta , giải vây cho A Quyền cái khó xử tranh đoạt cùng đại ca mình nương tử rồi cho A Quyền cái cơ hội đoạt cái kia chung thân đại sự trên tay nàng , người nói xem phải A QUYỀN nhà chúng ta quả là may mắn mới có người thương là nàng ah

~~~Ừm Ừm A Ứng Hử ẬY Hum

Duẫn Nhi miệng ngốn đùi gà vui vẻ gật đầu tán thành nhiệt liệt trước những nói của Tú Anh ,Tú Anh nhìn Duẫn Nhi hai tay nhai cái đùi gà vui vẻ lần lượt mỗi bên cắn một cái hihahaha ăn ngon lành không khỏi bốc khói. Bản thân vui vẻ ngồi tường thuật lại cho nàng nghe diễn biến mệt chết rồi , giờ đây còn đứng trước nguy cơ chết đói vì bị Duẫn Nhi nàng đoạt hết đồ ăn , tức đến ứa gan ah...Nhôm người về phía trước hung hăng ký lên đầu Duẫn Nhi một cái đau điếng , miệng không khỏi mắng người...

-Người cái con lợn người này , đại tỷ ta mệt mỏi kể chuyện người nghe để người đoạt hết miếng ngon bỏ vào bụng để ta chết đói ah...

-Ừm...

Tú Anh trong hình hài Du Lợi đang xướng tay áo cầm bên tay cái muỗng canh và đôi đũa đuổi đánh Duẫn Nhi , còn người kia hai tay đùi gà miệng ngốn đồ ăn í ới chạy thoát thân...

Bên ngoài đám cung nữ cùng thị giám mắt to mắt nhỏ , tai nhướn nhướn cùng nhau nghe “náo loạn” bên trong mà dè dặt thanh âm truyền nhau kinh hãi...

-Hichic có phải công chúa của chúng ta cả tháng nay chai trường khiến nàng vừa thấy thịt lại tâm loạn như vậy mà giành giật đồ ăn cùng Duẫn Nhi không ah

~~~Ấc ta cũng không biết...tốt nhất chút chúng ta có ăn cũng phải trấn gốc nào đó tránh nàng xa xa một chút ah

~~~Phải đó...

Bên ngoài đám người đang bàn tá kế hoạch bảo vệ thức ăn của mình bên trong phòng của Du Lợi phát ra thanh âm đau đớn Duẫn Nhi la hét , không khỏi tò mò nhìn trộm vào khe cửa , thấy một mảng Du Lợi đang dè dặt cởi cổ Duẫn Nhi ăn gà , không khỏi khiến bọn họ da dầy giật giật toát mồ hôi mà run lên sợ hãi....

.....

Đâu đó dặm đường trường quay về từ phía Bắc hướng đến Kinh thành đoàn người ngựa binh sĩ cờ hiệu Quận hầu xe lớn ba chiếc cùng tùy tùng oai phong quay về , nam nhân tuấn mỹ bộ dáng tay cầm khăn lụa có thêu sắc sảo mẫu đơn hồng phấn cùng bướm lượn bên trên dịu dàng giữ trong tay ngắm nhìn , môi khẽ lên nụ cười dịu ngọt...

-Du Lợi ta sắp trở về cùng nàng thực hiện kia hẹn ước rồi đây...

Đem kia khăn lụa cẩn thận bỏ vào trong ngực áo , dịu dàng bên ngoài vuốt ve vài cái , môi cười khoan tay an tĩnh nhắm mắt , chờ đợi đường xa gần tới , kinh thành nữ nhân trong lòng sớm ngày gặp lại...có biết đầu là giống tổ chờ mình phía trước vạn dặm này chưa hẳn đã đoàn viên....

26. Chap 50 : Ngày Đầu Tâm Bão

Chap 50

Từ ngày Trịnh phủ xuất hiện thêm một “hiền tế” trở nên nhộn nhịp vô cùng , đám nô tài có thêm một chủ tử lúc nào cũng vui vẻ nụ cười trên môi , lần nào xuất hiện vẫn là tư thế tay trái đỡ tay tiểu thư tay phải vòng eo ôm lấy nâng niu dịu dặt . Người người nhìn thấy vị cô gia từ trên lôi đài tuyển xuống này không những vô công phi thường giỏi , lại không phải dạng vô phu thô lỗ bậm trợn , gương mặt có chút “râu” sớm được “gọt” lộ ra gương mặt tuấn mỹ vóc dáng tuy không gọi là cao lớn nhưng đứng cạnh tiểu thư vẫn cho người nhìn một cảm giác dung hòa một thể . Khuê Nhi từ ngày có cô gia tuấn mỹ đã gặp vài lần trước ít nhiều cũng có ít nhiều hảo cảm thấy A Quyền chăm sóc Tú Nghiên đến độ ngón tay cũng yêu chiều nâng niu trong lòng vừa vui vừa có chút ganh tỵ . Sáng sớm hôm nay cô gia đưa tiểu thư về nhà một chuyến thì Trịnh phủ lại một tràng náo nhiệt khi từ trên xuống dưới lớn nhỏ đều có quà đưa tới , khiến mọi người càng ngày càng yêu thích vị cô gia thấu tình đạt lý này.

-Nghiên Nhi cảm giác thế nào có thoải mái không?

Trong chiếc kiệu lớn Du Lợi tay cổ trụ ôm eo Tú Nghiên tay còn lại phe phẩy quạt mát , mắt vẫn yêu chiều nhìn người đang ngồi trong lòng thân thể dựa dẫm mềm mại áp mặt vào lòng ngực mơ màng..

-Ừm.

Tú Nghiên không nặng không nhẹ ừ một tiếng lại nhắm mắt hưởng thụ cảm giác thoải mái của Du Lợi mang tới , môi vô thức vẫn nở nụ cười hưởng thụ cảm giác ngọt ngào mà Du Lợi mang lại , hành động chăm sóc của Du Lợi có thể nói là thượng thừa tốt đến mức tạo cho Tú Nghiên có cảm giác mình được nâng niu chăm sóc như tiểu hài ăn cũng đưa đến môi , nước cũng tự tay chăm đến tận miệng . Ngoài việc đêm đêm cùng Du Lợi triền miên không dứt hành động có đôi lúc bá đạo đến mức cầu xin tha thứ đến mờ sáng mới được thả mình tự do , Tú Nghiên chỉ cảm thấy thân thể rã rời vô lực khiến tâm có phần oán giận thì mọi mặt còn lại Du Lợi vẫn cho thấy bản thân là phu quân hoàn mỹ.

Bên ngoài truyền đến âm thanh náo loạn hô hào tránh đường làm không khí an nhàn hưởng thụ phút chốc bị phá vỡ Du Lợi mày có phần nhíu lại tay đưa quạt đến vén màn nhìn thử thấy bên ngoài đoàn người ngựa quân lính đang chạy dọc hai bên dẹp đường kiệu của mình cũng đã được chuyển dời vào bên đường .

-Thiếu gia quân lính dẹp đường chúng ta phải chờ một đoạn thời gian mới tiếp tục đi tiếp.

Thấy Du Lợi có chút mất hứng vén màn nhìn gia đình nhanh chóng bước lên báo một chút tình hình , thừa biết thiếu gia ngày thường gương mặt tuy hòa nhã nhưng mày nhíu lại tâm tình phi thường chuyển biến khó phần nắm bắt . Nay có thêm thiếu phu nhân gia thế lớn lại thấy thiếu gia chăm chút yêu chiều lúc xuất môn còn tự thân ôm người lên kiệu lớn sai bảo hạ nhân chuẩn bị lớn nhỏ vật dụng gói dựa cùng điểm tâm , vừa rồi khi đi bên cạnh bảo vệ người mang của bị gió lay vô tình đảo mắt nhìn vào thấy một màn thiếu gia yêu chiều quạt mát tay dứt ít điểm tâm cho thiếu phu nhân cho thấy người thế nào chăm chút kỹ lưỡng . Tâm tự khắc hiểu rõ tâm tình người đang tốt khắc xuân vui vẻ bỗng chốc bị ồn ào bên ngoài phá vỡ tâm tình thiếu gia sẽ ít nhiều biến đổi , thức thời chủ động hướng người chờ đợi giao phó tránh trường hợp tâm tình người xấu đi trên dưới Quyền phủ cũng khó tránh bão tố.

Tú Nghiên mở ra đôi mắt đẹp có chút hiếu kỳ cũng liếc nhìn một chút náo nhiệt bên ngoài , thân vẫn bị Du Lợi ôm lấy cùng hướng về một điểm nhìn tới , bên ngoài quân lính hai bên chặn lối tạo một khoảng không rộng rãi ở giữa cho đoàn người ngựa kiệu xe thông thả tiến bước . Tú Nghiên nhìn một màn náo nhiệt lại nhớ đến khoảng thời gian trước đây cùng phụ thân hồi kinh cũng như thế này náo nhiệt cả kinh thành , tâm không khỏi tò mò đối phương là vị nào quan lớn.

-A Quyền đối phương là ai ?

-Ta cũng chưa biết đợi một chút tìm hiểu sẽ rõ ai phá chúng ta không khí ah...

Nghe câu trả lời mang mùi vị sắc nhọn Tú Nghiên đưa mắt nhìn gương mặt nhàn nhạt Du Lợi đang đắm chiều nhìn ra hướng đường lớn , ánh mắt như ngọn gió như đang tìm “hung thủ” không khỏi buồn cười trước tính khí trẻ con của nàng. Thấy đôi mắt Du Lợi có phần mở to biểu hiện có chút kinh ngạc , bộ dáng có phần cứng lại biểu hiện bỗng chốc thay đổi khiến Tú Nghiên có chút bất ngờ lại nghe Du Lợi thanh âm phản phát tâm trạng mà phát ra

-Mân Hào...

Biểu hiện lạ thường của Du Lợi khiến Tú Nghiên tâm tình có chút khó chịu mắt cũng nhanh nhìn theo hướng Du Lợi chăm chú , thấy trên kiệu xe ngựa xa hoa một nam nhân tuấn mỹ y phục lục sắc nhìn vào chất liệu tơ tằm thượng hạng biểu trưng thân thế cao quý . Nam nhân gương mặt lạnh nhạt biểu cảm thần thái cao ngạo gương mặt toát ra ý cười thoát ẩn thoát hiện tạo cảm giác cuốn hút khiến người nhìn khó rời mắt khỏi , dáng ngồi thẳng lưng tay phe phẩy quạt tay thông thả đặt trên đùi xoay viên bi ngọc tạo đôi mắt nhìn thẳng về phía trước sắc nhọn và cuốn hút đến lạ thường . Đoàn người ngựa cùng những cỗ xe thẳng hướng như muốn thẳng tiến vào hoàng cung dần dần thưa thớt bóng , đến khi xung quanh chỉ còn lại khói bụi phía sau con đường rộn ràng vừa rồi phút chốc trở nên tẻ liệt , mọi người vẫn chưa lấy lại được ý thức cứ đứng tại chỗ không chuyển động.

-Nghiên Nhi hôm nay không thể đến Quyền phủ ta phải lập tức trở về hoàng cung

Gương mặt Du Lợi bỗng chốc phủi bay dáng vẻ tươi cười chỉ còn lại tầng lớp âm trầm khiến Tú Nghiên đôi phút không kịp thích ứng , quán tính ít khi xuất hiện lại tự ình quyền tự quyết nói ra suy nghĩ trước khi bộ não kịp hoạt động.

-Ta đi cùng người.

-Ân

Du Lợi một câu ngắn gọn cỗ kiệu rất nhanh chuyển hướng về phía của Bắc , bên trong kiệu Du Lợi ngồi viết vài chữ trên tờ giấy , đôi mày do suy ngẫm gì đó nhíu nhíu , Tú Nghiên bên cạnh chỉ im lặng cái nhìn.

-Nghiên Nhi chút nàng chỉ cần đưa cái này cho lính gác cổng có thể nhanh chóng vào cung.

-Ân...Người có cần thay chút y phục không?

-Có giờ lập tức thay , chút nữa cứ coi ta như nô tỳ bên cạnh nàng là được.

-Ân..

Du Lợi mở ra chiếc gương bên trong sớm đã chuẩn bị một ít y phục của Tú Nghiên mang theo cho nàng thay khi đến Quyển phủ , cầm lấy bộ y phục so với mình không sai lệch với mình quá nhiều , Du Lợi nhanh chóng thoát ly bộ y phục nam nhân trên người chuyển thành toàn thân nữ tử . Tập trung vào việc thay đổi y phục Du Lợi vô tình để quên đôi mắt đẹp Tú Nghiên vẫn dõi theo mọi hành động lớn nhỏ của mình làm nàng ngơ ngẩn , đến khi xoay đầu chỉ nhìn thấy gương mặt băng lãnh vừa rồi phút chốc ửng hồng đầy mặt hoặc khiến câu nói chưa rời khỏi môi đã bị khô khan nuốt xuống.

Tú Nghiên nhìn một mànng thoải mái thoát ly y phục trước mắt trong tâm tức thời không nhịn được xuất hiện ít nhiều hình ảnh hai người cơ thể trần trụi quấn lấy nhau tạo thành một khối dây dưa trong cái nóng bức cùng ẩm ướt mồ hôi hương thụ cảm giác dâng trào đến cực điểm mà “Du sơn họa thể”....” . Không nhịn được hương đôi môi mộng hôn lấy , cảm giác ngọt ngào rót vào tim run run hạnh phúc , Du Lợi bị nàng tập kích bất ngờ cơ thể có phần cứng lại một lúc sau đó rất nhanh đối đáp lại cái hôn nhiệt tình cuồng nhiệt của nàng.

Thỏa mãn trong cái thở có phần khó nhọc hai người áp trán vào nhau , chiếc mũi cao cao của Du Lợi tình nghịch cọ cọ vào mũi Tú Nghiên như một loại biểu tình hưởng thụ.

-Người thật đẹp...

-Hắc hắc giờ nàng mới nhận ra sao ah

~?

Thanh âm trong trẻo êm dịu bên tai có phần sủng nịnh yêu chiều khiến nhịp tim trong ngực vốn trầm ổn có chút lạc mất vài giây , Tú Nghiên cười cười đưa tay vuốt ve gương mặt đẹp đẽ mịn màng Du Lợi dịu dàng nói.

-Ta giúp người chải lại tóc.

-Hảo ah~~

~Trước khi xoay người Du Lợi không quên cướp chút tiện nghi hôn một cái thành tiếng trên môi nàng cười thỏa mãn để lại phía sau Tú Nghiên môi mỉm cười ửng hồng đôi má vươn tay chải lại mái tóc cho nàng.

Mân Hào môi cười cười thông thả bước đi tiến về phía Đông cung thái tử , vừa về đến kinh thành việc đầu tiên hần làm là lập tức vào cung sau khi bái kiến Hoàng thượng đáng lý hần muốn nhanh một chút đến Ngân Nguyệt cung gặp Du Lợi nhưng trên đường về nghe qua một mànng Duẫn Hạo bị cướp mất nữ nhân trong mộng là huynh đệ tốt hần không thể không đến xem xét chút tình hình . Mân Hạo là cháu nối dõi duy nhất của nhà họ Đoàn so với Duẫn Hạo cùng tuổi tác đồng thời là cháu trai của Hoàng hậu từ nhỏ đã mất đi phụ mẫu nên được sự yêu thương che chở đặc biệt của hoàng hậu . Hoàng thượng vốn yêu thương hoàng hậu , vào năm Mân Hào 15 tuổi đã đặt cách ban cho tước vương gia coi như con cháu mà nâng đỡ cũng như giúp Đoàn gia giữ lại giọt máu độc nhất này....

Lúc còn là một tiểu hài đã được vào cung học cùng các hoàng tử và công chúa , tình cảm huynh đệ với Duẫn Hạo giao hảo vô cùng tốt , lại nói đến biểu muội Du Lợi có thể coi là từ nhỏ đã sớm yêu mến . Du Lợi từ nhỏ đã rất đáng yêu cùng xinh đẹp tính cách nghịch ngợm đáng yêu lại là công chúa duy nhất của Quyển triều được yêu thương cùng chiều chuộng của tất cả trên dưới trong cung . Mân Hào từ nhỏ thấy được Du Lợi đã đem lòng yêu quý tiểu cô nương suốt ngày thích mặc đồ nam nhân chạy loạn khắp cung , rất nhiều lần cùng Duẫn Hạo ở phía sau làm hậu thuẫn cũng như làm người dẹp loạn cho nàng gây ra . Từ nhỏ đã nghe Du Lợi bên mình hò hét cười đùa , mỗi một lần mình vì nàng dẹp loạn hay cùng nàng chọc ghẹo các tiểu công công đến phát khóc hoặc làm trò “vô liêm sỉ” mất mặt mũi như trộm y phục của các tiểu nô tỳ trong cung hưởng các ma ma bỏ sấu bọ cùng một vài món đồ quý dị vào y phục khiến bọn họ sợ đến xanh mặt ngất xỉu.....Một lần lại một lần nghe tiểu Du Lợi 8 tuổi liều riều bên tai

-Thương Mân Hào nhất

Trong tâm hần đã coi lời nói kia như lời ước định của Du Lợi mà một lòng đặt tình cảm yêu thương cho duy nhất mỗi mình nàng , vì muốn có cơ hội cùng Du Lợi kết duyên đã cố gắng học hành văn võ so với các nam nhân khác trong cung tài giỏi hơn rất nhiều . Năm 18 tuổi muốn đã hướng hoàng thượng xin đi tới lân ban làm sứ giả thay cho hoàng tử Thời Nguyên tại nơi này lập không ít công trạng lớn nhỏ đến 4 năm mới có thể đường hoàng quay về nước . Hình ảnh Du Lợi 14 tuổi lệ rơi đầy mặt khiến hần lòng đau như thắt chiếc khăn chứa đựng lệ quang (cùng nước mũi) vì vội vã rời đi mà đánh rơi trên tay hần , chiếc khăn này được hần gìn giữ hơn trân quý được coi “tính vật” của Du Lợi trao cho hần trước khi đi . 4 năm qua chiếc khăn (chưa 1 lần được giặt) này luôn ngự trị trong ngực áo hần để trước tim hần , là động lực giúp hần trở nên cường đại nam nhân mà quay về thực hiện mộng ước.

-Hạo huynh lâu năm không gặp khả năng bản cung đã giỏi lên rất nhiều ah.

Duẩn Hạo vừa bắn trúng hồng tâm lần thứ 5 cung chưa kịp hạ xuống đã nghe thanh âm quen thuộc phát ra phía saulưng , quay lại thấy Mân Hào vỗ tay cười cười khen tặng không khỏi kinh hỷ mấy phần.

-Mân đệ ngươi về tới khi nào?

-Vừa mới về tham kiến Hoàng thượng xong là đệ đến ngay đây

Duẩn Hạo thấy cung trong tay cho tùy tùng bên cạnh nở nụ cười vui vẻ hiềm hoi của mấy ngày qua , đi đến bên cạnh ôm lấy người huynh đệ hơn 4 năm mới gặp lại , thân thuộc vỗ lên lưng đối phương vài cái mạnh bạo mới buông ra .

-Ta còn nghĩ ngươi về đến nhất định phải tới Ngân Nguyệt cung gặp Du Lợi trước tiên không nghĩ ngươi đến tìm ta trước muội muội nha

Duẩn Hạo gương mặt có chút kinh ngạc thoáng qua lại cười cười trêu chọc , hần làm sao không biết tiểu tử này đặt tâm vào muội muội hần từ khi còn là một tiểu hài tử việc gặp mình trước muội muội quả là khiến hần có phần cao hứng.

-Nghe được Hạo huynh mấy năm qua tài giỏi xuất chúng thật muốn gấp gấp gặp huynh mở rộng tâm mắt không nghĩ lời đồn so với thực tại còn thua hơn rất nhiều lần , hồng tâm chưa bằng cái miệng chén mà huynh có thể 5 phát trúng gọn quả là xạ thụ ah.

-Mân đệ quá khen rồi.

Duẩn Hạo lời ngọt bên tai nhin không được cái cao hứng tăng à cười haha mấy tiếng , thông thả tiến vào phòng trên bàn rất nhanh được tỳ nữ đặt xuống vài món điểm tâm cùng chén trà thơm ngon.

-4 năm qua nơi đất người Mân đệ chắc gặp nhiều ủy khúc , nay trở về hiện ngang cùng công trạng như thế này phụ hoàng nhất định sẽ hướng ngươi ban thưởng quan vị cao ah.

Duẩn Hạo nhắm nháp chén trà trong tay hương thơm nhàn nhạt lan tỏa khắp khoang mũi , cái nhẩn nhẩn đáng cùng len lõi ngọt ngào trong miệng khiến tâm tình khoan khoái rất nhiều , đặt chén trà xuống bàn đưa mắt nhìn Mân Hạo cũng đã đồng dạng động tác như mình đặt xuống chén trà trong tay . Đôi mắt như ánh lên vài tia hài lòng nhìn mình tươi cười...

-Đệ nào cầu ban thưởng chỉ muốn sau lần này an nhàn một cuộc sống êm ấm đã là mỹ mãn rồi nha...

-Ta nghĩ điều đệ mong muốn cũng không khó có được dù gì mẫu hậu cũng đã sớm nghĩ đến giúp đệ chuyển thành gia lập thất từ lâu chỉ là đợi đệ về mà hoàn thành chúng mà thôi..

-Ồ được như vậy đệ cầu sớm một chút còn không đợi được haha

Nghe được thông tin của Duẩn Hạo khiến Mân Hào vui vẻ nụ cười tươi rói...

- Còn huynh mấy năm qua rồi các vị hoàng tử khác cũng có ít nhiều một hai thê thiếp huynh cứ như vậy Đông cung vẫn còn lạnh leo như lúc đệ rời đi ah

-.....

Câu nói vừa ra khỏi miệng chỉ thấy sắc mặt vốn vui cười Duẩn Hạo phút chốc chuyển nhạt nụ cười thoải mái vừa rồi có chút méo mó biến dạng , cũng hiểu được tình cảnh vừa qua đã gây trong lòng hắn cú sốc lớn thế nào .

-Hạo huynh chuyện kia lời đồn cùng Trịnh tiểu thư là thật?

Duẩn Hạo mày khê nhú tay cầm chén trà có phần siết chặt , ngoài cung đều biết hắn định tuyển Trịnh Tú Nghiên làm thái tử phi chiếu chỉ chưa tới nường tử đã bị người khác trên lôi đài đoạt đi làm hắn mất mặt đến độ nào. Nhưng đó chỉ là bề nổi của câu chuyện chiếu mọi người biết hắn ngay cả trên lôi đài cũng lần nữa thua cuộc mặt mũi hắn còn mất nhiều hơn trăm lần , hy vọng người huynh đệ này của hắn chỉ biết bề nổi của câu chuyện không biết đến bề chìm kia...

-Hạo huynh mỹ nữ nhân gian còn nhiều biết đâu mất đi một Trịnh tiểu thư lại mở vài tiểu thư hơn nàng ta trăm vạn lần chỉ là huynh chưa chịu dời mắt ngọc nhìn đến , tương lai hoàng triều về tay huynh phi tăng mỹ nữ ngàn người há thua kém kia một tiểu thư nhỏ nhỏ nha.

-.....

Mãn Hạo môi cười mở ra lời khích lệ nhìn Duẩn Hạo mặt mày vẫn mây đen có chút khởi sắc hắn thừa hiểu tâm lý nam nhân này từ nhỏ vốn không thể kiên định vì một vấn đề gì chỉ cố chấp một đoạn thời gian rồi cũng sớm mai mục đi. Chỉ là nhìn thấy Duẩn Hạo vì đoạn tình cảm ngắn ngủi này mà trưởng thành hơn ít nhiều , đôi mắt vẫn luôn để người khác dễ dàng đọc được suy nghĩ này đã có một màng sương che phủ hắn biết người huynh đệ của mình vì cú sốc này mà thật sự thay đổi.

-Mãn đệ đa tạ sự quan tâm của người.

-Haha Hạo huynh người khi nào lại đối xử với ta khách khí như vậy nha...thay vì nói những lời vô nghĩa huynh cùng ta so vài quyền để ta xem người tiến bộ ra sao?!

-Hạo ta cũng coi tiểu tử người nhiều năm qua bên ngoài rất cuộc ăn chơi tửu sắc bỏ bê rèn luyện hay không?

Hai nam nhân ở tuổi trưởng thành phút chốc như biến thành hai tiểu hài tử 14 tuổi vừa đi vừa độ quyền gương mặt mỹ nam lộ ra nụ cười vui vẻ cuốn hút nhiều ánh nhìn không thể dứt ra , nắng nóng giờ trưa dần dịu lại như để hưởng thụ phong tình ở nơi đây

Tú Nghiên bộ dáng thước tha đi về phía Ngân Nguyệt cung gương mặt nhỏ nhỏ nụ cười hiện diện mái tóc búi cao trâm cài kiên định , bộ y phục đã không còn như xưa kính cổ nhạt hồng đã thay bằng tiết tấu gợi mở hiện ra vùng cổ cùng xương quai xanh ẩn hiện đầy dụ hoặc . Hình thái giờ đây tượng trưng cho nữ nhân đã xuất giá lộ cái đẹp tà mị của nữ nhân đã trải qua xuân tình như bình rượu ngon sớm lên men cấp độ rượu càng cay càng ngào ngạt hương thơm . Du Lợi đi bên cạnh không thể rời mắt khỏi Tú Nghiên một giây phút nào chỉ say mê cái nhìn ngây dại , không biết bản thân tự nhủ nường tử của mình bao nhiêu lần đẹp bao nhiêu đề nén bản thân không nhào tới hôn lên đôi môi anh đào chín mọng hút cạn đi ngọt ngào của nó...

-A Quyền người có thể nào thu liễm một chút không?

Tú Nghiên thì thầm lời trách cứ thâm tâm có chút hân hoan nhìn cái biểu tình “ngu ngốc” của “tướng công” đang đi bên cạnh đóng vai tỳ nữ mặt mũi bị dịch dung xấu đi nhiều lần , lại có chút hả hê nhìn “tướng công” sớm có mục đích lại không thể thực hiện thậm chí cười vài tiếng trong lòng.

-Nghiên Nhi nàng đợi đó về đến phủ ta ngoại trừ giúp nàng khoái lạc còn cung phụng thêm vài phần sức lực mà nuốt nàng vào bụng mới thôi.

Lời nói không một chút che đậy ý tứ rõ rệt đến rợn người nghe bên tai thật khiến người nghe nóng mặt , Tú Nghiên không nhìn vẫn có thể thấy được nụ cười gian xảo trên môi Du Lợi không khỏi đỏ mặt , trong đầu vô thức thoáng hiện ra cảnh xuân tình triền miên không khỏi khiến toàn thân một trận run nhẹ.

Bước vào Ngân Nguyệt cung thính an công chúa đang hihahaha ăn đùi gà nướng , bộ dáng so với vẻ thực nữ trước kia mất đi vài phần ý dị không khỏi khiến người quen nhìn vào kinh ngạc vô cùng . Vị công chúa tay

vẫn cầm cái đùi gà thơm ngon đặt trước miệng mê mẩn cắn cắn mấy cái đôi mắt sáng rực hân hoan , phút chốc thấy người trước mặt một bộ dáng thảnh an không khỏi kinh ngạc mà đánh rơi mỹ thực trên tay .

Du Lợi bên này đang thảnh an mà răng nghiến ken kết thật chờ mong người sớm một chút lui xuống để phóng tới trước mặt kẻ bắn rẻ hình tượng của mình một cách trắng trợn kia cào cấu cắn xé . Đầu chợt lóe ra câu hỏi

“Mấy ngày qua từng giờ từng phút vẫn là cái bộ dạng đáng xấu hổ này sao?”

Không khỏi khiến toàn thân run run lên sợ hãi , hình tượng vị công chúa cao sang (chảnh) của mình mười mấy năm qua lại bị hủy hoại không còn mặt mũi nào trong tay kẻ ham ăn trước mặt này sao?

Tay nắm thành quyền chờ từng người rời đi đến khi gian phòng đóng kính cửa chỉ còn ba người cùng ba biểu cảm trái ngược nhau về biểu cảm cùng cái nhìn xen kẽ nhau đầy đủ tư vị của cuộc sống vui vẻ - oán giận - kinh hãi đều lộ ra trong một cái nhìn .

-Yêu nghiệt phương nào dám hủy hoại hình tượng của ta

Du Lợi rống lên tức giận lao tới cái thân ảnh quen thuộc trước mặt mà “cấu xé” không thương xót , chỉ nghe tiếng rên la đau đớn của vị công chúa đang nằm gọn trong móng vuốt của ai kia không ngừng cầu tha mạng bị lôi vào trong phòng chịu sự phán xét.

Tú Nghiên lắc đầu không khỏi nở nụ cười ngồi xuống chờ đợi màn công diễn cuối cùng của Du Lợi trước mặt mình cùng vị công chúa đùi gà kia , tâm có chút mong đợi Du Lợi của nàng khi hành hung người khác sẽ ra cái loại tình gì đây.

-Công chúa đại nhân tha ạng nhỏ Duẫn Nhi ah

~~Duẫn Nhi kêu la âm ỷ trong tư thế bị Du Lợi đè đầu cỡi cổ nằm trên sàn nhà ra sức vùng vẫy , Du Lợi hung tợn gương mặt bóp cổ nhỏ Duẫn Nhi lắc lư..

-Hừ ngươi còn dám xin tha , mấy ngày qua không có ta với bộ dáng này làm ta không còn mặt mũi không trừng phạt ngươi ra trò còn gì là danh tiếng của ta....

-Công chúa tha mạng...

Một chủ một tớ kẻ ra sức bóp người ra sức la , còn lại khách mời như Tú Nghiên thư thả uống trà ngồi coi náo nhiệt môi nở nụ cười không dứt.

-Du Lợi thay y phục còn tiếp khách “quý”.

Tú Nghiên nhìn buổi trời cũng đứng lên bước tới nắm lấy tay Du Lợi lắc nhẹ nhắc nhở , nhìn bộ dáng còn chưa “ăn thua đủ” của Du Lợi không khỏi mỉm cười .

-Đi ta giúp ngươi thay y phục!

-Hảo...Duẫn Nhi tiếp xong khách ta lại tiếp tục với người hừ!

Nắm tay Tú Nghiên đi thẳng vào phòng bỏ Duẫn Nhi mặt mũi tèm lem khóc không thành tiếng lùi thui về phòng thay lại y phục chuẩn bị tốt phục vụ chủ tử tâm không khỏi rên lên thành tiếng

“Lần này chết chắc”

Tú Nghiên một lúc lựa chọn y phục đưa cho Du Lợi thay đổi tốt lại kêu nàng ngồi xuống ghé còn mình phía sau giúp nàng chải lại tóc cho phù hợp , trang điểm lại cho tương thích thời điểm giúp Du Lợi kẻ mày cảm giác có chút thỏa mãn trong lòng . Nhìn gương mặt “trượng phu” phấn son mỹ lệ đẹp động lòng không khỏi cảm thán trong lòng

“Tại sao nàng lại đẹp quá yêu nghiệt như vậy?”

Khó trách chúng nhân điên đảo , kẻ đồn người mơ mộng nay lại xuất hiện một vương gia coi bộ “trượng phu mỹ nhân” của nàng sắp có người muốn đoạt lấy ah.

-Nghiên Nhi sao lại xuất thần , có phải nhìn ta đẹp đến mê muội rồi không?

-Mơ tưởng

Tú Nghiên cười cười nhéo nhéo chiếc mũi cao yêu chiều thanh âm , Du Lợi sủng nịnh ôm lấy thắt lưng kéo nàng ôm vào lòng hôn hôn lên môi cười đáng yêu vùi mặt vào hóm cổ hôn nhẹ hít lấy hương thơm khiến mình mê luyến.

“Rầm”

-Công chúa có.....O.O “chết ta rồi”

Duẩn Nhi như cũ thói quen tự mình xông vào câu nói chưa hoàn tất đã tắt nghẹn trong họng trong lòng lại không ngừng rên rỉ “tụng kinh xám hối” khi nhìn thấy chủ tử đang “mùi mẫn” ôm nhau , bản thân là đang là kẻ phá hoại chuyện tốt của người ta nha. (CHẾT CHẮC)

-Nói tiếp.

Du Lợi thanh âm lạnh nhạt nghiêng đầu nhìn bộ dáng “sắp chết” của Duẩn Nhi ra lệnh , Tú Nghiên ngồi trong lòng tay ôm lấy Du Lợi nhắm mắt cười cười , không nhìn cũng biết cục diện chủ tớ bọn họ kẻ trốn mất người “cụp đuôi” như thế nào.

-Thái tử cùng vương gia tới ah...đang đang đợi người bên ngoài....

-Ta biết rồi!

Duẩn Nhi như tên bay ra khỏi cửa nhẹ nhàng khép lại cánh cửa không thành tiếng chạy ra ngoài giữ mạng , Tú Nghiên cười cười xoa gương mặt nhăn nhó của “trượng phu” cúi xuống chủ động hôn lên môi nàng môi đỏ cùng nhau hòa sắc.

-Mân đệ không cần gấp gấp nàng sẽ nhanh ra thôi!

Duẩn Hạo nhìn Mân Hào bộ dáng chờ đợi không khỏi buồn cười , đi lâu như vậy về đến lại vẫn không thể đổi cái bộ dạng bối rối gấp gấp mỗi khi gặp muội muội của mình .

Nghe ý cười trong câu nói Mân Hào mặt hơi đỏ lên gương gương cầm chén trà uống lấy , mắt vẫn không nhìn được đảo nhìn chờ đợi bóng dáng của người thương.

-Hoàng huynh đến khi nào ah

~~Thanh âm nhào nhẹt của Du Lợi truyền đến tai khiến Duẩn Hạo cười khở quay lại nhìn thấy hoàng muội một thân vàng nhạt uyển điệu bộ dáng đi ra gương mặt điểm tô chút phấn son vẫn mà một cái kinh diễm mỹ nữ. Vẻ mặt tươi cười phút chốc cứng đờ khi nhìn thấy người phía sau Du Lợi đi tới một thân hồng phấn xinh đẹp đi tới không khỏi khiến Duẩn Hạo ngồi sững người , Mân Hào bên cạnh hóa đá từ lúc nghe thanh âm cũng như nhìn thấy “người thương” bước ra .

Hai nam nhân một bộ dáng xuất thần người kinh hỷ trong lòng , kẻ sầu muộn tương tư , chăm chăm nhìn vào hai mỹ nữ đứng trước mặt , Tú Nghiên một cái hành lễ cúi chào phá tan không gian ngưng trệ.

-Tú Nghiên kính chào Thái tử cùng vương gia.

Du Lợi nhún nhẹ mị tâm , miệng hihi haha đưa tay đỡ lấy Tú Nghiên đang nghiêng người hành lễ miệng nhanh nhẩu thanh âm...

-Nghiên Nhi muội cũng là khách quý của ta nào cùng ta ngồi trò chuyện ah.

Tay đan lấy tay Tú Nghiên kéo nàng ngồi kế bên chia mình khoảng cách với Mân Hào , bản thân để mình ngồi chia cắt Duẩn Hạo với Tú Nghiên tránh hoàng huynh có cơ hội tiếp xúc cùng thế tử của mình.

-Mân huynh nhiều năm mới gặp huynh vẫn là một cái tuấn tú nam nhân chỉ khác năm xưa đã cao hơn rất nhiều .

-Du Lợi nhiều năm không gặp muội càng ngày càng xinh đẹp

-Hihi Mân huynh về có nhớ không mang quà về cho ta?!

Du Lợi nụ cười tinh nghịch nhìn Mân Hào mặt đỏ lên bộ dáng có chút bối rối đưa tay vào ngực áo tìm kiếm gì đó hồi lâu mới đem ra đưa tới trước mặt nàng một chiếc hộp gỗ trầm được trạm khắc tinh xảo . Du Lợi cười cười nhận lấy mở ra bên trong trạm cài ngọc tinh xảo không khỏi khiến nàng bật cười khanh khách , nheo mắt nhìn Mân Hào trêu chọc.

-Đi lâu như vậy chỉ có mỗi một món quà nhỏ này thôi sao ah

~~Mân Hào cười ngây ngô tay vô thức dưới bàn vò vò tà áo

-Vẫn còn nhiều món lạ ta mang về uội chỉ là gia nhân chưa chuyển vào kịp lúc

Du Lợi vẫn là muốn đòi hỏi thêm gì đó chợt im lặng khi cảm giác tay mình bị Tú Nghiên nắm lấy giật giật hàm ý nói mình đừng nháo , không nhìn nàng vẫn nở nụ cười hàm ý chính mình đã hiểu. Ngược nhìn Duẫn Nhi cười nói

-Duẫn Nhi cho người bày bàn ngoài hoa viên.

-Dạ...

Cảm nhận Duẫn Hạo thập phần khác thường bên cạnh , Du Lợi nhìn hoàng huynh gương mặt có điểm tái nhợt vẫn là bộ dáng chăm chú nhìn Tú Nghiên trong lòng vừa chua xót vừa khó chịu . Tay khẽ siết nhẹ tay Tú Nghiên mặt vẫn cười cười trò chuyện cố làm giảm sự chú ý của Duẫn Hạo với thế tử của mình..

-Hoàng huynh mấy hôm nay huynh thế nào bận rộn ta muốn gặp huynh cũng thật khó nha!!

-Mmm-hmm ta bận giải quyết công vụ phụ Hoàng giao cho , Hoàng muội tiem ta có việc gì?

-Xì muốn gặp huynh trò chuyện cũng không được sao?!

-Ta...

Du Lợi bộ dáng bĩu môi mắt long lanh nhìn Duẫn Hạo khiến hần tâm bất loạn , hoàng muội của hần nếu bay ra gương mặt “ủy khuất” như vậy thật sự khiến người nhìn cảm nhận bản thân mang tội ác. Mân Hào nhìn người thương biểu hiện gương mặt thập phần giống như xưa tiểu hài vẫn cùng mình náo loạn khi cảm nhận sẽ bị phạt lại hướng mình một dạng biểu hiện đầy ủy khuất khiến hần rủ bỏ mọi thứ chỉ để che chở nàng . Nhớ lại khoảng khắc nhiều năm trước nay tiểu hài khi xưa đã lớn , một thân mỹ lệ như đóa mẫu đơn kiều diễm trước gió khiến hần chỉ muốn giang tay che chắn , yêu chiều mà chăm sóc yêu thương . Những năm qua bên ba nơi xứ người trải qua ít nhiều chuyện khiến hần đau tâm khổ trí đến mấy chỉ cần nhớ đến nụ cười của tiểu Du Lợi hần lại cảm giác như mình có thêm sức mạnh mà gắng gượng , sớm một chút quay về . Chờ đợi lâu như vậy rốt cuộc Mân Hào hần cũng đạt được ước nguyện , Du Lợi nay đã lớn càng làm tâm hần xôn xao cái ý nghĩ muốn cùng nàng đến giai lão lấp đầy tâm trí hần .

Chứng kiến một màn xao huyền , đôi mắt nhìn Du Lợi đến hồn bay phách loạn không khỏi khiến Tú Nghiên khẽ nhíu mày.

“Người này có ý gì?”

Tâm tình phút chốc vài phần suy nghĩ tự dặn mình âm thầm quan sát người này biết xung quanh “tình địch” không ít chỉ là không đáng bận tâm , nhưng người trước mặt một chút cũng không thể lơ là.

Duẫn Nhi bên ngoài nhận được lệnh của một nô tỳ từ cung Hoàng hậu , tâm không khỏi thở phào nhẹ nhõm vội vã vào truyền lại chút tin cho Du Lợi , chỉ thấy Du Lợi cười cười nói lại một chút với mọi người chuẩn bị đến cung Hoàng Hậu dùng bữa . Lại thì thầm gì đó vào tai Duẫn Nhi chỉ thấy Duẫn Nhi gương mặt biến chuyển lạ thường mắt cứ mở to người khẽ run một cái , chợt lại lúc lâu đến khi Du Lợi nhíu chút mày tâm phát tay áo “đuổi” đi mới hoàn hồn rời đi.

Tú Nghiên gương mặt không biểu tình nhưng thâm tâm có chút bối rối , tay dưới bàn vờ vờ tay Du Lợi lại ghi vào đó vài chữ..

“A Quyền ta vẫn nên tránh mặt ah~~!”

Lại thấy bàn tay mình được Du Lợi đáp trả

“Có ta ở đây nàng không cần phải lo lắng!”

Lại nhìn thấy khóe môi nụ cười ẩn hiện của Du Lợi có chút quỷ dị tâm Tú Nghiên không khỏi run lên một cái hoài nghi

“A Quyền người lại muốn giở trò gì nha”.

.....

Ps: Vì không có time nên Au sẽ cố gắng up từng chap đều đặn...Thanks mọi người đã ủng hộ ^^=

27. Chap 51 : Không Khí Quỷ Dị

Chap 51:

Phụng Nghi cung *

Quyền Trục nhìn thể trận trước mặt không khỏi đau đầu , một canh giờ trước Duẫn Nhi đến nhấc với hần lời của Du Lợi

“Phụ Hoàng tới Phụng Nghi cung uống trà con dâu!”

Nghe hết câu không khỏi khiến hần đánh rơi cả tấu sớ trong tay , tiểu nữ của hần lại bày ra cái trò gì đây , mấy ngày qua vất vả lắm mới làm cho tâm thân ái hần nguôi ngoai , nhi tử mới bình tâm. Nay Du Lợi đưa nhũ này mang “thê tử” nó tiến cung không phải là muốn gây nên sóng gió hay sao , mới nghĩ đến cũng khiến hần rùng mình đừng nói là góp phần trong đó.

Nhấn nhủ một câu do Duẫn Nhi kêu nhi nữ “Đừng manh động” , Quyền Trục gấp rút dẹp việc trước mắt nhanh một chút đến Phụng Nghi cung.

Trên bàn bày ra tầng tầng lớp lớp món ăn đủ màu sắc cùng hương vị khiến người nhìn không khỏi động tâm , nhưng những người ngồi quanh bàn lại cũng mang theo “sắc hương vị” không kém . Khác với không khí ôn hòa thường thấy không khí im lặng lạ thường gương mặt mọi người đều mang nét gì đó căng thẳng cùng căng trọng mang theo một chút khẩn trương .

Hoàng hậu nhàn nhã ăn chốc chốc liếc nhìn Duẫn Hạo gương mặt âm thầm uống chén rượu trong tay nhìn về phía Tú Nghiên vẫn như cũ nhàn nhã gương mặt lạnh lạnh không mấy biểu tình . Bên cạnh là Du Lợi gương mặt tươi cười cùng Mân Hào hihihaha nói chuyện chén cơm không giảm đi chút nào , tâm không khỏi mắng thầm một câu

“Nhi nữ hành xử không hiểu lòng người đưa mọi người vào cái tình thế gì đây”

Không khỏi khiến bật mẩu nghi thiên hạ thở dài một hơi đưa một gấp cơm trắng vào miệng nhai nhặt nhèo , bên môi đột nhiên xuất hiện vật gì lạnh lạnh ngược nhìn mới thấy Phu quân gấp một ít thức ăn đưa đến tận môi mình khiến hoàng hậu khẽ giật mình.

-Món này cũng không tệ nàng ăn một chút thử xem

Quyền Trục thanh âm nhỏ như thủ thỉ mình người nghe , khóe môi cười cười nhìn hoàng hậu có phần ngần ngại , bên môi lại có động tĩnh mới tỉnh người hơi hể môi đem thức ăn người đưa tới chậm rãi ăn.

Quyền Trục nhìn gương mặt có chút ửng hồng của thê tử không khỏi vui vẻ tiếp tục dùng bữa , nhìn Duẫn Hạo im lặng uống rượu lại đặt đũa xuống nâng chén rượu khẽ chạm vào chén rượu tên tay của Nhi tử . Duẫn Hạo nhìn hành động của Phụ Hoàng có phần kinh ngạc nhìn lại thấy người nhìn mình biểu tình cười bình thản như nhắc nhở mình phong độ nam nhi , tâm không khỏi run lên vài cái đôi mắt u buồn hơi giãn ra cảm xúc gương mặt gượng cười nâng chén rượu cùng người cạn hết. Trong chén lại xuất hiện món ăn mình thích nhìn môi cười hiền dịu của Mẫu Hậu khiến tâm tình lạnh lẽo lại thấp lên chút ấm áp , có thể nữ nhi làm hần đau lòng vẫn còn có song thân cùng huynh muội bên cạnh chia sẻ hần không thể làm họ thất vọng về mình.

-Mân Hào huynh khoác lên người cái diện mạo u nhã này là sao ah? Cái bộ dáng bá vương của huynh khi xưa đâu mất rồi , thật làm ta nhìn không ra ah

-Huynh nào có thay đổi vẫn như tiểu hài năm xưa bên cạnh muội nha

-Xì huynh học ai miệng lưỡi ah

-Ấc có sao?!

-Xì đây nè

-Hehe

Trong chén đột nhiên xuất hiện thức ăn nhìn theo hướng rút đĩa về cũng nhận ra “thê tử” chăm sóc ình bữa ăn , Du Lợi tâm tình vốn đang vui vẻ rất nhanh nâng chén cơm lên ăn nhìn đồ ăn trong chén không khỏi cười khỏ.

“Ấc lưỡi vịt xào tam hoa , không phải ngụ ý nàng đang mắng mình nhiều lời sao ah”

Trán xuất chút mồ hôi lạnh nhìn qua biểu hiện tuy “bình thường” nhàn nhĩa của “thê tử” khi ăn nhưng khí lạnh tỏa ra từ người Tú Nghiên lại hướng mình phát khí cũng hiểu ra ít nhiều “đạo lý của thê tử” ah

“Ngậm miệng ah~~”

Mân Hào nhìn thấy Tú Nghiên gấp đồ ăn cho vào chén của Du Lợi hành động vô cùng tự nhiên lại thấy mọi người xung quanh cũng không biểu tình xa lạ , không khỏi cảm thấy có chút cơ hội muốn chiều cổ Du Lợi mà vươn tay gấp một ít thịt xào chua ngọt bỏ vào chén cho Du Lợi môi nở nụ cười chờ đợi nàng ăn khỏi thịt mình gấp.

Tú Nghiên tiểu ý liếc nhìn phản ứng của “tướng công” , lại nghe bên tai thanh âm hiền truyền đến...

-Mân nhi bao năm vậy mà người cũng không bỏ thói quen chăm sóc Lợi nhi ah

~~Hoàng hậu Chiêu Nghi nhìn tiểu điệp của mình trưởng thành so với trước càng tuần tú, vóc dáng nam nhân trưởng thành cao lớn , trải qua cuộc sống bên ngoài tô luyện so với Duẫn Hạo lại có thêm vài phần khí thế đỉnh đạt nam nhân. Vừa rồi bước vào một sảnh bước cùng Du Lợi hài hòa một chỗ cao thấp vừa vặn khiến càng nhìn càng hợp mắt , đứa nhỏ này trước khi rời đi vẫn là cái dáng điệu cứng chiều bảo bọc nhi nữ mình nay trở về lại vẫn là kiểu nhìn si ngốc nói chuyện lại luôn nhường nhịn yêu thích cả tính khí bốc đồng, tính tình từ trước đến nay đều rất tốt . Hôn sự của Du Lợi đến nay vẫn chưa được quyết định, chỉ bằng tác hợp với Mân Hào gần bên cạnh gã mà như không gã vẫn là giữ được nữ nhi bên cạnh, lại cũng cố chỗ đứng cho Mân Hòa sau này tiện bề giúp đỡ cho Duẫn Hạo quả mà lưỡng toàn kỳ mỹ.

Quyền Trục nhìn Hoàng hậu Chiêu Nghi tươi cười nhìn Mân Hào lại nhìn Du Lợi lại nói ra lời bông đùa kia cũng hiểu rõ vài phần ý tứ của nàng khẽ rung mình , tiểu ý liếc nhìn “con dâu” lạnh nhạt biểu tình tay khẽ ngưng động biểu tình như nước băng lạnh đến lạ thường.

-Mân đệ vẫn vậy luôn đặt Du Lợi trong lòng nặng hơn cả , Mẫu hậu không thấy đệ ấy từ trước đến nay chỉ đối tốt mỗi mình hoàng muội có gì hay gì lạ cũng đều mang đến mình hoàng muội thưởng...từ thơ phú họa tranh đều liên quan đến hoàng muội , tâm trí đệ ấy chỉ đặt hết vào người Du Lợi từ trước nay chỉ có hơn chứ không kém thì làm sao mà thay đổi được...

Duẫn Hạo cũng muốn tác thành cho người huynh đệ này mà nói thêm vài câu tuy bông đùa nhưng là toan tâm tư mà tiểu tử kia muốn nói cho hoàng muội mình , lại không có lá gan mạnh miệng mà nói . Hắn cũng như Chiêu Nghi cũng thương yêu nhất muội muội này làm sao cam lòng để nàng gã đi xa xôi , không có muội muội phá phách này hoàng cung này sẽ buồn tẻ đến chết mất ah.

Chiêu Nghi nghe Duẫn Hạo cùng mình kể tung người hứng nhìn kết quả là biểu tình bối rối cùng thẹn mà đỏ cả mặt của Mân Hào , Du Lợi lần đầu tiên bị mình trêu chọc không nói nên lời không khỏi hài lòng mở ra nụ cười thỏa mãn.

-Hạo nhi con nhắc mới làm ta nhớ ra , ta là có chút hồ đồ không nhìn ra chút tâm tình này của bọn chúng , Hoàng thượng người nói xem hai đứa nhỏ này hợp nhau như vậy lại cũng đã đến tuổi thành gia lập thất chỉ bằng toại nguyện cho chúng há phải là thập toàn thập mỹ sao ah

~~Không khí trở nên sôi nổi , hiếm khi hoàng hậu Chiêu Nghi vì chuyện gì đó mà vui vẻ bàn luận lại hướng Quyền Trục giạt nhẹ tay áo biểu tình hết sức trẻ con không khỏi khiến người khác ngẩn người , lâu rồi mới

thấy biểu tình đáng yêu này của ái hậu dành do mình nhưng tâm tư rối bời trong lòng khiến người không có tâm trạng mà hưởng thụ. Quyền Trục cười cười muốn mở lời lại bị người cướp mất...

-Mẫu hậu , hoàng huynh hai người đừng hướng ta trêu đùa như vậy ngại ngừng chết ta ah

~~~Phải phải trêu ghẹo nữa sẽ khiến chúng ngược đến không ăn nổi , hoàng hậu nhìn xem Mân Hào then đến đỏ cả mặt bên kia rồi kìa.

-Ác....

Du Lợi ra vẻ then thùng bỏ chén cơm xuống còn bày ra biểu tình hai tay vò vò vật áo , này giờ bản thân cũng không để ý đến hoàng huynh nói gì chỉ nhìn nhìn khối thịt trong chén coi giải quyết thế nào . Có “ăn nước miếng” cũng ăn của mỗi nương tử ta làm sao có thể ăn của kẻ khác , nhớ đến cái nhìn lạnh lẽo của nương tử càng có chút gấp gáp muốn triệt để giải quyết “tội đồ” này cho xong . Đến khi nghe Mẫu hậu nhắc đến hôn sự có mình trong đó không thể không tập trung lắng nghe , nghe xong ngẩn đầu nhìn biểu tình của Mẫu hậu lại nhìn biểu tình hòa theo của hoàng huynh , còn Mân Hào tuy mặt đỏ bừng cũng thấy được mấy phần chờ mong “khắc rõ trên mặt”. Nhìn qua Tú Nghiên đã bỏ chén đĩa xuống từ khi nào , tay đặt trên đùi siết chặt thành quyền mặt lạnh như “băng sơn ngàn năm” sắp phát nổ..

“Ồ ồ nương tử ta không có muốn ah~~”

Đưa tay lên lút dưới lớp vải bàn nắm lấy tay Tú Nghiên cố nói lời thanh minh lại không thể mạnh miệng hét lớn cho nàng nghe chỉ có thể nhìn nàng truyền ý , sợ Mẫu hậu lại muốn dùng tiệc chiêu dụ dỗ phụ hoàng không khỏi run mình gấp gáp lên tiếng ngăn cản.

Câu nói nhào nhọc vừa xong đã thấy phụ hoàng rất nhanh liên thủ ứng phó..

“(T.T) Phụ hoàng tạ ơn người hichic”

“Chuyện nhỏ ái nhi”

“Con rút trước người tự mình ứng phó tiếp đi ah~~”

“Ác...”

Sau khi thỏa thuận ngầm sát lập Du Lợi nắm tay Tú Nghiên đứng phắt dậy bộ dáng ngại ngừng thanh âm

-Phụ hoàng mẫu hậu con cùng Tú Nghiên về cung trò chuyện không phiền mọi người nữa ah

-.....

Bộ dáng gấp gáp xoay người nắm tay thê tử rời đi để lại chiến trường cho Phụ hoàng thu dọn , mọi người còn đang ngây ngốc đã thấy bóng hình của hai người họ rời đi mất dạng . Du Lợi nào biết bộ dáng chạy “trối chết” vừa rồi trong mắt của vài người lại coi là nữ nhi then thùng , tạo thêm một lần sóng mới ồ ạt xô đẩy.

-Người coi Lợi nhi là ngại ngừng ah hôn sự này phải bàn tới đích không thể bỏ dỡ giữa chừng ah

~~~Phụ hoàng người coi nào giờ hoàng muội có bộ dáng như vậy , theo con thấy là muốn mà then thùng lẫn trốn ah

-Hoàng thượng người xem ngay cả Hạo nhi cũng nhận ra nha~~ người phải làm chủ cho Lợi nhi cùng Mân nhi để bọn chúng hướng người xin hôn coi bộ ngại ngừng đến lão mất!

-Mân đệ còn không nhân cơ hội mà nói lời tốt với phụ hoàng ta

-Ác...Hoàng thượng..thần..to..gan..xin..người..ban..hôn..Du..Lợi...cho..thần...

Chiêu Nghi cùng hải nhi kẻ tung người hứng khiến hoàng thượng kẹt cứng ở giữa còn chưa biết ứng phó thế nào , đã thấy Mân Hào quỳ rạp xuống đất xin ban hôn.

“Lợi nhi thế trận lần này con thấy cho ta làm sao mà đẹp”

****Ngân Nguyệt cung****

-Nghiên Nhi nàng nói chuyện với ta được không , từ lúc về đến giờ một tiếng nàng cũng không nói với ta.

-.....

Trong phòng Tú Nghiên lạnh lùng ngồi trên ghế không nói một lời Du Lợi ngồi bên cạnh bộ dáng gấp gáp dờ dỏng dờ chết cố nói chuyện với nàng. Nắm tay Tú Nghiên ra khỏi Phụng Nghi cung đi được một đoạn đã bị nàng lạnh lùng rút tay về , bên cạnh ngoài Duẫn Nhi còn có vài nô tỳ khác không thể như thương lệ muốn làm gì thì làm. Về đến cung ọi người lui xuống hết còn lại hai người trong phòng vội vàng muốn hướng nàng ôm lấy giải thích , chỉ thấy Tú Nghiên né sang bên lạnh lùng ngồi xuống ghế im hơi lặng tiếng.

Có nói thế nào cũng không thể làm nàng ấm lên , nhiệt độ cứ thế càng hạ lạnh đến thấu xương càng làm Du Lợi rét run mếu máo nhìn nàng.

-Nghiên Nhi có gì cũng hảo nói một tiếng để ta biết đường mà giải thích với nàng , cứ im lặng như vậy nàng muốn ta phải làm sao.

Nhìn gương mặt khổ sở hơn nữa canh giờ của Du Lợi cố gắng nói chuyện với mình đến cả môi cũng gần như khô lại , có chút xót nhưng nghĩ đến những lời nói vừa rồi của mọi người không khỏi khiến tâm nàng nao loạn .

-Người cùng hấn trước kia có quan hệ gì?

Thanh âm lạnh như gió mùa đông rét lạnh , gương mặt ngoài lạnh lùng là lạnh lùng không còn nhìn ra cảm xúc khác của Tú Nghiên làm cho Du Lợi chỉ thấy toàn thân run run mà giải thích.

-Mân Hào ngày trước phụ mẫu chết sớm được mẫu hậu cho ở trong cung rèn luyện , ta coi huynh ấy như Duẫn Hạo ngoài tình cảm huynh muội tuyệt đối không có tạp ý gì khác ah~~. Nghiên Nhi nàng tin ta từ trước khi gặp nàng ta đã tự ấn định đời này kiếp này chỉ có nàng mà thôi.

-Không phải vừa rồi Hoàng hậu cùng Duẫn Hạo nói trước kia cũng vậy sao?

-Ấc thì từ trước đến giờ vẫn là hảo huynh muội ah

-Thân thuộc đến mức ăn cùng đĩa?

-Không hề ah

~~Du Lợi bối rối trong lòng nhìn Tú Nghiên vẫn như cũ lạnh lùng nhìn mình lại không biết phải làm sao

“Có phải nàng là đang ăn dấm chua của Mân Hào không đây?”

Ý nghĩ xoẹt qua lại khiến tâm tình vốn rối bời của Du Lợi như khơi sáng , mắt bừng sáng nhìn Tú Nghiên mặt vẫn lạnh như sương , môi tiểu ý nhếch lên nụ cười nhẹ. Thân thủ nhanh một chút không nói mà làm vươn tay ôm lấy Tú Nghiên ôm vào lòng , khiến người nào đó nãy giờ vẫn tập trung nhìn “địch” bất ngờ bị đánh úp nằm gọn trong vòng tay “địch”

-Nương tử ah~~ Nương tử , ta đã là người của nàng ăn cũng nàng ngủ cũng nàng ôm cũng chỉ mình nàng , tâm cũng của nàng mà suy nghĩ cũng chỉ có hình bóng nàng ngự trị , cả ngày lẫn đêm dường như không đủ thời gian cùng nàng kề cận còn đâu nhàn rỗi nghĩ đến người khác ah

~~Du Lợi siết chặt cái ôm đem thê tử giam vào trong lòng đặt ngồi trên đùi mình , đầu vùi vào hõm cổ nàng thả thả , nghe nhịp tim Tú Nghiên đập mạnh mẽ cũng hiểu được suốt khoảng thời gian vừa rồi là nàng vì yêu mà ghen ah.

-Vậy vì sao sáng nay phải gấp gáp hồi cung như vậy?

-Haizzz ta là đoán được mấy phần Mân Hào sẽ đến tìm ta , dù Duẫn Nhi có dịch dung giống ta đến thế nào bộ dáng cũng không thể biến thành ta toàn vẹn. Lại nói từ nhỏ ta cùng hấn cùng nhau lớn lên , cử chỉ và hành động ắc có điểm quen thuộc không thể lầm vì vậy phòng trường hợp phát sinh chuyện chỉ có thể tự thân vận động mà thôi.

-Ta còn tưởng ngươi gấp gáp về là muốn gặp hấn.

-Xì so với gặp Mân Hào thì chuyện đưa nàng về Quyền gia trang dâng trà con dâu còn quan trọng hơn , chỉ là hôm nay đúng là ngày không tốt sáng đến tối đều là loại chuyện phá hoại gì không khiến kế hoạch của ta cứ chừ động mà hư.

-Trà con dâu?

-Thê tử vào của Quyền gia không dâng trà cho phụ mẫu coi ra không đúng đạo ah

~~~Vậy vừa rồi đến Phụng Nghi cung người kêu Duẫn Nghi mang theo trà hương thảo là vì ý đó sao?

-Đúng ah~~ chỉ là việc chưa thành đã phải rút lui trà chưa dâng còn làm cho thê tử là ăn dấm chua làm ta đau lòng ah

~~~Xì ai thèm ăn dấm chua của hân.

-Hảo không thèm thì không thèm , ta thèm ăn nàng được rồi ah

~~~Á...

Du Lợi cười tà ôm chặt Tú Nghiên nhất bỗng thê tử mang đến bên giường không mạnh không nhẹ đặt nàng xuống , hôn lên môi nàng nụ hôn dịu ngọt .

-Hóc hóc...Du Lợi...vẫn..hảo..tắm..rửa..một..chút..ah

~~Tú Nghiên cố gắng tĩnh tâm nhắc nhở người nào đó nguyên ngày nay đi đi lại lại vẫn là chưa tẩy rửa thay y phục , mà cái người nào đó cứ vùi mặt vào ngực mình náo loạn tay chân bừa bãi thoát ly y phục của mình . Làm Tú Nghiên hơi thở rối loạn cố gắng đẩy cái kẻ cứng đầu kia ra khỏi người mình...

-QUYỀN DU LỢI!

-Haizzz đợi ta một chút.

Bị thê tử hét lên mới chịu rời ra cơ thể nàng kéo chăn bông đắp lên thân thể xích lô của nàng mới đứng dậy chỉnh chỉnh lại chút y phục hậm hực đi ra ngoài , đi như bay tới phòng Duẫn Nhi đá bay cửa

-Ấc công..chúa...có...ch

-Mau chuẩn bị nước cho ta tẩy rửa mang bồn lớn đến phòng ta nhanh

-Đã...rõ....

-Hừ

Đến như giông tố đi như vũ bão Du Lợi bỏ lại Duẫn Nhi ngu ngốc run rẩy bên giường sau vài khắc mới giật mình chạy như điên kêu người chuẩn bị rất nhanh mang tới phòng ngủ của Du Lợi thấy chủ tử mặt lạnh ngồi trên giường còn màn giường đã được hạ. Bọn nô tỳ như thói quen thấp nền thơm cho hương liệu vào bồn tắm , những cánh hoa được rải ngập mặt nước , biết tính chủ tử mỗi khi dùng bồn lớn tâm trạng thập phần là muốn tư thái hưởng thụ chuẩn bị sẵn hai thùng nước nóng phòng người ngâm lâu nguội lạnh . Người cầm khăn kẻ cầm hương người giữ bông tắm kẻ cầm y phục khăn búi tóc lớp lớp chờ hầu hạ chỉ thấy chủ tử mặt lạnh im lặng hồi lâu , không rõ bản thân làm gì nên tội không khỏi lo lắng trong lòng.

-Tất cả lui ra để lại mình Duẫn Nhi hầu ta là được.

-Dạ

“Ấc đừng nói người tính sổ với ta việc sáng nay ah!! Lần này ta chết chắc rồi huhu”

Vậy là từng người một đặt tất tần tật mọi thứ trên tay cho Duẫn Nhi mặt méo mếu đến tội đồ lấy đồ dùng đến ngập mặt , Mỗi người đi qua đều nhìn Duẫn Nhi như gửi lời “chia buồn” rồi vội vã rời đi , để lại mình Duẫn Nhi tội nghiệp toàn thân không còn sức sống đứng bên chờ chết .

-Duẫn Nhi!

-D..dạ...

-Đứng đó làm gì ra ngoài canh cửa không cho bất kỳ ai đến gần , khi cần ta gọi

-Ắc...Vâng...

“Hú hồn”

Duẩn run run đặt mọi thứ sắp xếp gọn gàng trên bàn lại rinh bàn đặt gần bồn tắm rồi mới run rẩy đi ra khép cửa lại đứng bên ngoài canh cửa , đến một lúc lâu không nghe gì tên mình mới vuốt ngực hít thở nhẹ nhõm mừng thầm

“Coi như còn giữ được nữa cái mạng ah~~”

Bên trong phòng Du Lợi kiểm tra một lượt bồn nước lớn ỏn thoã mới đến bên giường vén lên màn che nhìn thê tử vì chờ đợi lúc lâu đang nhắm mắt định thần , yêu chiều cúi xuống hôn lên môi mọng của nàng như một cách đánh thức tâm nàng hiệu quả nhất. Đợi khi đôi mắt đẹp mở ra nhìn mình mới cười cười vén tấm chăn bông che chắn thân hình xích lỏa bên trong, vương tay ôm Tú Nghiên vào lòng lại thấy nàng ngoan ngoãn vòng tay ôm lấy cổ thẹn thùng úp mặt vào vai mình.

Đặt Tú Nghiên nhẹ nhàng vào bồn tắm ấm áp nhìn gương mặt ửng hồng đáng yêu của nàng không khỏi yêu thương hôn lên đó một cái , kéo ghế ngồi phía xuống đem tóc nàng tỉ mỉ cho vào khăn khéo léo quấn lại thành một khối tránh để tóc chạm nước sao khi ỏn thoã mới tự mình thoát ly y phục , đem tóc búi cao dùng trâm cài cố định một khối mới chuẩn bị đi vào bồn tắm.

Không phải lần đầu nhìn Du Lợi xích lỏa nhưng mười lần như một đều khiến Tú Nghiên ngượng ngùng ửng đỏ mặt , tuy lỡ mờ đoán được sẽ cùng “trượng phu tắm uyên ương” nhưng dù gì nàng vẫn là nữ nhi vừa xuất giá không tránh khỏi tâm trạng có phần khấn trương . Muốn quay mặt đi lại không điều khiển được tầm mắt cứ dán chặt vào thân hình đẹp mê luyến trước mặt , Tú Nghiên cứ ngây ngốc nhìn Du Lợi từng bước đi tới nhàn nhã bước vào bồn tắm cùng mình , từng đường nét cơ thể phóng đại trước mắt khi nàng khom người bước vào. Tú Nghiên cứ thế nhìn cho đến khi toàn thân Du Lợi mất dạng trong nước chỉ còn gương mặt đẹp nở nụ cười quyến rũ gần xác bên mình...

Nhìn thê tử vẫn còn mơ màng như chưa tỉnh hẳn , Du Lợi chỉ biết tự thân vận động đem hương liệu cho vào khăn bông nâng cánh tay chìm trong mặt nước nhẹ nhàng xoa xoa kỹ càng từng chút một , bản thân chỉ là muốn chăm sóc thê tử tắm rửa không hề mang chút tạp niệm nào. Người chăm sóc cứ tự nhiên tự tại mà chăm chỉ xoa xoa chỉ tội người được chăm chút lại phải khổ sở kiểm chế đến toàn thân run rẩy..

-Nghiên Nhi nàng thấy lạnh sao?

Du Lợi đang chăm chú xoa tắm lưng mềm mại của nàng cảm nhận cơ thể nàng có chút run động quan tâm hỏi dò ý tứ sợ thê tử cảm thấy nhiệt độ trong buồng tắm đã trở lạnh , hỏi một lúc lâu vẫn không thấy nàng trả lời cơ hồ có chút không yên tâm khẽ xoay người nàng lại nhìn .

Tú Nghiên cắn cắn môi khó nhọc nói

-Không...có

“Nóng muốn chết chứ lạnh gì ah”

-Nếu thấy chỗ nào không thích hợp cứ nói ta ta sẽ làm nàng hài lòng.

-Àn...

Du Lợi yêu thương hôn nhẹ lên gò má hồng hồng đáng yêu của thê tử xong lại tiếp tục cần mẫn làm việc , để lại Tú Nghiên xoay mặt đi lại là dáng điệu nhắm mắt cắn cắn môi khổ sở chịu đựng cái cảm giác “kiến bò trên da , ruột gan đảo lộn”. Bộ dáng hai người ngồi trong buồng tắm cũng không khác lắm thói quen của Du Lợi ngày thường vẫn là đặt Tú Nghiên ngồi trên đùi , tay cầm khăn bông “tinh tế” xoa xoa thay nàng tắm rửa.

“A Quyền đáng ghét là đang giúp ta tắm hay hành hạ ta đây”

Cảm nhận cánh tay người đổ trước ngực mình náo loạn mà kiềm nén đến phát khóc , tay không nhịn được cố trụ ngừng cái hành động chăm sóc có phần “quá kỹ lưỡng của trượng phu”

-Để..ta..tự..làm..

-.....

“Công việc yêu thích của ta mà thê tử”

Du Lợi chưa kịp phản ứng đã thấy khăn bông trong tay bị đoạt mất , không gian không mấy rộng rãi vậy mà thê tử sau khi từ chối sự chăm sóc của mình còn xê dịch người ra khỏi người mình làm bản thân tự hỏi “sao vậy ah?”.

Tú Nghiên có chút thở phào tự mình thật nhanh tẩy rửa mau chóng rời khỏi cái không khí khiến bản thân bị “giam cầm sắp phát hỏa” này , nào biết hành động có phần gấp gáp của mình khiến người phía sau nghi ngờ cứ nhìn chằm chằm vào phía lưng mình đến nóng rực.

Du Lợi như thức tỉnh mắt như phát sáng môi vô thức nhếch lên nụ cười tà mị

“Thì ra là vậy!”

Di chuyển một chút là có thể ôm lấy nàng đặt lại vị trí ban đầu tay xoay nhẹ mặt Tú Nghiên quay ra sau áp môi hôn lấy tay còn lại trong mặt nước náo loạn khóa nủi không biết từ khi nào đã cương cứng thành một khối sừng xững , kết quả nằm ngoài dự đoán khiến trong lòng mở cờ đại náo. Tay rời khỏi khuôn mặt giai nhân tiến quân cho bên dưới cùng nhau đánh trận , song kích hai khóa nủi xoa nắn từ chậm thành nhanh đôi khi dùng chút lực bóp lấy , nghe thê tử trong môi hôn “ưm” một tiếng đầy quyến rũ.

Tú Nghiên bị tập kích đột ngột bị động một lúc lâu mới nhớ đến việc phải ngăn “trượng phu” làm loạn , buông khăn bông hai tay đặt trên ma trảo đang “vu sơn” dùng sức (như kiển) cổ ngăn cản . Lại thấy toàn quân chia hai một hở lại chiếm nủi một trượt xuống chiếm thủy , Tú Nghiên không cần chạm cũng biết cơ thể mình sớm đã bị cái kẻ “gian ác” này “đốt thành cháy rụi rồi ah”.

-Nghiên Nhi ướt hết rồi nè.

-.....

“Đê tiện bỉ ổi vô liêm sỉ ah”

Tú Nghiên muốn mắng muốn chửi người trước mặt muốn chết đi được , lại là cái dáng điệu ngượng đến đỏ mặt tím tai hận mình không thể một chưởng đánh chết người , nghĩ chưa thông đã thấy thành trì bị xâm chiếm giặc đã tiến quân vượt cờ lập quốc.

-Hmmm

~~Mặt nước dao động cơ thể dán xác nhau chặt chẽ trong lòng nước va chạm kịch liệt khiến rời môi hôn Tú Nghiên kiểm lòng không được mà ngâm nga , hướng đến bờ vai trắng mịn như sữa Du Lợi hôn lên mức lấy từng ấn ký thay lời yêu thương . Cứ thế để hay nơi tiểu nguyệt ra vào liên hồi , cánh tay nơi khóa đào hồng vẫn kịch liệt xoa bóp cảm nhận được tay Tú Nghiên áp vào hai cánh tay mình không biết đang ngăn cản hay đang khuyến khích hành động mình nhanh hơn . Du Lợi vẫn theo thói quen coi như lời khuyến khích mà hăng say hành động , ấn ký đều đặn khắc đầy hai vai , hạ thân cảm nhận luồng nhiệt ấm nóng từ đùi Tú Nghiên truyền xuống đùi mình lại nghe nàng “Ah” một tiếng liêu mị cả kinh hết nhỏ.

-Không được ra!

Rút tay ra khỏi tiểu nguyệt ôm lấy thắt lưng của Tú Nghiên cùng mình đứng dậy vương tay khỏi bồn tắm chộp lấy cái khăn lớn nhanh nhẹn quấn lấy thân nàng bước khỏi bồn tắm đặt lên giường hai tay qua lau khô thân thể ửng hồng quyến rũ của thê tử , rồi dùng khăn đó chính mình qua loa lau xong vớt qua một bên . Ngã người đem cơ thể Tú Nghiên áp xuống mặt giường êm ái , đặt môi hôn lên cách môi mỏng mị lướt chiếc lưỡi vẽ theo đường nét của cánh môi rồi mới chậm rãi tiến vào khoang miệng thơm mát cuốn lấy chiếc lưỡi nhỏ xinh hay thẹn thùng mà vũ khúc.

Một lúc lâu mới lưu luyến rời ra vẫn là để môi mình chạm vào cánh môi đang hé mở kịch liệt hít thở , cười cợt cợt môi nàng một lúc mới hôn nhẹ lên môi rồi chậm rãi lướt môi hôn lên cằm , chôn mặt vào hõm cổ hôn lấy . Tú Nghiên như thói quen vòng tay ôm quanh lưng Du Lợi vô thức xoa nhẹ , nàng nào biết cái thói quen vô thức này của mình như chiếc chìa khóa vàng mở cửa giải phóng ham muốn trong người trượng phu nàng .

Du Lợi áp mặt vào giữa khe ngực vẽ lên vài cái ấn ký cánh tay cứ thế xoa bóp khuôn ngực Tú Nghiên không rời , đặt chân vào giữa tách đùi nàng để đùi mình lên tiểu nguyệt vẫn còn ẩm ướt của Tú Nghiên ma xác lên xuống .

-Ừm

Hé môi ngoạm lấy một bên ngực vươn chiếc lưỡi ướt át xoay tròn quanh hạt đào cương cứng độ nhám của nó lướt qua lại không khỏi làm Tú Nghiên rên rỉ , cơ thể cơ hồ cự quây tránh né lại cảm giác Du Lợi bá đạo “nhe nanh” cắn cắn hạt đào nhảy nhảy

-Ấ đau..

-Không được trốn ah

-.....

Sao hình thức cảnh cáo mang tính chất bạo lực Du Lợi lại chăm chỉ leo núi hái đào , hạ thân đưa đẩy qua lại đến khi thỏa mãn mới rãi nụ hôn xuống vùng bụng phẳng lì ác ý để lưỡi đánh vòng vô rốn nhỏ làm Tú Nghiên cơ hồ muốn hét ah. Trêu đùa thỏa thích Du Lợi mới tiếp tục di chuyển đến chuyển tuyến chính đánh trận quyết định hoàn thành công cuộc xâm lăng của mình , đặt ma chướng lên khu rừng sớm đã bị mưa phùn kéo qua đã trở nên ẩm ướt . Cũng như một sở thích tư hữu Du Lợi thường thích đặt ấn ký lên đùi phải của Tú Nghiên thỏa thích trước khi áp môi vào vùng trọng yếu , cứ mỗi lần trên đùi thon truyền đến cảm giác tê tái “quen thuộc” lại nghe Tú Nghiên rên khe khẽ. Đưa tay tách ra khu rừng hoang sơ để lộ hang động màu hồng ẩm ướt mang hương thơm đặt trưng chỉ thuộc về mình Tú Nghiên khiến Du Lợi gương mặt mê luyến mắt nhìn một chút mới áp môi hôn lên đó nụ hôn nhẹ nhàng dần chuyển thành dồn dập mát mấp lấy hạt lê mang màu đỏ hồng .

-Ừm

Tú Nghiên cảm giác mình như run rẩy theo từng cử động của đầu lưỡi của Du Lợi trêu đùa hạt lê mẫn cảm , mang lại một cảm xúc xốn sang , cảm giác đầu óc trống rỗng hai tay chống lên bờ vai có đầy cái kẻ thích trêu ngươi kia ra khỏi người . Du Lợi tay vuốt ve đùi cảm nhận sự phản kháng như có như không của ai kia thì nhếch môi cười cố ý vươn lưỡi đi vào tiểu nguyệt ẩm ướt , cảm nhận cơ thể Tú Nghiên một khắc cứng đờ ác ý động đẩy lưỡi bên trong tiểu nguyệt khiến nàng run lên từng hồi. Đẩy vào rút ra đầu lưỡi liên hoàn khiến cơ thể Tú Nghiên chống chọi đến khổ sở , tay nơi vai bầu chặt cổ trụ bản thân không bị dao động mạnh , lại cảm nhận người phía dưới mát mẻ một cái đem linh hồn mình nuốt trọn vào bụng cảm nhận toàn thân co giật liên hồi hết lên kiều mị. Một lúc lâu mơ hồ cảm nhận sức nặng đè lên người môi rên bị khóa chặt nơi nhạy cảm chạm nhau ẩm ướt mạnh mẽ đưa đẩy , cơ thể lần nữa không kiểm soát được thăng bằng đưa lên kéo xuống chỉ còn biết dồn toàn sức nhỏ nhoi còn lại ôm chặt thắt lưng của đối phương mà hòa điệu.

-Ah

-Nghiên...Nhi...hmm

~~Từng tiếng rên trong đêm kiều mị ánh đèn lay động đung đưa mê mụi nhìn vào cảnh sắc phiêu bồng phía trước mà say đắm , bên trong phòng sắc xuân nóng bỏng ngọt ngào , chỉ tội “kẻ canh đèn” tay chân run rẩy toàn thân một trận mồ hôi ướt đầm người.

“Huhu hai người ân ái sao bắt ta đứng ngoài nghe rên ah

”

Duẩn Nhi ai oán nước mắt lưng tròng đứng chết lặng nơi cửa phòng cảm nhận gió đêm mát lạnh trải khắp người mình bám víu , bên tai từng trận thanh âm kiều mị nghe như thấy cảm nhận hình ảnh ân ái kia trước mắt mình thì triển một màn ướt át khiến đầu như pháo nổ hoa mắt ù tai hận không thể một khắc trốn chạy khỏi cái không gian khiến người ta thẹn đến muốn đập đầu vào gối chết đi ngay lập tức.

Trăng vẫn rọi sáng một vùng đêm xuân kiều diễm trôi qua dung hào hai thể xác hòa huyền một tâm hồn chôn vào trong mộng đẹp cùng nhau phiêu bồng , kẻ oán than thức trắng đêm mong sao ánh mai mau tới , vài người rượu sâu đêm thâu. Kẻ gác trán nằm chờ ngày mới cùng giai nhân bàn luận chung thân , kẻ đồng

sàn lại không chung mộng đẹp giai nhân mong con xuất giá cùng nam nhân tốt để lại trượng phu ở giữa thế nhi suy tính lỗi đi. Đêm trôi đi cuốn theo luồn cảm xúc có ai biết được bình minh ngày mới gió lạnh thổi qua , kẻ mất người rét lao tâm ít nhiều.....

.....

(T.T) Haizzz Sao Au có cảm giác KPDT đang bị “ế” vậy ah

, cmt không thấy vậy nè hichic ;(

## 28. Chap 52 : Trà Con Dâu

Chap 52 : Trà con dâu

Bình minh hé dạng mỹ nhân vẫn chìm trong mộng mị toàn thân vô lực cảm giác chỉ có người nào đó ăn gần đủ no , nhìn gần đủ mắt tay vẫn lưu luyến không rời khỏi làn da mịn màng vẫn còn sắc hồng chưa tan chạm tay vào tầng tầng lớp lớp ẩn ký trên khắp người Tú Nghiên cảm giác ngọt ngào lan tỏa khắp các giác quan trên cơ thể. Nhìn thứ ánh sáng lơ mơ của ngày mới lưu luyến một lúc lâu cũng lấy ngoại bào khoác lên người rời khỏi giường , mở cửa lại giật mình khi thấy Duẩn Nhi mắt thâm quầng toàn thân toát lên vẻ vô lực đờ đờ của kẻ thức trắng nhiều đêm không khỏi nhủ mảy.

-Người sao vậy?

-...

-Haizzz người đứng đây từ tối qua đến giờ sao?

-Dạ..

-Hừm mang đồ đến cho ta làm vệ sinh sáng.

-Dạ...

Khép lại cánh cửa ,Du Lợi chỉ biết lắc đầu không nghĩ đến đêm qua hăng say lại thế nào quên mất Duẩn Nhi vẫn còn ngoài cửa , mà tên ngốc đó cũng không biết tùy cơ ứng biến mà rời đi lại cứ thế đứng bên ngoài ngây ngốc cả đêm . Nếu để Tú Nghiên biết được chắc chắn nàng sẽ ngượng ngùng không dám nhìn mặt ai có khi lại chuyển thành giận dữ không thèm nói chuyện với mình mất , nhắc đến đêm qua thật sự rất tuyệt vời cảm giác có nàng còn tuyệt hơn những lần này cùng nàng hoan du tại hoàng cung cảm kỳ quả nhiên kích thích hơn nhiều so với khêu phòng của nương tử ah..

Càng nghĩ khoe miệng càng nhếch lên cao đến khi Duẩn Nhi bên ngoài gõ cửa mang đồ vào mới hoàn hồn gương mặt mới có chút nghiêm nghị thanh âm.

-Truyền lệnh hôm nay không cần bọn họ hầu hạ , còn người quay về chuẩn bị cùng ta đến Phụng Nghi cung.

-Dạ...

“Hichic ác nhân mà ~~”

Đợi Duẩn Nhi ai oán rời khỏi phòng Du Lợi nhin không được cười vài tiếng nho nhỏ chính mình rửa mặt cùng xúc miệng tươm tất mới đem chậu nước cùng khăn đặt lên ghế gần giường , chậm rãi xả khăn ẩm vắt trên thành mới cúi người nghịch ngợm hôn lên gương mặt vẫn còn thanh tỉnh ngủ của Tú Nghiên.

-Nghiên Nhi dậy thôi

-Ừm

Thấy biểu tình không chút gì gọi là tỉnh dậy của Tú Nghiên nhìn gương mặt có phần phụng phịu kháng nghị của nàng lại vui vẻ cười haha vài tiếng đưa tay béo nhẹ má như lời trách , không nói một lời đưa tay nhất bồng cơ thể vẫn còn quán trong chăn bông ôm ngồi trên đùi mình lại cúi người dón dập hôn lên đôi má phụng phịu kêu thành tiếng.

“Chụt..chụt..chụt..chụt..chụt..”

-Ừm

~~Tú Nghiên quay mặt qua lại tránh né chỉ cảm thấy nộ hôn như mưa rơi ồ ạt lên mặt..

“Chụt..chụt..chụt..chụt..chụt..”

-Ừm

...A..Quyền..

Tú Nghiên đưa tay chống trả lại cảm giác tay mình bị giữ lấy mưa hôn vẫn ồ ạt rót xuống..

“Chụt..chụt...”

-Đã tỉnh ah

~~~Ngoan...

Ai oán mở ra đôi mắt đẹp nhìn cái kẻ ác bá sáng dậy đã giờ lắm trò càn rỡ , thấy nộ cười te lét kia mà hận đến mức đưa tay banh mặt cái kẻ đáng ghét kia không nghĩ càn trừng phạt cái kẻ ác bá kia lại càng cười tươi hơn , bộ dáng là vạn phần vui vẻ ah..

-Ghét nhất người!

Tú Nghiên hậm hực trách cứ Du Lợi gật gật cười cười...

-Yêu nhất ta mới đúng ah

~~~Hứ...

-Hắc hắc...nương tử ngoan chuẩn bị tốt còn cùng ta đi thỉnh an phụ hoàng cùng mẫu hậu ah

~~~Ta cũng phải đi sao?!

-Hứ con dâu mới rước về sao có thể không dâng trà cho phụ mẫu

Du Lợi song mày nhíu nhíu ra dáng điệu ác bá nhìn nàng , khiến Tú Nghiên buồn cười vươn tay nhéo nhéo cái mặt đáng ghét kia nhưng tâm vì câu “con dâu dâng trà phụ mẫu” không khỏi có cảm giác khẩn trương. Muốn từ trong lòng Du Lợi đứng dậy chuẩn bị kỹ một chút sợ chính mình trễ nãi , vừa nhồm dậy chân bông rơi khỏi người mới nhận ra cơ thể hoàn toàn không có một mảnh vải kinh hô một tiếng lại đem chân bông quần vào người.

-DU LỢI...

-Hehe ta đi lấy y phục cho nàng , nàng làm vệ sinh mặt mũi đi ah

~~~“Chụt..chụt...”

Du Lợi như chú sóc nhanh nhẹn rời khỏi giường phi đến tủ lựa chọn một bộ y phục mới cho nương tử , chăm chú chọn một bộ thật đẹp lại không quá gợi cảm trong tủ quần áo khổng lồ của mình . Chọn ra một bộ hồng phấn nhã nhặn cổ áo xếp tầng trước ngực sẽ không quá sâu eo lại có đai thêu rất đẹp gập đầu ra chiều hài lòng cầm lấy , hơi cúi người lấy yếm hồng cùng nội thất rồi mang đến cho nương tử thay.

Tú Nghiên ngượng ngùng vươn tay lấy lại đẩy Du Lợi đi nơi khác chính mình độc chiếm bình phong thay y phục , sợ bản thân sơ xuất để kẻ ác bá này thấy cho chỉ sợ đến tối cũng không thể chính tề bước ra khỏi phòng. Du Lợi cười cười lại đi đến tủ lấy ỉnh bộ y phục thay vào , chuẩn bị thật tốt đưa nương tử đi dâng trà con dâu....

\*\*\*Phụng Nghi Cung\*\*\*

Quyền Trục cả đêm ở lại bên cạnh ái hậu nghe nàng nói về chuyện chung thân đại sự cho nữ nhi mà đầu óc rối loạn , kinh sợ trước màn se tơ cho Du Lợi cùng Mân Hào diễn ra thao thao bất tuyệt không sợ bản thân bị u phiền mà té xỉu. Không còn cách nào khác đem ái hậu ăn sạch sẽ càn quét một đêm đến khi nàng ngất đi mới yên ổn tâm trí vuốt ve gương mặt mỹ lệ của nàng yêu thương ôm lấy chìm vào mộng寐.

Sáng sớm còn đang trong phòng để Hoàng hậu Chiêu Nghi giúp mình thay y phục bên ngoài đã truyền đến tin công chúa cùng Trịnh tiểu thư đến thỉnh an , không cần nghĩ cũng biết được tâm tư của nữ nhi là muốn hướng phụ mẫu dâng trà con dâu . Nhìn biểu tình bình thản của hoàng hậu lòng của Quyền Trực không khỏi cảm thán

“Nếu nàng biết được cái ý nghĩa của chén trà này liệu có còn bình thản được như vậy hay không?”

-Trực người sao vậy?!

Lâu rồi mới nghe Chiêu Nghi gọi tên mình khiến Quyền Trực không khỏi cảm giác ngọt ngào , đêm qua ép lăm mới bắt ai hậu kêu tên mình khi chỉ có hai người bọn họ , như vậy cũng đủ để bật để vương cảm nhận cảm giác của phu thê thường tình ân ái yêu thương không phải cảm giác của vương quyền gia thất.

-Ta chỉ đang lo nghĩ cho nàng.

-Chuyện gì ah~~?

-Về Tú Nghiên về chuyện của Duẫn Hạo có còn làm nàng cảm thấy nhìn người khó chịu hay không?

-Có khó chịu cũng không thể thay đổi , Trịnh Khanh nhiều lần từ chối cũng nói rõ nguyên nhân chỉ do thiếp vì Hạo nhi tranh giành mà không nghĩ đến cảm nhận phụ tử họ. Trịnh Khanh nói đúng để Tú Nghiên vào hoàng cung không phải hoàn toàn là phúc , dù sau này đứng trên vạn người vẫn phải chịu cạnh chồng chung cũng không phải là hạnh phúc vẹn toàn...

-Nàng là đang trách ta sao?

-Thiếp nào dám , người yêu thương thiếp thế nào sao thiếp không hiểu làm sao có thể oán trách người...

Quyền Trực vươn tay ôm Chiêu Nghi vào lòng , dù lời nói là về Tú Nghiên nhưng hẳn làm sao không hiểu được đó cũng là ám chỉ nàng đang chịu kiếp chồng chung cùng kẻ khác , yêu thương hôn lên môi nàng Quyền Trực siết sao ôm lấy.

-Nàng nghĩ vậy là tốt , sau này bất cứ chuyện gì khiến nàng phiền muộn đừng chịu đựng một mình mà hãy nói với ta , ta sẽ thay nàng gánh vác.

-Àn

Chiêu Nghi mất long lanh yên ổn trong lòng trượng phu , dù số có mang kiếp chồng chung nhưng thời điểm này nàng biết nàng hoàn toàn độc chiếm trái tim của trượng phu , yên ổn mà hưởng thụ cảm giác yêu thương người mang tới.

Đợi đến lúc hai người bước ra cũng đã trễ hơn ngày thường nửa canh giờ , ngồi cùng nhau trên chiếc ghế lớn nhìn mọi người như chờ họ đã lâu khiến người luôn đứng giờ như hoàng hậu có chút ngượng ngùng.

-Phụ hoàng mẫu hậu ah~~ hai người ân ái đến giờ mới ra thật làm ta chờ đến sốt cả ruột...

-Lợi nhi

-Hihi

~~~Còn cười! Sao hôm nay lại ăn mặc như vậy?

Nghe Du Lợi nói năng không biết kiêng dè lại đã trúng trọng tâm khiến hoàng hậu thẹn quá hóa giận mà gắt nhẹ , chỉ thấy nữ nhi không sợ còn cười vui vẻ không khỏi tự trách mình chiều nàng hư rồi. Còn đang tự trách bản thân dạy hư con lại thấy Du Lợi toàn thân y phục thư sinh nho nhã đầu búi cao trăm cài tuy vẻ kiêu mị vẫn còn song gương mặt lại thấp phần giống Quyền Trực khi còn niên thiếu , không khỏi phản phát vẻ tuấn mỹ nam nhân...

-Không phải trông con rất tuấn tú nam nhân sao...hôm nay con muốn cùng Tú Nghiên tỷ xuất cung ra ngoài chơi một chuyến ah

~~~Đâu ra cái lý do đó? Với lại Mẫu Hậu vẫn chưa chuẩn cho con xuất cung cơ mà!

-Phụ Hoàng đã đồng ý với Lợi Nhi rồi ah

~~Hoàng Hậu Chiêu Nghi quay sang nhìn Quyền Trực chỉ thấy người cười cười khê gật đầu cứ cho là thật nào biết trượng phu cũng chỉ vừa mới biết tin này cũng vừa biết mình đã đồng ý với Du Lợi từ trước nhưng bản thân “hồ đồ” có nhớ chuyện này hai người họ bàn nhau từ khi nào đây...Chiêu Nghi còn đang nghĩ ngợi định quay qua hỏi thêm vài câu đã thấy Du Lợi kéo theo Tú Nghiên hướng bọn họ quỳ xuống dâng trà còn hihahaha cười nói..

-Phụ hoàng Mẫu hậu Lợi nhi mời hai người dùng trà

Không hiểu nổi đứa nhỏ này muốn làm gì chỉ biết theo thói quen tiếp lấy chén trà uống một ngụm nhỏ rồi đưa cho Châu Huyền đứng kế bên , ngụm trà còn đang trong quá trình đi xuống cổ họng lại thấy Du Lợi thúc nhẹ Tú Nghiên đang quỳ bên cạnh lại nghe thanh âm trong trẻo của nàng nhẹ nhàng vang lên.

-Hoàng Thượng Hoàng hậu Tú Nghiên xin mời trà.

-Tú Nghiên tuy chỉ hôn cho con cùng Duẩn Hạo không thành nhưng dù gì cũng là chỗ thân thuộc sau này cứ coi như Lợi nhi gọi Phụ Hoàng cùng Mẫu hậu là được.

Quyền Trực cười nói ra một câu khiến mọi người không khỏi sửng sốt , chỉ có kẻ nào đó môi nhếch nụ cười mắt rực sáng nhìn phụ hoàng đang thỏa ước nguyện trong lòng , Hoàng hậu Chiêu Nghi cùng Tú Nghiên không khỏi kinh ngạc bộ dáng nhìn về phía Quyền Trực.

-Thần..không..dám

-Có gì không dám ta cho người quyền được “dám” , từ nay về sau Tú Nghiên cũng coi như con gái nuôi của trẫm có thể thoải mái ra vào hoàng cung như vậy chắc chắn ái hậu cùng Lợi Nhi sẽ có người trò chuyện vui vẻ mà không còn buồn phiền nữa.

Hoàng hậu cố nhìn vào mắt trượng phu xem người có đang hướng mình đùa giỡn , cảm nhận cánh tay được người nhẹ nhàng xoa lấy cũng hiểu được người không hề nói đùa đôi mắt nhìn mình đầy yêu thương coi như hiểu ra Trượng phu chỉ là muốn tốt cho đại cuộc mà thôi . Dù gì chuyện vừa qua của hai nhà cũng ít nhiều khiến mối quan hệ họ có phần rạn nứt ,lại nhớ đến Tú Nghiên từ nhỏ mất mẫu thân còn phải theo phụ thân ra sa trường khổ sở nếu vì chuyện này mà bài xích quả là bất công với nàng. Càng nghĩ càng có phần có lỗi nay hoàng thượng đã bắt một cái thang ỳnh leo xuống sau lại còn cố chấp không thông , nghĩ đến đây hoàng hậu Chiêu Nghi nở ra nụ cười hiền dịu nhìn Tú Nghiên vẫn còn bộ dáng kinh ngạc quỳ.

-Đúng rồi Tú Nghiên sau này cứ y như lời hoàng thượng mà làm , mẫu thân con cùng ta cũng coi như tỷ muội thân thuộc con cũng như Lợi nhi sau này cứ kêu ta mẫu hậu là được..

-Ân...Phụ hoàng mẫu hậu Tú Nghiên xin dâng trà...

-Tốt lắm...

Quyền Trực cười cười coi như thuận lợi đẩy thuyền mang ly trà con dâu đường đường chính chính uống lấy , nhìn thấy ái hậu cũng đáng vẻ tươi cười uống trà không khỏi hài lòng với sắp xếp của mình , nhìn nhi nữ nháy mắt ăn mừng.

Du Lợi mắt ngập tràn thán phục phụ hoàng có ý gặt đầu thay lời cảm tạ , môi cười hân hoan nắm tay Tú Nghiên đứng dậy cùng hai vị phụ mẫu đến bàn dùng điểm tâm sáng nhìn bốn người một bàn ẩm cúng không khỏi dâng lên cảm giác hạnh phúc tâm ngập tràn hạnh phúc. Đũa chưa kịp động đã nghe Duẩn Hạo tới có chút gì đó không hài lòng mị tâm hơi nhú lại , Duẩn Hạo bước vào thấy Tú Nghiên ngồi cùng mọi người không khỏi bất ngờ khê chừng lại bộ dáng.

-Hạo Nhi đến đúng lúc ngồi cùng mọi người dùng điểm tâm sáng.

Chiêu Nghi hoàng hậu môi cười dịu dàng nhìn hài tử có chút thất thần cũng hiểu ít nhiều sự tình , cũng muốn nhân lúc này giải tỏa không khí khiến con trai mình hạ tảng đá trong lòng xuống.Du Lợi ngồi gần phụ hoàng bên cạnh là Tú Nghiên ngồi gần mẫu hậu , nay Duẩn Hạo vừa đến lại ngồi gần mẫu hậu vô tình hay có ý ngồi kế Tú Nghiên khiến mị tâm ai kia khê nhú lại lần nữa.

Không khí bàn ăn có chút trầm lắng mọi người bộ dáng nhàn nhã ăn , hoàng hậu nhìn lướt qua không khí ảm đạm có chút nghĩ ngợi lại thanh mọi người lên tiếng.

-Hạo Nhi vừa rồi hoàng muội con nói sẽ xuất cung dạo chơi cùng Mân Hào con có muốn đi cùng hay không?

-Hừm Du Lợi muội muốn xuất cung sao?

Duẩn Hạo có chút ngạc nhiên nhìn muội muội này giờ khác lạ chăm chú dùng điểm tâm , giờ nhìn kỹ mới thấy hôm nay Du Lợi nam phục búi tóc so với ngày thường có chút khác biệt, vô thức ánh mắt lại liếc nhìn Tú Nghiên toàn thân nàng hồng y mềm mại, gương mặt phấn hồng dịu dàng sắc mặt hồng nhuận mái tóc búi cao trăm cài tinh tế vô cùng xinh đẹp.

Du Lợi thấy Duẩn Hạo nhìn Tú Nghiên đến ngây ngốc có chút khó chịu song vẫn cố giữ thanh âm mềm mại trả lời.

-Ân muội định cùng Tú Nghiên ra ngoài dạo chơi ah

~~~Chỉ hai muội thôi sao?

-Muội dẫn theo Duẩn Nhi cùng Phá Hữu, Phá Thiên theo cùng

-Hôm nay ta cũng nhàn rồi hay gọi thêm Mân Hào tháp tùng hai muội dạo chơi!

“Ắc ta là muốn tránh không gặp hắc hoàng huynh còn cố tình dẫn hắc theo có biết người mà chúng ta không muốn gặp mặt là hai người hay không đây?”

Du Lợi ai oán trong lòng vừa định mở miệng từ chối đã nghe thanh âm êm dịu bên tai

-Hạo ah! Từ này giờ mẫu hậu vẫn có chút lo lắng , giờ có con cùng Mân nhi đi theo mẫu hậu sẽ an tâm hơn cứ quyết định vậy đi.

“Mẫu Hậu người cùng hoàng huynh là đồng bọn ah!”

Duẩn Hạo nhìn Tú Nghiên này giờ vẫn một chỗ yên lặng có chút bối rối muốn dò xét tâm tình nàng một chút , nếu nàng cảm thấy phiền lòng bản thân sẽ không cưỡng cầu.

-Nghiên muội không thấy phiền chứ?

Tú Nghiên này giờ vẫn giữ thái độ yên lặng không bận tâm nghe đến tên Mân Hào đã cảm thấy có phần khó chịu , này chính miệng Duẩn Hạo hỏi ý mình trước mặt “cha mẹ chồng” sao có thể từ chối thành ý của “anh chồng” đây.

-Huynh đi cùng bọn muội cảm thấy rất vui

Tú Nghiên nhàn nhạt cười nhưng trong mắt Duẩn Hạo lại là nụ cười tươi nhất từ tối qua đến giờ mà hắc nhận được không khỏi khiến hắc vui mừng khôn siết

-Vậy thì tốt ah

Duẩn Hạo tươi cười hướng Tú Nghiên vui vẻ gấp một bánh đậu xanh thịt bằm loại điểm tâm mà hắc thích nhất ,lại tự mình gấp lấy một khối bánh khác ỉnh vui vẻ ăn , không nhận ra bên cạnh Tú Nghiên hoàn toàn không động đũa đến, chỉ chậm rãi hướng khối bánh hạt sen mà Du Lợi gấp lúc này nhàn nhã ăn.

Du Lợi một bên hăm hực trong lòng nhìn một màn hoàng huynh gấp đồ ăn cho nương tử mình , lại đem món hắc thích nhất đem đôi đũa từng chạm vào miệng (dính nước bọt) đem bỏ vào chén cho nàng .

“Hừ tình chàng ý thiếp quá ha”

Chiêu Nghi hoàng hậu nhìn nhi tử vui vẻ tâm tình bầu không khí cũng không còn ngưng ngạo như đêm qua thì vui vẻ mỉm cười , gấp một khối bánh hạnh nhân cho vào chén của trượng phu thấy mỗi người nhếch lên nụ cười vui vẻ mà chậm rãi ăn. Dùng xong điểm tâm nhàn nhã uống trà hoàng hậu Chiêu Nghi lại tế nhị nhắc nhở..

-Hoàng thượng chuyện đêm qua vẫn chưa có ý kiến gì ah

~~~Ái hậu nàng muốn nói đến chuyện gì?

-Chuyện của Lợi nhi cùng Mân Hào ah

~~-Ắc chuyện này...

Quyền Trục cùng ai đó đồng dạng lạnh cả sống lưng đưa mắt khẽ nhìn nhau , lại nghe thanh âm vui vẻ của hoàng hậu Chiêu Nghi....

-Người xem tuổi Lợi nhi cũng không còn nhỏ , người xem Mân Hào cùng Lợi nhi cũng bên cạnh từ nhỏ tính tình bọn chúng cũng đồng dạng hòa hợp , người cũng thấy tính khí bốc đồng của Lợi nhi chắc cũng chỉ có hần mới chịu nổi...

-Mẫu Hậu..

-Kêu gì mà kêu con im lặng cho ta và phụ hoàng con nói chuyện

Du Lợi cố gắng cắt ngang quá trình khen người ngoài, sỉ vả hài nhi của mẫu hậu mình , chỉ thấy câu nói mới bắt đầu đã bị mẫu hậu trừng mắt giết chết tâm mới non nớt sinh ra , lại hướng phụ hoàng tiếp tục bản tình ca không màn đến nét mặt đen hơn cả đất nòi của ai kia. Giờ khắc này thật muốn xà vào lòng nương tử khóc lóc ỉ ôi ah , càng nghĩ càng ảm ức nhịn không quay đầu nhìn Tú Nghiên

“Nương tử mậu hậu khi dễ ta”

Tú Nghiên nhìn Du Lợi ai oán nhìn mình không khỏi dở khóc dở cười ,giờ có muốn hưởng nàng (ôm ấp) an ủi cũng không được ah , với lại bản thân cũng muốn biết kết quả của việc hoàng hậu đang nói sẽ là dạng gì chớp mắt nhìn trương phu như nhắc nhở

“Ngoan đừng nháo”

Nhìn biểu tình có chút gượng ép của Du Lợi cùng hướng đến lời nói của hoàng hậu , Duẫn Hạo này giờ cũng im lặng lắng nghe xem như thế nào mà còn báo cho Mân Hào một cái tin tốt.

-Chuyện này không thể cứ thế mà định , ái hậu nàng cũng biết Lợi nhi là nữ nhi độc nhất trong hoàng thất Quyền triều ta , chuyện chung thân đại sự của nàng cũng nên suy tính kỹ càng một chút.

-Haizz thần thiếp cũng biết nàng là trân châu bảo bối trong tay người, nhưng người có từng nghĩ đến những năm qua các nước qua đây cầu thân không ít người hết lần này đến lần khác từ chối nói Lợi nhi còn nhỏ tuổi , nay nàng đã 18 không thể cứ thế chối từ mãi. Người cùng thiếp đều không muốn xa nàng vạn sự chi bằng gả cho người trong nhà còn hơn là ngoại ban , Mân Hào cũng là huyết mạch duy nhất còn lại của Đoàn gia nhà thiếp , lại có công đi xứ sang nước khác nhiều năm như vậy so với những vương gia công tử trong triều vẫn là lựa chọn tốt nhất hay sao?

-Đúng ah phụ hoàng , Mân đệ từ nhỏ đã ở trong cung cùng bọn ta lớn lên tính tình từ nhỏ thông minh cương trực , văn võ song toàn so với người khác chỉ có hơn chứ không kém ah

-Hạo nhi nói đúng ,Mân Hào cùng Lợi nhi sánh đôi bên nhau ,đúng là trai tài gái sắc người nói xem hôn sự như thế còn có cái gì không được ah

“Haizzz không được ở đây là nữ nhi của nàng đã có “thê tử” ah , chuyện này làm sao mà tính đây”

Quyền Trục nhủ nhủ mày nhìn hoàng hậu cùng Duẩn Hạo hồ hởi mong chờ , bản thân không nhìn cũng biết nhi nữ cùng nương tử của nó bên cạnh mặt đen như mực hận không thể một đao chém chết cái loại sự tình này nha.

-Chuyện này để trẫm về suy nghĩ thêm rồi hãy quyết định.

-Hoàng thương người có thể trong 3 ngày cho thần thiếp một đáp án được hay không?

-Ấc chuyên này...haizz thôi được 3 ngày sau ta sẽ cho nàng câu trả lời hợp lý nhất.

Hoàng hậu Chiêu Nghi cùng Duẫn Hạo nhìn nhau mỉm cười trong thâm tâm cũng chắc chắn hôn sự này sẽ diễn ra , Du Lợi nghe phụ hoàng trả lời xong mặt khẽ biến sắc mắt tròn tròn nhìn Quyền Trực như thể không tin vào tai mình. Chỉ thấy Quyền Trực lắc đầu đứng dậy rồi đi lướt ngang nàng còn cố ý để lại ám hiệu cho nàng tới đến Quyền gia trang gặp mình ...Du Lợi trong lòng không khỏi run lên sợ hãi tay siết chặt thành quyền cũng đồng dạng phụ thân nắm tay Tú Nghiên cáo lui về cung để lại bọn họ cùng nhau ở lại tiếp tục vui vẻ.

Bước đi nhanh như lướt gió tay nắm chặt tay thời khắc này thứ làm tâm tình Du Lợi rối loạn lại chính là hôn sự của mình , bản thân không phải không nhận ra kết cục cũng sẽ đến nước bị định thân nhưng không phải lúc này không thể trong thời điểm mình vừa mới có được Tú Nghiên càng không chấp nhận được cái loại hôn sự từ trên trời rơi xuống này .

-Du Lợi

-.....

-Bình tĩnh

Dừng bước đi đột ngột xoay cái nhìn có phần không yên ổn đến Tú Nghiên gương mặt Du Lợi biểu lộ bối rối cùng rối loạn , chỉ thấy Tú Nghiên gương mặt không gợn sóng lạnh nhạt nhưng ánh nhìn rộ vẻ lo lắng. Cánh tay còn lại được nàng nắm lấy siết chặt ngón cái có ý xoa xoa cổ trấn tĩnh , Du Lợi nhìn xuống hai cánh tay được nàng bao bọc có phần bình ổn một chút..

-Nghiên Nhi chuyện vừa rồi...

-Không phải ý muốn của người ta biết , dù vậy cũng không nên có bộ dáng bồn loạn như thế này dù...

-Nàng không lo lắng sao? Nàng không sợ ta bị người khác cướp đi hay sao? Nàng...

-Trước hết ổn thỏa cuộc gặp mặt với hai người bọn họ về đến Trịnh phủ hãy nói...

-.....

Khẽ siết chặt bàn tay nở nụ cười thay câu trả lời , Du Lợi xoay người bước chân vẫn như cũ bước nhanh về hướng về Ngân Nguyệt cung thời khắc này một chút tâm tình dạo chơi cũng biến mất không còn tung tích ....

Tú Nghiên phía sau lắc đầu bước theo tốc độ nhanh như chạy của Du Lợi , tâm nàng có vài phần suy ngẫm ,sóng trong lòng vì vậy dao động dữ dội nàng biết bản thân không phải không lo sợ chỉ là nếu cả hai cùng lúc dao động ai sẽ bình tĩnh mà đưa họ về với bình yên.

.....

Duẩn Nhi chạy theo sao chủ tử trong lòng dâng lên vài phần khiếp sợ , việc công chúa Du Lợi đã có “thê tử” là điều nàng biết Tú Anh ngay cả hai anh em nhà Phá gia sau cuộc “đả thông tư tưởng” của Tú Anh cũng biết rõ nhất là Hoàng thượng lại càng biết rõ hơn ai hết . Vậy mà bộ dáng Hoàng thượng hôm nay không như ngày thường, những chuyện liên quan đến công chúa luôn rất nhanh quyết định theo hướng có lợi cho nàng nhất , lại là dáng vẻ lưỡng lự mà rời đi. Nhìn biểu tình chủ tử đi như chạy tâm tình bồn loạn như vậy chuyện thập phần bất lợi , Duẩn Nhi cũng không tránh khỏi lo lắng thầm oán trách Tú Anh đúng lúc vắng mặt không thể cùng bàn kế sách giúp Du Lợi .

Về đến Ngân Nguyệt cung chỉ thấy Du Lợi bước dài tiến vào phòng gương mặt buồn bực lạnh nhạt chẳng buồn nhìn đến đám nô tì lớn nhỏ bộ dáng hành lễ hai bên , cửa phòng cũng rất nhanh đóng sầm để lại thanh âm mang hơi hướng bực tức của chủ nhân.

Uống liên tục hai ly nước cũng không làm trôi đi cái cảm giác tức nghẹn nơi cổ họng , mày nhíu chặt mắt nhắm nghiền tay cầm ly trà run nhẹ cho thấy bản thân đang cố dồn nén cơn giận . Tú Nghiên bên cạnh thu mọi thứ vào mắt không khỏi lắc đầu tiến bước đến bên cạnh vươn tay xoay đối phương về phía mình ,tay cô kéo dẫn đôi mày đang có nguy cơ dính lại với nhau , thanh âm mềm mỏng như nước rót vào tai...

-Cứ như vậy nhần nhó mọi chuyện cũng đâu tự giải quyết , vô tình để chúng dính vào nhau còn đâu “tuần mỹ tướng công” của ta đây?

Nghe câu bông đùa của ai đó luôn nổi tiếng băng sơn ngàn năm không khỏi nhếch môi , Du Lợi mở ra mắt đẹp hơi híp mi nhìn Tú Nghiên..

-Nương tử nàng hôm nay cũng biết nói chuyện cười ah

~~~Đổi lại nụ cười của “tuần mỹ tướng công” thì ta không ngại bày trò ah

~~Tay ôm lấy vòng eo kéo đối phương về phía mình , Du Lợi ôm lấy Tú Nghiên áp mặt vào lòng ngực nàng thở dài thành tiếng...

-Nghiên Nhi

~~~Ân

~~~Cái chuyện kia thật là buồn chán chết ta

~~~Hihi nếu loại chuyện bát nháo kia dễ dàng giết người như vậy , thì không có ngày này bộ dạng mà ôm ta

~~~.....

Nhắm mắt cảm nhận từng nhịp tim trầm ổn của Tú Nghiên cùng cái hành động yêu chiều khi nàng nhẹ nhàng hôn lên đỉnh đầu của mình , Du Lợi thấy cái nặng nề trong lòng vơi đi vài phần .

“Để mặc cái thứ quý quái đó về sau tính, bây giờ vẫn là hưởng thụ không khí ngọt ngào của hôn nhân ah~~”

Hết hôn lại nhẹ nhàng đặt cằm lên đỉnh đầu của Du Lợi dựa dẫm , tay ở lưng dịu dàng xoa xoa như giúp đối phương bình ổn , ở bên cạnh trợ giúp một đoạn thời gian nàng cũng hiểu được cái tính tình có vài phần “nhi đồng” của Du Lợi. Tốt nhất lúc này làm cho “nhi đồng” trong lòng nàng bình ổn sẽ nhanh lấy lại bộ dáng hihihaha tự do tự tại ngày thường , chỉ cần cho nàng chút thời gian để điều tiết tâm tư mà thôi...

“Cốc cốc cốc”

-Công chúa bên ngoài thái tử và vương gia đang chờ người.

-Hừm ta biết rồi lui ra nói bọn họ chờ ta một chút!

-Dạ vâng!

Đợi người bên ngoài rời đi Du Lợi như cũ thở dài thường thuật , khiến người đang đứng ôm mình nãy giờ không khỏi cười khổ , rời ra cái ôm Tú Nghiên vươn tay chỉnh lại chút tóc bị nàng làm rối loạn trở về nếp, đưa tay vuốt ve gương mặt có phần phụng phịu của Du Lợi cúi đầu hôn lên mũi cao an ủi.

-Ngoan đi thôi! Không phải muốn cùng ta dạo chơi ngắm cảnh hay sao?

-Haizz bên ngoài không phải có hai vị khách không mời hay sao?

-Dù vậy vẫn nên vui vẻ thưởng ngoạn một chút, ta không muốn nhìn gương mặt buồn chán “xấu xí” này chút nào nha

~~~Hảo hôn ta coi có bớt “xấu xí” hay không?

Tú Nghiên môi cười hôn lên “cái” gương mặt vẫn cố làm ra bộ dáng phụng phịu “xấu xí”...

“Chụt”

-Hừm không có cảm giác nha

~~~“Chụt chụt”

-Chưa cảm nhận được gì ah

~~~“Chụt chụt chụt”

- Vẫn chưa thấm thía gì hết ah

~~Nhắm mắt gương mặt lộ rõ biểu tình hưởng thụ môi còn khe khẽ nhếch lên nụ cười của Du Lợi không khỏi khiến Tú Nghiên đỏ mặt cười , cuối cùng quyết định ấn môi mình bao trùm lên làn môi mềm mại ngọt ngào đang mỉm cười đầy trêu chọc nàng .

Tay ôm eo siết chặt tay cố trụ gáy Tú Nghiên Du Lợi đảo khách thành chủ cuốn lấy môi hôn hòa điệu , trong phòng một mảnh xuân tình ngọt ngào môi hôn để lại bên ngoài khách (không mời mà tới) nhấp nhom chờ mong...

## 29. Chap 53: Mây Đen Kéo Tới...

Chap 53:

\*\*\*Thôi Gia trang\*\*\*

Đã lâu rồi Tú Anh mới đặt chân về nhà không khí nơi đây vẫn như trước , núi non trùng điệp suối nhỏ lượn quanh bao trùm che giấu Thôi gia trang trong “lòng” , quanh năm cảnh đẹp như mê hoặc khiến cuộc sống trong trang như ở tiên cảnh. Tú Anh y phục lục sắc nam nhân đỉnh đạt bước đi chậm rãi tiến vào gia trang , gia đình thấy thiếu chủ một phen vui mừng náo loạn , Phúc quản gia không khỏi vui mừng hơn hởi gương mặt già nua nhiều nếp nhăn nở nụ cười bước tới nắm lấy tay Tú Anh cười nói:

-Thiếu chủ người đã về!

-Uhm

~~~Người đầu nhanh đến thư phòng thông báo với lão gia thiếu chủ đã về....Thiếu chủ đường xa mệt mỏi mau mau vào trong để lão nô kêu người chăm sóc...

-Lão Phúc người thật là ta cũng đâu còn là hài tử nha

~~Tú Anh môi cười haha vỗ nhẹ lên cánh tay đang có chiều hướng muốn đem nàng đi “thay tả” của lão quản gia , lão Phúc cũng coi như là “vú em” hai đời của Thôi gia. Phụ thân được người này chăm sóc từ nhỏ đến khi thành gia lập thất cho đến Tú Anh mới hình thành trong bụng mẫu thân đến khi chào đời cũng là lão quản gia này chăm sóc mà lớn. Tuy đã lớn tuổi vẫn nhất quyết chăm chút từng chút Thôi gia không chịu nghỉ ngơi , trong Thôi gia Lão quản gia này chiếm một vị trí quan trọng trong lòng lớn nhỏ trong trang.

Tú Anh theo bước chân có phần gấp gáp của lão Phúc bước vào chính viện , môi không lúc nào không nở nụ cười...

-Anh nhi

-Phụ thân ta đã về ah~~

-Về là tốt, về là tốt đến đây Phụ thân coi người như thế nào cao lớn rồi nha

Thôi Đại Bân nhìn nhi nữ tướng mạo so với lúc rời đi cao lớn, gương mặt càng lớn càng “tuấn mỹ” không khỏi mỉm cười vui vẻ , buông tay Tú Anh như thói quen lúc nhỏ xoay một vòng trước mặt phụ thân nhếch môi cười dò hỏi

-Phụ thân thế nào?

-Hảo cao lớn hơn so với trước kia nhưng hơi gầy hơn so với tướng tượng của ta một chút

-Hehe

Thôi Đại Bân đột nhiên xuất thủ Tú Anh nhanh nhẹ tiếp chiêu cha tiến con lùi quyền cước cứ như mưa bão tung tới khiến khiến lão Phúc nhìn đến hoa mắt , hai người cứ thế kẻ đánh người đỡ đánh qua đánh lại đến khi liên thủ tay đánh chân đá di chuyển đến trường kỷ ,Tú Anh xuất cước khiến phụ thân mình phải bước lùi cố thủ. Nhanh nhẹn phi thân ngồi “phịch” xuống trường kỷ tay rót lệ trà hai tay nâng lên..

-Phụ thân uống trà ah

~~Thôi Đại Bân nhìn Tú Anh môi nở nụ cười vui vẻ tay cầm chén trà uống một hớp..

-Bên ngoài vẫn siêng luyện tập vậy là tốt..Anh nhi lâu như vậy mới về, con bên ngoài vui chơi quên mất phụ thân ở nhà mong nhớ con rồi sao?

-Hehe phụ thân người lại như “gà mẹ” chần con nha

~~~Hừ không phải ta chỉ có độc nhất người nên mới biến thành “gà mẹ” như thế này

-Ý người là nói muốn có thêm vài đứa nữa chứ gì

-Hừm một mình người đã làm ta đủ mệt rồi , nói đột ngột về đây là vì chuyện gì?

-Phụ thân Lâm Phong rời khỏi trang từ lúc nào?

Thôi Đại Bản kinh ngạc nhìn Tú Anh việc Lâm Phong rời đi không phải ai cũng biết , vậy mà hôm nay Tú Anh đột ngột về lại dò hỏi về chuyện này không khỏi khiến hắn bất ngờ..

-Sao người biết Lâm Phong rời đi?

-Ta gặp huynh ấy nhưng gặp mặt hai lần đều là không như người ta đã cùng lớn lên , phụ thân người nói ta biết rõ cuộc vì sao Lâm Phong lại rời khỏi trang?

-Chuyện này...Anh nhì vào thư phong cùng ta

-.....

Lão Phúc nhìn thấy hai cha con Tú Anh rời đi không khỏi thở dài , chuyện Lâm Phong rời đi đã xảy ra cũng hơn 2 năm rồi , lại không nhện được nhớ về chuyện xưa cũ chuyện buồn vui lẫn lộn trong Thôi gia .

Lâm Phong từ nhỏ đã mất đi phụ mẫu được Thôi Đại Bản đem về nuôi nấng dưỡng dục ,một phần vì trả ơn ân nhân năm xưa cứu mình một mạng , một phần vì nhìn đứa nhỏ sắp xỉ tuổi Tú Anh lại bất hạnh trong một đêm mất đi toàn gia chỉ còn một mình hắn sống sót . Cứ nghĩ Tú Anh cùng Lâm Phong từ nhỏ lớn lên tình cảm cư nhiên rất tốt luôn như hình với bóng không rời , Thôi Đại Bản còn có ý định “se duyên” cho bọn họ. Chỉ có điều cái ý muốn này chỉ được Lâm Phong hân hoan hưởng ứng mà mong chờ , còn về phần Tú Anh lại phi thường phản đối náo loạn cả lên , đến khi một mình cùng nhi nữ mới biết nàng từ nhỏ đã thích nữ nhân không có cảm giác với nam nhân khiến Thôi Đại Bản như bị đánh trúng đầu mà choáng váng

Nghe được sự thật không tưởng nữ nhi hắn yêu thương chăm chút lại như thế nào lại luyến ái , khiến Thôi Đại Bản muốn ngắt xiu đem mình suốt một tháng trời dường như “bế quan” suy ngẫm . Vài phần tự trách có phải nương tử vừa hạ sinh Tú Anh đã qua đời , một mình hắn luyến thê tử thương nữ nhi mất mẫu thân từ nhỏ mà hắn khẳng khẳng tự tay chăm nàng yêu thương nàng hết mực. Lúc mang thai hắn cùng thê tử lại nghe nói từ rất nhiều bà mẹ cùng những người có kinh nghiệm khẳng định đứa nhỏ trong bụng là một hài tử mà vui mừng hết mực , thê tử còn ra sức tự làm rất nhiều y phục cho hài nhi. Đến khi nương tử mất đi do sinh khó , không ngờ điều mọi người nói với hắn đều sai hết nàng hạ sinh một nữ nhi thay gì một hài tử không khỏi khiến hắn có điểm bất ngờ cùng nủi tiếc. Dù vậy vẫn là hết mực thương yêu nữ nhi của mình , những bộ y phục hài tử vẫn được Thôi Đại Bản dùng cho đứa nhỏ coi như hoàn thành ước nguyện của thê tử trước khi ra đi , đến lúc lên mười vẫn không thay đổi y phục nữ nhân cho hài nhi. Đến khi tiệc rượu anh hùng đến Thôi gia trang mười người hết mười cứ tẩm tât khen hài nhi tuấn mỹ hắn mới té ngã mình có chút không để tâm hài tử mình là nữ nhi để mặc nam phục làm cho người khác hiểu lầm lớn như vậy . Sau hôm đó cho người mua nữ phục cho Tú Anh thì nàng một mực không mặc còn tức giận hơn cả tuần , vì yêu thương mà hắn cũng chịu chuộc để mặc nàng sở thích muốn mặc gì làm gì thì làm khả nghĩ lớn lên ác nàng sẽ hiểu. Nhưng kết quả cho hắn thấy hoàn toàn không như hắn nghĩ , nữ nhi của hắn từ trong thâm tâm cũng chưa bao giờ coi mình như nữ tử bình thường , nàng luyến nữ nhân , thích luyện quyền hơn luyện kim khâu , cầm kỳ thi họa nàng đều biết nhưng lại dùng nó để chiêu dụ nữ nhân con nhà người ta mà thôi. Đến khi Thôi Đại Bản chấp nhận sự thật nữ nhi mình luyến ái nữ nhân ,thì không bao lâu Tú Anh vì muốn trốn tránh đảm nhiệm chức đương chủ gia trang mà trốn đi trong đêm , tuy vẫn báo tin về nhà thường xuyên nhưng cũng khiến phụ thân ở nhà lo lắng...

Trong thư phòng Thôi Đại Bản vài phần thở dài nhìn Tú Anh bộ dáng có phần trầm mặt , hắn biết tuy không có tình cảm trái gái nhưng tình cảm “huynh đệ” khẩn khích của Tú Anh cùng Lâm Phong vẫn còn đó làm sao mà nữ nhi mình lại không lo lắng cho người “huynh đệ” này được...

-Vì cừu hận gia tộc sao?

-Uhm Lâm Phong hắn không bỏ xuống được nhất quyết đi theo kẻ đó quyết rửa thâm thù đại hận..

-Sao phụ thân không ngăn hắn lại , chuyện trước kia đâu ai muốn hai nước giao tranh khó tránh thương vong...

-Ta đã cố gắng khuyên can nhưng người đâu phải không hiểu tính cách của hắn , cứng đầu chuyện đã quyết nhất định sẽ làm cho bằng được..

-Lâm Phong điên rồi, làm sao có thể theo một tên vô năng vô đức thuộc loại tiểu nhân háo sắc , kẻ như vậy tài đức gì mà phò trợ chứ?!

Tú Anh nhin không được hết lớn , theo như hiểu biết của nàng Triệu thị là một nước nhỏ dưới trướng của nhà Quyền , được Quyền thị giao coi một vùng phong vương lại sinh ra thói hôn quân vô độ, mê luyện tửu sắc , làm dân chúng lâm vào cảnh đói khổ lầm than .Hay tin nhà Quyền một trận đem dân chúng cứu lấy ,ban chiếu diệt đi toàn tộc thành phần hỗn đàng của họ Triệu , thống nhất một nước tự mình chăm lo giúp con dân an cư lạc nghiệp . Giờ đây dòng máu cuối cùng của Triệu thị cũng không khác gì đời trước ,tính tình hỗn đàng vậy mà Lâm Phong vẫn một mực mê muội phò trợ giúp đỡ không phải là biết ác vẫn làm hay sao?

-Phụ thân của Lâm Phong năm xưa cũng vì trung thành với hôn vương đến khi hối hận toàn gia đã bị diệt uất ức mà tự xác , giờ đây đứa trẻ này cũng đang bước theo vết xe đổ của phụ thân hấn mà lầm đường lạc lối...ta đã hết lời khuyên can nhưng vô dụng , Anh nhi giờ chỉ có con mới có thể đem hấn quay về con đường chính đạo mà thôi!

-Giờ tung tích của hấn ở đâu con cũng không biết , làm sao có thể đưa hấn quay về.

Tú Anh tức giận đánh xuống bàn hậm hực thanh âm.

-Từ lúc hấn đi ta đã cho người nhờ đến anh hùng bạn hữu khắp nơi dò la hành tung của hấn , hằng ngày đều có người báo tin về sẽ dễ dàng giúp con tìm ra Lâm Phong!

-Phụ thân đúng là người vẫn rất chu đáo.

Cơ mặt thoáng cái đã dẫn ra ít nhiều không khỏi khâm phục Phụ thân mình , giờ càng hiểu vì sao giang hồ bạn hữu khắp nơi luôn hướng Thôi gia nghe lệnh...

-Phụ thân người có biết tên họ Triệu đó dám cả gan làm giả ký hiệu của Thôi gia ta mà làm ra nhiều chuyện sần bậy hay không?

Ấn ký của Thôi gia chứa biết bao nhiêu ý nghĩa trong giang hồ có biết bao nhiêu sức mạnh đối với quần hùng , “hành hiệp trượng nghĩa” là tiêu chí của Thôi gia , sao có kẻ dám dùng ấn ký này làm nên chuyện sần bậy không khác gì đem danh tiếng trăm năm của Thôi gia ra bôi nhọ nghe đến đã khiến Thôi Đại Bản thức giận đập bàn gẫy cả chân..

“Bốp”

-Khốn khiếp! Hấn dám lấy danh tiếng Thôi gia ta bày trò sao?

-Ta nghĩ điều quan trọng lúc này cần triệu tập huynh đệ quay về Thôi gia tránh trường hợp các huynh đệ nhận nhầm chỉ thị của kẻ địch , cũng như mời các anh hùng các tỉnh đến Thôi gia trang giải thích cùng trước khi chuyện lớn xảy ra .

-Được...Anh nhi việc này giao cho người.

-Dạ

Để lại Thôi Đại Bản tức giận trong y phòng , Tú Anh rất nhanh rời đi nhà lớn triệu tập những tinh anh trong trang đi truyền lệnh nhanh chóng triển khai hành động...

-Thiếu chủ có tin tức mới báo về.

Lão Phúc đi nhanh về phía Tú Anh đưa một mẫu da chứa tin tức , Tú Anh quen thuộc lấy bên thắt lưng một lọ dung dịch bôi lên mảnh da rồi hơ nhẹ trên lửa để nội dung từ từ hiện ra...

“Lâm Phong đang ở nước Lai Lập – Họ Triệu đã làm Phò mã gia Lai Lập – Đang luyện quân lập trận”

“Rầm”

Tú Anh nhin không được một chưởng đem bàn đánh sập gầm lên

-Khốn Khep...

Nước Lai Lập cùng Quyền thị có lịch sử giao tranh đã nhiều năm , mảnh đất màu mỡ của Quyền thị là miếng mồi ngon mà Lai Lập muốn có được tuy bao năm nay hai nước coi như không xảy ra xung đột nhưng nếu tên họ Triệu kia bên tai kích động không biết chuyện gì sẽ xảy ra .Càng ngày càng tiến quá xa tín hiệu cũng vì vậy mà luôn mức xấu cao , nếu không ngăn chặn kịp thời giao tranh của hai nước chắc chắn sẽ nổ ra người chịu khổ chính là bá tánh....

\*\*\*Kính Thành\*\*\*

Trên con đường ngập bóng cây liễu trồng một hàng dài thẳng tắp , không khí mát mẻ với những làn gió nhẹ mang chút vị ngọt của nước sông xanh đang êm đềm trôi. Du Lợi mỉm cười tay trong tay với Tú Nghiên đang đi tản bộ dọc bờ sông , đây là một trong những nơi đẹp được nhiều đôi tình nhân lui tới để ngắm cảnh tâm tình...

-Nghiên Nhi thấy nơi này thế nào?

-Đẹp ah

~~~Ta đã muốn dẫn nàng đến đây lâu rồi nha..

-Ân..

Dẫn Tú Nghiên đến một tán liễu to như chiếc ô bao trùm “một cõi” Du Lợi ma mãnh đem thê tử kéo vào trong ôm ấp , những tán cây rủ xuống che khuất bóng dáng bọn họ bên trong chỉ để lộ chút hài bên dưới.

-A Quyền bọn họ sẽ rất nhanh đuổi tới không nên nháo ah

~~~Hừ ta mặc kệ , có đuổi tới cũng một lúc lâu ,Duẫn Nhi sẽ biết cách giữ chân họ một lúc nữa ta không muốn buổi hẹn hò của chúng ta bị họ làm mất hứng..

-Nhưng...

Du Lợi nuốt lấy thanh âm vào trong miệng cuốn lấy môi mộng vào nụ hôn ướt át , từ lúc rời cung đến giờ cứ phải ngó trước ngó sau , chạm tay cũng phải ý tứ nhìn một chút , nhìn thê tử “thơm mát” bên cạnh lại không thể ôm vào lòng quả là cực hình thống khổ. Lúc ngồi trong tiểu lầu uống trà ý định “vứt bỏ” hai người bọn họ rất nhanh được thực hiện , để Duẫn Nhi cùng Phá Hữu-Lôi giữ chân còn bản thân đem nàng trốn mất.

Rời ra nụ hôn khi thấy ai đó vô lực giật nhẹ áo mình , Du Lợi nhìn Tú Nghiên e lệ trong lòng mặt sớm ửng hồng một mảng , yêu thương xoa xoa bờ môi bị mình hôn trở nên sưng đỏ lên mà cười tít mắt.

-Nghiên Nhi nhìn nè..

Du Lợi đưa tay vén vài nhánh liễu sang bên hơi xoay Tú Nghiên nhìn về phía bờ sông ánh nắng chiếu xuống mặt nước tạo thành những màu đẹp óng ánh kỳ diệu như những viên ngọc trên mặt nước , Tú Nghiên mắt không khỏi mở to nhìn vẻ đẹp mà thiên nhiên ban tặng .

Nép người dựa sát vào người Du Lợi áp tai nghe nhịp tim trầm ổn cảm nhận hơi ấm của Du Lợi bao trùm lấy cơ thể mình , đỉnh đầu có sức nặng nhẹ nhàng gác lên hơi thở ấm nóng phả lên đỉnh đầu nàng .

-Thật đẹp..

-Nàng thích không?

-Ân!

-Nếu núp dưới đây sau trời mưa sẽ còn thấy được cầu vồng rất đẹp!

-Thật sao?

-Thật...Vào ngày mưa tan chúng ta sẽ cùng đến đây xem

-Ân..

Ôm siết Tú Nghiên vào lòng giờ phút này thật muốn thời gian cứ thế ngưng đọng mãi mãi , muốn đem nàng giấu đi sống một cuộc sống chỉ có hai người không bị ai quấy rầy...

-Du Lợi....Du Lợi muội ở đâu? Du Lợi....

-Tú Nghiên.....Du Lợi.....

“Haizzz”

Không hẹn mà gặp tiếng thở dài cùng lúc phát ra ,Tú Nghiên ngẩng mặt nhìn gương mặt đang dần biến chuyển khó chịu , cười cười đưa tay xoa xoa hai gò má phụng phịu hơi nhón người hôn lên đôi má đáng yêu của Du Lợi .Nhếch môi cười Du Lợi cuối đầu hôn lên đôi môi mật ngọt của Tú Nghiên , ôm siết nàng vào lòng thật muốn đem thứ âm thanh hỗn tạp ngoài kia quên lãng đi không muốn rời xa ngọt ngào trong tay mình.

Duẩn Hạo cùng Mân Hào lo lắng kiếm tìm hình bóng quen thuộc từ lúc rời cung vẫn ổn vậy mà chớp mắt một cái cả hai người đều biến mất không khỏi khiến bọn họ lo lắng , rặng hỏi mãi Duẩn Nhi mới nhớ ra nơi này mà đưa họ tới nơi này tìm kiếm. Loay hoay mãi mới thấy Du Lợi cùng Tú Nghiên đang ngồi ngắm cảnh...

-Du Lợi muội làm bọn ta tìm kiếm đến sợ hãi ah...Đi đến đây cũng không nói với bọn huynh một tiếng!

-Haizzz hai người thật làm mất cảm hứng ngắm cảnh của muội nha

~~~Du Lợi bọn huynh không cố ý..

-Đi thôi Tú Nghiên ta mất hứng ngắm cảnh rồi...

Mân Hào có phần tức giận bước tới nắm lấy cánh tay Du Lợi kéo đi , sáng nay khi hắn biết được tin Hoàng thượng sẽ sớm ban hôn Du Lợi cho hắn đã vui mừng khôn siết . Mân Hào đã chờ đợi ngày này lâu lắm rồi và hắn sẽ không dễ vụt mất tình yêu của đời hắn , hắn đã yêu Du Lợi ngay từ cái nhìn đầu tiên, vì nàng hắn đã không tiếc làm mọi điều nàng yêu cầu . Ngay cả việc đem bản thân của mình vào chốn nguy hiểm mục đích là đánh đổi được cơ hội được sánh đôi cùng nàng đến cuối đời...

-Du Lợi chuyện gì làm muội khó chịu hãy nói cho huynh biết

-Nếu ta nói chính Huynh làm ta khó chịu thì sao?!

-Sao lại do ta?

-Huynh đột nhiên quay về lại hiển nhiên trở thành người chỉ định hôn sự cùng ta.

-Là vì chuyện này?

-Đúng!

-Ta nghĩ muội sẽ giống ta rất vui chứ!

-Sao ta phải vui khi cuộc sống tự do tự tại của ta vì hôn sự này mà chấm dứt chứ!

-Không phải lúc nhỏ muội nói lớn lên sẽ gả cho ta sao? Muội gả cho ta , ta đảm bảo cuộc sống của muội vẫn như vậy không có gì thay đổi , muội vẫn được tự do tự tại làm những gì muội thích.

-Không giống!

-Có gì không giống?!

Du Lợi mặt mày tức giận ...quát lớn...

-Ta gả cho huynh liệu ta muốn làm gì cũng không cùng huynh bàn bạc , đột nhiên biến mất vài ngày có khi kéo dài vài tháng đến cả năm huynh có chịu đựng được mà không hỏi ta đã đi đâu làm gì không? Lại càng không muốn cùng huynh sinh hài tử, chẳng muốn đồng sàng cùng huynh hay làm những việc ân ái ái ái kia với huynh ,cũng sẽ không cho huynh lập thêm thê thiếp, huynh cũng không chấp nhất không để tâm chứ?

-Chuyện..này...

-Ta đã ấn định cả đời không muốn gả cho bất kỳ nam nhân nào... Nhưng nếu huynh chấp nhận cuộc hôn nhân hữu danh vô thực như vậy thì được ta gả huynh.

-.....

Mân Hào vô lực buông lời cánh tay Du Lợi , hắn không nghĩ đến được sự việc lại như thế này , bao năm nay hắn phần đầu cũng vì nàng , hình bóng ngự trị trái tim hắn cũng chỉ có nàng . Biến mình trở nên cường đại trong mặt thể nhân cũng vì nàng , vậy mà chính nàng Du Lợi công chúa mà hắn lưu luyến bao năm qua lại nói với hắn những lời khiến lòng hắn tan nát...Tại sao lại như thế này?

Du Lợi nhìn gương mặt tối sầm trước mắt cũng biết được phần nào kết quả , nàng đã đạt được mục đích “tiêu diệt” sạch sẽ tâm Mân Hào , dù tình cảm (huynh đệ) đối với hắn vẫn như xưa quý mến. Nhưng ngay từ khi bắt đầu ấn định lưu luyến Tú Nghiên , Du Lợi đã hứa với lòng cả đời chỉ có Tú Nghiên dù cho có phụ cả thế gian cũng nguyện ý không thay lòng.

Du Lợi xoay bước đi rồi đi không muốn nhìn thấy gương mặt âu sầu của Mân Hào , thâm tâm chỉ có thể âm thầm nói với hắn lời “xin lỗi”

“Pha”

Du Lợi chỉ cảm thấy toàn thân bị bao bọc môi bị áp trụ nộ hân đầy tính cường đoạt , rất muốn một chương đáng chết người lại không cách nào ra tay chỉ ra sức vùng vẫy cố thoát . Miệng ngậm chặt không cho hơi thở cùng chiếc lưỡi “gồm ghiếc” kia chạm vào mình , Du Lợi thật muốn lúc này không phải mang thân phận là công chúa mà là A Quyền sẽ không ngần ngại phé hắn.

.....

Lúc Du Lợi bị Mân Hào kéo đi Tú Nghiên chỉ muốn bước nhanh đến níu giữ “trượng phu” của mình lại bị Duẩn Hạo ngăn cản , hảo cảm dành cho người đứng trước mặt càng ngày càng mất đi như xe rút dốc không cách nào nắm giữ , giờ đây chỉ còn là cái liên hệ lỏng lẻo “anh chồng và em dâu”

-Muội nên để hai người họ nói chuyện riêng với nhau.

-.....

Im lặng coi như ngầm đồng ý chỉ là Tú Nghiên muốn đứng từ xa nhìn coi Mân Hào muốn làm gì , nàng thừa biết thân phận hiện tại của Du Lợi không thể tự do động thủ , vì vậy nàng muốn âm thầm bên cạnh để canh chừng, nàng là không có chút tin tưởng cái tên Mân Hào này.

-Ta cũng có vài lời muốn nói với muội!

-Được ta nghe

-Vì sao muội lại không muốn cùng ta định thân , thà chấp nhận lấy một kẻ xa lạ không rõ thân thế , trong khi ta có thể mang lại hạnh phúc cho nàng .

Nghe lời Duẩn Hạo nói Tú Nghiên cảm thấy vài phần tức giận trong lòng , ngay từ đầu đối với hắn chưa bao giờ có ý nghĩ nảy sinh tình cảm càng không bao giờ “mơ tưởng” cùng hắn chung thân đại sự cả đời. Giờ đây nàng đã thành thân có phu quân vậy mà người này vẫn như vậy đứng trước mặt nàng chất vấn , không hiểu hay cố tình không hiểu sự việc từ trước đến giờ là như thế nào sao?

-Vậy người có thể mang lại hạnh phúc cho ta những gì? Ngoài tước vị dưới một người trên vạn người nữ nhân khác , ta còn sẽ nhận lại đau khổ hơn vạn nữ nhân khác khi phu quân ta bên cạnh trăm thê thiếp cung phi. Ta cũng chỉ là một nữ nhân bình thường cũng muốn yêu thương chiều chuộng, muốn cuộc sống an an ổn ổn ,cùng phu quân trải qua tận hưởng lạc thú nhân gian chu du khắp chốn , chứ không muốn cả đời bị giam cầm trong chốn cung cấm cùng trăm nữ nhân khác phục vụ người. Người không thể từ bỏ tước vị cùng trách nhiệm trên vai xuống vì ta , ta lại càng không đủ tình cảm thương yêu cùng người gánh vác trách nhiệm...Vì vậy nếu những lời còn lại muốn hỏi ta , chất vấn ta có hay không một đoạn tình cảm nào với người hiện hữu , cũng xin hướng người lần cuối trả lời người là quân ta là thân có thân thiết hơn chỉ có thể mức độ huynh muội bàn hữu..

Nhìn Tú Nghiên thanh âm cùng ánh mắt nhìn mình đều lạnh nhạt không một chút biểu tình áy náy cũng như lưu luyến không khỏi khiến Duẩn Hạo thâm tâm đau đớn , vẫn cố chấp muốn níu kéo một tia hy vọng cuối cùng....

-Trong tâm tư nàng luôn là những suy nghĩ này dành cho ta!

-Đúng vậy!

-Ta hiểu rồi...Chúc nàng hạnh phúc chỉ mong về sau gặp lại vẫn được nghe nàng gọi một tiếng Hạo ca

-Được! giờ xin lỗi ta muốn quay về Trịnh phủ.

-Uhm...

Tú Nghiên xoay người rời đi để lại Duẫn Hạo một mình lặng im dõi theo bước chân nàng , đoạn tình của hắn nên như vậy mạnh mẽ cắt đi không để người vì mình ngày đêm ấp ủ mong nhớ , bản thân mình vì vậy khó chịu lắm. Bước chân không chậm không nhanh mà kiên định vững vàng bước Tú Nghiên thật muốn mang mình chạy thật nhanh đến chỗ Du Lợi ,nàng cảm giác không lạnh những khi Du Lợi cùng người kia Mân Hào một chỗ , liệu hắn có như Duẫn Hạo nếu kéo Du Lợi hay không?

Những gì thâm tâm lo lắng cũng hiện hữu ngay trước mắt khi mà hình ảnh Mân Hào ôm siết lấy Du Lợi hôn khiến đầu nàng như bị đá đập vào nhức nhối , trong lòng một cổ khí giận sộc lên như núi lửa tung trào . Nhặt vôi vãi hòn đá dưới chân dùng nội lực mạnh mẽ phi đến tứ chi cùng cái đầu đang làm càn với tướng công của nàng , tâm tình vốn lạnh cảm này nổi lên sát khí giết người lạnh nhạt.

-A...

“Bốp”

Du Lợi vùng tay mạnh mẽ tán một cái như trời giáng lên gương mặt đang nhăn nhó vì đau , phút chốc không gian như ngưng trệ gương mặt tối sầm của Mân Hào.

-TA HẬN NGƯỜI

Xoay người chạy đi Du Lợi sợ không kiềm chế được đánh chết hắn , lại càng sợ Tú Nghiên thấy được cảnh tượng vừa rồi sẽ có bao nhiêu là tức giận cùng mất hứng với mình. Cái cảm giác bị ép bức khiến Du Lợi tức giận như phát điên , cả đời nàng ghét như cái loại áp bức này lại không nghĩ đến chính mình có ngày lại bị chính người mình xem như huynh đệ lại làm ra cái loại sự tình này. Tâm lúc này dâng trào uất hận muốn tức khắc rời khỏi cái nơi “chết tiệt” này...

Tú Nghiên liếc nhìn một chút Mân Hào gương mặt , khắc sâu trong tâm nàng cái này món nợ sẽ có ngày nàng trả lại cả vốn lẫn lời gấp trăm lần cho người này ,vì dám làm cái loại sự tình này với người của nàng. Xoay người bọc đường khác giờ phút này một chút cũng không che dấu vận dụng kinh công muốn nhanh một chút tìm thấy Du Lợi , đến khi thấy được thân ảnh quen thuộc đi như bay của Du Lợi trước mặt nói nhanh nện chạy tới nắm tay đem cả hai cùng chung nhịp bước đi về Trịnh phủ....

Trịnh tướng phủ

Khuê Nhi khó hiểu cùng đám tì nữ chuẩn bị nước cùng bồn tắm vào phòng tiểu thư , tiểu thư cùng cô gia đi ra ngoài một ngày một đêm mới về ,khi đi xe ngựa đàn hoàn quần áo cùng vài thứ khác, khi về lại chỉ có hai người bọn họ ngựa xe vài người của cô gia như không khí biến mất. Nhưng điều lạ lùng nhất là về đến cửa thấy nàng đã ra lệnh chuẩn bị bồn tắm tẩy rửa , mà giờ này trời mới chuyển chiều tiểu thư cũng không có thói quen tắm giờ này ah . Mà cô gia sao gương mặt tức giận vừa về đến phòng đứng như tượng quay mặt vào tường tay còn siết thành quyền , thật muốn quan tâm hỏi cũng không dám động khẩu thì cố gắng nhanh chóng giúp tiểu thư cùng cô gia chuẩn bị bồn nước cùng vật dụng khác thật hảo. Chuẩn bị ổn thỏa Khuê Nhi cho người đem vào phòng thêm vài tấm bình phong đặt chúng bao bọc xung quanh bồn nước thật tốt mới bước ra ngoài đóng cửa lại , dặn dò người làm không cho phép ai đến gần đây quay nhiều...

Tú Nghiên đứng đây đem cửa khóa trái mới đi tới nắm tay Du Lợi bước vào trong giúp nàng thoát ly y phục thật muốn nhanh chóng vứt bỏ đồng quần áo bị tên Mân Hào làm “vấy bẩn” ah.

Du Lợi rất nhanh bước vào bồn nước đem chín mình khăn bông kì cọ , chạm đến nơi nào cũng khiến nàng tức giận , nhất là bờ môi nghĩ đến đã đưa khăn bông mạnh mẽ chà sát,chân mày vẫn vì tức giận mà nhíu chặt vào nhau hành động vì vậy mà mạnh mẽ tăng cấp.

Nhìn Du Lợi chà môi đến sưng đỏ không khỏi khiến Tú Nghiên đặt ghế ngồi kế bên nhìn người hành động mà vài phần đau xót , vươn tay ngăn lại tay Du Lợi áp môi mình lên đôi môi sưng ngọt ngào kia . Tú Nghiên muốn chính mình xóa bỏ hoàn toàn dấu tích kẻ kia làm “vấy bẩn” , hung hăng nuốt lấy môi Du Lợi Tú nghiên dùng lưỡi mình “lau” đi mới chậm rãi tách môi “trượng phu” công chiếm đoạt đi mật ngọt xoa dịu đi độ “chua” trong lòng nàng.

Nhìn Tú Nghiên dị thường hung hăng hôn mình Du Lợi cũng đoán ít nhiều nguyên nhân , nói chính xác hơn từ lúc về Trịnh phủ nghe nàng ra lệnh cho Khuê Nhi chuẩn bị bồn tắm đã đoán được Tú Nghiên đã thấy hình ảnh mình vị Mân Hào ôm hôn. Giờ đây cảm nhận sự tức giận trong nụ hôn hiếm hoi được “thê tử” chủ động cũng biết được lòng “thê tử” có bao nhiêu tức giận cùng buồn bực , Du Lợi không khỏi tăng thêm vài phần hận với cái kẻ nào đó. Vòng tay qua cổ Tú Nghiên cho nàng tùy ý “trút giận” lên môi mình , đầu lưỡi rất ngoan ngoãn hùa theo nàng từng hành động “lả lướt”...

Ngân Nguyệt cung

Về đến cung rất nhanh đem lời nhắn của công chúa đến hoàng thượng , lại gấp rút về phòng đem mình dịch dung thành Du Lợi công chúa , theo lời dặn của người mà đóng cửa giam mình trong phòng không cho phép bất cứ ai đến gần . Hoàng thượng cũng đã biết được sự tình tất nhiên sẽ phối hợp cùng nàng, cũng không lo lắng trong một tuần không bị ai quấy nhiễu ngay cả vương gia Mân Hào có tới cũng không sợ bị bại lộ thân phận.

Nằm trong phòng tay cầm chùm nho cho vào miệng từng trái , bắt chéo chân nhớ lại gương mặt của Du Lợi như thế nào tức giận cùng buồn bực ra lệnh ỳnh , rồi cùng Trịnh tiểu thư quay về Trịnh phủ cũng lơ mơ đoán được sự việc nghiêm trọng như thế nào. Trong lòng thầm mong Tú Anh nhanh chóng về đây còn giúp đỡ được ít nhiều sự việc đang ngày càng rối rắm , mặc dù đã dùng đến phương pháp bán tin mà Tú Anh dạy , vẫn lo lắng không biết khi nào đối phương mới nhận được , đến khi nào thì về đến..Nhớ đến hình ảnh của công chúa cùng Trịnh tiểu thư vừa rồi , lại bất chợt nhớ đến Châu Huyền thật muốn ngay lúc này đến gặp nàng , rồi nhanh chóng đưa Châu Huyền bỏ trốn đến nơi không ai biết mà an ổn sống cả đời không bị người khác quay nhiễu...

-Haizzz

Tiếng thở dài nặng nề như không khí chứa độ ẩm thành mưa rơi xuống , biết đâu được sắp tới cơn mưa rào kia sẽ chuyển biến thành giông tố rút xuống những cuộc sống bình lặng đẩy đưa những số phận rời khỏi nhau....

30. Chap 54

Chap 54:

*** Trịnh Tướng phủ ***

Trịnh Khanh trong thư phòng xem binh thư nhưng tâm tình lạc đi nơi nào , từ khi ngoài biên cương đưa về tin tức Lai Lập đang tập trận ,giàn quân khiến lòng hắn luôn lo lắng không yên . Tuy hai nước đã ký kết hiệp ước cùng nhau không xâm phạm lãnh thổ của nhau ,cùng việc con dân hai nước có thể tự do kinh doanh mua bán giữa hai nước .Nhưng việc Lai Lập vô cớ đóng cửa gây khó dễ con dân nước Quyên không khỏi khiến người ta không suy nghĩ . Hàng trăm năm nay Lai Lập cùng Quyên thị giao tranh đầu phải chuyện lạ , đối với một nước nghèo khoáng sản cùng đất đai còi cọc thì việc thêm thuồng một đất nước giàu tài nguyên ,đất đai màu mỡ như Quyên thị luôn là miếng mồi béo bở . Lai Lập đình chiến vì nhân lực cùng tài lực chỉ huy chiến trận không có (Tướng quân của Lai Lập đã bị Trịnh Khanh giết trong khi giao chiến) , giờ đây khi vừa chiêu mộ được một vị tướng trẻ cùng một vị đương kim phò mã chưa đầy 1 tháng đã thấu tóm được hai nước láng giềng .

Ngạc nổi mấy hôm nay Hoàng thượng bận việc Du Lợi công chúa cùng vương gia Mân Hào hôn sự suy nghĩ đến tâm nổi gió không muốn tiếp kiến ai , chính mình cũng không thể cùng người thương lượng chuyện binh ,khiến Trịnh Khanh một bụng lo âu không biết như thế nào trút bỏ .

“Cốc cốc”

-Nhạc phụ A Quyền có thể vào không?

-Vào đi!

Quyền Trục bỏ quyển binh thư xuống mắt nhìn hướng cửa nhìn A Quyền tay cầm khay trà nóng cùng ít điểm tâm bước vào , gương mặt tuấn mỹ trong bộ y phục bạch sắc như ngày thường toát ra vẻ cuốn hút . Chỉ mới cùng Tú Nghiên ở chung chỗ mấy ngày , nhưng nhìn biểu hiện đôi trẻ “quần quít” bên nhau . Điều này khiếnTrịnh Khanh vô cùng hài lòng với người con rể này , chính là cái cách A Quyền biết làm nụ cười luôn nở trên môi của nữ nhi mình . Bất cứ vị phụ mẫu nào cũng muốn nhìn thấy nữ nhi mình có một cuộc sống hạnh phúc , bên cạnh luôn có một nam nhân chia sẻ , gánh vác giúp nàng những muộn phiền lo âu.

-Nghiên Nhi làm ít bánh quế hoa biết người đang trong thư phòng kêu ta mang đến .

-Để đó đi .

-Nhạc phụ nếu người nhân rồi ta cùng người chơi vài ván cờ.

-Cũng được , lâu ngày không cùng ai chơi cờ cũng “ngứa” tay , chơi vài ván xem ra không tệ .

-Hihi vậy xem ra ta vào đúng lúc rồi.

Du Lợi cười cười bước tới bên bàn sắp xếp tốt bàn cờ thì Trịnh Khanh cũng đã nhân nhả ngồi xuống đối diện nhìn bàn cờ tướng , tay nhân nhả nâng chén trà uống một hớp .

-Hiền tể người đánh trước đi .

-Nhạc phụ người trưởng bối nên xuất thủ trước.

-Hậu bối người là coi ta thế nào lại muốn nhường ta đây.

-Hêê ta nào dám nếu người nói vậy ta mạng phép xuất thủ.

Du Lợi môi nở nụ cười đưa tay kéo con pháo vào giữa nhìn Trịnh Khanh đẩy ngựa lên chặn bước , tay Du Lợi lại đẩy xe còn Trịnh Khanh tiến pháo xoay mấy lượt thế trận nhanh chóng đã bày ra gương mặt cả hai ẩn hiện nụ cười vui vẻ.

.....

Tú Nghiên trong phòng cùng Khuê Nhi trò chuyện , từ lúc Du Lợi bên cạnh chính mình lại có phần lơ là người tử muội bên cạnh không khỏi khiến bản thân có phần áy náy . Khuê Nhi lại vẫn rất vô tư môi cười vui vẻ hihahaha nói chuyện này chuyện nọ tin tức nghe được từ đám hạ nhân , cùng vài chuyện chính nàng nhìn thấy .

-Tiểu thư người biết không trên dưới Trịnh phủ đều ngưỡng mộ người có được hảo phu quân nha , cô gia tính tình dễ chịu đối với bọn họ lại rất tốt... Chưa kể tiền lì xì cô gia cho bọn muội lại rất dày nhét đầy cả túi ah~~ .

Nghe Khuê Nhi miệng không ngớt lời khen trượng phu mình , Tú Nghiên không khỏi vui vẻ nở nụ cười , thâm tâm thầm nghĩ..

“Xem ra A Quyền sớm đã thu thập trên dưới Trịnh gia ta nha~~”

-Lúc này muội còn thấy cô gia mang khay trà cùng điểm tâm vào phòng của lão gia nha~~ , xem ra lão gia sẽ mục tiêu lớn đêm nay của cô gia .

-Hihi ta cũng nghĩ vậy.

-Mà tiểu thư muội thắc mắc một chuyện nha~~ !

-Chuyện gì?

-Chiều nay người cùng cô gia quay về thế nào lại có bộ dáng tức giận lớn như vậy? Không lẽ ở Quyền phủ xảy ra chuyện gì sao?

-À chỉ là trên đường về bọn ta muốn đi dạo phố một chút , có đoàn người ngựa đi ngang làm y phục không may bị vấy bẩn . A Quyền có phần mất hứng , tâm tình liền không tốt mà quay về .

-Ra vậy ... Mà tiểu thư về Quyền phủ có hay gặp được Thôi công tử ?

-Không nha

~~~.....

-Hihi Khuê Nhi muội là đang nhớ Thôi công tử hay sao?

-Ắc... nào... có ah

~~~Hmm thật sự không sao?

-Ắc.. chỉ là.. là muội thắc mắc sao lâu rồi không thấy Thôi công tử đến tìm cô gia nha~~ ?

Khuê Nhi gương mặt phớt phơ hồng ngượng ngùng vờ vạt áo , Tú Nghiên nhìn gương mặt đáng yêu của nàng . Nữ nhi khi mới yêu đều thế này bộ dáng e thẹn , cũng nhớ đến lúc trước chính mình cũng bị nàng trêu chọc cũng muốn nhân cơ hội “báo thù” một chút .

-Xem ra việc liên quan đến y, muội chắc cũng không để tâm đến!

-Muội có để tâm...

Khuê Nhi nghe Tú Nghiên nói lời úp mở lại rất nhanh không cần suy nghĩ mà buột miệng thừa nhận , nhìn Tú Nghiên cười thành tiếng lại biết ra mình bị mắc bẫy , gương mặt lại được dịp đỏ gáy thẹn thùng cúi mặt .

-Haha xem ra Khuê Nhi nhà chúng ta là muốn xuất giá theo Thôi công tử mất rồi haha

-Tiểu thư...

Bị chọc ghẹo lại không biết làm gì hơn ngoài việc ngượng ngùng hết chỗ , Khuê Nhi xưa nay vẫn là bộ dạng ngốc nghếch đáng yêu khiến người nhìn lại càng muốn hung hăng trêu chọc.

-Hihi được rồi để Nghiên tỷ làm chủ uội , tối nay ta sẽ cùng A Quyền bàn bạc đợi khi nào y về coi ngày kêu bà mai đến tìm phụ thân dạm hỏi nha

~~~Ắc... ai nói người ta muốn gả cho y..

-Thật sự không muốn?

-Ắ Nghiên tỷ người ức hiếp người ta ah

~~Khuê Nhi đứng dậy dậm chân ,giọng điệu hơn dỗi nói xong liền chạy đi khỏi phòng , càng nhìn càng khiến Tú Nghiên buồn cười tâm tình nặng trĩu cũng nhẹ nhõm phần nào . Cười một lúc cũng bình ổn bộ dáng , lúc này còn lại một mình trong phòng tâm tư có phần bình ổn suy nghĩ . Chuyện định hôn của Du Lợi cùng Mãn Hào chỉ có thể làm không thể hủy , thân là người của hoàng tộc dù muốn hay không ,có những chuyện không thể làm theo ý mình . Càng nghĩ càng khiến tâm nàng gợn sóng , A Quyền chỉ là của duy nhất mình nàng , nhưng còn Du Lợi thì sao?

Thân phận công chúa đương triều khiến nàng không thể chiếm giữ hay dẫu đi , chỉ có thể sánh bước cùng Du Lợi thân phận thần tử . Chỉ đợi đến khi rũ bỏ kia danh phận công chúa Du Lợi mới trở lại là A Quyền phu quân của nàng , người mà nàng có thể ôm ấp , đồng sàng chung chăn. Lại nhớ đến cảnh bên bờ sông , tên Mãn Hào kia gắt gao ôm lấy Du Lợi của nàng , cưỡng đoạt đôi môi vốn thuộc về nàng không khỏi khiến tâm nàng trĩu giận .

“Dù có khiến thiên hạ đại loạn, Quyền Du Lợi đời này kiếp này cũng chỉ có thể thuộc về một mình Trịnh Tú Nghiên ta!”

Tú Nghiên gương mặt sắc lạnh ánh mắt gợn lên ngọn lửa đỏ rực , siết chặt chén trà trong tay khiến nó vỡ nát , hình ảnh tiểu thư khuê các bị cháy rụi chỉ còn lại lửa giận trong lòng .

.....

-A Quyền người là đang trêu đùa ta sao?

Trịnh Khanh tức giận bộ dáng gầm lên thành tiếng , làm thế nào liên tục 3 ván cờ đồng loạt đều là cầm huê , thắng thua không định chỉ là đem quân tính điểm trước sau đều là hòa . Nhìn cũng đoán được ván đầu A Quyền cố ý để hấn thắng , sau đó chỉ là hòa không hơn , xem ta “tiểu tử” này không chỉ có mỗi võ công , đầu óc rất linh hoạt xem ra đối với binh thư hay trận pháp ít nhiều cũng học qua .

Du Lợi nhìn Trịnh Khanh tức giận đến tóc tai dựng đứng thật có chút buồn cười , nàng là quen cái kiểu chơi cờ khiến đối phương ức chế mất rồi . Phải nói là do phụ hoàng nàng truyền dạy nha , người từng nói :

“-Thắng không khó , cái khó là vậy hãm đối phương nắm giữ đối phương trong tầm tay mình , cảm giác bị người khác đùa giỡn còn đáng hận hơn cả thua trắng bàn cờ!”

Haha nàng chỉ là áp dụng câu nói đó một cách triệt để nhất , chỉ khi có cảm tình thân thuộc nàng mới giữ cái trò khiến người người oán hận này . Đối với phụ hoàng nàng sẽ càng “ác độc” hơn khi từ đầu ván đến cuối ván chỉ có thể khổ sở mà di chuyển từng bước , có khi cầm cự không nổi tức giận đến đỏ mặt nàng mới cười haha mà chơi cho đành hoàng.

-Nhạc phụ đại nhân A Quyền nào dám.

-Kiểu đánh này làm ta nhớ một người ! Hừ nói ai là “sư phụ” dạy ngươi ?

Trịnh Khanh tức giận gầm lên , nhìn Du Lợi thật muốn chém ah . Bao nhiêu năm nay chưa từng có ai dám cùng hấn đùa giỡn kiểu này , ngoài Quyền Trục hoàng thượng đương triều , cũng là huynh đệ cùng hấn một thời niên thiếu .

-Nhạc phụ đại nhân thật sự là ta cố gắng đánh mà thôi , nếu thua mãi người sẽ nghi ngờ tài trí của ta , còn thắng người A Quyền không đủ tài trí .

-Hừ tiểu tử ngươi không biết so với thắng cầm hòa còn khó hơn sao?

-Thật vậy sao ah!

Du Lợi trưng ra bộ mặt vô tội và nhìn nhìn Trịnh Khanh đầy kinh ngạc , trong khi nhạc phụ đại nhân mặt mày cau có buồn bực nhú nhú mày . Đối với Du Lợi nhìn thấy biểu tình của một vị tướng quân lớn có thể bị mình chọc tức đến trợn mắt nhú mày , quả thật có cảm giác thành tựu không nhỏ . “HAHAHA”

-Phụ thân người sao vậy?

-Hừ không có gì!

Trịnh Khanh trợn trợn mắt nhìn Du Lợi mấy cái mới quay qua nhìn qua Tú Nghiên đang bước tới phía họ , nhìn nụ cười trên môi nữ nhi mình Trịnh Khanh cũng với đi chút buồn bực của đứa con rể “trời đánh” kia .

Tú Nghiên nhìn gương mặt làm ra vẻ

“Ta vô tội nha!”

Của Du Lợi cũng đoán được ít nhiều cái độ “vô tội” của ai kia nhiều như thế nào , buồn cười liếc yêu ai kia một cái bước đến bên cạnh Trịnh Khanh xoa giùm người vai mỗi . Tú Nghiên nhìn ván cờ trên bàn mày hơi nhú

“Như vậy có thể hòa sao?”

Khiêu mi nhìn Du Lợi khẩu hình trách cứ “Ngươi cố ý nha!” , bộ dáng cười ngu ngốc nhưng ánh mắt ánh lên vẻ kiêu ngạo đặt trưng ai kia . Tú Nghiên liếc mắt nhưng môi lại nở nụ cười yêu chiều , đối với cái tính tình nghịch ngợm không khác gì hải tử của Du Lợi nàng đã “hưởng thụ” qua ít nhiều .

-Phụ thân này giờ cùng y chơi cờ vui không?

-Hừ vui... lắm!

-Nhạc phụ đại nhân người vẫn là giận ta sao?

-Hừ giận gì chứ!

Trịnh Khanh tuy “hừ” giận nhưng trong mắt vẫn liếc nhìn biểu hiện của Du Lợi thập phần là “khổ xở” của con rể không khỏi buồn cười , vai mỗi truyền đến cảm giác dễ chịu cũng vui đi ít nhiều cảm giác khó chịu trong lòng.

-Nghiên Nhi con nên về dạy dỗ lại hần đi , hừ không biết lấy lòng còn làm người ta buồn bực nha!

-Haizzz nhạc phụ đại nhân!

-Hừ hừ...

-Hahaha xem ra hai người chơi cũng vui vẻ lắm nha!

Tú Nghiên cười khúc khích nhìn hai người họ một lớn một nhỏ cạnh nhau cùng nhau, tuy phụ thân bộ dáng tức giận nhưng thật ra không hề chán ghét Du Lợi .

-Hừ xem ra con đến là muốn tìm y chứ đâu phải đến để chăm sóc cho ta!

-Phụ thân người thật là..haha

Tú Nghiên dở khóc dở cười không nghĩ đến phụ thân mình lại có thể như thế này tính tình trẻ con , xem ra trượng phu nàng là biết cách làm cho tâm trạng của phụ thân mình thoải mái bộc lộ tâm tình.

-Ta mệt rồi hai đứa về phòng nghỉ ngơi đi!

-Hihi phụ thân người nghỉ ngơi sớm một chút ah

~~~Nhạc phụ đại nhân người là hảo nghỉ ngơi , lần sau lại cùng người chơi cờ.

-Hừ tiểu tử lần sau còn dám chơi kiểu đó nữa đừng trách ta đá người ra khỏi cửa.

-Ấc...

Tú Nghiên không khỏi cười thành tiếng , không khí trong phòng vô cùng thoải mái , lúc hai người họ rời đi liếc thấy phụ thân vẫn nhìn bàn cờ lắc đầu mỉm cười .

.....

Phụng Nghi cung

Chiêu Nghi hoàng hậu nằm trong lòng Quyên Trắc nhỏ nhỏ muợn phiền mà thở dài thành tiếng , nhớ đến Du Lợi sau khi đi dạo quay về liền nhốt mình trong phòng không muốn gặp ai . Chính mình mẫu hậu của nàng cũng không muốn gặp mặt , không biết chuyện gì đã xảy ra khiến tâm tình của nàng sinh khí đến như vậy.

-Nàng đang nghĩ gì?

-Thiếp đang nghĩ đến Lợi nhi

-Ừm..

-Không biết chuyện gì xảy ra hôm nay khiến nàng sinh khí buồn bực lớn như vậy đem mình nhốt trong phòng không muốn gặp ai?

-Ta có nghe nói.. Haizzz nữ nhi trưởng thành chẳng phải tính khí liền thay đổi thất thường hay sao?

-Thiếp thấy Lợi Nhi đã không còn nhỏ nữa nên người hãy sớm quyết định chuyện chung thân cho nàng thì tốt hơn.

-Haizzz Chiêu Nghi nàng có bao giờ hỏi Lợi Nhi có muốn hay không cùng Mân Hào chung một chỗ?

-Chẳng phải chúng từ nhỏ liền rất thân thiết với nhau giờ khi đã trưởng thành đi bên cạnh liền rất xứng đôi , so với những vị hoàng tử láng giềng vẫn là thân thuộc hơn hẳn . Thiếp vẫn không thể hiểu được vì sao người vẫn chần chừ không quyết , lúc trước người vẫn khen Mân Hào là đứa trẻ tốt hay sao . Thiếp nghĩ để Du Lợi gả cho y vẫn là an tâm hơn , gần gũi hơn là việc để nàng rời xa chúng ta .

-Ta chỉ cảm thấy Lợi Nhi không vui khi nghe đến chuyện này.

-Chung thân đại sự trước nay vẫn là do phụ mẫu thay các nàng quyết định , thiếp nghĩ thời gian sau Lợi Nhi cùng Mân Hào chung sống bên nhau sẽ hiểu .

-Ta hiểu rõ mà , thời gian cũng không còn sớm nữa chúng ta ngủ thôi.

-Ân

Quyền Trục đem Chiêu Nghi ôm vào lòng , yêu chiều hôn lên đỉnh đầu của người thương , cảm nhận nhịp thở trầm ổn đều đặn của nàng trong ngực . Đợi khi Chiêu Nghi ngủ say mới dám thở dài một hơi , đem cái khổ tâm trong lòng ra nghiền ngẫm . Không thể không cho ra quyết định cũng chẳng thể làm khác được nếu không phải là Mân Hào thì sẽ là một người khác , chỉ có thể một lần quyết định đã đưa đến nước này chỉ có thể thuận nước đẩy thuyền mà thôi.

.....

Vương phủ

Mân Hào từ khi quay về tâm trạng tồi tệ , đem chính mình đắm chìm trong men rượu , ngồi một mình trong hoa viên yên tĩnh như tờ . Từ khi nghe những lời nói kia của Du Lợi hần biết bản thân không thể chịu đựng nổi , làm sao nữ nhân hần yêu thương bấy lâu nay có thể đứng trước mặt hần nói ra những lời khiến hần đau lòng đến như vậy . Tự vấn chính mình có điểm gì không tốt , luận tướng mạo cùng địa vị hần có điểm nào không xứng . Nữ nhân muốn được ủ ấm chăn cho hần xếp đầy cả thành , vì sao duy nàng lại có biểu tình khinh khi một chút ý niệm bên cạnh hần cũng không có . Cái gì mà chỉ coi như huynh muội , chẳng phải trước kia chính nàng đã nói muốn gả cho hần . Làm cho hần phải hy sinh cùng cố gắng mới có được vị trí như bây giờ , rồi cũng nhìn nữ nhân ấy từ chối hần , đẩy hần ra khỏi cuộc sống của nàng . Không thể , chắc chắn là không thể , Mân Hào hần một là có hai là sẽ có tuyệt không để nữ nhân bao năm hần yêu thích lọt vào tay của kẻ khác .

“Dù nàng có muốn hay không ! Du Lợi kiếp này nàng buộc phải là nữ nhân của Mân Hào này, dù là linh hồn hay thể xác chỉ có thể thuộc về duy nhất mình ta!”

Hần gầm gù trong họng đem nỗi tức giận trút vào ly rượu đập nát , gương mặt một vẻ căm giận đỏ gay , hần tự nhủ chính mình tuyệt đối không để trường hợp của Duãn Hạo lặp lại trên người hần. Chỉ có thể tự mình giành lấy dù có phải cưỡng đoạt , đem chính mình thương tích đầy mình ,hần cũng sẽ đem nữ nhân mình yêu thích buộc chặt bên cạnh tuyệt không buông bỏ.

.....

Trong màn đêm sương lạnh đoàn người ngựa phi như bay trên con đường rừng hoang vắng , để lại cuộc họp với quần hùng vô lâm lại cho phụ thân . Tú Anh mang theo vài huynh đệ Thôi gia tức tốc lên đường sang Lai Lập , “trận địa” lúc này đang dần hình thành nếu không sớm ngăn cản chiến sự sẽ sớm nổ ra . Tú Anh đem chính mình đầu óc đặt vào chuyện đi trước mặt , tâm tư rối như tơ vò suy ngẫm không yên . Để khuyên được người trở về không thể một sớm một chiều , Lâm Phong từ nhỏ cùng mình lớn lên hần thể nào có đầu óc thông minh, chiến lược am hiểu, võ công như thế nào nàng làm sao không hiểu rõ . Điều đáng nói nhất ở đây, nếu chính hần đem tài nghệ cùng đầu óc giúp sức cho Quyền thị hay một nước khác có vua là một trung quân , nàng sẽ không trách hần . Đẳng này người hần phò trợ lại là tiểu nhân bỉ ổi , đất nước mà hần duyệt binh tập trận lại là một nước cuồng sát bạo quân . Làm sao tâm tình Tú Anh có thể bình ổn mà tiếp nhận , mọi thứ dường như đang đi quá xa so với những gì mà bản thân có thể kiểm soát...

-Thiếu chủ chúng ta nên nghỉ ngơi một chút , tuần mã cùng đã đuổi sức cứ tiếp tục như vậy chúng sẽ chết vì kiệt sức mất!

A Đạt nhìn chủ nhân tâm tình gấp gáp mà ngày đêm phi ngựa như bay , gần như là quên ăn quên uống , khiến hần không khỏi lo lắng mà nhắc nhở một câu . Là thân cận bên người của Tú Anh từ khi còn nhỏ, hần ít nhiều biết được tính tình của chủ tử , một khi đã tức giận sẽ đáng sợ ra sao . Nhưng là một người của Thôi gia hần biết trên dưới Thôi gia dù lớn hay nhỏ , làm bất cứ việc gì đều có trách nhiệm , dù đúng hay sai sẽ luôn biết đứng ra gánh vác.

-Ừm

-Mọi người nghỉ ngơi một chút!

Tú Anh kéo cương ngừng lại cùng mọi người nghỉ ngơi một chút , nếu tiến độ như thế này chỉ cần 2 canh giờ nữa là đến được Lai Lập . A Đạt nói đúng cho ngựa nghỉ ngơi lấy sức chút nữa đi đường sẽ nhanh hơn , trán lấm tấm mồ hôi Tú Anh dùng tay áo lau đi ,hạ tay đã thấy A Đạt đưa đến túi nước cùng lương khô.

-Thiếu chủ ăn một chút đi

-Cám ơn người.

-Khăn tay trong áo sao người không dùng lại lau mồ hôi bằng tay áo?

A Đạt vừa gặm màn thầu nhìn Tú Anh thắc mắc , chỉ thấy Tú Anh uống một ngụm nước cười cười nhìn hắn .

-Cái kia không thể dùng đến!

-Ohhh ra là vật định tình của nữ nhân nha!

A Đạt cười hô hố miệng nhai nhai cái màn thầu, như thể ăn được thịt cừu nướng thơm ngon , nhìn cách ăn uống không chút ý tứ của hắn làm Tú Anh buồn cười thanh âm.

-A Đạt nữ nhân bọn họ mà thấy bộ dáng này của người sẽ chạy trốn chết ah!

-Làm sao phải bỏ chạy?

-Nhìn cái tướng ăn như heo của người thật phát khiếp!

-Hehe Thiếu chủ người đi lâu không biết đạo lý mới của giang hồ rồi nha!

-Ohhh Đạt huynh xin chỉ giáo!

Tú Anh buồn cười nhìn A Đạt mồm mép , lâu ngày mới gặp lại coi thử cái tên tiểu tử gốc này có thông minh ra chút nào hay không

-Hehe nam nhân thân thể phải cường tráng một chút , cần miếng phải to , vò rượu uống phải lớn nữ nhân mới thích nha!

-Haha cái đạo lý này từ đâu mà ra đây?

-Tiểu Hồng nói với ta!

-Tiểu Hồng?

-Phu nhân tương lai của ta nha!

-Ohhh tiểu tử người lúc nào đã có nữ nhân bên cạnh nha!

-Gần 1 năm rồi , mà thiếu chủ người cũng biết nàng nha!

-Hửm?

-Tiểu Hồng phụ bếp trong phủ chúng ta , cái nàng tròn tròn lúc nhỏ vẫn thường bị người béo má đến phát khóc ah!

-Tiểu tử khẩu vị người cũng rất nặng nha! Định khi nào thì đưa nàng lên kiệu đồ đây?

-Hôô đáng lý cuối tháng này ta sẽ cùng nàng thành thân nha , nhưng thiếu chủ quay về , gia trang lại bận rộn nên chuyện đó cứ để sau khi an ổn thì tính.

-Oh xem ra ta làm lỡ chuyện tốt của người rồi!

-Hehe nam nhân lấy việc lớn làm trọng , chuyện vợ con tính sau tính sau ah!

-Haha huynh đệ tốt! Hảo chuyện lớn làm xong các huynh đệ người nào có đã ý trung nhân Thiếu chủ ta sẽ làm tiệc lớn giúp các huynh đệ rước người về.

-Hahaha đa tạ thiếu chủ.

A Đạt cùng đám huynh đệ vui vẻ môi cười rồi rích hướng Tú Anh cảm tạ , có lời này của thiếu chủ bọn hắn ngày sau đều sẽ rạng rỡ mặt mày mà rước ý trung nhân . Không khí căng thẳng ban đầu giờ phút này trở nên nhẹ nhõm hơn hẳn , đoàn người 10 người chút nữa sẽ tiếp tục hành trình nhưng đâu ai đoán trước được khi đi vui vẻ khi về ngàn dặm xa xôi .

.....

Lai Lập hoàng cung

Lý Đông Húc ôm lấy nữ nhân trong lòng ra sức động thân , công chúa Lai Lập quốc tuy nhan sắc so với những nữ nhân khác hắn từng muốn đoạt không thể sánh bằng , nhưng về phương diện chăn gối khiến hắn không khỏi hài lòng . Tiếng rên rỉ dâm dăng của Hà Lập lọt vào tai hắn không khác gì đám kỹ nữ hắn từng chạm qua , lúc đầu tham gia thi đấu tranh đoạt phò mã , vất vả lắm mới đoạt được . Thâm tâm còn nghĩ chỉ vì lợi ích của cái tước vị phò mã đương triều mang lại cho hắn quyền quy dễ dàng thu tóm , còn nữ tử hắn sẽ cưới có đẹp hay không đối với hắn cũng không mấy quan trọng . Nhưng giờ đây người dưới thân hắn miệng rên rỉ , đưa đẩy cùng hắn , dâng hiến cho hắn mọi thứ hắn cần không khỏi khiến hắn cảm thấy hoan hỷ.

-Aaaaaa Húc ca

-Ghừm...

Đẩy hết mọi khí thế nam nhân vào trong người nàng , hắn đổ ập lên thân thể xịch lỏa mát lạnh hít thở . Đợi cơn sóng triều qua đi mới lật người nằm sang bên ôm Hà Lập vào lòng , thủ thủ...

-Ngày mai nàng phải nói với phụ hoàng giao ấn soái cho ta cũng như rút lại binh quyền trong tay vương gia về phòng trường hợp thúc phụ nàng mưu đồ tạo phản.

-Ân thiệp biết rồi.

-Được rồi mau nghỉ ngơi mai ta còn nhiều việc phải xử lý.

-Ân.

Hà Lập nép mình vào xác vào lòng hắn hưởng thụ hơi ấm của hắn bao trùm lấy cơ thể nàng , “vừa thấy đã yêu” chính là trường hợp của nàng và hắn . Khi thấy nam nhân này trên lôi đài ứng thí , vẻ tuấn tú nam nhân của hắn hút lấy ánh nhìn liền muốn gả cho hắn ngay lập tức . Bên cạnh hắn được một đoạn thời gian , dù cảm nhận được hắn ngoài thích cùng nàng hoan ái thật chất thâm tâm không hề yêu thương mình . Hà Lập quyết chí vì tình yêu mình mà tranh đấu , đem đoạn thời gian còn lại cùng hắn bồi đắp , vì muốn giữ hắn bên cạnh mà nàng không tiếc giúp hắn tranh quyền . Vì là vị công chúa cũng như là đứa con độc nhất của quốc vương Hà Lập , vì tương lai sao này của nàng mà phụ vương cho nàng nắm một chút quyền lực .

Nhìn từng động thái của Lý Đông Húc sử dụng quyền lực đầy tính toán cùng mục đích , khiến Hà Lập mơ hồ nhận ra ý niệm đằng sau của hắn chính là ngôi vị quốc vương sau này. Tâm có phần run rẩy nhưng lại nhu nhược làm theo mọi lời của hắn , chỉ mong đổi lại chút kia tình yêu trong lòng hắn dành ình. Nhìn gương mặt tuấn mỹ bên cạnh đã chìm vào giấc ngủ , Hà Lập nhẹ nhàng hôn lên môi hắn thủ thủ thanh âm...

-Đông Húc ta yêu người.

.....

31. Chap 55

Chap 55:

*** Kinh thành Lai Lập ***

Tú Anh cùng A Đạt xen lẫn vào dòng người ô ạt , vừa đến đây toàn bộ y phục cũ đều thay ra cho giống với người dân của xứ sở này sớm xem xét địa hình doanh trại . Hai ngày nay dạo quanh kinh thành dò xét tìm ra lỗ hổng cần thiết để bố trận thâm nhập , tiếng binh lính bên trong tập luyện hô hào đan xen cùng tiếng dân chúng hô hào buôn bán ồn ào vang khắp nơi. Kinh thành Lai Lập so với Quyền thị nhỏ hơn ,bao quát

có thể thấy rõ cổng thành cùng đám quân lính đứng canh lực lượng hùng hậu lạ thường , những cỗ xe ngựa ra vào đều được xem xét kỹ lưỡng , lính trên thành cung tên luôn ở mức độ sẵn sàng.

-Thiếu chủ chuyện tốt đã xong!

-Lập tức hợp mặt!

-Dạ.

Tú Anh gương mặt phút chốc giãn ra đi về nơi hẹn trước đó , tính khí Lý Đông Húc phi thường đa nghi , binh lính của hắn mỗi phân khu đều có một mật khẩu riêng biệt báo sai lập tức trầm thủ. Đến góc khuất sâu trong ngôi nhà bị niêm phong từ bên ngoài , Tú Anh cùng A Đạt phi thân vào trong , huynh đệ 5 – 6 người chờ sẵn dưới đất là ngổn ngang vài tên lính bị bọn họ bắt giữ , mật khẩu cũng đã lấy được chỉ chờ thay binh phục có thể tiến vào doanh trại.

-Mọi người làm tốt lắm.

-....

Tú Anh mỉm cười hài lòng cùng bọn họ khoác binh phục lên người , đám binh lính một đao giết xuống mới yên tâm rời đi , dẫn đầu đi phía trước Tú Anh căn dặn từng người cẩn thận không được sơ xuất , trước cổng doanh trại nói ra mật khẩu rất nhanh qua cửa đi vào..

.....

Hoàng cung Quyên Thị

Quyên Trục cùng Trịnh Khanh cùng nhau bàn bạc , biên cương không thể cứ thế yên tâm để vậy , Lai Lạp bên kia rục rịch cũng phải sớm có hướng phòng ngự rõ ràng.

-Người thấy thế nào?

Quyên Trục chỉ vào bố cục trên bản đồ mô phỏng trận địa hỏi Trịnh Khanh bên cạnh ý kiến , gương mặt Trịnh Khanh nghiêm nghị chú tâm nhìn xuống nhủ nhủ chút mảy mòi đáp..

-Bọn họ sớm đoạt được hai nước lân bang , mặt trận tự nhiên sẽ trải rộng ra thêm nhiều hướng ta không thể chỉ tập trung vào chính diện mà hai bên cánh nhỏ cũng phải tăng cường quân lính.

-Uhm...

-Hoàng thượng người xem xét một chút.

Trịnh Khanh trải ra miếng da lớn lúc nãy mang theo , bên trong vẽ lại thế trận của trận đánh mới đây của Lai Lạp với hai nước lân bang , bố trận chắc chắn tiến công mạnh mẽ đánh vào đúng trọng yếu của đối phương , vây cánh khiến cửa sông bị bịt kín chỉ có thể thất thủ bỏ mạng.

-Bố trận rất chắc chắn tiến công mức độ sát thương rất mạnh , nhìn hình thái bố trận của người này cũng cho thấy hung tàn rất lớn . Khi dẹp bỏ cửa tử để dồn hết lực tiến công dù không đạt được thắng lợi cũng khiến đối thủ hao tổn không ít , chỉ có điều bố trận dường như có điểm khác lạ cách tiến công cũng có phân chia đôi như thế không phải chỉ một người chỉ huy trận chiến.

-Uhm khanh nói đúng! Tuyến giữa tàn bạo vì thắng lợi mà bất chấp tính mạng của binh lính, người chỉ huy quả thật rất tàn độc , nhưng cánh dưới lại điềm đàm bao chấn có phần yểm trợ cho tính mạng của người trước có phần khác biệt hoàn toàn.

-Thần cảm thấy cách điều tiết trận thế của người này có chút quen thuộc , chỉ là không dám chắc đối phương là ai .

-Ý Trịnh tướng quân muốn nói tới Triệu Hàn?!

-Đúng chỉ có điều người này so với Triệu Hàn trước kia độ tàn nhẫn còn cao hơn , người xem bố trí của những trận này đều là dồn ép bản thân cùng đối phương vào cửa chết không có đường cho ai thoái lui , chỉ tiến không thể lùi .

Trịnh Khanh chỉ vào hướng đi của trận , kinh nghiệm trên chiến trường cho hắn biết đối phương lần này của hắn không phải tầm thường , tài năng có thể thấy rất cao chỉ có thiện tâm coi ra rất nhỏ nhặt.

-Nếu hoàng thượng có thể phê chuẩn thần ngày mai lập tức quay lại biên cương trấn thủ phòng địch tấn công bất ngờ.

-Hừm ta nghĩ lúc này biên cương không thể thiếu người.

-Hảo...thần trước hết quay về sáng mai chờ người chiếu chỉ lập tức xuất quân.

-.....

Trịnh Khanh thủ lễ xoay người rời cung , còn lại Quyền Trực tâm mất nhìn bóng dáng Trịnh Khanh mất dạng lại quay về nhìn bàn mô hình địa thế đất nước , nghiền ngẫm từng chút bước đi của đối phương quả nhiên không thể chối bỏ tài năng cầm quân của người này rất tốt .

-Tiểu Lộ tử.

-Dạ Hoàng thượng

-Cho truyền Thời Nguyên vào cung.

-Dạ.

Quyền Trực trong lòng có chút chủ kiến , Thời Nguyên từ nhỏ đã chuyên tâm toai luyện binh pháp , càng lớn lại càng toát ra khí chất nhà binh , trước nay chưa có ý định cùng Duẩn Hạo tranh đoạt chức vị Thái tử chỉ một lòng phấn đấu chức vị tướng quân , hai năm nay đã theo Trịnh Khanh thủ chức phó tướng ít nhiều có công trạng . Suy xét cho cùng Trịnh Khanh cũng có tuổi sa trường mệt mỏi bao năm , nặng nhọc nếm trải rất nhiều không thể để hắn hết lần này đến lần khác gánh vác khó nhọc một mình , phải cùng hắn chia sẻ gánh vác. Vừa vặn Thời Nguyên là lựa chọn tốt , nếu trận đánh sắp tới có diễn ra coi như là cơ hội cho hắn thể hiện , chức vụ Trịnh Khanh sau này cũng có thể giao lại cho hắn , lại giải tỏa được một chút ưu phiền trong lòng.

-Phụ Hoàng truyền thần nhi có gì chỉ dạy

Thời Nguyên thân thể cao to cường tráng tuổi đời còn trẻ nhưng chí hướng sớm đặt ở sa trường , hai năm ngoài biên cương trải qua không ít khổ cực , sớm trao dồi cho hắn nét chững chạc , hàm râu quai nón càng làm cho gương mặt hắn có phần đứng tuổi .

-Biên cương có biến , phụ hoàng muốn người cùng Trịnh tướng quân sáng mai xuất quân xem xét.

-Thần nhi tuân chỉ.

Bộ dáng khi đến cùng khi đi đều là một dạng gấp gáp , Quyền Trực nhìn gương mặt Thời Nguyên đáng vẻ có chút hân hoan không khỏi khiến hắn tâm tình có chút biến động , bóng dáng Thời Nguyên quay đi đưa tầm lưng to lớn về phía mình khiến Quyền Trực nhối lên chút thanh âm trong lòng.

-Nguyên Nhi trên chiến trường tốt xấu gì cũng phải chú ý an toàn chính mình.

Bước chân khẽ ngưng động , Thời Nguyên thân thể khẽ cứng đờ , đây là lần đầu tiên Quyền Trực đối với hắn lo lắng cản dận khiến bản thân có chút thượng sủng nhược kinh , chậm chạp quay người nhìn Quyền Trực . Gương mặt cổ che dấu cảm giác xúc động đang trào dâng trong lòng hắn.

-Thần nhi nhớ rõ , tạ ơn phụ hoàng.

Một lớn một nhỏ nhìn nhau , trong cái thế giới hoàng tộc không cho phép bọn họ có cử chỉ thân thiết như thường dân , mọi lo lắng cùng yêu thương chỉ có thể biểu lộ trong cái nhìn hay lời nói . Đôi mắt có chút phấp phấp của Thời Nguyên cũng chứng minh , dẹp đi cái danh phận hoàng tử hắn cũng chỉ là nam nhân bình thường như bao kẻ khác có cảm xúc vui buồn . Tay chấp quyền thủ lễ với phụ hoàng hắn lần nữa cáo lui , tự nhận trọng trách trên vai không thể để đối phương vì lý gì lo lắng chính mình , việc hắn cần làm là giúp phụ hoàng hắn chia sẻ bớt gánh nặng giang sơn xã tắc.

.....

Trịnh tướng phủ

Du Lợi như cũ bộ dáng mấy ngày qua tuy vẻ mặt tươi cười vui vẻ nhưng ẩn chứa bên trong luôn là cổ khí ảm đạm u ám vây quanh , đôi lúc còn lại một mình sẽ trầm lặng suy nghĩ từng bước một sắp xếp thế trận trong lòng.

Tú Nghiên nhìn Du Lợi tự thân vận động đem bàn cờ vây trắng đen xếp thành một trận thế bủa vây nhau đánh giết , cũng đoán được tâm tình trượng phu có bao nhiêu lo nghĩ. Chỉ yên lặng bên cạnh chăm chú xem xét , đọc tâm tình của nàng chính mình cũng xen lẫn vào ván cờ mà âm thầm đánh xuống ở trong lòng.

Khuê Nhi bước vào phòng chỉ thấy hai người bọn họ dị thường im lặng , có chút không tự nhiên mà đi tới bên cạnh Tú Nghiên thì thầm...

-Tiểu thư , lão gia đã về kêu tỷ đến thư phòng.

-Ừm...

Tú Nghiên đứng dậy bộ dáng nhìn Khuê Nhi ra hiệu yên lặng rời đi , trước khi đi còn dịu dàng cúi xuống hôn lên má Du Lợi một cái . Tay từ lúc nào đã lấy một quân cờ trắng đặt xuống thủ thủ bên tai trượng phu...

-Toàn quân diệt sạch hihi!

-Hừ Nghiên Nhi nàng thật là xấu , dám đánh lén ta!

-Haha ta qua gặp phụ thân người chơi tiếp đi!

-Ừm...

Tú Nghiên rời đi bộ dáng , Du Lợi như cũ trầm ngâm nhìn xuống bàn cờ ,môi không khỏi nhếch lên nụ cười nhạt đem toàn bộ quân đen thu về , một bàn cờ trắng tinh hiện ra trước mặt..

-Nghiên Nhi nàng thật biết cách diệt ma trong lòng ta nha!

So ra nương tử đại nhân của mình quả nhiên cầm kỳ thư họa xuất chúng hơn người , thật khiến trượng phu như Du Lợi thật là khâm phục nàng xát đất rồi .

.....

Đi đến phòng Tú Nghiên nhìn Trịnh Khanh đang ngồi cầm đao trong tay , gương mặt chăm chú nhìn đến xuất thần không khỏi khiến tâm nàng khẽ run lên.

-Phụ thân sao lại đem đao lấy ra?

-Ngày mai ta phải quay lại biên cương...

-Sao đang yên bình phụ thân lại phải trở ra đó?

Tú Nghiên gương mặt trắng bệch ngồi xuống bên cạnh , chỉ thấy phụ thân bỏ đao trong tay xuống bàn , chậm rãi nắm lấy đôi tay nàng siết nhẹ..

-Cái kia có biến không thể không đề phòng , bao nhiêu năm nay tuy bề ngoài yên ổn vẫn là ẩn chứa sóng ngầm bên trong... Tú Nghiên con hẳn là biết rõ hơn ai hết!

-Ấn... con biết.

Nhìn gương mặt buồn của nàng khiến Trịnh Khanh khẽ nhíu mày , lúc thê tử còn tại thế lại không có nhiều thời gian bên cạnh cùng thê tử vui vẻ, hưởng thụ cuộc sống an nhàn hạnh phúc như những cặp phu thê bình thường khác. Chính mình dường như luôn bận rộn chinh chiến xa nhà , thời gian bên cạnh cùng thê tử hưởng thụ gộp lại chưa đến 1 năm 365 ngày . Đến cả nhi nữ cũng cùng hẳn mà sống trên sa trường trận mạc , ném sương năm gió cùng hẳn , vậy mà giờ đây nàng chưa thành thân được bao lâu hẳn lại phải quay lại sa trường. Cảm giác này cứ thế dâng lên trong lòng hẳn , khiến nội tâm hẳn như kéo bão mà vùng vẫy dữ dội...

-Con giúp phụ thân chuẩn bị y phục..

Tú Nghiên ngăn nước mắt tràn ra , màn sương đã có dấu hiệu dâng lên phủ đầy đôi mắt đẹp , nàng là biết nếu để phụ thân nhìn thấy hẳn sẽ rất đau lòng. Vội vã đứng dậy giúp phụ thân sắp xếp tốt mọi thứ để phụ thân nàng yên tâm ra sa trường , lần này không thể cùng phụ thân đi vì nàng thừa biết giờ thân phận của nàng đã không thể như trước kia cùng phụ thân ở sa trường. Chỉ có thể dùng hành động để cổ vũ phụ thân , cũng mong phụ thân nàng sớm quay về cả nhà đoàn tụ...

-Sau trận này ta sẽ hưởng hoàng thượng từ quan , khi đó cả nhà 4 người chúng ta có thể an nhàn , vui vẻ sống không còn bận tâm đến triều đình chính sự nữa..

-Con hiểu rõ , phụ thân người cứ an tâm lên đường.

-...

Trịnh Khanh trong lòng nhẹ nhõm đi đôi phần , nhìn Tú Nghiên chuẩn bị đồ đạc giúp hẳn ,lại cảm thấy nhưng nhớ hình dáng của thê tử quá cố. Tú Nghiên so với mẫu thân thật là giống nhau như hai giọt nước , tính cách có điểm khác biệt, vẫn là người thân duy nhất còn lại bên cạnh khiến hẳn yêu thương gìn giữ hơn trân quý .

.....

*** Lai Lạp ***

Doanh trại về đêm so với ban ngày không khác biệt , tốp lính ban sáng tập luyện giờ được nghỉ ngơi thì tốp đêm lại đến giờ luyện tập . Tú Anh cùng A Đạt lọt thõm trong tốp lính chuyên dùng để tấn công đêm đang theo những người khác rèn luyện , những bài tập này đối với những người bình thường có thể rất khó khăn mà theo kịp , nhưng đối với những người của Thôi gia trang chỉ là chuyện nhỏ nhất..

-Thiếu chủ những bài tập luyện tăng cường thể lực cùng giác quan này không phải của Thôi gia chúng ta sao?

-Uhm...

-Tên khốn này sao dám đem những việc này truyền ra ngoài , còn lại truyền cho đám man di này nữa chứ...

A Đạt tức giận bộ dáng cùng Tú Anh ngâm mình dưới nước lạnh , Tú Anh gương mặt từ lúc bước vào doanh trại đến giờ vẫn lạnh như băng . Nhìn viễn cảnh trước mặt cũng thấy được Lâm Phong thế nào đã làm mình thất vọng cùng buồn bực , những bài tập này rèn luyện cùng với bản chất vốn dữ tợn của Lai Lạp sẽ tăng cường thêm độ hung hăng của chúng . Xa xa còn thấy bóng dáng một tốp đang tập cách đánh đêm , xem ra Lâm Phong cùng tên cậu tộc họ Triệu kia đã tâm quả nhiên không nhỏ.

Cơn giận trong lòng cứ một lúc một tăng khiến Tú Anh đôi mắt đã đỏ rực , cố gắng trong đêm đảo mắt tìm hình dáng quen thuộc của bằng hữu nay có thể hay không đã trở thành kẻ thù. Bộ quân phục tướng quân lướt qua , vẫn bộ dáng cương nghị bước đi vững trãi ,Lâm Phong mang trên người khí thế của một kẻ cầm cương lãnh đạo kẻ khác từ nhỏ. Gương mặt tuấn tú nam nhân vẫn luôn lạnh lùng , khí chất vốn mang lại cảm giác vừa gần vừa xa đối với những người xung quanh.

“ Phi “

Lâm Phong nhanh như cắt chớp lấy ám khi bay tới mình , trong đêm không nhận rõ từ đâu bắn đến không khỏi khiến hẳn đảo mắt nhìn quanh , chỉ nghe âm thanh tiếng binh sĩ gầm gọng tập luyện . Bỏ ra lòng bàn tay thấy một chiếc trâm cài tóc nhỏ khiến ánh mắt vốn lạnh lẽo xoẹt qua một tia bối rối , bộ dáng phút chốc xoay vòng cổ tìm kiếm hình bóng thân quen..

“Tú Anh”

Tầm giấy dính trong cây trâm được hẳn đọc lấy trong khi nội tâm đang run rẩy...

-Đến cửa Tây gặp mặt!

Bộ dáng gấp gáp hẳn đem trâm cài nhét vào trong ngực áo , bước chân vội vã rời đi ,tâm tình thập phần rối loạn muốn nhanh một chút đến địa điểm gặp mặt.

Tú Anh nhìn bộ dáng gấp gáp của hắn thì trằm mặt len lõi qua đám binh sĩ cùng A Đạt thành thực ẩn thân rồi đi , bộ y phục đen trên người hòa vào góc tối nhanh chóng phi thân đến thành Tây vắng vẻ. Vừa nhìn thấy thân ảnh quen thuộc bao năm , A Đạt tức giận lao tới xuất quyền cước miêng gầm lên tức giận..

-Khốn khiếp người như vậy làm ra chuyện bại hoại Thôi gia.

Lâm Phong nhanh nhẹn né tránh , rất nhanh cùng đối phương giao thủ , so với đối thủ từ nhỏ đã không cách nào đánh thắng mình ,Lâm Phong dễ dàng đem A Đạt đánh chặn vào tường thành điểm huyết đạo.

-A Đạt người lúc nào cũng nóng tính như vậy!

Đưa tay phải lấy y phục gương mặt ẩn hiện nụ cười nhìn người bằng hữu từ nhỏ lớn lên cùng mình , bản tính bao năm vẫn như vậy không chút gì thay đổi . Cũng thừa hiểu nếu A Đạt bình tĩnh hơn một chút , đầu óc không bị tức giận chi phối thì với sức khỏe trời cho thắng mình không phải chuyện khó.

-Khốn khiếp tiểu tử thói người mau giải huyết đạo cho ta!

-Nếu người còn la hét ta liền điểm huyết khẩu của người!

-Người dá...

“Phụt”

A Đạt trừng mắt tức giận nhìn chằm chằm vào Lâm Phong đang cười lạnh nhìn mình , A Đạt cảm nhận trên đầu như bốc hỏa tức giận trong lòng muốn giết người này ngay lập tức.

Tú Anh từ này giờ vẫn yên lặng nhìn bọn họ làm trò , bộ dáng lười biếng dựa vào bên tường mát lạnh lẽo nhìn Lâm Phong. Đến khi đối phương quay lại nhìn mình , chỉ thấy trong mắt hắn chứa biết bao nhiêu bối rối liên có bấy nhiêu!

-Giờ có thể nói cho ta biết huynh đang muốn làm gì không?

Thanh âm lạnh lẽo hướng hắn phát ra khiến cả người Lâm Phong phút chốc cứng đờ , đôi mắt hắn nhìn nàng vẫn có thập phần dịu dàng như trước chỉ khác đôi mắt ngày xưa luôn sạch sẽ như nước nay đã nhuộm màu tối tăm.

-Muội thừa biết thù nhà không thể không báo!

-Huynh vì báo thù nhà lại có thể đàn tâm đem bách tính lê dân chôn chung một mồ sao?

-Hai nước giao tranh khó tránh thương giông!

-Hừ nhưng người gây ra thương giông như vậy lại chính là huynh!

-Nếu Thôi gia cũng như Triệu gia ta một đêm xóa sổ , liệu muội có thể đứng đây mà phán xét hành động của ta?

Lâm Phong đôi mắt ánh lên sự tổn thương nhìn Tú Anh , thâm tâm hắn không muốn biến mình thành kẻ sát nhân nhưng để báo thù tiếng xấu ngàn năm hắn cũng có thể gánh chịu.

Tú Anh nhìn hắn lắc đầu , nàng thật không hiểu người huynh đệ hiểu trước biết sau trước kia đã đi đâu rồi , vì sao giờ đây trước mặt nàng chỉ là một kẻ ngu ngốc không hiểu chuyện như thế này.

-Lâm Phong huynh thay đổi thật rồi , người trước kia cả một con vật nhỏ liền không muốn làm tổn thương , nay lại có thể không phân trắng đen lại muốn đẩy nhiều người cùng nhau sống khổ sở hay sao?

-Muội không lâm vào hoàn cảnh của ta làm sao hiểu được nỗi khổ của ta , Tú Anh nếu muội chỉ có một cơ hội đem thù xưa một đao đẹp bỏ lấy lại công đạo sao có thể hèn nhát bỏ qua!

“Bốp”

Tú Anh tức giận vung tay tát mạnh vào mặt Lâm Phong khiến khóe môi hắn rỉ ra chút máu , giận dữ quay mặt nhìn nàng chỉ thấy Tú Anh mắt phát quang lửa giận phun trào.

-Huynh nhớ rõ chuyện trước kia cũng do phụ thân huynh trung không đúng chủ hại toàn gia bị diệt chính mình xấu hổ mà tự sát , nay huynh không phân đúng sai lập lại vết xe đổ năm xưa của phụ thân.... Lâm Phong huynh thật sự nghĩ người ở dưới suối vàng là cảm phục phụ huynh sao?

-.....

-Sao huynh không nghĩ đến nếu huynh tiếp tục sẽ còn bao nhiêu bạn nhỏ sẽ như huynh mất nhà mất người thân , rồi sau này khi lớn lên huynh cũng muốn bọn họ như huynh đến báo thù... oan oan tương báo bao giờ mới hết ? Huynh nói cho ta rõ thâm tâm huynh là muốn như vậy hay sao?

-Ta...

Lâm Phong cay đắng siết chặt tay hắn, thật sự không biết câu trả lời cho bản thân thật sự muốn gì. Hắn nhận ra người hắn cố gắng phò trợ cũng không tốt lành gì , nói đúng hơn ngoài thừa kế huyết mạch tôn quý ra chỉ là một tên bại hoại khốn khiếp. Nhưng Lý Đông Húc cùng hắn giống nhau cừu hận trên vai nặng trĩu không thể không báo , vì vậy hắn nhẫn nhịn phò trợ cũng mong khi báo thù xong rồi người kia lên ngôi có thể tu tâm dưỡng tính mà trở thành một vị vua tốt...

-Huynh nghĩ người huynh phò trợ đức độ lắm sao? Huynh nghĩ bản thân có thể nắm cương hãn đưa hắn trở thành bậc hiền quân lễ nghĩa sao? Huynh biết rõ.. khốn khiếp huynh biết rõ tên kia thế nào bại hoại!

-Không biết trong mắt người ta thế nào là bại hoại?

Lý Đông Húc cười quỷ dị cách một khoảng không xa đang đi tới , trước sau còn dẫn theo hai tốp quân vây quanh , không khỏi khiến mấy người bọn họ giật mình.

-Chủ tử người vì sao lại đến nơi này!

-Haha nếu ta không sớm phòng bị cho người giám sát người , thì làm sao biết Triệu Lâm Phong người có bao nhiêu trung thành đối với ta!

-Chủ tử người...

Lâm Phong sửng sốt không ngờ bấy lâu nay bên cạnh phụng sự cho hắn bao nhiêu chuyện, tính nhiệm hắn dành ình chỉ là sự phòng bị nghi ngờ trước sao. Đối lại ánh mắt bi thương của Lâm Phong, Lý Đông Húc môi hé lộ nụ cười tà ác ánh mắt lướt qua người mình hướng đến Tú Anh cười lạnh lẽo.

-Nếu ta nhớ không lầm người cùng tên A Quyền trước đây ba lần bảy lượt phá hỏng đại sự của ta!

-Hừ bại hoại như người thì có đại sự gì chứ?

-Tiểu tử xem ra hôm nay không đem đầu người lấy xuống không được!

-Chủ tử người tha cho đệ ấy có gì cứ trách phạt ta là được!

-Haha người nghĩ ta còn cần đến người sao?

-Chủ tử người...

-Người đâu đem đầu bọn chúng chặt xuống hết cho ta!

-Dạ....

“Chết tiệt”

Lâm Phong xoay người giải lấy nguyệt đạo cho A Đạt cả hai nhanh chóng đem Tú Anh bảo hộ phía sau lưng , Tú Anh thật nhanh đem pháo sáng bắn lên báo hiệu cho những người khác đến tiếp ứng.

-Thiếu chủ có cơ hội người phải rời đi trước!

-Hừ có đi thì cùng đi!

-Tú Anh muội đừng bướng bỉnh!

-Huynh cảm miêng chỗ này không tới phiên huynh lên tiếng!

-.....

Quân lính hơn mười người đồng loạt xông tới kiếm trong tay đồng loạt xuất thủ , A Đạt cùng Lâm Phong hai cánh đá che đoạt lấy vũ khí ra sức ứng phó . Tú Anh phía sau đem chân độc trong giấu trong cánh tay phóng ra đem hàng trước 5 người giết xuống , chân đá kiếm dưới đất lao thẳng về trước bản thân phi thân lao phía sau hướng Đông Húc đâm tới .

“ Keng keng ”

Từng lớp lính thay phiên chắn trước bảo vệ chủ tử , đây là những cận vệ được cha nuôi hần rèn luyện từ nhỏ bảo vệ Lý Đông Húc , chỉ có điều hần luôn đem bọn họ cất giấu vừa đánh vào khía cạnh mềm yếu của Lâm Phong vừa khai thác khả năng rèn luyện quân lính cùng những cách bố trận mà phụ thân Lâm Phong để lại. Nay việc đã hoàn thành không cần tỏ ra kẻ không có thể lực thân thích , đem kẻ mà hần đã lợi dụng xong cùng những kẻ chắn đường cùng nhau giết hết..

Tú Anh bị năm người võ công cao cường vây hãm đánh tới tấp một thân chống chọi ,bên kia A Đạt cùng Lâm Phong thập phần lo lắng lại không thể giúp đỡ được gì khi mà xung quanh lính vây quanh mình dày đặt..

-Thiếu chủ / thiếu chủ / thiếu chủ....

Năm huynh đệ của Thôi gia đồng loạt lao tới , binh khí trong tay vung ra đánh chặn cho Tú Anh lại thấy phía sau xông lên thêm tốp lính , phút chốc không gian hỗn độn tứ phía chỉ nghe thấy tiếng chém giết không thôi...

-Hừ Đem bọn vô dụng này chôn cùng một mồ đi!

Lý Đông Húc quay đi một tốp hơn ba mươi cung thủ đem tên cùng hảo đạn đồng loạt bắn về phía người đang giao chiến phía trước , “vụt vụt vụt” tiếng tên bay xé gió lao tới..

-THIẾU CHỦ CẨN THẬN...

A Đạt cùng huynh đệ hét lớn , Tú Anh chỉ thấy phía trên đầu như có trận mưa sao băng rơi xuống , tiếng nổ vang lên khắp trời ,tiếng người la hét đau thương ,không gian sáng bừng như bình minh ngày mới sáng một vùng đỏ rực...

-Á.....aaaaaaa

Khê Nhi trong mơ màng giật mình bình tĩnh , trán lấm tấm mồ hôi ướt đầm người không nhận được run lên sợ hãi , trong cơn mơ hình ảnh Thôi công tử mình đầy máu me đỏ thẫm cả y phục không khỏi khiến nàng vừa lo lắng vừa sợ hãi...

-Thôi công tử người đang ở nơi nào.

Khê Nhi ôm hai chân ngồi im vào một góc giường , khóe mắt vì nỗi sợ vô hình vây quanh mà long lanh sương mù ,bên ngoài chân trời mơ ảo mông lung ảo não như tâm tình người đang chìm trong nỗi lo toan vô định.

.....

32. The End

The end

Tú Anh cùng huynh đệ Thôi gia chết trên đất khách , Lâm Phong sống sót đem hài cốt về Thôi gia trang...

Du Lợi được gả cho Mân Hào năm sau liền sinh hài tử.....mỗi năm 1 đứatrọn vẹn chín năm...

Tú Nghiên đau lòng cùng Khê Nhi quyết tâm lên núi xuất gia , ẩn dật qua ngày trọn tháng , sống yên yên an nhàn đến cuối đời Hưởng thọ chín mươi phẩy chín tuổi lẻ chín tháng chín ngày...

Duẩn Nhi cùng Châu Huyền xuất cung vô tình đào được một loại khoai lang quý , quyết định đem đi nướng ,kết quả hai người bị ngộ độc chết.....cái chết thật bi thảm .

Kết thúc thật là có hậu Quả..... chuyện đến đây là hết rồi..... chân thành cảm ơn các bạn đã bỏ thời gian chém gió cùng au hẹn tái ngộ truyện sau.....hehe

33. Chap 56

Chap 56

Lâm Phong gắng gượng công Tú Anh sớm ngắt lịm trên vai cùng A Đạt thương tích đầy người tháo chạy , trận bão đạn ở thành Tây mấy người huynh đệ Thôi gia lấy thân mình làm bia đỡ đạn mang 3 người bọn họ cố thoát ra khỏi thành . Hỏa đạn nổ rung trời đem bọn họ cùng những đám lính chạy không thoát vùi chung một chỗ , Tú Anh nhìn huynh đệ mình ngã xuống muốn lao đến cứu cũng bị mảnh tên nổ bắn xuyên ngực toàn thân bị những mảnh đá bắn đến thương tổn toàn thân . A Đạt cùng Lâm Phong toàn thân là máu , máu chính mình cùng bằng hữu quân địch bắn lên , thương thế so với Tú Anh có thể nhẹ nhưng so với người thường có thể đã là lấy mạng . Cứ thế nuốt đau thương vào lòng cố gắng đem Tú Anh chạy thoát thân , điều quan trọng lúc này là phải tìm được nơi an toàn để cứu chữa cho nàng.

-Tú Anh muội phải gắng gượng , cầu xin muội phải gắng gượng..

Lâm Phong thanh âm run rẩy lắm lắm không yên , cảm nhận bờ vai ấm áp hơi nghiêng đầu nhìn chỉ thấy gương mặt trắng bệch nhợt nhạt của Tú Anh đầm lệ , khiến lòng hấn đau đớn...

-Thật xin lỗi , Tú Anh thật xin lỗi, ta sai rồi...

-Người xin lỗi được gì Lâm Phong ,người xem chuyện tốt người làm ra đi , thiếu chủ có mệnh hệ gì ta liều mạng với người...

-Thật.. xin.. lỗi...

Lệ quang rơi xuống gương mặt nam nhân tuấn tú sớm đã lấm lem vì vết bẩn , đã rất lâu rồi từ khi chính mắt nhìn thấy toàn gia đầm máu , phụ thân tự vẫn... Đây là lần thứ hai hấn sợ hãi đến rơi nước mắt , người nữ nhân quan trọng của đời hấn lại đang trong cơn nguy kịch do chính hấn gây nên. Hấn tự thấy bản thân hiểu ra hành động hèn nhát của phụ thân mình năm xưa , hoàn toàn là do bất lực mà ra. Bất lực chính mình không thể bảo vệ những người thân thương , bất lực không thể cứu vãn sự việc chính mình làm ra , bất lực nhìn những mạng sống vì mình biến mất.... Giờ đây hấn cũng như vậy bất lực trước những việc mình đã làm , nếu Tú Anh vì hấn mà chết đi hấn sẽ thế nào đau đớn thế nào khổ sở cùng hổ thẹn với cả Thôi gia...

Ánh sáng mờ nhạt trong khu rừng hoang vắng , A Đạt cùng Lâm Phong như nhìn thấy điểm sáng của cuộc đời họ , chưa bao giờ cả hai cảm nhận thấy trái tim trong lồng ngực dữ dội đập loạn . Căn nhà nhỏ hiện ra trước mắt mờ ảo trong đêm khiến cả hai tưởng bản thân như đang nằm mộng , mùi thuốc cùng mùi thảo mộc thoang thoảng phát ra từ cánh cửa khiến cả hai lòng mừng như đốt pháo . A Đạt bộ dáng gấp gấp nâng cánh tay đập cửa , những tiếng “rầm rầm” vang vọng trong đêm.

-Có người bị thương mong gia chủ cứu giúp!

“Rầm .. rầm .. rầm”

-Người bên trong xin làm ơn mở cửa cứu người...

-Làm ơn mở cửa cứu người...

Tiếng nam nhân trong đêm như vỡ òa , giờ khắc này cả hai người bọn họ không hề biết thanh âm mà họ phát ra có bao nhiêu run rẩy.

“Kết...”

Nữ nhân trong nhà đem cánh cửa mở ra , đập vào mắt nàng là ba người nam nhân thương tích đầy mình , y phục của họ nhìn thoáng qua cũng biết đến từ ngoại bang..Tay đem cánh cửa có ý muốn đóng lại , thanh âm lạnh lùng bắn ra..

-Nơi này không tiếp đón ngoại bang!

-Cô nương hiểu lầm chúng tôi không phải ngoại bang , cô xem chúng tôi ta người của Thôi gia trang.

A Đạt đem lệnh bài trong ngực áo móc ra đưa cho nữ nhân trước mặt , chỉ thấy bộ dáng nhà nhả kiểm tra của nàng ta khiến hắn muốn phát hỏa.

-Cô nương nhanh một chút thiếu chủ của chúng tôi sắp chịu không nổi rồi.

-Hừ vào đi

Nữ nhân lạ mặt đem lệnh bài ném trả xoay người bước vào trong không buồn đem cửa lớn mở ra thêm chút nào , A Đạt tức giận đẩy mạnh cánh cửa tránh sang bên cho Lâm Phong công Tú Anh đi vào.

-Đem hắn vào phòng đặt trên giường đơn đi.

Không quay lại bộ dáng nữ nhân lạ mặt chỉ lạnh lùng ra lệnh , bản thân đang đứng cạnh tủ như lấy gì đó , lúc quay lại đặt lên bàn là thuốc cầm máu trị thương cùng khăn sạch.

-Hai người ngoại thương có thể tự mình băng bó chứ?

-Được , mong cô nương chăm sóc giùm thiếu chủ của ta!

-HỪ...

Nữ nhân lạ mặt vừa bước vào trong , Lâm Phong rất nhanh bước ra ngoài đem cửa phòng khép lại khiến nàng ta vô cùng thắc mắc. Nhìn về phía người nằm trên y phục tối màu ẩm ướt gương mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc , đưa tay bắt lấy mạch đạo yếu ớt xem ra nội thương không nhẹ. Điềm lấy huyết đạo phong tỏa toàn thân , đem y phục cởi ra không khỏi sững sờ..

“Là nữ tử”

.....

*** Cửa thành phía Nam của Quyên thị***

Trịnh Khanh rời đi từ sáng sớm , vì muốn giữ vững lòng dân an ổn nên mọi chuyện diễn ra một cách thầm lặng . Tú Nghiên vẫn đứng nhìn theo bóng dáng đoàn người ngựa đã khuất bóng từ lâu , thâm tâm nàng nổi lên vài phần lo lắng cảm giác xấu cứ ẩn hiện trong lòng nàng.

Du Lợi đứng bên cạnh ôm Tú Nghiên vào lòng , hơn ai hết chính mình hiểu rõ lúc này tâm tình thê tử thế nào đau lòng cùng lo lắng , thật muốn đem cái kia khổ sở trong lòng nàng mang hết về mình chịu đựng thay nàng.

-Nghiên Nhi nàng đừng lo lắng ,nhạc phụ đại nhân chỉ là ra biên cương kiểm tra chút chuyện sớm sẽ quay về!

Ngoài an ủi chỉ có thể là an ủi , bóng ma này chính bản thân Du Lợi không thể tự tay đập tan đi chỉ chờ mong ngày Trịnh Khanh yên ổn quay về mới có thể đánh bay nó trong lòng Tú Nghiên mà thôi.

Tú Nghiên ngẩn mặt nhìn vào đôi mắt đẹp đã nhuộm màu âu lo của Du Lợi , tay đặt lên vòng tay ấm áp của nàng sưởi ấm cái giá lạnh vô hình đang bủa vây quanh mình.

Cả hai chìm trong im lặng chỉ là chậm rãi nhìn vào mắt đối phương thấu hiểu tâm tình , cho đến khi phía sau tiếng vó ngựa lao tới mới miễn cưỡng rời nhau ánh mắt quay lại nhìn ai vừa đến . Chỉ thấy Phá Lôi gương mặt có phần mất tự nhiên ánh mắt vài phần lo lắng nhìn về phía hai người bọn họ khiến Du Lợi khó chịu nhíu mày..

Phá Lôi nhảy xuống ngựa quỳ một chân hành lễ , gấp gáp báo tin...

-Hoàng thượng truyền người lập tức về cung?

-Hừm... người có biết là vì chuyện gì không?

-Cái này... Thần nghĩ người đích thân hỏi hoàng thượng ... chỉ là thần nghĩ người nên chuẩn bị tinh thần thì hơn!

-Hừ..

Phía sau Duẫn Nhi cùng Phá Hữu cũng đã mang xe ngựa đến nơi , bộ dáng hai người cũng như Phá Lôi đều là vẻ mặt mất tự nhiên cùng lo lắng..

-Công chúa người vào xe thay lại y phục đi!

-.....

Du Lợi cảm giác khó chịu lại càng tăng lên vài phần , nắm lấy tay Tú Nghiên cùng tiến vào xe ngựa, bên ngoài ba người còn lại nhìn nhau không khỏi thở dài nặng nhọc.

Rất nhanh Du Lợi được đưa về cung , theo lối mật đạo quay về phòng vừa mở ra cửa tử đã nghe bên ngoài thanh âm của mẫu hậu đang khiển trách cùng tiếng bước chân dồn dập tiến vào phòng . Đưa tay ra hiệu cho Tú Nghiên yên lặng ở bên trong tử ,còn bản thân cùng Duẫn Nhi làm ra bộ dáng như vừa thay xong y phục đang đóng lại cửa tử..

-Lợi nhi con như vậy giận đối mấy ngày liền không để mẫu hậu nhìn thấy mặt có biết ta thế nào lo lắng hay không?

Cửa phòng mở ra hoàng hậu Chiêu Nghi khó chịu bộ dáng bước vào thấy Du Lợi liền trách mắng , gương mặt mang theo vài phần tức giận đan xen lo lắng nhìn nàng.

-Hừ các người xem lo lắng cho công chúa thế nào mấy ngày không gặp liền bộ dáng hóc hác như vậy?

-Chúng nô tỳ có tội...

Mọi người lập tức quỳ rạp xuống đất , hoàng hậu vốn luôn dịu dàng cùng hiền lành nhưng vào những thời điểm tức giận đều đem lại cảm giác khiến đối phương sợ hãi. Du Lợi nhìn mẫu hậu trừng mắt hù dọa đám Duẫn Nhi đến run rẩy không khỏi tội nghiệp lại có phần buồn cười , xem bộ dáng cợt cái hiếm thấy của mẫu thân cũng làm tâm tình nàng vui vẻ ít nhiều.

-Hihi mẫu hậu người đừng giận chỉ là mấy ngày liền nữ nhi mất khẩu vị liền không có hứng muốn ăn , lỗi đâu thể trách bọn họ nha

--Hừ còn người , vì sao lại tức giận lớn đến như vậy liền đem chính mình thân thể muốn làm hư luôn sao?

-Ấc mẫu hậu người ta nào có nha

---Hừ mau đi theo ta đến Phụng Nghi cung , hôm nay nhất định phải ăn uống đàng hoàng không được dở chứng giận đối mà bỏ bữa.

-Ấc... mẫu hậu

--Hoàng hậu Chiêu Nghi mang Du Lợi lời đi , Duẫn Nhi định đi theo lại nhớ đến Tú Nghiên vẫn còn đứng chờ trong mật đạo mà dẹp luôn ý định , đem đám nô tỳ tỷ muội ra khỏi phòng mới mở ra cánh cửa cho Tú Nghiên bước vào.

-Duẫn Nhi liền nói ta biết có chuyện gì!

-Ấc... cái này...

-A Quyền không có ở đây người có thể thoải mái mà nói ra..

-Haizzz ta là nghe từ bên tiểu lộ tử, hoàng thượng đã cho lập chiếu chỉ về hôn sự của công chúa , chỉ là... chỉ là không rõ cái kia như thế nào!

“ Bạch ”

Tú Nghiên có chút thất thần ngồi xuống ghế , mắt vẫn nhìn về hướng Duẫn Nhi như chờ đợi đối phương nói tiếp phần còn lại . Thấy bộ dáng thất thần của Tú Nghiên , Duẫn Nhi gương mặt có điểm nhăn nhó khó khăn thanh âm...

-Đêm qua Hoàng thượng sai người tới kêu ta hôm nay cùng huynh đệ Phá gia lập tức mang công chúa cùng người quay về cung , một chút nữa đưa hai người đến gặp Hoàng thượng.

-.....

.....

*** Phụng Nghi cung ***

Chiêu Nghi gấp thật nhiều thức ăn cho vào chén Du Lợi , từ hôm ra ngoài dạo chơi cùng Mân Hào quay về liền đem mình nhốt trong cung , đến hôm nay mới lòi ra được không khỏi khiến tâm tình nhẹ nhõm đi ít nhiều.

-Nói ầu hậu biết hôm trước đã xảy ra chuyện gì?

-Mân Hào hẳn khi dễ nữ nhi!

-Làm sao có thể?! Mân nhi từ trước đến nay đối với con mọi việc đều tốt làm sao có thể khi dễ con?

-Mẫu hậu là người không tin con thì không cần tìm con hỏi chuyện!

-Lợi nhi mẫu hậu làm sao không tin con đây! Haizz được rồi nói mẫu hậu nghe Mân nhi hẳn khi dễ con như thế nào , mẫu hậu liền tìm hấn tính sổ!

-Nữ nhi không muốn gã cho hấn , hấn liền như thế ép buộc con còn càng rõ cường hôn con!

Du Lợi đem mặt đẹp làm ra màn sương ẩm ướt , bộ dáng là tử thân cùng đáng thương nhìn Chiêu Nghi hoàng hậu . Sau một lúc ngây người tiếp thu những gì Du Lợi nói cùng bộ dáng “tội nghiệp” của nàng thu vào mắt , Chiêu Nghi hoàng hậu gương mặt phớt phớt đã đỏ gáy nhìn cười nhìn nàng lắc đầu.

-Đứa ngốc , Mân nhi vì yêu quý con mà làm nên chuyện như vậy , con lại không nhận ra còn như thế này giận đối nha

~~~.....

Du Lợi mặt bỗng nhiên tối sầm , không nghĩ đến so với mình mẫu hậu còn tính nhiệm Mân Hào hơn , trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác chán ghét . Đem chén trà uống sạch bộ dáng mất hứng ngồi yên tại chỗ , thật muốn nhanh một chút quay về Ngân Nguyệt cung ..

-Bẩm Hoàng hậu quận vương tới!

-Cho truyền.

Du Lợi giật mình nhìn Chiêu Nghi chỉ thấy mẫu hậu nàng nhàn nhã đem miếng nhỏ điểm tâm cho vào miệng , gương mặt thấp thoáng nụ cười vui vẻ.

“Hừ.. thì ra người đã sắp đặt từ trước!”

Du Lợi siết chặt tay đặt trên đùi , gương mặt bỗng chốc lạnh băng đôi mắt đẹp đem chén trà làm trọng tâm mà chặt chém.

-Hoàng hậu nương nương khỏe , công chúa muội muội khỏe.

-Mân Nhi không cần hành lễ , mau ngồi xuống cùng ta và Lợi nhi ăn chút điểm tâm.

-Dạ vâng!

Mân Hào ngồi xuống ghế đối diện với Du Lợi ánh mắt vẫn cố định nhìn chằm chằm vào nàng...

“ Phật “

-Mẫu hậu nữ nhi no rồi muốn quay về Ngân Nguyệt cung!

Mân Hào vừa ngồi xuống Du Lợi lại đứng lên thanh âm lạnh lẽo hướng tới , khiến bộ dáng hắn cứng ngắt gần mắt nhìn nàng , đổi lại chỉ thấy bộ dáng đứng dung không hề liếc mắt đến hắn dù chỉ là nhỏ nhất khiến tâm hắn đau đớn vài phần.

-Lợi nhi không được phép đi!

-Mẫu Hậu!

-Ngồi xuống!

Chiêu Nghi hoàng hậu trừng mắt nhìn Du Lợi , thâm tâm thầm nghĩ đến mình là yêu chiều nàng đến hư , nên mới có tính khí ngang ngạnh như vậy . Dận lòng phải cứng rắn uốn nắn lại nàng nếu không về sao lại đem chính nàng gây họa mất!

-Hừ!

Du Lợi tức giận bộ dáng ngồi xuống lại tiếp tục đem chén trà “ chặt chém ” , Chiêu nghi hoàng hậu nhìn Du Lợi như vậy không khỏi lắc đầu , lại đưa mắt nhìn sang Mân Hào thấy gương mặt nam nhi tái xanh không khỏi đau lòng thay hắn.

-Mân nhi ăn một chút bánh hoa quế này xem , Lợi nhi là rất thích ăn món này nha!

Chiêu Nghi hoàng hậu dịu dàng thanh âm gấp một khối bánh hoa quế cho vào chén Mân Hào , thấy hắn hướng mình gật đầu rồi chậm rãi đem khối bánh nhai nuốt. Bộ dáng này của hắn thật khiến Chiêu Nghi hài lòng không thôi , đứa cháu này của nàng luận tướng mạo hay tài trí so với Du Lợi đều thật xứng đôi. Chưa nói đến tương lai có thể tiến xa hơn với địa vị của Duẩn Hạo hay Du Lợi đều là giúp ích cùng có lợi vô cùng , nam nhân tốt như vậy làm sao có thể bỏ qua hắn , phải giữ lại cho Du Lợi nữ nhi độc nhất của nàng . Càng nghĩ khéo môi của Chiêu Nghi hoàng hậu càng vẽ ra nụ cười vui vẻ , đôi mắt vẫn chăm chú nhìn biểu hiện của hai đứa trẻ yêu đương mà giận dỗi nhau.

-Mân Nhi xong bữa liền đưa Lợi nhi quay về cung , trên đường cũng nên hướng nàng dỗ dành một chút!

-Dạ vâng!

-Mẫu Hậu!

Du Lợi khó chịu thanh âm như hét lên , chỉ thấy mẫu hậu không những không để ý , mà còn nhìn nàng cười cười...

“Tức chết ta mà!”

Du Lợi thâm tâm ai oán gương mặt giờ đây đã đỏ gầy vì giận dữ , nhưng trong mắt của hai người còn lại là thẹn thùng mà đỏ mặt bộ dáng xinh đẹp vô cùng.

.....

Du Lợi đi như bay , lần đầu tiên trong đời nàng ghét bộ y phục công chúa của mình nhưng càng ghét cái thân phận bây giờ của nàng , gò bó nàng trong các lễ nghi “khốn khiếp” giam giữ con người nàng trong khuôn khổ và luật lệ.

-Du Lợi muội đừng như vậy được không?

Mân Hào từ này giờ vẫn phía sau nàng yên lặng , đến khi nhìn bộ dáng Du Lợi chán ghét hắn muốn đem vứt hắn ra phía sau không khỏi tức giận kéo lấy tay nàng.

-BUÔNG RA!

Du Lợi hét lên giận dữ nhìn hắn , nàng lúc này như ngọn lửa hung hăng cháy trừng mắt nhìn hắn như kẻ thù làm tâm hắn đau đớn rỉ máu. Mân Hào không những không buông tay còn siết chặt tay nàng , đem cánh tay còn lại giữ chặt , đôi mắt lạnh lùng nhìn nàng ẩn giấu sự đau thương vào trong lòng.

-Nàng sớm đã trưởng thành không còn là một tiểu công chúa có thể tùy hứng , nàng nên nhớ dù không phải là chỉ hôn cho ta , nàng cũng là phải xuất giá cùng nam nhân khác ... Nàng có thể đối với ta như vậy nhưng

sẽ không thể đối với người ngoài như vậy , ra khỏi hoàng cung này nàng nghĩ nàng sẽ còn được bảo hộ như tiểu công chúa lên 5 của ngày xưa hay sao?

-Hừ Mân Hào người nên nhớ , ta vẫn là công chúa đương triều, phạm nhân tục tử như ngươi có thể tùy tiện muốn nắm giữ liền nắm giữ , muốn la hét liền la hét sao?

-Nàng...

-Ta thì sao? Người nên nhớ rõ điều người muốn hay mọi người muốn đều với ta không quan hệ!

-Hừ Với thân phận này của nàng , nàng buộc phải chịu!

Mân Hào một chút sợ hãi đều không có , đối lại cái trừng mắt của Du Lợi chỉ là lạnh lùng đáp trả ,lửa cùng băng cùng một chỗ đánh đá lẫn nhau.

Du Lợi muốn rút tay hắn càng siết chặt , lực đạo chỉ có tăng không giảm , nàng càng giãy giụa hắn càng kiên định bộ dáng không xê dịch.

-Quận Vương gia xin tự trọng!

Thanh âm lạnh lẽo phóng tới khiến cả Du Lợi lẫn Mân Hòa sửng người , đảo mắt ở mái đình bên cạnh đã thấy bóng dáng Tú Nghiên lạnh nhạt bước tới.

-Trịnh tiểu thư hoàng cung không phải Trịnh phủ có thể tùy ý ra vào!

Mân Hào vẫn không buông ra lạnh lùng hướng Tú Nghiên khinh khỉnh thanh âm , nàng đối với hắn có chăng cũng chỉ là nữ nhân bình thường không có mấy phân lượng trong mắt.

Đối lại hắn chỉ là bộ dáng lạnh nhạt cười cười của Tú Nghiên chậm rãi bước về phía hắn , tay lạnh lẽo chạm vào bàn tay đang nắm chặt tay Du Lợi của hắn vỗ nhẹ.

-Hoàng cung cũng có luật lệ của hoàng cung , người cũng không khác ta thân là thần tử không thấy bản thân là đang làm điều không mấy tự trọng sao?

-Hừ người lấy quyền gì ở đây nói chuyện với bốn vương ? BUÔNG RA!

-Vậy cũng phải coi người là có đáng để ta cư xử lễ độ hay không?!

Tú Nghiên dùng móng tay bấm mạnh vào mu bàn tay của hắn đến bật máu , bị tập kích bất ngờ khiến Mân Hào ăn đau mà vùng tay ra mắt trừng lớn nhìn vào hành động của Tú Nghiên.

-Tiện nữ này người dám cấu bốn vương , có tin ta đem đầu người chặt xuống!

-NGƯỜI DÁM! ĐỘNG VÀO NÀNG TA LIỀU MẠNG VỚI NGƯỜI!

Du Lợi gắng giọng nhìn hắn , Tú Nghiên bên cạnh vẫn là bình thản cười mắt không thèm liếc nhìn hắn chỉ tập trung lên cánh tay của Du Lợi bị hắn nắm chặt đến đỏ ửng , đau lòng mà xoa xoa.

-Công chúa chúng ta quay về cung xoa thuốc không sẽ bầm đen lên mắt!

-Uhm!

Du Lợi đem cánh tay Tú Nghiên nhẹ nhàng nắm lấy xoay người bỏ đi , để lại Mân Hào phía sau bộ dáng tức giận gương mặt đã tối sầm hết lớn.

-DU LỢI NÀNG NÊN NHỚ RÕ DÙ MUỐN HAY KHÔNG , SỚM MUỘN NÀNG CŨNG LÀ THÊ TỬ CỦA TA!

-HỪ MÂN HÀO NGƯỜI NHỚ RÕ... DÙ NGÀY ĐÓ TỚI TA SẼ ĐEM MÌNH GIẾT CHẾT CŨNG KHÔNG CÙNG KỂ NHƯ NGƯỜI BÁI ĐƯỜNG!

-.....

Mân Hào chết lặng nhìn theo bóng dáng hai người , thân thể khẽ run lên, trong thâm tâm hắn hai luồng khí lạnh nóng , đau đớn cùng tức giận dần xé tâm can hắn. Chuyện gì đã xảy ra giữa hai người , khi xưa không

phải rất tốt hay sao? Không phải chính Du Lợi nàng muốn gả cho hần vậy sao giờ có thể nói ra những lời này làm hần đau đớn....

Hần không hiểu , thật sự không hiểu đôi mắt phủ sương sống mũi cay cay khiến hần khó chịu , nặng nhọc hít một hơi tay siết chặt cổ trụ vững bản thân không ngã quỵ ưỡng ngực bước đi . Hần biết hôm nay hoàng thượng sớm ban hai đạo thánh chỉ , một đưa đến Trịnh tướng phủ , cái thứ hai sẽ đến phủ vương gia hần . Giờ khắc này cũng nên quay về tiếp đón đạo thánh chỉ kia , kết quả sẽ không thể xê dịch như tin mật báo mà hần biết.

.....

Tú Nghiên trầm ổn đem thuốc xoa lên cánh tay của Du Lợi , trên làn da bạch ngọc sớm đã hần lên dấu đỏ không khỏi khiến mình đau lòng.

-Đau lắm đúng không?

-Có Nghiên Nhi xoa thuốc liền không đau!

-Đéo miệng!

Nhéo mũi cao đáng yêu của ai kia , yêu thương mà điểm lên môi nàng hôn nhẹ , Tú Nghiên là biết một chút nữa đây dù có muốn hay không nàng sẽ lại lần nữa đau đớn . Chỉ là thời khắc này cần thiết nhất là làm tâm tình nàng bình ổn , mấy ngày nay tuy bộ dáng hihihaha của Du Lợi ở Trịnh phủ chỉ là để che mắt mọi người , nào có chút nào nụ cười kia xuất phát từ thâm tâm nàng. Chưa nói đến những ngày qua , liên mất khẩu vị ăn uống cũng không nhiều khiến thân thể nhìn có phần gầy đi một chút.

-A Quyền hứa với ta một chuyện có được hay không?

-Chuyện gì!

Du Lợi môi nở nụ cười đẹp nhìn Tú Nghiên chờ đợi lời nói , đôi tay sớm đã đem nàng ôm ngồi vào lòng mình cảm nhận tay Tú Nghiên xoa nhẹ má mình.

-Bất luận chuyện gì cũng phải tin tưởng ta có được hay không?!

-Hihi ta yêu nhất mình nàng dĩ nhiên sẽ đặt hết niềm tin vào nàng!

-Vậy thì tốt! Phụ hoàng cho truyền chúng ta tới thư phòng của người có chuyện.

-Vậy nhanh một chút đến gặp người!

.....

Du Lợi đan tay mình vào tay Tú Nghiên theo lối ngằm trong giả sơn mà bước chân vội vã , tâm tình không nhận được nổi lên vài phần sợ hãi . Lời nói của Mân Hào lần nữa hiện lên trong đầu nàng , điều hần nói đều có thể xảy ra không phải bản thân Du Lợi không biết mà là cố tình né tránh.

Lòng bàn tay cảm nhận ít nhiều ẩm ướt , Tú Nghiên đau lòng kéo Du Lợi xoay người lại nhìn mình , thanh âm mang theo hứa hẹn thốt ra

-Người là của ta, vĩnh viễn sẽ là của ta, làm sao ta có thể để kẻ khác cướp đi người! Nhưng tình thế lúc này nhất thiết phải giữ bình tĩnh , nghe theo sự sắp đặt của phụ hoàng , đừng suy nghĩ lung tung.

-.....

-Nghe ta có được hay không?!

-Được

Bước đến thư phòng vội vã mở cửa bước vào đã thấy phụ hoàng quay lưng về phía mình tay chấp lại để phía sau không khỏi khiến lòng run run

-Phụ..hoàng...

Quyền Trục quay lại ngay tức khắc khi nghe thấy chất giọng bất an của Du Lợi khiến mày khẽ nhíu , nhìn về phía Duẩn Nhi vẫn đứng bên ngoài lo lắng nhìn

-Duẩn Nhi ra ngoài canh cửa không cho bất kỳ ai đến gần!

-Dạ

Duẩn Nhi bên ngoài canh cửa , bản thân cũng biết được giờ bên cạnh Du Lợi chỉ còn có mấy người bọn họ trợ giúp . Duẩn Nhi cũng đem sự tình truyền đi cho Tú Anh , nhưng tới giờ vẫn chưa có chút tin hồi âm khiến nàng vô cùng lo lắng.

Căn phòng khép kín chỉ còn ba người với những hơi thở có phần dồn nén , Quyền Trực mắt nhìn vào Du Lợi gương mặt lộ rõ biểu tình rối loạn, trong khi Tú Nghiên bên cạnh vẫn một dáng vẻ tĩnh lặng chăm chú nhìn mình như cố đọc những suy nghĩ trong đầu mình.

-Lợi nhi mẫu hậu con nói đúng hôn sự này không thể không diễn ra!

-Phụ.. hoàng... sao.. cả .. người.. cũng... có.. suy..nghĩ...đó...!

Du Lợi kinh ngạc nhìn người hiểu mình nhất nay lại hoàn toàn không hiểu ,cũng chẳng đọc được nội tâm mình vì chuyện này gào thét như thế nào, chỉ thấy gương mặt lộ rõ vẻ bất đắc dĩ nhìn mình lại đảo mắt qua Nghiên Nhi..

-Phụ Hoàng không ngờ trong thời gian này Mân Hào lại quay về , mấy năm gần đây các nước đến đây cầu thân cùng con không ít , lại nói con cùng Tú Nghiên vừa thành thân được mấy hôm lại mang con chỉ hôn cho hấn chính là có lỗi với hai con. Nhưng con có nghĩ chỉ hôn con cùng Mân Hào mọi chuyện về sau còn có khả năng cứu vãng , còn để con gả đi thì vĩnh viễn hôn sự kia không thể giải quyết được chỉ có thể gây nên chiến tranh cho hai nước...

**-VÌ VẬY NGƯỜI SẼ CHẤP NHẬN MONG MUỐN KIA CỦA MẪU HẬU MÀ CHỈ HÔN CON CHO HẮN!**

-Đúng nếu có gả cũng chỉ có thể gả cho Mân Hào!

**-KHÔNG THỂ CON KHÔNG ĐỒNG Ý..**

-A Quyền phụ hoàng nói đúng cái chỉ hôn này của người nhất định phải làm..

-Nghiên... Nhi... ngay.. cả.. nàng... cũng...

Du Lợi run rẩy nhìn hai người mà mình yêu thương hết mực lại cùng chung chí hướng muốn “gả” mình cho Mân Hào khiến đầu óc choáng váng tức giận đến hoa mắt không nói nên lời mà ngắt đi...

Nhìn thấy “trượng phu” mắt trừng lớn cơ thể vô thức run lên rồi như mềm nhũn mà xiu vẹo như muốn ngãất ,không khỏi khiến Tú Nghiên hốt hoảng nhanh như chớp vương tay ôm lấy Du Lợi vào trong lòng , người có chút khụy xuống ôm chặt lấy vợi vàng hướng nhìn Quyền Trực như chờ đợi.

**-DUẨN NHI CHO NGƯỜI TRUYỀN PHÁ LÔI PHÁ HỮU ĐẾN ĐÂY!**

Duẩn Nhi bên ngoài nghe khẩu dụ “dạ” lớn một tiếng rồi đi như bay tìm người , bên trong thư phòng Quyền Trực nhìn một màn trước mắt không khỏi đau lòng, bước đến mang Du Lợi ngắt lịm trong lòng Tú Nghiên ôm lấy đi thật nhanh đến trường kỷ đặt nàng xuống . Bộ dáng lùi lại nhường không gian cho Tú Nghiên bước tới ngồi xuống bên cạnh cầm lấy tay Du Lợi ,

-Tú Nghiên lần này thiệt thòi cho con!

-Phụ hoàng người yên tâm Tú Nghiên trong lòng hiểu rõ .

-Ừm vậy là tốt.

Quyền Trực nhìn gương mặt có phần trắng bệch của nhi nữ không khỏi đau lòng , quay bước hướng ra cửa ,đồng thời cánh cửa cũng nhanh chóng được người khác mở ra Duẩn Nhi huynh đệ phá gia cùng Phúc công công đã có mặt.

-Phá Hữu , Phá Lôi hai người đưa Du Lợi đến biệt viện thành Tây để tịnh tâm , Phúc tử truyền chỉ của Trẫm ban hôn Du Lợi công chúa cho vương gia Thôi Mân Hào mừng 5 tháng này cử hành hôn lễ .

Quyền Trục vừa dứt lời kéo theo vài ba cái hàm kinh ngạc mà rớt đất mắt không ngừng mở to nhìn , sao có thể nhanh như vậy đã ra quyết định chỉ hôn cho vương gia vừa về tới ngày trước ngày sau , còn công chúa lại lại nằm ngất đi trên trường kỷ.....

## 34. Chap 57

Chap 57 :

\*\*\* Biệt viện thành Tây \*\*\*

Đây là nơi Du Lợi khi xưa vẫn thường được đưa đến để sư phụ giảng dạy kinh Phật (cùng luyện võ công ) , bao năm cảnh vật vẫn như vậy đẹp đẽ cùng thanh tịnh nhưng tâm tình Du Lợi giờ đây đến nơi này đã không còn như xưa vui vẻ cùng phấn khởi . Gần như bị giam lỏng ở nơi này khiến tâm trí vốn hoang mang nay càng thêm tĩnh mịch âm u , bản thân võ công tinh thông lại bị phụ hoàng cho uống ngân nhuyễn đơn khiến toàn thân khí lực bị phong tỏa không thể vận dụng . Lần đầu tiên trong đời Du Lợi dùng đến phương thức yếu ớt nhất của chính mình nữ nhi mà gào thét , vô lực đập cửa muốn thoát ra , nước mắt vì tức giận uất ức lăn dài vô phương nắm giữ .

Huynh đệ Phá gia bất lực đứng bên ngoài nhìn chủ tử đau khổ lại không cách nào giúp đỡ , chỉ có thể tro mắt nhìn Duẩn Nhi ngày ngày mang thức ăn đi vô lại vô vọng đi ra trong tiếng nghẹn ngào của chủ tử . Trước nay họ chỉ thấy một vị công chúa luôn vui vẻ tươi cười , một A Quyền đầu đội trời chân đạp đất, lời nói cùng hành động luôn khiến các bậc nam nhân như bọn họ phải cúi mình khâm phục . Mà giờ đây họ trông thấy Du Lợi như vậy yếu đuối , như vậy khóc nức thành tiếng nghẹn ngào cố gắng thoát ra căn phòng được canh gác chặt chẽ . Đến khi không thể chịu đựng nổi khi nhìn thấy gương mặt nhợt nhạt đầm đìa nước mắt của Du Lợi bọn họ đồng loạt xông tới muốn giải cứu chủ tử , hai chọi 4 lại là đại nội danh bộ ẩn thân bên cạnh hoàng thượng thật là lấy trứng chọi đá chỉ có thể bị đánh quỵ bên ngoài cửa bất lực nhìn chủ tử rơi lệ cắn chặt môi mà nhắm mắt buông xuôi .

.....

Trái ngược hoàn toàn với không khí u ám của biệt viện thành Tây , thì kinh thành náo nhiệt đông vui . Khắp mọi ngõ ngách trong kinh thành đèn treo rực rỡ , đoàn người chuẩn bị cho đại hỷ của đất nước cứ thế rộn ràng trang hoàng từ phủ Vương gia thẳng đến hoàng cung một đường thắm đỏ hoa hỷ . Chiêu Nghi hoàng hậu đích thân chỉ thị cho người đến Vương phủ trợ giúp cháu mình một tay , chuẩn bị ngày trọng đại của nữ nhi cùng Mân Hào khiến không khí luôn có cảm giác bận rộn cùng vui vẻ . Hôn sự này cũng thu hút không ít sự quan tâm của các nước chư hầu lẫn ban bằng hữu , lễ vật được từ các nước cứ thế ồ ạt đưa tới khiến các ngõ ngách đường đi vô cùng sôi động trước những đoàn người ngựa đủ màu sắc tiến vào hoàng cung . Pháo hoa trong đêm nổ lên rực rỡ cả kinh thành như đêm ngược thời gian đến ngày trọng đại của công chúa đương triều , dân chúng ngày đêm ca hát vui cười như ngày tết chờ mong sau 18 năm lần nữa được tận mắt chiêm ngưỡng “quốc bảo” tuyệt thế mỹ nhân của đất nước .

Khuê Nhi háo hức kéo Tú Nghiên ra ngoài nhìn kinh thành nhộn nhịp nhằm giúp tiểu thư nàng vui vẻ hơn , mấy ngày qua cô gia bất chợt có việc gấp phải xuất môn giải quyết để lại tiểu thư nhưng nhớ mà ủ rũ trong nhà chờ đợi . Khuê Nhi nhìn bộ dáng ngày ngày thần thờ đến đáng thương của nàng mà đau lòng không thôi , lão gia vừa xuất quân thì đến cô gia, giờ đây Trịnh phủ phút chốc chỉ còn lại đám tỷ muội bọn họ thật có điểm không thể thích ứng.

-Tiểu thư tỷ nhìn xem đèn treo đỏ rực thật là đẹp mắt nha , lần đầu tiên trong đời muội được chứng kiến cảnh này đại hôn nha! Tiểu thư tỷ nói xem ngày mai nhìn thấy công chúa cùng vương gia gắm đỏ áo hoa người ngựa chậm rãi bước trên đường như thế nào kiều diễm nha~~.

-.....

Tú Nghiên từ lúc bước ra khỏi Trịnh phủ vẫn một mực im lặng , gương mặt trầm buồn chậm rãi bước đi đôi mắt đảo nhìn cảnh vật trên đường mà lòng dâng lên vài phần khó chịu . Từ lúc đưa Du Lợi đến biệt viện đến giờ , đêm nào nàng cũng âm thầm ẩn thân trên mái nhà quan sát phu quân . Nhìn gương mặt ướt đẫm nước mắt , thanh âm khan khan vẫn vang lên mang theo thống khổ trong lòng nàng dâng lên . Nhiều lần kìm nén mà cắn môi đến rướm máu để không xúc động mà lao xuống ôm lấy thân ảnh mà nàng yêu thương

đang khổ sở rơi lệ , vì đại cuộc nàng biết mình không thể mạnh động làm liều chỉ có thể nhẫn nhịn chịu đựng . Đêm nay là ngày cuối cùng bản thân cũng không đủ can đảm đi đến biệt viện nhìn Du Lợi tẩy trần chuẩn bị lược chải mày son y phục tân nương , chỉ có thể để chính mình vô định đi theo Khuê Nhi trải bước trên đường rực rỡ sắc màu. Vài canh giờ nữa ngày mới lại tới , đại hỷ theo đó mà chính thức bắt đầu nàng sẽ được nhìn thấy Du Lợi trong hỷ bào rực rỡ...

-Tiểu thư tỷ đã gặp công chúa Du Lợi rồi , có phải như mọi người vẫn thường nói là tuyệt thế mỹ nhân hay không?

-Ừm người đúng là một tuyệt thế mỹ nhân!

-Mau mau diễn tả một chút về người uội biết nha!

-Là nữ nhân nhưng ta thật sự ganh tỵ với vẻ đẹp của Du Lợi người , làn da trắng mịn màng , mái tóc đen dài như suối đêm óng ả. Gương mặt trái son ngũ quan tinh xảo , đôi mắt đen huyền như ngọc trai , chiếc mũi cao , đôi môi căng mọng như quả đào chín đỏ . Người so với ta cao hơn một cái đầu đáng người cân đối uyển chuyển bước đi , tính tình vui vẻ luôn làm người khác phải bật cười . Nếu muội thấy người ngay từ cái nhìn đầu tiên lập tức có cảm giác quý mến cùng gần gũi , luôn mang lại cho ta cảm giác thoải mái khi bên cạnh....

Tú Nghiên gương mặt tươi cười nói về Du Lợi như thể người đang ở ngay bên cạnh , ánh mắt sáng lên tia yêu thương ẩn hiện , nàng không nhận ra lúc này bản thân toát ra tư vị mê luyến . Khuê Nhi chăm chú lắng nghe đầu óc như tự phác họa hình ảnh công chúa trong tâm trí , cảm giác thật ngưỡng mộ lại có chút mùi vị ganh tỵ với Tú Nghiên có thể trực tiếp nhìn cũng như nói chuyện tiếp xúc với tuyệt thế mỹ nhân mà “giang hồ” trông ngóng ngày đêm . Khuê Nhi nhin không được vang lên tiếng trầm trồ mang theo chút mong mỏi “thỉnh cầu”..

- Ohhh! Lần sau tiểu thư tỷ nhất định phải mang theo muội vào cung gặp người nha!

-Được ah

~~“Ồn góc! muội không những đã gặp qua mà cùng người sớm đã quen biết!”

Tú Nghiên cười cười uống chút trà sen , từ trên lầu của tửu điểm Bình Xuân nhìn xuống con đường đêm vui vẻ cười đùa , đốt pháo hoa ca vũ . Trong lòng không nhin được lại nhớ đến gương mặt người thương , một chút mơ màng tưởng tượng hình ảnh của Du Lợi trong bộ hỷ phục đỏ rực môi son mắt ngài trầm cài phượng sắc.....

.....

\*\*\* Vương phủ \*\*\*

Mân Hào trong phòng mà phần khởi không thôi , bàn tay cứ chạm vào bộ hỷ phục đỏ rực mà vui vẻ nụ cười . Từ lúc nhận được chiếu chỉ hần cứ bận rộn chuẩn bị cho ngày trọng đại vui vẻ đến mất ăn mất ngủ , đến hôm nay hần vẫn như vậy cảm giác lâng lâng như đang bay bổng khi nhìn vào bộ hỷ phục này . Lại nhìn không được muốn mau chóng mặt vào , đôi mắt lại lóe lên tia hạnh phúc ngập tràn .

-Lúc này chắc nàng ấy đang chuẩn bị tẩy trần lược chải , Du Lợi nếu không phải ngăn cản bởi phép tắc ta thật muốn đến đó nhìn xem nàng như thế nào xinh đẹp mà gả cho ta...

Nghĩ đến vài canh giờ nữa thôi hần sẽ đường đường chính chính có được nàng , rồi ngày tháng sau này sẽ được ôm ấp mỹ nhân trong lòng . Dù nàng có bướng bỉnh muốn cự tuyệt như thế nào , thì hần cũng có thời gian cả đời để mà chinh phục nàng . Cho dù phải dùng đến hạ sách để chiếm được Du Lợi hần cũng nguyện ý , thâm tâm hần biết lời Du Lợi từng nói với hần chắc chắn nàng sẽ làm . Hần không những hiểu mà còn quá hiểu nàng thế nào cứng rắn cùng bướng bỉnh , nên hần đã sớm chuẩn bị bên mình mê hồn tán , đợi đến khi đưa nàng vào động phòng sớm dùng đến . Khi chuyện đã thành đem gạo nấu thành cơm , chính nàng đoạt lấy dù muốn dù không Du Lợi nàng cũng buộc phải theo hần cả đời .

.....

Ngày mới ló dạng kéo theo bao nhiêu tiếng cười đùa hồi hả của dân chúng , giờ lành vừa điểm đoàn người kiệu xa từ Vương phủ xuất phát đến biệt viện phía Tây . Mân Hào hỷ phục , môi nở ra nụ cười hạnh phúc

cười ngựa theo sau đoàn nhạc hỷ kèn chiêng khải hoàn tiến bước .

Hai bên đường sớm đã đông ngẹt người đứng xem náo nhiệt , cũng như muốn nhìn vị phò mã tương lai may mắn cưới được công chúa đương triều – tuyệt thế mỹ nhân của họ . Vài nữ tử trong thấy Mân Hào không nhìn được khen thành tiếng , nam nhân trước mặt khiến họ không khỏi siêu lòng mê mẩn , có chút ganh tỵ với công chúa có được phò mã người .

Mân Hào một chút cũng không đảo mắt nhìn xung quanh chỉ chăm chú nhìn phía trước , thâm tâm thầm mong tới nơi sớm một chút , hắn thật gấp gáp muốn thấy người nha! Cửa biệt viện dần hiện ra trước mắt kéo theo tâm tư hắn một trận kịch liệt vui mừng , phóng xuống ngựa chỉnh lại chút y phục cùng Phúc công công tiến vào rước “tân nương” ra kiệu.

Vào đến phòng nhìn Du Lợi mày ngài mắt ngọc môi son , tóc búi cao trâm cài không đội mũ tân nương đẹp đến khiến hắn tâm trí đảo điên chết sững một chỗ , đến khi Phúc công công buồn cười khêu nhẹ hắc nhắc nhở mới đem hôn hân hoàn xác mà bước tới bên cạnh đưa tay đỡ lấy Du Lợi .

Du Lợi gương mặt thống hận lạnh lùng nhìn hắn một chút động tĩnh cũng không đáp trả chỉ trừng mắt nhìn hắn , cảm giác nụ cười trên môi Mân Hào hắn trở cứng ngắt tay đưa trong không trung không được nâng đáp trả có phần mất mát cái nhìn .

-Công chúa giờ lành tới rồi , người mau cùng vương gia vào cung còn hành lễ bái thiên địa ah!

-CÂM MIỆNG.. TA CÓ CHO PHÉP NGƯỜI NÓI SAO?

Du Lợi tức giận hét lớn trừng mắt nhìn khiến lão công công không khỏi run rẩy , người này là công chúa vui vẻ hằng ngày trong cung sao? Hắn không khỏi thấy bất ngờ với bộ dáng này của Du Lợi , hoàn toàn trái ngược với người hắn đã gặp qua không biết bao nhiêu lần .

Mân Hào bỏ tay xuống quay đầu nhìn lão công công cùng đám nô ty đang đứng chết lặn mà run rẩy không dám động đậy , thở dài thanh âm...

-Các người lui ra hết đi ta nói chuyện cùng công chúa một chút.

-Dạ...

Cánh cửa phòng lần nữa khép lại , Mân Hào đẹp xuống gương mặt ảm đạm vừa rồi rất nhanh khôi phục bộ dáng tự tin của mình . Đôi mắt ánh lên cái nhìn mạnh mẽ , chuyển động một cái thật nhanh đi đến bên cạnh điểm lấy nguyệt đạo của Du Lợi.

-Người làm gì?

-Ta biết nàng sẽ phản kháng nên đành phong tỏa huyết đạo của nàng , đợi khi chúng ta bái đường xong quay về Vương phủ ta sẽ giải huyết đạo cho nàng.

-Người dám!

Du Lợi không thể tin mắt mở to nhìn hắn , người này là người huynh đệ mà nàng từng quý mến sao? Sao có thể làm trò bỉ ổi thế này , bản thân hắn lại có thể đối với nữ nhân không chút võ công sẵn sàng dờ ra thủ đoạn như vậy cho thấy bản chất hắn cũng không phải người thẳng thắn gì.

-Ta có gì không dám , nàng sẽ gả cho ta , sẽ trở thành thê tử của ta , ta muốn làm gì mà không được. Đừng nghĩ đem thân phận công chúa ra mà uy hiếp ta!

-Người...b...

“Phật”

Mân Hào một chỉ điểm luôn huyết khẩu của nàng , còn tiện tay nhét vào miệng nàng một viên đan nhỏ , mặc cho Du Lợi trừng mắt thống hận nhìn mình hắc chỉ lạnh lùng vỗ lưng nàng một cái ép nàng nuốt xuống . Đưa tay ôm lấy Du Lợi một cước đem cửa mở ra , ngạo nghễ đem tân nương ôm đi ra kiệu xa , môi nở nụ cười thập phần vui vẻ .

Dưỡng Nhi nhìn Du Lợi đôi mắt ngập tràn thống hận trừng mắt cũng nhận ra nàng thế nào tức giận uất ức , liếc nhìn Phá Hữu cùng Phá Lôi như cầu cứu lại thấy hai người bọn họ bị người khác vây lại kìm chặt

không thể hành động . Duẫn Nhi tức mình bước tới Mân Hạo thanh âm tuy mềm mọng như thuận nhưng thay chủ tử tức giận kháng nghị...

-Vương gia người như thế này ôm công chúa ra ngoài thật không tiện nha~~ , vẫn là để nô tỳ đỡ công chúa ra kiệu xa ah!

-Haha Duẫn Nhi người thật là... Ta là sợ nàng mệt mỗi lần vẫn nên ôm nàng mang ra ngoài!

-Hihi Vương gia người làm vậy sẽ làm công chúa ngượng ngùng đến sinh khí mất!

-Haha không sao , không sao... Du Lợi sẽ không vì chuyện này mà sinh khí! Duẫn Nhi người không cần lo lắng ta ôm nàng thế này sẽ nhanh hơn một chút thời gian , mau giúp ta đi trước “mở đường”

-Ấc... vâng!

“Híchic công chúa không thể giúp người rồi ah!” (T.T)

Duẫn Nhi trong lòng ai oán cười như mỉa đành đi trước “mở đường” , sau lưng không khỏi ớn lạnh cảm nhận cái nhìn như ngọn giáo đâm tới .

Mân Hạo cười thành tiếng sảng khoái , bộ dáng mang theo vài phần đắc ý tiến bước đưa Du Lợi ra tới kiệu xa ,chậm rãi đặt nàng yên ổn ngồi xuống , dịu dàng cầm tay nàng hôn lên mới chịu rời đi . Duẫn Nhi thấy hần vừa quay lưng mang khăn tay tức giận thay Du Lợi lau sạch tay , khe khẽ thanh âm...

-Hừ thấy gớm! Công chúa chút nữa về cung ta đem nước lần nữa rửa sạch giúp người!

-.....

-Công chúa sao từ nãy đến giờ người không nói tiếng nào nha?

-.....

Duẫn Nhi khó hiểu ngược mặt nhìn Du Lợi , chỉ thấy Du Lợi bất động chỉ có đảo mắt nhìn mình toàn thân như đông cứng , khi kiệu xa nâng lên hơi nghiêng ngã cũng không tự giữ được thăng bằng. Duẫn Nhi kinh ngạc thật nhanh giữ vai Du Lợi tránh ngã , mắt mở to nhìn người hóa tượng trước mặt.

-Công chúa người bị hấn điểm huyết sao?

Du Lợi chớp mắt thay cho câu trả lời , Duẫn Nhi như không tin vào điều trước mắt chỉ biết kinh ngạc bản thân cũng vì bất ngờ mà cứng ngắt bộ dáng.

-Làm sao đây? Ta làm sao giúp người giải huyết đạo!

Du Lợi mắt vẫn trừng lớn nhìn Duẫn Nhi gấp gáp bộ dáng như sắp khóc tới nơi , thâm tâm ai oán mà trong lòng thầm mắng ngốc.

“Đồ ngốc người nếu biết giải huyết đã không phải năm lần bảy lượt bị Tú Anh đem ra làm trò suốt ngày! Hừ bản thân có thể chuyển mạch tượng tự mình hóa giải chỉ là nhuyển ngân tán trong người làm ta không có nội lực làm sao mà tự giải huyết đây! Phá Hữu cùng Phá Lôi bị vây hãm , Tú Anh không biết đã đi nơi nào , chỉ còn a đầu ngốc người bên cạnh... Còn Nghiên Nhi nàng cũng mất tích nơi nào từ lúc rời khỏi hoàng cung cũng không thấy bóng dáng , không lẽ nàng thật sự mang ta gả cho hần luôn sao?”

Nghĩ đến đây Du Lợi không nhịn được mà chua xót trong lòng không thôi , mũi có cảm giác cay cay hốc mắt cũng vì vậy đỏ ửng , khiến Duẫn Nhi bên cạnh cũng bối rối , gấp gáp đến nỗi mang tứ chi náo loạn..

-Công chúa người làm sao vậy ah?

-.....

Đáp lại nàng vẫn là sự im lặng như tờ của Du Lợi , nhìn giọt nước mắt long lanh rơi xuống lăn dài trên gương mặt đẹp , khiến bản thân phút chốc bất động thanh âm mang theo run rẩy cùng sợ hãi...

-Công.. chúa.. người...

Kèn chiêng nhạc khúc vẫn vui vẻ mà vang lên đều đặn, đoàn người đưa dâu cứ thế thẳng tiến đi về phía hoàng cung , con đường ngập tràn tiếng pháo vui tai tiếng người chúc tụng hai bên đường . Mân Hạo vui

vẻ mỉm cười , ngồi trên lưng ngựa mà thong thả di chuyển , lâu lâu lại quay đầu đem mỹ lệ giai nhân ở cách mình không xa thu nòng vào trong mắt .

“Xoẹt... xoẹt... xoẹt...”

Hàng loạt âm thanh nho nhỏ xé gió xoẹt qua mang theo đoàn người kèn chiêng phút ngừng động , khiến những người phía sau vì bị tắt nghẽn mà dừng bước. Mân Hào đem dây cương kéo lại , kinh ngạc âm thanh..

-Chuyện gì?

-Vương gia phía trước không biết vì sao ngừng lại nha!

-Mau lên xem xét.

-Dạ..

Vài tên lính đi như chạy về phía những người thổi kèn đánh chiêng dò hỏi , chỉ thấy bộ dáng bọn họ bị điểm huyết đứng yên bất động . Quay người muốn báo cáo tình hình lại cảm nhận vai nhói đau một cái chính mình cũng như người bên cạnh , bất động bộ dáng.

“Xoẹt.. xoẹt.. xoẹt..”

Hàng loạt thanh âm thật nhanh lao tới , Mân Hào nhìn biến chuyển trước mắt không khỏi kinh hô thành tiếng..

**-CÓ BIẾN MỌI NGƯỜI CẦN THẬN BẢO VỆ CÔNG CHÚA!**

Tuần mã nghe động tĩnh cũng hí lên thành tiếng nhồm dậy , Mân Hào giữ cương đảo mắt nhìn đã thấy trên mái nhà một nhóm người bạch mặt lao tới .

**-BẤT CỬ KỂ NÀO NÁO ĐỘNG GIẾT CHẾT KHÔNG THA**

Mân Hào hét lớn khom người chụp lấy kiếm của cận vệ bên cạnh nhảy lên , giật cương chỉ về phía trước hét lớn . Quân lính rút kiếm vây quanh kiệu xa bảo vệ công chúa , những người hầu cận của Mân Hào đồng loạt rút kiếm chắn thành hàng nhằm bảo vệ chủ tử .

Dân chúng hai bên phút chót náo loạn chạy lấy thân ,tiếng la hét ngập trời mang theo không khí tán loạn .

Ám khí phi ra không đem mọi người đả thương chỉ điểm lấy huyết đạo khiến họ bất động , nhóm người bạch mặt lao xuống quân lính thật nhanh lao tới ngăn cản . Hơn 10 người bạch mặt thân thủ nhanh như gió điểm lấy huyết đạo đem từng tốp chặn đứng , người ở giữa lao thẳng tới phía kiệu xa .

Mân Hào phi ngựa phía trước ngăn chặn , giật cương cho ngựa nhõm chân đá tới thân ảnh nhỏ bé trước mặt . Chỉ thấy người bạch mặt xoay người tung cước đá mạnh vào thân ngựa mang ngựa đá ngã , Mân Hào đạp chân mang kiếm lao tới . Người bạch mặt đem uyển kiếm rút ra giao thủ , Mân Hào tròng mắt tức giận mà mạnh mẽ đánh , nhắm vào những đòn hiểm ác nhất mà xuất thủ . Nhìn đối phương hung ác đánh tới , người bạch mặt không những không lúng túng mà còn rất bình tĩnh đỡ lấy . Hai người dây dưa một chỗ kiếm chạm nhau mạnh mẽ phát ra những thanh âm sắt nhọn..

-Mau buông kiếm đầu hàng , bổn vương còn tha ạng nhỏ người..

-...

Đôi mắt kia ánh lên nét cười , người bạch mặt đem uyển kiếm thay cánh tay tán vào gương mặt tuần mã kia rớm máu . Mân Hào tròng mắt đưa tay chạm vào má mình , màu đỏ nhanh chóng lan ra ả ướt .

-Khốn khiếp.

“Keng keng keng”

Hung tợn xuất thủ Mân Hào tức giận muốn lấy mạng kẻ vừa mới đánh mặt hắn bị thương , tức giận trong lòng muốn mang đối phương ngũ mã phanh thây.

Người bạch mặt rất điềm nhiên đánh trả , đem uyển kiếm trong tay nhẹ nhàng đánh tới đem hai cánh tay Mân hào rạch mấy nhát . Hành động này càng làm Mân Hào điên tiết gầm lên giận dữ , khiến những tên

thuộc hạ đang giao thủ với bên cạnh kinh người quay người lao tới giúp đỡ , muốn mang người bạch mặt giết xuống . Thân ảnh nhỏ bé vây vây khốn trong vòng vây của 3 người nam nhân to lớn , tay mang kiếm hung hăng đánh tới . Uyển kiếm vung lên ánh sáng mạnh mẽ thẳng tắp đánh tới người bị đâm vai kẻ bị chém vào tay , lại chuyển sang Mân Hào như mưa rào rơi xuống . Mân Hào bị đánh đến tối tâm mặt mày , chỉ biết vừa lùi vừa đỡ lấy những đường kiếm nhanh như tia chớp trong đêm mưa đánh tới . Bản thân không hề nhận ra bị đánh lùi về phía kiệu xa của Du Lợi ở phía sau , khi lưng chạm tới kiệu đập thành tiếng nhói đau kiếm trong tay cũng bị đánh văng xuống . Người bạch mặt đem Mân Hạo đánh quỵ xuống đẩy phi người đập lên vai hấn lao lên trên kiệu .

Duẩn Nhi giật mình muốn ra tay đánh chặn , lại bị đối phương xoay chuôi kiếm điểm lấy huyệt đạo chết đứng tại chỗ . Đưa tay ôm lấy thân thể Du Lợi ôm vào lòng , lại cảm nhận thấy có điểm không đúng kinh ngạc mở to mắt nhìn tay đã nắm lấy mạch tượng.

-Khốn khiếp.

Gầm khẽ một tiếng chữ rủa , người bạch mặt đưa tay giải lấy huyệt đạo trên người Du Lợi , thấy thân thể vô lực của nàng mềm nhũn ngã vào lòng ngực mình.

-Nghiên... Nhi...

Mùi hương quen thuộc cùng hơi lạnh quen thuộc vây lấy cơ thể , Du Lợi khe khẽ thì thầm đầy yêu thương . Cảm nhận vòng tay siết chặt lấy cơ thể mình ôm gọn , di chuyển thân người đem Du Lợi lao tới hung hăng đập mạnh vào vai và đầu Mân Hào vận dụng kinh công phi lên mái nhà biến mất . Đằng sau còn nghe tiếng Mân Hào rống lên tức giận gọi lên...

-DU LỢI KHÔNG....

Tú Nghiên ôm Du Lợi trong lòng , đôi mắt hần lên tia băng lãng đầy tức giận thanh âm.

-Hừ thật muốn một kiếm lấy mạng tên khốn khiếp đó.

Du Lợi vô lực trong lòng nàng khe khẽ nhếch môi cười , khe khẽ thanh âm gọi tên nàng.

-Nghiên.. Nhi.. tốt.. cuộc.. nàng.. cũng.. tới...

Tú Nghiên đau lòng đảo mắt nhìn gương mặt đang vô lực rũ trong lòng mình , tia tức giận trong mắt mang theo vài phần đau lòng mà ôm siết.

-Đã để người đợi lâu , thật xin lỗi!

-Nghiên.. Nhi...

Tú Nghiên thật nhanh mang theo Du Lợi từ mái nhà nhảy xuống con hẻm gần bên dưới , sớm đã có chiếc xe ngựa chờ sẵn . Mạnh mẽ ôm Du Lợi đem vò trong xe hạ xuống rèm cửa , người bên ngoài thật nhanh mang cánh cửa bên ngoài khép lại , nhảy lên xe đánh ngựa rời đi.

-A Quyền chịu khó một chút chúng ta phải đi đường vòng quay về Quyền phủ.

-Ấn..

Tú Nghiên với tay lấy áo choàng lớn trùm lên người Du Lợi ôm siết , tay đặt trên cổ tay nàng bắt lấy mạch tượng . Nhuyễn ngân tán đem thân thể Du Lợi “đánh” đến vô lực , nhưng cảm nhận trong thân thể Du Lợi không chỉ có một loại này nhuyễn ngân tán mà còn có thêm một loại “độc” được khác. Không cần nghĩ cũng đoán được tên khốn kia đã dở trò bỉ ổi gì đó với “phu quân” , cảm nhận nhiệt độ nóng âm lan tỏa từ cơ thể Du Lợi cũng từ mờ đoán ra được ít nhiều..

-Tiểu nhân bỉ ổi , không vì lời hứa kia ta liền đem hần giết chết.

.....

\*\*\* Đại Điện hoàng cung \*\*\*

Quyền Trực cùng Chiêu Nghi hoàng hậu quốc phục gương mặt vui vẻ nụ cười ngời trên chính điện , bên dưới các vị hoàng tử cũng y phục chỉnh tề chờ đón công chúa cùng phò mã gia đến hành lễ . Bá quan văn

vô y phục so với ngày thường cũng khác xa , vì ngày đại hôn của công chúa nên bọn họ cũng mặc sắc phục “rực rỡ” mặt mày vui vẻ cùng nhau trò chuyện vui vẻ chờ đợi .

Cầm vệ quân hốt hải chạy vào điện gương mặt tái mét run rẩy quỳ rạp xuống , thanh âm mang theo hoảng loạn cùng sợ hãi gấp gáp ...

-Hoàng thượng có biến cố.. Du Lợi công chúa trên đường cùng phò mã gia đến hoàng cung bị bắt cóc mất rồi ah!

Tên cầm vệ vừa nói xong mang không khí vui vẻ hân hoan một phát đánh tan , phút chốc không gian yên lặng như tờ , Quyền Trực nghe xong đứng phắt dậy bộ dáng kinh ngạc tức giận hét lớn..

-CÁI GÌ

-Vương gia Mân Hào bị đánh trọng thương đang cùng binh lính truy đuổi , phái ta lập tức quay về báo tin xin hoàng thượng hạ lệnh cho người đến tiếp ứng.

-Duẩn Hạo , Đông Hải hai con mau mang theo ngàn binh mã tiếp ứng Mân Hào truy đuổi phải đưa bằng được Lợi nhi quay về!

-Dạ phụ hoàng.

Duẩn Hạo cùng Đông Hải nhận lệnh lập tức quay đi , đại diện một lúc náo loạn bá quan nhین không được kinh ngạc , lo lắng rì rầm thành tiếng , Quyền Trực xoa người đau lòng ôm lấy Chiêu Nghi hoàng hậu nghe tinh sớm đã kinh hãi đến ngất xỉu quay về cung chờ tin tức.

Cửa cung mở ra hai vị hoàng tử cưỡi ngựa chia hai hướng cùng binh lính chạy đi , binh mã trong thành nhanh chóng nhận lệnh gấp gáp đuổi theo phía sau . Mân Hào cùng đám binh lính còn lại hồi hải đuổi theo hướng những tên bạch mã tẩu thoát , trong lòng không thể tinh giữa ban ngày ban mặt lại có kẻ dám khi quân phạm thượng bắt lấy công chúa đương triều . Lại càng không thể ngờ đối phương vô công phi phạm chỉ có vài người ít ỏi có thể đánh lại bao nhiêu người họ cao thủ đại nội cùng đông đảo binh lính điểm nguyệt đạo , còn hung hăng đánh hấn (quỳ rạp dưới đất) trọng thương cướp mất tân nương của hấn . Mang theo tức giận cùng hoang mang lo sợ bất lực đuổi theo , bóng dáng đối phương đã sớm mất dạng trong cảnh người hỗn loạn . Thấy quân tiếp diện phía sau chạy tới Duẩn Hạo gương mặt mang theo kinh ngạc cùng lo lắng nhìn hấn dò hỏi..

-Mân Hào chuyện gì đã xảy ra!

Mân Hào thanh âm mang theo run rẩy thập phần lo lắng , gương mặt mang theo thống khổ đau đớn..

-Ta không biết bọn họ từ đâu tới... vô công cao cường cướp mất nàng đi... hỗn loạn không dấu tích mà biến mất như không khí..

Duẩn Hạo nhìn Mân Hào cơ thể sớm đã có thương tích , máu trên cánh tay không ngừng chảy , gương mặt không huyết sắc mà trắng bệch .

-Các người chia ra hai hướng một đuổi theo , một lập tức truyền lệnh đóng chặt cổng thành mấy kiểm soát tất cả các tử điểm thấy ai khả nghi lập tức bắt về..

-Dạ

Nhìn quân lính rời đi , Duẩn Hạo mới phi xuống ngựa đi đến đỡ lấy Mân Hào kiệt sức thân thể lắc lư sắp ngã khỏi ngựa...

-Các người lập tập tức truyền thái y quay về Vương phủ..Mân Hào!

-Duẩn Hạo tìm Du Lợi... nhanh chóng đuổi theo mang nàng về nếu không....

Mân Hào bỗng nhiên im lặng , không dám nói tiếp càng không dám nghĩ đến chuyện sẽ diễn ra tiếp theo , nếu xuân được hấn cho Du Lợi uống trước khi rời khỏi phòng phát huy tác dụng thì...Hình ảnh Du Lợi nằm dưới thân kẻ khác khiến hấn kinh hãi nhắm mắt lại đây sợ hãi...

Duẩn Hạo nhìn sắc mặt Mân Hào biến đổi gấp gáp thanh âm.

-Nếu không thì sao Mân Hào?

-Duẩn Hạo huynh đừng lo cho ta , Du Lợi mới đáng lo sợ đối phương không biết sẽ làm ra chuyện gì..

-Ta biết , cũng thập phần lo lắng nhưng ngươi phải mau chóng quay về Vương phủ trị thương không tay ngươi sẽ bị phế mất!

-.....

Duẩn Hạo không cho phép Mân Hào cãi lại , liếc mắt kêu thủ hạ đỡ lấy hắn mang về còn chính mình thật nhanh leo lên ngựa cùng thuật hạ đuổi theo hướng mà bọn “bất cóc” tẩu thoát...

.....

## 35. Chap 58

Note: mọi người nhớ uống nưt trước khi đọc nhé , vì Au viết ko đc “giỏi” cho lắm..

Chap 58

\*\*\* Quận Vương phủ \*\*\*

Mồ hôi rỉ rả toàn thân nóng bức , mơ màng giai nhân trong mộng xích lôa mềm mại uyển chuyển dưới thân mình rên rỉ , khiến yết hầu hắn giao động nuốt xuống ngụm nước bọt cứ vớt cái cảm giác khô khốc khó chịu . Muốn đem chính mình vùi sâu vào cơ thể giai nhân ôm ấp , chỉ thấy chính mình cúi xuống một uyển chuyển kiểm khí mạnh mẽ đâm xuyên ngực mình . Uyển kiểm rút ra lần nữa xuất kích chém lên trên cơ thể hắn trùng trùng điệp điệp từng lớp vết thương chồng lên nhau , ánh sáng lóe lên một đường đi xuống đem chính hắn nam nhân chém đứt . Hắc y ôm lấy giai nhân trong lòng rời đi để lại hắn một cái xác không hồn tròn tròn vô lực bất động...

-KHÔNG...

Mân Hào bật dậy cơ thể không còn khí lực chống đỡ ngã nhào xuống sàn nhà lạnh lẽo , hoang mang tay chân quơ quanh cơ thể mất đảo vòng quanh , hơi thở mang theo hỗn loạn cùng sợ hãi dồn dập . Nhận ra cảnh tượng kia chỉ là ác mộng mới hít thật sâu đem chính mình lấy lại bình tĩnh , gian phòng quen thuộc sáng nóng trong ánh nến mới biết đêm đen đã phủ xuống .

Không rét mà run hắn đem cơ thể run rẩy lao đảo đứng dậy đi về phía cửa mở ra , đã thấy vài tên tâm phúc đi tới phía mình..

-Du.. Lợi.. công.. chúa.. đã.. tìm.. thấy.. chưa..?

-Bẩm vương gia vẫn chưa có tung tích... những hoàng cung cùng vương phủ vẫn đang dồn tổng lực tìm kiếm...

-Khốn khiếp! phải nhanh tìm thấy nàng nếu không sẽ không kịp mất!

-Dạ.. Vương gia!

Dồn lực nói khiến cơ thể Mân Hào lao đảo muốn ngã , hai tên thủ hạ nhanh như cắt lao tới đỡ lấy hắn cơ thể thăng bằng , diu hắn đem vào trong phòng ngồi xuống ghế nghỉ ngơi.

-Vương gia người phải chú trọng cơ thể , thương tích trên người vương gia nhìn thì không nghiêm trọng nhưng đã chém đứt gân mạch phải hảo tị dưỡng nếu không sẽ ảnh hưởng về sau..

-Không cần lo cho ta , quang trọng nhất lúc này là phải tìm được công chúa về .. Càng chậm trễ công chúa càng gặp nguy hiểm , các người hiểu hay không?

-Ta biết công chúa đối với người quan trọng nhưng đối với vương phủ người còn quan trọng hơn , người phải luôn nhớ chính mình huyết mạch họ Đoàn về sau con cháu gia tự đều tùy thuộc vào người . Cái kia công chúa mất tích , hoàng thượng quyền lực tối cao sẽ biết đem binh mã giải cứu được nàng , chỉ là người có

nghe kẻ bắt cóc công chúa điện hạ , đánh người bị thương chính là không xem hoàng thượng ra gì lần này đã định số mạng của công chúa lành ít dữ nhiều.

“Bốp”

-NÓI BẬY.. NÀNG SẼ KHÔNG GẶP CHUYỆN GÌ BẤT TRẮC!

-Vương gia người có giết chết thuộc hạ , ta cũng sẽ nói... Bao năm vì nàng cố gắng nhưng công chúa có thật nguyện ý gả cho người hay không? Ta thấy người vì công chúa hao tâm tổn khí sắp đặt , còn công chúa chỉ đổi lại thâm tình của người chỉ là kêu ngạo rũ bỏ . Nếu sáng nay người không điếm lấy huyết đạo công chúa sẽ yên ổn theo người sao? Nữ nhân trên thế gian này muốn ủ ấm chẳng cho người nhiều vô số kể , tại sao người cứ phải vì một người không yêu mình khổ sở như thế này.

“Bốp”

Mân Hào tức giận đá thân tính bên cạnh văng ra xa , tức giận đến thổ huyết lão đảo ngã ra sàn ngất xỉu..

-Vương gia...

-Người đâu cho truyền đại y

Người trong vương phủ lần nữa náo loạn , đại y nhanh chóng tiến vào phòng xem xét , tên thủ hạ vừa bị đánh cần răng chịu đau gương mặt thập phần lo lắng .

.....

\*\*\* Quyền phủ \*\*\*

Du Lợi nằm trên giường toàn thân mồ hôi nhễ nhại sớm đã mê man, cơ thể một trận hỏa nhiệt lan tràn khiến cơ thể vô lực trở lên một tầng bức rức khó chịu . Tú Nghiên bên cạnh liên tục mang khăn thấm nước lạnh thay nàng lau mặt cùng cơ thể nhiệt nóng , muốn giúp Du Lợi cơ thể thoải mái hơn một chút .

-Nghiên... Nhi... ta... nóng..

Du Lợi thanh âm khàn đặc thì thảo thành tiếng , tay mang hỷ phục bức rức cởi bỏ lộ ra tầng da thịt trắng mịn đập vào mắt Tú Nghiên . Cơ thể Du Lợi mấy ngày liền không ăn không ngủ , khiến tác dụng của dược xuân mà Mân Hào cho nàng uống trước khi rời phòng phát tác nhanh hơn so với dự tính . Đáng lý loại dược xuân này cần đến 3 canh giờ để có tác dụng , cũng là khoảng thời gian sau khi hắc cùng Du Lợi đã bái đường thành thân vừa kịp đem nàng động phòng . Nhưng vạn lần hắc cũng không thể đoán biết thuốc hắc hạ xuống , tác dụng lại không được hắc nhìn thấy lại bị người khác cướp mất . Tân nương là Du Lợi nhưng động phòng cùng nàng không phải là hắc mà chính là “nương tử” Tú Nghiên , đảo phụng thành long

Tú Nghiên nhìn vào khoảng da trắng mịn bờ vai trước mặt ửng hồng xinh đẹp như cánh hoa , tay Du Lợi bức rức đem hỷ phục sặc sỡ thanh âm rên khe khẽ như câu dẫn lòng người..

-Thật.. sự.. rất.. ưm~~.. nóng...

Du Lợi cảm thấy một cỗ nhiệt tăng dần trong cơ thể , khiến nàng cảm thấy bức rức khó chịu , bộ hỷ phục rườm rà cứ rối rùi khiến nàng khó khăn cởi bỏ , toàn thân vô lực khiến động tác khều khào .

-Nghiên.. Nhi.. ưm~~.. cởi.. ra.. ah

~~Đôi mắt Du Lợi như phủ lớp nước ẩm ướt long lanh như hai giọt sương mai đọng trên cánh hoa , hàng mi run động nhìn chằm chằm vào Tú Nghiên đầy mị hoặc . Khiến Tú Nghiên tay cầm khăn lạnh khẽ run lên đánh rơi mất , vô thức nuốt nước miếng cái ực xuống cổ họng khô khan . Tú Nghiên nhìn chằm chằm vào Du Lợi phiếm hồng cơ thể , gương mặt mỹ lệ động lòng người , môi mọng run run động đậy phát ra những tiếng rên khe khẽ . Tay Du Lợi khều khào không đem được một mảnh hỷ phục nào bỏ xuống chỉ làm cho chúng cứ rối rùi , khiến Tú Nghiên buồn cười nhìn bộ dáng chất vật của nàng .

-Ưm

~~Nhếch môi cười , Tú Nghiên đem màn hạ xuống che bản thân chậm rãi lên giường đem tay Du Lợi đặt sang hai bên cúi người thổi hơi vào tai Du Lợi khiến ai kia run lên . Tay hạ xuống trên nút thắt hỷ phục giật ra , mang hỷ bào mở ra như trang sách , mắt khẽ nhìn xuống từng “trang” màu tiếp theo . Tú Nghiên

mắt chăm chú nhìn biểu hiện lộ rõ vẻ bức rứt khó chịu của Du Lợi , động tác không nhanh không chậm từng chút cởi ra từng món một . Đến khi cái yếm đào đập vào mắt nàng chói lóa hình thù uyên ương sống động , vòm ngực phập phồng khiến đôi uyên ương trong mắt nàng như đang múa mây .

-Nghiên.. Nhi... ưm

~~Tú Nghiên áp môi hôn lên cánh môi đang mấp máy , khiến Du Lợi khe khẽ rên lên , đôi tay buông xuôi hai bên cũng vươn lên vòng quanh cổ nàng ôm ấp . Tú Nghiên đem nụ hôn ẩn sâu cuốn lấy chiếc lưỡi dính hương của Du Lợi quấn quít , tay luồn xuống cổ khẽ nâng cơ thể nóng ấm của Du Lợi ngồi dậy . Đem ngoại bào cùng áo trong kéo ra khỏi cánh tay Du Lợi vứt xuống , khiến cơ thể nóng rực cảm nhận không khí mát lạnh khe khẽ run lên . Nụ hôn trên môi vẫn quấn quít không rời , tay Tú Nghiên đặt trên tấm lưng Du Lợi xoa dịu.

“Phật”

Dây cột yếm trên dưới đều bị hai tay nàng giật xuống , khiến áo yếm không điểm tựa nhẹ nhàng rơi xuống , nàng mút mạnh lấy lưỡi Du Lợi rồi thoát lui khiến Du Lợi ngây ngốc cánh môi rung động . Tú Nghiên đảo mắt nhìn hai khối mềm mại trước mặt phập phồng theo từng nhịp thở của Du Lợi , càng nhìn hai quả đào chín mọng hồng hào thơm tho trước mặt thật muốn cắn một miếng nuốt vào bụng . Nghĩ tới thôi đã thấy phần khởi đưa tay ôm trọn hai quả đào chín nấn bóp , cảm giác co giãn ấm áp trong lòng bàn tay khiến Tú Nghiên thích thú . Cứ mỗi lần nàng cắt quãng những cái xoa bằng cái bầu chặt lại nghe môi mọng Du Lợi “uhm~~” lên rên rỉ , tay áp vào tay nàng không biết là ngăn cản hay khuyến khích hành động của nàng nhanh hơn .

Khiến Tú Nghiên môi cười thành tiếng lại áp người về trước hôn lấy môi Du Lợi , làm cả hai như cũ bộ dáng nàng nằm trên Du Lợi hôn xuống . Chỉ khác một điểm nàng không lưu lại quá lâu ở đôi môi cắn mọng kia , mà đã đem môi hôn rút xuống cái cảm hơi chẻ nam tính của Du Lợi . Vòng lên gò má cao cao , rút xuống cái tai đang đỏ ửng lên hôn lấy vành tai , còn xấu tính phả nhiệt vào đó khiến Du Lợi rùng mình run lên . Đôi tay hăng hái xoa nắn cặp đào hồng , làm cho chúng từ chính mềm trở thành căng mọng cứng cáp , lòng bàn tay còn trên đỉnh đào xoa tròn chạm mà không chạm khiến đỉnh đào dựng lên cứng ngắt .

Đem môi hôn từng chút một nhắm nháp , môi lưỡi mút mạnh thành tiếng rơi rớt từng cánh hoa đào mềm mại trời xuống làn da trắng mịn màng , màu đỏ hồng từng chút hiện lên như bức trang hoa đẹp đẽ . Áp mặt vào hõm ngực Du Lợi mút mạnh như cách nàng đóng ấn ký vào vật phẩm thuộc quyền sở hữu của nàng , buông rơi một cánh tay phải trên ngực Du Lợi áp môi hôn xuống . Cảm giác như đem chính mình biến thành hài tử đói sữa mà mạnh mẽ mút lấy , cái thơm tho cắn đầy trong miệng . Đảo lưỡi xoay tròn trên đỉnh đào đồng dạng cánh tay trái cũng nương theo chiếc lưỡi mà chuyển động khi xoa tròn khi nấn bóp , lúc còn ác ý đem ngón tay se tròn đỉnh đào , khi lại ấn xuống rồi buông ra cho nó nảy lên .

-Ừm.. Nghiên... á.. Nhi... đừng.. ưm.. đừng.. á...

Tú Nghiên bên tai nghe Du Lợi rên rỉ còn đem tay vô lực đẩy đẩy nàng ra lại càng khiến hành động nàng mạnh bạo mà cắn mút , nấn bóp khiến nó thẳng đứng no tròn . Du Lợi như không chịu nổi kích thích mà run lên , cổ nhiệt không tên tận sâu trong đáy lòng trào dâng , xài dịch trong cánh hoa co rút không nén được rĩ rã tuông trào thấm ướt quần mỏng . Nhìn Du Lợi run rẩy khiến nàng cảm giác vui sướng ngập tràn , Tú Nghiên chậm rãi rời khỏi song đào cắn cứng mà áp môi hôn xuống vùng bụng phẳng lì run run mà hít thở . Tại chiếc rốn nhỏ xinh vươn ra đầu lưỡi ẩm ướt đánh vòng một cái , tay tại tiết khổ đã xâm nhập vào trong chạm vào mảnh ẩm ướt khiến cổ họng nàng khô khan nuốt xuống một ngụm nước miếng . Hai tay bóp mạnh một cái trước khi rời ra hai khóa đào đã cương cứng cắn đầy chuyển dời đem số “vải vóc” dư thừa còn lại ly khai khỏi cơ thể Du Lợi . Môi hôn mang theo nhiệt ẩm rơi xuống đùi thon mút mạnh , trước khi tách ra đôi chân thon dài của Du Lợi mở rộng ra hai bên , làm nơi tư mật hoa huyết của Du Lợi như thể thẳng tiến vào mắt nàng nóng rực.

-Ừm

~~Tú Nghiên khiêu mi , ngón tay thông thả kích động cánh hoa đang run rẩy của Du Lợi , nghe tiếng rên rỉ của Du Lợi khiến nàng vui vẻ trên đầu..

-A Quyền ah~~ nhạy cảm như thế này sao?!

Đang nói Tú Nghiên khinh khiêu nhẹ đầu nụ hoa nhạy cảm , làm Du Lợi nhin không được thân thể triều hồng bị nàng khiêu khích sớm đã không chịu nổi một cỗ nhiệt từ bụng dưới tràn ra vài giọt mật ngọt vọt dính vào tay Tú Nghiên âm ẩm.

-Ah

Du Lợi cơ thể run lên từng nhịp dứt quãng bụng dưới co thắt liên hồi , khiến cánh hoa thoi thóp co rút rỉ rã , Du Lợi mắt đẹp mù sương toàn thân vì động tình sớm nhuộm màu đỏ hồng xinh đẹp .

Tú Nghiên chậm rãi thoát ly y phục đem chính mình cơ thể nóng ran giải phóng , Du Lợi mơ màng nhìn nàng từng chút lộ ra da thịt cơ thể vừa triều hồng sớm nóng bức trở lại . Đôi tay run run đưa lên chạm vào da thịt mịn màng mát lạnh của nàng không khỏi thích thú , Du Lợi đan tay vào tay nàng quần quít dùng lực đạo yếu ớt kéo tay nàng về phía môi mình áp môi run run hôn lên

Tú Nghiên xòe bàn tay mát lạnh áp vào gương mặt của Du Lợi vuốt ve , cảm nhận nhiệt độ ẩm nóng mà nàng thích lan tỏa khắp lòng bàn tay ,khiến nàng nở môi cười cúi xuống áp môi hôn lên đôi môi run run đáng yêu của Du Lợi nhẹ nhàng âu yếm .

-Nghiên.. Nhi...

Du Lợi nho nhỏ thanh âm khi nàng áp chuyển dời môi hôn xuống xương quai xanh mát mấp , cơ thể nàng chạm như không chạm khiến Du Lợi khó chịu vòng tay ôm lấy eo thon ghì xuống . Đến khi đào hồng chạm nhau nhún nhảy , Tú Nghiên chen một chân vào giữa để đùi mình nhẹ nhàng thúc vào nơi tư mật của Du Lợi , khiến người dưới thân nàng rên rỉ . Đôi tay thỏa thích nhóm lửa cháy bùng trên từng tấc da thịt của Du Lợi , vuốt ve eo thon một tay lần xuống ôm trọn một vùng mộng bớp nắn , đùi đẩy sang bên để cánh tay còn lại từ đùi mò mẫn trên lông tơ vuốt ve chen vào khe “suối” đang rỉ rã...

-Ừm

~~Tú Nghiên để tay mình nhảy nhuta khiến hạt lê nhỏ cương lên ,lại nhún nhá ngón út vươn ra lắc lư giữa hai mép hoa ẩm ướt khiến nó run run . Áp mặt vào hõm cổ , hơi thở ẩm nóng của nàng lần nữa lan tỏa ở vành tai nhạy cảm , khiến Du Lợi run rẩy , hé môi cắn cắn vành tai sớm đỏ ửng khe khẽ thanh âm..

-Du Lợi người là của ta...

Tay bên dưới hoa huyết đã thấm đẫm mật dịch chà xát lên xuống khiến hai cánh hoa ẩm ướt hé mở co rút lại , để một ngón tay vào cửa cảm thấy hoa huyết co rút hút lấy nuốt chửng lấy một đốt ngón tay vào trong một khác lại nhả ra khiến nàng thích thú . Cứ để cho hao huyết của Du Lợi hút vào đẩy ra vài lần , Tú Nghiên lại ngấn mặt mạnh bạo ấn xuống môi hôn , bên dưới ngón tay theo cái co rút hút vào một đường xuyên không thẳng tiến.

-Ừm

~~Lệ quang run run nơi khóe mắt Du Lợi nỉ non trong môi nàng , để im ngón tay trong nhục bích một lúc mà hưởng thụ cái ẩm nóng bao trùm , dòng nước ấm bị chặn muốn thoát ra cắn đây . Tú Nghiên môi hôn mút lấy lưỡi của Du Lợi dây dưa bắt giữ đem về phía mình cắn mút , nuốt những tiếng nỉ non của đối phương vào bụng , bên dưới dần chuyển động theo rút ra đẩy vào . Đem hạ thân áp vào cánh tay đẩy thêm lực dồn trọn ngón tay vào trong hoa huyết của Du Lợi , chuyển động càng lúc càng nhanh khiến môi hôn đột ngột tách rời , dịch vị vọt trên cánh môi ướt bóng .

Du Lợi khóe môi rên rỉ liên hồi , tay ôm lấy thắt lưng của nàng hòa điệu hưởng thụ yêu thương nàng mang lại khiến thâm tâm Du Lợi trào dâng một cỗ hạnh phúc vô bờ , cảm giác như bị nàng đưa bay lơ lửng giữa không trung.

-Nghiên.. Nhi.. a

~~Môi mọng mấp mấp thốn thức ngâm nga khiến Tú Nghiên toàn thân phấn khởi , hưng phấn mà thúc tay ra vào liên hồi trong nhục bích cảm nhận cái ẩm ướt mát chắt lấy ngón tay nàng . Ngón tay càng va chạm mạnh mang theo mật ngọt chen chút ra vào tạo nên âm thanh “óc ách” khiến người nghe ngượng ngùng , còn người hành sự thêm vui vẻ . Không gian bao trùm trong thanh âm hoan ái nức nở , tiếng thổ phỉ phò , hương thơm nhục dục thoang thoảng trong cái ẩm ướt của da thịt quần lấy nhau .

Thời điểm Du Lợi lần nữa cong người cao trào mang mật dịch cùng ngón tay của Tú Nghiên tất cả “bắn” ra ngoài , là lúc Tú Nghiên cúi người đem toàn bộ yêu thương hút lấy , đến khi no đủ mới trỗi lên áp trụ môi hôn đem toàn bộ yêu thương hòa huyệt trong chiếc hôn trao trả . Du Lợi như thoi thóp nuốt xuống chính mình ngọt ngào , cùng uyển chuyển đỉnh hương thơm ngọt trong miệng , khóe mắt mờ sương khép lại hưởng thụ.

“Phốc”

Tú Nghiên lần nữa nhả bọt nước kéo dài óng ánh , tay tách ra chân Du Lợi hai ngón tay luồn xuống tách ra hai mép thịt mềm áp trụ chính mình tư mật ẩm ướt khích khích mà dao động . Hai tay chống xuống siết lấy eo thon Du Lợi mãnh liệt áp chặt mãnh liệt đưa đẩy , đem chính mình bức rút giải thoát , nhắm nghiền mắt Tú Nghiên hơi bặm môi hưởng thụ cảm giác râm ran trong mình .

-Á

~~Du Lợi hai lần triều hồng khiến nơi tư mật vẫn vô cùng mẫn cảm , lại bị Tú Nghiên hung hăng đòi hỏi , lần nữa nhả lên ngọn lửa vẫn chưa tắt trong mình ồ ạt bùng cháy , tay ôm lấy thắt lưng đem toàn cơ thể áp sát tùy ý nắn trên người mình khi dễ . Đôi mắt ướt át mờ mờ nhìn gương mặt Tú Nghiên sớm đã xuất thần , mái tóc đen tuyền buông xuống vì giao động mà có phần tán loạn chạm vào mặt mình ngứa ngáy .

Nhấc một bên chân Du Lợi lên cao để tư mật cả hai gắt gao ôm sát , ma sát mạnh mẽ “nhộp nhộp” thanh âm ướt nước phát ra đều đặn , Tú Nghiên găm gờ trong cổ họng cảm nhận cổ nhiệt nóng bỏng muốn được phích càng mạnh mẽ luật động . Đến khi bụng dưới mạnh mẽ co thắt cũng là lúc cả hai hét lên , lần nữa cao triều tuông trào mật dịch hòa huyệt vào nhau . Tú Nghiên vô lực thả người nằm xuống ôm lấy Du Lợi eo thon , cơ thể cả hai quấn lại nhau ôm ấp chìm vào giấc ngủ khóe môi vẽ ra nụ cười hạnh phúc . Màn đêm bao trùm ôm ấp lấy uyên ương du ngoạn vu sơn êm ái , u nhả tinh linh đốm sáng nho nhỏ bay lượn khắp trời .

.....

\*\*\* Phụng Nghi cung \*\*\*

Chiêu Nghi hoàng hậu từ lúc ngắt xiu trên đại điện đến giờ tỉnh dậy lại khóc đến ngắt đi , tin tức báo về chưa tìm thấy Du Lợi khiến tâm mẫu thân nàng đau như cắt . Quyền Trực bên cạnh ôm lấy thân thể vô lực khóc nức trong lòng không khỏi đau xót , dù gì chuyện xảy ra hôm nay đều có phần của hấn . Cố gắng xoa dịu đưa ái hậu mình vào giấc ngủ , bản thân lại cố đem nước mắt nàng lau đi mong thời gian có thể xóa nhòa đi mất mát và thương tâm này .

-Phụ hoàng , mẫu hậu người không sao chứ?

Duẩn Hạo đứng dậy gấp gấp thanh âm khi thấy Quyền Trực bước ra khỏi , nhìn Quyền Trực khẽ gật đầu cũng có chút thở phào yên tâm một chút , nhưng rất nhanh gương mặt đã biến đổi thành lo lắng .

-Phụ Hoàng ta đã cho người đồng kính cửa thành truy đuổi điều không thìm thấy tung tích của hoàng muội! Phụ hoàng... ta thật là vô dụng... hoàng muội bị bắt đến nơi nào ta cũng không biết!

Quyền Trực ngồi xuống ghé nhìn Duẩn Hạo đứng bên cạnh tự trách có phần nhói ở trong lòng , màn kịch này đã diễn ra không thể thu hồi . Dùng tổn thương lớn như thế này để giải thoát Du Lợi khỏi chiếc lồng son lắm nguyên tắc này , đổi lại hậu quả cần thời gian thật dài phía sau mà bù đắp cùng xoa chịu mất mát này .

-Chuyện của Lợi nhi không ai muốn cả , người không cần tự trách . Điều quan trọng bây giờ là quy động trên dưới tìm kiếm Lợi nhi..

-Thần nhi đã hiểu.. Phụ hoàng người bên cạnh chăm sóc mẫu hậu , ta giờ xuất cung tìm hoàng muội.

-Được rồi người đi đi , cầm theo lệnh bài điều thêm binh mã theo yểm trợ người.

-Dạ

Duẩn Hạo xoay người rời đi để lại Quyền Trực gương mặt mang theo trầm tư nhìn dõi theo , tiếng Chiêu Nghi hoàng hậu hét lên hoảng sợ kéo lấy tâm trí quay về . Quyền Trực nhanh như cắt bật dậy đi như bay

vào trong phòng nhìn gương mặt nhợt nhạt nước mắt mà thâm tâm đau thắt..

-Lợi nhi à...

-Ái hậu đừng khóc , chúng ta sẽ nhanh chóng tìm được Lợi nhi mà!

-Hoàng thượng....

Nét mặt điềm tĩnh ngày thường nay sớm mang một màu buồn bã , gương mặt nhẵn nhụa nước mắt rơi rớt khiến đôi mắt đẹp kia đỏ ửng sưng húp . Nút trong lòng Quyền Trực âm áp vẫn không thể xóa đi cái sợ hãi trong lòng , khiến Chiêu Nghi hoàng hậu không ngăn được nước mắt đau đớn tuông rơi..

-Đừng khóc nữa ta thật đau lòng nha!

Ôm lấy thân thể run lên từng hồi nức nở đôi tay bao trùm lấy người Chiêu Nghi Hoàng hậu ôm nàng vào lòng , Quyền Trực cảm thấy nỗi áy náy trong lòng không ngừng dâng lên mạnh mẽ . Giờ khắc này có một phần chua xót hối lỗi nhẹ nhàng điểm từng giọt rơi ở trong lòng , khiến Quyền Trực tràn ngập rồi bởi như tơ vò quần loạn vào nhau chặt chẽ..

-Hoàng thượng Lợi nhi nàng... phải làm sao... phải làm sao bây giờ?

-Haizz nếu để Lợi nhi thấy nàng như vậy sẽ rất đau lòng...

-Vẫn chưa tìm thấy Lợi nhi sao?

-Sẽ sớm tìm thấy nàng bớt lo lắng , ta sẽ sớm mang Lợi nhi quay về bên nàng...

-Lợi nhi...

Tiếng khóc lần nữa vang lên , hoàng cung đêm nay đèn thấp sáng rực chỉ lòng người một mảng đen tối u buồn... con sóng đầu tiên dạt vào bờ châu chực đợi chờ những đợt sóng lớn hơn kéo thành bão tố.....

.....

## 36. Chap 59

Bé Sic eback Au cũng xách dép côm bách theo ^^=

Chap 59 :

Bàn tay khê động đập , Tú Anh khê rên lên thành tiếng cố hé ánh mắt nặng trĩu , chỉ cảm thấy mệt mỏi không chút sức lực..

-Thiếu chủ tỉnh rồi , tỉnh rồi... Tổng tiểu thư , Tổng tiểu thư..

Lâm Phong mừng rỡ chạy ra khỏi phòng hét toáng lên , tìm Tổng tiểu thư người đã ấy người bọn họ tá túc cùng trị thương giúp Tú Anh . Vị Tổng tiểu thư đeo giỏ đang cặm cùi hái vài thứ thuốc trồng bên hông nhà , nghe thấy tiếng Lâm Phong hét loạn cũng giật mình nhồm dậy , đi vào trong xem xét .

Chỉ thấy người trên giường chớp nhẹ hàng mi , tay đặt trên trán bóp lấy bộ dáng vô cùng khó chịu . Tổng tiểu thư liếc nhìn Lâm Phong đang đứng bên cạnh bộ dáng thập phần gấp gáp , thật khiến nàng buồn cười .

-Vị huynh đài này người có thể ra ngoài một chút được không?

Lạnh giọng không nhìn mà nói với Lâm Phong , bản thân lại chậm rãi tiến về phía giường cầm lấy tay của Tú Anh nghiêm nghị bắt mạch . Lâm Phong gương mặt đỏ bừng , bộ dáng nam nhân to cao lừng thững đi ra ngoài , nhẹ nhàng đóng cửa phòng không tạo nên tiếng động .

-Ta đang ở đâu đây?

Tú Anh thanh âm vô lực yếu ớt hỏi , người đang ngồi bên cạnh im lặng xem mạch ình . Thấy đôi mắt đẹp của vị tiểu thư họ Tống mở ra , gương mặt không mang theo nhiệt lượng nhìn mình khiến Tú Anh khẽ như mày khó hiểu .

-Hiện tại không còn nguy hiểm , chỉ là mất máu qua nhiều người cần dưỡng thương thêm mấy ngày .

-Đa tạ đã sự cứu giúp của cô nương!

-Hừ chỉ hy vọng người mau bình phục để trả lại sự yên tĩnh cho ta.

-.....

Tú Anh còn chưa biết đối đáp thế nào đã nghe tiếng ồn ào bên ngoài cửa , không cần đoán cũng biết được là Lâm Phong cùng A Đạt đang bên ngoài tranh nhau vào .

-Hừ lúc nào cũng ồn ào !

Tống Thất Nhi mặt mang theo 10 phần khó chịu bước đến mở cửa , hành động đột ngột của nàng làm hai nam nhân đang đưa tay chống cửa bất ngờ mà nhào về phía trước lao đảo bước chân .

-HAI NGƯỜI MỘT NGÀY KHÔNG NÁO LOẠN SẼ ĂN CƠM KHÔNG NGON SAO ?

Bộ dáng chống nạnh gương mặt giận dữ hét toáng lên của nàng làm hai nam nhân to con phút chốc thất thần đứng bất động , mấy hôm nay đã lãnh giáo không ít nhiều tuyệt kỹ “sư tử hống” của vị Tống tiểu thư này khiến hai người nam nhân vốn không sợ trời không sợ đất giờ đây đã có nỗi sợ trong đời đó chính là sư tử Tống Thất Nhi .

Tú Anh nhìn một màn trước mắt có chút bất ngờ mở to mắt nhìn , từ trước nay ngoài nàng chưa ai to tiếng với hai người bọn họ mà không xước đầu mẻ trán vậy mà vị tiểu thư trước mặt có thể làm được điều “phi thường” này . Sau một phút trầm trồ tán thưởng , Tú Anh cũng lấy lại bộ dáng ngày thường mỉm cười vui vẻ .

-Xin.. Xin lỗi..

Cả hai động loạt thanh âm mang theo chút rầu rĩ cùng xấu hổ cúi đầu nhìn mũi giày , trong khi nữ nhân dữ dằn trước mặt hừ thành tiếng khinh thường trước khi bỏ đi .

-Haha hai người các người thật sự làm ta cười đến chết ngất ah

Tú Anh nhin không được cười thành tiếng , cũng vì trận cười “mạnh mẽ” này động thương thể chưa bình phục hẳn mà ho thành tiếng . Lâm Phong cùng A Đạt nhanh như chớp lao tới người đỡ nàng ngồi dậy , kẻ kê gối cho nàng dựa êm .

-Tú Anh cẩn thận một chút , người chỉ mới tỉnh lại thôi !

-Đúng đúng thiếu chủ người vẫn còn bị thương không nên cười đến “sung mãn” như vậy nha!

-Hihi nhìn hai người giống gà mái mẹ chăm con ah

~~~NÀO CÓ

Cả hai đồng loạt hô toáng lên khi bị gọi là “gà mái mẹ” , nhưng nào biết bộ dạng lúc này thập phần đúng với tên gọi vừa rồi . Tú Anh cười ha hả , hai nam nhân này muốn nàng cười “sắc nước miếng” chết sao ah!

-Không đùa hai người nữa , ta cảm thấy thật đói ah!

-Ấc thiếu chủ / Tú Anh người đợi một chút bọn ta liền đem cháo thịt vào cho người .

- Lâm Phong sao cứ nói cùng câu với ta..

- A Đạt người có miệng nói ta cũng vậy sao lại không thể nói trùng lặp ... Hừ người còn không mau đem cháo tới?

- Còn người?

-Ta giúp Tú Anh đi đến bàn

-Hừ!... Thiếu chủ người đợi ta một chút liền có món người thích mang lên!

A Đạt cười vui vẻ rồi đi thật nhanh , để lại Lâm Phong khinh khinh cái nhìn với theo , Tú Anh nhìn biểu hiện “chó mèo” của hai người họ vẫn giống như năm xưa môi không nhin được vẽ ra nụ cười .

-Tú Anh ta đỡ người ghé dựa ngồi , mấy ngày nay người hôn mê nằm bất động một chỗ xương cốt sớm mục hết rồi ah!

-Hihi Được!

Tú Anh yếu ớt đi những bước chậm chạp tới ghế , Lâm Phong nói đúng xương cốt nàng sớm “mục” khi cứ nằm yên một chỗ mấy ngày qua . Để nàng yên ổn ngồi xuống ghế , Lâm Phong lại nhanh tay rót nước cho nàng , tỉ mỉ thổi nguội một chút cho Tú Anh dễ uống . Nhìn nàng chậm rãi uống ngụm nước mới chịu ngồi xuống bên chiếc ghế bên cạnh . A Đạt rất nhanh mang cháo thịt gà rừng mà hắn bắt được hôm nay , cũng tự thân nấu mấy món riêng cháo là nấu riêng cho Tú Anh .

-Thiếu chủ ăn thấy vừa miệng chứ?

-Ngon lắm! Ai nấu vậy?

-Ta chứ ai!

A Đạt vỗ ngực tự hào , được một chữ ngon này của Tú Anh khiến hắn vui đến phồng cả mũi . Tú Anh cười cười nhìn A Đạt vui vẻ nụ cười có chút tò mò , cứ nghĩ người nấu ăn chắc là vị Tổng tiểu thư kia không nghĩ đến nam nhân như bọn hắn lại tự thân vào bếp .

Lâm Phong nhìn gương mặt hoài nghi của Tú Anh , Lâm Phong mới bên tai thì thầm giải thích cho nàng biết lý do vì sao dẫn đến tình trạng này. Ở đây mấy hôm , ăn một bữa ăn của vị Tổng tiểu thư kia khiến hai người bọn họ khóc không thành tiếng . Không nghĩ nữ nhân y thuật cao thâm , dung mạo xinh đẹp như vậy lại có tuyệt kỹ nấu nướng siêu phàm người ăn người chê như vậy . CƠM không khét liền sống , canh không mặn liền lạt , cá thịt khúc chính khúc sống phần cháy đen... ăn xong bữa ăn của nàng không khỏe chết trước khi hưởng thụ cuộc đời . Ngoài món bánh bao hấp cải mà nàng thường ăn ra có thể coi là ăn được , thì toàn lại những thứ nàng mang từ bếp dọn lên điều có thể coi là độc được . Chính vì vậy , hai người nam nhân bọn họ thay phiên nhau cầm dao vào bếp nấu nướng , tuy không gọi là cao lương mỹ vị nhưng có thể ăn ngon miệng và no cái bụng ah!

-Chuyện là vậy đó!

Kết thúc câu chuyện là cả ba người nhìn nhau trước khi một tràng cười “kinh thiên động địa” vang dội khắp căn nhà , đến nỗi người bị bọn họ “kể xấu” bên ngoài hắt hơi đến đỏ mặt tím tai

-Aishhhhhh ồn ào chết đi được..

.....

*** Quyền phủ ***

Du Lợi mơ mơ hồ hồ tỉnh giấc , đầu đau như búa bổ ánh mắt mơ màng đảo mắt nhìn , chỉ biết chính mình đang nằm trên giường êm ái . Muốn ngồi dậy chỉ thấy toàn thân đau buốt vô lực , cố tình tâm nhớ lại những gì đã xảy ra nhưng đầu óc mơ hồ tìm không ra cột mốc . Chỉ nhớ đến bản thân bị Mân Hào điểm lấy nguyệt đạo còn bị hắn cho uống đan dược , sau đó đang trên đường đến hoàng cung thì được Tú Nghiên giải cứu . Tiếp theo là những hình ảnh mây mưa ướt át , khi hình ảnh hai cơ thể trần trụi quấn lấy nhau dây dưa , không biết chính mình như thế nào trong vô thức cầu xin nàng tha mạng , chỉ nghe thấy tiếng nàng cười kinh hỷ lại cuốn lấy mình cơ thể trôi dạt đến ngất đi . Những hình ảnh ấy cứ hiện rõ như tranh vẽ khiến Du Lợi không nhin được đỏ bừng gương mặt , tay chạm vào cơ thể chỉ thấy ngoài tấm chăn phủ trên người mình chỉ còn lại da thịt trần trụi không mảnh vải cơ thể vô thức run lên .

“Cạch cạch”

Cánh cửa mở ra lại khép vào , tiếng bước chân quen thuộc chậm rãi tiến về phía giường không khỏi khiến Du Lợi có phản đông cứng cơ thể , cảm giác bối rối mà gấp gáp nhắm nghiền mắt lại “giả chết” .

Tú Nghiên nhìn gương mặt ửng đỏ của Du Lợi , lại thấy đối phương nhắm mắt giả vờ ngủ lại cảm thấy buồn cười chỉ chậm rãi đặt thau nước xuống giá đỡ kê bên vắt lấy khăn đặt lên thành thau . Tay mát lạnh chạm vào gương mặt ửng hồng của Du Lợi dịu dàng xoa lấy , thanh âm mềm mại vang lên bên tai khi nàng áp môi hôn lên cánh môi hơi hé của Du Lợi .

-Haiz 3 ngày rồi mà xuân được vẫn chưa giải hết sao? A Quyền xem ra hôm nay ta lại phải tận lực giúp người thêm lần nữa!

-Ấc.. 3.. ngày.. ta.. như.. vậy.. nằm.. không.. 3.. ngày?

-Chịu tỉnh

-Ấc...

Tú Nghiên nhìn Du Lợi cười cười , tay vuốt ve gương mặt ngẩn ngơ nhìn mình khiến Tú Nghiên yêu chịu hôn nhẹ lên chiếc mũi cao cao lại hé môi cắn nhẹ một cái.

-Đứa ngốc còn không chịu dậy ta liền đem người lần nữa ăn sạch ah~~!

-Ấc nương tử tha mạng hichic !

-Ngoan ngồi dậy làm vệ sinh rồi còn đi ăn , mấy ngày qua cứ mê man chỉ uống chút cháo loãng liền vô lực như vậy nha!

-Hichic

“Chứ không phải bị nương tử ăn không tiếc chế mới thành ra như vậy sao”

-Nghĩ cái gì nha

~~~Không... không có... Nghiên Nhi ta thật sự mệt đến không động dậy được nữa ah~~ hichic

Đôi mắt rung rung nhìn về phía Tú Nghiên nữa cầu cứu nữa trách cứ nàng , không khỏi khiến Tú Nghiên dở khóc dở cười , khom người đỡ lấy Du Lợi ngồi dậy . Lại quên mất chính mình cơ thể trống trơn chỉ có cái chăn che chắn , nay vì cơ thể được đỡ ngồi khiến chiếc chăn như nước chảy xuống khỏi người lộ ra làn da trắng mịn cùng no đủ hồng đào lộ ra .

-Áhhhhhh

Du Lợi giật mình hét lên thành tiếng , thay vì chụp lấy chăn che lại gấp gáp ôm chầm lấy Tú Nghiên ngăn chặn đôi mắt nóng rực của nàng nhìn vào mình . Cảm nhận cơ thể Tú Nghiên trong lòng mình run run , lại có chút thắc mắc đến khi tiếng cười vui vẻ của nàng truyền đến bên tai mới hiểu ra cái hành động của mình không khác gì đâm đầu vào chỗ chết ah .

-Có điểm nào trên người người chưa bị ta nhìn thấy cùng chạm qua , tầng tầng lớp lớp ẩn kỹ kia ta còn nhớ ngày “đóng dấu” nha

-Nghiên Nhi !

Bất mãn gằng giọng , nhưng thanh âm trầm thấp có phần yếu ớt vang lên càng làm cho Tú Nghiên muốn lần nữa đem Du Lợi khi dễ thêm lần nữa . Đầu nghĩ tay đã hoạt động , những ngón tay luôn mang theo hơi lạnh , mát mẽ chạm vào làn da ấm nóng của Du Lợi vẽ vờ.

-A Quyền ta nghĩ vẫn nên giải được thêm lần nữa cho chắc ah

-Khô... áh... Nghiên Nhi...

Tú Nghiên ngã người về phía trước đem Du Lợi lần nữa áp dưới thân mình , áp môi hôn lên đôi môi đang cố hé môi kháng nghị lại tạo cơ hội cho nàng một bước công thành , toàn bộ chiếm đoạt mật ngọt yêu thương...

Vài người hạ nhân bên ngoài theo lời dặn của Tú Nghiên đang bưng thức ăn đến , khi đưa tay định mở cửa lại nghe thấy thanh âm rên rỉ phát ra không khỏi đỏ mặt . Ba ngày qua dường như lúc nào bước gần đến phòng của chủ tử lại nghe những âm thanh khiến người ta đỏ mặt rùng mình.. Không hẹn mà cùng ngược

mặt nhìn nhau , gương mặt đỏ bừng dùng khẩu hình thì thầm rút lui , hên tay chỉ đặt trên cửa chưa kịp động thủ nếu không thật sự là “chết không kịp ngáp” ah

~~~Không ngờ thiếu chủ nhà ta lại “mạnh” như vậy , đã 3 ngày 3 đêm mà vẫn còn có thể đem thiếu phu nhân đòi hỏi thật là đáng ngưỡng mộ ah!

-Xì tiểu tử ngươi đúng là ngu dốt ah.. Thiếu chủ của chúng ta xưa nay tài giỏi phi phàm , thiếu phu nhân lại là cực phẩm mỹ nhân , hai người tuổi xuân phơi phới làm sao có thể kiềm chế không hoang lạc nhiều một chút chứ hehehe...

.....

*** Hoàng cung ***

Quyền Trục đau đầu ngồi trong thư phòng xem xét tấu chương , từ sau khi sự việc của Du Lợi xảy ra khiến không khí trong hoàng cung (cũng như kinh thành) vô cùng căng thẳng . Hoàng hậu Chiêu Nghi đau buồn mà lâm trọng bệnh , Duẫn Hào dẫn theo binh mã truy tìm tung tích hoàng muội mà suốt 3 ngày nay chưa về cung . Mân Hào cũng không khá khẩm gì hơn sau khi thổ huyết liên hôn mê suốt mấy ngày qua... Càng nghĩ càng khiến Quyền Trục đau đầu chóng mặt , xem ra bước đi này “thương vong” không nhẹ . Nhắm mắt đưa tay xoa mi tâm , Quyền Trục suy ngẫm không để tình trạng này cứ thế tiếp diễn chỉ có thể nhanh chóng đi bước kế tiếp mà thôi . Phất tay áo không nhanh không chậm một bóng đen từ trên cao phi xuống quỳ rạp dưới chân chờ lệnh . Túi gấm được đưa ra , hắc y nhân nhanh chóng nhận lấy lập tức chấp tay cúi đầu rời đi .

Chần chừ thêm một lúc Quyền Trục cũng rời bước đi đến Phụng Nghi cung , người cần sự quan tâm lớn nhất lúc này chính là ái hậu của hần . Đôi khi hần thật muốn nói cho nàng biết những bí mật của Du Lợi được hần cất giữ ở trong lòng , nó vô cùng nặng nề cũng chính là “tâm bệnh” không có thuốc chữa trị .

“Lợi nhi con phải sống cho thật tốt !”

.....

*** Doanh trại nhà Quyền ***

Trịnh Khanh ngồi trong lều lớn coi sơ đồ bố trí gần đây nhất của quân Lai Lập , bố cục này bố trí vừa chặt chẽ lại vừa biến hóa lại thường . Những binh sĩ được Trịnh Khanh gửi đi thăm dò đều quay về tay trắng khi không thể đột nhập vào doanh trại , cũng nghe ngóng được tin tức gì . Đến khi tin báo về thêm một thành hay một vùng nào đó bị đoạt từ tối qua đến sáng nay mới hay biết , điều này càng làm cho Trịnh Khanh có phần lo lắng trong lòng . Quân lính tuần tra ngày đêm không dám lơ đãng , nhất là khi màn đêm buông xuống chính là lúc mọi cời căng thẳng phòng bị .

Thời Nguyên bước vào lều lớn vẫn rất quy củ chấp nhẹ tay , Trịnh Khanh khẽ gật nhẹ đầu nhìn vị phó tướng đặc biệt bước tới . Từ lúc đi theo Trịnh Khanh đến giờ , tuy thân phận hoàng tử nhưng Thời Nguyên luôn cư xử đúng với chức vụ phó tướng của mình , ít khi làm ra dáng bộ hoàng tử . Điều này khiến không ít quân lính khâm phục mà dốc lực nghe lệnh , Trịnh Khanh nhìn vị nhị hoàng tử chỉ ham mê binh pháp này mà quý trọng . Một phần quen thuộc thời niên thiếu của Quyền Trục được tái hiện trên người con này , đây cũng có thể được coi là phúc khí cho Thái tử Duẫn Hạo sau này tiếp ngôi có một vị tướng tài thay mình canh giữ bờ cõi .

-Trịnh Tướng quân , người vẫn đang xem xét những bố trận đó sao?

-Uhm... Ta cần xem xét kỹ cách đánh của đối phương để khi lâm trận không bị những biến hóa bất ngờ của hần làm ta trở tay không kịp .

-Đối thủ lần này của chúng ta không phải dạng tầm thường , thế trận hần đánh đều rất chắc chắn và tàn nhẫn..

-Chính vì sự tàn nhẫn không chưa đường lui đối phương của hần khiến ta lo lắng , sát quá nặng không thể trận đánh ra chỉ tiến không có đường lùi...

-Tướng quân người đã có đối sách hay chưa?

-Hiện tại chúng ta chỉ có thể bố binh phòng bị trước thế trận cũng chỉ có thể như trước dàn trận “thiên xà” , vừa có thể thủ vừa dễ xoay chuyển tiến công.

(Binh sĩ tuyến đầu thiên chông sắc nhọn , phía sau xạ thủ yểm trợ theo hình vòng cung)

-Ta liền đi bố trí.

Thời Nguyên nhanh chóng xoay người rời đi , ngoài Phụ hoàng người mà hắn kính trọng và luôn tin tưởng chính mà Đại Tướng quân họ Trịnh này.

.....

37. Chap 60

Chap 60

Tiếng vó ngựa cùng tiếng binh khí giao tranh kéo theo khói bụi ngợp trời , chiếc xe ngựa mang theo thân ảnh đỏ tươi của bộ hỷ phục tôn quý cùng đoàn người ngựa lao về phía trước không mục đích .Đội cấm vệ quân với sự chỉ huy của Duẫn Hạo truy đuổi phía sau gương mặt mang theo thập phần căng thẳng , đã truy tìm đuổi theo dấu vết của bọn cướp đầu bắt cóc công chúa đương triều Quyền Du Lợi hơn 5 ngày mới tìm được tới tận đây . Khu vực rừng núi cách kinh thành mấy trăm dặm về phía Bắc , nhờ dấu vết Du Lợi thông minh để lại bằng cách rải những hạt châu rắc ra từ bộ hỷ phục mà cuối cùng bọn họ đã tìm đến nơi này . Lại không nghĩ bọn bắt cóc không những không bỏ vũ khí đầu hàng lại một mực hung hăng chống trả , cứ như thể không thả người còn có ý tháo chạy . Duẫn Hạo chân thúc ngựa nhanh lao về phía trước móc cương vào yên ngựa chụp lấy cung tên chuẩn xác mục tiêu bắn tên , mũi tên xé gió ghim vào cổ tên phụ xe khiến hắn cứng người chết rơi khỏi cổ xe ngựa . Một tên cỡi ngựa nhanh như cắt phi thân nhảy lên xe chộp lấy dây cương cố mang xe ngựa dừng lại trước bờ vực thẳm một đoạn , cả bọn bắt cóc cùng xe ngựa bị vấp hãm .

Duẫn Hạo giật dây đem ngựa ngừng lại thật nhanh nhảy xuống ngựa , đoàn cấm vệ quân cũng nhanh chóng đi tới rút cương tạo thành hàng rào chắn bảo vệ thái tử .

-ĐIỀU DÂN TO GAN CÒN KHÔNG MAU THẢ HOÀNG MUỘI CỦA BỐN VƯƠNG ?

-PHI... THẢ NÀNG KHÔNG PHẢI BỌN TA TỰ TÌM CHỖ CHẾT RỒI SAO ?

-HỪ ... THẢ NÀNG BỐN VƯƠNG CÒN CÓ THỂ NGHĨ TÌNH THA MẠNG CHO THÂN NHÂN CÁC NGƯỜI KHÔNG ĐEM CÁC NGƯỜI CHU DI TAM TỘC !

Duẫn Hạo mang theo tức giận hét lớn , nhìn hoàng muội của mình bị chế trụ kiếm sắc bên bờ tử nguyệt ở cổ ứ huyết gương mặt mỹ lệ sớm hốc hác mang theo thập phần hoảng sợ vuốt tóc vì bị động buông rơi gió thổi qua mang chúng rối loạn một măn .

-PHI .. BỌN TA KHINH ... BỌN CẦU QUAN CÁC NGƯỜI CÓ MẤY KỂ NÓI MÀ GIỮ LỜI ... NẾU CÒN CHẴN ĐƯỜNG KHÔNG THẢ BỌN TA ĐI , BỌN TA MANG THEO NÀNG CHÔN CHUNG MỘT CHỖ .

-NGƯỜI DẤM

-TA CÓ GÌ KHÔNG DẤM

-.....

Duẫn Hạo nghe thấy thanh âm uy hiếp của đối phương lại nhìn nước mắt Du Lợi lăn dài trên mặt , khóe môi run rẩy không thành lời chỉ vang lên những tiếng nấc nghẹn ngào .

-THẾ NÀO THẢ HAY LẤY XÁC NÀNG .

-Hoàng...hoàng huynh ... cứu .. cứu muội ..

-Hoàng muội đừng sợ hoàng huynh nhất định sẽ cứu được muội muội .

-CÒN KHÔNG MAU BUÔNG BINH KHÍ TRÁNH SANG MỘT BÊN CHO BỌN TA RỜI ĐI

Duẩn Hạo trừng mắt tức giận buông kiếm trong tay rơi xuống đất lại giơ tay ra hiệu cho binh sĩ làm theo lời hấn , cả đoàn người lùi về phía sau một đoạn . Tên cầm đầu này giờ vẫn giữ Du Lợi kéo theo nàng nhảy lên ngựa , đám thủ hạ còn lại hơn 10 người cũng nhảy lên ngựa nhanh chóng thúc ngựa mưu đồ tẩu thoát . Thấy bọn chúng thúc ngựa lao về phía trước Duẩn Hạo chờ đến khoảng cách gần lướt qua mình nhanh như chớp rút ra thành trụ thủ bên hông lao tới , binh sĩ như nhận được tín hiệu cũng nhanh chóng xông lên . Giao chiến nhanh chóng diễn ra Duẩn Hạo mặc kệ những kẻ khác chỉ một mực tập trung lao về phái người đang bắt giữ Du Lợi mong mau chóng giải cứu hoàng muội khỏi nỗi sợ hãi .

Tên cầm đầu thân thủ không phải loại tầm thường mỗi chiêu thức đều rất chuẩn xác mà xuất thủ cũng như tránh né đao kiếm lấy mạng mình , đến khi nhìn một màn binh sĩ gần bao vây lấy mình . Hấn rất nhanh ôm lấy eo Du Lợi đạp ngựa bay lùi về phía sau tránh né , vừa giữ người vừa đáp trả mưa kiếm hấn có phần hao tổn sức lực . Duẩn Hạo rất nhanh xuất thủ lao tới mỗi chiêu thức đánh ra đều muốn mang người đoạt , nhanh chóng dồn hấn về thế bí đánh hấn rơi cả kiếm trong tay kiếm hấn lại đem Du Lợi làm bia đỡ chắn nàng phía trước mình bóp cổ lùi về phía sau đứng chênh vênh trên bờ vực .

-DỪNG LẠI NẾU KHÔNG TA ĐEM NÀNG LAO XUỐNG VỰC .

-.....

Duẩn Hạo lần nữa ngưng lại một tia sợ hãi xẹt qua trong lòng..

-THẢ NÀNG RA TA SẼ THA MẠNG CHO NGƯỜI

-HỪ NGƯỜI NGHĨ TA CÒN CÓ THỂ TIN TƯỞNG LỜI NGƯỜI .

-.....

-DÙ GÌ CŨNG CHẾT CHẾT CHUNG CÙNG CÔNG CHÚA ĐƯƠNG TRIỀU KHÔNG PHẢI NGÀY GIỎ HÀNG NĂM ĐỀU CÓ CƠM NGON RƯỢU THƯỢNG MÀ UỐNG SAO HAHAA

Hấn điên cuồng cười vang trong nỗi sợ hãi của mọi người một cái chớp mắt đã ngã người mang theo Du Lợi nhảy xuống vực , Duẩn Hạo kinh hãi lao tới chụp lấy chỉ thấy thứ trong tay nắm được là ống tay áo hỷ phục .

-Áaaaaaaa.....

“Rẹt”

-KHÔNGGGGGGGGG...

Không gian như chết lặng chỉ còn lại tiếng hét thống khổ của Duẩn Hạo binh sĩ phía sau một khắc quỳ trên mặt đất , trời chiều rực đỏ như màu máu ...

.....

Một tháng trước cả kinh thành hân hoan trong ngày đại hỷ của công chúa nay cả nước ngập tràn trong tan thương , lòng đèn một màu trắng xóa một màn trời , tiếng khóc thương vang vẳng trong gió . Hoàng cung một màu đau buồn ảm đạm , Chiêu Nghi hoàng hậu từ ngày nhận được hung tin đã khóc ngày khóc đêm đến dung nhan có phần tiêu tụy thân thể vì thế mà bệnh mê man trên giường . Quyền Trực nhìn thê tử càng ngày càng ốm yếu trong lòng không khỏi đau lòng , sau khi ra chiếu chỉ phát tang 7 ngày quốc tang . Quyền Trực túc trực bên cạnh chăm sóc cho hoàng hậu Chiêu Nghi , không một khắc rời khỏi chỉ mong có thể bù đắp mất mát cùng tổn thương mà mình cùng nhi nữ mang lại cho nàng .

Sau cái chết của hoàng muội, Duẩn Hạo lâm vào tình trạng tự trách cứ bản thân mà giam mình trong phòng 3 ngày 3 đêm , mới trở ra tỉnh tỉnh vì vậy cũng trở nên trầm mặc khác xưa rất nhiều . Nhìn thấy mẫu hậu vì đau buồn mà sinh bệnh , phụ hoàng thương tâm bên cạnh chăm sóc , phút chốc hoàng cung trở nên dị thường không khí có phần rối loạn . Triều chính cũng vì phát tang mà tất bật chuẩn bị có phần rối tinh cả lên , Duẩn Hạo ngày thường ít khi bận tâm đến chuyện khác ngoài việc phụ hoàng giao cho hấn , thì giờ đây chính hấn lại tự mình đứng ra chỉ huy mọi người chuẩn bị tốt mọi nghi lễ cho đại tang của hoàng muội hấn . Đem theo Châu Huyền , Duẩn Nhi cùng Phúc công công bố trí lại những rối loạn ở hậu cung , phân

phó người giải quyết những lộn xộn không đáng có cũng như những người không an phận nói lời thị phi đều đem ra nghiêm trị . Vị trí thái tử trước đây mờ nhạt ra sao thì giờ khắc này hiện rõ ràng , một thân trắng tấp cương nghị bước chân toát ra khí chất mạnh mẽ làm người khác nhìn vào có cảm giác bị áp lực áp chế không lời giống .

Tại phủ vương gia một bầu không khí có phần lạnh lẽo cùng vắng lặng lạ thường , Mân Hào dường như gục ngã tại thời điểm hay tin Du Lợi đã chết càng đau đớn hơn khi ngay cả nhìn thấy phần thi thể nàng cũng không thể khi bờ vực thẳm kia thật sâu vạn phần chỉ có thể là tan xương nát thịt . Gần như chìm đắm trong men rượu để tìm cái hư ảo trong cơn say , mong nhìn thấy được hình ảnh người hân yêu thương nhưng vĩnh viễn không thể nắm giữ .

-DU LỢI

Trong đêm đen gia đình trên dưới của phủ đệ vẫn nghe được tiếng hét thương tâm mang theo nhớ nhung cùng đau đớn của vị vương gia tuần tú tài giỏi nay vì một chữ tình mà dường như đánh mất chính mình .

.....

Tú Anh sau khi thương thế tạm ổn cùng vị ân nhân cứu mạng để lại một tấm chi bài của Thôi gia cùng một cái nợ ân tình khi người cần sẽ đến báo đáp , cũng gắng gượng quay về kinh thành . Bản thân cũng hiểu được điều quan trọng lúc này chính là đem tin tức quan trọng cho hoàng thượng biết về hiểm họa đang ở phía trước mà khẩn trương phòng bị . Càng không ngờ tới khi về đến kinh thành chỉ nhìn thấy một màu tang thương , cùng hung tin công chúa Du Lợi bị bắt cóc rơi xuống vực chết thảm . Trong lòng không khỏi nổi lên một phần khiếp sợ , một phần không tin tưởng bản thân hơn ai hết hiểu rõ Du Lợi một thân võ nghệ làm sao có thể như thế dễ dàng bị bắt giữ lại còn dẫn đến mất mạng như vậy . Tú Anh tức tốc mang Lâm Phong cùng A Đạt đến Quyền phủ , tiếp đoán nàng không ai khác là lão tổng quản thật nhanh đưa nàng đến biệt viện phía sau phủ . Một ngọn đèn nhỏ một màu xanh tươi của cỏ thơm được chăm sóc cắt tỉa kỹ lưỡng , một gốc đào to rợp bóng mát lại thân ảnh thanh thoi của Du Lợi một thân bạch sắc nam nhân nắm gối đầu trên đùi Tú Nghiên hồng y nữ tử đang ngồi đọc sách . Khung cảnh trước mặt thật giống một bức tranh thần tiên , tràn ngập cảm giác yêu thương xinh đẹp của đôi uyên ương tuyệt sắc .

-A Quyền !

Du Lợi nghe thanh âm quen thuộc Tú Anh đảo mắt nhìn thấy phía sau còn có thêm người lạ mới nhóm người dậy, Tú Nghiên bỏ xuống sách trong tay lại đem y phục của Du Lợi chỉnh chu lại ổn thỏa mới cùng “trượng phu” đứng dậy tiếp khách .

-Tú Anh rốt cuộc người cũng quay lại .

-A Quyền chuyện bên ngoài là có ý gì ?

-Chuyện dài lắm rảnh rồi ta liền kể lại cho người.

-Được .

-Tú Anh hai vị huynh đệ này là ... ?

-.....

Tú Anh lúc này mới sực nhớ đến hai người Lâm Phong và A Đạt , thật muốn tự ký đầu mình ngốc ngếch làm sao không nhớ ra phía sao có người không hiểu rõ thân phận của Du Lợi lại gấp gáp muốn hỏi chuyện .

-Đây là Lâm Phong cùng A Đạt hai huynh đệ của ta ở Thôi gia trang ... Còn đây là Du Quyền thiếu chủ Quyền gia trang thành Nam , người kia chính là nương tử của A Quyền .

-Thôi Lâm Phong / Thôi A Đạt tham kiến Quyền thiếu chủ và Quyền thiếu phu nhân .

-Haha nếu là huynh đệ của Tú Anh thì đều là người nhà cứ như Tú Anh kêu ta A Quyền là được .

Tú Anh đứng bên hơi nhúu mày , tuy vẫn biết tính tình Du Lợi thoải mái nhưng vẫn hiểu rõ thân phận của Du Lợi không thể cứ để hai người họ tùy tiện gọi tên mà mở miệng ngăn cản .

-A Quyền không thể , cứ để hai người họ gọi người một tiếng Quyền thiếu chủ vẫn tốt hơn .

Du Lợi nghe Tú Anh mở lời ngăn cản , trong lòng có chút khó hiểu nhưng cũng gật đầu ngầm coi như đồng ý , nói quần gia phân phó chỗ nghỉ ngơi cho hai người bọn họ còn mình cùng Tú Nghiên và Tú Anh đến thư phòng cùng nhau trò chuyện . Du Lợi đem hết thấy mọi chuyện xảy ra trong khoảng thời gian qua kể lại cho Tú Anh biết , làm cho đối phương không khỏi trợn tròn mắt nhìn mình .

-HẮN DÁM DỪNG PHƯƠNG THỨC HẠ LƯU VỚI NGƯỜI .

Tú Anh tức nghe đến việc Mân Hào dám hạ xuân được với Du Lợi không khỏi tức giận đánh một chưởng xuống bàn khiến bàn trà gãy đôi , Tú Nghiên bên cạnh Du Lợi vẫn thông thả uống trà nhìn bộ dáng tức giận của nàng mà nghĩ lại mình khi biết cũng đã có bao nhiêu phần khí giận như vậy .

-Ta đã ghi nhớ món nợ này với hân sẽ có ngày đem chúng trả gấp bội ... Hừ

-Vậy xem ra hoàng thượng đã sắp đặt trước mọi chuyện nên mới có việc người “chết” mất xác như vậy ah?!

-Hừ nhắc đến phụ hoàng thật làm ta tức chết , đáng lý người cũng phải nói cho ta biết kế hoạch để ta không phải khổ sở như vậy nha .

Du Lợi nhắc lại “chuyện cũ” không khỏi trỗi dậy oán giận trong lòng , không nghĩ người mà nàng kính trọng tin tưởng hết mực lại có thể lừa gạt nàng làm nàng trong khoảng thời gian ở biệt viện khóc lóc mất “hình tượng” đến như vậy .

-Nếu phụ hoàng nói cùng người kế hoạch thì những người xung quanh làm sao thấy được một màn “đặc sắc” khóc lóc thê lương cũng như sẽ không thấy rõ được thể nào là nữ nhi yếu đuối e lệ nha

~~Tú Nghiên từ nãy giờ vẫn im lặng nghe được “trượng phu” oán trách phụ hoàng lại cười cười mà mở lời , đem điều lo lắng của phụ hoàng nói lại cho Du Lợi hiểu rõ “khổ tâm” của người . Câu nói vừa dứt khéo theo bầu không khí vốn sục sôi “oán hận” tức khắc đóng băng tại chỗ , Du Lợi xoay mặt nhìn “thê tử” gương mặt nụ cười khi có khi không, không khỏi nhớ lại từng khắc mình trải qua không khỏi làm gương mặt biến đổi tầng tầng lớp lớp sắc màu .

Tú Anh nhìn biểu hiện của Du Lợi biến đổi “sắc màu” đa dạng mà kết nối từng chi tiết lại với nhau không khó tưởng tượng ra khung cảnh bi thương cùng nồng nhiệt cảm xúc , khiến bản thân cũng như “huynh đệ” mà biến đổi thanh sắc . Ba người một khung cảnh mà hai người đã bị Tú Nghiên vô hình điểm chỉ toàn thân cứng đờ bộ dáng nhìn nàng , còn nàng vẫn một thân nhân nhã thưởng trà thơm thượng hạn .

“A Quyền ơi là A Quyền ta xem ra người đời này gặp phải một thê tử bá đạo lòng quyền rồi ah”

Tú Anh khê khàng than thở giùm huynh đệ , biết Tú Nghiên một đoạn thời gian cũng âm thầm nhận ra một điều so với Du Lợi tính tình còn bá đạo hơn nhiều .

.....

*** Doanh trại Trịnh gia ***

Thời Nguyên bố trí quân lính tuần tra canh phòng cẩn thận , trong doanh trại thì dàn trận luyện binh trong khi tướng quân Trịnh Khanh giải quyết công vụ . Từ khi Lai Lạp bất ngờ có những hành động giao tranh với các nước nhỏ lân cận , Quyền thị cũng đã sẵn sàng quân ngũ mà tự vệ .

-Phó tướng quân trưởng thành phía Tây bị tập kích .

Binh sĩ sau khi phóng ngựa như bay vào doanh trại vừa nhìn thấy Thời Nguyên đã nhanh chóng phóng xuống ngựa quỳ bẩm báo đại sự , gương mặt nam nhân không che giấu sự khẩn trương cùng lo sợ .

-Tiểu Phi nhanh báo với Tướng quân...

Thời Nguyên nhìn thân cận truyền lệnh còn mình nhanh chóng phóng lên tuấn mã cùng một đạo quân tức tốc đến trường thành phía Tây cứu viện , quân lính cũng nhanh chóng theo gót phó tướng rời khỏi doanh trại . Đến nơi khói lửa đã ngập trời , quân địch hung tợn đẩy những chiếc xe củi đốt cháy tạo thành một bức tường lửa tiến công khiến quân sĩ kinh hãi không biết nên thủ hay công chỉ có thể đem thiên cùng thương lập rào chống trả .

-Toàn quân nghe lệnh , lập hàng khóa thiên vào thương tạp thành trận tháp phá tường lửa .

Thời Nguyên hét lên đem hỗn loạn binh sĩ dàn trận , hai hàng thẳng tắp người trước khóa thiên vào thương đồng loạt chống xuống đất tấp thành một cái dọc , hàng sau đem thiên chắn thành bức tường bảo vệ hàng trước chờ lệnh phá tường lửa .

-TIẾN CÔNG .

Hiệu lệnh phát ra các binh sĩ vẫn đang chống cự với quân địch đồng loạt tách sang hai bên để binh sĩ phía sau xuất trận , thấp trận tạo thành một cái dốc đứng mạnh mẽ lao tới phía trước hất bức tường bằng xe củi lửa lật nhào . Quân địch bất ngờ trước đoàn phản pháo mạnh mẽ của quân lính dưới sự chỉ huy của Thời Nguyên mà thương vong không ít , kẻ tháo chạy, người cố gắng giao tranh nghe thấy lệnh của tướng quân mình hét lên chỉ được tiếng không được lùi làm bọn họ không khỏi run lên sợ hãi .Thời Nguyên lại theo trận pháp trước đó Trịnh Khanh đã truyền dạy mà ra lệnh dàn trận , binh sĩ vốn đã thao luyện qua chỉ cần nghe lệnh nhanh chóng lập trận đồng loạt tiến công . Đánh quân địch tháo chạy tan tác , Thời Nguyên cỡi ngựa cùng binh lính của mình song trận đánh một tới , đao trong tay mạnh mẽ chém xuống đem quân địch chém xuống kẻ chết người trọng thương nặng nề ngã quỵ . Khi Trịnh Khanh cùng quân lính đến nơi đã thấy Thời Nguyên dẫn quân một trận thắng lợi đẹp mắt đem quân địch đánh tan tác tháo chạy tán loạn , không khỏi vỗ vai khen ngợi .

Xen lẫn trong những nụ cười hân hoan khi thắng trận đầu của binh sĩ Trịnh gia , thấp thoáng một nụ cười quỷ dị mang theo u ám kế hoạch trong đôi mắt ánh lên mang đậm của âm phủ .

“Hihi màn hay còn ở phía trước !”

.....

38. Chap 61

Tiếng vó ngựa như sấm rền vang cả vùng trời , bụi bay như lốc xoáy . Thế trận biến hóa phi thường nhanh , binh lính sĩ khí ngút trời một bộ uy phong chờ đợi một cái xuất kỳ...

Trịnh Khanh tướng phục thần sắc lãnh đạm , ngồi vững vàng trên chiến mã xem xét một vùng khói bụi phía xa . Ba hồi trống dồn dập đánh tới , báo hiệu giờ khắc động thủ . Thời Nguyên bên cạnh chờ đợi một cái hiệu từ Trịnh Khanh , gương mặt đã sớm bày ra một bộ nôn nóng . Liên tiếp mấy tuần qua quân địch không ngừng động binh công kích , vậy mà đại tướng quân người vận một bộ bị động mà không một chút nào động tĩnh xuất kỳ . Đến hôm nay , đối phương một bộ đáng hùng hổ binh mã ngợp trời tiến đến biên giới gây chiến . Trống trận đánh đến hồi cuối , càng khiến Thời Nguyên đứng ngồi không yên mất cảm giác nhìn phía xa tướng lĩnh phát cờ bộ đáng đặc ý cổ vũ sĩ khí toàn quân , quay mặt nhìn Trịnh Khanh vẫn trầm tĩnh ko động không khỏi tức giận nắm tay găm nhẹ .

- TƯỚNG QUÂN .

- Phó tướng Trịnh Đáng người cùng 500 binh sĩ xuất trận đầu , thâm dò trận địa không thiết sinh tử .

- Mạc tướng nhận lệnh .

Trịnh Đáng nhận kỳ thân thủ nhanh nhẹn lần nữa phóng ngựa phi nhanh , đến trước tốp đầu binh sĩ xuất cờ lệnh xông trận đầu . Hồi trống ngưng , không gian một khắc im lặng , hai chỉ huy đồng loạt nhìn về đối phương xuất cờ lệnh binh lính nhanh chóng tiến tới giao chiến . Quân sĩ được huấn luyện kỹ càng một bộ thương thủ đánh tiến đều là từng thế từng tần , dù là trên chiến trường có hỗn độn đến đâu vẫn luôn giữ ỳnh cái đầu lạnh cùng dũng khí đặt ở binh khí . Tự quân thân mình thật tốt cũng như hỗ trợ chính mình bạn hữu binh sĩ , đem thương tổn giảm đến mức thấp nhất . Hàng đầu mãnh liệt chiến đấu , phía sau đã thấy một bộ trận pháp hình thành , Trịnh Đáng vừa đánh vừa xem xét tình hình . Một màn phía sau không khỏi kinh ngạc cái nhìn , “Quy Giáp” trận một trận thất truyền đã lâu này xuất hiện lớn dần trước mắt khiến hần vô thức thất thần .

Trịnh Khanh phía sau tường tận nhìn rõ dụng ý địch nhân , lần nữa xuất cờ lệnh phía Tây tín hiệu . Thống soái nhận lệnh trận thế bày ra , đối với “Quy Giáp trận đồ” nếu đánh trực diện chỉ đem lại tổn thương cho binh lính . Vì trận pháp của đối phương chính là dùng 1000 binh mang theo thương & thiên , toàn thân là

giáp đỉnh kết nối nhau bằng 1 sợi dây xích dài tạo thành một khối hình mai rùa kính mít . Những cây giáo sắc nhọn tạo thành những hàng gai bo tròn xung quanh , tiến lùi xoay tròn đều có thể đem đối thủ đánh giết . Trận thế này chính là dùng 1000 binh biến thành “cắm tử quân” không cần giữ gìn mạng sống , chỉ cần đem đối phương giết càng nhiều càng tốt . Chính là trong cái hỗn loạn của hơn ngàn quân giao tranh , một cái “mai rùa đỉnh nhọn” như bông dục xoay tròn tiến đến , còi hiệu của quân Lại Lạp thổi lên binh sĩ như nghe được tính hiệu liền dạt làm hai bên nhường lối . Số binh sĩ chậm bước đều có kết cục bị thảm bị chính thương nhọn đâm xuyên người , một lực đạo xoay tròn đều đem thân thể xé toạt làm hai .

-RÚT QUÂN

Trịnh Đáng phát cờ hét lệnh muốn đem binh lính của mình nhanh chóng rút lui , tránh thương giông thủ hạ huynh đệ . Lệnh ban dù có nhanh đến đâu vẫn là không kịp thoái lui , binh sĩ cứ từng lớp ngã xuống hét lên thành tiếng đau đớn . Máu như nhuộm “mai rùa” đỏ thắm một màu , không khỏi khiến người nhìn thấy hít thở không thông .

Trịnh Khanh mày nhíu một khối , phát tay ra lệnh thủ hạ đối sách cứu lấy binh lính của mình .

-Trịnh Hàm người mang theo 10 ngàn binh mã tinh nhuệ chia làm 5 đội kéo dây xích sắc hạ thủ bước tiến , đánh lật thế trận kia .

-Mạc tướng nhận lệnh .

-.....

Trịnh Khanh cau mày nhìn thẳng tắp đến thế trận phía xa , mang theo một chút động khí trong người . Đầu không thể ngưng xoay quanh suy nghĩ về những thế trận mà địch nhân dùng đến đều là những trận pháp đã xưa . Cũng là những trận thế đem tính mạng của những người đánh trận bức chết để đem được mục đích sau cùng là thắng lợi , chỉ có điều những trận đồ này quá mức hiểm ác cũng như tàn bạo nên lâu nay hầu như không ai dùng đến . Mà vị địch nhân này như thế lại dùng đến những trận pháp hắc đạo đầy thi triển , thật dung là làm người nhìn không khỏi run lên sợ hãi .

-Thời Nguyên người đem 1000 quân chia thành hai cánh , 1 tiến đánh phá trận thế làm giáp trụ , cánh thứ hai dựa vào tình thế đánh lật úp bắt ngờ đem địch đánh loạn .

-Hảo

-Nhớ đánh không cần dẫn quá sâu , gặp tướng địch giao thủ được thì tốt , vạn nhất đối phương tháo chạy không cần đuổi cùng giết tận .

-.....

Thời Nguyên như chờ đợi từ rất lâu , nay vừa nghe thấy mệnh lệnh của Trịnh Khanh vui vẻ cười lên một tiếng thúc ngựa cầm kỳ lệnh đem quân sung trận .

.....

Trịnh Đáng nhìn binh sĩ từng người ngã xuống , thân thể bị xé toạt khắp nơi không khỏi tức giận cùng ưu thương . Thân ngồi trên ngựa như lửa đốt , lại không biết làm thế nào phá trận để cứu bọn họ . Tức giận bùng cháy tay thương tiến thẳng tắp lao tới muốn đánh hỏng một bên sườn , tìm khe hở để phá trận . Đáng tiếc , lực bất tòng tâm , chiến mã mạnh mẽ theo chủ nhân xông trận chỉ là thương chưa đâm trúng điểm nào trên mục tiêu đã bị đem đánh lùi một đoạn . Chiến mã cũng như Trịnh Khanh tức giận nhồm thân dùng chân trước mạnh mẽ đạp lên tấm thiên sắt , lực đạo mạnh đến độ hỏm lún một vùng tạo nên một điểm hỏ trong khối kính mít thiết thương sắt . Chỉ là chưa kịp xuất thủ lần hai đã bị thương của địch như ngàn vạn tên bay , đâm tới tấp lên thân của chiến mã .

-Híiiiiii.....

Chiến mã đi theo Trịnh Đáng xông pha trận mạc nhiều năm như vậy , thống khổ hí lên đau đớn bị lực đạo mạnh mẽ đâm chết xé toạt thân . Trịnh Đáng tay giữ chặt cương cũng vì chiến mã chết đi ngã ngang cũng đem hán đề ép chân tại chỗ . “Mai rùa đỉnh” xoay tới như muốn đem Trịnh Đáng giết chết . Trịnh Đáng cố gắng dựa thoát ra , chỉ là sức nặng của chiến mã quá lớn , đem hán khoán trụ một chỗ chờ đối phương đến xử tử chết .

“Ba ba ba”

Tiếng ngựa dồn dập lao tới , Trịnh Hàm đem roi da vung mạnh hướng thẳng đến tay Trịnh Đáng quần chặt thúc ngựa giắt lùi kéo mạnh Trịnh Đáng ném sang 1 bên . Giây phút thoát hiểm trong gan tất đó , chính là hình ảnh chiến mã bị phanh thây thành nhiều mảnh lớn nhỏ giăng tứ tung . Khiến Trịnh Đáng nhìn có phần toát mồ hôi lạnh , nếu như Trịnh Hàm ko tới kịp lúc cứu hãn có phải không hãn cũng như chiến mã thân xác ngổn ngang .

Một khối “mai rùa đình” cứ như vũ bão tiến tới , chỉ là mục đích chưa đạt được mục đích đã thấy tứ phía vây quanh những sợi dây xích sắc gấn đầy lưỡi dao sắt bén , được cột chặt vào hai cổ xe ngựa chạy song song nhắm dưới chân “rùa” mà tiến tới . Đem chân dưới mai rùa chặt đứt , lật ngược mai rùa từng tốp quân vừa rồi nghe lệnh rút lui nay nhanh chóng sắp lại đem đối phương tiêu diệt . Hai phó tướng song hành cùng nhau người song đao , người thương đem theo tướng sĩ đánh tới . Đem quân Lai Lạp lùi bước , tướng sĩ càng đánh càng hăng say đến khi Thời Nguyên đem thêm viện binh nhập một thế trận quân lính nhà Quyền như vũ bão càng quét càng lúc càng sát quân địch đem chúng từng lớp từng lớp đánh ngã xuống . Vị tướng cao cao tại thượng của Lai Lạp đứng giữa phòng vệ dày đặc , hình ảnh đó nhanh chóng đập vào mắt Thời Nguyên . Nhìn thấy địch nhân , hận ý trong mắt như lửa rực cháy , trong đầu chỉ có 1 tiếng nói vang lên chính là .

“Kẻ này đem binh đẩy lên oán than đáng chết !”

Nhìn thấy cung thủ cách mình không xa liền nhanh chóng thúc ngựa đến bên đoạt lấy , tiễn đã lên căng cung nhắm thẳng đến vị kia tướng lĩnh bắn ra . Tiễn bay xé gió lao thẳng đến phía đích nhắm chỉ nhà mục đích rất nhanh đã nhận ra , đem người bên cạnh đem ra làm lá chắn . Tiễn xuyên huyết hầu máu đỏ bắn ra ướt đỏ cả gương mặt Đông Húc , khiến gương mặt hãn 1 bộ nhơ nhuốt . Buông ra cái xác không hồn , đôi mắt sắt lạnh nhìn về phía người vừa xuất tiễn , không khỏi nghiêng rằng ban lệnh .

-Bổ trận Hoa đồ .

- Dạ

Hoa đồ trận chính là đem tiễn lửa dầu thô cùng lúc bắn tới , đem đối phương biến thành đuốt sống . Trời vốn vừa qua canh Ngọ nóng bức , thế nhưng vì một trận mưa tiễn người hỏa lao vào giao chiến , biến cái nóng rực của ngày nắng càng như lửa lò cháy bỏng . Một trận không thể đánh hai lần , chỉ là Hoa đồ vẫn là giết người tàn nhẫn đem đối phương 1 đánh lùi hai thiêu đốt biến người sống thành đuốt cháy than .

Thời Nguyên vẫn một bộ dáng đánh tới , nhìn mưa tiễn lửa trên trời rơi dần rơi xuống kinh hô mệnh lệnh .

-Các tướng sĩ đem thiên chắn tiễn , đem xác địch thành giáp hảo hảo bảo vệ chính mình .

-.....

Trịnh Đáng cùng Trịnh Hàm phi lên lưng chiến mã thật nhanh đến bên cạnh Thời Nguyên bảo hộ , chờ thời kia đi chém đầu tên cầu tướng địch phía xa .

Trịnh Khanh để lại Trịnh Nguyên cùng Trịnh Tử ở lại tấn thủ , tự mình đem theo tướng sĩ xuất thủ . Trận địa phía trước có điểm ma quái khiến hãn không yên lòng với Tam hoàng tử có thể bị nguy hiểm , vẫn là chính mình hảo hảo bảo hộ người vẫn khiến Trịnh Khanh yên tâm hơn bội lần .

Một trận mưa tiễn lửa rơi xuống , đem người hóa đuốt khói bốc lên cao , chỉ là tiễn không phải là bắn mãi không hết , vẫn là chờ thời khắc lớp người tiễn lùi thay tiễn . Thời cơ chính là thời khắc nhỏ nhoi kia mà phản kháng , địch đem tiễn ta đem binh khí đánh trả tiễn lửa . Ba người bộ dáng đạp trên lưng chiến mã xoay trên không đạp tên , đá tiễn , hảo hảo bảo hộ tốt chính mình cũng như tránh cho binh sĩ tổn thương . Tìm ra thời khắc ngưng trệ , Thời Nguyên truyền lệnh đem theo Trịnh Đáng , Trịnh Hàm cùng binh sĩ tiến công đánh úp trả . Trịnh Khanh đem theo tướng sĩ thật nhanh yểm trợ đồng loạt tiến công , bất ngờ 1 đòn như bão táp đánh tới khiến đối thủ trở tay không kịp có phần hỗn loạn trận thế . Bao nhiêu oán giận thời gian qua ồ ạt thành động lực tiến bước , tướng sĩ nhà Quyền Trịnh đánh đến hăng máu , càng đánh càng chém địch nhân trăm thủ .

Đông Húc thấy thế trận hỗn loạn đem theo lính của mình tháo chạy , chỉ là thời điểm quay đầu quá lớn tiếng , lần nữa đập vào mắt Thời Nguyên đánh động thật nhanh đuổi theo .

-THỜI NGUYÊN ĐỪNG CỐ BÃY

Trịnh Khanh nhìn thấy manh động của Thời Nguyên hét lớn , thúc ngựa đuổi theo cang phi càng xa trận tuyến . Thời Nguyên vung đao chém tới đem đối phương từng người chém tới , càng chém càng hung , đao thẳng tiến đến Đông Húc phía sau không hề thấy khóe miệng hắn vẽ ra nụ cười quỷ dị .

Đông Húc cưỡi áo choàng xoay tròn , ám khí như ông võ tổ lao tới Thời Nguyên có phần trở tay không kịp chỉ có thể đạp ngựa giật lùi phía sau đem đao đánh trả ám khí . Ám khí vất vả đánh trả vừa hạ đao, Thời Nguyên đã thấy kiếm bén loáng đâm thẳng tới thất thần .

-Áaaaaa

.....

*** Đồng dạng thời gian ở Quyền phủ ***

Mấy ngày nay Tú Nghiên một bộ dáng không thể yên lòng , từ lúc Tú Anh quay về truyền kia tin tức rồi cùng Du Lợi đi đi sớm về khuya cùng Phụ Hoàng trao đổi kế sách không khỏi khiến nàng phiền lòng . Nhưng hôm nay trong lòng đặt biệt nôn nóng không yên , sau khi cho người đến nhắn cho Du Lợi nhanh chóng quay về phủ , nàng vẫn là bộ dáng nôn nao khó chịu , cả người như lửa đốt khó chịu đến phát bực tức .

-Nghiên Nhi nàng như thế nào khó chịu ?

Du Lợi vừa bước vào cửa đã sốt ruột hỏi tới , Tú Nghiên thật nhanh quay người lại nhìn thấy “trượng phu” thanh âm nôn nóng vang lên ...

-Du Lợi ta Áaaa

Cảm giác như kiếm đâm xuyên ngực đau nhói hết lên , Tú Nghiên người ngã nhào về trước mắt nhắm nghiền . Du Lợi nhảy bén nghe thấy “thê tử” hét lên nhanh chóng lao tới ôm lấy nàng , nhìn nàng ngất xỉu trong ngực mình không khỏi hết hoảng .

-NGHIÊN NHI NGƯỜI ĐAU MAU TRUYỀN THÁI Y

Phút chốc Quyền Phủ “chó sủa gà kêu” hỗn độn một mảng trời , hoàng hôn phía xa một màu ảm đạm phong ba chỉ là mới bắt đầu nổi sóng....

39. Chap 62

Lúc Tú Nghiên tỉnh dậy cũng đã là 3 ngày sau , khó nhọc mở ra đôi mắt đẹp chỉ thấy mờ ảo không gian . Tay trái có chút động tĩnh , chỉ là thanh âm mơ hồ ko nghe rõ ràng là ai đang nói . Muốn nhồm dậy nhưng cơ thể ko có chút khí lực , càng làm nàng có phần hoang mang .

Du Lợi bên cạnh nhìn thấy Tú Nghiên động tĩnh đã sớm phát hiện , ôm lấy nàng đỡ ngồi trong lòng mình dựa vào đầu giường .

- Nghiên Nhi nàng cảm thấy thế nào ?

- Lợi ta mệt

- Ta biết , nhưng nàng cũng cố gắng ăn hết chén cháo này lấy lại sức nha Nàng đã ngất xỉu 3 ngày 3 đêm rồi .

-

Du Lợi đem chút nước ấm cho Tú Nghiên từng chút uống xuống , thấy môi khô đã ẩm ướt mới đem cháo ngũ vị thảo nguội uy cho nàng ăn . Dù mất chút thời gian vẫn là kiên trì cùng dịu dàng , lo lắng mà uy cho nàng từng chút đến hết mới thôi . Sau đó lại kê gối đặt nàng ngồi dựa vào giường thật thoải mái , quay đi đặt chén lên bàn lại đem chậu nước ấm đến bên giúp Tú Nghiên lau mặt cùng cơ thể . Đến khi mọi chuyện hoàn thành ổn thỏa mới tới bên giường cúi người hôn lên đôi môi vẫn còn hơi khô của nàng , thanh âm mềm mại bên tai nàng thổ thổ .

- Nàng làm ta hoảng sợ !

- Thật xin lỗi ...

- Vậy nên nàng đừng suy nghĩ nhiều ta muốn Nghiên nhi của ta phải thật hảo ah

-

- Ta biết nàng đang nghĩ gì , chỉ là lúc này ta muốn nàng phải dưỡng thần thật tốt , chuyện gì cũng có ta cùng nàng gánh vác .

- Ân

Hôn lên đôi môi của Tú Nghiên thật muốn đem đôi môi mộng kia quay trở về , chỉ đơn giản là môi hôn không dục niệm không cầu hoan chỉ đơn thuần là môi chạm môi , chạm đến trái tim vẫn đang rối bời đem nó trở nên bình ổn . Đem Tú Nghiên đặt ngay ngắn trên giường đắp chăn cẩn thận đắp lên người nàng , hôn nhẹ lên trán cùng ngũ quan thanh tú của nàng rồi im lặng rời khỏi phòng khép cửa lại . Du Lợi thật nhanh rời khỏi phòng ngủ , đi một mạch đến thư phòng khóa cửa cẩn thận mới đem tắt đi nến chạm vào cơ quan mở ra mật thất phía sau tủ lớn . Bước vào đóng lại cửa mật thất , xoay người đi vào đã bên trong sáng sủa , còn có vài thân ảnh xoay quanh chiếc bàn lớn có bố trí bố cục toàn trận lúc này ở sa trường .

- Phụ Hoàng ... Người xem xét thế nào ?

Nghe thấy thanh âm quen thuộc Quyền Trực cùng Tú Anh đồng thời ngẩng mặt nhìn một chút Du Lợi , lại quay về mặt trận trên bàn lớn .

- Ngoài việc bố trí binh sĩ cố thủ , chỉ là không biết Trịnh Khanh cùng Thời Nguyên thương thế như thế nào mà thôi ...

- Hoàng thượng người đừng lo Tú Anh đã phái Lâm Phong , A Đạt mang theo huynh đệ Thôi gia cấp tốc do thám tình hình .

- Tú Anh người có nói bọn hán tập trung những địa điểm này hay không ?

Quyền Trực chỉ vào những điểm trên sơ đồ nổi , gương mặt vẫn là trầm thấp khí lạnh , Tú Anh gật nhẹ đầu cũng đưa tay chỉ đến những nơi có địa thế hiểm hóc có thể ẩn náu . Du Lợi nhìn một lược sơ đồ nổi không khỏi nhíu mày , với cái hỗn loạn ngoài sa trường dù không muốn nghĩ vẫn là thừa hiểu lãnh ít dữ nhiều .

- Người vẫn nên nói thủ hạ đến những nơi ta nói tìm trước , nếu không tìm thấy họ hãy đến những nơi các người coi là có thể ẩn nấp .

- Thần biết rồi thưa hoàng thượng .

-

Im lặng từ nãy giờ Du Lợi rốt cuộc cũng không nhin được lên tiếng ..

- Phụ Hoàng người định giao phó người nào tiếp quản thống soái dẫn quân chiến đấu ?

-

Quyền Trực nhìn Du Lợi bộ dáng nghiêm nghị nhìn mình , lại nhíu nhíu mi mày suy ngẫm ổn thỏa mới nhìn thẳng Du Lợi cho nàng một câu trả lời .

- Người ta chọn đã có chỉ là ta biết người sẽ phản đối nên vẫn là theo nguyên tắc tuyển tân tướng lĩnh mà thôi .

- Ý Phụ hoàng là ...

- Tam chương lời đài thí .

-

- Lợi Nhi người qua đây cùng ta và Tú Anh xem xét bố cục trận đồ thế này có điểm nào không hợp lý không ?

-

Không khí lần nữa căng thẳng , trong mấy ngày qua chỉ có thể điều khiển trận địa từ kinh thành đem bọn họ căng thẳng muốn nổ tung . Chỉ là không thể sơ xuất dù chỉ là một chút chính là thật cần trọng từng chút một giữ vững thế trận ngang bằng , không thể làm sĩ khí của binh sĩ có chút nào giảm sút . Lại một đêm thức trắng , bên trong ba thân ảnh vẫn đi tới đi lui bố trận không chút thư thái nghỉ ngơi nào . Bình minh phía xa dần sáng đem 3 người bọn họ đánh tỉnh , lúc này Quyền Trực mới rời đi quay trở lại hoàng cung bằng lối đi trong mật thất đường hầm . Còn lại hai người , Du Lợi mới ý thức được nhắc Tú Anh quay trở lại nghỉ ngơi 1 chút dưỡng thần , còn mình chính là quay lại phòng ngủ ôm lấy nữ nhân của mình nghỉ ngơi một chút . Tình thế lúc này khiến tâm trí của mọi người luôn như dây đàn căng cứng , không chút nào thả lỏng vì không biết biến cố sẽ thế nào xuất hiện .

.....

*** Trường đấu phía Tây thành ***

Hôm nay trên thao trường có hơn 10 người ra ứng thí , những trưởng tử của các vị quan lớn nhỏ có võ công cùng tài thao lược đều đến ứng thí tìm kiếm 1 cơ hội thăng quan tiến chức . Nếu hôm nay thắng được chính là cầm trong tay ấn ký tướng quân Quyền thị , tay cầm binh quyền của cả nước dưới 1 người nhưng trên vạn người . Điều đáng nói chính là hôm nay ngoài con của các vị quan trong triều , thì người được coi là giang hồ “tiểu tử” con rể của Trịnh tướng phủ cũng xuất hiện nơi này . Điều không thể trở thành hiển nhiên khi Du Lợi khoác trên người áo choàng vàng tôn quý Hoàng thượng ngự ban cho Trịnh Khanh , mà Trịnh Tướng quân chỉ mặc đúng một lần khi ngự ban đến giờ vẫn luôn cất giữ trong thư phòng chưa bao giờ chạm đến . Sáng sớm hôm nay chính tay Tú Nghiên cẩn thận mặc cho Du Lợi trước khi tiễn Du Lợi đi còn ôm lấy nàng khóc thúc thít , trước đó chính là Tú Nghiên muốn đem mình cải nam trang đi tranh đoạt kia ẩn soái đi cứu phụ thân lại bị Du Lợi chặn trước một bước mà đi ứng thí . Chỉ muốn câu nói đem Tú Nghiên đánh mềm đến tận tim ...

- Nghiên Nhi tin tưởng ta !

-

Dịu dàng cái ôm đem Tú Nghiên từ bất an chuyển thành bình yên , tam trạng hỗn độn cả tuần qua lúc này vì người cứng rắn cùng điềm tĩnh trước mặt đem trở lại bình lặng . Nhìn Du Lợi leo lên xe ngựa của Tú Anh chờ sẵn ngoài cổng tướng phủ , cũng muốn đi theo cùng nàng đến thao trường chỉ là nữ nhân không được phép đến nơi kia đấu trường chỉ có thể trở mắt nhìn hai người rời khỏi . Cũng biết bản thân nếu đi theo chỉ tạo cho Du Lợi áp lực cùng mất tập trung , không lo vạn nhất chỉ sợ nhất vạn bất cẩn sẽ làm chính “trượng phu” mình gặp nguy hiểm nên chỉ có thể yên lặng ở trong phủ chờ kết quả .

Tú Anh nhìn Du Lợi vuốt ve nút thắt áo choàng nơi vai cũng hiểu được suy nghĩ của đối phương lúc này có bao nhiêu thứ , đến bên cạnh vỗ vỗ vai gương mặt luôn vui vẻ đã sớm lấy lại điềm nhiên thường ngày tươi cười .

- A Quyền người đang sợ sao nha~~ ?

- Sợ ? Ta sợ không kiềm lòng được đánh chết người ah~~ tiểu tử *liếc*

- Hắc hắc phải vậy ... phải vậy chứ , đây mới là A Quyền ta quen biết !

-

Trong lúc hai người vui vẻ tranh luận , phía đối diện bên kia thao trường đã có ánh nhìn mang theo địch ý dõi theo từng chút động tĩnh . Du Lợi như nhận thấy luồng hắc khí của đối phương cũng liếc mắt nhìn đến đối phương kẻ nào cần rõ , không khỏi nhếch môi cười âm thầm rít lên từng từ trong lòng

” MÂN HÀO ”

.....

*** Trịnh Tướng Phủ ***

Tú Nghiên trầm mặt ngồi trong đình đưa mắt vô thức cảnh vật bên hồ nước nhỏ , ngay cả Khuê Nhi đã đứng bên cạnh lúc nào cũng không hay biết đến khi bờ vai bị lay nhẹ mới hoàn hồn ngược mặt nhìn .

- Tiểu thư người lo lắng cho cô gia đến xuất thần như vậy ah .

-

- Ta thấy cô gia tuy tướng tá không quá to lớn như những nam nhân khác , nhưng võ nghệ so với người khác là phi thường cao hơn nha .

- Ta biết , chỉ là trong lòng vẫn có phần không yên ổn .

- Haizzz ta nói , tiểu thư người là lo lắng thái quá rồi , ta nghĩ hơn ai hết người phải có lòng tin vào cô gia cũng như tin chính mình chọn được phu quân như ý chứ !

-

- Ấc ... tiểu thư ...

- Chuyện gì ?

- Bên ngoài có một cô nương xinh đẹp đến tìm Trịnh công tử !

-

- Người dừng trở mắt nhìn ta , ngay cả ta cũng phi thường bất ngờ nha~~ ... Cũng may là sáng nay vừa đứng lúc ta ra mở cửa thì thấy nàng ta đứng bên ngoài phủ bộ dáng lóng nga lóng ngóng nên mạo muội mới hỏi một chút , không nghĩ nàng ta lại tìm Trịnh công tử . Tiểu thư người là lúc bên ngoài chơi đùa thế nào lại để cô nương tìm đến tận phủ thế này ah~~ ?

-

Khuê Nhi nhìn bộ dáng ngơ ngác của Tú Nghiên không khỏi phì cười , so với bộ dáng xuất thần buồn chán khi này bây giờ vẫn là có sức sống hơn nhiều nha . Nhưng chính nàng cũng đang suy nghĩ , Tú Nghiên bình thường nữ phần nam trang tuy nhìn rất có khí chất , nhưng trước nay cùng mình ra ngoài vẫn chưa từng có “họa phong lưu” . Lần này đi ra ngoài một thời gian không coi là quá lâu nhưng vừa về lại thành thân , sau đó lại là có cô nương xinh đẹp đến tìm . Nhìn bộ dáng cô nương bên ngoài y phục cho đến hành vi đều là 1 dáng thực nữ con nhà gia giáo , lại có thể đi 1 đoạn đường xa như vậy đến đây tìm tiểu thư xem ra không phải là chuyện đơn giản .

- Bây giờ vị cô nương kia đang ở đâu ?

Tú Nghiên ngẫm nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra được mình có giao lưu với vị nào mà để người ta đến tận phủ tìm mình cái nhanh xưng “Trịnh công tử” , càng nghĩ càng khiến nàng nhú nhú mày liễu .

Khuê Nhi nghe nàng hỏi mới hoàn hồn lại , nhìn nàng nhanh chóng trả lời .

- Muội sợ trong phủ dòm ngó nên nói nàng ta đến tiểu trà lâu thành Tây đợi rồi .

- Giúp ta thay y phục , ta muốn nhìn 1 chút là ai đến tìm Trịnh công tử .

- Ân !

.....

Toàn thân một bộ lục sắc nam nhân , Tú Nghiên mang theo Khuê Nhi cũng đã toàn thân một bộ y phục nam nhân đi đến tiểu trà lâu thành Tây . Bước vào chướng quây liền niềm nở tiếp đón , số lần các nàng đến đây tuy không nhiều nhưng thu hút người ta chính là khí chất cao cao tự tại của Tú Nghiên mang trên người làm người khác tiếp xúc một lần liền không thể quên được . Vừa đưa các nàng lên trên lầu bàn thượng hạng , chướng quây âm thầm cảm thán .

” Hôm nay thế nào trà lâu của hắc lại tiếp đón mỹ nữ cùng tuần tú nam nhân thế này !”

Tú Nghiên như thói quen chấp tay sau lưng chậm rãi đi theo người dẫn đường , chỉ là hồng y cô nương ngồi cách đó không xa nhìn thật quen thuộc không khỏi kinh ngạc 1 tiếng trong lòng .

” Là nàng !”

40. Chap 63

Mỹ Anh toàn thân hồng phấn y phục tóc xõa dài 1 lọn tóc cột vải lụa hồng phía sau , bộ dáng mỹ lệ trước mắt khiến nàng không khỏi thán khen 1 tiếng “mỹ” . So với lần gặp ở Giang Nam , Tú Nghiên không khó nhận ra nàng so với trước có phần gầy đi , gương mặt tuy vẫn mỹ lệ nhưng nếu chăm chú nhìn sẽ nhận ra sự mỗi một yếu ớt .

- Trịnh công tử ..

Nhìn thấy người trước mặt nhìn mình đến xuất thần , Mỹ Anh trong lòng ko tránh khỏi hồi hộp , có chút sợ hãi phải chăng đối phương đã quên mất nàng .

Tú Nghiên nghe gọi mới hoàn hồn , chớp mắt liền trở nên thanh tĩnh bước đến phía nàng . Trong lòng có phần băng khuâng ko biết vì sao nàng lại xuất hiện nơi này , càng có chút mơ hồ vì sao nàng lại đến Trịnh tướng phủ tìm mình . Rất nhiều nghi vấn trong lòng thật muốn hỏi , nhưng nhìn thấy chường quây vẫn còn bên cạnh giúp mình chuẩn bị trà cũng ko tiện mở miệng chỉ có thể nhìn về phía Mỹ Anh .

- Trịnh công tử cùng Hoàng tiểu thư mời dùng .

- Hảo .

- Vậy tại hạ xin lui xuống có gì cần các vị cứ sai bảo ah .

- Cám ơn người .

Khuê Nhi bên cạnh đã sớm móc ra vài nén bạc vụn đưa tới cho hấn , nhìn hấn hoan hỷ rời đi bộ dáng còn giúp các nàng khép lại cửa lên lầu mới yên tâm nhìn Tú Nghiên gật đầu một cái như ra hiệu “an toàn” .

Tú Nghiên tâm tình uống chút trà sen tiểu ý nhìn chút Mỹ Anh vẫn đang nhìn mình không chớp mắt , tâm có chút run run khó hiểu . Đợi mãi vẫn không thấy nàng nói gì , mới thở dài mở lời .

- Hoàng tiểu thư ko biết tìm ta có chuyện gì ?

- Cái kia ... Trịnh công tử lần trước ở Giang Nam hỗn loạn liền mất tích ta ... ta có phần lo lắng tìm chàng khắp nơi . Nghe có người nói chàng ở kinh thành , ta liền mang theo gia đình đến nơi này mong có thể lần nữa gặp lại chàng . Chàng khi đó bị thương như thế nào?

- Ân ... đa tạ tiểu thư đã quan tâm ta ko sao .

-

Qua vài câu không khí lại như trước lâm vào im lặng , áp lực từ đâu khiến hai nàng đều cảm thấy khó thở . Mỹ Anh gương mặt có phần tái nhợt , hơi cúi đầu bộ dáng đáng thương khiến người nhìn muốn đem nàng ôm vào lòng che chở . Tú Nghiên tâm tình có chút loạn , nàng là sợ hãi khi nhớ đến lúc ở Giang Nam chính là tranh đoạt tú cầu định thân cùng Đông Húc , liền hoảng hốt

“Phải chăng đó là lý do nàng ta đến tìm mình hay ko ?”

Kinh ngạc ngẩng mặt nhìn chằm chằm Mỹ Anh , vẫn thấy nàng một bộ dáng cúi đầu trầm mặt lại càng nghi hoặc .

- Hoàng tiểu thư...

- Không phải trước đó chàng đã nhận lời gọi ta là Mỹ Anh , sao giờ 1 tiếng cùng Hoàng tiểu thư , 2 tiếng cũng Hoàng tiểu thư xa lạ như vậy ?

Mỹ Anh thanh âm run rẩy ngẩng mặt đầy lệ , bi thương nhìn Tú Nghiên chất vấn . Nàng không hiểu , thật sự không hiểu vì sao đối phương ngày đó bất chấp nguy hiểm cùng người ta tranh đoạt tú cầu định thân của mình đến nguy hiểm cả tính mạng . Nay khó khăn gặp lại đối với mình vô cùng xa lạ , hơn hết chính là lần đầu sau khi nhìn thấy chính là đối phương lại trên lôi đài tranh giành tiểu thư của Trịnh tướng phủ . Nàng phải khó nhọc dò xét thời gian qua vẫn không có chút tin tức nào , mới đánh liều đến Trịnh tướng

phủ dò hỏi xem Trịnh công tử với tướng phủ tiểu thư có chút nào quen biết . Không nghĩ trời phạt thương tình , cho nàng gặp được tiểu muội kia , liền không nhanh không chậm gặp được người nàng ngày nhớ đêm mong trước mặt . Chỉ là ... chỉ là cái không khí xa lạ đến ngột ngạt này làm nàng đau đớn , đối phương trước mặt dường như chia ra khoảng cách cùng nàng , đem tim nàng đâm đến đau nhói .

Nhìn người trước mặt khóc đến thê lương khiến Tú Nghiên tâm tình bối rối , chuyện trước kia hành động có chăng chỉ là muốn nàng thoát khỏi móng vuốt của tên ác gian Đông Húc kia . Không nghĩ một hành động nho nhỏ lại đem lại kết quả không tưởng như ngày hôm nay , đứng dậy đem khăn tay đưa đến cho Mỹ Anh , Tú Nghiên thanh âm có phần hỗn loạn .

- Mỹ Anh đừng khóc ... thực xin lỗi có lẽ ta đã làm cô nương hiểu lầm ... ngày đó chỉ là ...

- Ngày đó chính chàng cùng người khác tranh đoạt tú cầu định thân của ta , không phải vì muốn ... thành thân với ta sao ?

Mỹ Anh mắt trừng to nước mắt như suối cứ thay phiên từng giọt từng giọt rơi xuống , rơi đến tận tâm ai nhìn thấy , chỉ là người trước mặt ngoài ánh mắt mang theo áy náy không chút tâm tư khác . Tú Nghiên đem khăn giúp nàng lau đi lệ , lại không biết hành động đó chỉ càng đẩy thêm ngọn lửa hy vọng cho đối phương . Mỹ Anh chụp lấy đôi tay ôn nhu giúp nàng lau nước mắt , áp mặt vào đôi tay ôn nhu đầy ấm áp kia , đôi mắt mang theo một biết bao chờ mong .

- Chàng là có để tâm đến ta , vì sao lại như vậy từ chối ta ?

-

Tú Nghiên nhìn người trước mặt vì mình mà thương tâm đến chết lặng , 1 phần trong nàng không nỡ làm đối phương nhưng trái tim nàng không cho phép nàng làm ra bất luận chuyện gì hay ý nghĩ gì hoang đường . Dem tay lạnh lùng rút lại , đứng thẳng người hơi lùi về sau tạo ra khoảng cách với đối phương . Gương mặt thoáng chốc đã trở về vẻ tĩnh lặng ngày thường , đôi mắt đã không còn cái nhu tình chăm sóc chỉ là trực tiếp nhìn về phía Mỹ Anh , thanh âm không ấm không lạnh hỏi đáp nàng .

- Ngày đó cùng người kia tranh giành tú cầu chỉ là muốn giúp cô nương thoát khỏi một tên ác nhân , ta để tâm đến cô nương vì xem người giống muội muội nhà ta mà đối đãi , ngoài ra không có gì khác . Nếu như đã để Mỹ Anh hiểu lầm ý tứ của ta , ta xin trước mặt người tạ lỗi . (Chắp tay để trước mặt tạ lỗi)

- Chàng

- Lời cần nói đã nói , chỉ mong Mỹ Anh cô nương có thể hiểu sau này mong cô nương đừng tìm đến giang hồ lãng tử như ta nữa . Cáo từ !

Quay người Tú Nghiên dứt khoát bước đi , Khuê Nhi nhìn một màn trước mặt không khỏi có chút hiểu không kịp cứ ngay người đứng nhìn . Đến khi Tú Nghiên kéo tay nàng lùi đi mới định thần , bước đi chưa được 3 bước chân đã nghe thanh âm phía sau vọng tới .

- MỘT CHÚT CƠ HỘI TA TRANH ĐOẠT TA CŨNG KHÔNG CÓ ?

Tú Nghiên ngừng lại bước chân , buông ra cánh tay Khuê Nhi dứt khoát xoay người thẳng tắp nhìn về Mỹ Anh lạnh lùng thanh âm hỏi đáp .

- Không có khả năng !

- Vì sao ? Ta so với nàng ta có gì thua kém ?

Mỹ Anh nàng không cam lòng , thật sự không cam lòng nàng từ nhỏ đến lớn chưa từng thua kém bất kì người nào so với công chúa đương triều trên châu bảo ngọc quý giá thế nào nàng cũng đều có . Nhưng vì sao nam nhân trước mặt nàng đã nhắm trúng như thế nào 1 chút cơ hội nắm giữ nàng cũng không có , nàng muốn chính là 1 câu trả lời , đoạn tình mới chớm nở của nàng ko thể cứ như vậy bị chặt đứt . Nguyên nhân nàng chỉ có thể nghĩ đến chính là trong lòng hắc ám hắc ám có nữ nhân khác , nàng muốn cùng đối phương 1 lần so tài , nàng ko tin mình thua kém đối phương bất cứ điểm nào .

Tú Nghiên môi nhếch lên nụ cười , gương mặt lạnh lùng càng làm cho đáng vẻ nàng tuấn mỹ phong lưu , chỉ là thanh âm lạnh lẽo kia làm người nghe ko khỏi sợ hãi .

- Bất luận điểm nào Hoàng cô nương cũng không thua kém ... Chỉ là tâm ta , trí ta đều chỉ có nàng bất luận người nào cũng không thể thay thế . Hoàng cô nương cáo từ ... ko hẹn ngày tái ngộ!

Quay người dứt khoát rời đi không chừa cho đối phương bất kì cơ hội dù chỉ là nhỏ nhoi , Tú Nghiên nàng không muốn vướng mắc những chuyện nhỏ nhặt này , đại sự trước mắt còn chờ nàng giải quyết . Lại nghĩ đến nữ nhân của nàng chính là vận phần toàn mỹ , cả đời nàng chỉ muốn yêu đương duy nhất chỉ mình Quyền Du Lợi mà thôi .

Khuê Nhi nhìn Mỹ Anh ngã ngồi xuống ghế ôm mặt bật khóc ko khỏi lắc đầu thương cảm đối phương , chỉ trách nàng nhắm mắt “công tử” nhà mình , người đã sớm thành gia lập thất , cưới được 1 lang quân như ý . Chắc chắc có phải trên kia thiên đình Nguyệt lão mơ ngủ kết nhầm tơ hồng , tạo nên 1 bi kịch tình duyên thế như thế này , haizzz đáng tiếc đáng tiếc

.....

*** Thao Trường thành Tây ***

Sau mấy vòng đấu trận pháp số người bước vào vòng đấu võ chỉ còn 8 người , nhưng nếu quan sát kỹ càng liền không khó nhận ra hai người nổi trội hơn hẳn những người kia không ai khác chính là Quận vương Mân Hào cùng con rể Trịnh Tướng quân A Quyền . Người ngoài cuộc ngóng chờ trận cuối cùng của hai người họ mà có phần đứng ngồi không yên , đa phần đều ủng hộ Quận vương thắng , số ít lại chờ mong vào vị tuấn tú nam nhân có râu măng đầy cằm vô cùng lãng tử kia . Nghe nói người “nam nhân” A Quyền này trên lời đài đánh bại không ít võ lâm cao thủ mới dành được thiên kim tướng phủ , lại nghe giang hồ đồn đại người này lừng danh tài hoa gia tài bạc vạn khiến vài người quan cao có tiểu nữ biết tin liền tiếc nuối không thôi . Thanh âm bàn luận tuy nhỏ nhưng đối với người có võ công cùng nội công cao như Du Lợi , Tú Anh , Mân Hào không khó nghe lắm được .

Mân Hào nghe thấy không khỏi liếc mắt nhìn địch nhân trước mặt , người này cướp thê tử từ trên tay Duẫn Hạo , lại còn ngông nghênh đến nơi này tranh đoạt cùng hắn . Mân Hào vì đau thương nơi này nhưng nhớ công chúa muốn nhân cơ hội này rời đi , lại bị địch nhân này cản trở , nếu như chỉ bằng mấy người kia hắn đã nhanh chóng được sắc phong rồi khỏi , đâu phải còn phải lằng nhằng đấu đá tranh đoạt .

“Hừ đã vậy ta thay Duẫn Hạo đòi lại công đạo , cũng đem ngươi hóa thành hình nộm xả uất ức trong lòng ta !”

A Quyền bên này cảm nhận được địch ý trong mắt đối phương , chỉ nhếch môi cười , thông thả chấp ngậm trà thơm mát chờ đợi lên lời đài cùng hắn giao thủ . Nàng cũng là có nợ chưa thể đòi , coi như lần này lão thiên cho nàng 1 cơ hội đòi cả vốn lẫn lãi ah

~~“Tiểu tử ngươi đợi đó ta hôm nay không đem ngươi rửa hận ta không mang họ Quyền !”

.....

41. Chap 64

Hồi trống kết thúc , trận đấu quyết định liền diễn ra , tất cả mọi người có mặt tại thao trường gương mặt có phần chờ mong từ sớm đã đứng ngồi không yên . Quyền Trục ngồi trên cao gương mặt không nhìn ra chút biểu tình nhìn về phía sàn đấu , mấy ai biết được ngoài mặt bình lặng nhưng nội tâm sớm đã có gió táp mưa bão nổi lên . Sự xuất hiện của Mân Hào ở nơi này chính là 1 cái ngoài dự đoán của hắn , đứa nhỏ này thế nhưng vì một đoạn tình với nữ nhi hắn mà muốn vứt bỏ bình yên tìm đến chiến trường hỗn loạn . Lại nói đến nữ nhi của hắn lại vì “thê tử” cùng nhạc phụ đại nhân muốn mang quân đi trút giận , một bên con một bên cháu haizzz cái này thật là làm khó hắn nha !

Quyền Trục liếc mắt nhìn về phía Tú Anh nam phục bộ dáng thông thả khoanh tay dựa cột như chờ xem hỷ kịch , khóe môi còn nhếch lên nụ cười đậm chất hỗn đáng nam nhân . Hắn lại vô thức thở dài thêm một

hơi , lão thiên có phải rất trêu ngươi hay không , khi mà tạo ra các nàng đều là nữ tử nếu đường hoàng nam nhân có phải không cần đau đầu nhức óc hấn thế này hay ko ?

Tú Anh cảm giác được ánh mắt ai oán phóng về phía mình , hơi xoay đầu tìm kiếm , bắt gặp cái nhìn Quyền Trục phía trên nhìn xuống mình , mắt phóng lửa mắg 1 câu

” Xú nha đầu ... Ngươi cao hứng nhĩ ?”

(Nhún vai) ” Ân ,thần rất caooooo hứngggggg ”

“”

Tú Anh nói thật ko phải kiểu vui đùa trêu nhàn nha , nàng là chờ cái hỷ kịch trên sàn đấu kia diễn ra . Với cái hiểu biết của nàng với A Quyền , tuy gương mặt luôn toát ra vẻ phóng khoáng nhưng thật tâm rất thích thù vật nha , chỉ có kẻ ngốc mới đụng vào . Mà A Quyền nha , thù là phải báo , người ta truê nàng một nàng ta liền trả gấp 10 , nhớ nhớ 1 chút lời Tú Nghiên nói thẳm lắg đầu than giúp tên biểu ca kia thê thẳm rồi .

- Trận chung kết giữa Hầu gia cùng A Quyền của Trịnh tướng phủ , quy định chỉ phân cao thấp võ công , không được tổn hại đến tính mạng đối phương . Trận đấu diễn ra trong 1 nén nhang phân thắng bại !

Vị quan chủ khảo đứng trên lôi đài nói một tràng nguyên tắc , nhìn hai người rồi xoay người rời khỏi lôi đài , 3 hồi trống kết thúc vung tay phát cờ lệnh hết lớn

- Bắt đầu !

A Quyền cầm quạt chấp tay tao nhã hơi cúi người “chào hỏi” , liếc mắt nhìn chỉ thấy Mân Hào chấp tay chào có lệ đã đem đao xuất thủ 1 đường trên cao quét xuống . A Quyền tay cầm quạt đỡ lấy , lại nương theo lực hướng của đường đao chuyển dời sang bên trái xoay vòng tam quyền đánh trả , tại vai ko nặng ko nhẹ chưởng Mân Hào lùi lại . Bộ dáng tiêu sái không khỏi làm người xem tán thưởng “hảo công phu” , chỉ là lời chưa thoát khỏi miệng đã thấy Mân Hào giật trở ra sau nhắm vào mặt A Quyền đánh tay phải buông đao , tay trái tiếp thủ mà quét đao hướng bụng đối phương chém .

Tú Anh than thẳm “dính đòn rồi ah” , Quyền Trục phía trên nhú mảy ai oán “nam nhi sao nhắm mắt nữ nhi mà xuất thủ chứ ?!” , Duẩn Hạo phía đối diện môi cười sảng khoái khen “Hảo chiêu thức” . So với A Quyền trêu nhàn , Mân Hào vẫn là nhắm tới tiêu chí đánh nhanh thắng lẹ , thay vì ai oán rên đau vậy hấn sẽ tạm nén đau đem nỗi đau hóa sức mạnh đánh mà đáp trả lại gấp bội .

A Quyền tay trái đỡ trở , tay phải cầm quạt chặn đao , lực đạo Mân Hào đánh ra khá lớn trở tuy đỡ được vẫn là chạm vào bên mặt nàng khẽ nhói .

” Hừ ”

Đạp hấn lùi ra phía sau , tay chạm nhẹ vào mặt bóng rất nhú mảy , khoe môi hư ảo nụ cười tay trái chụp lấy tà áo kinh công thi triển . Lúc này còn trêu nhàn , nay chuyển thành từng chiêu từng thức đánh ra đầy quyết đoán , đem Mân Hào liên tiếp gần 100 chiêu không đếm kịp . Chân xuất cước , tay xuất quyền , quạt sắt chuyển dời hai tay đánh liên tục khiến đao pháp của hấn chống trả có phần hỗn loạn . Âm thanh ” keng keng keng” inh ỏi vang lên , Mân Hào có chút chật vật lui về sau , tay cầm đao bị đối phương đánh liên tiếp dùng lực đánh lên mu bàn tay đau đến phát run .

” Bộ pháp này thật kì quái ”

Hấn trước nay cùng người khác giao đấu không ít , chính hấn cũng được vài vị sư phụ trong giang hồ truyền dạy võ công cùng nội lực , so với tiểu tử giang hồ bật 2 hấn ko chút nghĩ ngợi khinh miệt không phải đối thủ . Nhưng tên “nam nhân” A Quyền này xuất thủ rất nhanh , chiêu thức quái gở khiến hấn có phần rối loạn . Vừa rồi hấn đáp trả được 1 quyền vào mặt đối phương , thì giờ hấn bị đối phương dẫn đến hoảng , không rõ đối phương muốn làm gì .

Suy nghĩ đến xuất thần khiến Mân Hào không nhận ra A QUYỀN đã xuất thủ trước mặt , đến khi hoàng hồn thì cơ thể bị đánh bật ra sau 1 đoạn , trên mặt đau nhói mắt có chút hoa lên . Mân Hào lắg đầu lấy lại diêm tĩnh , nhìn A Quyền xoay cổ tay 1 vòng nắm chặt nhìn hấn cười cười . Gương mặt toát ra vẻ khinh thường ko nhỏ nhìn về phía hấn , khiến Mân Hào lửa giận sôi sục .

” Khốn khiếp ta mặt kệ điều luật nguyên tắc, hôm nay ta lấy mạng người ”

Mân Hào lao tới đao pháp chém ra cường đại lực đạo , tạo thành một luồng khí vút trong không khí . Đao chưa chạm người đã thấy lực đạo sắc bén đánh tới , A Quyền phát tay áo tay cầm quạt đánh trả . Đao khí lướt qua chém đứt 1 bên ống tay áo của nàng , đao chém xuống va vào thân quạt set lửa .

” Hừ xú nam nhân ngươi muốn chết !”

A Quyền nắm chặt cán quạt 12 lưỡi dao sắc bén bung ra , đảo ngón tay quạt sắc bén bung ra chói sáng xoay cánh tay xuất thủ , chân bình tấn đạp quét trái phải tiến thủ . Quạt sắc chém qua lại với đao trên tay Mân Hào , đem binh khí hấn chém đến biến dạng , lưỡi dao sắc bén đã xuất hiện những vết mẻ lớn nhỏ . Cổ tay bị A Quyền đánh tới trở đánh vào khuỷu tay hấn , xoay cán quạt thúc vào bụng hấn , khiến Mân Hào bị đánh ngã ngời ra sau đao rơi khỏi tay bụng quặt thất thổ huyết . Ánh mắt mang theo oán hận nhìn A Quyền , Mân Hào hấn không cam tâm không cam tâm thua trước “nam nhân” này . Nhìn người trước mặt đem ta áo phẩy nhẹ bên thân hạ xuống , tay chấp tay hướng hấn nhếch môi cười nói .

- Cảm tạ Hầu gia nương tay !

Xoay người hướng Hoàng thượng , bộ dáng thẳng tắp cao cao tại thượng thật chói mắt , khiến Mân Hào tâm tình uất hận rút bên thân truy thủ phòng thân sắc bén đâm tới .

- MÂN HÀO ĐỪNG ...

Duẩn Hạo đứng gần nhìn thấy Mân Hào thổ huyết ngã ngời trên lôi đài , cũng biết kết quả đã rõ đang định tới đỡ hấn không nghĩ nhìn thấy hấn manh động rút ra truy thủ cất sau thắt lưng hướng đối phương đâm tới . Hành động bộc phát này là sai đạo nghĩa , với luật lệ là nghịch chỉ , huynh đệ này của hấn vì đối thủ mà muốn hủy cả tiền đồ sao

“Không thể nha ”

Tú Anh phía bên này cũng nhìn thấy 1 tia manh động của Mân Hào kinh hãi hết lớn

- A QUYỀN CẦN THẬN

Thi triển kinh công lao lên lôi đài , tiểu tử này ngu ngốc đến như vậy là cùng , nhìn hấn tướng mạo xem hiền lành không nghĩ lại ngoan độc như vậy , thật là đáng giận mà . Chụp được bả vai của Mân Hào cản được 1 phần lực đạo của hấn , nhưng không thể triệt để giữ được hấn , nhìn truy thủ hướng đến yếu huyệt sau lưng A Quyền không khỏi rùng mình .

A Quyền tai nghe cảnh báo , cơ thể cảm nhận lực đạo cường đại hướng tới phía mình , thật nhanh xoay người theo bản năng xoay cầm song song cánh tay chắn chính mình . Truy thủ hung hăng đâm xuống , bị sườn quạt cản lại lực đạo nhưng vẫn mạnh mẽ lướt xuống cắt 1 đường . Bạch sắc y phục thoáng chốc đỏ thắm , mùi máu tươi thoang thoảng trong không khí , gương mặt A Quyền tối sầm, hai tay siết chặt liên hoàn thủ cước đồng loạt xuất ra . Đem Mân Hào hóa trực gỗ luyện công , tay trái phải liên tiếp đánh ra đem Mân Hào đánh lất lư tại chỗ . Từ mặt đánh xuống bụng , xuất cước đạp hấn văng ra xa quỳ gối trên mặt sàn té úp mặt ngất xỉu .

Duẩn Hạo lao tới lay lay bả vai Mân Hào lớn tiếng gọi hấn vài tiếng cũng vô dụng không hồi đáp , gấp gáp hét lớn kêu người truyền đại y . Hung hăng lao tới A Quyền , chưa kịp động thủ đã bị Tú Anh chặn bước .

” Rầm ”

- DỪNG TAY !

Quyền Trục tức giận đạp tay xuống bàn , lực đạo không nhỏ khiến bàn gỗ gãy đôi , long nhan rực lửa khiến người nhìn run sợ . Tất cả mọi người xung quanh không hẹn mà gặp , cùng nhau quỳ rạp dưới đất dập đầu .

- Hoàng thượng bớt giận .

Duẩn Hạo cảm tức tròng mắt nhìn hai “nam nhân” trước mặt , thật quá đáng sao có thể đánh huynh đệ hấn đến nông nổi như vậy .

Tú Anh tức giận trừng mắt nhìn Duẩn Hào thầm mắng

” Ngu ngốc nam nhân ! Hắn là muội muội của người nha !”

A Quyền gương mặt tối sầm đã trở nên lạnh tanh nụ cười , mắt nhìn thẳng tắp vào Duẩn Hạo khiến đối phương kinh ngạc lùi phía sau bước chân . A Quyền không xoay người , lạnh lùng thanh âm thoát ra thẳng tiến đến Quyền Trực , phụ hoàng của nàng .

- HOÀNG THƯỢNG XIN NGƯỜI CHO TA 1 CÁI CÔNG ĐẠO !

-

Cả thảo trường bỗng chốc im lặng như tờ , A Quyền bất động bộ dáng nhìn thẳng về phía Duẩn Hạo mặc kệ vết thương nơi cánh tay chảy máu nhỏ xuống từng giọt nặng nề . Tú Anh nhíu mày đi tới bên cạnh giúp nàng phong tỏa nguyệt đạo , ngăn lại máu chảy , đem tà áo xé một mảnh cột lại vết thương cho nàng .

Quyền Trực lạnh lùng bộ dáng , nhìn một màn hỗn độn trước mặt gần giọng ban khẩu lệnh .

- A Quyền thắng trận , ta ban cho người ấn soái 15 ngày sau đem theo 2 vạn binh mã xuất trận . Về phần hầu gia đại nghịch bất đạo phạt biệt giam tại phủ 3 năm tịnh tâm , cắt bỏ bổng lộc 5 năm làm gương thiên hạ .

A Quyền rời bỏ cái nhìn với Duẩn Hạo xoay người hướng tới Quyền Trực quỳ trên 1 chân , tạ ơn nhận lấy ấn soái đứng dậy dứt khoát rời đi chỉ lưu lại bóng lưng cường đại phía sau . Khiến Duẩn Hạo ánh mắt vẫn mở to nhìn theo hướng nàng , tâm hắn không hiểu sao hỗn độn một mảnh không rõ nguyên nhân .

.....

42. Chap 65

Đại sự đã đạt được Du Lợi vui vẻ ngồi trong xe ngựa quay về Trịnh phủ , nàng muốn nhanh chóng nhìn thấy Tú Nghiên . Cách mặt nhau cả ngày làm Du Lợi ko khỏi nhớ nhung nàng , muốn thật nhanh nhìn thấy nàng ôm nàng vào lòng mới có thể xoa dịu chút nhớ nhung này . Xe ngựa khúc cua chạy hơi nhanh khiến màn cửa bị gió thổi tốc lên 1 khoảng , vô tình lướt mắt nhìn thấy hình ảnh khiến Du Lợi không khỏi ngẩn người .

Trong con hẻm gần đó dáng người quen thuộc , gương mặt nàng yêu thương rõ nét hiện ra . Hình ảnh Tú Nghiên cùng 1 nữ nhân hồng sắc y phục ôm nhau một chỗ , môi kề môi như vạn tiễn xuyên tâm nàng . Du Lợi chết lặng trong xe , đến khi xe dừng ở trước phủ vẫn còn bất động bộ dáng . Du Lợi cũng ko biết bằng cách nào mình đi tới y phòng , ngồi trên ghế toàn thân như hóa đá . Tâm trí bị hình ảnh hôn môi kia khóa chặt , mọi ngôn ngữ đều chỉ tập trung ở hai chữ “vì sao?” quay cuồng . Điều hoang đường này sao có thể xảy ra , Tú Nghiên như thế nào lại cùng người khác ở chung 1 chỗ . Đau , cái cảm giác đau đớn này làm Du Lợi khó thở , tay siết chặt nơi ngực áo cổ đem mình tấn tỉnh . Thời gian cứ chậm rãi trôi qua trời đã ngã bóng chiều tà dần nhuộm đen cả ko gian , căn phòng ko ánh nến tối tăm lạnh lẽo , Du Lợi bất động như ngọn núi phủ trắng băng .

.....

Tú Nghiên quay về mang theo tâm tình tức giận , gương mặt lạnh lẽo khó tiếp cận bước về phía y phòng . Nàng ko nghĩ đến mình lại có ngày gặp phải cái sự tình khiến nàng buồn bực như hôm nay , nữ nhân kia vì sao lại ko hiểu lý lẽ như thế mà đuổi theo nàng . Nàng đã nói rõ ràng , từ chối thẳng thắn như vậy vẫn ko cắt được nàng ta tình cảm hay sao . Lại còn làm ra chuyện đáng buồn bực như vậy hôn , chết tiệt ai cho phép nàng ta nháo đến vậy . Trước đây mắt nàng mù hay sao mà nhìn nàng ta là thực nữ ngoan hiền , hiền con bà nó , Tú Nghiên nàng muốn chửi đổng 1 câu . Hừ nếu nàng ta là nam nhân , Tú Nghiên ko ngại đại khai sát giới , chỉ tiếc cũng là phận nữ nhân như mình nên ko thể động tay chân . Tú Nghiên thầm nhủ ,

đem đôi phương liệt vào sổ đen tránh càng xa càng tốt , cũng chẳng cần cho nàng ta cái gì hảo tâm tránh có ngày đem nàng hạ thủ .

Bước vào phòng 1 mảnh tối tăm khiến nàng tâm tình ko tốt càng thêm bức bối , đem đèn thắp lên mới thấy trong phòng ko chỉ mình mình . Tú Nghiên kinh ngạc nhìn Du Lợi bất động bộ dáng , đôi mắt sắc lạnh nhìn nàng chăm chăm .

- Nàng đã đi đâu ?

Lạnh lẽo âm thanh hỏi đến khiến Tú Nghiên nhú mày nhìn Du Lợi ko chớp mắt , nhìn kỹ mới thấy gương mặt hoàn hảo của đôi phương sừng lên 1 vùng . Cánh tay đặt trên bàn còn bị băng bó sơ sài , y phục trắng đã đỏ 1 vùng đáng sợ . Tú Nghiên mắt nhìn lo lắng bước đến bên cạnh muốn cầm tay Du Lợi xem xét , tay mới chạm tới đã bị hất ra lực đạo ko nhẹ khiến nàng lùi lại bước chân .

- SAO KO TRẢ LỜI ? NÀNG ĐI ĐÂU HẢ ?

Du Lợi hét lên tức giận chất vấn nàng , khiến Tú Nghiên kinh ngạc nhìn mình chăm chăm . Ko gian sau câu chất vấn yên ắng đến lạ thường , chỉ còn tiếng hít thở tạo 1 bầu ko khí nặng nề . Cứ nhìn Du Lợi như cố tìm ra manh mối nguyên nhân , vì sao lại tức giận với nàng . Tú Nghiên thật tình ko hiểu , thanh âm mang theo nghi vấn thoát ra .

- A Quyền người bị làm sao vậy ?

-

Du Lợi mắt chuyển đỏ tức giận đứng bật dậy tay đập xuống bàn “ba” 1 tiếng lớn ...

- Trong lúc ta rời đi nàng thế nào lại ra ngoài cùng kẻ khác ôm ấp hôn môi .

” rầm ”

Lời nói vừa dứt bàn gỗ cũng gãy đôi , trong mắt Du Lợi chỉ còn lại nỗi tức giận cùng đau khổ cứ thế nhìn Tú Nghiên ko xê dịch .

Tú Nghiên tâm như thấy ánh sáng , mắt lộ ra kinh ngạc nhìn Du Lợi trước mặt . Du Lợi thấy sao? Bước đến cầm lấy tay đôi phương siết chặt ...

- A Quyền việc kia ko như người thấy đâu , đừng hiểu lầm ta !

- Hiểu lầm ? Ta thấy rõ ràng là nàng cùng người kia thời điểm ôm hôn , nàng còn nói ta hiểu lầm .

- Đúng là hôn , nhưng là đôi phương bất ngờ làm ra ta ko kịp ứng phó .

- Hừ ... Trinh nữ hiệp thân thủ hờn người cũng có lúc ko kịp ứng phó ah?

Du Lợi nhếch môi cười lạnh , thanh âm chua chát mang theo thập phần mỉa mai lời nói . Khiến nàng lòng ko khỏi than thở trong lòng , cái kẻ ngốc này lúc ghen tuông lại phi thường chua ngoa như vậy đây . Tiến tới ôm lấy đôi phương , áp vào lồng ngực đang phập phồng theo nhịp thở giận dữ của Du Lợi . Tú Nghiên ko khỏi tủi thân , mềm nhuyễn thanh âm trong lòng Du Lợi nỉ non .

- Người nha , từ khi nào lại ko tin tưởng ta ? Lời ta nói người thế nào đều nghe thành giả dối ? Nữ nhân kia người cũng biết , chính là Hoàng Mỹ Anh chúng ta đã từng gặp ở Giang Nam . Khi ấy ko phải chúng ta trong lúc nàng thả tú cầu định thân mà nháo người ta 1 trận , hại hư chuyện tốt của người ta . Nàng ta tìm đến đây cũng là nghĩ ta là nam nhân mà đòi 1 cái trách nhiệm tình cảm ... Ta tình cảm ko có , thân phận càng ko thể cùng nàng làm ra cái loại tình hoang đường nào . Trinh Tú Nghiên ta đã là nữ nhân của Du Lợi , cũng chỉ có thể vì người yêu đương vì người tồn tại . Sao có thể làm ra cái loại sự tình đáng hận kia đây ?

Du Lợi nghe từng chút một lời nói của nàng , 1 từ 1 chữ cũng ko bỏ sót . Từng tiếng hít thở của nàng đều thấm cả vào lòng mình , trái tim vẫn đang đập những nhịp đau đớn cùng khổ sở kia phứt phứt vì nàng mà ngọt ngào trở lại . Bình đạm chua này quả nhiên ko nhỏ đem Du Lợi biến cái thành dạng gì hồ đồ đây , trong thời điểm hỗn độn rối bời này sao có thể ghen tuông như thế .

“Nhạc phụ đại nhân nguy hiểm ko rõ thương thế , Tú Nghiên lo lắng muốn ngất đi , còn tâm tình đâu ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt . Du Lợi ah Du Lợi người bị đánh trúng đầu ngu ngốc thành ra hồ đồ rồi sao đây ?”

Nâng tay ôm siết nàng vào lòng , Du Lợi cúi mặt hôn lên đỉnh đầu nàng thủ thủ .

- Thật xin lỗi Nghiên Nhi , là do ta ngu ngốc hiểu lầm nàng !

- Cũng ko phải lỗi của riêng người , ta cũng có lỗi mà .

Ngước mặt nhìn Du Lợi , trong mắt lại là dịu ngọt yêu thương , tâm nàng mới nhẹ nhàng yên ổn . Hơi nhón lên hôn lên đôi môi bạc kia , nàng cũng nhớ hơi thở của Du Lợi lắm nha , ngoài cái chuyện ko đáng có kia , cả ngày hôm nay nàng đều vì người này mà đứng ngồi ko yên đây .

Du Lợi bị đột ngột môi hôn Tú Nghiên làm cho ngây ngốc , nhưng chỉ thoáng chốc đã cúi đầu cùng đôi phương ngọt ngào hôn môi . Xóa hết những tạp chất thoáng qua kia , nàng muốn hảo hảo yêu thương nữ nhân trong lòng nàng .

Khuê Nhi này giờ vẫn còn sốt ruột trong lòng , nghe tiếng cô gia nàng lớn tiếng , còn có cả tiếng đổ bể . Nàng thật muốn chạy vào làm chứng , giúp tiểu thư giải thích cho cô gia hiểu chuyện kia ko phải như vậy . Bản tính ngay thẳng , nghĩ là làm nên Khuê Nhi liền như vậy chạy vào , chỉ là đúng lúc phu thê người ta hảo hảo ôm hôn .

“Ắc ... phi lễ chứ nhìn nha ”

Khuê Nhi đỏ mặt cúi đầu nhanh chóng mà nhẹ nhàng thay bọn họ đóng tốt cửa , vắt chân lên đầu mà bỏ chạy rồi chết . Cẩm đầu chạy thật nhanh , lại ko nhìn đường , khó tránh va vào người đang đi đối diện .

- Áhhhh

Khuê Nhi va vào chơi với lười ngã về phía sau , cũng may người kia nhanh tay lẹ mắt mà chụp kịp tay ôm eo nàng kéo về ôm lấy .

- Khuê Nhi nàng có sao ko

- Ấc ta ko sao ...

Khuê Nhi có chút choáng váng vẫn chưa nhận ra hiện tại nàng đang bị người ta ôm trong ngực , còn tiện thể giúp nàng xoa chút lưng lấy lại bình tĩnh .

- Đã tốt hơn chưa .

- Ân

Thoải mái trong sự ôn nhu của đối phương khiến nàng có chút mơ màng , còn tiện đà dựa dẫm vào địa phương ấm áp trước mặt .

Tú Anh nhìn người trong ngực đang vô tư chiếm mình tiện nghi ko khỏi cười khổ , cái người này luôn như vậy ngây ngốc làm mình cũng muốn ngốc theo . Haizzz thở dài 1 tiếng ôm lấy người trong lòng thì triển kinh công rồi đi , nghe nàng kinh hô 1 tiếng vui vẻ mà nhếch môi cười .

” Nha đầu ngốc !”

.....

Đường phố kinh thành về đêm luôn 1 bộ dáng tấp nập vui vẻ , tiếng náo nhiệt thu hút nhiều người tham dự . Hai tay đan vào nhau Tú Anh môi vẽ ra nụ cười nhàn nhạt trong khi người bên cạnh sớm đỏ mặt tím tái , chốc chốc Khuê Nhi lại lén liếc nhìn người bên cạnh tim ko tự chủ được mà đập liên hồi . Tú Anh đem nàng vào một quán trà lâu nằm gần , chọn vị trí có thể ngắm nhìn phố phường vui vẻ mới đem cái người vẫn còn lơ ngơ mất hồn ngồi an ổn tại chỗ . Chọn vài món điểm tâm ngọt nàng yêu thích cùng một ấm trà hoa cúc ướp mạnh , Tú Anh mới đem cô gái nhỏ hảo nhìn ngắm .

- Đừng ... như ... vậy ... nhìn ... ta ...

Khuê Nhi mặt cúi gằm kháng nghị , thanh âm thoát ra mang theo run run cùng yếu ớt . Thâm tâm ko khỏi oán giận vì sao cứ ở bên cạnh người này mình lại như vậy hồi hộp , lại luôn ko biết nói gì tâm trạng cứ nôn nao , tim lại cứ như chạy giặc mà đập liên hồi . Chưa nghe dc đáp án đã thấy cửa phòng lần nữa mở ra , tiếng đàn hát phía dưới lầu so với vừa rồi cửa đóng to hơn nhiều . Khuê Nhi hơi ngẩn đầu nhìn , lại thấy Tú Anh cười cười nhìn nàng mặt ko tự giác lại đỏ lên , cúi mặt cắn cắn môi tay cầm vạt áo vò lấy .

Tiểu nhị mang theo khay thức ăn đồ uống hảo hảo đặt lên bàn , vui vẻ cười chúc khách quý hảo hảo khi được đối phương thưởng cho vài bạc vụng lại lui xuống , hảo ý khép lại cửa trả lại ko gian cho hai người .

- Ta nhìn nàng như thế nào ?

Tú Anh ko biết khi nào đã rời khỏi chỗ ngồi , đến bên cạnh Khuê Nhi cúi người thì thầm bên tai nàng câu hỏi . Khuê Nhi hơi giật mình ngẩn đầu tiện lợi để Tú Anh dựa vào vai nhỏ của nàng , hai tay chống lên mặt bàn lại như thư thế ôm lấy nàng vào lòng .

- Cách người nhìn ta chăm chăm làm ta ... ko thoải mái !

- Nga~~ ... Vậy nàng ko thoải mái chỗ nào nha?

- Chỗ ...

Nhìn người trong lòng như con thỏ nhỏ cụp tai đỏ mặt ngại ngùng , Tú Anh buồn cười lại yêu thương hôn lên đôi má phụng phịu của nàng .

- Ko giống nàng nữa , trà lâu này có nhiều món bánh ngọt nàng ném thử xem có thích ko ?

Tú Anh kéo lấy ghế ngồi xuống bên cạnh Khuê Nhi , tay cầm lấy đĩa gấp lấy một khối bánh vàng ngọt đưa đến bên môi nàng . Cũng ko phải lần đầu trải qua màn này uy bánh , Khuê Nhi như thói quen hé môi cắn lấy một miếng . Vị ngọt ngào cũng hương thơm của bánh tỏa ra khắp khoang miệng nàng , khiến Khuê Nhi phút chốc bị hương vị của nó mê mẩn .

Nhìn nàng vui vẻ ăn bánh , chốc chốc lại tiện tay uy đến 1 miếng bánh Tú Anh cũng theo nàng vui vẻ ăn , tay sẽ chọn đúng thời điểm đem chén nhỏ trà cúc lạnh đến cho nàng giải khát . No nê lại đem Khuê Nhi đánh lười , bộ dáng thỏa mãn dựa vào lòng Tú Anh trên mái nhà của trà lâu . Nghĩ cũng lạ lòng hai người khi nào lấy sở thích ngồi trên mái nhà trò chuyện , ngắm trời sao , sở thích này ko fải của nàng thôi sao?

- Đang nghĩ gì ?

- Đang nghĩ từ khi nào chúng ta thích ngồi trên này trò chuyện !

- Ko phải nó là sở thích của nàng sao ?

- Ân

- Nên ta đem nó biến thành thói quen của mình

- Vì sao ?

- Đơn giản tìm niềm vui cho nàng là trách nhiệm của ta

- Miệng lười

~~~ Khuê Nhi !

- Hửm ?

- Một ngày nào đó ta như vậy liền biến thành 1 cô nương như nàng đồng dạng ... Có hay ko nàng vẫn thích ta ?

- ....

Khuê Nhi xoay mặt nhìn Tú Anh có hay ko đùa giỡn mình , chỉ thấy ánh mắt của đối phương bình tĩnh đối diện . Tâm có vài phần lộp bộp rơi xuống nhảy lên , cảm giác cho nàng biết Tú Anh là thật sự hỏi nàng ko phải vui đùa trên chộc . Thời gian cứ thế im lặng trôi đi , đôi mắt bình tĩnh sớm đã có phần xao động ,

nhìn thấy Tú Anh nhắm lại mắt đẹp Khuê Nhi có phần sợ hãi .Ôm lấy đôi phương , áp mặt vào người Tú Anh , Khuê Nhi mang theo 1 chút hỗn loạn trả lời .

- Ta ko biết vì sao người lại hỏi với ta như vậy ... nhưng ta biết dù người là ai ta liền thích chính là người . Chỉ mình người độc nhất trong lòng ta yêu thích , ko fải vì cái gì chỉ đơn giản tâm ta , suy nghĩ của ta đều chỉ dẫn đến người ... Nhưng ...

- Chuyện gì ?

- Nhưng ta sợ .. sợ 1 ngày người nhận ra ta chỉ là 1 xú nha đầu ngốc nghếch , sẽ chán ghét ta , rời bỏ ta , sẽ ... ưm ...

Nghe thanh âm rồi bởi buồn bã của nàng khiến Tú Anh ko khỏi đau lòng , cúi đầu hôn lấy đôi môi vẫn đang mấp máy cuốn đi câu nói dang dở của nàng vào bụng . Hơn ai hết Tú Anh ko muốn làm nàng đau lòng , điều Tú Anh muốn duy nhất chính là mang đến hạnh phúc cho nàng .

- Ko bao giờ xảy ra những chuyện “sẽ” kia , nếu có sẽ là ta muốn nàng bên cạnh để ta hảo hảo yêu thương nàng có được ko ?

- ...

Lệ tuôn rơi , nhưng từ khi nào nó chứa đựng chính là hạnh phúc cùng niềm vui . Hoàn hảo của cuộc đời chính là trong cuộc đời này có 1 người sinh ra chỉ thuộc về duy nhất mình mình , đối với đứa trẻ sớm khiếm khuyết tình cảm , tình yêu chính là sự bù đắp ngọt ngào nhất , mạnh mẽ nhất để nó biết chính mình tồn tại chưa bao giờ là điều vô nghĩa ...

.....

## 43. Chap 66

Thương thế đã hoàn hảo lành lặn , Du Lợi ngày ngày vẫn cùng mọi người bàn luận đối sách , từ kinh thành & biên cương luôn giữ liên lạc ngày đêm . Một cái kim bài võ lâm của Thôi gia cũng được Tú Anh sử dụng triệt để , thay vì dựa vào quân lính triều đình có phần chậm chạp , thì dựa vào bằng hữu giang hồ nhanh nhẹn hơn rất nhiều . Hai người đồng bộ trong ứng ngoại hợp cũng đã gần đến ngày xuất binh , còn lại vài ngày ít ỏi ko bận lên triều cũng là ở thư phòng bàn bạc . Lúc về đến y phòng trời cũng đã tối khuya , chỉ là ánh nến nhàn nhạt lắc lư cùng thân ảnh quen thuộc ngồi chờ mình khiến Du Lợi ko khỏi vui vẻ nụ cười . Ngồi xuống bên cạnh rồi hảo hảo ôm nàng đặt ngồi trong lòng siết chặt , áp mặt lên bờ vai nhỏ của nàng hít lấy hương thơm trên mái tóc đen bóng , cảm giác thật thoải mái biết bao .

- Hôm nay thế nào ? Một mệt mỏi lắm đúng ko ?

- Có nàng bên cạnh liền ko thấy mệt mỏi .

- ....

Tú Nghiên tay cũng thêm lực ôm chặt , cái kẻ ngốc này cứ như vậy lời nói lúc nào cũng ngọt ngào an ủi nàng . Ở bên cạnh Du Lợi dù có chuyện gì đang xảy ra , nàng vẫn làm mình cảm thấy an ổn tâm tình . Như nhớ ra việc gì Tú Nghiên hơi tách người rời ra để dễ nói chuyện , gương mặt có phần ko thoải mái nhìn nàng hơn dỗi khiến Tú Nghiên nhếch môi cười . Mà đẹp Du Lợi nhú nhú nhìn nàng mang theo nghi hoặc dò hỏi “chuyện gì nha?” .

- Bảo Nhi gửi thư mời chúng ta ngày mai đến Bảo Nguyệt lâu gặp mặt .

Du Lợi vô thức nhú mày , nghĩ lại cũng thật lâu ko gặp , một phần quá nhiều việc bủa vây một phần ko có tâm tình thư thả mà đến nơi các nàng tìm thư thái . Nhưng Bảo Nhi ko phải người ko biết thức thời , việc gửi tín chắc hẳn có nguyên nhân của nó .

- Được sáng mai chúng ta dành chút thời gian đến đó một chuyến , trước khi rời khỏi Kinh thành .

- Ân ...

Tú Nghiên đứng dậy nắm lấy tay Du Lợi kéo người nào đó “lười nhát” đứng dậy đẩy đến sau bình phong thay ra y phục nghỉ ngơi , trong căn phòng ấm áp loáng thoáng tiếng thì thảo của thê tử lầu bầu “trượng phu” nào đó ko an ổn nghỉ ngơi mà cứ hồ nháo tay chân . Sắc trời một màu dẹt “lụa trời” đêm huyền diệu trời đêm hoá thành ửng hồng rực rỡ , ngày mới mang theo muôn vàng sắc thái cùng vô số sự sẽ diễn ra chỉ là con người ko thể đoán trước được vận mệnh của mình sẽ nhận lấy điều gì .

Du Lợi cùng Tú Nghiên dịch dung đi đến Bảo Nguyệt lâu , buổi sáng nơi này ko ồn ào náo nhiệt như lúc về đêm . Không gian thư thả với tiếng luyện cầm của ai đó trên lầu , hay tiếng hát nhẹ nhàng như hoà vào tiếng nhạc mang theo sự thư thái ko nhỏ cho người .

- Hai vị mời các vị đến hậu viện , Bảo Nhi tỷ đã sớm chờ từ sớm .

- Hảo .

Hậu viện trồng 1 vườn mạn nhỏ quanh năm ra hoa kết quả , hương mạn thơm mát trong gió khiến người vô tình hít lấy ko khỏi tìm kiếm “bóng hình” . Bảo Nhi ngồi bên bàn đá trà bánh cứ chậm rãi được vài tỷ muội đặt xuống , thấy bóng dáng của Du Lợi đã đứng dậy phất tay ý bảo mọi người lui xuống . Không gian thoáng cái chỉ còn bóng dáng 3 người ngồi lại bên bàn , trà nóng tỏa hương yên tĩnh đến lạ . Ko ai nói ra nhưng vẫn cảm nhận được ko khí có chút cổ quái , Du Lợi quen thuộc náo nhiệt ko quen với sự im lặng ngại ngùng này liền tay nâng chén trà chậm rãi thanh âm .

- Bảo Nhi tỷ hôm nay thể nào khác biệt , gặp chúng ta sao lại căng thẳng nha

Thổi đi nhiệt độ nóng ảm trước khi đưa đến cho Tú Nghiên nếm lấy vị nhân nhẩn đắng rồi lại chậm rãi tỏa vị ngọt nhẹ của loại trà ướp với hoa mạn có 1 ko 2 do Bảo Nhi tự mình làm ra , chỉ dành ỉnh cùng bằng hữu tỷ muội thưởng thức ko để ngoại nhân chạm vào . Phấn hoa mạn dễ “biến mất” , khi cánh hoa vừa hé gió nhẹ “cướp lấy mỹ nhân” ôm đi cất giữ . Để giữ gìn phấn hoa mạn , Bảo Nhi phải thức thật sớm để “chặn đường” hái lấy những nụ hoa ngon về cất giữ , qua nhiều công đoạn mới tạo ra cực phẩm trà này .

Tú Nghiên uống xuống 1 ngụm mi hơi run nhẹ khi cảm nhận lấy hương vị thơm ngon của trà , có phần mê mẩn mà uống thêm 1 ngụm đem thanh ngọt chảy xuống cuống họng nhỏ nhắn của mình .

- Hảo ngon ah

~~~ Biết ngay nàng sẽ thích ;) , giờ nếm thử bánh mạn này xem ?!

- Ủhm~~ trong bánh trộn lẫn mút mạn thật lạ , có chút chua trong vị ngọt nha ..

- Haha nương tử ko nên gấp gáp , khéo môi nàng dính chút mút rồi kìa .

- Ấc (I.I)

-.....

Du Lợi đưa ngón cái chạm nhẹ vào khóe môi lau đi “vết bẩn” , lòng thầm nghĩ nếu nơi này là y phòng mình sớm đã đem nàng hôn lấy . Như nhìn thấy ý nghĩ của đối phương , Tú Nghiên má hồng đỏ ửng liếc mắt “cảnh báo” lòng ko khỏi ai oán mắng thầm

“Sắc lang”

Du Lợi môi cười càng đậm , mắt nhìn Tú Nghiên ánh lên tia sáng “lạ thường” .

Bảo Nhi nhìn hai người sớm đem mình vứt bỏ ko khỏi dở khóc dở cười , nàng mời hai người họ đến đây chuyện gì cũng chưa kịp hé môi lại biến thành ko khí ngấm nhìn hồ điệp nháy mắt gửi yêu .

- E hèm ... đôi phu thê này hậu viện vĩnh viễn là hậu viện , ko thể đem biến thành y phòng riêng tư tình chàng ý thiếp ah

- Bảo Nhi ah Bảo Nhi nếu A Quyền muốn ngay cả Bảo Nguyệt lâu cũng có thể biến thành y phòng ah .

- O.o

Bảo Nhi lắc đầu đem trà nuốt trôi cơn giận liếc Du Lợi ko thương tiếc , Tú Nghiên nghe xong ko khỏi tái mặt hậm hực nhéo mạnh đùi cái cái thích đùa giỡn quá trớn .

- Ấc.... ko đùa ko đùa nữa ... hihi Bảo Nhi tỷ , tỷ vẫn chưa trả lời ta nha .

- Haizzz ta ... mời hai người đến trước lại tạ lỗi sau là từ biệt !

Nghe câu nói của Bảo Nhi khiến Du Lợi cùng Tú Nghiên đồng loạt ngẩn người nhìn .

- Tại sao Bảo Nhi tỷ lại nói như vậy .

Nghe hoặc dò hỏi lại bắt gặp ánh mắt né tránh của Bảo Nhi , khiến Du Lợi có phần giận dỗi .

-

- Bảo Nhi tỷ , tuy ta cùng tỷ quen biết ko lâu nhưng qua những gì A Quyền nói qua ta biết tỷ là người thẳng thắn . Có gì khó khăn có thể nói ra chúng ta sẽ giúp tỷ .

- Ta ...

Nhìn thấy thái độ Bảo Nhi ấp úng hé môi lại ngậm lại thật lâu vẫn ko nói thành câu , hình ảnh này khác xa ngày thường ngạo khí khiến Du Lợi buồn bực lớn tiếng hét .

- ẤP A ẤP ÚNG CÁI GÌ ? TỶ MAU NÓI CÁI GÌ MÀ XIN LỖI CÁI GÌ MÀ TỪ BIỆT ?

Du Lợi nóng nảy thanh âm , tay vỗ bàn hỏi bộ dáng mười phần giận dữ khi nhìn người mình xem như tỷ tỷ lại hành xử như tên trộm bị bắt tại trận mà run sợ . Thừa hiểu đối phương bản tính vốn dễ xúc động với người thân , chỉ là nhìn bộ dáng này của Du Lợi khiến Tú Nghiên cùng Bảo Nhi có phần ko thoải mái .

- A Quyền! (Vỗ nhẹ cánh y Du Lợi , Tú Nghiên lắc đầu ra hiệu cho nàng bình tĩnh)

- Bảo Nhi tỷ giờ tỷ có thể nói rõ được chứ?

- Ta ... Tú Nghiên tại nơi này ta cuối đầu tạ lỗi cùng 2 người , về tình về nghĩa ta đây là mang tội tày trời ... Ta ko biết thân phận làm ra chuyện xấu hổ làm tổn hại đến danh dự của Trịnh gia nhà người ... trong ngày vui của hai người lại say rượu làm loạn ... phát sinh chuyện ko nên với Trịnh tướng quân ... ta

“Rầm”

- CÁI GÌ?

- A Quyền ta .. xin .. lỗi ...

- BẢO NHI ... TỶ NÓI HU NÓI VƯỜN CÁI GÌ ? NHẬT PHỤ ĐẠI NHÂN SAO CÓ THỂ LÀM RA LOẠI CHUYỆN HOANG ĐƯỜNG NHƯ VẬY CHỨ ?

- Ta ...

- TA NÓI TỶ BIẾT HÔM NAY CÁI GÌ CŨNG PHẢI NÓI RÕ RÀNG NẾU KO , HỪ ĐỪNG TRÁCH A QUYỀN TA KO TRỪNG TRỊ TỶ ..

Trong khi Du Lợi tức giận hét lớn , Bảo Nhi cúi đầu rời lệ , Tú Nghiên lại trầm mặt cái nhìn mang theo khí lạnh chăm chú nhìn vào thật hư trước mắt .

- Vậy lý do khiến tỷ ra đi là gì ?

Lạnh lẽo thanh âm của Tú Nghiên khiến cả 2 người đồng thời quay đầu nhìn nàng , Bảo Nhi thì sững sốt Du Lợi lại kinh ngạc bất động .

- Ta ...

- Có phải vì thai nhi trong bụng tỷ ?

Bảo Nhi khiếp sợ nhìn Tú Nghiên bình thản nói ra gương mặt ko chút gợn sóng , Du Lợi lại xuýt ngất xỉu khi vì lời thề tử nói .

- Sao ... sao có thể ?

- Sao ... sao người biết chuyện này ?

- Ta đã nghe mơ hồ về chuyện sáng hôm đó Bảo Nhi tỷ rời khỏi phòng của phụ thân , chỉ là vài lần dò hỏi phụ thân như ko có ấn tượng về chuyện đêm đó . Ta cứ nghĩ đó là do kẻ kia bịa chuyện mà ko tìm hiểu đến nguồn gốc , cũng như ta tin với tính cách của Bảo Nhi nếu chuyện kia có thật xảy ra xem như tai nạn mà quên lãng . Đến hôm nay đột ngột mới gặp ta cùng A Quyền lại nói đến vấn đề rồi đi ta tự khắc suy đoán đến khả năng này .

- Bảo Nhi những lời Tú Nghiên vừa nói có thật đúng hay ko?

Trái ngược hoàn toàn với thần thái bình thản lạnh nhạt của Tú Nghiên , Du Lợi lại lộ rõ vẻ khiếp sợ ko thôi , cứ nhìn chằm chằm vào Bảo Nhi chờ câu trả lời .

Nhìn bộ dáng khổ sở gật đầu rồi cúi gằm mặt , đôi vai run lên từng hồi của Bảo Nhi khiến người nhìn chua xót .

- Nhặt phụ đại nhân sao lại để phát sinh sự việc này ?

- Ko phải lỗi của người , chỉ là hôm đó ngày vui của các người chén qua chén lại khiến mọi người say đến mơ hồ . Nhưng ta có thể chắc chắn Trịnh tướng quân vô thức cùng ta phát sinh quan hệ , người 1 khác vẫn ko quên Trịnh phu nhân .

- Vậy tỷ muốn rời đi chính là che giấu chuyện này ?

- Đúng! Ta ko thể đến Trịnh phủ giao hài tử cho người như vậy ko khác gì bôi nhọ thanh danh của Trịnh gia , lại càng ko thể để con cháu Trịnh gia lớn lên trong thanh lâu

- Cho nên tỷ muốn bỏ đi để tự mình chăm sóc đứa nhỏ ..

Bảo Nhi gật đầu trong nước mắt , nàng cũng biết ko thể sinh đứa nhỏ này lại càng ko có dũng khí phá đi huyết mạch Trịnh gia xưa nay vốn đơn truyền . Nay nữ nhi lại thành thân cùng nữ nhi , Trịnh gia đời này coi như huyết mạch đứt đoạn . Nàng ko bao giờ mơ tưởng bước vào danh gia vọng tộc , cuộc sống đã dạy cho nàng biết bình lặng sống chính là hạnh phúc nên ko có chuyện nàng đem đứa nhỏ gây áp lực với Trịnh gia .

- Bảo Nhi ta nghĩ tỷ ko thể rời đi , nếu tỷ muốn danh phận sau khi phụ thân về ta sẽ nói người chịu trách nhiệm với tỷ .

- Vạn lần ko thể , ta ko có ước muốn hoang đường đó ... có chăng chỉ là cầu các người có thể để đứa nhỏ này trở về Trịnh gia ... ko cần suy nghĩ đến chuyện cho ta 1 danh phận ... xem như đây là việc ta giúp A Quyền trả nợ ân tình cho Trịnh gia .

- Bảo Nhi sao tỷ lại có loại suy nghĩ như vậy ?

- A Quyền , mạng nhỏ này của ta là do người cứu về , ân tình của người cả đời Bảo Nhi ta chắc cũng ko thể trả hết ... chỉ hy vọng chuyện lần này người có thể để ta tự mình lựa chọn ... Nếu ko hãy để ta mang theo đứa nhỏ này rời khỏi nơi này suốt đời ko quay trở lại !

Nhìn gương mặt đăm lệ , thanh âm tuy đứt quãng nhưng ko mất đi kiên cường chính kiến của Bảo Nhi khiến Du Lợi chết lặng ko nói nên lời .

Gió nhẹ thổi lấy những cành mận rì rào âm thanh lá cây chạm nhau , hương thơm thoang thoảng bay lượn khắp nơi chỉ là ko thể xóa đi ko khí im lặng nặng nề ở nơi này . Ngày mai rồi sẽ tới , chỉ là ko thể đoán trước sẽ xảy ra bao nhiêu việc “hoang đường” , bao nhiêu việc bất ngờ chờ đón mình mà thôi ...

44. Chap 67

Hừng đông trước đại môn quan binh mã xếp hàng ngay hàng thẳng lối cùng tướng quân chờ hoàng thượng ban lệnh xuất thành , Du Lợi giáp sư vàng oai vệ bộ giáp này được Quyền Trực đặt biệt dành ban tặng vị tướng trẻ lần đầu xuất trận . Những tia nắng vàng như mưa tên rơi xuống , óng ánh sắc vàng chạm vào kim loại phản chiếu ánh sáng như những vì sao sáng lấp lánh . Cờ chữ Quyền bay phất phới trong gió , Quyền Trực áo bào tay cầm hương lớn thấp bái thiên địa cầu phúc tướng sĩ xuất trận thắng lợi . Rượu trăm vò rót ra ngàn chén vua cùng tướng sĩ 1 hơi uống cạn , bái chủ 3 quỳ tướng sĩ rời đi . Ngày xuất trận dân chúng toàn thành hai bên đường đứng nhìn , trông thấy xa xa bóng nữ nhân trong tà áo trắng chặn trước đường tướng sĩ đi ra , ôm lấy vị tướng trẻ cột lên tay lụa đỏ lệ rơi trong gió

.....

*** Trịnh tướng phủ ***

Du Lợi vừa rời đi hoàng thượng đã truyền lệnh cho huynh đệ Phá gia cùng Duẫn Nhi & Châu Huyền đến chăm sóc Tú Nghiên . Lúc nhận mệnh ko khỏi khiến 4 người bạn họ kinh ngạc , bản thân đều hiểu rõ thân thủ của Quyền phu nhân thân thủ thế nào tài giỏi , cần gì bọn họ ở bên bảo hộ an toàn . Dù vậy ngoài việc lệnh vua khó cãi , bọn họ càng hứng chí khi được xuất cung . Từ sau khi công chúa “chết” đi , bọn họ cũng chỉ ở nguyên tại Ngân Nguyệt cung đếm từng ngày trôi qua . Ko còn công chúa mấy người bọn họ cũng ko có lý do gì để xuất cung , hôm nay nhận chiếu chỉ âu cũng là chuyện tốt . Duẫn Nhi hăng hái kéo theo Châu Huyền đi thật nhanh về phía Trịnh phủ , trong khi huynh đệ Phá gia tiếc nuối vì ko được xuất trận cùng Du Lợi mà lui thủi phía sau .

Bước chân vào Trịnh phủ chào đón họ là vị tỷ muội quen mặt Khuê Nhi , đưa mấy người bọn họ thẳng ra sau hậu viện . Đến nơi lại được nhận một thư tín của Du Lợi , chỉ là những điều viết trong thư chính là muốn bọn họ bảo vệ an toàn tuyệt đối cho Quyền phu nhân đang mang thai ở trong phủ . Bốn người ko hện mà gặp cùng tái mặt , người yếu bóng vía như Duẫn Nhi thì muốn té xỉu . Chỉ có Khuê Nhi là gương mặt tươi cười , vui vẻ ko thôi .

- Những ngày tới phải nhờ cái vị chiếu cố nơi này ah
- Khuê Nhi khách khí rồi ! Bọn ta có thể gặp Trịnh cô nương hay ko ?
- Khi nàng tỉnh dậy sẽ mời các vị , bây giờ ta đưa mọi người đến phòng mình nghỉ ngơi 1 chút .
- Vậy làm phiền Khuê Nhi .

Huynh đệ Phá gia mỗi người 1 phòng trong khi Duẫn Nhi nhất quyết muốn ở cùng phòng với Châu Huyền mà náo loạn 1 phen khiến mọi người lắc đầu ko nói nên lời , lấy lý do dọn dẹp tư trang mà đuổi khéo Khuê Nhi đi 4 người lại ngồi lại cùng nhau nghỉ vẫn .

- Ta ko hiểu làm thế nào mà phu nhân nhà chúng ta lại có ... (Phá Lôi mặt nhăn như khỉ thanh âm vì khó chịu mà to tiếng)
- Xuyết Phá Lôi huynh làm ơn nói nhỏ lại 1 chút , bộ huynh muốn cho cả phủ biết chuyện àh? (Duẫn Nhi đá chân Phá Lôi mặt tái lại vô thức xoa người nhìn tứ phía)
- Điều đệ nói cũng là điều mọi người cùng thắc mắc , vậy nên chỉ còn cách gặp được phu nhân mà tìm câu trả lời ... Phu nhân là người ngay thẳng sẽ cho chúng ta câu trả lời thỏa đáng .

Vẫn là Phá Hữu cùng Châu Huyền vẫn bình thản ngồi nhìn 2 tiểu hầu bị người ta nhử lông mà hồ nháo , tuy gương mặt ko chút biểu tình nhưng nội tâm vẫn trào dâng 1 cổ nghi hoặc chuyện sắp diễn ra ko đơn giản 1 lời nói có thể giải thích được .

.....

Binh mã dùng tốc lực nhanh nhất hướng về biên cương , Du Lợi ngồi trên chiến mã cùng Tú Nghiên & Tú Anh xem xét bản đồ địa thế mà Lâm Phong gửi về . Do đến giờ đã có thể xác định Trịnh tướng quân cùng mọi người bị vây hãm nơi nào , chỉ là địa thế hiểm trở khiến địch ko thể tấn công mà người bên trong cũng

ko thể liều mình mở đường máu . Chỉ còn chờ người bên ngoài như bọn họ đến giải cứu , Lâm Phong cùng bọn A Đạt phải ở lại doanh trại cố thủ chờ viện binh đến phá trận thế hiểm nguy kia .

- Tú Anh người đem binh mã đến doanh trại cùng mọi người ứng chiến , ta cùng Tú Nghiên & 50 người có thân thủ đi giải cứu nhạc phụ đại nhân .

- Địa thế nơi đó hiểm trở liệu 50 người có đủ dùng ?

- Bởi địa thế hiểm trở người ít tiện lợi hành động .

- A Quyền nói đúng mấy người bọn họ chúng ta đã đủ dùng , phía trận địa giữ được thế cân bằng phải nhờ Tú Anh & Lâm Phong kiên trì chờ chúng ta quay về .

- Nếu 2 người đã có kế sách vậy ta chỉ có thể tuân mệnh , hy vọng các vị chủ soái sớm quay về .

- Cho chúng ta 3 ngày sẽ sớm quay về cùng huynh đệ tác chiến !

- Được.

Đoàn quân của Du Lợi nhanh như chớp đến biên cương sau 5 ngày 5 đêm đi ko ngừng nghỉ vừa đến nơi trời vẫn chưa sáng rõ , đã thấy người ngựa tấp nập thương đao khói lửa mà lửa khí ngợp trời tiến vào yểm trợ . Bọn Lai Lạp bất ngờ bị nhìn thấy binh mã hùng hậu tiến tới , giao chiến ko lâu đã bỏ chạy té tát . Màn chào đón người trợ quân xem như thắng lợi , mọi người tiến về doanh trại mới có vài canh giờ ăn uống nghỉ ngơi .

Du Lợi & Tú Nghiên cùng những người khác trên đường đi đã thay y phục tách biệt với đoàn người hướng thẳng đến nơi Trịnh tướng quân bị vây hãm . Đoán được ý định của địch là muốn bắt sống bằng được Trịnh Khanh & nhị hoàng tử đem về , nên đến nay bọn chúng chỉ biết tìm cách tiến vào bắt giữ mà ko đem mấy người ẩn nấp trong hang phá sập đè chết .

Du Lợi & Tú Nghiên cho người đi đường vòng lên trên núi khi trời tối dựa vào rừng cây lớn cột dây thừng dùng kinh công xuống núi , tiếp cận hang động . Đa phần người bị vây trong hang đều là lính của Trịnh gia , nên sẽ dễ dàng nhận ra ám hiệu để tránh giao chiến nhầm người của mình . 30 người phía trên cung tiến sẵn sàng yểm trợ , Du Lợi cùng Tú Nghiên mang theo 20 người đi xuống . Kế hoạch tuy nguy hiểm nhưng cứu được người sẽ thần ko biết quý ko hay , ko cần giao thủ vẫn toàn thắng quay về . Cứ thế mọi người cẩn thận từng bước nhảy cẩn trọng tiếp cận cửa hang

“Phi phi phi”

Ám khí từ phía lao ra khi lớp dây leo được vén ra , nhờ Tú Nghiên đoán biết thói quen bố trận của phụ thân đã để người vào trước chắn trước thân 1 thân gỗ to ám khí chuẩn sát cắm vào những điểm chí mạng . Mọi người an toàn bước vào cửa hang , Tú Nghiên dùng kiếm gõ vào vách đá ám hiệu . Ko lâu sau lại nghe trong hang động vọng ra ám hiệu đáp trả , nghe thấy hồi âm ánh mắt Tú Nghiên bừng sáng . Đi thật nhanh theo bố cục trận pháp đưa mọi người an toàn tiến sâu vào hang động , nhìn thấy ánh sáng ko khỏi vui mừng đi nhanh tới . Chào đón họ là 6 người thân tính bên cạnh Trịnh Khanh đang bị thương nặng & Thời Nguyên với cánh tay thương ko nhẹ .

- Phụ ...

- Nhạc phụ đại nhân người thế nào ?

Tú Nghiên nhất thời xúc động nhém để lộ thân phận , cũng may Du Lợi nhanh trí cướp lời kéo theo nàng tiến tới xem xét thương thế của phụ thân . Trịnh Khanh tuy trọng thương nhưng thần trí minh mẫn , sớm nhận ra thân ảnh quen thuộc cùng thanh âm vừa rồi nữ nhi ko khỏi khiến ông kinh hỷ .

- Các người làm sao biết ta ở nơi này ?

- Cũng nhờ “bằng hữu lâu năm” của người đoán ra nơi ẩn nấp bí mật này mà bọn ta tìm tới .

- Ý người là. ...?

- Chính là người mà người đang nghĩ tới !

- Haha ko ngờ hẳn vẫn nhớ rõ trận đấu xưa .

Tú Nghiên quỳ bên cạnh xem xét thương thế của phụ thân , nhận ra người toàn thân chỗ nào cũng có vết thương , nhưng nặng nhất chính là chân trái bị chém nặng đến nỗi cả xương di chuyển vô cùng khó khăn .

- Người có thể cử động bàn chân này hay ko ?

- Có thể !

- Vậy là tốt rồi ! A Quyền ta cần người cho người cột những khúc cây kia thành củi để nâng phụ... Trịnh tướng quân để di chuyển ra ngoài .

- Được ... các người nghe phó tướng nói rồi mau làm !

- Dạ .

Tú Nghiên lấy đan dược đã chuẩn bị sẵn đưa hai viên cho phụ thân uống , rồi phong tỏa nguyệt đạo của người để giảm bớt đau đớn .

- Người cũng uống lấy hai viên đan dược rồi phong tỏa nguyệt đạo tay trái , tránh vận động nơi đó còn lại phát ấy huynh đệ Trịnh gia mỗi người 1 viên để dưỡng khí .

Tú Nghiên quát cho Thời Nguyên lọ dược ko nhìn mà chỉ dẫn , khẩu khí ra lệnh khiến Thời Nguyên ngẩn ngơ nhìn . Du Lợi nhìn thê tử ko coi nhẹ hoàng tử ra gì mà sai bảo ko khỏi buồn cười , lại cố né nhìn đến mặt đỏ gay . Sau khi chuẩn bị kỹ lưỡng , mọi người bắt đầu rời hang , đến bên vách đá có dây thừng thả sẵn đem 6 người bị thương cùng Thời Nguyên lên trước . Từng tốp từng tốp chậm rãi lên , chỉ còn lại 5 người Du Lợi mới buộc dây đôi vào củi nâng Trịnh tướng quân lên . Du Lợi & Tú Nghiên xong hành 2 bên để bảo vệ an toàn cho người , đến lưng chừng thì

” Xoẹt xoẹt xoẹt”

Tiến từ phía dưới lao tới phía họ , Du Lợi cùng Tú Nghiên thi triển kinh công đập vào tường đánh chéo hai bên để cản lại tiến làm bị thương Trịnh Khanh .

- Mau kéo Trịnh tướng quân lên .

- Dạ .

- Nghiên Nhi bảo hộ phụ thân ta sẽ chặn đường bọn chúng !

- Cần trọng .

- Ân .

Du Lợi quấn dây vào bên hông cột chặt tay cầm kiếm tay cầm võ kiếm cố gắng di chuyển thật nhanh qua lại để chặn cung tên như mưa lao tới , hai thủ hạ bên cạnh cũng cố sức bảo vệ chủ công . Tú Nghiên đưa được phụ thân an toàn tên núi , chỉ đạo binh lính người bắn tên đáp trả , người chặt cây đánh đổ xuống .

- A QUYỀN MAU RỜI KHỎI .

- HẢO .

Tay nắm chặt dây thừng dùng tốc độ nhanh nhất phi thân lên trên , hai thủ hạ bên cạnh bị thương ko hề biết rõ ko thể thoát thân chông người dùng lực chưởng đẩy Du Lợi lên nhanh , trước khi cây & đá lớn rơi xuống . Du Lợi vừa lên đến nơi xoa người nhìn xuống thấy 2 thủ hạ cố gượng chém đứt hết dây thừng rơi xuống , cùng với thân cây & đá vùi dập hơn trăm tên địch . Ánh bình minh dần sáng , chiếu xuống chân núi la liệt xác người ko rõ hình dạng mau đổ thành dòng rực đỏ .

- A Quyền người ko bị thương chứ ?

- Ta ko sao , chỉ là hai huynh đệ họ đã cứu ta 1 mạng nhưng ta lại ko thể đem thân xác họ trở về .

- Ko nên tự trách !

- Ân ...

Gương mặt thoáng tia nhìn âm lại nhanh chóng lấy lại thần thái , Du Lợi vỗ nhẹ vai Tú Nghiên trước khi xoay người ra lệnh cho binh sĩ .

- Tất cả các người hộ tống Trịnh tướng quân cùng mọi người quay về thành dưỡng thương , ta & phó tướng sẽ tự mình đến biên cương .

- Tướng quân nhưng người ...

- Ta cần các người bảo hộ Trịnh tướng quân & mọi người an toàn quay về , ĐÓ LÀ MỆNH LỆNH .

- TUÂN LỆNH .

Du Lợi cùng Tú Nghiên bước đến bên cạnh Trịnh Khanh ngồi quỳ 1 chân cười nói .

- Nhạc phụ đại nhân , A Quyền sẽ đem đầu tên chủ soái kia chặt xuống trả thù cho chân của người .

- Hảo .

- (thủ thi) phụ thân người phải dưỡng thương thật tốt chờ chúng con quay về .

- Cần trọng .

- Ân .

Hai người nhảy lên hắc bạch song mã , giật cương quay người đi để lại phía sau 1 cái ngu ngơ câu hỏi .

- Hấn là ai ?

- Bẩm nhị hoàng tử đó chính là hiền thể của Trịnh tướng quân , đương kim tướng soái của chúng ta . Ngài trên lời đài đánh võ công cùng trận pháp đều hơn người , còn được hoàng thượng ban cho hoàng sư giáp xuất trận .

Nghe xong lời thủ hạ nói ko chỉ có mình Thời Nguyên ngây ngốc ngay cả Trịnh Khanh cũng sững ko thôi...

- Tiểu tử ko tệ ko tệ hahaha

Khen thầm 1 câu rồi cười vui vẻ , Trịnh Khanh cảm thấy tự hào về hiền tể của mình ko thôi , tâm tình vui vẻ được mọi người đưa về trường thành gần nhất dưỡng thương ...

.....

45. Chap 68 (p1)

Chiến trận lửa khói ngập trời , Du Lợi & Tú Nghiên ko ngờ trên thế gian có người tàn ác đến như vậy . Đa phần những trận giao tranh địch biến binh lính thành đuốt sống hay bom người mà lao vào giữa trận diệt người giết ta , điều đáng sợ chính là 1 người chết mang theo thương tích ko hề nhỏ cho đối phương .

- A Quyền ko bằng chúng ta đem mã xa ra giao chiến .

Tú Anh nóng giận chỉ vào giữa sơ đồ trận chiến , ở vị trí này đem những cỗ chiến mã sung trận đúng là ko tồi .

- Ta cũng nghĩ như Tú Anh , phá trận này chúng ta cần phải dùng chiến xa lấy tốc độ & uy lực của chiến xa mà đánh lùi quân địch .

Lâm Phong cùng mọi người ai nấy đều đồng thuận với phương án này , duy chỉ có Du Lợi cùng Tú Nghiên vẫn trầm mặt nhìn chằm chằm vào sơ đồ trận chiến đang diễn ra lúc này . Đã 3 tháng trôi qua vô số trận giao tranh lớn nhỏ , 2 người vẫn chờ trận đánh quyết định chứ ko phải kiểu người đánh ta phản đòn như thế này . So về quân số Quyền gia đông hơn Lai lập , binh mã lại thuộc dạng toai luyện năm tháng mà thành nên có sự gắn kết cùng dũng cảm vô cùng lớn . Lai lập quân số tăng là do xâm chiếm lân bang , bắt tù nhân là tướng sĩ bại binh đem thành “vũ khí” người xung trận . Chiến tranh thương vong là ko thể tránh khỏi , chỉ là nhìn toàn cục cuộc chiến này so với mọi cuộc chiến khác là vô nghĩa hoàn toàn .

- Đó là điều mà đối phương muốn chúng ta làm .

Du Lợi rút cuộc cũng trầm giọng lên tiếng , chỉ ta về phía khuất trong trận đồ được coi là điểm mù của trận pháp này .

- Đúng vậy , ta đoán nơi đó chắc chắn có bẫy chỉ cần mã xa xuất trận nơi đó chắc chắn có biến .

Tú Nghiên cũng nhẹ nhàng thanh âm , mày đẹp hơi nhúu lại thủ pháp này rất ảo diệu so với những trận pháp nàng từng nghiên cứu qua vẫn chưa từng thấy tương đồng thủ pháp tinh quái như vậy .

- Lâm Phong , cuốn binh đồ kia huynh chắc hẳn để xem qua chắc hẳn phải có chút ẩn tượng với trận pháp này chứ ?

Tú Anh bức bối nhìn chằm chằm vào vị huynh đệ lâu năm , chỉ thấy gương mặt hắn nhìn như thể ăn trứng “quả mìn” mà nhăn nhúm .

- Chính là cuốn binh đồ của phụ thân ta chỉ chỉ cách bố trận tuyệt nhiên ko có cách hóa giải .

- Hừ Triệu gia nhà ngươi thật ko phải “tệ” ... tận độc như vậy nha !

-

- Những trận pháp này ít nhiều đã biến tướng , với những điểm mù này ...

Du Lợi ko ngược nhìn Lâm Phong mà nói , hắn hơi kinh ngạc ngẩn đầu nhìn vị chủ tướng so với mình trẻ tuổi hơn .

- Đúng vậy , tuy trận pháp của phụ thân ta oan độc nhưng là nhắm vào địch mà đánh ... vẫn luôn có 1 của sinh cho người của mình , còn những biến tướng này đều là xóa bỏ của sinh đem người của mình biến thành thiêu thân diệt người diệt mình .

- A Quyền điểm mù này vẫn là có thể hóa giải , nhìn ở đây xem .

- Ý nàng là

- Ân .

.....

Quân Lai Lập như trước đem thân thể cùng sức lực hóa thành vũ khí cứ theo trận pháp mà tiến đánh , từng cây thương người hóa thành tường nhọn đánh tới . Bởi bản thân bị xích chặt vào nhau bọn họ chỉ có thể động loạt tiến về phía trước mà đánh , mà giết ko thể lưu tình mỗi 1 sinh mạng nơi này chính là giọt máu bảo lưu mạng sống của thân nhân họ .

Rốt cuộc cũng thấy mã xa của Quyền quốc xuất trận , ai đó nhếch môi cười vui vẻ . Chính là hắn chờ đến lúc này mà diệt từng cỗ mã xa hùng dũng của Quyền quốc , nếu nói phía Bắc Lai Lập chủ mạnh trận thủy , thì phía Nam Quyền quốc chính là chiến mã hùng dũng . Trận đánh cuối cùng kia chính là dựa vào trận này diệt càng nhiều mã xa càng tốt , lấy kiêu ngạo của đối phương đánh tan chính là cách nhanh nhất hạ nhục khí của đối phương nhanh nhất & hiệu quả nhất . Suốt 3 tháng qua chính là dựa vào đám cảm tử quân này lấy ít diệt nhiều , nhưng hắn biết chính vì sự tàn bạo trong cách đánh của hắn làm phật ý ko ít địch nhân bên cạnh . Dù lúc này tên vua kia vẫn im lặng tin tưởng đem mọi quyền chủ sỏ cho hắn , chính là hắn biết bản thân mang danh phò mã đương triều này cũng chỉ là cái vỏ tạm thời , bất cứ lúc nào cũng có thể dễ dàng bị người đoạt mất . Tâm hắn sớm tính toán đem Quyền quốc đánh bại vào tay chính là xoay mình đá luôn Lai Lập xuống , đối với hắn chỉ có thể thắng - bất luận giá nào cũng phải thắng .

Nhìn khói bụi ngập trời , từ trên bực cao nhìn xuống chiến trường , thấy trận pháp của hắn đang dồn ép đối phương vào cửa tử ko lối thoát . Nụ cười trên môi càng đậm , theo tình báo hắn biết rõ tường tận bên kia có bao nhiêu cỗ mã xa chính là lúc này nhìn xuống ước lượng hơn phân nửa sẽ bị hắn diệt gọn trận này xem ra hắn thắng chắc . Quay người muốn quay về cùng Hà Lạp vui vẻ ăn mừng , cái nữ nhân này chính là thể bài vàng giúp hắn thắng lợi , bật thang cho hắn bước lên chiếc ghế của đế vương . Tuy so với mỹ nữ Trung nguyên hắn ko có nét đẹp nhu mì , nhưng mỹ vị trên giường thật rất hảo ...

“Phi phi”

- CHỦ TỬ CẢN THẬN !

Cầm nhận 1 lực đẩy phía sau lưng khiến hắn có phần loạng choạng cơ thể , quay lại cái nhìn đã thấy thủ hạ hắn nằm gục ngay vị trí hắn vừa đứng giữa trận chính là bị tiến cầm vào bên trên còn cột lá cờ của Lai Lạp đang âm ỉ cháy . Bước tới lại nhìn chiến trận phía xa ko khỏi khiến hắn tròng mắt , trận pháp hắn xuất ra khi nào đã đảo lộn . Mã xa vẫn bị nhóm cầm tử quân vây lấy , ngựa bị chặt đứt chân bất động tại chỗ lính trên mã xa chỉ cần đơn giản giết chết là xong thế nào lại có thể xoay trở .

Du Lợi đứng trên 1 mã xa gần chiến tuyến tư thế cầm cung vừa hạ xuống , gương mặt lạnh lùng mắt như chim ưng nhìn về phía tướng địch .

“Hừ xem như đầu người đã định là phải chặt xuống ”

Nhào người nhảy lên tuấn mã được Lâm Phong đen đến , thúc ngựa quay về trong lòng ko khỏi thán phục thế tử đại nhân của nàng .

Trận pháp ngoan độc như vậy cũng bị nàng dễ dàng phá đi , lướt qua binh sĩ đang áp chế lính địch mà nhếch môi cười . Đúng là vừa rồi xuất ra mã xa , nhưng kia chính là xe ngựa thồ dùng để vận chuyển lương thực tùy tiện đem vài chi tiết của mã xa gắn vào . Chính là trong lớp khói bụi ngợp trời như vậy sẽ khiến đối phương ko phân rõ thật hư mà dễ dàng rơi vào bẫy , điểm mù ở đây chính là dựa vào thời khắc di chuyển ô ạt của đối phương mà chớp nhoáng đánh úp . Mã xa thật phía sau chính là chờ thời khắc đám binh lính ko ngại chết kia như kiến bu lại kéo ngọt mà giờ chân 1 dặm đạp chệt toàn thể ko sót 1 con nào . Tiền nhân vẫn luôn đúng , đánh trận dựa vào trí cùng bất biến mà thắng ko phải chỉ dựa vào người đông & sức lực . Mỗi trận chiến điều kéo dài cũng là chuyện thường tình , nhưng Du Lợi thật chờ mong trận đánh quyết định 1 lần ấn định . Chiến tranh chính là 1 thương giết là ngàn gia , khổ cực thương tâm chính là thành quả cuối cùng . Dù ai là kẻ chiến thắng thì người thua cuộc ko ai khác chính là dân chúng 2 bên

Lại thêm 1 trận thắng nữa trong suốt 3 tháng qua , binh lính Quyền quốc ko khỏi hân hoan reo hò vị chủ tướng tài giỏi này . Mỗi ngày còn có thể hít thở chính là nhờ vị đại nhân này giúp họ giữ mạng , trước là Trịnh tướng quân nay lại là hiền tế của người . Quyền quốc chính là may mắn hơn người khi có Trịnh gia giữ ấn sói bảo vệ quốc gia chi tử

Đáp lại sự hân hoan của binh sĩ 1 cái phát tay của Du Lợi cũng đem lại vui vẻ vô cùng , 1 chén rượu được phát ra binh sĩ chính là khoang khoái như thể uống cả 1 vò lớn . Đó là thông lệ mỗi khi thắng trận , ko khuyến khích binh sĩ say sưa 1chén này chính là mang lại cho họ ấm áp trong cái ko gian khói bụi lạnh lẽo xa trường .

Du Lợi vừa đi vào liều lớn đã thấy Tú Nghiên như trước đứng trước sơ đồ biên giới trận mạc , đem mũ giáp cởi ra đi thần tới bên cạnh nàng ôm lấy thê tử từ phía sau .

- Nghiên Nhi nghỉ ngơi 1 chút !

- Ân ...

Tú Nghiên nhắm mắt dựa người vào lòng ngực ấm áp , tìm kiếm nhịp đập yên bình của người nàng yêu . Du Lợi cúi xuống hôn lên trán nàng yêu thương ôm nàng chặt , tâm cũng thả xuống chút âu lo chiến trường ngoài kia . Du Lợi muốn đem chút thời gian ít ỏi quay về thế giới riêng của 2 người , áp lực trên đôi vai buồng lòng 1 chút để thư thái lấy lại chút năng lượng mà tồn tại .

Trước liều lớn của các nàng luôn được Tú Anh bố trí thân cận bảo vệ xung quanh , tránh trường hợp có người bất chợt xông vào phá vỡ sự riêng tư của 2 người . Cho nên trong này chính là thế giới riêng biệt ko bị xáo trộn , ko bị chạm vào để cả hai có thể tìm ình 1 chút ko khí để thở , để nghỉ ngơi trước khi đeo lên áp lực của đất nước trên vai của mình .

- Ta đoán ko qua 5 trận nhỏ chính là trận đánh lớn

- Bỏ xuống đại sự 1 chút ... ta muốn yên tĩnh bên nàng lúc này , chỉ 2 ta ko có bất luận chuyện gì xen vào ... có được ko?

- Ân .

Tú Nghiên ngả đầu lên vai Du Lợi mặt hơi nghiêng qua trái , Du Lợi lại cúi mặt dễ dàng hôn lên đôi môi mềm mại áp áp của nàng . Dem yêu thương nơi Tú nghiên an ủi chính thân thể mệt mỏi chính mình , Du

Lợi thật mong sớm 1 chút đem Tú Nghiên rời khỏi nơi này ồn ào . Quay về cuộc sống bình lặng du sơn ngoạn thủy , rời xa thế nhân thị phi này . Chỉ muốn cả đời an an ổn ổn cùng nàng vui vẻ nụ cười , ôn nhu ôm ấp , ướt át môi hôn .

Bên ngoài liễu lớn người người vẫn tuần tra qua lại , tinh thần q khắc cũng ko dám buông lỏng mà làm việc của mình . Cách 1 màn vải ngăn cách kia liễu lớn , hồng nhan thân ảnh lưa rơi hòa 1 tìm chút yên ổn cho riêng mình . Bóng chiều ta lặn tâm , trời đen bao phủ bình ổn trôi qua 1 ngày mệt mỏi . Xa xa gió vẫn từng đợt thổi qua , hòa trong ko khí nhạt nhòa mùi hôi tanh của máu & xác người rải rác khắp nơi....

46. Chap 68

Quay qua quảnh lại cũng 2 tháng nữa trôi qua , địch động ta phó , ta tiến địch phòng cứ thế ta đánh người người đánh ta qua qua lại lại cũng đến ngày trận lớn đã đến .

Đông Húc trước áp lực của quan quân Lai Lạp mà ra trận lớn trước hạn , bản thân cũng mệt mỏi nghe người khác chất vấn liền muốn 1 trận định giang sơn . Tất cả lực lượng dồn hết vào trận này , chia làm 3 trận kích - tấn - kết ồ ạt xuất kỳ . Nhân mạng trên sa trường cứ như quân cờ đen trắng rải rất khắp nơi trên bàn cờ vậy , từng bước từng đường khích khao chuẩn xác . Trong tay Đông Húc có chính là liễu mạng tướng sĩ , thủ vệ cao thủ giang hồ yểm trợ bên cạnh . Bên Tú Nghiên chính là đầu lạnh tỉnh táo , cầm sư dũng mãnh , tướng sĩ can trường . Kỳ phùng địch thủ , trắng đen giao tranh thắng thua định rõ 1 trận phân tranh .

Du Lợi giáp sư oai vệ tay cầm trường đao đứng giữa ngàn quân , mặt lạnh như tiền nhìn về phía trước . Tú Anh cùng Lâm Phong , A Đạt 3 đạo quân đối địch dẹp công kích , đánh đến mồ hôi đổ đầy trán tóc mai rơi tán loạn . Trên giang hồ giao chiến mấy ngày mấy đêm cũng ko mệt chết đi như bây giờ ồ ạt địch thủ vây quanh , từng lớp lại từng lớp liễu mạng mà lao tới . Mới nhận ra chiến trường chính là chủ tướng phân cao thấp , binh sĩ chính là mạng đối mạng ah .

Ko hên mà gặp từng đợt mồ hôi lạnh ướt đầm lưng , áo giáp bao quanh cũng ko thể che đi cái lạnh ở trong lòng . Tú Anh biết chính mình phải hảo giữ lấy chính mình mạng nhỏ , trận này nhất định phải thắng quay về . Người thương vẫn chờ nàng nơi đó , ko thể để xác quay về mạng lại ra đi nha . Đồng dạng binh sĩ bằng hữu cùng chiến tuyến cũng như nàng suy nghĩ , càng đánh càng hăng , ra chiêu cũng phải nhanh gọn chính là đem mình giữ sức cùng tập trung ko thể để bất luận sơ xuất nào diễn ra .

Tú Nghiên truyền lệnh phát cờ lui xuống , chính là đoán bắt mọi người đánh nửa ngày sớm run cả tay . Địch nhân trước mắt ko thể đơn giản dồn sức mà đánh , phải biết khi nào lùi 1 bước để tiến lên 3 .

Đông Húc nhìn thấy đối phương lùi về sau , đem cờ Tấn phát lên , chuyển tuyến như mũi tên lao về phía trước , thế trận cũng đồng dạng tên gọi Tiến xuất đâm xuyên mà bày ra trận pháp . Từng tốp từng tốp lính tạo thành mũi tên người toàn thân giáp dính , tay đem thương nhọn như gió vượt với .

Tú Nghiên nhìn Du Lợi thấy trượng phu uy mãnh của nàng nhếch môi cười lãnh ngạo , bóp nhẹ tay nàng trước khi thúc ngựa rời đi . Mãi xa hùng dũng như tấm thiềm lớn lao về phía trước cùng tiến người va vào , nổ lớn . Cùng cao thủ giao chiến chính là sở thích của người trong võ lâm , chính là ghét dạng này vì hư vinh mà bỏ đi đạo nghĩa giang hồ mà lao vào trận chiến phi nghĩa khiến Du Lợi xuất thủ vô cùng hiềm ác đem mạng đối phương từng người đoạt lấy . Phía sau Tú Anh cùng mọi người lui về nghỉ ngơi ko lâu lấy lại sức , cũng tiến lên sát cánh cùng Du Lợi đem đám thoái nát giang hồ chém xuống trừ đi bọn sâu bọ này .

Bàn cờ trắng đen cứ thế ồ ạt hạ xuống , chủ nhân xuất kỳ cũng càng lúc càng hung . Đông Húc ác tâm hạ xuống con cờ quyết định giữa bàn cờ , lệnh Kết phát lên tất cả binh sĩ đồng loạt tiến về phía trước . Chính hấn cũng phóng lên ngựa cùng đám thân thích vệ sĩ oan độc vây quanh hấn thành giáp người , đằng đằng sát khí lao đi .

Sau 1 tiền chính là lưỡi đao , đạo lý tuy dễ hiểu chỉ là ko ai thêm để ý . Tú Nghiên nhìn con cờ đen đã hạ xuống bàn cờ thế trận xoay vòng cũng xuất cờ tiến lên , bạch mã như gió bão lao về phía trước .

Du Lợi chính là núi đá vững trải phía trước từng từng dẹp tan mọi gió bão , Tú Nghiên lại như thủy triều mềm lại dâng lên . Gió càng thổi mạnh nước càng hung hăng lao tới , dù cùng nhau mạnh mẽ va vào nhau

núi đã vẫn sừng sững đứng yên bảo vệ dòng nước .

Ko ai nói ai , gọi ai chính là tướng sĩ đồng lòng cùng nhau sát cánh . Xung quanh mắt thấy tai nghe bằng hữu từng người ngã xuống , bản thân tâm ko thể run , chỉ có thể liếc nhanh ghi tạt vào lòng thân thuộc gương mặt . Gôm lấy khí lực của người đi xa thành sức mạnh phục thù , vì người mà đánh 1 trận oanh liệt mang về chính là ký ức oai hùng của người về cho thân nhân . Trống giục xa xa chính là tiếng mẹ già , thê tử cùng con thơ chờ họ quay về bảo bọc . Từng người từng binh lính mang trong người dòng máu phía Nam khích chặt , tay cầm binh khí cũng ko run vung lên chính là chiến đấu bảo vệ chính gia đình của mình.

Nhìn thấy tên ác nhân phía trước cùng thủ hạ chém chém giết giết , tâm Du Lợi vô thức run lên , Tú Nghiên lửa giận cũng bốc cao trong lòng . Ko cần nói , ko cần ám hiệu chỉ cần 1 lòng nhịp nhàng cùng lúc thúc ngựa lao tới .

” keng keng keng”

Thanh âm binh khí chạm nhau như sấm , nổ ra ngập trời , xung quanh vòng giáp là tên ác nhân Triệu Đông Húc . Thủ hạ cao thủ vây quanh bỏ mạng thay hần , Du Lợi cùng Tú Nghiên cứ từng lớp đánh xuống vẫn không cách nào tiếp cận hần , tâm càng lúc càng lạnh đi mấy phần . Tú Anh cùng Lâm Phong mang theo huynh đệ nhanh chóng tiếp cận , chen vào áp sát đem giáp người từng lớp lại từng lớp lột xuống càng gần tới trung tâm thể trận chính là địch càng lúc càng tiến lại gần biên giới Quyền gia . Khi chỉ còn 2 lớp giáp , Du Lợi chính là đập lên lưng hắc mã của mình đá thanh đao lao tới trước thuận lợi cho Tú Nghiên có bệ đạp thi triển kinh công đem uyển kiếm tiến về phía Đông Húc .

- Tiểu tử khôn khiếp thế nào luôn phá chuyện tốt của ta ?

Đông Húc nhìn Tú Nghiên gương mặt tuấn tú quen thuộc ko khỏi tức giận hét lớn , đao trong tay cũng xuất thủ sắc bén từng chiêu điều là hiểm ác .

Tú Nghiên lãnh đạm từng chiêu nhanh gọn hóa giải , uyển kiếm trong tay xuất thủ cũng lạnh lẽo đòi mạng . Cả hai đánh đến 100 chiêu xen lẫn tức giận cùng lãnh khốc , Tú Nghiên mặt ko biểu tình ánh mắt sắc lạnh cứ thế xuất chiêu , Đông Húc tức giận trong lòng đem đòn vào chiêu thức . Qua thêm vài lượt bị uyển kiếm chém lên thân vô số vết thương , chính mình 1 chiêu cũng ko thể chạm vào đối phương thân thể . Cầm giận đỏ ngầu đôi mắt , xuất ra ám khí trong cổ tay , đao cũng theo đó chém xuống .

- Hự ...

Ngực bị đập mạnh 1 cước thổ huyết đỏ chàm vào mặt đất cũng hóa đen , Đông Húc trừng mắt quỳ rạp trên mặt đất tay cầm đao chống đỡ thân mình . Hần ko nghĩ đến Tú Nghiên tiến tới nhận 1 đao của hần trên vai , ám khí được nàng dùng uyển kiếm đánh trả về phía hần . Phí sau lưng nàng ko biết từ khi nào bóng giáp sư lao tới xuất cước làm ám khí kia ko thể dễ dàng đánh bại áo giáp hoàng kim của hần , mạnh mẽ mà xuyên tâm khiến hần 1 đòn 2 lượt gần như đoạt đi 9 phần mạng sống của hần .

Du Lợi hung hăng xuất 1 chưởng vào đầu hần , thân thể hần run lên mạnh mẽ mắt trợn trắng chỉ thấy trường đao trên tay bị Tú Nghiên xoay ngược chém bay thủ cấp hần rồi đi trắng xóa 1 mảnh lại tới tâm như tờ .

Du Lợi xoay người đỡ lấy Tú Nghiên , gương mặt sớm nhuộm màu lo lắng chạm vào lớp áo trên vai sớm rách ra . Tâm ko ngừng run sợ kia thương tích của nàng sâu như thế nào , lại thất laptop giáp lụa kim cô được dệt từ bằng tằm mềm mại nhưng đao thương bất nhập mà trở phào nhẹ nhõm. Cầm giác cơ thể trong tay run lên , tâm lại kích động run lên . Chính là đập vào mắt mình là nụ cười kinh diễm của nàng , tâm lại hung hăng muốn bắt chấp hôn lên môi nàng .

- Ô ô ô

- Haha THẮNG RỒI ĐẠI THẮNG RỒI

Xung quanh 2 người thanh âm náo nhiệt , toàn quân reo hò ồn ào vang vọng khắp nơi . Đánh trận chính là ko phân lớn mạnh uy thế , chính là ngay thời khắc mấu chốt hạ được chủ tướng chính là 1 đao giết toàn quân . Ác độc trong trận pháp hay tan độc trong chiêu thức , đánh ko trúng trọng tâm chính là vô dụng . Trận chiến phi nghĩa này chính là như thế mà bị phu thê Trịnh gia dẹp sạch , Lai Lạp từ cường quốc phía

Bắc bị đánh bật xuống thành thuộc quốc phía Nam . Toàn gia tộc 1 thời đánh thành ra tầm thường họ tộc , vị dân chúng phương Bắc phỉ nhổ ko cần Quyền quốc hạ lệnh xử tử cũng bị dân chúng bu lại đòi mạng .

Sau gần 1 năm đánh trận quay về , Du Lợi cùng Tú Nghiên tay bồng tay bế song sinh long phụng trong lòng ko khỏi run run . Bảo Nhi vì sinh khó mà đã qua đời , Quyền Trực được Du Lợi gởi gắm từ trước thu xếp mọi chuyện hoàn hảo . 1 mặc trong thời gian phu thê các nàng đánh trận , Quyền Trực thu xếp giữ chân Trịnh Khanh ở thành Tây dương thương . Dem tin Trịnh Tú Nghiên mang thai làm cái cơ ko thể đến chăm sóc phụ thân mà bảo vệ bí mật của các nàng , định sẵn khi đứa trẻ an bình sinh ra sẽ nhanh chóng báo tin cho các nàng chờ bọn họ quay về hoàn hảo mọi việc tốt đẹp . Chỉ ko ngờ Bảo Nhi bất ngờ chết đi , dem 2 đứa nhỏ giao lại cho bọn Duẫn Nhi Châu Huyện tìm bà vú về lo chúng nó đủ bụng nhỏ , tin tức Trịnh tiểu thư sinh khó phải tịnh dưỡng làm Trịnh Khanh làm loạn đòi quay về Trịnh gia trong nô nức nữ nhi làm Quyền Trực trán mồ hôi đổ đầy người mà nghĩ đủ thứ cơ giữ chân . Khi thấy phu thê Du Lợi quay về ko khỏi ngược mặt lên trời cười lớn ...

- Tạ ơn tổ tông Quyền gia , Quyền Trực ta cuối cùng cũng sống sót qua kiếp này .

Đó là lần đầu tiên sau rất nhiều năm mọi người thấy Quyền Trực đốt nhang quỳ lạy trong từ đường Quyền gia hăng say như vậy

47. Chap 69 (đi En Số Đợt)

7 năm sau mọi thứ đều như vậy thay đổi rất nhiều , Trịnh Khanh ko còn là Trịnh tướng quân như trước mà đã được Quyền Trực ban 1 cái Vương gia mà ngày ngày yên ổn cùng cháu trai Trịnh Du Tuấn ngày ngày vui đùa cùng nhau luyện quyền ở hậu viện Trịnh vương phủ . 2 năm trước đây Du Lợi cùng Tú Nghiên đem theo cháu gái Trịnh Tú Tĩnh của hần rời khỏi , hai người chính là muốn đi ngao du sơn thủy hưởng thụ cuộc sống của riêng mình . Bản thân Trịnh Khanh cũng biết chính mình ko thể bỏ xuống được nơi này , thê tử hần vẫn còn ở đây yên vị hần ko muốn để lại nàng cô đơn lạnh lẽo . Nữ nhi hần sớm tìm được trạng phu tốt hần cũng yên lòng để các nàng an an ổn ổn mà sống cuộc sống của chính mình . Điều làm Trịnh Khanh cảm thấy an ủi nhất chính là đứa cháu trai này của hần , biết đi đã chạy nhào vào lòng hần , chạy được cứng cáp đã mê mẩn ôm bao kiếm ko rời . Tự nghĩ Trịnh gia đời sau chính là dựa vào đứa nhỏ này gánh vác , ko khỏi khiến hần tâm tình vui vẻ biết bao nhiêu . Chính là đứa nhỏ này mới tí xíu thân thể ko hiểu sao tính tình đến dung mạo giống hần vô cùng , luôn dính lấy mình học theo mình từng động tác . Luyện võ cũng thật lanh lợi ah , mới 7 tuổi đã đi được 1 bài quyền khó khiến Trịnh Khanh cười vui suốt mấy ngày .

- Du Tuấn tiểu tử thật giỏi thật giỏi

Tiếng cười của Trịnh Khanh vang vọng khắp nơi , Trịnh vương phủ luôn ngập tràn trong tiếng cười vui .

.....

Tú Anh sau khi đánh trận quay về cũng đem kiệu hoa rực rỡ đến rước Khuê Nhi về Thôi gia trang , hihahaha sống cuộc sống của các nàng . Lâm Phong đổi họ Thôi thay Tú Anh gánh trọng trách của thôi gia , an bày trên dưới ổn thỏa .

Duẫn Nhi cũng được Du Lợi xin phụ hoàng cấp lệnh , an bài an theo Châu Huyện rời khỏi hoàng cung , an an ổn ổn sống ở Quyền phủ . Huynh đệ Phá gia quay về với vai trò trước kia mà thăng quan tiến chức , thành gia lập thất chờ đợi quý tử

.....

*** Giang Nam ***

Non nước hữu tình , ko khí luôn tỏa hương thơm thanh bình nhân nhã , trên bờ hồ tuần tú nam nhân ngồi ôm uỷng nhuyển mỹ nhân trong lòng ngực . Ấu yếm nhìn xa xa tiểu mỹ nhân y phục hồng phấn , gương mặt

so với đại mỹ nhân trong vòng tay của nam nhân tuần tú kia ko sai biệt đang chạy đùa giỡn cùng tiểu bạch hồ cười khúc khích .

- Tiểu Tinh như người thật là thích nháo loạn ... nữ nhi thế nào lại chọn nuôi 1 con bạch hồ chứ ...
- Giống ta có gì ko tốt , ko phải dung mạo hơn người , tài giỏi hơn người còn cưới được mỹ nhân xinh đẹp nhất nước hay sao ?
- Xì miệng lưỡi thật ngọt ah
- Chỉ với nàng thôi ...

Du Lợi cuối đầu hôn lên môi nàng tay lại ko yên phận chạy loạn nơi nào đó , chỉ nghe bên tai âm thanh hừ hừ rên nhẹ đáng yêu . Bên nhau nhiều năm như vậy Du Lợi vẫn thích nhất chính là cái âm thanh ôn nhu này của Tú Nghiên khi hôn nàng , vẫn thích cảm giác bất cứ nơi nào cũng có thể ôm nàng trong lòng hít lấy hương thơm trên cơ thể nàng . Tuy bây giờ bên cạnh có thêm 1 tiểu nha đầu nhưng cuộc sống riêng tư của 2 người vẫn ko bị quấy nhiễu , mặt khác còn vui vẻ & hoàn hảo hơn rất nhiều . Tú Tinh ngoài tính nghịch ham vui nhưng lại rất thông minh & ngoan ngoãn , sẽ ko quấy rầy 2 người khi đêm xuống , ko đột ngột cắt ngang ngọt ngào khi 2 người đang hôn . Có tiểu nha đầu này bên cạnh càng làm cho hình ảnh gia đình ấm áp của họ càng hoàn hảo , Tú Nghiên lại thích tiểu hài tử có đứa nhỏ bên cạnh cũng cho nàng thỏa mãn mẫu tính của mình .

- Ui da ...

Thanh âm hốt hoảng của tiểu hài tử khiến ngọt ngào môi hôn của hai người bị chặt đứt , Du Lợi nhíu mày ngẩng đầu nhìn về phía hài tử lại phát hiện thanh âm kia chắc chắn ko phải của nàng . Hình ảnh trước mắt chính là tiểu Tinh đánh “cười” lên người của 1 tiểu nha đầu khác , mặt kề mặt môi áp môi , khiến Du Lợi hơi há hốc miệng .

- Chuyện gì nha

Tú Nghiên nhìn phản ứng khó hiểu của Du Lợi mà ko khỏi nghi hoặc thanh âm , lại theo động tác hất mặt của Du Lợi nhìn xem thử hình ảnh trước mặt cũng làm nàng ngây ngẩn .

Tú tinh bên này mắt mở to nhìn chăm chăm vào gương mặt phóng đại trước mặt , môi nhỏ truyền tới cảm giác ấm áp . Nàng biết cái này nha , phụ thân & mẫu thân nàng vẫn hằng ngày lập đi động tác này rất nhiều lần còn có... Như nhớ được chuyện gì đó Tú Tinh ánh mắt sáng lên , lại ấn thấp đầu xuống đem môi áp sát hơn tay ở vị trí nào đó sờ tới sờ lui . Người phía dưới sau 1 hồi ngẩn ngẩn , cảm thấy trước ngực 1 mảnh nhốn nháo ko khỏi thất kinh dùng toàn sức bình sinh đẩy ra vật thể bên trên ra hết lớn .

- SẮC LANG ...

- Ác

Tú Tinh bất ngờ bị đẩy ra ngu ngơ nghe chửi 1 lúc nhìn chăm chăm vào người trước mặt , trong lòng ko khỏi khen ngợi 1 câu .

“Mỹ nhân”

Đầu dùng dùng vài phát nổ lớn , môi học điệu bộ của phụ thân mà nhếch môi cười , gương mặt tinh xảo nhỏ nhắn lại giống mẫu thân xinh đẹp có điểm ôn nhu .

- Mỹ nữ ta tên Trịnh Tú Tinh người tên là gì ?

-....

Người đối diện ngu ngơ nhìn Tú Tinh ko khỏi run rẩy , nàng ko hiểu cái sự gì nha . Quả thật rối loạn cả lên ko biết thế nào để trả lời , chỉ biết呆呆 nhìn Tú Tinh . Tú Tinh chờ mãi ko thấy đối phương đáp lại , lại nhớ đến hình ảnh mẫu thân của nàng cũng như vậy cũng sẽ nhìn phụ thân mà im lặng ko nói . Cái đầu nhỏ của nàng lại dùng dùng vài cái nổ ra hình ảnh , khóe môi lại nhếch lên nụ cười “sát gái” của phụ thân mà lớn giọng nói .

- Nàng là của ta !

Lại cúi xuống hung hăng áp môi hôn xuống người phía dưới , tay cũng như chủ làm náo loạn cả lên .

2 cái đầu lớn nhìn 2 cái thân nhỏ kia mạnh động mà chết lặng tại điểm , ngu mặt ra nhìn nhìn 1 màn vô cùng quen thuộc . Thật lâu sau Du Lợi mới chủ động được đầu nhìn nhìn Tú Nghiên , khóe môi giật giật .

- Nghiên Nhi nàng nói đúng , nha đầu kia thật sự giống ta...

-

3 đạo hắc tuyến chạy qua lại trên đầu Tú Nghiên , cái này tuyệt đối lại là phụng hóa ngân long .

- Xem ra 10 năm sau lại có 1 người nổi bước người làm ra cái sự long trời lở đất ah

-

Hai người nhìn nhau bật cười thành tiếng , trong trẻo hào vào gió bay lượng khắp nơi . Mỹ vị cuộc đời đầu nhất thiết phải quá câu nệ cường đại hay ôn nhu , chỉ cần 1 cái yêu thương sánh bước , 1 cái uyển chuyển môi hôn Đơn giản vậy thôi cũng đem cả thế giới tô thành 1 màu của yêu thương , chỉ đơn giản vậy thôi 10 ngón tay tương khích nắm lấy nhau đi đến cuối đoạn đường đời cũng viết trọn 1 chữ YÊU .

....

.....

.....

Mỗi người trên đời này luôn sẽ gặp 1 cái “Kỳ phùng địch thủ” , ta đánh người người đánh ta đánh mãi đến răng long đầu bạc ... chỉ là chờ đợi trên đường đời tương phùng sẽ lại cùng nhau tiến bước ...

Pờ sờ : cám ơn các bạn những rsd đã mòn mỏi - mỗi mắt mà theo fic này đến tận ngày hôm nay *tung hoa , tung lụa* ta đã hoàn thành , lại có thể leo lên núi nghỉ ngơi , chơi cho vui tuổi đời kekeke =))))

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ky-phung-dich-thu>